

Giới thiệu Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert

Đây là một bộ truyện ngắn, giảng thuật là một đời Điền Quốc Nữ Vương lịch sử trưởng thành, Ta nếu làm vương, nhất định phải tử hải thần phục!

Cảnh giới: Vương Giả, Giới Chủ

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cửu châu thiếu niên

Đây là một tòa tiếp giáp ngoài rìa dãy núi cô trăn.

Thu thủy.

Sông lạnh.

Nơi xa cao ngất dãy núi, tựa như từng tòa vạn cổ Ma Thần pho tượng, khiến cho cái này trời thu mát mẻ đêm lộ ra vô cùng trang nghiêm.

Cách đó không xa trên quảng trường, hùng hực ánh lửa, đem một đám chết đi cảnh xuân tươi đẹp nữ hải, triệt để đốt thành tro bụi.

Đây đều là rơi xuống nước mà chết nữ tử, các nàng bị tộc nhân theo sông Thái Dương bên trong moi đi ra, đang cử hành một loại nào đó tiễn biệt người chết nghi thức.

Vu nữ nhóm trên mặt vẽ lấy phù văn, vây quanh ánh lửa nhảy múa lấy, cầu nguyện những nữ hải tử vô tội nhóm sớm ngày thăng thiên.

Nhưng càng nhiều thôn dân trong mắt, toát ra sợ hãi thật sâu.

Mà cùng cảnh tượng này có rõ ràng chênh lệch là, cách đó không xa trường trấn chỗ nhà gỗ, một cái chân xuyên ủng da công trường cung cùng vô kiếm thanh tú thiếu niên, tuổi chừng mười bảy mười tám tuổi, còn có chút ngây thơ chưa thoát, đang âm vang hùng hồn từ bên trong đi tới.

Thiếu niên mỗi đi một bước, dưới chân tám ván gỗ liền sẽ phát ra kết kết, kết kết thanh âm.

Mãi đến thiếu niên đi vào trong viện bằng thông báo trước, bóc phía trên ố vàng tám da dê, cẩn thận đọc một chuyển, mặt nghiêm túc bên trên dần dần lộ ra một tia cười lạnh.

"Lệnh truy nã —— truy nã đối tượng, Thủy quý. Tội ác: Giết người."

Thiếu niên người mặc da hươu dựng áo mặc dù có vẻ hơi đầy mỡ, cũng là người lớn lên mày kiếm mắt sáng, vậy mà cho người một loại tươi mát tự tin cảm giác.

Cũng là từ đó ra, thiếu niên còn mang theo một loại khí chất đặc biệt, cái kia chính là "Lỗ mẫn".

Loại này lỗ mẫn không giống với người tuổi trẻ lỗ mẫn, mà là bởi vì rõ ràng tuổi trẻ, lại ra vẻ từng trải hiện ra.

Thiếu niên xoa cằm như có điều suy nghĩ: "Thường bạc: Giết chết trưởng thành Thủy quý một con, thưởng mười khóa vụn bạc. Chắc chắn, không nghĩ tới này bờ sông trấn thật đúng là giàu có. Sáng mai, ta liền đi tóm nó cái mười con tám con Thủy quý. Hắc hắc. . ."

Thiếu niên này chính là Dịch Thiếu Thừa.

Dịch Thiếu Thừa cũng không phải là người địa phương, hắn tới từ Đại Hán thiên triều, là một tên "Cửu Châu kiếm khách". Có lẽ là vì tôi luyện kỹ nghệ, có lẽ còn vì tìm kiếm lấy một thứ gì đó, hắn rời đi cố hương sau liền vào Nam ra Bắc bán phóng danh sư. Trước đây không lâu lúc này mới quyết định đi được càng xa, thế là một đường đi về phía nam, xuyên qua núi sâu rừng lâm, theo đường sông đi ngược dòng nước, này mới tới nơi đây.

"Mười con tám con? Hắc! Người Trung Nguyên, ngươi chỉ cần có thể giết chết một con đem thi thể mang đến, ta liền cho ngươi vụn bạc."

Dịch Thiếu Thừa quay đầu xem, chỉ thấy là cái không có sắc mặt tốt còng lưng lão đầu, hắn hoa râu ria đâm thành mấy cái Hồ bím tóc, nhìn xem Dịch Thiếu Thừa khuôn mặt trẻ tuổi, cũng là cực kỳ khinh thường.

"Ngươi là. . ."

"Trưởng trấn."

"A ~ nguyên lai người chính là Mông đại gia a, hạnh ngộ."

Tầm kia trong lệnh truy nã phần cuối chỗ đánh dấu dưới một người tính danh, đúng là này Mông đại gia. Chỉ là Dịch Thiệu Thừa nhìn xem lão nhân này mặc so với hắn còn phá, nhìn nhìn lại tờ đơn bên trên kim ngạch thì có chút không tin. Già thành tinh, Mông đại gia nhìn cũng không nhìn liền biết Dịch Thiệu Thừa đang suy nghĩ gì, từ trong túi nắm một cái, nắm chặt nắm đấm tại Dịch Thiệu Thừa trước mắt mở ra.

Dịch Thiệu Thừa ngăn người về sau, về không tin biến mất, mắt đều thẳng.

Hắn vươn tay muốn kiểm tra, Mông đại gia lại nắm chặt nắm đấm nhét vào da túi: "Ta nói Trung Nguyên cái kia em bé, chúng ta trên trấn còn có một nhóm không sai người săn thú đêm, bọn hắn đều có thể giúp người, chỉ có người giết Thủy quý, mang theo thi thể đến, những cái này mới là người."

Dịch Thiệu Thừa cười cười nói: "Ta bất quá là muốn nhìn một chút chất lượng. . ."

"Ta lúc tuổi còn trẻ cũng đi qua Trung Nguyên, biết một câu, dùng tới hình dung cho các người người Trung Nguyên thích hợp nhất, ngỗng qua nhỏ lông, thú đi lưu da."

"Vậy người còn muốn để cho ta người Trung nguyên này nhận việc?"

Mông đại gia không để ý Dịch Thiệu Thừa câu này đơn giản là muốn làm tiếp xuống cố tình nâng giá làm cửa hàng, lần nữa bày mở tay ra, mấy khóa trắng bóng vụn bạc tại lòng bàn tay nhấp nhô, Mông đại gia nói ra: "Chúng ta Điền quốc vụn bạc, so với các người bên kia chất lượng có được hay không?"

Dịch Thiệu Thừa đối đêm tối liếc mắt, sau đó quay sang, cường ép chen làm ra một bộ cả người lẫn vật nụ cười vô hại.

"Trấn trưởng đại nhân,

Đa tạ hảo ý. Cũng là bản thiếu gia cho tới bây giờ đều là độc hành khách, cũng không cần cái gì trợ thủ."

Dịch Thiệu Thừa vậy mới không tin một bộ này, hiện tại thời đại này, tìm phần bắt Thủy quý chuyện này, cũng không phải dễ dàng như vậy. Khiến cho cái kia thứ gì người săn thú đêm theo chính mình chỗ này không công điểm chén canh? Cửa nhỏ đều không có! Đến mức Thủy quý là cái gì, Dịch Thiệu Thừa cũng không có kinh nghiệm, càng chưa thấy qua, ngược lại hiện tại là nghèo đến điên rồi, quản nó là cái gì yêu ma quỷ quái. . .

"Các người người Hán a, thường thường đều là nói đến bay ở trên trời, kết quả thấy lại đều trên mặt đất bò, cho nên, người ta không thể tin quá nhiều. Ta biết là như vậy." Trưởng trấn Mông đại gia cầm trong tay vụn bạc thu hồi, nhét về túi áo, kinh nghiệm nói cho hắn biết, người Hán bất luận là lão, vẫn là tuổi trẻ, đều là thâm cò nhỏ bên trên hồ ly, không thể tin.

Mông đại gia lại đưa ánh mắt nhìn về phía ngoài trăm trượng Tế tự quảng trường, những Tế tự đó cùng gặp nạn người thân nhân, đều là phiền phức a. Hắn lắc đầu, lăm bầm lâu bầu nói Dịch Thiệu Thừa nghe không hiểu, một người đi vào nhà, còn giống như có chút rầu rĩ không vui.

Dịch Thiệu Thừa vỗ vỗ mặt, làm cho cả người thanh tỉnh một chút.

"Theo ta thấy, những này Thủy quý, hẳn là chút Thủy hầu tử, chưa hẳn đáng sợ đến cỡ nào."

Cười cười, Dịch Thiệu Thừa trở lại trưởng trấn trong nhà gõ đốt lên căn sáp bó đuốc, mở ra mang theo người địa đồ, bắt đầu nghiên cứu.

Theo địa đồ đến xem, Dịch Thiệu Thừa hiện tại đang ở vào Đại Điền quốc Nam Nguyên bộ lạc Hồ Bạt trấn.

Điền quốc, là Đại Hán thiên triều Tây Nam một cái từ dân tộc thiểu số tạo dựng lên quốc gia. Trong đó Nam Nguyên bộ lạc, là Điền quốc ba mươi sáu bộ lạc một trong, này Hồ Bạt trấn chính là Nam Nguyên bộ lạc nhất tới gần dân tộc Hán địa phương.

Cho nên, Hồ Bạt trấn thương nghiệp buôn bán coi như so sánh phát triển, chủ yếu mở miệng trà muối, đổi lấy vàng bạc cùng hương liệu.

Hiểu rõ những này, Dịch Thiệu Thừa trong đầu, tự nhiên xoay quanh ra một cái hoàn chỉnh địa đồ tới —— phía đông, chính là mình tới Đại Hán Thiên quốc, có thể nói dân giàu nước mạnh. Nhưng phần hoa phía sau lại ẩn giấu lớn lao trống rỗng, triều chính cự phách lẫn nhau đấu sức, liên lụy đều thể lực lẫn nhau sát nhập, thôn tính từng bước xâm chiếm, liên liên thế ngoại thanh tu tông môn cũng bởi vậy chịu ảnh hưởng.

Loại này ảnh hưởng đến không phải gần mà qua đơn giản như vậy, ý tứ chân chính là. . . Diệt môn!

Có chút hồi ức, không thể quên.

Càng có chút cừ hận, nhất định phải báo!

Vô luận là cái gì một cái giá lớn, son hà băng diệt cũng tốt, sát nhân thành nhân cũng được, loại này cừ hận, hẳn Dịch Thiệu Thừa đều phải báo!

Trong đầu những ký ức kia, hắn đóng kín bảo tồn không dám tới liều, mỗi lần chạm đến liền dâng lên tê tâm liệt phế đau nhức, những cái kia đều là tông

Trắng toát ánh trắng, để cho người ta có thể thấy rõ đã ngoại phong cảnh. Cái kia rậm rạp mà chiếm cực kỳ rộng lớn cỏ dại, trong gió hơi hơi đong đưa, tựa như là một mảng lớn không nhìn thấy bờ thảo nguyên.

Dịch Thiệu Thừa đi thẳng tới bờ sông phụ cận.

Cong cong đường sông bên trên, mặt nước cũng không hẹp cũng không rộng, nổi lơ lửng đóa đóa hoa bông súng.

Mấy chỉ phát ra ục ục tiếng chim nước đang ở lá sen hoa bông súng giữa kiểng ăn, thỉnh thoảng theo trong nước chui ra ngoài, lộ ra đen nhánh đầu, tràn ngập linh tính ánh mắt cảnh giác nhìn xem chung quanh.

"Đây chính là sông Thái Dương." Dịch Thiệu Thừa nhìn xem nước sông nghĩ đến: "Vùng nước này cũng chính là náo Thủy quỷ chết đuối thôn dân địa phương, hiển nhiên những ngày này đã không có người tới nơi này vo gạo rửa rau. Đường không đi không thông, đường nhỏ hai bên cỏ tranh bởi vì người tới thừa thớt, lộ ra càng thêm rậm rạp."

Dịch Thiệu Thừa cẩn thận từng li từng tí nhìn bốn phía liếc mắt, sau đó liền đã trốn vào đồng cỏ tranh bên trong, ánh mắt nhìn chăm chú mặt nước, trong tay dựng cầm lấy cung tiễn, nghĩ thầm chỉ cần Thủy quỷ ngoi đầu lên, hắn thề nhất định phải đem bọn nó bắn cái thùng trăm ngàn lỗ.

Thời gian từng giờ từng phút đi qua. . .

Nhưng mà thời gian dài mong chờ lấy, Dịch Thiệu Thừa cổ bắt đầu cứng ngắc, đầu buốt nhức.

"Thứ đáng chết này, ta chờ một đêm cũng không gặp có bất kỳ động tĩnh gì." Dịch Thiệu Thừa lòng có chút lo nghĩ.

Khẽ cắn môi đi, đợi thêm!

Như thế lại qua một canh giờ.

Nhưng mặt nước vẫn như cũ là không có bất cứ động tĩnh gì.

Dịch Thiệu Thừa tính nhẫn nại, dần dần bị hao mòn gần hết.

Cái này khiến sự chú ý của hắn ngoại trừ đặt ở đang chậm rãi lưu động mặt nước, đồng thời còn lưu ý lên cái kia mấy con tại mặt nước tầm hoan tác nhạc chim nước, trong lòng âm thầm nghĩ loại này ở quê hương được xưng là "Thủy đại cô" đồ vật mùi vị nhất định không tệ, mặc kệ là nướng khô vẫn là ngay tại chỗ làm thành "Gà ăn mày", hắn là đều có nhai đầu dai vị.

Dịch Thiệu Thừa càng nghĩ càng đói, càng nghĩ càng thất thần. Hắn vốn định uống một hớp rượu sủi ấm, nhưng ngẫm lại nhìn được, đã ngoại sinh tồn kiêng kỵ nhất trên người có mùi vị khác thường, mùi rượu vị một khi xuất hiện, khẳng định sẽ thất bại trong gang tấc.

Lúc này, Dịch Thiệu Thừa giương mắt nhìn trăng, phán định hắn là đến giờ sừu, một hồi nữa là trời sẽ sáng.

Đột nhiên, mặt nước truyền đến một hồi xao động.

"Rốt cục có động tĩnh!"

Dịch Thiệu Thừa liền lấy lại tinh thần, hắn đem trong miệng cỏ đuôi chó lập tức phun ra ngoài, kích động nuốt nước miếng một cái.

Theo lý thuyết, Dịch Thiệu Thừa thị lực ở trong màn đêm cũng không kém, xa xa thấy theo thượng du mặt nước, bắt đầu có một hồi phun trào gọn sóng hướng phía bên mình trượt đến, hết sức hiển nhiên, điều này nói rõ có đồ vật gì tại dưới nước du động, mà lại là cái tên to xác, có thể thấy rõ ràng nó ngang lên kích thước, nhưng không nhìn nổi quá rõ ràng đến cùng là cái gì.

Dịch Thiệu Thừa toàn thân run rẩy, cái này thật sự là bởi vì quá kích động, chậm rãi đem khom lưng kéo đến rất vẹo toàn, ánh mắt nhìn chăm chú, làm đến thần khí hợp nhất. Hiện tại này nửa quỳ tư thế vô cùng không thoải mái, nhưng hắn một khi đứng thẳng lên, có thể trong nháy mắt đem cung tiễn bắn ra, nếu như vận dụng tông môn tuyệt học "Nhất Tự Trường Văn Tiễn", Dịch Thiệu Thừa hoàn toàn có khả năng ba mũi tên tê phát, mỗi một tiễn đều có thể trúng mục tiêu trong nước đại vật.

Nhưng mà. . .

Soạt —— lạng yên một tiếng, vật kia đột nhiên tiềm nhập đáy nước, mặt nước rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh.

"Mẹ nó!" Dịch Thiệu Thừa trong lòng mắng một câu, nhìn ra được, vật kia tựa hồ đã sớm hiểu được trên bờ có người.

Đối với Dịch Thiệu Thừa tới nói loại cảm giác này khó chịu nhất, vừa mới vẩy lên nghiến còn chưa lên tới lại đột nhiên không có, thật sự là mất hứng.

Quảng trắng như lụa, trong không khí ẩn chứa một cỗ cây rong đặc hữu khí tức, bờ sông lộ ra trống vắng yên tĩnh, dùng thẻ lương để hình dung hiện tại phong cảnh, khít khao nhất.

Một khóa ngưng tụ mà thành giọt sương theo Dịch Thiệu Thừa đuôi lông mày trên hướng xuống lần một vòng, theo hắn này thẳng tắp mũi, sát qua mỏng mà góc cạnh rõ ràng bờ môi, tại hơi có chút lông xù sợi râu trên cằm, giọt sương hơi dừng lại, nhưng cuối cùng vẫn là đi xuống rơi mà đi.

"Ta cũng không tin, ngoại có thể tại dưới nước nghen bao lâu. Tiểu gia ta đợi thêm một chút."

Gần như ngay tại này "Giọt sương" rất nhỏ động tĩnh đồng thời, mặt nước truyền đến kịch liệt tiếng động.

Nguyên lai là tại gần ngòi bình tĩnh về sau, cái kia biến mất màu đen nước bóng dáng lần nữa theo dưới nước cấp tốc lơ lửng.

Lần này Dịch Thiệu Thừa đem hai con mắt trừng đến tựa như là chuông đồng một dạng, hắn thấy rõ ràng, "Rào" một tiếng, tại một mảnh lá sen phía dưới nước bóng dáng bên trong, một cột nước nhảy ra mặt nước, chỉ thấy một đầu cứng cáp trần nước rắn lớn, từ bên dưới hướng lên, cắn một cái vào một con chim nước bàn chân, "Rồng rồng" . . . Trong nháy mắt đem nuốt xuống.

Đại xà này lại là cái sản mồi cao thủ, trong chớp mắt, nuốt một con "Thủy đại cô" .

Mặt khác mấy con chim nước vội vàng bay nhào lầy né ra.

Trên bờ, Dịch Thiệu Thừa viên này trái tim nhỏ, tựa như là chạm điện mãnh liệt run rẩy một chút, nhưng tiếp lấy trong lòng lại là thật lạnh thật lạnh!

Hắn vốn cho rằng là Thủy quý xuất hiện, nghĩ đến thi thố tài năng thời điểm đến, nhưng không ngờ là đầu rắn nước lớn.

"Trời ạ, vì sao mỗi lần đều như vậy tra tấn ta!" Dịch Thiệu Thừa đã cực kỳ bất đắc dĩ.

Nhìn dần dần muốn sáng sửa chân trời, Dịch Thiệu Thừa trong lồng ngực một ngụm ác khí khó ra, liền đem cung nỏ nhắm ngay này con cự xà, nghĩ thâm thực sự không được giết tên này cũng tốt xấu coi là vì dân trừ hại, miễn cho về sau có thôn dân chịu đòn công kích này.

Thế nhưng là việc này tái xuất chuyện cơ.

Đầu này so với người trưởng thành đùi còn to trần nước, tựa hồ không thể nào đói khát, nuốt xong chim nước sau chậm rãi hướng bên bờ bơi lại.

Trên bờ đằng sau, rắn lớn lười biếng xoay chuyển động thân thể, uốn lượn cùng một chỗ, hình thành một cái màu sắc sặc sỡ cuộn bánh bột ngô hình dạng, to lớn đầu rắn ngang đứng thẳng, đối ánh trắng tề tề phun lưỡi rắn.

Nhưng thấy một hồi qua đi, bụng rắn bộ nhúc nhích, tựa hồ là có một cái tròn vo đồ vật đang đi lên tuôn.

"Rồng. . ."

Rắn lớn phát ra âm thanh, nương theo cổ họng một nganh, nó miệng há đến càng ngày càng lớn, nhếch lên đuôi rắn cấp tốc thống khổ đung đưa, một tia màu trắng như quang như vụ hơi khói chợt theo trong miệng nó bay ra, ngay sau đó loại này hơi khói mãnh liệt mà tuôn ra một đoàn, ngưng tụ không tan tung bay trên không trung. Tại đại xà này cùng hơi khói giữa, còn tựa hồ có một tia khói ngưng tụ thành sợi dây gắn kết lấy.

Nhưng hơi khói này cũng không lâu lắm liền bắt đầu tiêu tán, cùng lúc đó, hơi khói bên trong bao quanh đồ vật cũng dần dần hiển lộ ra dung mạo.

Đó là một khóa tân ra ẩm cùng lạnh lạnh ánh sáng màu lam hạt châu màu trắng, này màu sắc vậy mà cùng trên trời mặt trăng giống như đúc.

Dịch Thiệu Thừa chưa bao giờ thấy qua kỳ lạ như vậy mỹ diệu tình cảnh, đang nín thở, nháy mắt một cái cũng không dám nháy mà nhìn xem. Mặc dù cách xa mấy trượng, bất quá hắn cũng đã nhận được ánh sáng trắng chiếu xạ. Tại đây loại hào quang bao phủ xuống, hắn chỉ cảm thấy làn da phía trên giống như có một tầng ôn nhuận như ngọc dòng nước tại rửa sạch, cái kia toàn thân kỳ huyệt tại lúc này cũng toàn bộ lạnh yên mở ra, đang bị một cỗ kỳ quái lực lượng dẫn dắt.

"Đây chẳng lẽ là trong truyền thuyết. . ."

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Diên Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Quỷ Xà tranh chấp

Yêu đàn ! !

Cảm thụ được trong cơ thể mình chỉ có vô tu người mới có "Nguyên Dương lực lượng" đang bị tịnh hóa đồng thời tự nhiên tăng trưởng, Dịch Thiểu Thừa tâm đều đang phát run.

"Đây chính là Giao Long nôn châu! Nguyên lai này con rắn to là tại thói luyện nó."

Lúc trước còn tại Cửu Châu Kiếm môn thời điểm, Dịch Thiểu Thừa liền nghe chuông giáo từng đề cập qua "Thiên hạ to lớn, dị vật vô thường" này tám chữ.

Rất nhiều tồn tại ở truyền thuyết trong thần thoại sự vật, kỳ thật đều là thật sự tồn tại.

Liền nói trước mắt này con rắn to, nhìn như bộ dáng bình thường, chỉ là hình thể lớn hơn một chút mà thôi, thể nhưng là đầu hấn bên trên đực tộc mào gà hình dáng sừng rồng liền lộ ra không giống bình thường, nếu là nhân lực tốt, không khó phát hiện nó vậy rắn hiện ra không giống bình thường cổ xưa màu xanh đen, răng cưa hình dáng ria còn mọc lên ngũ thải màu sắc.

Mọi người đều biết là, rắn thứ này, bình thường không sống qua năm sáu năm, lợi hại cũng nhiều nhất sống gần ba mươi năm.

Nhưng, ít có người biết, rắn mỗi ba mươi sáu năm làm một từ kiếp, vượt qua đằng sau liền sẽ thoát kiếp hóa mãng, tiếp qua ba mươi sáu năm lại một từ kiếp, nếu là sống qua thì sẽ hóa trăn. Sau đó, chúng nó sẽ trong thời gian kế tiếp tìm địa hỏa sống qua cái thứ ba từ kiếp. Cái này từ kiếp một khi sống qua, liền sẽ thoát kiếp hóa Giao, trong cơ thể Kết Đan.

Tuy nói những này cũng đều là hấn tại trong tông môn nghe được, cũng là bằng vào cái này liền có thể nói rõ, con rắn này ít nhất đã có trăm năm lịch sử, thậm chí khả năng càng thêm lớn tuổi.

Dịch Thiểu Thừa cảm thấy đây thật là đầu dị bẩm thiên phú rắn, nếu là lại cho nó mấy chục năm, nói không chính xác có khả năng hóa yêu.

"Này giao xà chỗ nôn đồ vật hấn là bản mạng của nó Nguyên châu, chỉ có trăm tuổi trở lên Linh xà, trải qua đủ loại kỳ ngộ, mới có to lớn như thể hạt châu. Ta như đạt được cái khóa hạt châu này, nhất định có thể tăng tốc hội tụ trong cơ thể Nguyên Dương thuần lực, võ học sẽ bước vào một loại khác cao độ. Có thể chỉ sợ ta chọc giận nó. . . Nhất định sẽ chết không yên lành."

Dịch Thiểu Thừa vừa kinh vừa sợ, hấn biết rõ nếu có được đến này con rắn to bản mệnh Nguyên châu, chỗ tốt rất nhiều.

Nhưng hấn rõ ràng hơn, này con rắn to thực lực, xa hơn mình xa, theo nó ánh mắt kia thỉnh thoảng cũng sẽ chớp lên một cái, khéo léo nhìn mình ở đây đã nói lên sớm liền phát hiện đến chính mình tồn tại.

Bây giờ, thượng sách xác nhận trốn đi thật xa, tuyệt không trên chọc đầu này giao xà.

Nhưng Dịch Thiểu Thừa mỗi hít một hơi, liền có thể rõ ràng cảm giác được trong cơ thể Nguyên Dương lực lượng tại tăng trưởng, loại cảm giác này cực kỳ nện đây.

Phảng phất cũng đã nhận ra Dịch Thiểu Thừa lui bước chỉ ý, rắn lớn thói luyện Nguyên châu càng không kiêng nể gì cả, thỉnh thoảng hướng lên trên mặt phun ra một búng máu, khiến hào quang càng ngày càng mãnh liệt, trong không khí tán phát linh lực ba động cũng càng thêm nồng đậm.

Dịch Thiểu Thừa đương nhiên không bỏ được từ bỏ này ngàn năm một thuở tu luyện cơ hội.

. . .

Thời gian dần trôi qua, mặt hồ Thái Dương sóng gió nổi lên, theo dưới nước đuổi ra từng cái lông xù đầu.

Những này Thủy quỷ rốt cục lộ ra hình dáng, chúng nó tương mạo đều không khác mấy, từng cái lỗ mũi nhọn, mắt ung, hai cái bén nhọn răng nanh một mực theo môi trên dài đến phía dưới, nhìn qua giống như dã nhân, vừa giống như là hung ác khi con. Trong đó mấy con hình thể trắng kiện, trước ngực mọc ra lông trắng, phần lưng xơ cọ mang theo tính chất của vật chất có chứa dầu sáng bóng, xem xét liền là dưới nước lặn cao thủ.

Những này Thủy quỷ cũng giống như Dịch Thiểu Thừa, cảm thấy Linh xà Nguyên châu lực lượng, dồn dập theo trong nước toát ra đầu.

Nhưng chúng nó không hiểu phương pháp tu luyện, cũng chỉ là thờ đầu ra, từng chút một hướng bờ sông đến gần, đến cuối cùng, lại có mười bảy mươi tám chỉ nhiều, thành hàng liền cùng một chỗ nửa ngồi tại trên bờ sông.

Chúng nó ngum lớn hô hấp lấy, lồng ngực đập trùng bất định.

Quý dị như vậy tràng diện, khiến cho Dịch Thiểu Thừa có loại cảm giác nằm mộng.

Thể nhưng là hấn lại cảm thấy ngực vô cùng đè nén, cái kia linh khí quá dồi dào trực tiếp đưa đến trong lồng ngực chịu ép, hô hấp cũng biến thành dồn dập lên.

"Hồngбет! Chẳng lẽ, chẳng lẽ. . . Ta trúng độc?"

Dịch Thiểu Thừa đột nhiên ý thức được, trong cơ thể mình huyết khí không biết từ lúc nào lên, liền đã vận hành không khoái, đặc biệt là thân thể chân có hơi tê dại, đầu hỗn loạn. Đây không phải triệu chứng trúng độc, lại là vì sao?

Chương 4: Thiểu Thừa đến lợi

Dịch Thiểu Thừa vội vàng lui lại, chỉ thấy cái kia bên trong cột nước, rõ ràng liền là vừa mới cái kia con rắn to!

Đại xà này lần nữa theo trong nước thoát ra, trong miệng còn cắn một con Thủy quý, chỉ là lần này rắn lớn có chút tính sai, mấy cái Thủy quý ôm thật chặt nó bảy tám chỗ, móng vuốt sắc bén không ngừng xé rách lấy vảy rắn, lộ ra từng mảnh từng mảnh lật lên máu thịt.

"Những này Thủy quý không thể so tại trên lục địa, ở trong nước lợi hại rất nhiều, vậy mà có khả năng vây kín tiêu diệt này con cự xà."

Dịch Thiểu Thừa nghĩ đến đồng thời, rắn lớn cùng Thủy quý lần nữa chìm vào đáy nước.

Một hồi gió lạnh thổi đến, phát theo gió động.

"Không được, ta cũng không thể làm như vậy chờ lấy, Mông đại gia vẫn chờ ta tiêu diệt những này Thủy quý, này con rắn to sao? Nếu như có thể đạt được viên kia Linh xà Nguyên châu, ta liền có thể đề cao kiếm học tu vi. Khi đó, ta nhất định có khả năng trùng kiến Cửu Châu Kiếm tông!"

Dịch Thiểu Thừa rất rõ ràng, lần này chỉ có để bọn hắn ngao cò tranh nhau, chính mình mới có phần thắng. Nhưng nếu không cá cược lần này, ngày mai nhất định tại Mông đại gia trước mặt không ngóc đầu lên được, còn nữa, viên kia Linh xà bảo châu dự hoặc thực sự quá lớn, trong lúc vô hình cũng khơi dậy Dịch Thiểu Thừa đoạt bảo quyết tâm.

Hắn từ bên hông lấy ra dao găm ngăm ở trong miệng, lại từ ống tên ở trong rút ra mấy cây đuôi én tiễn, soạt một tiếng đi theo nhảy vào dưới nước.

Nước sông dị thường lạnh lẽo, Dịch Thiểu Thừa đi vào im ắng thế giới. Hắn giác quan lục thức, cũng biến thành dị thường mẫn cảm. Vì bảo vệ mình không nhận đánh lén, Dịch Thiểu Thừa cổ tay kéo căng, cầm trong tay bẻ gãy mũi tên, chỉ để lại một đoạn mũi tên.

Làm như vậy bởi vì cung tiễn quá dài, vì đề tránh cho trong nước lực cản mới cố ý bẻ gãy, tùy thời có thể dùng tại dưới nước dùng phi tiêu thủ pháp, đối phó những Thủy quý đó. Nhưng một chiêu này đối rắn lớn khẳng định không chỗ hữu dụng, mũi tên quá ngắn, lại không thể giống tại trên bờ tốt như vậy làm, cho nên nếu không phải đến vội và thời điểm bắt đắc dĩ, Dịch Thiểu Thừa tuyệt sẽ không mạo hiểm cùng rắn lớn tranh đấu.

Rắn lớn cùng Thủy quý nhóm còn tại quyết tử đấu tranh, dưới nước cát sông bị quấy, có đôi khi cũng vô cùng vẩn đục, xen lẫn cây rong vừa đi vừa về đứng động, kỳ quái là, chúng nó đột nhiên đi tới Dịch Thiểu Thừa đều làm như không thấy.

"WOW, Thủy quý số lượng thật đúng là không ít a, phía dưới này nhất định có cái Thủy quý ỏ a?"

Bọn này Thủy quý số lượng so trước đó tại trên bờ còn nhiều hơn. Nhưng những này mới tăng Thủy quý, kích thước rõ ràng không có trước đó cường tráng, hắn là đều còn không có lớn lên, chúng nó hoàn toàn là dùng số lượng ưu thế, đem rắn lớn cái đuôi, thân thể cùng đầu, đều ôm chặt lấy, lại bắt lại gặm, tròng diện mũi máu tanh mà quý dị.

Rắn lớn tại dưới nước không ngừng giãy dụa lấy, lăn lộn, coi như cách hơn mấy trượng xa, Dịch Thiểu Thừa cũng có thể cảm giác được lực lượng của nó vô cùng khinh khủng. Thế nhưng là, rắn cũng không thể tại dưới nước hô hấp, một lúc sau, sức chiến đấu liền thẳng tắp trượt, nó giãy dụa lấy mong muốn nhảy ra mặt nước hít thở mới mẻ không khí.

Thủy quý nhóm lại càng đánh càng hăng, thậm chí cái kia Thủy quý thủ lĩnh, mang theo hai cái hùng tráng thủ hạ, nắm kéo một tấm không biết từ chỗ nào lấy được lưới rách cuộn lấy rắn lớn, cứ như vậy, Thủy quý quân thể phần thắng đã cực lớn. Rắn lớn vật lộn động tĩnh càng ngày càng yếu, Thủy quý thủ lĩnh một bên đầu lấy rắn lớn, mặt khác mắt liếc thấy Dịch Thiểu Thừa, ánh mắt cực kỳ oán độc, hết sức hiển nhiên lần này nó không có ý định buông tha Dịch Thiểu Thừa.

Đúng vào lúc này, dị tượng lại hiện ra.

Trong lưới dần dần cứng ngắc rắn lớn, tuyệt không cam lòng cứ như vậy chờ chết, nó đột nhiên phun ra bản mệnh Nguyên châu.

Này Nguyên châu vừa xuất hiện ở trong nước ngay lập tức hòa tan vào, chung quanh vùng nước lập tức toát ra hàng loạt bọt khí, khiến cho Dịch Thiểu Thừa trước mắt trắng bóng một mảng lớn, hàng loạt bọt khí hình thành vùng nước, không sai biệt lắm có nửa mẫu rộng.

"Không tốt, đây là ngọc đá cùng vỡ một chiêu! Ta xong."

Viên này Linh xà bản mệnh Nguyên châu, trên bản chất là từ khí mà hóa, cô đọng trăm năm mới dần dần mà thành, kiêng kỵ nhất bại lộ ở trong nước. Rắn lớn cũng là bị buộc bắt đắc dĩ, trước khi chết còn muốn lấy cùng Thủy quý bộ tộc đồng quy vu tận.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt xông lên đầu, Dịch Thiểu Thừa lập tức hướng nơi xa bơi đi. Hắn biết rõ Nguyên châu trực tiếp xuất hiện ở trong nước hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, nương theo hàng loạt bọt khí sau đó, trong nước kịch liệt nổ tung theo sát mà đến.

Bành!

Tiếng vang nặng nề sau đó, Dịch Thiểu Thừa ngực như là gặp nện búa khó chịu, cả người hắn như hoàn toàn giảm bớt lực, nguyên lai là theo gợn sóng lập tức bị quăng lên không bên trên.

Chương 5: Ngũ thải mãng thuyền

Nhìn dùng vệt màng hình đáng bơi lội Thủy quý bóng lưng, Dịch Thiệu Thừa lộ ra mặt nước gấp rút hít thở một hơi không khí, lần nữa lặn xuống nước, theo đuổi không bỏ.

Lần này Dịch Thiệu Thừa quyết tâm kiên định, không giết Thủy quý thủ lĩnh, tuyệt không quay đầu lại, cho nên tại đoạn đường này lặn bên trong, hẳn cũng đầy đủ hiểu biết sông Thái Dương dòng nước toàn cảnh.

Bởi vì cây rong bộ rễ dị thường um tùm, Dịch Thiệu Thừa thấy chính là một đám một đám sống dưới nước thực vật rễ cây, trừ cái đó ra còn có không ít cá lớn, ở trong nước lằng lằng duy trì nghỉ ngơi trạng thái, Dịch Thiệu Thừa cùng Thủy quý thủ lĩnh xuất hiện lập tức kinh động đến những này cá lớn, như thoi bay chạy đi.

Cũng không biết qua bao lâu, Dịch Thiệu Thừa cảm giác ít nhất đuổi theo ra cách xa hai, ba dặm, thủy quý kia thủ lĩnh rốt cục bởi vì đau đớn mà thể lực chống đỡ hết nổi, tại dưới nước một mảng lớn cao ngất đá ngầm chỗ, vậy mà đình chỉ động tác.

Dịch Thiệu Thừa trong tay phát lực, đem một đoạn phi tiêu bay ném qua, bắn trúng Thủy quý thủ lĩnh đầu, nhưng nó đều cũng chưa hề động tới.

Dịch Thiệu Thừa xác nhận cái này Thủy quý đã chết hẳn. Chỉ là trong ánh mắt của nó, rõ ràng tràn đầy một cỗ oán độc cùng lệ khí tồn đầy ác ý, quả thật là chết không nhắm mắt, vô cùng dọa người.

"Hừ, Mông đại gia nhất định nghĩ không ra, ta càng đem bọn này Thủy quý một tổ bùng, xem ra ngày mai bờ sông trong trấn, không thể thiếu ta cái kia phần thưởng bạc. Ha ha. . ."

Dịch Thiệu Thừa một mối hư thoát, hẳn theo một đám lan dạ hương bên trong lộ ra nửa cái đầu, rốt cục thật dài nhỏ một ngụm trọc khí.

Bầu trời đã nửa sáng lên, ánh sao chìm tối, trăng sáng đông dôi.

Dịch Thiệu Thừa một mối nửa đêm, nhưng lại không thể lập tức nghỉ ngơi, bởi vì hắn rất nhanh phát hiện một chiếc hình thể to lớn hai tầng thuyền tam bản thuyền, từ trên xuống dưới chậm rãi tới.

Nguy nga thân thuyền, tựa như một tòa núi nhỏ, dẫn động gọn sóng hướng bốn phía khuếch tán, Dịch Thiệu Thừa ở trong nước kiệt lực ổn định thân hình, thân thể y nguyên bị dập dờn mà đến gọn sóng, nhào động được đến hồi trở lại lắc lư.

Dịch Thiệu Thừa lại cũng chưa hề động tới, ánh mắt bị thuyền lớn hấp dẫn, hắn thấy vô cùng rõ ràng, đầu thuyền đứng đấy một vị làm người xem qua khó quên nữ tử.

Dưới ánh trăng, nữ tử này người mặc màu sắc rực rỡ kim giáp, búi tóc dựng cao, cựa vạt phiêu nhiên. Khí chất nổi bật siêu phàm, là một vị điển hình thượng vị giả võ tu. Nàng phẳng phất có một loại nhân gian những nữ nhân khác không nên có ma lực, tựa như là một khóa thất lạc ở thượng trong biển minh châu, khiến cho người xa gần. Đặc biệt là cái kia bề nhễ bất phàm ánh mắt, trên trán mang có một vết vẽ u sầu, nàng cứ như vậy lằng lằng nhìn xem sông lớn đi về hướng đông.

Nàng tại ngắm hướng về phía phương xa, hình như có suy nghĩ,

Núi này, nước này, tựa hồ cũng khó vào nàng này đôi mắt thu.

Dịch Thiệu Thừa nhìn không chuyển mắt, nàng theo vừa xuất hiện, vẫn hấp dẫn lấy Dịch Thiệu Thừa ánh mắt, thậm chí hoàn toàn không để ý đến tại thuyền lớn mạn thuyền hai bên, còn đứng vững thành hàng thị vệ, bọn hắn đáng người thẳng tắp khoẻ mạnh, xem xét liền là bách chiến binh lính.

"Trên đời này. . . Lại còn có như vậy nữ tử. . ." Dịch Thiệu Thừa thấy ngây người.

Sinh không nhuộm bụi trần, xinh đẹp ánh bình minh. Mà về phần xuất thân của nàng, không cần hỏi nhiều, chiến trận này sớm đã nói lên hết thảy. Cho nên, Dịch Thiệu Thừa càng là nhiều liếc nhìn nàng một cái, liền càng phát cảm thấy mình là cỡ nào không có ý nghĩa.

"Loại địa phương này vì sao lại có lớn như thế thuyền, buồm bên trên hình vẽ chính là một đầu ngũ sắc Thần Mãng, nữ tử này đến cùng là thân phận như thế nào?"

Dịch Thiệu Thừa âm thầm mơ màng, trong đầu lập tức tiếp lấy một chuỗi nghi vấn.

Nghĩ thì nghĩ, vì để tránh cho bị người phát giác, Dịch Thiệu Thừa nhẹ nhàng lấy được một túm cây rong, che lên đỉnh đầu, tiếp tục nhìn trộm lấy cái kia phi phàm nữ tử suy nghĩ tại thuyền trên đầu.

Này phong cảnh, thực cũng đã Dịch Thiệu Thừa có xoi mói thoải mái, vừa rồi kịch chiến Thủy quý thủ lĩnh cảm giác mệt nhọc cũng quét sạch sành sanh.

Thuyền lớn dần dần chậm lại tốc độ đi tới, cuối cùng, cùng Dịch Thiệu Thừa khoảng cách nhất định liền ngừng lại.

Đầu thuyền truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Một vị ngân giáp nữ thị vệ theo trong khoang thuyền bước nhanh đi ra, trong ngực ôm khế quần tã lót, bên trong hẳn là một cái trẻ mới sinh.

Nàng đi vào bất phạm nữ tử bên cạnh thân, ánh mắt nhìn lướt qua nơi xa dãy núi, cuối cùng dừng lại tại thuyền đầu nước dạng phía trên.

"Trưởng công chúa. . . Chúng ta đã đến Nam Nguyên bộ lạc, lại đi về phía đông, không sai biệt lắm liền muốn ra chúng ta Đại Điện quốc. Có hay không. . . Có hay không ngay ở chỗ này. . ." Nữ hộ vệ hỏi báo xong, chậm đợi trả lời chắc chắn.

Bụi cỏ phía dưới Dịch Thiểu Thừa nghe được rất rõ ràng, thuyền đầu nữ tử thân phận gì sự cao quý, lại là Điện quốc công chúa.

Này cũng khó trách, bình thường tiểu gia bích ngọc hoặc là tiểu thư khuê các, nào có như thế bất phạm tư thế oai hùng. Chỉ là hẳn càng thêm tò mò, những người này tới nơi này làm gì.

Điện quốc công chúa không nói gì, nàng tiếp nhận hộ vệ trong tay tã lót, vỗ nhẹ nhẹ phù, ánh mắt như băng tiêu tuyết tan trở nên nhẹ nhàng.

"Trưởng công chúa. . . Thời gian không còn sớm" Hộ vệ thấy công chúa điện hạ cũng không vội vã, không khỏi nhắc nhở.

"Ta muốn ôm nàng một hồi."

". . . Là!"

Nữ hộ vệ khom người, yên lặng đứng ở đầu thuyền.

Điện quốc công chúa, lấy tay nhẹ nhàng vạch trần tã lót bên trên khăn voan, một tấm non nót trẻ con khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện ở trước mặt nàng.

Đây là một cái sinh ra không đến bao lâu trẻ con, mũm mĩm hồng hồng khuôn mặt, vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, một đôi mắt to cực kì đẹp đẽ, chuyên chú nhìn chằm chằm Điện quốc công chúa.

Nhưng tên tiểu tử này cũng không phải là thành thật như vậy, một hồi sau cũng có chút kìm nén không được, vạch lên cánh tay mong muốn chạm đến Điện quốc công chúa. Giống như rất ngạc nhiên đang hỏi, nữ nhân trước mắt này, vì cái gì không đem chính mình ôm thêm gần, bởi vì chỉ có như thế mới càng ấm áp một chút.

Điện quốc công chúa nhìn trẻ mới sinh, nụ cười trên mặt nhưng dần dần ngưng đọng, đến cuối cùng, chau mày, dung nhan tuyệt mỹ nhiều một chút âm trầm sát khí.

Như trước khi nói nàng là thiên sứ, thoáng qua lại biến thành ma quỷ.

Trong chớp mắt này, trốn ở cây rong bên trong Dịch Thiểu Thừa dự cảm đến muốn chuyện gì phát sinh, một lòng treo đến cổ họng.

"Đặc Kiều, Đặc Kiều, Đặc Kiều. . ."

Công chúa liên tiếp ba tiếng, nói ra này ba cái giống nhau tên, bởi vì lực xuyên thấu dị thường mãnh liệt, cách đó không xa Dịch Thiểu Thừa kém chút mạng nhĩ chảy máu, đang ở đau đến không muốn sống bên trong, Dịch Thiểu Thừa lại thấy nàng kéo tã lót, đem này thân không sợ vải non nót trẻ con giơ lên cao cao, đột nhiên ném một cái.

Tiểu hài cứ như vậy bị nàng vứt ra ngoài.

Trẻ mới sinh ngưng không thời khắc, tựa hồ cũng cảm nhận được vận mệnh bất công, sắp rơi vào vịnh hằng lạnh buốt địa ngục.

Lại có lẽ là cảm nhận được này nguy hiểm tiến đến, nàng "Oa" một tiếng.

Rất cực phá vỡ cuồng hống.

Khóc nỉ non, cao vút non nót khóc nỉ non tiếng truyền đi cực xa.

Trong chớp nhoáng này, cây rong dưới Dịch Thiểu Thừa, tiếng lòng căng cứng.

Từ đầu tới đuôi, hẳn coi là là hoàn toàn bối rối. Nhưng muốn giết chết trẻ con chuyện này, vẫn như cũ xúc động Dịch Thiểu Thừa ở sâu trong nội tâm nào đó khó mềm mại địa phương, hẳn nghĩ phải lập tức đi cứu đứa nhỏ này, nhưng lại biết, chính mình chỉ cần có nửa điểm vọng động, nhất định sẽ bị trên thuyền người liên hợp đánh giết.

Đồng!

Roi xuống nước thanh âm.

Dịch Thiểu Thừa thất thần thời khắc, trẻ mới sinh cũng đồng thời rơi xuống nước, khóc nỉ non tiếng hơi ngừng.

Này thân ảnh nho nhỏ, tại chìm nổi ở giữa, nhưng lại hút vào một hơi, khốc nỉ non tiếng trở nên tái nhợt vô lực, lần nữa bị sặc nước trở về. Lại sau đó, liền thấy nơi xa trắng noãn nhỏ thân thể, dần dần theo sóng nước hướng nơi xa chảy xuôi.

Mặt nước khôi phục thái độ bình thường, tuyên cổ bất biến, lẳng lặng chảy xuôi.

Này trẻ mới sinh cũng đã không còn bất luận cái gì vật lộn, có lẽ nàng giờ phút này trọn to hai mắt, nhìn mệnh môn dưới nước, nơi đó chỉ có lượn lờ thướt tha cây rong, yên tĩnh an lành.

Chỉ bằng vào này nho nhỏ nhu nhược thân thể, vô luận như thế nào vật lộn, lại có thể tạo được cái tác dụng gì?

Vận mệnh có lẽ vốn là không nên đi chống lại, như chính mình, trốn xa tha hương, làm mọi chuyện, đều chỉ làm mạng sống mà thôi.

"Mệnh. . ."

Dịch Thiếu Thừa nghĩ tới đây rất khó chịu, trong lòng ngạnh lấy, sau đó là chã rơi lệ.

Nhưng mà khiến cho hấn càng không có nghĩ tới chính là, giờ phút này trên thuyền, vừa mới cái kia nữ hộ vệ đem một cây cung lớn tính cả mũi tên, đưa cho vị này Điền quốc trưởng công chúa.

Công chúa giương cung cài tên.

KÍTTT.... . . Ba cái hô hấp về sau, tấm này trăm thạch cường cung bị mảnh khánh giống như tinh tể tỉ mỉ mỹ lệ tay, kéo lại trắng tròn.

Mà nhắm chuẩn phương hướng, đúng là cái kia trẻ con.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Diễn Kiều Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Điền quốc công chúa

"Đủ rồi. . . Thật sự là đủ! Nàng bắt quá là cái liên chết chìm đều không thể tự cứu mình đứa bé!" Dịch Thiếu Thừa trong lòng cuồng hồng, khốc mắt mắt muốn nứt, nhìn thấy mà giết mình mà nhìn xem, lại cũng không dám phát ra một chút thanh âm, dưới đáy nước tay cầm cột kẹt rung động.

Nhưng khiến cho hấn càng thêm không nghĩ tới chính là, rét lạnh kia sắc bén nanh sói tiến trên đầu tựa như đêm tối đèn sáng, dần dần sáng lên.

Một lát sau, mũi tên này đầu trở nên như cùng một cái mặt trời nhỏ.

"Vậy mà đem tiến rót vào nội lực!" Dịch Thiếu Thừa nhìn đến đây, phần nộ trong lòng đã như núi lửa sắp phun trào, trăm thạch cường cung, nanh sói tiến đầu, lại thêm nội lực, một tiến này nếu là bắn ra, 300 bước có thể bắn thủng 10 đại hấn trọng giáp bộ tốt. . .

Nhưng mà thủ đoạn như vậy, hiện tại vền vẹn chỉ là dùng tới đối phó một đứa con nít.

Một đứa con nít, một cái mới ra đời không bao lâu, nhìn qua thế giới này không có vài lần, bây giờ rơi ở trong nước đã nhận mệnh trẻ con!

"Này bà nương bình thường ác độc." Dịch Thiếu Thừa tiếng lòng căng cứng, gắt gao nhìn chăm chăm, thâm nghĩ này hấn là lớn thù bao lớn oán mới có thể làm đến như thế, thế nhưng là hài tử là vô tội, cuối cùng, hấn lại cảm thấy vận mệnh bất công.

Thế nhưng là hấn nghe được thuyền bên trên truyền đến câu nói tiếp theo, cái kia đề nén đến cực đoạn phần nộ đều đã biến thành cười lạnh.

"Điện hạ, ngài cùng nàng cô cháu tình nghĩa, bắt nguồn xa, dòng chảy dài, tựa như nước sông này một dạng, cuối cùng sẽ lưu đến phần cuối. Như ngài không nguyện ý động thủ, xin mời để cho thủ hạ làm thay."

Nữ hộ vệ nhìn xem chủ thượng, lo âu nói ra.

Mùi tên bên trên hào quang cấp tốc âm ậm, cung tiễn bị quăng roi boong thuyền, Điền quốc công chúa quay người một chường vung ra.

Ba!

Yên tĩnh bóng đêm, một tiếng này đặc biệt vang dội chói tai, hai bên bờ vừa mới phượng vang lên cơn trùng kêu vang, bỗng nhiên không có.

"Có hay không cảm thấy, ta Đại Điền quốc Diễm Châu công chúa vị trí, ngươi cũng có thể làm thay đâu?"

Nữ hộ vệ khuôn mặt lập tức sung đỏ, quỳ trên mặt đất, cảm như hén.

"Thuộc hạ không dám, thuộc hạ đáng chết!"

"Hừ, niệm tình ngươi đi theo ta đã có mười năm, trung tâm không hai. Nhưng nếu có lần sau, ngươi chết không có gì đáng tiếc!"

Điền quốc công chúa ánh mắt hung lệ nhìn thoáng qua nữ hộ vệ, xoay người, ánh mắt lại nhìn về phía mặt mờ vùng nước, trong mắt lại nhiều một tia nghi hoặc cùng lo lắng.

Chỉ nghe nàng nhẹ giọng thì thầm: "Kỳ quái, nước này chảy cũng không chảy xiết, làm sao nhaoáng lên liền không thấy đứa bé được chiều chuộng cái bóng đây."

Nguyên lai, ngay tại hai người bọn họ đoạn này nói chuyện quá trình bên trong, cái kia bé gái đã không thấy bóng dáng.

Bất quá, Điền quốc công chúa lại cảm thấy lo lắng rõ ràng là dư thừa, này mệnh mông vùng nước, chẳng lẽ còn có những người khác hay sao?

Điền quốc công chúa nhìn này trống vắng mặt nước, trong lòng nổi lên từng tia vẻ bi thương, chính mình lại làm sao chưa từng có loại này đau đớn người đâu? Chỉ cần thân là hoàng gia dòng dõi, vận mệnh theo một sinh ra bắt đầu, liền rút cuộc không phải mình có thể nắm trong tay, có ít người sẽ trở thành Cửu Ngũ Chí Tôn, mà có ít người, cuối cùng chỉ là gạch ngói vụn mà thôi.

Này cảm khái thoáng qua tức thì, Diễm Châu công chúa cũng không có tại thuyền đầu nhiều làm ngừng chân, mà là vung tay trở lại, đi tới buồng nhỏ trên tàu nghỉ ngơi đi.

Chỉ chốc lát sau, thuyền lớn thay đổi phương hướng, chậm rãi mở cách.

...

Dịch Thiếu Thừa theo trong nước lộ ra đầu, ôm trong ngực vừa mới cứu tới bé gái, chân căng như nhũn ra hướng bên bờ bãi sông chạy đi, có đôi khi còn muốn trượt một phát.

Chờ đến trước mặt bụi cỏ lau, Dịch Thiếu Thừa tốc độ cao đem này nữ anh ỏ bụng ngăn chặn, hơi hơi dùng sức, khổng thủy, muốn cho nàng đem nước toàn bộ nôn mửa ra.

"Ngươi cũng là tình a, Đạc Kiều? Tiểu công chúa? . . ."

"Tiểu công chúa?"

"Oa oa. . . Ngươi không thể chết a. Ngươi muốn không chịu thua kém a."

Tiểu hài đã sớm nín thở đi qua, thân thể cũng bởi vì ngâm mình ở nước lạnh bên trong, lạnh suru suru, Dịch Thiếu Thừa căn bản là cảm giác không thấy đứa nhỏ này còn có cái gì mạch tượng.

Có thể Dịch Thiếu Thừa lại chưa từ bỏ ý định, hấn trong hốc mắt hiện ra nước mắt, phảng phất chỉ cần đứa nhỏ này chết rồi, chính mình loại hi vọng nào đó cũng liền đổ sụp.

Kết quả là vô luận Dịch Thiếu Thừa cố gắng thế nào, đứa nhỏ này đều không có khôi phục dấu hiệu.

Như thế nhỏ nhắn xinh xắn trẻ mới sinh, chau mày, tựa hồ mới mới tới thế gian, liền đã một mỗi nhân thế.

"Duy nhất có thể cứu phương pháp của nàng, liền chỉ còn lại có Nguyên Dương thuần lực! Thật sự là đang buộc ta. . ."

Dịch Thiếu Thừa lông mày, cũng cùng này nữ anh một dạng, chăm chú nhìn lại đến, hấn nâng lên Nguyên Dương thuần lực, là một loại đối với từng người tu hành đều coi như sinh mệnh lực lượng. Vô giả tu luyện võ học, cường kiện thể phách, hấn mục đích cuối cùng chính là vì tại vùng đan điền, đem thân thể hơn trăm cái huyết đạo bên trong cái kia từng tia bởi lợi tinh thuần lực lượng, toàn bộ hội tụ vào một chỗ, hình thành một cỗ đặc thù lực lượng.

Cỗ lực lượng này, liền gọi Nguyên Dương thuần lực, đã là người căn bản, lại là lực chi nguồn suối.

Nguyên Dương thuần lực chỗ tốt quá nhiều, nó sẽ cho người lực lớn vô cùng, cũng sẽ cho người nhanh nhẹn vô cùng, có thể nói, tại Đại Hán thiên triều tông môn nhiều vô cùng, võ học số lượng nhiều không kể xiết, nhưng đều thoát ly không được tu luyện kỳ kinh bát mạch, tu luyện này hơn trăm huyết khiếu.

Chương 7: Khi làm cha

Không sai!

Bé gái tinh rồi!

Nguyên lai là bé gái một cổ ẩm áp nước tiểu từ trên xuống dưới, thể hồ quán đỉnh đem Dịch Thiểu Thừa rót cái thẩu.

"A. . . Ngươi cũng dám nước tiểu ta! Ha ha ha!"

Bé gái lông mi thật dài, thật to mà trong veo con mắt, nàng cứ như vậy thẳng tắp nhìn Dịch Thiểu Thừa.

Trong chớp mắt, hai người đối mặt, phảng phất đã trải qua mấy cái luân hồi.

Cũng là Dịch Thiểu Thừa không nhìn được trước, hấn trước cười sau khóc —— gào khóc, phảng phất mình mới là thiên hạ cái kia nhất ủy khuất người, nếu là có người tại phụ cận thấy nhất định cảm thấy hấn là thằng điên.

Mà bé gái cứ như vậy lẳng lẳng nhìn Dịch Thiểu Thừa, tựa hồ cũng đang hỏi, cái tên này đến cùng phải hay không cái nam nhân, dựa vào không đáng tin cậy, còn có thể hay không bảo vệ mình.

Một lát sau, Dịch Thiểu Thừa dần dần ngừng tiếng khóc, hấn hồn nhiên không để ý trên người này ngậm vững chắc gay mũi mũi vị, mà là đem hài tử chăm chú, kéo.

"Ngươi rốt cục đã tỉnh lại. Đi, ta mang ngươi hồi trở lại Hồ Bạt trấn! Về sau. . . Về sau, ngươi liền theo ta lăn lộn."

Dịch Thiểu Thừa bờ môi run lên, ánh mắt nhìn về phía Hồ Bạt trấn phương hướng.

Chưa từng có bất cứ lúc nào, hấn giống bây giờ như thế có cảm giác thành công.

Ngày thứ hai, nhiều ngày liên miên mưa dầm ướt cục chuyển tinh, trong dãy núi mờ mịt khí tức rất nhanh tán đi, toàn bộ bờ sông trấn đều tắm gội tại ánh mặt trời ẩm áp bên trong.

Dịch Thiểu Thừa trở lại trên trấn, khắp nơi vẫn là quanh quệ một mảnh, trên đường phố cũng không có gì người mới, trong ngực hấn ôm cái thân phận này đặc thù bé gái —— Điền quốc công chúa Đặc Kiều, đi vào cư trú khách sạn sau.

Vừa vào cửa, hóa lô một bên tướng mạo bình thường đáng người mập mạp bà chủ Ngõa Tát liền vô cùng tò mò nhìn Dịch Thiểu Thừa.

Ngõa Tát là cái bất hạnh nữ nhân, trọng phu cùng hài tử tại rất nhiều năm trước bị sói cắn chết. Mà nàng lại là cái thẳng tính, tiếng nói vô cùng hùng hậu, hoàn toàn xứng đáng nàng này thân béo tốt thể trạng.

Ngõa Tát lớn giọng chấn thiên động địa: "Dịch Thiểu Thừa —— ngươi từ nơi nào trộm được cái em bé? Thật sự là xinh đẹp em bé a, để cho ta cũng ôm một cái."

Ánh mắt này thật là không cách nào hình dung a, Ngõa Tát tựa hồ trong nháy mắt liền biểu hiện ra mười mấy cái nghi vấn, nhưng lại bị từng cái bài trừ.

"Trộm được em bé? Ngồi. . . Ngõa Tát đại tỷ, ngươi không thể nói mò a. . ." Dịch Thiểu Thừa vội vàng nói rõ lý do.

Ngõa Tát thấy Dịch Thiểu Thừa có chút chột dạ, bát quái tiếp tục hỏi, "Nếu không phải trộm được, đây chẳng lẽ là ngươi con riêng? Đừng nói, các ngươi đáng đáp thật đúng là giống, nhìn không ra, người Hán chàng trai, ngươi còn rất nhỏ đi, nhiều nhất 17 tuổi? Mười tám tuổi? Ngươi thật rất lợi hại a!"

Ngõa Tát tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nữ nhân này Bát quái thiên tính cùng đi, đơn giản cùng nào tàn không có khác nhau, Dịch Thiểu Thừa dờ khóc dờ cười, chính mình cùng oa nhi này chỗ đó lớn lên giống? Còn con riêng! Thật sự là đốt đèn lồng nói lời bịa đặt. Nhưng ngẫm lại, nếu như bây giờ không thừa nhận, còn không biết nàng có thể đẩy ra bao nhiêu kết quả đến, vậy cũng là phiền phức nha!

Huống hồ, đứa nhỏ này thân phận cực kỳ đặc thù, Dịch Thiểu Thừa là tuyệt không thể để lộ ra nửa điểm nàng thân thể tin tức.

Dịch Thiểu Thừa gật gật đầu, lại lắc đầu, xem như chấp nhận.

Ngõa Tát lúc này mới hài lòng cười lên ha ha, chấn động đến trên mái hiên tích bụi đều muốn rơi xuống, tựa hồ mình là trời bên dưới nhất nữ nhân thông minh, hết thấy đều chạy không khỏi nàng này đôi hỏa nhãn kim tinh.

Hai cái đại nhân đồng thời đưa ánh mắt chuyển hướng Đặc Kiều, tên tiểu tử này đang ở chuyên chú gặm chính mình tay nhỏ, phía trên dính đầy nước bọt.

"Ngõa Tát đại tỷ, nàng đây là đói bụng à."

"Người Hán chàng trai, giao cho ta đi, ta so người có kinh nghiệm, ta chỗ này còn có nấu xong cháo thang. Về sau người chỉ phải nhiều hơn đi săn, liền có thể nuôi sống nàng."

"A? Có thể chính ta đều không quản được." Dịch Thiệu Thừa cảm thấy bày ra phiền toái lớn.

Ngôa Tát tức giận mắng, "Các người bọn này không có lương tâm, vô dụng đàn ông, xuống giường, mặc vào y phục, liền cảm thú cũng không bằng! Cái này thế nhưng là người nhai con!"

"Được a được a, kỳ thật ta thật chỉ là không có kinh nghiệm mà thôi. Ta mới không bỏ được nàng mà ~"

"Hừ." Ngôa Tát tiếp nhận hài tử, trên mặt nhộn nhạo mẫu tính đặc hữu từ ái.

Ngôa Tát nhẹ nhàng lắc lư tiểu hài, tiểu gia hỏa cũng là không sợ người lạ, chỉ là an tĩnh làm tiểu mỹ nhân là được rồi.

Dịch Thiệu Thừa rốt cục có khả năng nhẹ lòng một ít.

"Tiểu bảo bảo nàng tên gọi là gì?"

Dịch Thiệu Thừa khẽ giật mình, ánh mắt liếc về song cửa sổ bên trên treo chuông lục lạc bên trên, linh cơ khẽ động, "Nàng. . . Nàng gọi. . . Tiểu Linh Đương! Ta đi tìm trưởng trấn! Tiểu Linh Đương liền giao cho người."

. . .

Trưởng trấn văn phòng bên ngoài cách đó không xa trong hồ nước, sóng nước lấp lánh, mấy con vịt hoang con thoải mái bơi qua bơi lại.

Dịch Thiệu Thừa trong vòng một đêm, đánh giết hơn hai mươi cái Thủy quỷ sự tình, đơn giản tựa như là truyền kỳ, rất nhanh tại bờ sông trấn vỡ tổ.

Đương nhiên, Dịch Thiệu Thừa là chân chính Doanh gia, cái kia con cự mãnh toàn thân là bảo, Dịch Thiệu Thừa lột bỏ Xà Bì, đưa đến thuộc da cửa hàng, đại sư phụ thuộc da chế thành cách, còn phải cần một khoảng thời gian.

Dịch Thiệu Thừa biết đây là cực phẩm nguyên liệu, bởi vậy kiên quyết cự tuyệt đại sư phụ muốn đem hân thu mua yêu cầu!

Cho nên, Dịch Thiệu Thừa khiến cho đại sư phụ định chế một bộ Giao Long da bao, đã có khả năng đưa đến rất tốt phòng thân hiệu quả, lại có thể xem như đồ lặn sử dụng.

Vây rần cũng là đồ tốt, có thể làm thành lân giáp giáp mảnh, đao thương không phá, là khó được giáp mảnh. Dịch Thiệu Thừa chính mình lưu lại một nửa, một nửa khác dùng giá cao bán cho chế da cửa hàng đại sư phụ. Cuối cùng liền liền xương rần, cũng bị được liệu cửa hàng ông chủ mua đi, nghe nói có khả năng làm thành xương rần rượu, đối phong hàn phong thấp đều vô cùng có hiệu quả trị liệu.

Dịch Thiệu Thừa túi tiền, cứ như vậy dần dần giàu có.

Trừ đó ra, bởi vì Dịch Thiệu Thừa giết Thủy quỷ, vì dân trừ hại, tạm thời đầu ngọn gió vô lượng.

Lục tục ngo ngoe có người mang theo lễ vật tới trưởng trấn văn phòng, những lễ vật này danh sách ở trong có đủ loại trứng loại, hoa quả, thịt muối dầm bông thậm chí làm cây nấm các loại, Dịch Thiệu Thừa ngay trước trưởng trấn trước mặt, toàn bộ chiếu đơn nhận lấy, một cái cũng không rơi xuống.

Nhìn cái cuối cùng người tới nhất định phải đem một bình rượu gạo lưu ở bên cạnh, trưởng trấn Mông đại gia tấm mặt mo này thực sự có chút không chịu nổi, đỏ bừng khuôn mặt có chút phát sốt cảm giác.

Hắn cố gắng khỏi cái nỏi, nhẹ giọng hỏi: "Dịch Thiệu Thừa. . . Người nói đều là thật sao? Thật đã vĩnh viễn trừ hậu hoạn rồi?"

Mặc dù tận mắt thấy trên quảng trường bày lên tới từng dãy Thủy quỷ thi thể, trưởng trấn Mông đại gia vẫn là sợ ác độc Thủy quỷ hồi trở lại đến báo thù, đối với hắn mà nói, trọng yếu nhất chính là hai chữ "Bình an!"

Dịch Thiệu Thừa gật gật đầu, đưa tay ra, trên trán toát ra hết sức quan tâm biểu lộ: "Thường bạc đâu!?"

"Ta đáp ứng người sự tình, tuyệt sẽ không biến, đi. . . Đi buông trong."

Mông đại gia tại trên khung cửa gõ gõ khỏi cái nỏi, dẫn đầu đi vào trong phòng.

"Thật sự sáng khoái nhanh, ta cũng thích cùng đại gia buôn bán!"

Dịch Thiệu Thừa theo sát mà lên.

Qua thật lâu, Dịch Thiệu Thừa mặt mũi tràn đầy vui sướng từ bên trong đi ra, tất cả những thứ này đều thuyết minh đêm qua vất vả là đáng giá.

Vừa rồi tại lĩnh thường bạc thời điểm, hắn còn cố ý chụp vào trưởng trấn rất nhiều lời, đại bộ phận đều là cùng Điền quốc hoàng quyền có chút quan hệ,

Dù sao hiện ở bên người nhiều Tiểu Linh Đang cái này tiểu tùy tùng, Dịch Thiếu Thừa đã có nỗi lo về sau.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyền Chi Thiên Duyệt Đông Phương* Convert được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Trảm thảo trừ căn

Nghe trưởng trấn nói đến, Điền quốc bệ hạ tên là Ly Chân Vương, là một vị năng chinh thiên chiến hàng người.

Mấy năm trước, Ly Chân Vương suất lĩnh đại quân, thảo phạt bộ tộc khác.

Hắn dụng binh như thần, dựa vào đám bộ đội nhỏ xuất quỷ nhập thần, đem thế lực đối địch Khương Vương bộ lạc cùng Câu Đình liên minh quốc tế quân, đánh cho hoa rơi nước chảy. Hiện tại hắn là trú đóng ở biên cảnh nào đó tòa thành thị bên trong.

Mà Dịch Thiểu Thừa từng từng tận mắt nhìn đến công chúa Diễm Châu, liền là Ly Chân Vương thân muội muội, mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng cũng là vị oai hùng bất phàm nữ tử, phụ tá huynh trưởng đã có nhiều năm.

Trường trần theo như lời tất cả những thứ này, lại làm cho Dịch Thiệu Thừa càng thêm nghi hoặc. Nhớ tới đêm qua phát sinh sự tình, một thân mồ hôi lạnh xông ra —— vị này Diễm Châu công chúa, đây là muốn diệt đi ca ca của nàng Ly Chân Vương thân nữ nhi a. Nói cách khác, nàng muốn giết chết chính mình cháu gái ruột.

Dịch Thiệu Thừa trong lòng không khỏi âm thầm phỏng đoán, đây là cái gì dung tâm?

Chỉ sợ trong đó hung hiểm, tuyệt không phải mình có thể tưởng tượng.

Hắn suy nghĩ một chút, quyết định tại bờ sông trần nhiều cư ở một thời gian ngắn, ít nhất phải đem vết thương trên người dưỡng tốt hơn một chút, làm tiếp tính toán lâu dài.

Mặt khác, hẳn cũng âm thầm nhắc nhở chính mình, bây giờ mang theo Tiểu Linh Đang, làm việc tuyệt không thể giống như trước như thế ngoảnh đầu đầu không để ý đuôi.

Trở lại quán trọ về sau, Dịch Thiếu Thừa thấy Tiểu Linh Đang tại trong phòng của chính mình ngủ say lấy.

Có thể tiểu gia hỏa này liền ngủ thời điểm, đều nửa mở mắt, một cái tay nhỏ gấp siết chặt góc chăn, tựa như lúc nào cũng ngắm lấy bên ngoài!

"Làm gì biểu lộ nghiêm túc như vậy? Vui vẻ một chút nha, Tiểu Linh Đàng!"

Trong chớp nhoáng này, Dịch Thiếu Thừa tâm đều hòa tan, nhẹ nhàng thay Tiểu Linh Đương đắp kín mền. .

Lúc này, một sợi ánh nắng, theo song cửa sổ bên dưới bắn vào trong phòng, chiếu vào nơi hẻo lánh trên bồn hoa. Trắng toát cánh hoa dành dành, tản ra nồng đậm mà thơm ngọt mùi thơm ngát.

Dịch Thiệu Thừa đứng dậy, suy nghĩ một chút, lấy xuống một đóa hoa dành dành, đặt vào Tiểu Linh Đương bên lỗ mũi.

Nhắc tới cũng kỳ quái, Tiểu Linh Đang nghe hương hoa, lông mày vậy mà giãn ra, biểu lộ cũng nhẹ nhõm rất nhiều, lập tức nàng lúm đồng tiền nhỏ lộ ra, vô cùng đáng yêu, đơn giản tựa như là một cái ngọc oa em bé.

"Này là được rồi, về sau đời này đừng có lại trở về, cùng ta trộn lẫn, có thịt ăn! Phiền lòng sự tình ta tới, người liền phụ trách mỹ mỹ."

"Ngươi xem a, Ngõa Tát đều nói ta là cha ngươi a, xem ra cái thân phận này cũng là bị ngồi vững. Về sau ngươi nếu là không nghe lời, ta liền đánh ngươi một chầu."

"Ta đây là lại làm cha, lại làm mẹ. . . Lại còn bị bà chủ Ngõa Tát nói, người là nữ nhi của ta. Nha ~ ai có thể giống như ta vậy may mắn, không hiểu thấu làm một vị tiểu công chúa cha, ha ha ~ xem ra ta Dịch Thiếu Thừa sau này vận khí, tuyệt sẽ không kém!"

Vì bảo vệ tốt tiểu gia hỏa này, Dịch Thiếu Thừa nửa điểm không dám lười biếng tu vi của mình. Suy đi nghĩ lại, dần dần dùng tạp niệm trong lòng, ngồi chung một chỗ bồ đoàn bên trên, tiến hành suy tưởng, trọng tụ trong cơ thể Nguyên Dương thuần lực.

Sau nửa canh giờ, Dịch Thiếu Thừa rốt cục mở mắt ra, khí tức cả người tốt một vòng, sắc mặt đã có một ít hồng nhuận phon phớt, huyết dịch lưu động khôi phục thái độ bình thường.

"Hiện tại xem ra, trong cơ thể ta Nguyên Dương thuần lực đã không còn sót lại chút gì, trong ngắn hạn mong muốn khôi phục là rất khó . Bất quá, còn có một việc, lại là không thể kéo."

Dịch Thiếu Thừa nhú nhú mày, biểu lộ ra hết sức ngưng trọng.

Hồ Bạt trần thôn dân bây giờ đều tại ăn mừng lấy, ai cũng không biết, Dịch Thiếu Thừa trong lòng kỳ thật còn có một cái tai họa ngầm, cái kia chính là Thủy quỷ thủ lĩnh cổ nhưng đã bị giết chết, nhưng Dịch Thiếu Thừa cũng không có tìm được những cái kia súc sinh sào huyệt ——

Hắn hoàn toàn hiểu rõ, tối hôm qua hắn truy kích Thủy quỷ thủ lĩnh một mực bơi tới một mảnh kỳ quái vùng nước, nhờ ánh trăng, liền có thể cảm giác được mặt nước màu sắc là tối tăm rậm rạp, nhiệt độ nước cũng càng thêm âm lãnh, này hết thảy nói rõ nơi đây rất có thể là sâu không thấy đáy. Kết hợp với cảnh tượng lúc đó, dưới nước xuất hiện một mảng lớn một mảng lớn màu trắng tảng đá, tựa như là một tòa đầm chìm dưới đáy nước núi nhỏ, núi non trùng điệp vô tận, coi như bơi ở phía trên nhìn xuống, đều cảm thấy muốn lạc đường.

"Thủy quỷ thủ lĩnh đã mở linh trí, bị thương nặng sau đó hắn là muốn chạy trốn về sào huyệt. Thủy quỷ sào huyệt nhất định là ở chỗ này, hiện tại thời gian cũng không sớm,

Ta vẫn phải đi mua vài món đồ tới nhanh chóng đem những súc sinh này toàn bộ diệt trừ!"

Liếc qua ngủ yên Tiểu Đạc Kiều, Dịch Thiếu Thừa vội vàng đi ra ngoài, đi tới trên đường.

Thời gian thoáng một cái đã qua, mãi đến lạnh lùng ánh trăng, cho mặt đất mọi vật độ một tầng màu bạc; thế lương cú vọ âm thanh, khiến cho này nhiệm sương cảnh đêm đồ thêm không ít huyền bí cùng trang nghiêm.

Cánh đồng bát ngát bên trên, Dịch Thiếu Thừa bước đi như bay, đi đường tắt xuyên qua hướng mục đích nơi chạy đi.

Lúc này, hắn người mặc vừa mới mới chế ra Linh xà da trang phục phòng hộ, bồi nang bên trong tràn đầy đủ loại dự bị trang bị, bên hông ngoại trừ treo một lần phòng thân đoản kiếm bên ngoài, còn mang theo một loại lực xuyên thấu cực tốt cỡ nhỏ bán châm nỏ —— này áo liền quần có giá trị không nhỏ, đáng nhắc tới chính là cái này Xà Bì mềm khải, liền là dùng ngày hôm qua đầu lù lút trần da chế tác mà thành, phòng hộ tính năng vô cùng tốt, mà lại phi thường nhẹ liền, mấu chốt là làm lặn trang phục thích hợp nhất, lại giữ ấm lại có thể cách nước.

Đến bờ sông về sau, Dịch Thiếu Thừa quan sát chung quanh, mới phát hiện vùng nước này có chút khác biệt.

Sông Thái Dương ở chỗ này vừa vặn có cái đường quanh co, mặt nước biến rộng, nước sông ăn mòn khiến cho đường sông hai bên tạo thành rất dài bãi bùn mang, phía trên mọc đầy cỏ lau.

"Liên là nơi này. Nơi này nước sâu dị thường, phía dưới nhất định có chút cổ quái. "

Phù phù một tiếng, Dịch Thiếu Thừa nhảy vào dưới nước.

Chỉ chớp lát sau, trên mặt nước bay lên một cái da dê trống hình dạng khí nang.

Có khả năng thấy rõ ràng có căn mềm quần lỗ thông gió tồn tại, nó dựa vào một cái ống một đi thẳng đến dưới nước hơn mười mét sâu —— đây chính là Dịch Thiếu Thừa mang tới mới thiết bị, gọi "Dầu ruột", chuyên môn dùng để hút khí.

Bờ sông tràn bọn ngư dân dưới nước làm việc dần dần, liền sẽ sử dụng đến cái đồ chơi này.

Dịch Thiếu Thừa càng lặn càng sâu, thỉnh thoảng lộc lộc lộc cộc cộc cộc thò ra một hơi ngậm!

Yên tĩnh im ắng dưới mặt nước, Dịch Thiếu Thừa đặt mình vào một mảng lớn trong núi đá, trên núi mọc đầy đủ loại cây rong, tại dưới nước hơi hơi phiêu động lấy.

Dịch Thiếu Thừa chậm rãi rơi vào trên núi đá, túm động lên dầu ruột, cẩn thận tìm kiếm bắt luận cái gì khả nghi địa phương.

Sau nửa canh giờ, Dịch Thiếu Thừa rốt cục tại một đám cây rong phụ cận, phát hiện một cái bí ẩn tĩnh mạch hang động, cửa hang phụ cận lắng đọng lấy rất nhiều màu trắng xương cá.

"Xem ra, ta là tìm đúng chỗ, cũng là lần này không cần đến dầu ruột."

Dịch Thiếu Thừa trên mặt lộ ra nét mừng.

Dịch Thiệu Thừa thực sự nghĩ không ra như thế nào cùng này hải nhi câu thông, cái tên này căn bản chính là sẽ chỉ nói "Ồ ô" hai người này từ, ánh mắt còn một mực đề phòng Dịch Thiệu Thừa, rất rõ ràng sự thông minh của hắn vẫn phải có, nhưng bởi vì móng tay đã sinh trường đến vô cùng sắc bén, lại thêm sinh hoạt tại tối tăm đáy nước trong huyết đông, tập tính sớm cùng với những cái khác Thủy quỷ nhóm giống như đực.

"Xem ra này hài nhi từ nhỏ ngay ở chỗ này sinh hoạt, trải qua người không giống người, quý không bằng quý tháng ngày."

Dịch Thiệu Thừa trong lòng đau xót. Thầm nghĩ lấy, có hay không muốn đem hấn cũng mang ra hang động.

"Tê. . ."

Bốn năm tuổi quý em bé, cũng không hiểu nhiều Dịch Thiệu Thừa đến cùng đang suy nghĩ gì, nhưng hấn lại nhìn ra được người này cũng không có cái gì địch ý. Lườn Dịch Thiệu Thừa hai mắt về sau, mí mắt hơi hơi hợp lại, liền dựa vào tại tảng đá bên cạnh treo lên chợp mắt.

"Bọn này Thủy quý lộ ra nhưng đã coi hấn là thành một phần tử, mà lại cái tên này sớm đã thành thói quen cuộc sống như vậy, xem ra ta cũng không cần thiết quấy rầy hấn."

Dịch Thiệu Thừa từ bỏ dẫn hấn xuất động ý nghĩ, dù sao hiện tại Tiểu Linh Đương còn không có chiếu cố tới, nếu là thật tăng thêm như thế cái quý em bé, cái kia thật là không có cách nào qua.

Dịch Thiệu Thừa ánh mắt tiếp tục thăm dò cái huyết động này, hấn phát hiện tại trong thạch động Tây Nam một góc, còn phủ lấy cái lỗ nhỏ. Đại khái có chiều cao hơn một người, cần leo lên mới có thể đi lên, ánh sáng liền là từ bên trong truyền đến.

Dịch Thiệu Thừa suy nghĩ một chút, buông xuống một chút tùy thân đồ vật, bò lên đi vào.

Lại có phát hiện. . .

Nguyên lai xuất hiện tại Dịch Thiệu Thừa trước mặt —— đúng là một vị tọa hóa xương trắng.

Này xương trắng tư thế ngồi bình ổn, tóc vẫn còn tồn tại, hóc mắt sớm đã khoảng trống, không quá mức sợ hãi ngẩng lên đối diện phía trước.

Cái này khiến chính diện thấy Dịch Thiệu Thừa trong lòng có chút run rẩy, giống như người này căn bản không chết, tới om hóc mắt đang bề nghệ lấy chính mình, bề nghệ lấy hết thầy, bề nghệ lấy chúng sinh.

Người hiển nhiên chết chỉ ít có 10 năm trở lên, thân thể cũng hoàn toàn mục nát, kỳ quái là hấn một thân áo giáp lại không có nửa điểm vết rỉ, trả lại người một loại dày nặng cảm giác. Xương trắng sẫm nhiên lạnh buốt, cũng không có nửa điểm tổn hại, bên người để đó một lần lạnh lẽo lạnh thấu xương thương thép, đặt nằm ngang trên gối, hóa thành xương trắng tay cầm chặt cán thương.

Hết thầy hết thầy, khiến cho Dịch Thiệu Thừa đột nhiên ở giữa nỗi lòng tôn kính.

Mặc dù không biết hấn khi còn sống là ai, đã trải qua cái gì, thế nhưng là bằng vào mọn này mục nát hầu như không còn chỉ tồn xương trắng thân thể, nhưng như cũ có thể có một cỗ ý chí bất khuất, một cỗ bề nghệ tung hoành cảm giác, hấn Dịch Thiệu Thừa liền không có lý do không tôn kính, không bội phục.

"Người đến cùng là lai lịch gì. . ."

Rất nhanh, Dịch Thiệu Thừa liền theo thi cốt trước trên mặt đất tìm được đáp án, đó là vài liệt thương khắc hùng hồn Hán lệ.

"Ta chính là Thường Sơn người, tên Kiều Long, phong Trung Lang. . ."

Dịch Thiệu Thừa tốc độ cao xem, nguyên lai tôn này xương khô tên là Kiều Long, anh tuấn tiêu sái, từng tại trước điện luận võ, một đường quá quan trăm tướng, không thể địch nổi. Nhưng bởi vì hấn xuất thân hàn môn, một đường tấn cấp tổng chịu người khác ép buộc cùng vậy công, thế là dưới cơn nóng giận tại khi luận võ đâm giết mấy tên trong triều quan lớn tử đệ, bởi vậy kết thù.

Sau đó không lâu, Kiều Long tại trước điện đoạt giải nhất, lại bị phong Trung Lang tướng, lại bởi vậy gặp đủ loại hãm hại.

Cuối cùng có một lần, Kiều Long bị ám toán đành phải hướng nam chạy trốn đến đây, trọng thương không trị, tọa hóa.

Kiều Long sao mà không cam lòng, đem một thân tu hành bí quyết —— Lôi Điện Tâm Pháp cùng với Như Long Thương Quyết, khắc tại trên thạch bích, chờ mong người hữu duyên đến có được, tiếp nhận hấn y bát, cũng hy vọng có thể thay hấn hoàn thành một cái tâm nguyện.

"Kiều Long tiền bối, người ta sao mà tương tự. Ta Dịch Thiệu Thừa cũng thế. . . A." Phảng phất nghĩ tới điều gì, Dịch Thiệu Thừa có chút thương cảm, lắc đầu cảm thán nhớ lại một phen, hấn ngóc đầu lên nhìn xem Kiều Long thi cốt, trịnh trọng bái: "Ta Dịch Thiệu Thừa người đeo cừu hận sống qua ngày, khổ vì tự thân không có năng lực. Hôm nay tuy là ngẫu nhiên gặp, bất quá ta Dịch Thiệu Thừa lại cảm ân tiền bối y bát đem tặng."

Dứt lời, Dịch Thiệu Thừa xem lên Như Long Thương Quyết, hấn chiêu thức quý thần khó lường, không khỏi thấy vô cùng lo sợ, nghĩ thầm mình tại Cửu Châu Kiếm tông lúc học tập kiếm pháp cùng này so ra, đơn giản liền là rác rưởi cũng không bằng.

Trên vách tường còn có một bộ Lôi Điện Tâm Pháp, chữ viết cuồng thảo, phong cách phóng đãng không bị trói buộc.

Dịch Thiệu Thừa biết tâm pháp không thể so chiêu thức, cần dốc lòng tiến vào mới có thể cảm nhận được trong đó huyền bí chỗ.

Vừa nghĩ đến đây, Dịch Thiệu Thừa lại bắt hồi trở lại một chút cá lớn, cắt thành thịt đoạn, đút cho Thủy quý nhóm ăn.

Quý em bé đổi Dịch Thiệu Thừa quãng tới cảm tạ ánh mắt. . . Dù sao chỉ có bốn năm tuổi bộ dáng, nam hài này đang ăn lấy thịt tươi đồng thời, không quên lại đem cá nội tạng những này mềm mại bộ phận, đơn độc đút cho những cái kia thần thái uể oải tiểu Thủy quý nhóm.

Nói đến cũng là lạ, những này Thủy quý nhóm sau khi ăn xong, liền rúc vào Dịch Thiệu Thừa dưới chân, ngủ chung cảm giác, biểu lộ ra thỏa mãn mà thoải mái, xem ra bọn hắn cũng không có coi Dịch Thiệu Thừa là thành ngoại tộc đối đãi, càng nhiều là trở thành phụ mẫu hoặc là huynh đệ một dạng nhân vật.

Quý em bé cũng thời gian dần trôi qua hướng Dịch Thiệu Thừa dựa sát vào lấy.

"Ta phải khiến cho hắn học được ngôn ngữ, liền lại có thể dạy nó nhóm không nên thương tổn thôn dân, một mực tại sông Thái Dương bên trong bắt cá làm thức ăn. Như thế liền lưu lại chúng nó tính mạng." Dịch Thiệu Thừa trong lòng còn bản khoản Tiểu Linh Đương, đành phải rời đi nơi này. Một chuyến này tao ngộ, cũng trong lúc vô tình khiến cho Dịch Thiệu Thừa kiên định ý nghĩ của mình, hắn nghĩ đến thông qua quý em bé đến dạy dỗ những này Thủy quý, để tránh ngày sau làm hại trong thôn.

Bởi vì cái gọi là vô tâm cảm liễu liễu xanh um, Dịch Thiệu Thừa trở lại bờ sông trấn về sau, tu luyện lên Như Long Thương Quyết cùng Lôi Điện Tâm Pháp về sau, thực lực tiến triển cực nhanh, vừa phát là không thể ngăn cản.

Hắn tiếp tục đợi tại quán trọ đã không thích hợp, liền dùng lúc ấy giết Thủy quý tiền thưởng, tại ở gần rừng núi chỗ mưa hạ một tòa bốn chân lâu, ngày thường mang theo Tiểu Linh Đương sinh hoạt ở nơi này.

Ngoại trừ tu hành bên ngoài, Dịch Thiệu Thừa sơ kỳ cũng thường xuyên đi Thủy quý sào huyệt nơi đó, bắt cá nuôi nấng Thủy quý nhóm, theo lấy bọn hắn dần dần lớn lên, đã có thể ở chung quanh vùng nước bắt cá. Thời gian dần trôi qua, quý em bé cũng bắt đầu có thể nói đơn giản một chút ngữ ngôn, tại Dịch Thiệu Thừa dạy bảo phía dưới, quý em bé dẫn đầu dưới Thủy quý nhóm phát huy trọn vẹn tính dẻo mạnh đặc điểm, cũng không phát đối chung quanh sinh hoạt nhân loại thôn trang cấu thành uy hiếp. Mà mặt khác, có thể là từ đối với Thủy quý hoảng hốt, bờ sông trấn Mông đại gia hạ lệnh về sau, các thôn dân càng ít xuất hiện tại Thủy quý lãnh địa bên trong.

Kể từ đó, người quý ở giữa, liền không có bất kỳ cái gì mâu thuẫn.

Mà tại đây bày Thủy quý bên trong, quý em bé làm nhân loại bên trong một thành viên, IQ cao nhất, theo đủ loại dấu hiệu cho thấy tuổi của hắn phát triển, hắn tại Thủy quý trong đám có được lực hiệu triệu cũng vững bước tăng lên, ngày sau hắn là có thể trở thành Thủy quý thủ lĩnh. Bình thường mỗi lần Dịch Thiệu Thừa tới đây, quý em bé đều sẽ lấy lòng với hắn, thí dụ như thay Dịch Thiệu Thừa hái hái con rắn (mặc dù không có), gãi gãi ngứa cái gì, dạy nó cái gì, cũng học nhanh nhất.

Dịch Thiệu Thừa tuổi tác không lớn, có đôi khi chơi tính rất nặng.

Hắn tưởng niệm khi còn bé tại Cửu Châu kiếm phái, liền đem này Thủy quý ở đặt tên là "Cửu Châu động phủ", cũng cho quý em bé đặt tên là "Đại sư huynh —— Vô Nhai", đằng sau xếp hàng còn có tóc đỏ Thủy quý "Nhị sư"Chờ một chút, một mực xếp tới Thập Bát sư huynh. Cũng dạy những này Thủy quý ban đầu ở Cửu Châu Kiếm tông võ học.

Nhoáng lên lại ba năm qua đi.

Trong thời gian này Dịch Thiệu Thừa làm rất nhiều chuyện, thí dụ như nói là Kiều Long tướng quân tại phụ cận núi bên trong tuyển chọn một chỗ mộ địa, lập bia khắc chữ. Còn Kiều Long tướng quân khi còn sống sử dụng cái kia cột sắc bén lạnh thấu xương trường thương, liền lưu tại trong lỗ nhỏ.

Mà Vô Nhai cũng không có việc gì, cũng sẽ ra dáng ngồi tại trong lỗ nhỏ quan sát lấy khắc đá bên trên tâm pháp chữ viết, mặc dù hắn cũng không biết chữ, nhưng Dịch Thiệu Thừa mỗi lần xem Vô Nhai cái kia mơ hồ ngộ hiểu bộ dáng, trong lòng cũng càng ngày càng ngạc nhiên.

Vì đề cao Vô Nhai tại dưới nước chất lượng sinh hoạt, Dịch Thiệu Thừa đem nơi đó thật tốt cải tạo một thoáng, đục càng nhiều lỗ thông hơi, không khí lưu thông tính đề cao về sau, cũng là thoải mái dễ chịu.

Trừ tự thân tu luyện bên ngoài thời gian, Dịch Thiệu Thừa đem đại bộ phận tinh lực đều đặt ở Tiểu Linh Đương trên người.

Oa nhi này càng dài càng tươi ngon mọng nước, sạch giòn giữa mắt to tựa như có thể nói chuyện một dạng, làn da trắng nõn trong suốt, là cái người gặp người thích tiểu nha đầu. Tiểu Linh Đương lại cực thiện nịnh nọt Dịch Thiệu Thừa, muốn ăn cái gì, muốn uống cái gì, chỉ dùng một ánh mắt liền có thể có tác dụng, cho nên năng đủ loại nhỏ miệng ngọt cho tới bây giờ liền không có nhàn qua. Mỗi lần, Tiểu Linh Đương cùng Dịch Thiệu Thừa đi hướng Cửu Châu động phủ, Vô Nhai nhìn thấy Tiểu Linh Đương đều là tất cung tất kính, bởi vì —— con mắt thẳng trừng trừng chăm chú vào Tiểu Linh Đương mang tới đồ ăn vật bên trên.

Sinh hoạt đã là như thế u tĩnh mà kéo dài.

Cuối cùng sẽ có một ngày, Dịch Thiệu Thừa quyết định dạy bảo Tiểu Linh Đương đọc tứ thư ngũ kinh, học viết hán văn chữ triện, thể chữ lệ.

Đặc Kiều thể hiện ra năng đặc biệt có thiên phú, không đến bốn tuổi lúc liền có thể cầm bút viết chữ, chữ viết tú lệ mà lộ ra một cổ linh tính.

Bởi vì Dịch Thiệu Thừa không hiểu điền văn, mà điền văn lại là Tiểu Linh Đương tiếng mẹ đẻ, tự nhiên nhất định phải học tập.

Dịch Thiệu Thừa quyết định đợi nàng lớn hơn một chút tìm đến lão sư, lại đi học tập điền văn. Ngoài ra, vì cho Tiểu Linh Đang đánh xuống võ học bản lĩnh, thuở nhỏ liền dạy nàng công phu quyền cước.

Dù sao tuổi nhỏ, bốn tuổi lúc Đạc Kiều cũng không có cái gì lực công kích.

Dịch Thiệu Thừa thỉnh thoảng cũng sẽ mang nàng cùng một chỗ đi tới "Cửu Châu động phủ", cùng đám kia Thủy quý nhóm cùng nhau luyện võ, hoặc là lặn bắt cá, thế là thường xuyên có thể tại phụ cận vùng nước thấy một cái quý dị tình cảnh —— Dịch Thiệu Thừa mang theo Tiểu Đạc Kiều, Vô Nhai bơi ở phía trước, đằng sau đi theo một đoàn Thủy quý nhóm, phiên giang đảo hải du động, tràng diện hùng vĩ vô cùng.

Nếu là những người khác thấy, nhất định coi là mấy người kia là đang bị Thủy quý đuổi giết.

Dần dà, Vô Nhai thời gian dần trôi qua có thể cùng Dịch Thiệu Thừa cùng Đạc Kiều trò chuyện giết thì giờ, cũng là dùng từ dấu chấm, đều vẫn còn tương đối không quen tay.

Dịch Thiệu Thừa không cách nào biết được Vô Nhai sinh thế, chỉ có thể như sư phó dạy Vô Nhai võ học. . .

Thời gian thấm thoát, thoáng lên lại qua mấy năm, tại Dịch Thiệu Thừa tu luyện Lôi Điện Tâm Pháp năm thứ năm cuối năm, hắn rốt cục đột phá đệ nhất trọng cảnh giới, bắt đầu tu luyện tầng thứ hai, mỗi lần khi hắn ngồi xuống hồ hấp lúc, đều sẽ phát ra như tiếng sấm tiếng vang, trong cơ thể kinh mạch càng là như là cương cân thiết cốt một dạng căng khắp nơi. Liền liền đình đầu một thước phía trên chỗ, theo lỗ tai bên trong bức ra khí thể cũng có thể hình thành một đoàn mây mù.

Này đang ám hợp "Mây đình mờ mịt, ý hợp lôi điện" tám chữ thần diệu ý cảnh.

Nội công đi đến hần loại cảnh giới này, không thể tưởng tượng. Phóng nhãn Trung Nguyên, chỉ sợ cũng xem như cao cấp nhất Tông Sư.

Lại thêm Dịch Thiệu Thừa năm năm như một ngày, còn khổ luyện ngoại công, đối với Như Long Thương Quyết lý giải, mặc dù chưa nói tới xuất thần nhập hóa, nhưng ở trong chớp mắt, lực bộc phát cực kỳ kinh người. Dịch Thiệu Thừa đối với loại binh khí này cảm giác, theo lúc đầu không lưu loát luyện tập, dần dần thuần thục đến tinh diệu, lại đến "Một thương hoành hành, không cùng tranh phong" vương giả cảnh, hắn có lòng tin đối mặt bất luận cái gì vũ tu khiêu chiến.

Mà vương giả cảnh, đại biểu cho Dịch Thiệu Thừa võ học đã đến đại thành chi cảnh.

Tại thương thế giới bên trong, hắn nhưng là vương!

Năm năm!

Nhân sinh tốt nhất năm năm, liền là như thế thoáng một cái đã qua!

Hai loại đỉnh phong võ học truyền thừa cùng tu luyện, khiến cho Dịch Thiệu Thừa dần dần rút đi lúc trước thiếu niên non nớt cảm giác, đổi mà là một bộ cao lớn dày đặc đáng người, như điện lướt qua ánh mắt nhìn lên một cái, khiến cho người khó quên, rất có vài phần tướng quân uy vũ. Nhưng mà hắn cũng vì sinh kế bốn ba, cũng sẽ thường xuyên đi trong núi đi săn.

Tiểu Linh Đang cũng dần dần trưởng thành.

Nàng thuở nhỏ tướng mạo mỹ mạo, xưa nay ưa thích ghim lên tóc dài, ăn mặc bản địa tư tầm biên chế ngũ thái áo ngắn, lộ ra gọn gàng. Có lẽ là xuất thân cao quý nguyên nhân, nàng thuở nhỏ liền cùng bình thường hài tử không giống nhau, cũng càng thêm hiểu chuyện một chút.

Bởi vì phụ thân đại nhân Dịch Thiệu Thừa dạy dỗ nghiêm ngặt, Tiểu Linh Đang cũng không cùng phụ cận bọn nhỏ chơi đùa, càng nhiều thời gian là đợi tại bốn góc trong lầu, luyện tập viết chữ, có lúc một mình liền ngắm nhìn trong núi rừng cây sam bên trong, nhìn xem một đám chim họa mi lưu riu, dần dần, nàng thậm chí tại trên giấy da dê, dùng bút vẽ tự học vẽ lên chim chóc đáng vẽ tới.

Mà có đôi khi, này trên giấy da dê, lại thêm một bóng người diện mạo, đúng là Vô Nhai ca ca cái kia ngu ngơ bộ dáng.

...

Điền Nam chỗ, khí hậu luôn luôn ẩm áp ướt át. Rất nhiều người cuối cùng cả đời, khả năng đều chưa thấy qua một trận tuyết lớn.

Cũng là năm nay lại gặp quý.

Một cổ trước nay chưa có không khí lạnh, thời gian ngắn tập kích quấy rối toàn bộ phương nam, trời đông giá rét nói đến là đến, liền liền bờ sông tràn phía ngoài mặt nước, hiếm có lại cũng kết băng!

Dịch Thiệu Thừa đi trong núi đi săn, tầm nửa ngày sau, cũng không biết xảy ra chuyện gì. Khi hắn quay lại gia trang lúc, tiểu nha đầu liền phát hiện chính mình cha mang theo một mặt phiến muộn.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Kiều Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Thủy hầu tử nhóm

Lôi cuốn đề cử: Ta là Chí Tôn thánh khư Thiên Ảnh nguyên huyết thần tọa phi kiểm hồi sáu dấu vết to lớn hoang tế nguyên tôn long vương truyền thuyết nhất niệm vĩnh hằng

"Cha, người trở về à nha?"

"Nha đầu, đem cái này hâm nóng."

Dịch Thiếu Thừa thở ra một cái khí trắng, theo thương đầu gối lấy xuống một cái túi, này bên trong chứa một chút vừa mua về nước muối thịt hươu nướng.

Trải qua mấy năm, hai người ở chung rất hòa hợp, Dịch Thiếu Thừa hoàn toàn thích ứng làm Đạc Kiều cha thân phận.

Mỗi lần Dịch Thiếu Thừa đi săn trở về, chính là Tiểu Linh Đang cao hứng nhất thời điểm.

Nàng sẽ hưng phấn thay Dịch Thiếu Thừa hâm nóng lên một bình liệt tửu, sau đó mang sang Dịch Thiếu Thừa mang về thức nhắm. Lúc này Dịch Thiếu Thừa thanh lý xong treo ở lồng đèn áo khoác lên cổ tranh, trở lại trong phòng, tiểu nha đầu đã đem ăn toàn bộ chuẩn bị xong, chờ lấy ăn cơm.

"Cha. Ta cho người rót rượu."

Dịch Thiếu Thừa ánh mắt hơi chút lo nghĩ, bụng lên chung rượu ngừng lại, sau đó uống một hơi cạn sạch, lông mày dần dần giãn ra, hần nhìn thoáng qua Tiểu Linh Đang nhìn mình chăm chăm, vì vậy nói: "Người cũng ăn, chờ ăn bữa cơm này, ta đi tìm Vô Nhai, khiến cho hần cho chúng ta bắt mấy cái cá lớn trở về."

Vô Nhai —— sớm đã trở thành cái kia ổ Thủy quỷ bên trong thù lĩnh.

"Cha, bên ngoài lạnh như vậy, Đại sư huynh bọn hần có thể hay không lạnh, có thể hay không bắt không đến cá đâu?"

"Nha đầu ngốc, người này Đại sư huynh, sớm đã thành thói quen dưới nước sinh hoạt. Huống hồ mặc khác Thủy hầu tử vừa đến mùa đông, da lông đều sẽ dài dày, mới không biết cái gì gọi là lạnh đây. Nước càng lạnh, cá liền càng không yêu động, đến lúc đó chúng ta chịu đói, chúng nó lại là khoang chứa cá tôm tràn đầy, hâm mộ cũng không kịp, người còn lo lắng cái gì? Đến, nữ nhi ngoan, lại cho ta rót một ly, có kiện sự tình ta nhưng là muốn phân phó người, những ngày này bên ngoài không yên ổn, tuyệt đối không nên chạy loạn."

Dịch Thiếu Thừa lẩm bẫm lẩm bẫm mấy ngụm liền đem một chén rượu nhạt uống xong, thấy tiểu gia hỏa mở to ngáp nước mắt to, nhìn mình chăm chăm không nói lời nào.

"Nha đầu, thế nào à nha?"

"Cha, bên ngoài đến cùng làm sao rồi, cái gì gọi là không yên ổn!"

Dù sao tuổi nhỏ, Đạc Kiều cũng không biết được, không phải thiên hạ cũng giống như Hà Bạt trấn như thế và bình an thái.

Dịch Thiếu Thừa thở dài, kỳ thật trong lòng của hần cất giấu sự tình, cũng không có đối Tiểu Đạc Kiều nhắc lên.

Vừa rồi đi săn trở về, tại trên trần cùng trường trần Mông đại gia trò chuyện trong chốc lát trời, mới biết được mùa thu theo trong hoàng thành truyền đến Diên quốc quốc chủ một mình chiến đấu hăng hái, đã bị thủ lĩnh quân địch chém giết tin tức, toàn bộ Diên quốc cả nước thương tiếc.

Diên quốc quốc chủ không là người khác, đúng là Tiểu Linh Đang cha ruột.

Phụ thân nàng từ trận!

Tin tức này không thua gì sấm sét giữa trời quang, Dịch Thiếu Thừa nghe cảm thấy đúng là như thế thê lương.

Nhìn xem nàng ánh mắt mong đợi, Dịch Thiếu Thừa nhéo nhéo Đạc Kiều khuôn mặt nhỏ nhắn, trả lời nói, "không yên ổn ý tứ chính là, bên ngoài khắp

noi đang chiến tranh, ta cảm thấy không an toàn. Cũng là Hà Bạt trấn có thể sẽ khá hơn chút , chờ lần này tuyết lớn đằng sau, ta đi trong núi xây một tòa nhà gỗ, đến lúc đó chúng ta chuyển đến bên trong ở."

Thấy cha hôm nay có chút nặng nề đáng về, Đạc Kiều cái hiểu cái không. Sau đó, làm Dịch Thiệu Thừa lại rót một chén rượu, nâng nâng cốc đàn cái nắp phong gấp một chút, lạnh lùng mảy đôi lập, nói: "Cha, đây là cuối cùng một chung!"

"Đa tạ con gái cấp! Ngươi chính là của ta kim bảo bảo."

Lúc này thế nhưng là Đạc Kiều ngoài định mức khai ân, nhiều thường hấn một chén, Dịch Thiệu Thừa sao có thể không cao hứng?

Tiểu nha đầu cũng là càng ngày càng hiểu chuyện. Nhưng Dịch Thiệu Thừa mơ hồ đối Đạc Kiều tương lai có chút lo lắng, nàng này Diên quốc công chúa thân phận, khi nào mới có thể chỉ ra?

"Được rồi, đi được tới đâu hay tới đó." Buông xuống chung rượu, ăn một chút hươu thịt, Dịch Thiệu Thừa đem trong phòng chậu than dâng lên.

Đi đến bên tường lấy xuống gỗ thương cùng cung tiễn, lúc gần đi bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, quay đầu đối đạc kiều nói ra: "Qua ít ngày nữa liền đến nguyên tuổi, ta phải dẫn ngươi đi trên trấn mua chút quần áo mới, đến lúc đó thật xinh đẹp, nhất định so đừng khuê nữ của người ta xinh đẹp."

Đạc kiều suy nghĩ một chút, lắc đầu.

"Làm sao?" Dịch Thiệu Thừa nghi ngờ nói.

"Cha, ta còn có mấy bộ quần áo đây. Quay đầu, ngươi cho ta mua căn đầu màu đỏ dây thừng có được hay không? Đầu ta tóc dài." Đạc Kiều một bên nói, nhẹ nhàng vẫy một thoáng lọn tóc.

Dịch Thiệu Thừa sau khi nghe hơi sững sờ, nghĩ thăm nhà của ta con gái lại biết thích chưng diện, trên mặt lại lộ ra mỉm cười, "Được, cứ như vậy một lời đã định. Cha khi trở về, ngay tại trên trấn mang hộ căn xinh đẹp dây buộc tóc trở về. Ân, cha đi rồi!"

"Cha, ngài chậm một chút. Đừng quên cho Vô Nhai ca ca mang một một ít thức ăn ừ."

"Cha biết! Ngươi liền biết quan tâm Vô Nhai. Ha ha!"

Truyền đến Dịch Thiệu Thừa cười mở miệng cười, Đạc Kiều đuổi theo ra đi một mực đem Dịch Thiệu Thừa đưa đến bên ngoài viện, nhìn bóng lưng của hấn dần dần đi xuống kéo dài cong quần tảng đá đường phố, biến mất không thấy, nàng mới hé miệng thu hồi cười yếu ớt, mang theo một chút như vậy thất lạc đi trở về, đóng cổng sân trở lại gác xếp bên trên.

Dịch Thiệu Thừa đi qua đầu đường dừng bước, ngẩng đầu, giã ra không ra vẻ u sầu hướng bầu trời.

Bầu trời, tối tăm mờ mịt.

"Ngươi tổng sẽ lớn lên, chắc chắn sẽ có ý nghĩ của mình, tổng sẽ biết nên biết sự tình. . . Ai, thật đau đầu."

Lắc đầu, Dịch Thiệu Thừa tiếp tục hướng phía trước đi.

Trong lòng của hấn mơ hồ biết, đạc kiều tính hướng cùng Vô Nhai là kiên quyết không giống nhau, nàng cũng không phải là bình thường nữ hài, hiện tại mặc dù hết thấy còn không có biểu lộ, thế nhưng chờ đến nàng cần phải biết thời điểm, khi đó. . . Cũng là hấn cùng nàng lúc chia tay. Nhưng này không là trọng yếu nhất, từng ấy năm tới nay như vậy, hấn chưa bao giờ buông xuống thân tình bên trong cừu hận, mặc dù chính mình là một vị người cô đơn, cũng vẫn muốn trở lại Đại Hán, trùng kiến Cửu Châu Kiếm tông, giết chết địch nhân vốn có, cùng với hoàn thành cái kia hứa hẹn.

Những chuyện này, hấn sớm cái kia làm.

Nhưng hấn rõ ràng hơn, qua nhiều năm như vậy cùng tiểu nha đầu ở chung, hấn cùng tình cảm của nàng đã rất thâm hậu, một số thời khắc, cừu hận mặc dù không bỏ xuống được, có thể quải niệm người lại càng không bỏ xuống được.

Dịch Thiệu Thừa liền nghĩ như vậy đi, bắt tri bất giác liền đi tới Cửu Châu động phủ phụ cận vùng nước, ánh mắt rào qua chỗ, đường sông hai bên khắp nơi là mảng lớn bè gậy cò lau cột sắt.

Gió lạnh thấu xương, tuyết lông ngỗng rót cục dòn đập mà xuống.

Chỉ ở một lát, giữa thiên địa liền hoàn toàn mờ mịt.

"Tốt một trận tuyết lớn."

Dịch Thiệu Thừa cảm khái phun ra một đoàn khí trắng, hấn thu hồi này ánh mắt, thổi rét giữa lông mày tuyết, đi đến sông Thái Dương trên mặt băng, dùng trường thương gõ lấy mặt băng, chỉ chốc lát sau, dưới nước liền có đáp lại, Vô Nhai sau lưng mang theo một cái khác một mặt hung ác tóc đỏ Thủy quỷ xuất hiện tại băng phía dưới.

Bọn hấn vừa nhìn thấy là Dịch Thiệu Thừa, tại mặt băng bên dưới lập tức thái độ thành kính, song chương hợp nhất, ra dáng hướng Dịch Thiệu Thừa bái

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyền Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Máu lạnh ven hồ

Thoáng qua hơn nửa canh giờ về sau, tuyết càng rơi xuống càng lớn, sắc trời cũng dần dần trở tối.

Bao quát Vô Nhai ở bên trong, lại thêm này mấy con Thủy quỷ thể lực dần dần chống đỡ hết nổi, ghé vào trên mặt băng nôn lên đầu lưỡi.

Dịch Thiếu Thừa cũng không trách bọn hắn, bộ này Như Long Thương Quyết hẳn nhất hiểu có điều, chính là đương thời cao cấp nhất thương pháp, cần có "Lôi Điện Tâm Pháp" chống đỡ mới có thể bền bỉ, mà những này Thủy hầu tử nhóm là cả một đời cũng không có khả năng học sẽ bộ tâm pháp này, cho nên Dịch Thiếu Thừa phát phát tay, sau cùng quyết định về sau không còn làm chuyện vô ích, liền khiến cái này Thủy quỷ nhóm tiếp tục quen thuộc Cửu Châu kiếm quyết liền có thể.

Về phần Vô Nhai, Dịch Thiếu Thừa đã sớm đem Như Long Thương Quyết đồ hình, khắc trong động phủ, lại thêm ngày xưa truyền miệng Lôi Điện Tâm Pháp, Vô Nhai cũng đã nhận được Dịch Thiếu Thừa bộ phận chân truyền.

Phân phát Thủy quỷ về sau, Dịch Thiếu Thừa chọn lấy những này cái đuôi đỏ rực cá chép lớn đi trở về.

Tuyết lớn lát phát, giữa thiên địa trắng như tuyết một mảnh.

"Ta đã đáp ứng nha đầu, đến trên trán thì muốn mua căn đầu màu đỏ dây thừng. Ngàn vạn đừng quên."

Hắn đưa ánh mắt nhìn về phía nơi xa, đưa mắt trông về phía xa, vùng quê cực kỳ bao la tráng lệ! Ở bên kia lên liền là Hà Bạt trấn, từng tia từng tia khói bếp dâng lên, lò mờ nhưng nhìn trả lại mang theo một chút ánh lửa.

"Không tốt!" Vừa nghĩ đến đây, Dịch Thiếu Thừa một cỗ nhiệt huyết dâng lên, toàn thân hình như có điện ý tập qua, bỏ rơi cá chạy tới.

Theo dần dần tới gần, Dịch Thiếu Thừa cũng thấy càng rõ ràng hơn.

Xa như vậy chỗ nồng đậm khói lửa theo Hà Bạt trấn phương hướng đốt lên, nồng đậm khói mù bay thẳng Cửu Tiêu.

"Nha đầu!"

Nghĩ tới đây, Dịch Thiếu Thừa cảm giác lông tơ đứng thẳng, tim tắc nghẽn, hắn lập tức nghĩ đến Tiểu Linh Đang an toàn, lần này hoảng lên. Gần như cũng cùng ngay lúc đó, trên vai thương gỗ phản xạ có điều kiện "Ồng" một tiếng, bật lên đến, bị này cứng cáp tay phải nắm chặt.

Tay run một cái, cán thương rung động, tung ra phía trên tuyết động.

"Ai dám thương nữ nhi của ta, ta định khiến cho hắn chết không toàn thây!" Dịch Thiếu Thừa hét lớn một tiếng, hướng phía Hà Bạt trấn bước nhanh chạy đi.

Dịch Thiếu Thừa trên con đường này, nhanh như thiểm điện, chỉ dùng nửa sức lực công phu sẽ xuyên qua ba dặm ruộng dê đường nhỏ.

Tiếp cận Hồ Bạt trấn, Dịch Thiếu Thừa càng cảm thấy nhiệt huyết mãnh liệt, hắn đã có thể thấy trường trấn Mông đại gia văn phòng đã sớm bị hỏa hoạn tiềm nhiễm, một chút tàn bạo bóng người đang ở không chút kiêng kỵ đồ sát Hà Bạt trấn thôn dân, thanh âm huyền não bên trong căn bản không thể nào phân biệt ra có hay không có người hắn quen cần muốn trợ giúp. . .

Ngay tại ngắn ngủi thất thần trong nháy mắt, một vệt bóng đen bỗng nhiên từ phía sau lưng bao phủ lại Dịch Thiếu Thừa, hung hãn khí tức bỗ ra phong tuyết hướng Dịch Thiếu Thừa trên đầu đánh tới.

Dịch Thiếu Thừa lệch người đi, liền gặp được một thanh khảm đao dán vào hãn cánh tay hạ xuống.

Ầm!

Dưới chân tảng đá xanh lót đường mặt đất trong nháy mắt chia năm xẻ bảy.

Dịch Thiếu Thừa con ngơoi ngưng tụ, đưa tay hướng về sau hung hăng một khuỷu tay.

Hô ——

Này ra tay cường lực như thợ rèn kéo động hóng gió nhóm lửa ống bể, cuồng bạo cực điểm.

Ầm!

Người sau lưng bị nện kêu lên một tiếng đau đớn, đổ lùi lại mấy bước.

Dịch Thiếu Thừa quay đầu, trước mắt là cái to lớn trắng hán, giữ lại roi râu, tuyết lớn đầy trời bên trong trần trường ngực, lộ ra trên lồng ngực một con kia hung ác hình xăm đầu sói đỏ đẫm.

Là dị tộc!

Dị tộc Đại Hán bị Dịch Thiếu Thừa đập nện một ngum máu bọt, giương mắt xem Dịch Thiếu Thừa thì khuôn mặt trở nên dữ tợn.

"Người này thôn phu, chết đi."

Hắn cuồng hồng một tiếng, nhe răng nhếch miệng nâng đao bổ tới, thân hình xông mở nồng đậm phong tuyết.

Ra thương, ám kinh truyền đến đầu thương, chuyển động thủ đoạn, đầu thương chậm rãi theo mặt đất xẹt qua, tại tuyết chôn mặt đất lóe ra tia lửa, tại Đại Hán cách mình chỉ có một trượng lúc, nhấc thương nhắm ngay Đại Hán ngực, cánh tay run lên, vù một tiếng bay ra.

Xùy!

Trương thương xò xuyên qua Đại Hán lồng ngực đầu sói, Đại Hán dừng bước, bởi vì trước mặt thôn phu chẳng biết lúc nào biến mất. Lúc này hắn đột nhiên cảm giác được có chút không đúng, ngực có chút đau, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy ngực hình xăm đầu sói bị một cái lỗ máu lớn bằng miệng chén thay thế, ánh mắt của hắn liên trường lớn, hắn bất khả tư nghị nhìn xem chính mình nội tạng, sau đó theo này cái lỗ thủng lớn mất, thấy được phía sau mình, cái kia thôn phu vừa vịn bắt lấy trương thương, tiếp tục chạy hướng về phía phương xa.

Phù phù!

Khô ngô thân thể ngã xuống, tóe lên vô số bông tuyết, lạnh như băng rơi tại trên mặt hắn, tan rã tại hắn tràn ngập cặp mắt nghi hoặc bên trong.

Hai con người dần dần mất đi hào quang, nhưng nghi ngờ về mặt nhưng bởi vì biến mất thể nóng động lại, trở nên lạnh cứng. . . Bởi vì hắn đến chết đều không hiểu rõ, cái kia thôn phu là làm sao làm được.

. . .

Tuyết lớn, rất lớn, rất mau đem thi thể bao phủ, có thể huy hoàng hóa loạn lại thiêu đến càn hung, đồng dạng đốt còn có Dịch Thiếu Thừa trái tim.

"Nha đầu. . . Nha đầu người tuyết đối không nên có việc. . ." Dịch Thiếu Thừa thân hình đang phi nước đại, trong lòng chỉ có một cái tín niệm.

Thân hình xuyên qua thôn trang nhỏ thì lại là mấy cái dị tộc hắn tử toát ra.

Người hiện, thương ra.

Người qua, thi lưu.

Cứ như vậy, một đường giết mấy cái, mỗi một cái người đã chết đều cùng người đầu tiên thân tình giống nhau, không lâu sau đó, Dịch Thiếu Thừa ánh mắt đã chết lặng.

Lại là vừa vịn, một đầu thương quán xuyên tới vây giết hắn người, chỉ là bọn hắn quá ngu.

Đặt song song ba người, nháy mắt xò xuyên qua.

Thương cắm ở người cuối cùng xương ngực bên trên, Dịch Thiếu Thừa chạy vội quá hạn vùng nắm đầm tay, như cuồng phong quá cảnh hấp xả lực tương thương rút ra, một thoáng thu nhập Dịch Thiếu Thừa trong tay, cùng lúc đó cái kia còn có một hơi người nghĩ phải bắt được Dịch Thiếu Thừa, lại tại thoáng qua ở giữa bị thương vượt lên trong nháy mắt mang ra kinh đạo quấy đến nổ tung.

Năm năm!

Đối với võ tu tới nói, đối với Dịch Thiếu Thừa tới nói, năm năm này chính là một cái luân hồi, một lần tiến hóa.

Ngủ giấc lục thức, đều là đã khép kín.

Bây giờ, trong đầu chỉ tồn một chữ —— giết!

. . .

Thời khắc này Hà Bạt trấn, ánh lửa ngút trời, kêu giết tiếng điếc tai nhức óc.

Từng bày dị vực kỳ binh, tại trên trần xông ngang xông thẳng, trong tay bọn họ nắm lấy đoản cung, gần vừa chặt, xa có thể bắn, mỗi lần đều nhất định mạng đi một cái mạng. Những này như lang như hổ quân đoàn gần như không cần tốn nhiều sức, liên triệt để phá hủy bản địa yếu kém lực lượng vũ trang, tiếp lấy. . . Liên là cực kỳ tàn ác đồ sát cùng cướp bóc vật tư.

Còn có chút kỵ binh, giết người xong về sau, không kịp chờ đợi vận chuyển tài vật.

Bọn hấn một khi gặp được tuổi trẻ mỹ mạo nữ tử, lại sẽ dữ tợn làm cười, lập tức nhào tới, cường ép ** đằng sau lại một lần giết chết, căn bản sẽ không thương hương tiếc ngọc!

Toàn bộ Hà Bạt trấn đều đang thiêu đốt, phế tích bên trong khói dày đặc nổi lên bốn phía, lộ ra tuyệt vọng cùng kêu rên.

Trưởng trấn Mông đại gia bị người bỏ làm hai, chết!

Quán trọ Lão bán nướng Ngõa Tát cũng không có trốn qua một kiếp, một nửa thân thể tại phế tích bên trong thiêu đốt lên.

Dịch Thiếu Thừa về mặt băng lãnh, mắt đỏ!

Có thể địch quá nhiều người, căn bản là không có cách né tránh. . .

"Nếu không cách nào né tránh, vậy liền đuổi tận giết tuyệt." Dịch Thiếu Thừa đại khai sát giới, thấy một cái giết một cái, giết một đôi, giết một bầy!

Thân hình tùy tiện như rít gào sấm chớp, những nơi đi qua máu thịt tung bay, sau lưng chỉ còn lại thi thể, trong lòng duy nhất chữ!

Giết!

Giết người như xé giấy, không cần tốn nhiều sức, mặc cho mười người vẫn là ba mươi, không có một lần có thể tại Dịch Thiếu Thừa thủ hạ đi qua một hiệp.

. . .

"Ha ha!"

Một hồi sóng cuồng tiếng cười đằng sau, bốn năm cái kẻ xâm lược trên mặt còn mang theo cướp tới chiến lợi phẩm vui sướng, bọn hấn đột nhiên thoáng nhìn có cái thôn dân cứ như vậy đường hoàng đâm đầu đi tới, cầm đầu thống lĩnh đầu tiên là giết mình, tiếp lấy oa oa đối sau lưng mấy cái tùy tùng kêu to lên.

P/s: về quê, tuần sau sẽ hồi trở chương, vào tầm giờ này mới có.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Diễn cuồng tàn sát

Dịch Thiếu Thừa nghe không hiểu bọn hấn nói tiếng chim, nhưng bây giờ cũng hiểu được thân phận của những người này —— Diễn quốc tử địch: Khương Nhân.

Khương Nhân luôn luôn dùng thực lực vì tôn, loại này tấn thăng chế độ mùi máu tanh tàn nhẫn nhưng lại chân thực.

Chức vị cao có khả năng đeo vàng đeo bạc, chức vị thấp thậm chí chỉ có thể xuyên áo vải phục, trước mặt cái này thống lĩnh bộ dáng Khương Nhân, một thân giáp da, phía trên khảm nam sắt đầu sói miêng lót vai, dưới chân một đôi đồng đinh da da hươu giày, thêm vóc người khỏe mạnh, ánh mắt hung hãn, nhìn dị thường lợi hại.

"Sắt đầu sói miêng lót vai, nguyên lai là cái Bách phu trưởng." Dịch Thiếu Thừa cười lạnh, lập tức hiểu rõ hết thấy trải qua.

Hắn sớm có nghe thấy, trước mặt cái này Khương tộc cùng Diễn quốc đã là hàng xóm, lại là tử địch, tranh đoạt địa bàn đã lâu. Dòng máu của bọn họ bên trong có lấy người Hung Nô cái chủng loại kia cuồng dã, lại chảy xuôi theo Yết tộc nhân tàn khốc, bản thân liền là một cái vô pháp vô thiên chủng tộc. Bây giờ, lại liên hợp Cú Đình quốc, hai phía vây kín, tạo thành đối Diễn quốc chèn ép.

Chỉ là lần này, Khương tộc kỵ binh đoàn, khiến cho chiến hỏa bùng cháy đến yên tĩnh Hồ Bạt trấn.

"Bách phu trưởng sao."

Dịch Thiếu Thừa ngoài miệng ni non đồng thời, cán thương như đường, người cùng thương hợp, đầu thương như mặt trời, bỗng nhiên quang minh ——

Tại này nháy mắt chói mù mắt người nháy mắt, Bách phu trưởng chỉ nghe được có người ở bên tai mình nói một chữ: Chết.

Hắn sợ hãi, thân kinh bách chiến kinh nghiệm khiến cho hắn đề đao điên cuồng vung ra.

Tất cả mọi người tại này nháy mắt bên trong, nghe được rất nhiều thanh âm, vung đao thanh âm, tiếng gió thổi, tiếng tuyết các loại, cuối cùng chỉ biến thành "Xùy" một tiếng, sau đó toàn bộ thế giới an tĩnh, tất cả mọi người tầm mắt cũng khôi phục như người bình thường.

Lại nhìn lúc, cái thôn kia phu cùng bọn hắn Bách phu trưởng thay đổi vị trí, Bách phu trưởng còn tại huy động binh khí hai ba cái mới ngã nhào xuống đất, chỉ là đầu chẳng biết lúc nào không thấy, máu theo vỡ nát chỗ cổ phun ra ngoài, nhuộm đỏ đất tuyết. Không thấy đầu, giờ phút này đang bị cái kia thôn phu thương gỗ chọc lấy, treo giữa không trung, cúi đầu kinh ngạc xem lấy bọn hắn tất cả mọi người.

Dịch Thiếu Thừa đầu thương lắc một cái, đầu bay lên, cán thương cuối đâm một cái xoắn một phát, liền dùng đầu lâu này roi đem quần ở trên cán thương.

"Giết!" Chung quanh mấy cái Khương Nhân tại sững sờ qua đi, dồn dập cuồng hồng lấy đề đao vây giết tới.

Dịch Thiếu Thừa một cước đá bay trên mặt đất thi thể trong tay đại đao, sau đó xoay người.

Xùy!

Hắn quang lóe lên, mấy cái này vây qua người tới, trong nháy mắt liền bị đá bay đại đao đánh cái xoáy, cắt đi đầu, cuối cùng về tới trong tay hắn.

Bạch!

Đao hất lên, máu me tung tóe trên mặt đất, lưỡi đao lại biến thành hàn quang tuyết trắng.

Dịch Thiếu Thừa mặt lạnh lấy không ngừng lại, chọc lấy treo thủ lĩnh quân địch thủ cấp trưởng thương, một tay cầm đao, bước như sao băng hướng bốn góc lâu phương hướng bay lượn. . . Nhưng đoạn đường này kẻ địch thực sự quá nhiều, Bách phu trưởng, Thiên phu trưởng, còn có đủ loại lâu la tinh nhuệ, thực lực một cái so một cái mạnh.

Hồi lâu sau, Dịch Thiếu Thừa máu me khắp người, đều là máu tươi của địch nhân ngưng đọng, nhìn qua tựa như là theo trong địa ngục bò ra tới ác quỷ.

Mà trên bả vai hắn chọn lên trên cán thương, đầu người đã trọn có bảy tám cái nhiều, lưng la lung lay, lít nha lít nhít vô cùng dễ thấy.

Những người này đầu, đều là Khương tộc kẻ xâm lược bên trong lớn nhỏ thủ lĩnh, vô luận cái nào, đều dựa vào tích lũy hàng loạt quân công đổi lấy quân hàm.

Dịch Thiếu Thừa mồ hôi nóng tràn trề ngum lớn hô hấp lấy, từng ngum màu trắng sương mù phun ra, chứng minh hắn cũng không phải là một bộ đi lại thi thể, mà là chí cường người.

Bây giờ, trên cán thương treo những người này thủ lĩnh ánh sáng trùng mắt, vắn vện tia máu trông mắt đột ngột đi ra —— nói cách khác, những người này đều là trong nháy mắt chết mất.

Đây chính là Dịch Thiếu Thừa cuồng nộ phía dưới, giết tốc độ của con người!

Theo cây thương này rút cuộc treo không được nhiều người hơn đầu lúc, Dịch Thiếu Thừa lại hướng phía trước đi lại bộ pháp, lại nhưng đã không người ngăn trở, rất nhiều hung tàn kẻ địch vừa thấy được cảnh tượng này liền muốn nhượng bộ lui binh, có lẽ chính bọn hắn đều đang hỏi. . .

"Đến cùng từ nơi nào toát ra như thế một cái sát thần?"

Dịch Thiếu Thừa cũng không truy sát những này lão đảo run chân chạy trốn kẻ địch, hắn chỉ có một cái mục đích —— cái kia chính là "nhà".

Chỉ cần lại đi qua đầu này u tĩnh thêm đá hẻm nhỏ, liền có thể trở lại bốn góc lâu.

Nhìn thấy bốn góc lâu hoàn hảo không chút tổn hại, cũng không có bốc khói bùng cháy, Dịch Thiếu Thừa nhẹ nhàng thở ra, trong lòng lại có chút kích động lên.

Mất thấy là phải đến cửa nhà, Dịch Thiếu Thừa cố ý thả chậm trở về lúc bước chân, hắn suy nghĩ một chút, sợ chính mình bộ dáng này sẽ đe dọa lấy Đạc Kiều, thế là đem dính đầy máu tươi treo đầy đầu người trưởng thương tùy tiện ném một cái, lại cúi xuống phía ngoài da hươu áo da con, đem tóc tán loạn sửa sang lại một chút.

Dịch Thiếu Thừa trên mặt chen lên mỉm cười, giống thường ngày như vậy, thanh âm quanh quần.

"Tiểu Linh Đang, cha trở về, cha hồi trở lại đến rồi!"

"Mẫu thân, thúc phụ, khó nói chúng ta trong quân, vậy mà không người nào có thể giết chết cái kia Hán man tử sao?"

Câu nói này hỏi một chút, tựa như là xuyên phá một cái bí mật không thể nói, ăn mặc áo giáp màu vàng óng ghim hai đui dài biện Khương tộc đại thủ lĩnh quay đầu, nhìn thoáng qua bé trai, sắc bén mắt ưng bên trong mang theo một cổ ít có ôn hòa, hấn rất cực phá cuồng hống.

"Giang Nhất Hạ, ta muốn ngươi giúp ta giết người Hán kia!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Thủ hộ tại bé trai bên cạnh Trung Nguyên kiếm khách đáp lại.

Người này tuổi tác không đến 30, mặc dù tuổi trẻ, nhưng buộc tóc cùng giữa lông mày, cũng đã một nửa hoa râm, cho nên cho người ta một loại cùng tuổi tác cũng không phối hợp tang thương, này cũng khó trách tiểu vương tử mặc dù một mực bị hấn bảo hộ lấy, lại một mực cảm giác cùng vực sâu làm bạn, cũng không hết sức tự tại.

Giang Nhất Hạ sau khi rời đi, tiểu vương tử cùng đại thủ lĩnh bốn mắt nhìn nhau, nhưng lại rất mau bỏ đi rời riêng phần mình ánh mắt.

"Hồn, ngươi phải thật tốt nhìn, loại cao thủ này tương bác, cơ hội hết sức khó được."

Được xưng là Hồn bé trai cười cười, trả lời: "Nếu là Giang Nhất Hạ thua trận, chỉ sợ Vương thúc lại muốn cho nô thủ bắn giết người kia, thật sự là đáng tiếc."

Nhưng phạm là kẻ địch, dùng Khương tộc bộ lạc phong cách, chỉ cần bị tiêu diệt là đủ. Tiểu vương tử đối với cái này tựa hồ cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Đại thủ lĩnh tránh không đáp, sau khi thở dài chậm rãi nói đến, "Ngươi đang lo lắng hấn? Ha ha, động lòng trắc ẩn? Cái này cũng không tầm thường, Giang thị vệ tu luyện là vạn dặm không một Tu La Ngưng Sương Kiếm Ý, bộ này không truyền kiếm học, nghe đồn là một bước giết người, ba bước sát thần. Mà cái kia món vũ khí "Sương Tuyệt" danh tiếng càng lớn, đến từ lớn Tây Vực Quý Sương đế quốc một vị đại sư tay. Ta tính toán, trong vòng mười năm, thanh kiếm này giết qua Tây Vực các nước quốc quân, đều có năm sáu vị nhiều. . . Cho nên a, Hồn nhi, người Hán này mặc dù sẽ chết, nhưng cũng coi như chết có ý nghĩa!"

"Ta vẫn là nghĩ chờ một chút, xem xem rốt cục ai lợi hại! Nhân tài như vậy như bị chúng ta Khương tộc sử dụng, nhất định rất có thành tựu. Nếu đổi lại là ta, ta mới sẽ không khiến cho Giang thị vệ đi giết hấn."

Vương tử có khác kiến giải.

Tuyệt sắc Vương phi cười cười, lấy tay nhẹ nhàng quét rớt nam hài đầu vai tuyết đọng, nhàn nhạt nói ra: "Hồn nhi, Giang thị vệ là ngàn dặm mới tìm được một đỉnh cấp cao thủ, lại đồng dạng là người Hán, để bọn hấn tự giết lẫn nhau, có sao mà không làm đâu? Mà ngươi lại là chúng ta Khương tộc tương lai vương, thân phận cao quý, chỉ cần hiểu được ngư người chỉ thuật là đủ. Lần này thúc phụ mang ngươi ra đến rèn luyện, chính là phải nhìn nhiều, nhiều học! Ngươi xem. . . Đợi chút nữa mấy Giang thị vệ giết người kia, ta liền đem tiểu nha đầu kia thưởng cho ngươi, làm cho ngươi cái tiểu đồng bọn như thế nào?"

Hồn ngẩng đầu nhìn liếc mắt Vương phi, gạt ra một nụ cười khô.

"Mẫu thân, cái kia nàng. . . Há có thể cam tâm tình nguyện? Dạng này người, ta sẽ không giữ ở bên người."

Nói xong, Hồn cũng mặc kệ Vương phi mẫu thân ánh mắt kinh ngạc, mà là nhìn về phía bốn góc lầu phượng hướng.

Vương phi cười lắc đầu, nàng đối Hồn cực kỳ yêu chiều, vung tay lên, bên cạnh thân hai tên hộ vệ lập tức hiểu ý, đi như bay hạ sơn sườn núi, chuẩn bị bắt sống Đạc Kiều, làm mẫu phi lễ vật đưa cho vương tử điện hạ.

. . .

Toà này bùng cháy tiêu trần, đã chết đi quá nhiều quen thuộc cổ nhân, phiêu đảng quá nhiều vô tội vong hồn.

Theo trở về một khắc kia trở đi, Dịch Thiểu Thừa trong từ điển liền không còn có "Rời đi" hai chữ này.

Bốn góc lầu bên ngoài, Dịch Thiểu Thừa đem Đạc Kiều ôm vào trong ngực, tiểu gia hòa bình yên vô sự khiến Dịch Thiểu Thừa nhẹ nhàng thở ra, nhưng hấn biết, vừa rồi cuồng nộ giết địch, động tĩnh quá lớn, chỉ sợ đã bị Khương tộc các dũng sĩ chú ý, hiện tại nhất định có càng nhiều kẻ địch sẽ vây bắt tới. Cho nên hấn âm thầm hạ một loại nào đó quyết tâm.

"Nha đầu "

Dịch Thiểu Thừa buông ra Đạc Kiều, cẩn thận nhìn chăm chú Đạc Kiều quen thuộc mà gương mặt tinh xảo, nói, "Đứa bé được chiều chuộng. . . Đợi chút nữa nếu có người đuổi theo, ngươi chỉ cần hướng trong núi chạy, biết không?"

"Cha, ta muốn cùng với ngươi!" Đạc Kiều không nguyện ý.

"Đáp ứng cha!"

Thấy Dịch Thiệu Thừa trong mắt tràn ngập nghiêm khắc vẻ, Tiểu Linh Đương có chút e ngại, lại có chút ủy khuất, nàng hé miệng không nói lời nào. Sau đó, nhẹ nhàng gật đầu xem như đồng ý.

Ở trong mắt nàng, cha có thể chưa bao giờ như hôm nay nghiêm túc như vậy qua.

Dịch Thiệu Thừa nhẹ nhàng thở ra.

"Cha. . . Chúng ta bây giờ liền trốn đến trên núi đi, được chứ?"

Đặc Kiều rất hiểu chuyện, khôi phục lại sử dụng sau này tay thay Dịch Thiệu Thừa xoa xoa mồ hôi trán châu, đồng thời cũng đem ánh mắt nhìn phía bốn góc sau lầu mặt rậm rạp sam rừng cây.

Nơi đó sương mù như mây, ngọn cây đón gió mà động, không khí mát mẻ thổi qua đến, mùi máu tươi không thấy, mà là một loại cổ đại cùng rừng cây đặc hữu nguyên thủy mùi vị.

Kỳ thật chỉ có Đặc Kiều biết, sam trong rừng cây, có nàng thường xuyên cách cửa sổ tâm sự chìm họa mi, thỉnh thoảng còn có thể thấy hình thể ưu nhã hùng hươu. Chúng nó đều từng cùng mình hai mắt nhìn nhau, không hề giống chúng nó thấy những nhân loại khác như thể mang theo vẻ hoảng sợ.

Trương phản, đây là một loại xúc động tiếng lòng nhẹ nhàng ánh mắt.

Bởi vậy, mỗi khi Đặc Kiều tại bốn góc trên lầu, vì chúng nó hội họa thời điểm, luôn cảm giác mình có khả năng cùng những này trong rừng sinh linh trao đổi, phía sau núi chính là nàng một mực khát vọng đi bí mật vườn hoa.

Hôm nay, Đặc Kiều rốt cục có cơ hội có khả năng tìm tòi hư thực!

Cho nên ở trong nháy mắt này, Đặc Kiều thậm chí quên đi chính mình thân ở cảnh hiểm nguy, trên mặt nàng hiện ra một bộ ngọt ngào hồn nhiên nụ cười.

Dịch Thiệu Thừa cũng không biết Đặc Kiều vì sao mà cười.

Nhưng chỉ cần nàng có thể hài lòng, liền không còn gì tốt hơn.

Dịch Thiệu Thừa cũng đi theo mỉm cười, ngây ngốc đáng vẻ, hắn đem Đặc Kiều trên trán một sợi tóc xanh đẩy đến sau tai, tại chóp mũi của nàng nhẹ vuốt nhẹ một cái: "Nghe người, chúng ta bây giờ đi trên núi!"

Cha con bên nhìn nhau cười, giống như sớm đã quên thân đang thiêu đốt trong địa ngục.

Nhưng mà sau lưng cách đó không xa, liệt diễm vẫn đang thiêu đốt, một cỗ cường đại khí tức tựa hồ chậm đợi đã lâu. Loại khí tức này như thể làm người hoảng hốt, nó tựa như là đi sẵn bên trong thú dữ, lảng lảng nhìn chăm chăm con mồi, tùy thời đều có thể bộc phát ra hủy diệt hết thảy lực lượng kinh khủng.

Dịch Thiệu Thừa trong lòng hơi động: "Kẻ địch phái tới cao thủ, quả nhiên đến rồi!"

Dịch Thiệu Thừa dựa vào trực giác cũng có thể cảm nhận được, đó là một vị tồn tại cường đại —— đồng thời, cường đại đến ngay cả mình cũng không có nắm chắc đem hắn đánh bại. Cũng may người đến, tựa hồ không có ý định phá hư này ôn nhu một khắc.

Dịch Thiệu Thừa nói: "Chờ ta!"

Người kia mặc dù không có trả lời, cũng đã đồng ý.

Mà Đặc Kiều sau khi nghe, không rõ ý nghĩa, có chút kỳ quái nhìn xem phụ thân.

"Nha đầu. . . Đi đi ~ "

Dịch Thiệu Thừa ôm Đặc Kiều đứng thẳng lên, hơi chút dừng lại một chút, xác nhận tôn này mạnh mẽ cho phép chính mình làm như vậy về sau, cũng không quay đầu lại xuyên qua chính mình đình viện.

Hắn kéo dài chừng bên dưới đầu này thêm đá, hướng rả rích thanh dày đặc bên trong đi đến.

Nhưng mà thêm đá cuối cùng cũng có phần cuối.

Cho đến cuối cùng, Dịch Thiệu Thừa buông xuống Đặc Kiều, nửa quỳ dưới đất cường ép gạt ra vẻ mỉm cười, nói: "Nha đầu!"

"Cha!"

"Còn nhớ rõ, vừa rồi cha nói lời sao! ?"

Đặc Kiều theo trong hạnh phúc giật mình tỉnh lại, trên mặt lập tức lóe lên một vẻ ưu buồn vẻ, nàng gật gật đầu, ánh mắt lại lại tựa hồ đang hỏi này là vì sao.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Sinh tử 1 chiến

"Ta muốn ngươi lập lại một lần nữa, nói cho ta nghe!"

"Một mực hướng trong núi chạy, đừng nên dừng lại."

Dịch Thiệu Thừa gât gât đầu, lại nói: "Vậy người lại đáp ứng ta một việc có được hay không. . "

Đặc Kiều đã cảm giác được cái gì không đúng, nàng thanh âm có chút run rẩy trả lời, "Ta toàn bộ đều nghe cha an bài. Thế nhưng. . . Cha phải đáp ứng ta, nhất định phải tới trong núi tìm ta! Trời tối ta sợ hãi!"

"Trời tối ta sợ hãi" mấy chữ này, khiến cho Dịch Thiếu Thừa trong lòng không hiểu chìm xuống.

Dịch Thiệu Thừa cảm giác thật là khó chịu, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào Đạc Kiều, yên tĩnh không nói đợi trong chốc lát, Dịch Thiệu Thừa theo bên cạnh hái tới một đóa hoa Nghênh Đông, cài ở Đạc Kiều lỗ tai, ôn nhu mà kiên định nói: "Cha đáp ứng người, đợi chút nữa nhất định tìm người, chờ lấy ta!"

Đặc Kiều cồng đến có chút đỏ lên khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên, xuất hiện cứng cỏi biểu lộ, sau đó bỗng nhiên tránh thoát Dịch Thiếu Thừa bàn tay lớn, quay người hướng phía trong rừng cây Sam chạy đi.

Liên tiếp mấy bước sau!

Đặc Kiều xoay đầu lại, thấy Dịch Thiệu Thừa còn như thế nhìn lấy chính mình, cười. . . Liền quên đi tất cả sầu bi phiền não.

Sau đó thân ảnh nho nhỏ dần dần biến mất tại trong rừng rậm.

Dịch Thiệu Thừa tâm tình lại một mực không cách nào bình phục lại, hẩn tùy theo thu hồi nụ cười, âm trầm quay người đi trở về.

• • •

Trở lại bốn góc trước lầu, chỉ thấy một cái tóc như sương trắng thanh niên kiếm khách đứng ở nơi đó, trong tay còn cầm một cây đinh đầy máu tươi trường thương, hiển nhiên đợi lâu nay.

Đôi phương đem trường thương ném một cái, cắm ở Dịch Thiếu Thừa trước mặt phiến đá bên trong!

"Thương của người." Ba chữ này phun ra, ai cũng nghe ra được cái này Giang Nhất Ha lạnh lạnh kiêu ngạo.

Dịch Thiệu Thừa cũng không có trả lời hắn, không cần biết ngươi là cái gì người, muốn chiến vậy liền chiến!

Dịch Thiệu Thừa trong đôi mắt mơ hồ thoáng hiện hào quang, điều chỉnh đến trạng thái đỉnh phong, cả người băng thành một đường. Trong tay chỉ thương, theo báng thương đến đầu thương, theo rãnh máu lại đến mặc thiết thương nhọn, không một chỗ không lấp lóe tinh hoa ánh sáng. Bởi vậy cỗ khí thể này rót vào trong thương về sau, liền xem như một cây không duyên có không có gì là trường thương, cũng giống như thần khí nơi tay.

Người thương hợp nhất, đây cũng là vương giả cảnh thực lực. Một thân thôn phu trang phục Dịch Thiểu Thừa, theo hấn nắm chặt báng thương lúc, khí chất liền nghiêm nghị biến đổi.

Tóc trắng kiếm khách ngán ngùi kinh ngạc, nhưng địch nhân càng cường đại, Giang Nhất Hạ cũng càng ngày càng hài lòng.

Đúng vậy, trong tay hắc huyết kiếm, ông ông tác hừng, đã có uống máu khát vọng. Hắc trong con mắt tựa như đã trải qua Tu La chiến trường thảm thiết nhất chiến dịch, cả người khí thế đột nhiên tăng lên tới cực điểm, lưỡi kiếm kia thanh âm rung động cũng hộ tống khí thế kia mãnh liệt tăng trưởng mà càng ngày càng vang, đến mức một lần cắm ở trượng bên ngoài trên mặt tuyết khương người đoàn đao, cũng không còn cách nào tiếp nhận ngăn nhiều lần nhưng mãnh liệt thanh âm rung động, lại "Kết ~" một tiếng, từ đó đứt gãy bay ra ngoài.

"A. . ."

"Tu. . ."

"La. . ."

"Trăm. . ."

Bốn chữ này là Tu La kiếm ý đệ nhất trọng, đại biểu cho bốn cổ khác biệt A Tu La thần lực, đối ứng Thiên Đạo, Quỷ đạo, Nhân đạo, Súc Sinh đạo bên trong tu hành lực lượng.

Như bốn đạo Ma Thần, đập không mà đến, trong nháy mắt lại hóa thành bốn cổ màu đỏ hình kiếm u ảnh.

...

Đầu này đường hẹp quanh co theo Hà Bàn trấn một cái cửa vào, tiến nhập trong rừng cây Sam lại uốn lượn hướng lên, đại khái còn có một hai trăm bước đường muốn đi, Đạc Kiều chặt vật hướng lên trên leo lên lấy, chỉ chốc lát sau một mảnh cao lớn rừng rậm che khuất ánh mắt.

Bây giờ Đạc Kiều chỉ có một cái ý niệm trong đầu, cái kia chính là leo cao cao, như thế có khả năng nhìn ra xa phát hiện Dịch Thiểu Thừa đến cùng đang làm gì.

Quanh co đường núi, thê lương sương mù, không có cuối con đường nhỏ.

Đạc Kiều ngum lớn thở dốc, trong nội tâm nàng lo lắng không dám dừng lại, cứ việc trong lòng càng ngày càng tuyệt vọng, càng ngày càng hiểu rõ phụ thân khả năng tại lừa gạt mình.

Có thể này từng tia hi vọng, dù sao còn không có hoàn toàn phá diệt.

Sắc trời càng ngày càng mờ.

Một mực tiến lên Đạc Kiều đột nhiên dừng bước, trong mắt mang theo hoảng sợ —— nàng đầu tiên là thấy một đôi gót sen, chậm rãi ngừng đầu, đây là một người phi thường xinh đẹp nhưng lại nghiêm túc nữ nhân, cứ như vậy đứng xa xa nhìn chính mình.

Mặc dù nàng không nói gì, ánh mắt cũng tận lượng giả trang ra một bộ vuốt ve an ủi bộ dáng, nhưng Đạc Kiều rất rõ ràng —— nàng làm như thế, rõ ràng là tại chặn đường chính mình.

"Nữ nhân này đến cùng là ai, vì sao nhìn ta như vậy?"

Một chuỗi nghi vấn.

Tiểu Đạc Kiều ngẩng đầu lên, lại đem nữ tử này trên dưới nhìn một lần. Trong lòng cẩn thận phán đoán đây có phải hay không là người xấu.

Nói đến đi, Đạc Kiều cảm thấy nữ nhân này xác thực tướng mạo rất có ý vị, búi tóc cẩn thận tỉ mỉ, trên trán hoa văn một con Thanh Điều, váy bó sát người vừa lúc hiện lộ ra dáng người yếu điệu, chính thể mà nói lộ ra đoan trang mỹ lệ, không được hoàn mỹ, liền là ánh mắt này giống như kết băng, xem xét sẽ rất khó đối phó.

Mặc dù như thế, Tiểu Đạc Kiều nghĩ thầm, nàng vẫn là muốn so Hà Bàn trấn cái khác nữ tử xinh đẹp rất nhiều.

Mà đồng thời ở nơi này, Thanh Hải Dục khó nén trong lòng mừng như điên.

"Giống, đúng là giống, cái tiểu nha đầu này tám phần mười liền là tiên vương đích nữ, thấy thế nào, đều cùng ta Đại Điện quốc chủ thân thái tương tự. Can đảm cũng không tệ, có rất ít người dám cùng ta đối mặt lâu như vậy! Thật đúng là mạng lớn phúc lớn a, vậy mà tránh thoát Diêm Châu trường công chúa độc thủ!"

Cái này gọi Thanh Hải Dục nữ tử thân phận vô cùng đặc thù, đã thân là Điện quốc quốc giáo - Hạc U thần giáo Đại Vu nữ, chấp chương thánh điện gần như một nửa quyền lực. Đồng thời, nàng còn tinh thông vu thuật, toàn bộ Điện quốc có thể đi đến nàng loại cấp bậc này vu thuật đại sư, không cao hơn năm người.

Sáu năm trước đó, Điện quốc cung đình ra một cái kinh thiên đại án —— vương nữ mất tích.

Đối với Điện quốc tới nói lúc ấy chỉ sợ ngoại trừ chiến tranh, liền không có càng chuyện đại sự, cho nên từng làm cho cả vương triều, đều chỗ ở trong

Đặc Kiều xoay đầu lại, thấy Dịch Thiệu Thừa còn như thế nhìn lấy chính mình, cười. . . Liên quên đi tất cả sầu bi phiền não.

Sau đó thân ảnh nho nhỏ dần dần biến mất tại trong rừng rậm.

Dịch Thiệu Thừa tâm tình lại một mực không cách nào bình phục lại, hần tùy theo thu hồi nụ cười, âm trầm quay người đi trở về.

. . .

Trở lại bốn góc trước lầu, chỉ thấy một cái tóc như sương trắng thanh niên kiếm khách đứng ở nơi đó, trong tay còn cầm một cây đinh đầy máu tươi trường thương, hiển nhiên đợi lâu nay.

Đối phương đem trường thương ném một cái, cắm ở Dịch Thiệu Thừa trước mặt phiến đá bên trong!

"Thương của ngươi." Ba chữ này phun ra, ai cũng nghe ra được cái này Giang Nhất Hạ lạnh lạnh kiêu ngạo.

Dịch Thiệu Thừa cũng không có trả lời hần, không cần biết ngươi là cái gì người, muốn chiến vậy liền chiến!

Dịch Thiệu Thừa trong đôi mắt mơ hồ thoáng hiện hào quang, điều chỉnh đến trạng thái đỉnh phong, cả người băng thành một đường. Trong tay chỉ thương, theo báng thương đến đầu thương, theo rãnh máu lại đến mặc thiết thương nhọn, không một chỗ không lấp lóe tinh hoa ánh sáng. Bởi vậy cỗ khí thể này rót vào trong thương về sau, liền xem như một cây không duyên cớ không có gì lạ trường thương, cũng giống như thần khí nơi tay.

Ngươi thương hợp nhất, đây cũng là vương giả cảnh thực lực. Một thân thôn phu trang phục Dịch Thiệu Thừa, theo hần nắm chặt báng thương lúc, khí chất liền nghiêm nghị biến đổi.

Tóc trắng kiếm khách ngẩn ngui kinh ngạc, nhưng địch nhân càng cường đại, Giang Nhất Hạ cũng càng ngày càng hài lòng.

Đúng vậy, trong tay hần huyết kiếm, ông ông tác hừng, đã có uống máu khát vọng. Hần trong con mắt tựa như đã trải qua Tu La chiến trường thảm thiết nhất chiến dịch, cả người khí thể đột nhiên tăng lên tới cực điểm, lưỡi kiếm kia thanh âm rung động cũng hộ tống khí thể kia mãnh liệt tăng trưởng mà càng ngày càng vang, đến mức một lần cắm ở trượng bên ngoài trên mặt tuyết khương người đoàn đao, cũng không còn cách nào tiếp nhận ngăn nhiều lần nhưng mãnh liệt thanh âm rung động, lại "Két ~" một tiếng, từ đó đứt gãy bay ra ngoài.

"A. . ."

"Tu. . ."

"La. . ."

"Trăm. . ."

Bốn chữ này là Tu La kiếm ý đệ nhất trọng, đại biểu cho bốn cỗ khác biệt A Tu La thần lực, đối ứng Thiên Đạo, Quỷ đạo, Nhân đạo, Súc Sinh đạo bên trong tu hành lực lượng.

Như bốn đạo Ma Thần, đập không mà đến, trong nháy mắt lại hóa thành bốn cỗ màu đỏ hình kiếm u ảnh.

. . .

Đầu này đường hẹp quanh co theo Hà Bạt trấn một cái cửa vào, tiến nhập trong rừng cây Sam lại uốn lượn hướng lên, đại khái còn có một hai trăm bước đường muốn đi, Đặc Kiều chặt vật hướng lên trên leo lên lấy, chỉ chốc lát sau một mảnh cao lớn rừng rậm che khuất ánh mắt.

Bây giờ Đặc Kiều chỉ có một cái ý niệm trong đầu, cái kia chính là leo cao cao, như thế có khả năng nhìn ra xa phát hiện Dịch Thiệu Thừa đến cùng đang làm gì.

Quanh co đường núi, thê lương sương mù, không có cuối con đường nhỏ.

Đặc Kiều ngậm lớn thở dốc, trong nội tâm nàng lo lắng không dám dừng lại, cứ việc trong lòng càng ngày càng tuyệt vọng, càng ngày càng hiểu rõ phụ thân khả năng tại lừa gạt mình.

Có thể này từng tia hi vọng, dù sao còn không có hoàn toàn phá diệt.

Sắc trời càng ngày càng mờ.

Một mực tiến lên Đặc Kiều đột nhiên dừng bước, trong mắt mang theo hoảng sợ —— nàng đầu tiên là thấy một đôi gót sen, chậm rãi ngừng đầu, đây là một người phi thường xinh đẹp nhưng lại nghiêm túc nữ nhân, cứ như vậy đứng xa xa nhìn chính mình.

Mặc dù nàng không nói gì, ánh mắt cũng tận lượng giả trang ra một bộ vuốt ve an ủi bộ dáng, nhưng Đặc Kiều rất rõ ràng —— nàng làm như thế, rõ ràng là tại chặn đường chính mình.

Một chuỗi nghi vấn.

Nói đến đi, Đặc Kiều cảm thấy nữ nhân này xác thực tương mạo rất có ý vị, búi tóc cẩn thận tỉ mỉ, trên trán hoa văn một con Thanh Điều, váy bó sát người vừa lúc hiển lộ ra dáng người yếu điệu, chính thể mà nói lộ ra đoan trang mỹ lệ, không được hoàn mỹ, liền là ánh mắt này giống như kết băng, xem xét sẽ rất khó đối phó.

Mà đồng thời ở nơi này, Thanh Hải Dục khó nén trong lòng mừng như điên.

"Giống, đúng là giống, cái tiểu nha đầu này tám phần mười là tiên vương đích nữ, thấy thế nào, đều cùng ta Đại Điện quốc chủ thần thái tương tự. Can đảm cũng không tệ, có rất ít người dám cùng ta đối mặt lâu như vậy! Thật đúng là mạng lớn phúc lớn a, vậy mà tránh thoát Diễm Châu trường công chúa độc thủ!"

Cái này gọi Thanh Hải Dục nữ tử thân phận vô cùng đặc thù, đã thân là Điện quốc quốc giáo - Hạc U thần giáo Đại Vu nữ, chấp chương thánh điện gần như một nửa quyền lực. Đồng thời, nàng còn tinh thông vu thuật, toàn bộ Điện quốc có thể đi đến nàng loại cấp bậc này vu thuật đại sư, không cao hơn năm người.

Sáu năm trước đó, Điền quốc cung đình ra một cái kinh thiên đại án —— vương nữ mất tích.

Đối với Điền quốc tới nói lúc ấy chỉ sợ ngoại trừ chiến tranh, liền không có càng chuyện đại sự, cho nên từng làm cho cả vương triều, đều chỗ ở trong con bão táp, mỗi người đều trở thành bị hoài nghi đối tượng. Vì thế, khi đó Thanh Hải Dục đang ở thánh điện thanh tu, tiếp vào tại ngoại chiến sự Ly Chân Vương thỉnh cầu, liền lập tức lấy tay kiểm chứng việc này.

Song khi tất cả đầu mỗi đều chỉ hướng Diễm Châu trường công chúa lúc, Ly Chân Vương lại đem chuyện này nhấn xuống, không còn truy xét.

Nhiều ít cái ngày đêm, Thanh Hải Dục một mực trăm mối vẫn không có cách giải.

Mãi đến mấy tháng trước, Đại Điền quốc phục hưng chỉ chủ —— Ly Chân Vương chết trận.

Thanh Hải Dục lần nữa hoài nghi, này cùng trưởng công chúa Diễm Châu có lớn lao liên quan. Năm đó điều tra, cũng bởi vậy trong tay Thanh Hải Dục có thể kéo dài.

Giờ phút này, luôn luôn dung nhan lạnh buốt Thanh Hải Đức, cẩn thận nhìn xem Đặc Kiều, vẻ mừng như điên càng ngày càng bộc lộ.

"Diễm Châu à Diễm Châu, ta nói người tính toán không bỏ sót, tâm ngoan thủ lạt, không nghĩ tới người lại không thể giết chết một đứa con nít."

Nhưng vào lúc này về sau, Đắc Kiều thừa dịp nàng không chú ý, đột nhiên quay đầu liền hướng một bên sam trong rừng cây chạy đi.

Thanh Hải Dục vội vàng bay vút mà đến, đang muốn cũng đi tìm, nhưng lại thấy Đạc Kiều khổ khuôn mặt nhỏ nhắn, từ trong rừng râm trở lại.

Nguyên lai là Đắc Kiều chạy đến sam rừng cây đi chưa được mấy bước, liền phát hiện đằng trước không có đường.

Lại thêm trong rừng cây Sam cạnh cây mọc lan tràn, lá kim đâm trên thân người đau vô cùng đau nhức, mong muốn né tránh là hoàn toàn không thể nào, nàng đành phải không tình nguyện trở về tới trên đường nhỏ, lần nữa đối mặt với cái này ăn mặc kỳ quái nữ nhân lúc, cố mà làm gạt ra nụ cười.

"Tiểu gia hỏa, người cũng là chay a. Theo ta đi!"

Thanh Hải Dục cười nói, nàng giờ phút này tâm tình quả thực là quá tốt đẹp.

[illegible]

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyền Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Như thế nào cường giả

Đặc Kiều dứt khoát phui phui quần áo bên trên lá kim, cự tuyệt nói, "Mang ta đi thì sao? Ta lại không biết ngươi, không đi."

"Đương nhiên là mang ngươi hồi cung."

Đặc Kiều nghe xong có chút choáng váng.

Thanh Hải Dục nhin nén tính khí nói nói, "nói như vậy, ngươi có muốn hay không cùng ta đi hoàng cung chơi, nơi đó có đủ loại ăn ngon, uống ngon, còn có. . . Vu thuật, ta có khả năng dạy ngươi pháp thuật, như thế nào?"

Đặc Kiều gật gật đầu.

Thanh Hải Dục sững sờ, kỳ quái đứa nhỏ này vậy mà liền thống khoái như vậy đáp ứng, nhưng Đặc Kiều câu kể tiếp lại đem nàng trấn trụ.

"Ta biết ngươi là người xấu, ngươi là lừa gạt tiểu hài tử đi." Đặc Kiều dùng vững tin ngữ khí, ta coi là nhìn ra được biểu lộ nói.

Thanh Hải Dục sắc mặt khê giạt mình, vừa rồi hỏi một chút nàng kém gật gật đầu, trong lòng tức giận đồng thời lại cảm giác buồn cười, hành trạng giống như ngón tay chỉ lấy đặc kiều cái trán nói: "A. . . Tiểu nha đầu, thật đúng là để cho ta sinh khí đây. Nếu không phải ngươi còn như thế nhỏ, ta thật nghĩ giáo huấn ngươi một trận. . ."

"Xinh đẹp đại tỷ tỷ, ngươi là không sẽ động thủ đánh ta."

"Cái gì, ngươi gọi ta đại tỷ tỷ? Xinh đẹp. . . Đại tỷ tỷ. . ."

Thanh Hải Dục bị như thế một cái tiểu gia hỏa không chút kiêng kỵ ca ngợi lấy, cảm giác còn thật là kỳ quái đây.

Nhưng Đặc Kiều một mặt hồn nhiên, thấy thế nào đều không giống nói dối, còn nói, "Xinh đẹp đại tỷ tỷ, mặc kệ ngươi muốn mang ta đi đâu, hoặc là tại sao phải tìm ta, kỳ thật những này đều có thể đáp ứng ngươi. Nhưng có một chút. . . Ngươi muốn dẫn ta, tìm tới phụ thân ta."

Đặc Kiều lời vừa nói ra, khiến cho Thanh Hải Dục lập tức nghĩ đến đã qua đời Diên quốc phục hưng chi chủ —— Ly Chân Vương, nàng không hiểu thấu bị một chút về u sầu ảnh hưởng tới trong lòng. Thanh Hải Dục thật muốn nói cho Đặc Kiều, phụ thân của ngươi đã qua đời a, lại đi nơi nào tìm được, này không phải làm khó ngươi sao!

Tiểu nha đầu lại về mặt thành thật, tiếp tục theo vừa rồi lời nói nói đến: "Đại tỷ tỷ, mặc dù trên trán rất nguy hiểm, nhưng ta nhìn ra được ngươi cũng nhất định vô cùng lợi hại. Cho nên chỉ cần ngươi đáp ứng ta này yêu cầu nhỏ nhỏ đâu, ta liền đi theo ngươi, như thế nào?"

Đặc Kiều tựa như một cái tiểu thương nhân, hướng dẫn lấy Thanh Hải Dục.

"Phụ thân ngươi??"

Thanh Hải Dục hiểu được, Đặc Kiều là khác chỉ người khác.

Nàng không khó đoán được Đặc Kiều còn có cái dưỡng phụ, cố gắng có thể theo cái kia đạt được một chút liên quan tới năm đó tin tức.

Thanh Hải Dục lập tức có chút động tâm.

Mà tiểu la lỵ này đôi đen nhánh mắt to, vẫn tràn ngập thành khẩn nhìn về phía Thanh Hải Dục chờ đợi trả lời chắc chắn. Nàng duyên dáng yêu kiều, tựa như là một đóa đốn gió mà động tiểu hoa nhi đứng ở nơi đó, khiến cho Thanh Hải Dục thấy thế nào đều yêu thích.

Có thể ai có thể hiểu rõ, thời khắc này Đặc Kiều lại cho rằng Thanh Hải Dục là cái nữ nhân điên, một lời không hợp liền muốn mang đi chính mình, không phải điên rồi vẫn là cái gì?

Hoặc là, nàng nhất định là cái lừa bán tiểu nữ hài người xấu.

Cho nên Đặc Kiều cái khó ló cái khôn, không bằng trước lừa nàng mang theo chính mình tìm tới cha, lại từ cha thật tốt giáo huấn nàng một chiều. Ngươi cái này xinh đẹp bà điên, ngày tốt lành liền muốn chấm dứt!

Vừa nghĩ đến đây, Đặc Kiều nụ cười càng thêm sáng lạn.

Thanh Hải Dục thấy thế cười lạnh, nói, "Giáo huấn nha đầu, ngươi kì thực là muốn cho ta đi cứu người a? Bên kia đều là tráng khương binh lính! Tốt, nếu ngươi đáp ứng ta, ta liền dẫn ngươi xuống núi, miễn cho ngày sau ngươi lại hận ta. Đồng thời, cũng làm cho ngươi mở mang kiến thức một chút. . . Những này việc ác bất tận khương người kết cục. Đi thôi!"

Thanh Hải Dực ánh mắt lăm lăm, khôi phục thường ngày kiêu căng thái độ.

Nếu muốn điều tra rõ năm đó Đạc Kiều như thế nào mất tích, cái kia Dịch Thiểu Thừa nhất định phải cẩn thận kiểm tra.

Cho nên Thanh Hải Dực trong lòng âm thầm quyết tâm, nếu tìm được Đạc Kiều cùng nàng dưỡng phụ, vụ án này, cũng nên đến tra ra manh mối một ngày.

...

Dưới núi, bốn góc lâu bên ngoài, Dịch Thiểu Thừa gặp được nguy cơ sinh tử.

Áo trắng kiếm khách chỉ là đứng ở đằng xa huy sái kiếm khí, Dịch Thiểu Thừa không chỉ khó mà cận thân, còn một mối đối phó. Vô số kiếm khí huy sái tới, đều sẽ vận vẹo không khí, hóa thành từng trương A Tu La khuôn mặt. Những này khuôn mặt có thiện có ác, có khóc có cười, có phẫn nộ có bi thương, xen lẫn gào thét mà đến kiếm khí thanh âm, liên phảng phất còn mang theo đủ loại hi vọng oán hận thanh âm.

Trong lúc nhất thời, thoáng như ma chướng.

Những này A Tu La mặt nhìn như hư thực bất định, nhưng nếu như không chém nát không dựa vào xảo kinh tránh thoát, chúng nó liền sẽ vây quanh Dịch Thiểu Thừa bay, một khi đụng vào thân thể, trong đó kiếm khí liền sẽ nổ tan ra, đem thân thể quấy đến vỡ vụn, máu thịt bay tán loạn.

Dịch Thiểu Thừa làm sao đều không nghĩ tới, này nhìn qua còn rất có vài phần văn nhã tóc trắng kiếm khách, thế mà nắm giữ lấy mãnh liệt như vậy chiến lực.

Hắn biết mình này thân phòng ngự khẳng định không cách nào chống cự, tại cảm thương vội vàng đánh tan mấy trương mặt về sau, lẩn tránh né tránh.

Thế nhưng —— tê!

Vẫn là có một tấm A Tu La mặt sát qua, ngăn ngại tiếp xúc, Dịch Thiểu Thừa khuôn mặt bên trái nháy mắt da thịt xoay tròn, máu thịt be bét, nửa gương mặt trở nên dị dạng xấu xí.

Phảng phất một nửa là người, mà một nửa khác là ma.

Này bốn đạo kiếm khí xông qua hắn bên cạnh thân về sau, chui vào băng dưới mặt.

Dịch Thiểu Thừa còn có ngăn ngại nửa cái hô hấp thời gian cảm giác còn sống, hắn không có nửa điểm cảm giác đau đớn, nhưng lại có một loại thân tại trong địa ngục ảo giác.

Đúng vậy, không biết từ đâu mà lên, Hà Bạt trấn đã hoàn toàn lâm vào sa đọa trong địa ngục.

Bối cảnh là khắp nơi bùng cháy chiến hỏa, màu trắng tro tàn chậm rãi bốc lên, phía dưới là từ người chết hài cốt đập lên bùng cháy mà ra màu đen nghiệp hỏa, chậm chậm lay động ngọn lửa. Bị thiêu đốt bọn này đọa lạc giả, kêu rên tiếng kêu cứu chột xa chột gần, đã chạm đến linh hồn của con người chỗ sâu, lại xuyên thấu ngoài chín tầng mây.

Này ngoại thiên địa ở giữa, càng có nồng đậm làm người hít thở không thông sương độc, ảnh hưởng lực cảm giác của mình.

Dịch Thiểu Thừa biết, đây là một loại vô cùng nguy hiểm tình huống.

Tựa như hắn trước kia còn hào không có sức mạnh lúc du lịch gặp được bão cát một dạng, loại cảm giác này sao mà tương tự, thời điểm đó hắn tại bão cát bên trong tránh né lấy, không nhìn thấy trước sau cũng không nhìn thấy Thiên Địa, càng không biết nguy hiểm từ lúc nào bùng xuống, nói không chừng một khối bay thạch bỗng nhiên xoắn tới, liền có thể đem cả người hắn đánh bay. . . Bây giờ, cũng là như vậy, hắn không biết người kia công kích sẽ từ chỗ nào đánh tới —— này không là trọng yếu nhất, trọng yếu nhất chính là, hắn coi như biết, cũng không biết như thế nào phòng ngự, càng không biết công kích này sẽ còn sinh ra loại biến hóa nào.

Ầm!

Nơi xa đột nhiên một hồi tia lửa tung tóe, một thanh to lớn kiếm theo kịch độc trong sương mù xuyên ra, mang theo Phong Hỏa cùng tro tàn đối diện đánh tới!

Cầm kiếm người ở trên cao nhìn xuống, thân thể cực kỳ to lớn và phiêu dật, hắn xương cốt vô cùng kỳ dị, thậm chí mọc ra mọc câu cùng cốt thứ, một đôi cánh không lồ hơi hơi bãi động. Mặc dù như thế, Dịch Thiểu Thừa vẫn như cũ đã nhìn ra, quái nhân này diện mạo rõ ràng vẫn là cái kia áo trắng kiếm khách bộ dáng.

Khác biệt chính là, hắn tóc trắng bay lượn, trong mắt mang máu, phảng phất chán ghét lấy trong nhân thể hết thảy.

"Người tại sao có thể trưởng thành như thế? !" Dịch Thiểu Thừa vô cùng kinh hãi: "Chẳng lẽ này căn bản không phải người, là yêu quái?"

Ngăn ngại sững sờ về sau, Dịch Thiểu Thừa mạnh mẽ cái tỉnh ngộ: "Không, không phải như vậy, đây cũng là. . . Hắn là ta gặp vượt qua Vương Giả cảnh kẻ địch. . ."

Đi đến Vương Giả cảnh người, chính là độc thân vào trong vạn quân, cũng có thể tới lui tự nhiên, không ai cản nổi, lại giết ngàn người như giết chó, cần bản không cần tốn nhiều sức, loại thực lực này tại hiện nay trên đời, đủ để khinh thường quần hùng.

Không hề nghi ngờ, Dịch Thiếu Thừa tại giết khương người Bách phu trưởng thiên phu trưởng thời điểm, thủ đoạn hơi hót, liền chính là bởi vì như thế.

Không sai, đây chính là Giới Chủ cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Giới Chủ cảnh hiện

Tại đây địa ngục chi giới bên trong, Giang Nhất Ha hóa thân thành ma, liền là chúa tể tuyệt đối, miệng vàng lời ngọc, mộ lời có thể vì pháp!

...

Cốt Dục Ác Ma giữa trời một kích, nhìn như bất động, kì thực làm người chấn động cả hồn phách.

Ngưng Strong kiếm khí xỏ xuyên qua mà đến, đoạn tuyệt Dịch Thiếu Thừa cùng nhân gian chỗ có liên quan, năm năm tu luyện, vừa có đỉnh cấp "Nhu Long Thương Quyết" cùng "Lôi Điện Tâm Pháp" song trọng gia trì, vẫn có lấy trùng điệp tâm tình tiêu cực xông lên đầu. Hết thầy hết thầy, khiến cho hần mất đi đánh nhau chết sống ý chí cùng hết thầy tìm hy vọng sống sót!

Dịch Thiệu Thừa cảm thấy lần này, khả năng thật phải chết.

"Nhưng cũng có lẽ bây giờ ra tay còn có một khả năng nhỏ nhoi."

Hắn trường thương kẻ sát phần tay lán da, nhắm mắt tập trung suy nghĩ về sau, thở dài một hơi, nhưng tay lại đem trường thương cầm thật chặt, toàn thân tất cả lực lượng, dùng tốc độ nhanh nhất ngưng tụ tới trường thương phía trên, tựa như trăm sông đổ về một biển, trong tích tắc dồn dập tràn vào trong đó, toàn bộ một cây binh trường thương màu sắc, tại dần dần trở nên âm trầm, phảng phất gió lớn sấm chớp trước đến mây đen.

Thế nhưng là. . . Còn chưa đủ!

Dịch Thiệu Thừa luôn cảm thấy chưa đủ, luôn cảm thấy thiếu thứ gì, hẩn đang nghĩ, đang hồi tưởng.

Mà khi âm trầm trên cán thương một tia nhỏ xiu sấm chớp ùng nhiên lóe sáng, Dịch Thiếu Thừa trong óc trong lúc đó truyền tới một lão giả thanh âm.

. . .

"Đạo đạo chi tâm tại chém vào, Côn đạo chi tâm tại điểm quét, Thương đạo cùng Kiếm đạo mặc dù một cái là dài bình một cái là ngắn khí cụ, cũng là sao mà tương tự, đạo chi tâm ở chỗ đâm. Đâm một đạo, phát ra tâm, lấy tại mắt, động tại thân, hình ý tương hợp lúc, chính là dùng mặt hóa điểm thời điểm. Cái giờ này, chính là đâm."

Tuổi nhỏ thanh âm lại ở bên tai ngay sau đó vang lên: "Điểm chính là đâm, đây là ý gì?"

Sau đó chỗ có âm thanh tại trong óc hóa thành hình ảnh, chạng vạng tối vách núi đỉnh núi lão dưới tán cây, hòa ái lão giả vuốt râu cười, lắc đầu liên tục đối một bên tuổi nhỏ hải tử nói ra: "Chỉ có thể hiểu ý, không thể nói bằng lời, không thể nói nha không thể nói."

Về sau lão giả bỗng nhiên rút tay ra chỉ bảo hướng về phía ngoài ba trượng ôm hết thô to cây tùng, một trận gió qua đi, tốt giống không có cái gì.

Một bên thiếu niên mi thanh mục tú vội vàng chạy tới xem, phát hiện phía trên này không có cái gì, không khỏi có chút khinh thường.

"Sur phụ người lại gạt ta." Thiếu niên xoay người sang chỗ khác bắt mắt nói.

Khỏe mắt quét qua cây tùng phía sau vách núi, phía trên một cái thâm thúy lỗ nhỏ lại bị hấn không để mắt đến.

. . .

"Ta hiểu rõ, sur phụ, cảm ơn người." Dịch Thiếu Thừa tâm lý đã tuôn ra một tia cảm động.

Đúng là này một tia cảm động, khiến cho Dịch Thiếu Thừa trên tay trường thương, tại thoáng qua ở giữa hết thấy về âm trầm rút đi. . . Nói chính xác, nên là hết thấy về âm trầm đều đẩy hướng đầu thương, rất nhanh cái kia đầu thương liền đen đến còn như mực nước có thể nhỏ xuống tới giống như. Nhưng vẫn chưa xong, mãi đến loại này màu mực đen tới cực điểm lúc, một tia trắng bạc vàng sáng theo thương trên đầu phát sáng lên.

"Như thế, là đủ rồi."

Tâm cùng thân hợp, thân cùng thương hợp, thương cùng kiếm hợp, Tam nguyên hợp nhất, Dịch Thiếu Thừa giờ thương hướng bay bổng áo trắng kiếm khách đâm tới.

Một nhát này, chỉ là bình thường đâm một cái, cũng không bất kỳ gợn sóng nào.

Trên bầu trời áo trắng kiếm khách Giang Nhất Hạ giờ kiếm triều kiến một ngón tay, kiếm tản ra, hóa thành vui, giận, buồn bã, buồn, sợ, kinh này sáu tám Tu La mặt, mỗi một tờ đều hình thù kỳ quái, nhưng lại so lúc trước ngưng thật mấy lần.

"Cùng là người Hán, người tuổi như vậy có tu vi như thế cũng không tệ, nếu như thế, liền cho người thống khoái đi." Giang Nhất Hạ hướng Dịch Thiếu Thừa vung tay lên.

Trong khoảnh khắc, sáu tám Tu La mặt đặt song song phóng tới Dịch Thiếu Thừa.

Mỗi khuôn mặt ở trên bầu trời hạ xuống lúc, một tám chồng lên một tám, sau cùng biến thành một tám to lớn Tu La mặt nhào về phía Dịch Thiếu Thừa.

Oanh! ! !

Vô số lưỡi kiếm khí tức trong nhảy mắt nổ tung,

Mặt đất, phòng ốc, cỏ cây, thi thể, hóa điểm. . . Cùng với Dịch Thiếu Thừa quần áo, máu thịt tại thoáng qua ở giữa, bị lưỡi kiếm khí tức xé rách cắt nát. Mỗi một tia lưỡi kiếm khí tức đang khuếch tán trừ khứ lúc lúc, thay đổi nhuệ khí, như bông hoa tỏa ra lạng yên tản ra, nhưng mà này tản ra mờ, lập tức kết băng!

Dịch Thiếu Thừa gần như tại ba cái hô hấp bên trong, bị lít nha lít nhít băng nhũ đông kết, hóa thành một vị giờ thương triều thiên pho tượng.

Đóng băng bên trong, đầu thương bên trên ánh sáng trong nhảy mắt ảm đạm xuống.

Từ trên không trung nhìn xuống, dùng Dịch Thiếu Thừa làm trung tâm, xung quanh trong vòng mười thước, toàn bộ thành thật dày băng trắng, cho dù tại đây mùa đông khắc nghiệt đều đặc biệt dễ thấy.

Giang Nhất Hạ chậm rãi rơi xuống đất, chân đạp tại trên mặt băng phát ra kết kết thanh âm.

Hấn nhàn nhạt ánh mắt, phảng phất xem một người chết, xinh đẹp xấn cái kiếm hoa, cắt nát chung quanh bay tới bông tuyết, sau đó tranh một tiếng thu kiếm vào vỏ.

"Ai. . ." Hấn thở dài, vừa muốn nói gì, bỗng nhiên thân hình dừng lại, thân thể hướng phía trước nghiêng, tròng mắt nhô lên.

Phốc. . .

Hắn hài lòng nhìn xem Giang Nhất Hạ.

Giang Nhất Hạ không để cho bọn hắn thất vọng.

Bao quát tuyệt sắc Vương phi ở bên trong, đám người xem như thở phào, Bạch Khương mặt mũi cũng coi như vãn hồi một chút, trong đó chỉ có tiểu vương tử Hồn có chút thất lạc.

"Ta làm như thế nào khen thưởng Giang thị vệ?" Khương tộc thủ lĩnh cười hỏi.

"Ngài quá khen, hết thấy đều là tận ta an phận."

Giang Nhất Hạ chuyển biến thật nhanh, hắn cấp tốc thu hồi tất cả cao ngạo, cung kính đối thủ lĩnh thi lễ một cái.

"An phận? Giang thị vệ, này không gọi an phận. Người không phụ ta ý, đánh bại người này, liền nên ký to lớn công. Mấy lần này trở lại trong bộ tộc, ta sẽ đáp ứng lúc trước đối với người lời hứa, giao cho người bốn đạo Tu La luân hồi chiến phổ. Chờ người lĩnh ngộ ra Tu La kiếm ý cảnh giới tối cao, có thể đừng quên, còn muốn giúp ta nhất thống đại nghiệp!"

Đại thủ lĩnh tầng tầng đập Giang Nhất Hạ bả vai, ngữ khí nhẹ nhàng, cổ vũ, cũng đang mong đợi trả lời chắc chắn.

"Ta tuyệt đối không phụ chủ thượng kỳ vọng cao, nhất định sẽ hiệp trợ chủ thượng tiêu diệt Viêm quốc!" Giang Nhất Hạ lập tức cho thấy lập trường.

"Ừm, tốt, rất tốt!" Đại thủ lĩnh lộ ra vẻ mỉm cười xoay người.

Giang Nhất Hạ nhẹ nhàng thở ra.

Loại này sợ hãi là có nguyên nhân, vị này đại thủ lĩnh thân phận đặc thù, mặc dù hắn cũng không hiểu võ học, lại tại ngũ sắc khương trong tộc đàn, có uy vọng cực cao. Loại này uy vọng thậm chí có khả năng chống đỡ hắn trở thành vị kế tiếp không chế Khương tộc năm bộ tộc lớn duy nhất lãnh chúa, được hưởng cả một tộc bầy chí cao vô thượng quyền lợi, mà hết thấy này —— nguồn gốc từ với hắn đạt được một thần nhân bảo tàng nghe đồn.

Đáng sợ là, cái tin đồn này cũng không phải là giả.

Điểm ấy Giang Nhất Hạ có thể xác nhận, hắn truy tìm nhiều năm "Tu La Ngưng Sương Kiếm Ý" nhất nửa bộ sau, liền tồn tại thủ lĩnh tay.

Đồng thời, này đại thủ lĩnh vẫn là đương nhiệm Bạch Khương thị tộc chủ thân đệ đệ. Năm đó nếu là hắn nguyện ý, bây giờ Bạch Khương tộc chủ vị trí, nhất định cũng là hắn. Cái này cũng liền không khó phỏng đoán, vì sao vương tử Hồn mẫu thân, đối vị này tiểu thúc thúc một mực nhìn trọng nguyên nhân.

Nghĩ đến chính mình, vì đạt được vậy bản kiếm phổ, Giang Nhất Hạ chỉ có nhẫn nại, hắn chậm rãi thở ra một hơi, đi theo đại thủ lĩnh đi đến tượng băng trước, làm bạn quan sát Dịch Thiểu Thừa ít nhất kéo dài không xuống ba cái hô hấp lâu.

Sau cùng, vị này Khương tộc cự đầu, tương lai Khương Vương, từng từ đâm thẳng vào tim gan cắn răng nghiền lợi nói: "Người Hán nhóm thường nói, người không biết không sợ. Giang thị vệ, ta lệnh cho người đem cái này người vô tri đầu, mặc ở trên cán thương mang về bộ tộc, đứng ở ta lều vài trước đó. Ta muốn hắn vĩnh viễn nhìn như vậy lấy ta, nhìn xem con mắt của ta. Có lẽ chỉ có như thế, linh hồn của hắn mới sẽ minh bạch, đắc tội ta Khương tộc kết cục là cỡ nào thật đáng buồn! ! Đến, đem cái này cho ta cầm lấy, hút khô linh hồn hắn!"

Này tịch thoại sát ý quá nồng, hận ý quá mạnh.

Đến mức khiến cho một bên tuyệt sắc Mỹ phi, liền vội vàng đem vương tử Hồn ôm vào trong ngực.

Ánh mắt của mọi người, tuyệt đại bộ phận đều chú ý tới đại thủ lĩnh xoay người, giao cho Giang thị vệ một cái thủy ngân màu bộ xương bình.

Chiêu Hồn bình chỉ có năm tác dư cao, lộ ra khá là xinh xắn.

Nhưng chính là như thế một đồ vật nhỏ, mạnh như Giang thị vệ cũng đã biến sắc, bàn tay run không ngừng lấy, này đúng là Khương tộc hàng cấm a —— Chiêu Hồn bình. Theo Giang Nhất Hạ tiếp xúc đến cái bình giờ khắc này lên, tựa hồ liền đến đến mộ huyết chỗ sâu, huyết dịch khắp người đồng cứng, khó mà dời bước.

Giang Nhất Hạ trong lòng thầm nghĩ: "Tuy là cái bảo vật, đối thân thể lại tổn thương không nhỏ a."

Liền bình thường Khương nhân đều biết, Chiêu Hồn bình có thể thu tập hợp nhân loại oan hồn, dùng để rèn đúc ra vũ khí tự mạng nguyên rủa hiệu quả, bởi vì đây đối với rèn đúc thần binh có thần kỳ công năng, cho nên mới xưng là bảo bối. Nhưng bởi vì thứ này quá vô nhân đạo, thường thường thu nhận không có ước thúc tính gết chóc, cho nên Khương tộc các bộ thủ lĩnh không hẹn mà cùng hạ mệnh lệnh bắt buộc, đối với loại này tuyệt đối nguy hiểm, tuyệt đối cấm dùng vật phẩm một khi phát hiện, lập tức đem người nắm giữ trừ diệt.

Tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Chiêu Hồn bình,

Cảm khái cùng khiếp sợ.

Bạch Khương đại thủ lĩnh đương nhiên cũng vô cùng hưởng thụ quá trình này, dù sao —— có khả năng sử dụng loại này không chút kiêng kỵ vi phạm

lệnh cấm vật phẩm, cũng là một loại thân phận thể hiện.

Trong đám người, chỉ có Khương tộc tiểu vương tử Hồn, vẫn đưa ánh mắt dừng lại tại đông cứng đóng băng Dịch Thiểu Thừa trên người.

Chỉ chốc lát sau, vương tử trong ánh mắt lại có một vết vui mừng.

Nguyên lai Dịch Thiểu Thừa cũng không hề từ bỏ, thân thể của hắn chung quanh tầng băng từ bên trong ra ngoài bắt đầu nứt ra một tia nhỏ xíu hoa văn.

Này hoa văn tựa như một đóa hi vọng chi hoa, đang thông thả thư triển, chậm rãi tỏa ra.

Đã là Dịch Thiểu Thừa chính mình hi vọng, cũng là Hồn hi vọng.

Lúc này tiểu vương tử so Dịch Thiểu Thừa còn gấp, thật hy vọng hắn có thể nhanh lao ra, cùng Giang thị vệ lần nữa đại chiến một trận. Hiếu thắng nhất Giang thị vệ, như thế liền có thể xác minh ra bản thân vừa rồi suy đoán —— người Hán này giết đáng tiếc.

Có thể huyền nghi chung quy là ảo tưởng.

Làm Dịch Thiểu Thừa ánh mắt khẽ động, vết rạn trong nháy mắt lít nha lít nhít trải rộng toàn thân, vương tử Hồn sau khi thấy lập tức bị kinh sợ, nhìn không được kinh hô:

"Y, hắn sống lại. Hắn thật sống tới."

Lúc đó không sao, dọa đến đám người hồn bất phụ thể.

Đám người dựa vào cảm ứng ý niệm đầu tiên liền là —— trốn.

Không sai!

Trốn cũng không si nhục.

Dịch Thiểu Thừa là đầu đóng băng mãnh hổ, là tôn roi đầy bụi bặm sát thần. Hắn lúc trước đã dùng hành động nói cho bọn hắn —— thương trên đầu, từng chọc lấy tám chín vị dừng sĩ đầu. Đối với loại này hung tàn kẻ địch tuyệt đối không nên mạo hiểm, chỉ có trước kéo dài khoảng cách, lại tiến hành giết ngược lại mới là tối ưu lựa chọn.

Chỉ là, loại này sợ hãi kéo dài thời gian quá ngắn ngủi.

Bởi vì ở trong nháy mắt này ở giữa, Dịch Thiểu Thừa phá cương mà ra, tránh thoát đóng băng, vụn băng nổ tan tựa như vỡ lưu ly một dạng đồn dập rơi xuống đất.

Hắn không có làm nhiều bất kỳ dừng lại gì, trong cơ thể kinh mạch tựa như vô số đầu cuồng long, gào thét mà động, điên cuồng run rẩy. Đồng thời cũng điều động trong cơ thể hắn vừa mới bị băng phong lúc khôi phục một chút năng lượng. . . Trường thương trong tay, từ phía sau lưng đem Bạch Khương đại thủ lĩnh hoàng kim áo giáp mặc vào cái đầu, theo sau tiến nhập lồng ngực đột nhiên một quấy, đại thủ lĩnh nội tạng lập tức toàn bộ vỡ tan, dòng máu tư tư phun tung toé, lại từ trước ngực thông suốt cái kia xinh đẹp Vương phi một mặt, dọa đến nàng một hồi lạnh cóng.

Đại thủ lĩnh cũng không có lập tức đều chết hết, nhưng hắn lại phát ra so chết càng thêm hoảng sợ tiếng thét chói tai.

"Không! Không cần. . . Lấy ra Chiêu Hồn bình. A. . . Ta không cần rơi vào địa ngục. . . Ta không cần. . ."

Lúc này, nâng ở Giang Nhất Hạ trong tay cái bình càng ngày càng nặng, hoàn toàn liền trở thành một cái tụ đầu gió, điên cuồng hút vào đại thủ lĩnh mảnh vụn linh hồn. Khương nhân truyền lại cũng không giả, một người linh hồn trọng lượng, nguồn gốc từ tại một người thành tựu. . .

Đại thủ lĩnh cả đời, thực sự sáng tạo ra quá nhiều thành tựu.

Những này hành động đều tại linh hồn bị Chiêu Hồn bình thu nạp lúc từng cái bày biện ra đến, thí dụ như, hắn dẫn người đồ diệt minh quân Câu Đình quốc một cái xa xôi thành thị vây phoy khắp nơi, lại thí dụ như, hắn từng giam ngoại tộc cung phụng, đứng giữa kiếm lợi túi tiền riêng. . . Nhưng tất cả những thứ này cũng không sánh bằng hắn làm huy hoàng nhất một sự kiện, cái kia chính là ——

Cùng vị này tuyệt sắc Mỹ phi hưởng hết nhân gian đến mỹ dung nhan, không sai, Hồn không phải ca ca hắn hài tử, mà là. . . Hắn.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Chương 19: Tình thế nghịch chuyển

Một câu, đại thủ lĩnh chuyển xấu làm nhiều, thành tựu cũng phi thường lớn.

Cái này khiến Chiêu Hồn bình trọng lượng dùng bao nhiêu lần tốc độ tăng trưởng, đầu tiên là chỉ có một hai người nặng, trong nháy mắt biến thành một ngọn núi.

Từng đoàn từng đoàn mây mù màu đen xen lẫn đại thủ lĩnh hoảng sợ khuôn mặt, diễn dịch người này theo sinh ra đến diệt vong toàn bộ quá trình, theo đỉnh đầu hần cấp tốc sinh ra, lại nhanh chóng hướng Chiêu Hồn bình trung lưu đi, tốc độ nhanh chóng làm người không kịp nhìn.

Này cảnh tượng rung động tất cả mọi người, nhưng tất cả mọi người cũng đều đang chạy trốn chết.

Giang Nhất Hạ sớm đã vô pháp động đây, hần hiện tại thật cảm thấy cái này đại thủ lĩnh là cái vương vù, bởi vì Dịch Thiểu Thừa đầu thương lần nữa gào thét thành một đường bạch mang, bạch mang chớp mắt xẹt qua hai vị Bách phu trưởng cổ về sau, ngựa không ngừng nghỉ hướng Giang Nhất Hạ đâm tới.

Giang Nhất Hạ nhìn thẳng mũi thương, Nhất Tinh hàn điểm bạch mang tại hần trong tầm mắt càng lúc càng lớn. Hoàn toàn liền là cái càng ngày càng gần kinh khủng tiểu bạch điểm. Đúng lúc này, cái bình cũng triệt để hấp thu hết đại thủ lĩnh linh hồn an tĩnh lại, trở nên nhẹ như lông hồng, đại thủ lĩnh thân thể cũng thay đổi thành thân khô.

Giang Nhất Hạ lúc này mới có thể động.

Thế nhưng . .

Lạnh buốt đầu thương, điểm tại hần ngạc tâm, dạng này lạnh lẽo thấm thấu toàn thân hần, so tuyết này, so này băng, so với hần Tu La kiếm ý, càng thêm rét lạnh.

Đúng vậy, không có gì so chết lạnh hơn.

Dịch Thiểu Thừa mất sáng như đuốc, cứ như vậy nhìn xem hần.

Giờ này khắc này, hần chỉ có một cái nghi vấn, vì sao cùng là Đại Hán con dân, cái này bị bọn hần xưng là Giang thị vệ tuyệt đỉnh cao thủ, vậy mà cam nguyện bị bọn này dị tộc khu sử, chẳng lẽ văn văn chính là vì đạt được cái kia bộ cái gì bốn đạo Tu La luân hồi chiến phổ?

Nếu như là như thế, Dịch Thiểu Thừa có chút khinh thường.

"Người thắng, mà ta. . . Cũng mệt mỏi."

Bình bình đậm đậm mấy câu nói xong, Giang Nhất Hạ cảm giác nhẹ nhõm rất nhiều. Tại vừa rồi hần biết mình sắp mất sắp tử vong nháy mắt, trong cuộc đời vô số hồi ức đều bùng lên. Hần từ tuổi nhỏ mà luyện kiếm, kỳ tài ngút trời khó gặp địch thủ, mặc dù chỉ có ba mươi tuổi, lại đã trải qua không muốn người biết cực khổ cùng không nguyện ý khuất phục. Những kinh nghiệm này, mới khiến cho Giang Nhất Hạ sinh ra sớm tóc trắng, hình dạng như ông lão.

Giang Nhất Hạ thấy Dịch Thiểu Thừa không nói lời nào, cũng không muốn khoe khát cái gì tha thứ lời nói.

Hần ghé mắt nhìn thoáng qua bên cạnh thân vô cùng hoảng sợ Mỹ phi cùng vương tử Hồn, cười nhạt một tiếng, lại nói: "Vương phi, người chó muốn lo lắng, hần là sẽ không giết người. Người hần là làm tương lai suy nghĩ một chút, đứa bé này cũng không phải là người cùng Bạch Khương tộc chủ con trai, mà là người cùng trên mặt đất này cô thấy khô con riêng. Chỉ sự từ đó, Bạch Khương tộc chủ cũng sẽ luân làm trò hề, Hồn cũng đem bởi vì lỗi lầm của người, mà mất đi Bạch Khương tộc chủ kế thừa vị trí. Người —— người thật không nên a!"

Người sắp chết, lời nói cũng thiện.

Vương phi nghe vậy, hoa dung thất sắc, vai run rẩy.

Nhớ lại vừa rồi Chiêu Hồn bình hấp thu đại thủ lĩnh linh hồn hình ảnh, nàng cùng đại thủ lĩnh cầu thả sự tình, đã bị mấy cái chạy trốn thiên phu trưởng thấy rất rõ ràng.

Bây giờ bọn hần đều là đã bỏ chạy, tất nhiên sẽ cáo tri tộc chủ.

Mà những này, đối với Vương phi tới nói, cùng chết lại có gì khác?

Tại sự thật trước mặt, liền liền Hồn, cũng một mực ánh mắt mang theo vẻ oán hận, nhìn xem mẫu phi, mà nàng lại không thể có nửa điểm tranh luận.

Giang Nhất Hạ đối Vương phi thẳng lắc đầu, mỹ lệ thì phải làm thế nào đây?

Cuối cùng đối lấy là người thân nhất đối nàng một lời cừu hận.

Lẳng lẳng bông tuyết, liền như vậy bay xuống lấy.

Hoa mai hoa Nghênh Đông, xi xào chim nguyên cáo con, tiem nhiễm bên trong đồ nát thê lương vẫn mang dư ôn, thỉnh thoảng, còn nghe được có đứt gãy cột gỗ con tiếng sụp đổ, tóe lên tinh hỏa điểm điểm.

Trên đời này, hẳn là thật chỉ có như thế, trống trơn tịch liêu.

Cuối cùng, Giang Nhất Hạ quay đầu mắt nhìn Dịch Thiểu Thừa, lông mi bên trong chảy xuôi lấy một loại khó tả cô độc, chậm rãi nói đến, "Ta vững tin Khương tộc có một cái liên quan tới Thần nhân bảo tàng bí mật, nơi đó ẩn chứa trong truyền thuyết vô thượng Vũ Hồn. Người như có thể tiến vào bên trong, có được có thể thành làm cao thủ tuyệt thế."

Giang Nhất Hạ ngôn từ bên trong nâng lên Vũ Hồn lực lượng lúc, ánh mắt lấp lóe dị sắc, nhưng mà rất nhanh lại âm trầm xuống.

Đây chính là hãn cả đời truy cầu a.

Ngày xưa vì thế mà đến, hôm nay lại sẽ vì này mà đi.

Dịch Thiểu Thừa lẳng lẳng nghe hãn nói, trong lúc đó chưa từng quấy rầy, cũng chưa từng hỏi thăm Vũ Hồn bảo tàng đến cùng giấu ở đâu, tựa như là nghe một cái lão bần tăng tại tự thuật một cái bình thường chuyện xưa.

Nhưng mà chuyện xưa cuối cùng cũng có phần cuối.

Chỉ thấy Giang Nhất Hạ khuôn mặt hiện ra thay đổi mỉm cười về sau, sau đó đột nhiên bắt lấy đầu thương hướng phía trước đưa tới, tự sát mà chết.

Dịch Thiểu Thừa tâm tùy theo hơi hơi run rẩy.

Loại này rung động không biết là bởi vì Vũ Hồn bảo tàng cái này bí mật kinh thiên, dẫn tới Dịch Thiểu Thừa đối với cao nhất võ học truy cầu. Hay là bởi vì Giang Nhất Hạ chết tựa như một hồi lạnh buốt Thu Vũ, vì chính mình mang đến một loại tâm linh rung động đồng thời, càng tấm gọi toàn thân máu tươi mà đạt được tịnh hóa.

"Ta vì sao mà sống, lại sẽ vì gì mà chết, tất cả những thứ này thật. . . Trọng yếu như vậy sao?" Dịch Thiểu Thừa âm thầm nghĩ.

Vương tử cùng Vương phi bị hãn thả đi, hai người này sau khi rời đi, Dịch Thiểu Thừa ánh mắt nhìn chung quanh một vòng cái này ngay người sáu năm Hà Bạt trấn, đại bộ phận kiến trúc đều đã biến thành phế tích, hãn phù phù một tiếng ngửa mặt lên trời ngã trên mặt đất, lồng ngực ngum lớn hô hấp lấy.

Trên mặt đầu kia tươi đẹp vết sẹo bị hãn nắm lên một lần tuyết trắng chặn lại đi lên, rốt cục không chảy máu nữa.

"Một trận làm đến bây giờ, lấy hết lão tử. . . Lão tử tất cả tinh lực. Kiêu nhi, Kiêu nhi. . ."

Nằm trên mặt đất, Dịch Thiểu Thừa trên mặt đập dòn ra nụ cười vui vẻ.

Bởi vì hãn biết Đạc Kiêu chắc chắn không ngại, bọn này Khương tộc binh đã sớm dọa đến hồn phi phách tán đảo mệnh đi, ai còn có thể tổn thương nữ nhi của mình? Dịch Thiểu Thừa rốt cục chậm một cái sức lực, khí lực có chỗ khôi phục, hãn nghiêng đầu sang chỗ khác, đưa ánh mắt theo Giang Nhất Hạ trên thi thể chuyển dời đến bốn góc lầu phương hướng sam rừng cây bên kia.

Nơi nào là một cái được xưng là "nhà" địa phương!

Liều lấy cả đời đứt ruột, tiêu hãn mấy độ ngoạn nhìn, trông coi nó thật đáng giá không?

"Đạc Kiêu, Tiểu Linh Đang. . . Thật là người sao?"

Dịch Thiểu Thừa con người đột nhiên phóng to, hãn trừng to mắt cẩn thận đi xem, không sai, là Tiểu Đạc Kiêu.

Đạc Kiêu đang đạp tại đất tuyết, chịu lấy gió sương, kéo kẹt kẹt hướng phía bên mình chạy tới.

Dịch Thiểu Thừa không hiểu thấu khăn trương lên, hãn vội vàng dùng tay che thụ thương gương mặt, nhưng lại bởi vì vết thương quá dài, mà đành phải buông tay ra chườm! Hãn thật sự là sợ hù dọa Đạc Kiêu.

Một hồi Đạc Kiêu liền đến đến Dịch Thiểu Thừa bên người, ngồi xổm ở trước mặt hãn lê hoa đài vũ khóc rờn nói: "Cha, người làm sao thụ thương rồi?"

Nhìn Tiểu Đạc Kiêu thương tâm bộ dáng, Dịch Thiểu Thừa vội vàng trấn an: "Ta lại không sợ tình! Đừng khóc."

"Đây là mèo con cào đến, không có gì đáng ngại, qua mấy ngày liền có thể tốt. Chỉ là. . . Khó tránh khỏi sẽ lưu lại sẹo con, người không thể chê ta xấu ừ."

"Cha tại lên trước khi đến, ngươi nhất định phải đáp ứng ta một sự kiện —— tha thứ cha vừa rồi lừa ngươi, cha vẫn cho là chính mình không thể quay về trên núi. Dây buộc tóc màu hồng sự tình, lần này cũng không có làm tốt, lần sau cha nhất định. . . Nhất định mua căn tốt nhất tặng cho ngươi!"

Khi nàng chân đạp đại thủ lĩnh bộ xương phát ra thanh thúy tiếng vang về sau, cúi đầu xem xét, đầu tiên là giặt mình, nhưng rất nhanh lại bình thường trở lại.

Nhưng mà Đặc Kiều cười đáp một nửa, lại lại bởi vì nhớ tới chuyện gì mà trở nên tâm sự nặng nề, sau đó lấy tay chỉ một cái Dịch Thiểu Thừa sau lưng, nói, "Cha, ta gặp được một cái bà điên, chính là nàng —— nàng muốn lừa bán ta, hừ! Cha, ngươi thay ta đánh nàng một trận, lại đem nàng đuổi đi. Ta liền tha thứ ngươi!"

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Tiểu Đạc Kiều cũng không có cảm nhận được trong không khí ngưng kết lấy một tia không tầm thường đè nén.

Nàng suy nghĩ một lát, tay vắt chéo sau lưng, ra dáng đi tại giữa hai người đi qua đi lại.

Cuối cùng nghiêng đầu sang chỗ khác, đối Thanh Hải Dực lộ ra hai hàng răng trắng nhỏ, mỉm cười sáng lạn, "Xem dung mạo người vẫn còn tương đối duyên dáng, tư thái cũng không tệ. Nếu không, chỉ ừy khuất người một thoáng a, lưu tại nhà của ta làm người hầu a?"

Giờ phút này, Đạc Kiều nhớ lại vừa rồi Thanh Hải Dực đối với mình uy hiếp, cuối cùng đem nàng lừa gạt đến nơi đây, ngum kia ác khí hiện tại không báo chờ đến khi nào? Thế là nàng liền muốn tìm cách, chọc Thanh Hải Dực sinh khí phần nộ.

Quả nhiên, Thanh Hải Dực nghe xong lập tức liền tức nổ tung.

"Để cho ta đi làm người hầu? Tiểu nha đầu, ngươi đến cùng nghĩ như thế nào, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng, ngươi người này trước mặt có thể bảo hộ ngươi chu toàn sao? Ha. . . Ha ha. . . Thật sự là buồn cười. Điện vương tại sao có thể có người đàn như vậy con gái!"

Thanh Hải Dực cười lạnh không thôi, Dịch Thiệu Thừa sau khi nghe lại quá sợ hãi, nữ nhân này là làm sao biết thân phận của Đạc Kiều? Trong lòng một mực lo lắng cái kia dây cung lập tức căng cứng.

Không sai, sáu năm trước, Dịch Thiệu Thừa vẫn là cái không có lớn lên mao đầu tiểu tử, bởi vì đi bắt Thủy quý mà ngoài ý muốn cứu về rồi Đạc Kiều.

Đêm hôm đó trăng sáng sao thưa, mặt trăng treo cao, chính mình theo Điện quốc trưởng công chúa Diễm Châu không coi vào đâu, liền chết đoạt lại Đạc Kiều tính mệnh, cảnh tượng này thật giống như phát sinh ở hôm qua.

Dịch Thiệu Thừa không khỏi nhìn kỹ Thanh Hải Dực, bởi vì nữ nhân này cũng không phải Diễm Châu công chúa, tâm tình khẩn trương hơi lỏng lẻo một chút, nhưng hẳn cũng hiểu rõ, kẻ đến không thiện, chỉ sợ hôm nay còn không chỉ là đơn giản như vậy.

"Kiều nhi, không nên nao loạn nữa." Dịch Thiệu Thừa đem Đạc Kiều hộ tại sau lưng, hướng Thanh Hải Dực thi lễ một cái, sau đó nghiêm mặt nói, " vị tiểu thư này, tiểu nữ tuổi nhỏ, còn mời rộng lòng tha thứ. Nhưng ta có câu nói cũng phải nói, ngươi nếu xưng nàng là vương nữ, vì sao không cúi người chào?"

Thanh Hải Dực từ đầu đến cuối nhìn một lần Dịch Thiệu Thừa, cười lạnh không chỉ: "Hành lễ. Ngươi người Hán này, xem ở ngươi dường dự Đạc Kiều nhiều năm mức, ta tha thứ ngươi vô tội. Ngươi coi biết coi như Đạc Kiều cha, Ly Chân đại vương tại thế, ta cũng gặp lại không tương bái. Không cần nói nhảm nhiều lời, ta chính là Hạc U giáo Đại Vu nữ —— Thanh Hải Dực, ngươi cũng có thể xưng ta là Tả Thánh sứ giả."

"Nguyên là như thế này, Hạc U giáo là Điện quốc quốc giáo, các hạ lại là Tả Thánh sứ giả, thân phận vô cùng tôn sùng, tự nhiên có khả năng đối vương nữ không bái. Xin tha thứ tại hạ mạo muội, cái kia không biết ngài lần này lại tới đây, lại có mục đích gì?"

Trong lời nói, Dịch Thiệu Thừa chấp nhận Đạc Kiều vương nữ thân phận. Dịch Thiệu Thừa nhìn đối phương, đương nhiên cũng biết mục đích của nàng, nhưng câu nói này vốn chính là đánh Thái Cực.

Nghĩ nhẹ nhõm mang đi Đạc Kiều, cũng phải hỏi trong tay của ta thanh thương này có làm hay không.

Cho nên, Dịch Thiệu Thừa đồng thời cũng làm hai tay chuẩn bị, một bên trò chuyện với nhau, một bên chuẩn bị chiến đấu. Hiện tại kinh mạch trong cơ thể lại bắt đầu quất động, đi qua vừa rồi đa trọng giết chóc, Dịch Thiệu Thừa xác thực vô cùng suy yếu, nhưng hẳn cũng không sợ chút nào, làm Đạc Kiều lại đánh một trận.

Thanh Hải Dực nói ra: "Ta muốn dẫn nàng đi."

"Đi thì sao?" Dịch Thiệu Thừa lông mày ngưng tụ,

Sát ý ngừng lại lộ ra.

"Đương nhiên là đi Điện quốc cung đình, nàng từ đâu tới đây, liền muốn chạy về chỗ đó. Ta nghĩ chúng ta ở giữa, hẳn là thật tốt ở chung. Ngươi xem, ngươi thụ thương, thực sự không nên lại điều động lực lượng."

Thanh Hải Dực liếc mắt xem thấu Dịch Thiệu Thừa đã là nỏ mạnh hết đà, có lẽ hẳn còn có thể bộc phát ra một hồi chiến lực, nhưng sau đó tuyệt đối là dầu hết đèn tắt.

Nàng càng như vậy hơi hột nói, Dịch Thiệu Thừa càng là cảm thấy mình đã bị nhìn một cái không sót gì. Nếu như thế còn không bằng dứt khoát từ bỏ loại này đánh lên dự định, mà là khiến cho thân thể tự nhiên lỏng lẻo một chút.

Như thế giữa hai người không khí, cũng liền thời gian dần trôi qua dịu đi một chút. Cũng là bị bảo hộ ở Dịch Thiệu Thừa khuỷu tay dưới Đạc Kiều, càng nghe càng không hiểu.

"Cha. . . Nàng nói ta là Điện vương con gái sao? Đây không phải là thật!"

Dịch Thiệu Thừa không có trả lời Đạc Kiều, mà là vuốt ve tóc của nàng, ôn nhu mà nói: "Con gái, nhà chúng ta hôm nay khách tới rồi, mang nàng trở về phòng, hâm nóng một bầu rượu, ta phải thật tốt chuyện trò chuyện trò một việc này."

Thanh Hải Dục nghe vậy chút thư giãn.

Nàng nhìn ra được đây đối với cha con tình thâm, Dịch Thiểu Thừa vì bảo hộ tiểu gia hỏa đã giết không ít Khương tộc dũng sĩ, ở trong đó càng có Bạch Khương một đại đầu mục —— Bạch Lang, cho nên có thể không động thủ, tốt nhất không động thủ.

"Đã ngại điều mời, thịnh tình không thể chối từ nha, ta liền cùng ngươi một lần. Chỉ là tên tiểu tử này không chút dạy dỗ tốt, tính tình thật đúng là đủ bướng bỉnh."

Thanh Hải Dục mang theo nghiền ngẫm biểu lộ đưa ánh mắt lần nữa nhìn về phía Đạc Kiều, gập nạng cảnh giác vô cùng, tựa như một con nai con tìm kiếm phụ thân che chở, trong lòng lại nhiều một tia trù ẻo.

Lúc trước buồn bực ý, cũng theo đó tiêu mất.

Chỉ là hiện tại, hai khổ Đặc Kiền, nàng xác thực không nghĩ ra, tại sao lại có hiện tại kết quả này.

Này hoàn toàn không phải mình muốn cái kia hình ảnh a. .

Nàng hiện tại càng thêm sợ hãi nữ nhân này theo như lời sự tình đều là thật, một phần vạn chính mình không phải cha con gái, như vậy. . . Về sau làm sao bây giờ?

Đặc Kiều thăm dò tính, ngữ khí rút rè hỏi: "Cha, thật muốn. . . Muốn để cái này mỹ lệ đại tỷ tỷ đi trong nhà sao."

Xung hô đã đổi, thấy rõ cơ trí.

"Đương nhiên, khách nhân tôn quý tới trong nhà có rượu uống, nếu là hồ ly hoặc là dã sói đến đây, cũng chỉ có dùng cung tiễn tới đối phó. Không sợ!"

Dịch Thiệu Thừa một câu hai ý nghĩa mà nói, hấn một lần ôm lấy Đắc Kiều, kiêng trường thương, bước như sao băng đi ở phía trước.

Thanh Hải Dục không có lập tức bắt kịp Dịch Thiểu Thừa bộ pháp, mà là cúi người, theo trên mặt đất nhặt lên cái kia "Chiêu Hồn bình", lắc lư hai lần, trong lòng hơi động: "Cái này Chiêu Hồn bình bên trong vậy mà góp nhặt ta Hà Bạt trần hơn một trăm đầu oan hồn. Khương tộc sát tính quá nặng, này Bạch Lang quả thật đáng chết!"

Thanh Hải Dục trên mặt lộ ra cảm giận vẻ, lập tức trong tay ngưng tụ lại một cỗ thuần bạch khí tức, sau đó niệm tụng chú ngữ, chỉ thấy thủy ngân mặt Chiêu Hồn bình bên trong truyền đến một hồi ong ong thanh âm, sau đó rất nhiều u ám màu u ám từ bên trong chui ra, hóa thành hình người hình dạng châm rãi tiêu tán trong không khí.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyền Chi Thiên Duyệt Đông Phương* Convert được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 21: Điểm Châu tới

Thanh Hải Dục làm như thế, chính là thả ra những này vô tội linh hồn, ít nhất bọn hắn sẽ không bị chế tạo tại thần binh phía trên, trở thành tội ác đồng lõa.

Lúc đến cuối cùng, chỉ thấy một cái bóng tối vô cùng người tí hon màu đen, theo Chiêu Hồn bình bình cảnh chỗ ra bên ngoài bờ, sắp đến miệng bình hẳn ngửa đầu nhìn thoáng qua Thanh Hải Dục, khỏe miệng mắng, phảng phất giữa cả thiên địa đều là địch nhân của mình —— này cái linh hồn đúng là Bạch Khương tộc Bạch Lang.

Thanh Hải Dục thấy thế cười lạnh, thu bàn tay về thuần bạch chi khí, chú ngữ cũng ngừng lại. Chiêu Hồn bình lập tức hít vào, lại đem này u hồn một lần nữa hút vào.

"Đã người ác độc như vậy, ta đây chỉ có thể lấy độc trị độc, đưa người luyện hóa thành một lần nguyên rửa bình khí."

Thanh Hải Dực hiển nhiên cũng không phải cái gì đèn đã cạn dầu, nàng chìm đắm pháp thuật chi đạo nhiều năm, đừng nói là luyện chế thần binh, chi cần nàng có ý đối phó này u hồn, biện pháp còn nhiều.

"Suýt nữa quên mất, hiện tại còn muốn đi làm khách đây."

Thanh Hải Dực đứng lên, vỗ vỗ đầu vai tuyệt động, lại thấy Dịch Thiệu Thừa đã sắp muốn bị này bông tuyết đầy trời, che lấp đến không nhìn thấy hoàn chỉnh đường nét.

...

Lúc này, khoảng cách Hà Bạt trấn trong vòng ba bốn dặm chỗ, đông kết đến cực kỳ chặt chẽ sông Thái Dương phụ cận, vụn vặt lẻ tẻ rải lấy Khương tộc hội quân.

Đây cũng không phải là một đám quân lính tản mạn, Khương tộc là nửa dân tộc du mục, bọn hãn hành quân không giống Đại Hán triều, cơ bản đều là dùng trăm người đoàn đội tiến hành tập kích quấy rối, gặp yếu thì ăn, gặp mạnh thì trốn, đây cũng là trên thảo nguyên thường dùng Lang bày chiến pháp.

Thế nhưng chi đội ngũ này, bây giờ lại như chim sợ cành cong,

Còn lại còn có hai tên thiên phu trưởng cầm đầu, vương tử Hồn cùng Vương phi cũng ở trong đó, bọn hãn dẫn đầu đám người vây quanh ở bãi bùn phụ cận đây lên một đồng lửa, ngậm lớn nhai lấy nửa sống nửa chín thịt nướng, động tác khoa trương giơ thẳng lên trời uống rượu, lại không có một người nói chuyện.

Dịch Thiệu Thừa dùng Sát Thần chi danh, tiêu diệt Đại thống lĩnh Bạch Lang, cùng với bảy tám tên Bách phu trưởng cấp bậc tướng lĩnh, đối với bọn hãn tới nói, đơn giản liền là vô địch tồn tại.

Thế nhưng hiện tại, bọn hãn lại không thể trốn.

Khương nhân có Khương nhân quy củ, đám người này đều là Bạch Lang bộ hạ, Bạch Lang vừa chết, coi như trở lại bộ tộc cũng phải bị trọng phạt.

Vương phi mặt như sương lạnh, ánh lửa che giấu ẩn xuống có vẻ hơi đỏ bừng, cũng là tăng lên mấy phần mỉa mai, nàng cũng nhấp khẩu rượu, lâm vào hồi ức sau: "Cái kia Hán man tử không biết là người nào, vậy mà có thể giết Giang thị vệ!"

Lúc đó, Dịch Thiệu Thừa theo tượng băng bên trong nỗi khủng mà ra, trước hết giết Bạch Lang, lại dùng đầu thương bắn bay hai tên thiên phu trưởng, cuối cùng một thương khóa lại Giang Nhất Hạ mệnh môn, khiến cho đánh mất tiền công năng lực.

Cảnh tượng này thực sự quá khó quên, Vương phi theo trốn về đến trên đường đi sớm đã nhớ lại trăm ngàn lần.

Ngoại trừ rung động bên ngoài, Vương phi còn có thể nhớ kỹ Dịch Thiệu Thừa khuôn mặt, nàng lại có loại nghĩ chạm đến cái kia tuần lẳng khuôn mặt cùng kinh khủng vết thương xúc động.

Này không biết làm cái gì?

Trong đó một vị thiên phu trưởng cất ngang Vương phi hồi ức, hỏi: "Vương phi, ngươi cũng là nói một chút, chúng ta bây giờ nên làm gì. Cũng không thể cứ như vậy hồi trở lại trong bộ tộc, như vậy ta cùng A Mộc Trát đều phải chết."

Vương phi lấy lại tinh thần, mỉm cười, nghiêng nước nghiêng thành xinh đẹp khiến cho người Thiên phu trưởng này liền thất thần.

"Sông này bờ trấn sớm đã không có bất kỳ cái gì thủ vệ, bây giờ chỉ còn lại có nam tử kia cùng con của hắn. Nếu như chúng ta sử dụng mũi tên lửa tập kích, tất nhiên có khả năng báo này một thù. Đến lúc đó ta muốn dẫn theo đầu của hắn, hướng về phía tộc chủ thỉnh tội, tha thứ ta mấy năm nay phạm sai lầm."

Hai tên thiên phu trưởng lập tức dùng nắm đấm kề sát ở trái tim, thái độ cung kính đáp ứng Vương phi đề nghị.

Nhưng vào lúc này, trong đám người có người la lớn: "Đó là cái gì!"

Đám người vội vàng theo cạnh đồng lửa tản ra, chỉ thấy đồng băng sông Thái Dương trên mặt, một chiếc thuyền to lớn bảo thuyền, theo tây chí đông mà đến, cao cao nâng lên vài bạt mụm hướng gió, tốc độ cao đi tới.

Thuyền này thể tích cực kỳ to lớn, mũi tàu còn an lấy dùng để phá băng to lớn dụng cụ, cho nên cách cực xa cũng có thể nghe được tảng băng vỡ tan thanh âm.

Chúng Khương nhân hoảng sợ, rất nhiều người chưa thấy qua to lớn như vậy đội thuyền, rung động đến nỗi ngay cả đi đứng đều có chút như nhún ra.

"Không tốt, này tựa như là Điện quốc thuyền lớn, các ngươi xem, cái kia vài bạt bên trên có phải hay không ngũ sắc Thần Mãng?"

"A, quả nhiên là Điện quốc Hoàng tộc thuyền buồm, ta từng gặp loại này Thần Mãng. Phía trên này hẳn là Điện quốc Hoàng tộc! Thủ lĩnh, chúng ta làm sao bây giờ?"

Chương 22: Cha con ở giữa

Thanh âm này mặc dù rất nhạt, nhưng không hề bất kỳ thỏa hiệp.

Khương tộc Vương phi ngẩng đầu lên, lộ ra một tấm khiến cho Diễm Châu cũng cảm thấy kinh ngạc đẹp đẽ khuôn mặt.

Mà khi nàng bị đến gần Diễm Châu nâng lên gương mặt lúc, trong mắt liền lại nhiều một tia kỳ vọng.

"Cầu. . . Cầu. . . Công chúa bỏ qua cho chúng ta. Ta là Bạch Khương tộc chủ phi tử, hấn nhất định nguyện ý chuộc về ta!"

Trưởng công chúa lắc đầu, đứng lên đưa lưng về phía hai mẹ con này.

"Mỹ nhân như vậy sao có thể lãng phí? Dẫn đi thật tốt khoản đãi. Tiếp tục đồng tiến, ta hiện tại muốn lập tức tìm tới Đại Vu nữ!"

Diễm Châu hạ lệnh, ngữ khí kiên định không thôi.

"Tuân mệnh, điện hạ!"

Theo thuyền lớn lần nữa xuất phát, đông kết sông Thái Dương trên đường liền lưu lại một đạo hẹp dài phá băng mang.

Giờ phút này đã gần đến chạng vạng tối, tuyết rơi đã dừng, không khí lạnh lẽo.

Tây cực bầu trời, đỏ rực xa ngày chiếu khắp. Ngày hồng đến trưa u ám thời tiết rất cực có một tia chuyển biến tốt đẹp.

Chỉ chốc lát sau, một đồng lông xù Thủy quý đầu theo sông Thái Dương phá băng mang bên trong thò đầu ra, trong đó có cái dáng người trắng kiện nhân loại thiếu niên, lá gan lớn nhất, cái thứ nhất bò lên trên mặt băng.

Đây là một đoàn Thủy quý, chúng nó tại băng bên dưới cũng cảm giác được phía trên phát sinh rất nhiều chuyện, nhưng lại không dám xuất hiện, mãi đến thuyền lớn rời xa, Vô Nhai mới suất lĩnh rất nhiều bộ hạ, lén lén lút lút trước lên trên thăm dò.

Bọn này Thủy quý sau cùng đi tới Khương dừng nhóm nơi trú quân bên trên, một hồi tìm tòi, tìm tòi không ít đồ ăn. Nhân loại đồ ăn, là nhất mỹ vị, từng cái phát ra mừng rỡ như điên "Khanh khách" tiếng.

Bọn hấn bởi vì nhận Dịch Thiểu Thừa dạy bảo, cũng còn hiểu được sử dụng binh khí, bởi vậy giống đao kiếm áo giáp trường thương vật như vậy, cũng cùng một chỗ kéo tới Cửu Châu trong động phủ, từ đó liền có đồ mới.

. . .

Quét nhẹ đầu vai tuyết, đưa về chòi gác bên trong.

Dịch Thiểu Thừa buông xuống trong ngực Đặc Kiều, thuận thực dấy lên một cái chậu than.

Ánh sáng liền chiếu rọi, trong phòng nhiệt độ ấm dần.

Tại Dịch Thiểu Thừa nhóm lửa quá trình bên trong, một giọt mồ hôi lăn xuống mà xuống, rơi vào Dịch Thiểu Thừa trên gương mặt, theo cuốn lên vết thương xâm nhập đi vào.

Dịch Thiểu Thừa nhú mày, mặc dù không nói ra, nhưng khuôn mặt bấp thịt run rẩy đã có thể chứng minh hấn thời khắc này cảm giác.

Vết sẹo, thật sự là đau rát!

Trong gương đồng, trên gương mặt vết thương quá xúc mục kinh tâm, lấy tay vừa sờ còn có chút sưng nứt ra, chảy ra không ít trình độ.

"Như vậy sao được? Nhớ năm đó, ta vẫn là cái anh tuấn tiểu sinh, sao có thể biến thành Địa ngục ác quỷ xấu đâu?"

Dịch Thiểu Thừa tự giễu lấy, mà Đặc Kiều thì vén rèm cửa lên đi đến trong sân, chủ động cùng Đại Vu nữ Thanh Hải Dục trò chuyện lên trời.

. . .

Dịch Thiểu Thừa yên lặng nhìn ngoài cửa sổ các nàng, rơi vào trầm tư.

Trực giác nói với chính mình, cái này tự xưng là Tà Thánh sứ giả nữ tử, cũng không phải là loại kia ác độc người. Nếu không, nàng vừa rồi là có thể tại chính mình suy yếu nhất thời điểm giết chết chính mình, trực tiếp đem Đặc Kiều cướp đoạt đi.

Nhưng cái này cũng không hề đại biểu, Thanh Hải Dục đến, sẽ để cho Dịch Thiểu Thừa nguyện ý khiến cho Đặc Kiều theo nàng rời đi.

Cha con ở giữa sáu năm tình cảm, tựa như là nước suối nhỏ tại nhũ thạch, mỗi một tác tăng trưởng, đều cần vô số thời gian bồi dưỡng. Mà theo Đặc Kiều đi vào Hà Bạt trấn ngày đó, lại đã trải qua nhiều ít cái cả ngày lẫn đêm, lại mang đến bao nhiêu nụ cười cười nói, những này tại Dịch Thiếu Thừa trong đầu thời khắc đều tại ôn lại lấy.

Bất quá, Dịch Thiếu Thừa rõ ràng hơn.

Đặc Kiều sớm muộn sẽ rời đi chính mình —— nàng là bảo bối của mình u cực, càng là Điện quốc công chúa, Điện vương con gái, chính là bởi vậy nàng đã định trước bất phạm, một ngày này cũng sớm muộn cũng sẽ đến. Hạc U thần giáo Tả Thánh sứ giả đều tìm đến chính mình, này không khó suy đoán ra, đằng sau sẽ còn có càng nhiều phiền phức muốn theo nhau mà tới.

Mà lại, mình có thể bảo hộ được nàng tạm thời, còn có thể bảo hộ được nàng cả một đời sao? Dem Đặc Kiều cưỡng ép giữ ở bên người, cuối cùng hẳn cả đời này tuổi thọ che chở nàng, Đặc Kiều cuối cùng đều chỉ sẽ giống như chính mình bình thường, nhưng nàng. . . Cuối cùng không thuộc về đầu này bình thường con đường.

Ánh lửa thấp thoáng dưới, mâu thuẫn tâm lý tàn phá lấy Dịch Thiếu Thừa.

Hắn đang trầm tư trạng thái dưới, không tự chủ mang theo một cái bầu rượu uống một hớp rượu, cuối cùng giống như là hạ quyết tâm.

"Nếu là cái này Thanh Hải Dục có thể bảo đảm Đặc Kiều tại Điện quốc an toàn không ngại, quay về vương nữ vị trí, ta liền tin nàng một lần. Nếu có nửa điểm sai lầm, ta cho dù chết, cũng phải để cho nàng bồi tiếp chúng ta cùng một chỗ chết theo!"

Chủ ý này nhất định, hoang mang Dịch Thiếu Thừa nhiều năm phiền nhiễu, quét sạch sành sanh, liền ánh mắt của hắn cũng đều trở nên kiên nghị.

Nhưng theo Dịch Thiếu Thừa uống từng ngụm lớn lấy liệt tửu, vết sẹo trên mặt lại xâm nhiễm vết thương, tựa hồ nhắc nhở cái này nhe răng trợn mắt đàn ông, gương mặt này thật sự là đến cần phải lập tức tu bổ thời điểm.

Đột nhiên!

Một tiếng gầm thét, đến từ sau lưng này nung nấu thanh âm.

"Cha, thật to gan nha, ai bảo ngươi uống rượu hung ác như thế!"

Chỉ thấy Đặc Kiều chống nạnh đứng ở một bên, ánh mắt lạnh lạnh giống như đang chất vấn.

Dịch Thiếu Thừa sợ nhất cầm rượu lệnh, đành phải lộ ra ta lần sau nhất định sửa chữa biểu lộ, lại giả giả vờ đứng đắn ho khan hai tiếng, đem rượu ảm lại treo trên vách tường, giữa hai người mới khôi phục thái độ bình thường.

"Cha, ngươi ngồi xuống."

"Chuyện gì!"

"Ngồi xuống mà!"

Đặc Kiều lời kéo Dịch Thiếu Thừa ngồi vào trên ghế nhỏ, sau đó đi cà nhắc nhìn kỹ Dịch Thiếu Thừa vết thương trên mặt, đẹp đẽ mỹ quan khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng nghiêm túc.

"Quả thật là thương rất nặng, bất quá, ta có không biện pháp tốt. . . Cha, ngươi xem cái này được hay không."

Đặc Kiều lời nói xoay chuyển, đột nhiên cho Dịch Thiếu Thừa một kinh hi, chỉ thấy trong tay nàng có thêm một cái dài nhỏ bình thuốc.

Cái bình này hình dạng hơi đặc biệt, dài nhỏ bóng loáng.

Dịch Thiếu Thừa không khỏi kinh ngạc hỏi: "Đây là. . . Nha đầu, này không giống trong nhà kim sang được nha! Ở đâu ra?"

"Đây là ngoài phòng vị kia xinh đẹp đại tỷ tỷ tặng. Nàng nói có thể trị vết thương, không lưu bất luận cái gì vết sẹo! Cha. . . Ngươi tới gần một chút nha, ta thay ngươi thoa lên đi. Như thế rất nhanh liền tốt!"

"Chờ một chút, nữ nhân kia lại có hảo tâm như vậy?"

Dịch Thiếu Thừa bán tín bán nghi, sau đó đối miệng bình thật sâu ngửi một cái.

Trong bình ngoại trừ phần hoa mùi thơm bên ngoài, còn ẩn chứa từng tia từng tia đắng chát thảo dược mùi. Dịch Thiếu Thừa cảm giác lần thoải mái dễ chịu, vừa nghe liền biết đây là trị liệu ngoại thương hàng cao cấp.

Điều này cũng làm cho Dịch Thiếu Thừa càng thêm kỳ quái, hắn nhìn chăm chú Đặc Kiều, nghiêm túc hỏi: "Nha đầu, ngươi hãy thành thật nói, có phải hay không cống ta, đáp ứng cái kia Tả Thánh sứ giả sự tình gì? Bằng không thì người ta vì sao đối ta tốt như vậy?"

Nói thật năng rất ít khoảng cách gần như vậy cùng đàn ông tiếp xúc, tại ngừi được khác phái trên người một tia đặc hữu mùi mồ hôi về sau, năng theo bản năng sau dời nửa thước khoảng cách, tiếp theo lạnh lùng nói: "Tốt một cái không thể báo đáp, chén này cháo giá cả, cũng không tránh khỏi quá cao!"

Dịch Thiếu Thừa chỉ là nhàn nhạp nhìn xem nàng, hai người ánh mắt đều mang kiên trì cùng đối kháng.

Kiên trì trong chốc lát, Thanh Hải Dục trên mặt rốt cục lộ ra một nụ cười khổ, lựa chọn đón lấy chén này cháo, lắc đầu nói: "Ngươi khi biết, đây đều là trở ngại vương nữ, ta mới tặng ngươi thuốc hay. Nhưng nói trở lại, chắc hẳn những năm gần đây, ngươi đối nàng thân như con vợ cả, dường dục chỉ ân lại nặng như thái sơn. Ta chỉ có thể đại biểu nàng cha ruột cảm tạ ngươi. Cho nên —— ngươi cũng không cần lo lắng lại thiếu nợ ta cái gì."

Thanh Hải Dục đã sớm nhìn ra, đây đối với cha con tình cảm rất sâu.

"Vậy thì tốt, xin các hạ chậm dùng!"

Dịch Thiếu Thừa biết Thanh Hải Dục còn nói ra suy nghĩ của mình, yên lặng chờ đợi đồng thời, lại cúi đầu đi cho Đạc Kiều xới cơm. Lại phát hiện tiểu nha đầu này bởi vì hôm nay tao ngộ quá nhiều chuyện hơi mệt chút, sớm nằm ở bên cạnh trên ghế nhỏ ngủ thiếp đi.

Dịch Thiếu Thừa lắc đầu. Đúng lúc này, lại nghe ngoài phòng truyền đến một hồi chân đạp tuyết động tiếng.

Đám người nghiêng tai, ngột tự hiểu là tìm chốn.

Này đạp tuyết tiếng mãi cho đến bên ngoài màn cửa phương dừng lại.

Ai cũng biết, này Hà Bạt trấn đã trải qua Khương tộc cướp bóc, hiện nay khắp nơi đều có thi thể, cũng không có một cái nào người sống.

Dịch Thiếu Thừa ánh mắt chìm xuống, ngón tay thon dài hơi hơi nắm lại trở thành nắm đấm, hần chậm rãi đứng thẳng lên, hướng phía rèm cuốn bên ngoài trầm giọng hỏi: "Ai?"

Đi qua ngắn ngủi yên lặng, bên ngoài có cái thanh thúy thanh âm cô gái hỏi đáp: "Chủ công nhà ta Diễm Châu trưởng công chúa, cho mời Điện quốc vương nữ Đạc Kiều điện hạ, Thánh giáo Tả Thánh sử giả Thanh Hải Dục các hạ, cùng với nhà gỗ chủ nhân, cùng nhau đi tới La Sâm thuyền!"

"Như một khắc về sau, ta chủ không thấy chư vị đại nhân, ngoài phòng bắn long thủ đem lửa đốt nơi đây, vạn mong nhanh chóng đi tới La Sâm thuyền."

Này nói cho hết lời, người nói chuyện giẫm lên tuyết động, chậm rãi rời đi nơi này.

Thanh Hải Dục cùng Dịch Thiếu Thừa nghe vậy, liếc nhau một cái, nói cho cùng, bên ngoài địch nhân này cũng không phải dễ đối phó như vậy, trong lời nói căn bản cũng không có cho bọn hắn lưu lại lựa chọn thứ hai.

Cái kia rời đi người lời nói này, đủ để cho Dịch Thiếu Thừa tâm lạnh một nửa.

"2000 cái ngày đêm đi qua, này ác ma rốt cục lại trở về, nha đầu a. . . Coi như này Diễm Châu năm đó thực lực,

Cũng phải so ta hiện tại lợi hại rất nhiều a. Chúng ta nên làm cái gì?"

Sáu năm trước, là chính mình theo Diễm Châu trong tay, liều chết cứu Tiểu Đạc Kiều một mạng.

Trong thời gian này Dịch Thiếu Thừa không dám có nửa điểm lãng phí thời gian, mỗi ngày đều tại khắc khổ tu luyện Lôi Điện Tâm Pháp cùng Như Long Thương Quyết, chính là vì phòng ngừa sẽ có hôm nay như thế cục diện bị động.

Nói thật ra, Dịch Thiếu Thừa có thể có hôm nay tu vi, nhiều ít đều là bị bức đi ra.

Nhưng rốt cục, ác ma này vẫn là hồi trở lại đến rồi!

Còn nói đi cái gì La Sâm thuyền, Dịch Thiếu Thừa rõ ràng ký được năm đó thấy đầu kia thuyền lớn bộ dáng, nó tựa như là một tòa trên sông di động phần mộ, chỉ có đường chết, không có có sinh lộ.

Giờ phút này, Dịch Thiếu Thừa ánh mắt thay đổi trong nháy mắt, tầng tầng suy nghĩ lấy nên như thế nào thoát khỏi.

Lần này về mặt, tự nhiên cũng khó thoát Thanh Hải Dục pháp nhãn.

Nhưng Thanh Hải Dục lại nghe cũng không nghe đến, nàng đem một sợi tóc dừng đến sau tai, lại cầm trong tay chén gỗ chuyển đến môi đẹp trước đó, cẩn thận nhắm nháp Dịch Thiếu Thừa chế biến bánh dày cháo.

Nửa cái hô hấp về sau, Dịch Thiếu Thừa quyết định đem nan đề đẩy lên trên thân người khác, thế là nhẹ giọng hỏi đến: "Tả Thánh đại nhân, ngươi nói chúng ta nên làm cái gì?"

Thanh Hải Dục mang theo ca ngợi phẩm vị cháo phẩm, đáp lại: "Tay nghề không tệ!"

"Ta nói là, này Diễm Châu công chúa, đến cùng là người phương nào? Chẳng lẽ ngươi liền cho phép nàng mang đi Đạc Kiều sao?"

Trước mắt đến loại thời khắc máu chốt này, nữ nhân này lại còn có tâm tình tốt như vậy húp cháo, hẳn hẳn không thể bóp chết nữ nhân này.

"Ta dùng Hạc U thần giáo Vu nữ thân phân cam đoan với ngươi, nhất định sống sót mang nàng trở lại Điện quốc cung đình."

"Nàng đến cung đình thì phải làm thế nào đây? Ngươi có thể bảo chứng an toàn của nàng sao sao! ?"

"Ta lại ở Điện quốc hoàng đình chứng thần trước đó, nghiệm nàng huyết mạch, chứng minh đây là tiên vương dòng dõi —— cái kia liền không có người có khả năng tổn thương Đặc Kiều. Sau đó ta thật tốt bồi dưỡng nàng, ta muốn để nàng cuối cùng sẽ có một ngày tự tay diệt trừ Diễm Châu, bởi vì Diễm Châu trưởng công chúa là tai họa tiên vương kẻ cầm đầu. Ta biết này rất khó, rất khó, nhưng mà lại không có thứ hai con đường nhường ngươi lựa chọn, cũng không thể để ta lựa chọn."

Thanh Hải Dục mỗi chữ mỗi câu, đều vô cùng kiên định.

"Ngươi xem!"

Thanh Hải Dục lại dùng vung tay lên, rất nhiều trong cung đình phát sinh hình ảnh, trong nháy mắt theo Dịch Thiếu Thừa trước mắt lướt qua. . . Bức tranh này từ rất nhiều màn ảnh tạo thành, Dịch Thiếu Thừa trên mặt đầu tiên là kinh ngạc, về sau càng xem càng hiểu rõ.

Cái cuối cùng khí chất thần tuấn quân vương khuôn mặt, đã rơi vào Dịch Thiếu Thừa trong đầu.

"Nguyên lai là như thế. . . Đây là Điện vương chết trận tình cảnh? Dung mạo của hãn quả thật cùng Đặc Kiều có chút tương tự. . . Hiện tại ta hiểu được, năm đó ngươi chính là dùng một loại pháp thuật, biết được Đặc Kiều không chết, mà lại liền giấu ở Hà Bạt trấn. Nhưng ngươi làm đường đường Đại Vu nữ, lại chỉ biết là mỗi ngày tu luyện mà không tìm đến ta, đây là vì cái gì?"

Dịch Thiếu Thừa trong nội tâm rất nhiều nghi vấn, rốt cục bởi vì những hình ảnh này mà đạt được giải thích.

Năm đó Đặc Kiều không thấy bị chính mình cứu về sau, không lâu, Thanh Hải Dục liền thông qua một loại thủ đoạn tìm tới chính mình, nàng xa xa quan sát đến.

Điện vương vô cùng rõ ràng Đặc Kiều vẫn còn tồn tại tại thế.

Nhưng vô luận là Thanh Hải Dục vẫn là Điện vương, đều không có đảm nhiệm lên bảo hộ Đặc Kiều chức trách, mà là toàn bộ giao cho Dịch Thiếu Thừa.

Lúc đến trước đây không lâu, Điện vương chết trận, trước khi chết Thanh Hải Dục lần nữa tiếp nhận ủy thác, muốn dẫn Đặc Kiều hồi cung.

Dịch Thiếu Thừa một tia cười lạnh: "Tốt một cái Đại Vu nữ, tốt một cái cha ruột a, các ngươi. . . Để cho ta quá thất vọng rồi."

"Bởi vì ta tín nhiệm ngươi, có thể làm một người cha tốt! Những năm gần đây, ta cùng Điện vương một mực tại âm thầm bảo hộ các ngươi. Nhưng Điện vương sau khi chết, Diễm Châu lại không ước thúc. . . Nàng đã chấp chương Điện quốc binh mã, triều chính trải rộng nanh vuốt. Bàn cờ này, chúng ta đã nhanh đến không còn có thể dưới tình trạng!"

Thanh Hải Dục nhìn xem Dịch Thiếu Thừa, cũng không biết nàng là xuất phát từ thương thức, vẫn là khen ngợi, nhưng lạnh lùng đôi mắt rốt cục trở nên ôn nhu.

Nàng là Băng Tuyết nữ thần, cho tới bây giờ ăn nói có ý tứ, đều vô cùng nghiêm cẩn.

Giờ phút này, này một vệt phong tình quá mức kinh diễm, đủ để khiến chúng sinh say ngã, liền liền Dịch Thiếu Thừa cũng cảm thấy lúc này Thanh Hải Dục, có làm cho không người nào có thể chống cự xinh đẹp.

Dịch Thiếu Thừa cũng nhìn xem Thanh Hải Dục, cười rạn rở, mang theo đắng chát hỏi, "Chỉ sợ hôm nay, ngươi còn dự định tiếp tục lợi dụng ta thoát khỏi Diễm Châu tiện nhân kia, có phải hay không. . . Cục này, đơn giản quá hoàn mỹ."

"Không sai, Diễm Châu làm Điện quốc đệ nhất cao thủ, ta muốn ngươi ngăn trở nàng. . . Còn lại giao cho ta. . ."

Thế nhưng Thanh Hải Dục lời nói lại đang nói đến một nửa lúc bị dừng lại.

Nguyên lai Dịch Thiếu Thừa thừa dịp bất ngờ đem nàng ôm, tại đây nở nang trên môi hung hăng hôn, bàn tay lớn cũng vuốt ve tại sống lưng của nàng bên trên.

Thanh Hải Dục giật nảy mình!

Trong chớp nhoáng này trong óc ở giữa trống trơn một mảnh.

Này nhiều năm qua, khi nào từng có người dám can rở như vậy? Hẳn thật sự là không muốn sống nha!

"Buông ra. . . A, buông ra. . ."

Đầu tiên là Thanh Hải Dục thất thần, lại đến vật lộn, tận lực bồi tiếp Dịch Thiếu Thừa hung hăng chịu một bàn tay, nàng liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa,

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tử cục không chết

Dịch Thiếu Thừa dùng tay vuốt ve lấy Đạc Kiều tản mạn đầu tóc, ngóng nhìn nàng rất lâu.

Giờ khắc này, Dịch Thiếu Thừa tìm như bị đao cắt.

Ai cũng biết, chỉ cần ra môn này, liền là một trận sinh ly tử biệt.

Cái kia Diễm Châu trưởng công chúa là ai?

Dịch Thiếu Thừa quá biết thủ đoạn của nàng lợi hại! Hắn đã sớm cảm ứng được nhà này bốn góc lâu ngoài trăm bước, đã bị đại quân vây quanh đến con kiến chui không lọt.

Những này Điền quốc hoàng thất bách chiến binh lính, tản ra khí tức đều vô cùng khỏe mạnh, theo khí tức phán đoán ít nhất đạt đến võ học Tông Sư cấp bậc —— có này nặng Thiên La Địa Vọng, đủ để giải thích Diễm Châu căn bản không cần đi vào Hà Bạt trấn, mà chỉ cần tại sông Thái Dương chờ lấy kết liễu.

"Bởi vì đây là một cái hãn phái chết cái bấy."

Dịch Thiếu Thừa bàn tay lớn nhẹ nhàng vuốt ve, hơi hơi phun ra một cái vắn đục khí tức, cuối cùng, hắn quyết định rời đi.

Tại vừa ra đến trước cửa, Dịch Thiếu Thừa ngoái nhìn, cẩn thận nhìn thoáng qua Thanh Hải Dục.

Hắn cười, trong lòng chỉ cảm thấy lấy Thanh Hải Dục quả nhiên rất đẹp!

Mà này nháy mắt, Thanh Hải Dục ngêng nhìn Dịch Thiếu Thừa trong ánh mắt, nhiều hơn một loại vẻ chờ đợi.

Nàng nói không rõ cũng không nói rõ vì sao trong lòng sẽ hơi động một chút, thậm chí có chút kỳ vọng hắn có thể sống sót.

Này suy nghĩ lập tức bị gió lạnh đông kết.

Chỉ thấy, Dịch Thiếu Thừa vén mở cửa màn, nhào vào cái kia hàn khí tỏa hơi nóng mịt mờ đồng tuyết bên trong.

Không lâu, ngoài phòng truyền đến trận trận gấp rút tiếng xé gió, giết chóc vang lên.

Có lẽ.

Nơi đó.

Đạp tuyết vô ngân đáng người như cầu vòng.

Vạn tên cùng bắn lông mũi tên bay lượn.

Trường thương thẳng phá lấy đem thủ cấp.

Nhưng này la lên thanh âm, cuối cùng hô lên thụ thương thống khổ kêu rên, lại rất nhanh chui vào càng thêm kịch liệt sát phạt bên trong.

Trong phòng . . .

Thanh Hải Dục an tĩnh ngồi tại trên ghế, khoác lên sa mỏng vai hơi hơi rung động, này dung nhan tuyệt mỹ thủy chung chảy xuôi theo một loại chờ đợi, đợi thêm đợi lo nghĩ.

Rốt cục, Thanh Hải Dục cảm thấy thời cơ chín muồi đứng lên, chậm rãi ôm lấy ngũ Tiểu Đạc Kiều, nhìn nàng liếc mắt, đôi mắt đẹp cười nhạt lại mang một tia lo khổ.

"Cái kia chúng ta đi!"

Chỉ thấy nàng đột nhiên chấn động, trong ngực bảo vệ Đạc Kiều cả người bắn bay mà lên, trực tiếp xuyên phá toà này cổ xưa bốn góc mái nhà.

Ngoài phòng sớm có một nhóm càng thêm cao thủ lợi hại, thời khắc nhìn chăm chăm ở đây. Thấy một lần Thanh Hải Dục phi toa theo mái nhà thoát ra, lập tức bật hết hỏa lực, tiến hành tầng tầng phong tỏa.

Thanh Hải Dục chân xảo diệu nhẹ mơn lợc, lại huyền hóa ra vô số cái hư ảnh hướng bốn phương tám hướng tránh né lấy, tránh đi một tầng lại một

tàng mũi tên gió lốc phong tỏa.

Bốn góc ôm vào địch bày hợp kích phía dưới mãnh liệt bốc cháy lên, nồng sắc khói xám cũng tại tức hạ rời xa, Thanh Hải Dục rốt cục tìm kiếm được một tia sinh cơ, hóa thành một vết Phi Yến biến mất tại nồng đậm trong bóng đêm.

...

Hà Bạt trấn phía ngoài sông lớn bên trên, ngừng chờ Điền quốc trận chiến đầu tiên hạm——La Sâm hào.

Chiếc thuyền này chẳng những có thật dày thanh đồng hộ giáp bao bọc, còn sắp đặt mấy chục tòa tính công kích cực mạnh nỏ pháo, bình thường gánh chịu lấy số lớn nỏ thủ. Tại chiều cổ phòng hộ tính cùng tính công kích dưới tình huống, cũng dẫn đến nó nước ăn đường cũng rất sâu.

Lúc này thời tiết lạnh lẽo, La Sâm Hào Long xương, treo buồm, dây thừng cổ treo đầy một tầng màu trắng băng sương, tựa như vừa mới đã trải qua một trận mưa tuyết xa mờ. . . Chính trên chiếc thuyền này, lửa đèn lơ mờ, không khí tiêu sát vô cùng.

Mà boong thuyền một mảnh đen như mực, hai ngọn đèn lồng theo gió lắc lư.

Một thân nhung trang Diễm Châu cứ như vậy đứng cô đơn ở đây, ánh mắt nhìn về phía hiển thị rõ vô tận thê lương sông Thái Dương.

Sau một hồi, nương theo một hồi tiếng bước chân dồn dập, mạn thuyền phía dưới truyền đến trận trận tiếng vang.

Xem ra là bên kia chiến đấu cuối cùng kết thúc, hết thảy đều đến hết thảy đều kết thúc thời điểm.

Nhưng mà Diễm Châu cũng không quay người, ánh mắt vẫn như cũ nhìn đen như mực phương xa, phảng phất trên thế giới này, không có bất kỳ cái gì sự tình có khả năng đã động năng viên này lạnh lùng trái tim.

"Vì sao, ta có loại cảm giác kỳ quái này? Chẳng lẽ đây chính là đau cảm giác à. . . Không, tuyệt không! Không có bất kỳ cái gì sự tình có khả năng tổn thương đến ta!"

Nếu nói giờ phút này còn có cái gì so hồi ức càng thêm đau buồn, chỉ sợ chính là trước đây không lâu truyền đến chiến báo, cùng với bị mang về mấy bộ thi thể——nàng Long xạ thủ vệ đội, thế mà lập tức tổn thất 48 tên.

Mà này 48 cái Long xạ thủ, đều là bị người một thương đâm giết.

Bởi vì thời tiết giá lạnh, những này dung mạo đẹp đẽ các cô gái, miệng vết thương máu tươi toàn bộ bày biện ra dằng trảo hình, thấy rõ hung thủ ra tay nhanh chóng, mỗi hận. Gọn gàng, một thương phong hầu!

"Cái kia Thanh Hải Dục tuyệt không dám đối người của ta như vậy ra tay, trên tay nàng từ trước tới giờ không dám nhiều cho dù là một con rồng xạ thủ sát nghiệt, bằng không, vĩnh thế mơ tưởng an bình. Ta ngược lại muốn xem xem, đến cùng là ai như thế không biết trời cao đất rộng, kẻ dám động ta. . ."

Diễm Châu giờ phút này, chỉ còn lại có một loại bại cực về sau chờ mong, cùng với suy nghĩ nên như thế nào thanh toán món nợ máu này.

Chờ đợi cũng không có bao dài, đã nghe "Đồng!" một tiếng.

Máu me khắp người Dịch Thiệu Thừa bị tầng tầng xô đẩy ngã trên mặt đất, động tĩnh này cũng làm rối loạn Diễm Châu suy nghĩ.

Trưởng công chúa hơi hơi quay người, thấy trên mặt đất ngã trong vũng máu Dịch Thiệu Thừa.

"Liền là người? Yểm hộ cái kia Thanh Hải Dục chạy?"

"Ha ha, tiện nhân! Người đuổi nhanh giết ta đi, ha ha ha. . ."

Dịch Thiệu Thừa bị người đá lấy mất cá chân, nhần nhin kịch liệt thống khổ rốt cục ngã trên mặt đất, trước ngực bốn năm mũi tên xỏ xuyên qua mà qua vết thương, khiến cho hắn tại ngã xuống đất quá trình bên trong, cũng cảm thụ được mãnh liệt thống khổ, nhưng hắn cười đến vô cùng phóng đảng, phóng túng thậm chí càn rỡ.

Vừa rồi giết đến thật sự là đã nghiền.

Thật mẹ nhà hắn đã nghiền.

Một cái kia cái tự cho là nắm giữ tốt nhất xạ kích kỹ xảo Long xạ thủ nhóm, tựa như cà rốt cái trắng một dạng bị hắn thấy tùy ý đâm giết. Những này cung tiễn thủ nhóm một khi có khoảng cách ưu thế, liền sẽ tăng gấp bội nắm giữ chiến thuật ưu thế, nhưng điểm này đối Dịch Thiệu Thừa có thể không có ích lợi gì. Hắn thường dùng chiêu thức liền là cận thân giết địch, thậm chí trực tiếp bắt tới một cái xem như tấm chắn, sau đó phát cuồng tiến hành đồ sát cục diện. . .

Dịch Thiệu Thừa dám như thế đối thuộc hạ của nàng, nói rõ đã sớm làm tốt chết chuẩn bị.

Đối đãi hán loại người này, khách khí nữa thì có ích lợi gì?

"Nói cho ta biết. . . Thanh Hải Dực "

"Người nói cho ta biết. . . Các nàng đều ở nơi đó."

Thanh âm này cực lớn, kinh sợ tính đã hoàn toàn vượt qua ép hỏi.

Mà cổ này thần kỳ mà mãnh liệt lực lượng, tầng tầng hủ thực Dịch Thiếu Thừa linh hồn mong muốn kiên thủ trận địa, sau cùng Dịch Thiếu Thừa cũng không cách nào kiên trì nữa, trong mắt của hắn Diễm Châu đã xuất hiện đa trọng huyền ảnh, cái kia hơi hơi mờ mờ bờ mờ, cao ngạo khuôn mặt, chí cao vô thượng lãnh khốc, đều là Dịch Thiếu Thừa không thể kháng cự uy áp.

"Ba!"

Một tiếng tiếng vang lạnh lạnh.

Dịch Thiếu Thừa dùng hết toàn thân lực lượng, bộp một tiếng, lại tuân thủ nghiêm ngặt ranh giới cuối cùng thời khắc, quăng dán vào chính mình khuôn mặt Diễm Châu một bàn tay.

Mặc dù thanh âm này cực nhẹ.

Mặc dù động tác này có thể bỏ qua không tính.

Nhưng mà cái kia vậy xem rất nhiều thị vệ, rất nhiều Long xạ thủ, này thuyền lớn rất nhiều thuyền viên, đều tận mắt nhìn thấy một cái bọn hắn đòi này cũng không thể tin được hình ảnh.

Cái này tù phạm tại linh hồn thất thủ cuối cùng nháy mắt, lại —— lại giương lên bàn tay, cho Diễm Châu trường công chúa thoáng một cái.

Im ắng ngán ngùi yên lặng, tiếp lấy liền nghe đến Diễm Châu cực kỳ bị thảm cùng bị phản đến cực điểm thanh âm, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ La Sâm hào.

"Cửu Hỏa Thiên Ngô, Cửu Hỏa Thiên Ngô. . . Ta muốn để cái tên này, bị triệt để hủy diệt!"

. . .

Dịch Thiếu Thừa đã không nhớ rõ mình thân thể gặp như thế nào tàn phá, nhưng có một loại cảm giác lại một mực tồn tại.

Làn da bị tách ra máu thịt.

Máu thịt lại bị tách ra khung xương.

Mà khung xương thì thoát ly linh hồn.

Một cổ thần kỳ mà hung tàn lực lượng, liền như thế ở trong người mãnh liệt kích động. Hắn nhớ tới "Chết" cái chữ này, nên cỡ nào ảm áp.

Còn sót lại trí nhớ, cũng làm cho Dịch Thiếu Thừa thỉnh thoảng sẽ nhớ tới "Đặc Kiều" danh tự, nhưng cái này lại như cao độ sau khi say rượu trí nhớ hỗn loạn, tưởng niệm thoáng qua tức thì, liền trí nhớ kia chỗ sâu khắc sâu nhất khó quên nhất tốt đẹp nhất còn sót lại, cũng đều bị đều nuốt chửng. . .

Không biết đó là vật gì, tại gặm nuốt lấy thể xác, tại trong xương tủy du dương, tại linh hồn không chút kiêng kỵ chiếm đoạt lấy. . . Nếu như nói còn có nửa điểm cảm giác, Dịch Thiếu Thừa liền cảm giác coi đây là chứng nhận, mình còn sống. . . Vô biên thống khổ, chính là còn sống chứng minh.

. . .

Bầu trời tối tăm, nhìn không thấy bông tuyết, nhưng có thể cảm giác được cái kia lúc rơi xuống đất nhẹ nhàng.

Diễm Châu tàn phá ép hỏi Dịch Thiếu Thừa sau mấy tiếng, lại không một chút tiến triển, La Sâm hào rốt cục bắt đầu hướng Ung nguyên thành xuất phát.

Tại đây mờ tối khoang đáy bên trong, Dịch Thiếu Thừa tựa như là một đồng cuốn lại thịt thối, đã không có người quan tâm sinh tử của hắn. . . Làm thuyền đang hành động lúc, thân tàu cùng nước sông lẫn nhau lần tiếp xúc mà sinh ra loại kia nhẹ nhàng chậm chạp ma sát, tựa như là một dòng nước trong cùng suối nước nóng, nhẹ nhàng làm dịu Dịch Thiếu Thừa.

Xen vào ảm áp cùng lạnh lẽo ở giữa, xen vào hỗn độn cùng quang minh ở giữa, xen vào cảm giác cùng dờ dẫm ở giữa. . . Quá trình này rõ ràng là chết rồi, nhưng lại giống như là sống sót.

Dịch Thiếu Thừa hồn nhiên không biết, mình tại này âm u ẩm ướt khoang đáy bên trong, trải qua lấy sinh tử luân hồi. Thỉnh thoảng này đồng thịt nhão lại lại đột nhiên kinh hãi phảng phất điện giật, cái kia hoàn toàn là bởi vì Dịch Thiếu Thừa trong cơ thể còn có một đầu sinh cơ hung mãnh hỏa hồng con rết, ở trong kinh mạch không chút kiêng kỵ du tẩu.

Đây cũng là —— Cửu Hỏa Thiên Ngô, một cái đến từ Tây Vực Quý Sương đế quốc lưu huỳnh trong ôn tuyền kỳ lạ giống loài.

Dịch Thiếu Thừa bên tai, khắc sâu nhất chỉ trí nhớ, không ai qua được tên của nó, "Cửu Hỏa Thiên Ngô!" .

Mỗi khi con ngò công này bắt đầu bơi lội lúc, Dịch Thiếu Thừa trên gương mặt, đều sẽ xuất hiện một đầu rắc rối phức tạp đi lại con đường, Hỏa con rết ở trong kinh mạch đi lại khúc kính con đường cùng lúc hiển hiện tại Dịch Thiếu Thừa trên khuôn mặt, hơn nữa còn sẽ lưu lại một đi bị bỏng vết thương cũ. Đại khái ba năm ngày sau lại sẽ khôi phục, rơi đi rất nhiều da chết, nhưng lúc đầu nhìn qua, lại là phi thường hung tàn.

Ba ngày sau. . .

Dịch Thiếu Thừa rốt cục chậm thờ ra một hơi, thân thể có một chút điểm sinh cơ, nhưng hắn không cách nào ngẩng đầu, chỉ có thể mờ mịt nhìn xem buồng nhỏ trên tàu duy nhất lối vào, thỉnh thoảng sẽ có nhân viên lúc đi lại lưu lại cái bóng, làm này cái bóng bởi vì Nhật Quang trở nên thon dài mà rơi vào trên người lúc, lại cho người ta một loại chớp mắt là qua mát lạnh.

Cũng không biết qua vài ngày nữa.

Dịch Thiếu Thừa rốt cục có khả năng hơi hơi động dậy một thoáng, nhưng hắn cũng không dám lại trêu chọc Diễm Châu, chỉ là ngay tại chỗ giả chết, tai trái dán thật chặt khoang thuyền đáy, ánh mắt tận khả năng bày biện ra ngốc trệ lúc đặc hữu tan rã. Bởi vì Diễm Châu thị vệ cũng sẽ thường xuyên tuần tra, các nàng nhìn thấy Dịch Thiếu Thừa như vậy hình dạng, nhiều nhất sẽ chỉ toát ra một loại đối đãi rác rưởi chán ghét, mà tuyệt sẽ không cận thân quan sát.

Vừa vặn như thế, truyền lại đến Diễm Châu trưởng công chúa trong tai tin tức, cũng là Dịch Thiếu Thừa sớm đã đã biến thành đồ đàn.

Hắn thời gian dần trôi qua bị Diễm Châu quên lãng!

"Hi hi, các nàng. . . Thật ngốc!"

Dịch Thiếu Thừa tư duy, theo lúc đầu vô cùng trong hoảng hốt, lại dần dần hoàn toàn bình phục. Nhưng nhất làm cho hắn khó chịu sự tình, thì là trong cơ thể đầu kia nhảy nhót tung bùng Cửu Hỏa Thiên Ngô, đầu này còn trùng làm việc và nghỉ ngơi quy tắc cũng bị Dịch Thiếu Thừa thăm dò rõ ràng, sáng trưa tối một ngày ba lần. . . Mỗi lần phát tác, Dịch Thiếu Thừa chỉ hận chính mình vì sao không chết.

Dịch Thiếu Thừa vẫn như cũ giả chết, hắn bắt đầu nhớ kỹ Đặc Kiêu dung mạo, ký từ bản thân vì sao bị giam giữ tại chiếc thuyền này bên trong, thậm chí nhớ lại Thanh Hải Dục cái kia dung nhan tuyệt mỹ khuôn mặt, nhớ kỹ sông Thái Dương Cửu Châu trong động phủ Vô Nhai, cùng cái kia một nhóm Thủy quỷ nhóm. Hắn thậm chí cảm giác thân thể của mình đã đã biến thành thực vật một dạng, mặc dù không thể động, lại lại nhiều đối một lần nữa tỉnh lại sức sống một khắc này chờ mong.

. . .

Một cái nào đó đêm khuya, lớn mưa to rồi mà xuống, đi ngược dòng nước chậm rãi trượt thuyền lớn, ở cái này trong đêm mưa rất cục thả neo.

Dịch Thiếu Thừa có thể rõ ràng nghe được, thuyền lớn boong thuyền, rất nhiều thủy thủ cùng bọn hộ vệ tại thu buồm lúc truyền lệnh thanh âm. Cái kia chảy ra mưa nước hình thành tia nước nhỏ theo trong thông đạo rơi xuống, đem Dịch Thiếu Thừa toàn thân nhiễm cái ướt đầm.

"Đồng đồng đồng. . ."

Đột nhiên, một chuỗi gõ khoang đáy thanh âm, kinh động đến Dịch Thiếu Thừa.

Dịch Thiếu Thừa nghiêng tai lắng nghe, không sai, đúng là hắn chỗ phương vị này, dưới ván thuyền mặt truyền đến một hồi mãnh liệt tiếng va chạm.

"Đây là. . . Chẳng lẽ là Vô Nhai?"

Đột nhiên Dịch Thiếu Thừa có một tia không hiểu chờ mong, Dịch Thiếu Thừa móng tay nhẹ nhàng gõ lấy khoang thuyền đáy, mấy hơi thờ về sau, khoang thuyền đáy truyền đến một vòng mới đáp lại.

"Quả nhiên là Vô Nhai. Hắn tới cứu ta!"

. . .

Tầm nửa ngày sau, La Sâm hào thả neo phủ tiên hồ vào sông Thái Dương mỗi một tiết đường thủy bên trên, thuyền lớn dưới đáy không biết bị đồ vật gì đục mở, chìm một nửa, cũng không còn cách nào tiến lên. Trên thuyền rất nhiều trân quý vật phẩm, bởi vì thấm nước mà tổn thất to lớn.

Mà khoang thuyền đáy giam giữ trọng phạm Dịch Thiếu Thừa, lại không biết tung tích.

Diễm Châu giận dữ, ói máu.

Nửa tháng sau, chữa trị sau La Sâm hào, trở về Điện quốc Hoàng thành —— Ung nguyên.

Nhưng mà tái xuất chuyển cơ, Diễm Châu trưởng công chúa tiến vào bên trong thành lúc, lại bị truyền lệnh quan ngăn lại chặn. Liền nghe khiến quan truyền dụ.

Diễm Châu sau khi nghe, lập tức hiểu rõ một tháng này bên trong, Ung nguyên bên trong phát sinh rất nhiều biến cố. Xem ra cái kia Thanh Hải Dục thật khó đối phó, mang theo Đặc Kiều trở lại Hoàng thành sau liền lập tức tiến hành một vòng mới trả thù, nhất định đã đánh cắp không ít chính quyền. Nhưng Diễm Châu vẫn mặt không đổi sắc, lạnh lùng như trước.

Lại mấy ngày nữa, nguyên tuổi đến, toàn bộ Ung nguyên thành nghênh đón một năm này giao thừa, từng nhà thả đèn đỉm pháo.

Nội thành hoàng thất, trong thời gian này Tiểu Đạc Kiều mặc dù không hiểu chính mình tại sao lại bị cái này xinh đẹp đại tỷ tỷ mang đến triều đình, tao ngộ hàng loạt đủ loại nhân vật, nhưng dần dần hiểu rõ thân phận của mình là như thế tôn sùng, cùng ngày xưa tại Hà Bạt trấn thường có lấy cách biệt một trời, nhưng mà nàng thời thời khắc khắc đều nhớ lấy cha đến thăm chính mình. Bởi vậy nàng thường xuyên sẽ làm đủ loại ác mộng, khi tỉnh lại nước mắt thấm đầy cái gối.

Mãi đến ngày hôm đó nguyên tuổi về sau ngày thứ hai, ánh nắng vẩy khắp mặt đất, tinh ngủ Đặc Kiều đột nhiên thấy ngoài cửa sổ một cây nhỏ mầm bên trên, một tiết đâm đầu dây buộc tóc màu hồng theo gió mà động.

Đặc Kiều liếc mắt nhìn ra, đây chính là Hà Bạt trấn cái khác tiểu nữ hài nhóm thích nhất đâm dây buộc tóc, nó dùng khác biệt động vật mấy cỗ màu sắc rực rỡ lông bươm bướm chế, chế tác vô cùng tinh xảo. Phía trên còn biên mấy đóa tiểu hoa nhĩ, rất là đáng yêu.

"Cha tôi? !" Nàng đầu tiên là giật mình, chợt chạy tới đem dây thừng chộp trong tay, trong mắt lệ quang chớp động, lại đối ngoài tường hô lớn: "Cha. . .
Cha. . ."

"Cha. . . Người ở đâu?"

Tường cao đồ vũ, Đắc Kiều thanh âm liền vang ở bên tai.

Lúc này, lưu vong nhiều ngày chui vào Hoàng thành Dịch Thiểu Thừa, khuôn mặt gầy gò, hình dạng như tiều tụy, trong cơ thể còn tồn tại lấy Diễm Châu để vào đầu kia Cửu Hòa Thiên Ngô, mỗi ngày đều muốn giày vò lấy hấn, bởi vậy Dịch Thiểu Thừa trên mặt lưu lại rất nhiều nhìn thấy mà giật mình hoa độc vết sẹo.

Hắn cứ như vậy dùng phần lưng dính sát mặt tường, trong lòng đau khổ giãy dụa lấy, tuy chỉ có cách nhau một bức tường, hai người lại không cách nào thấy lẫn nhau.

"Cha, cha, người ở chỗ nào, ô ô ô. . ."

Nghe thương thế kia tâm đến cực điểm tiếng nước nổ, chắc là bởi vì Đặc Kiều tìm không thấy Dịch Thiếu Thừa, ngăn ngại vui vẻ rất nhanh liền bị tuyệt vọng cùng bắt lực toàn bộ bao trùm.

Dịch Thiệu Thừa trong lòng không đành lòng, trên mặt sấm đã nước mắt rơi như mưa, hần lại chậm chạp không dám trả lời, hai bàn tay to thật chặt nắm chặt, khắc chế.

"Con gái, người nhất định phải thật tốt đợi ở chỗ này, mau mau lớn lên, dài đại. . . Ta đã đáp ứng Đại Vu nữ, nàng nói duy chỉ có như thế mới có thể bảo vệ tốt người. Cha chuẩn bị cho mình thả một cái nghi dài hạn, hồi trở lại trong lúc này nguyên đi một chút, nhìn một chút, ta còn đã đáp ứng Kiều Long tướng quân, giúp hắn làm một chút sau lưng sự tình. . ."

Nhưng mà một lát sau, theo Đạc Kiều tiếng khóc dần dần dừng lại, Dịch Thiếu Thừa cũng không còn cách nào tự mình nói tiếp.

Trong lòng của hắn càng ngày càng tuyệt vọng, vội vàng ghé vào đầu tường, xuyên thấu qua ngói may nhìn trộm lấy Đặc Kiều quay người, cái kia nhỏ nhắn xinh xắn cô độc bóng lưng, dần dần biến mất tại màn che chỗ sâu.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27:: Vu giáo thiếu nữ

Điền quốc hoàng cung.

Thời gian đêm dài, yên lặng như tờ, chợt có gió thổi, lay động u ám thâm thúy cung màn dưới lửa đèn.

Trong thư phòng, lửa đèn chịu cái kia gió nhẹ trâu chọc, run rẩy một hồi, gian phòng bên trong liền lúc sáng lúc tối.

Ánh lửa sáng tắt ở giữa, nến mằm nhảy lên, ánh lửa nổi bật có được dung nhan tuyệt thế thiếu nữ.

Nàng làn da như thể gian đẹp nhất bạch ngọc, đang trên trán dùng đan sa điểm bôi một chút hồng tâm, giống như trich tiên, mặt như tú nguyệt, nhưng này đôi mỹ lệ trong mắt không biết vì sao lại có một tia vẻ u sầu, để cho người ta sau khi xem liền cảm giác tâm tình cũng muốn đi theo đau thương.

Đây cũng là hôm nay Đạc Kiều, thấy rõ một đầu màu đỏ dây buộc tóc xắn tại trên búi tóc, nhiều từng tia từng tia thanh nhã dị vực phong tình.

Giờ phút này, nhắm mắt lại, tại trước mặt dựng thẳng lên hai ngón, phảng phất đang đợi cái gì.

"Đốt."

Thanh âm rơi, thiếu nữ trên ngón trở xưa cũ chiếc nhẫn sáng lên vừa tối, ngọn lửa màu xanh sẫm tại chiếc nhẫn hào quang ngậm hạ đi đồng thời từ đầu ngón tay dấy lên, hóa thành nồng đậm một đám. Trong ngọn lửa, một cái huyền ảo ký hiệu như ẩn như hiện. Nếu là nhìn kỹ không khó phát hiện, ký hiệu này cùng thiếu nữ ngón trở trên mặt nhẫn ký hiệu giống như đúc.

Đối với này thần kỳ một màn hiển hiện, thiếu nữ cũng không có thấy nửa điểm ngạc nhiên, phảng phất vốn nên như vậy. Nàng tiện tay bắn ra, đạo này lôi cuốn lấy ký hiệu ngọn lửa màu xanh sẫm liền bắn rơi tại ba trượng có hơn cột đèn bên trên.

Đột nhiên, cột đèn bị Hỏa bao bọc, tại mắt trần tốc độ rõ rệt bên dưới sau cùng biến thành từng tia từng tia khói tiêu tán, liền ngay cả một tia đồng cặn bã cũng không lưu lại.

Làm xong tất cả những thứ này, thiếu nữ không nói gì, quay đầu nhìn về phía bên cạnh bàn đọc sách.

Trước bàn sách, Thanh Hải Dục sau khi xem ánh mắt chớp động, luôn luôn lạnh lùng nàng cũng vì đó động dung.

Ngọn lửa này là Vu pháp, mà Vu pháp là các Vu sư thân phận tượng trưng, Vu pháp màu sắc cao thấp tượng trưng cho các Vu sư linh hồn mạnh mẽ hay không. Tu vi càng cao, linh hồn tự nhiên càng cường đại, Vu pháp uy lực tự nhiên cũng càng cao. Liền lấy này Vu Hòa tới nói, tầm thường nhất Vu pháp chỉ là, cũng giới nhất thể hiện các Vu sư linh hồn cường độ.

Điền quốc Vu giáo cho rằng, linh hồn của con người mới đầu là vô hình vô sắc, nhưng nếu đi qua tu luyện, linh hồn sẽ từng tầng một không ngừng mạnh mẽ, thậm chí cả sinh ra chất biến.

Tầng thứ nhất chất biến là màu trắng, sau đó là xám, mực, thanh, tím, chanh, đỏ.

Vu giáo các Vu sư tại đi đến tương ứng cảnh giới sau liền có thể xuyên đối ứng màu sắc Vu sư áo choàng, đây là thực lực biểu tượng, thân phận tượng trưng, cũng là một loại chí cao vô thượng vinh quang.

Màu mực không phải màu đen, mà là màu xanh sẫm, đem đối ứng áo choàng cũng không gọi màu xanh sẫm bào, mà nên gọi mực bào.

Rất rõ ràng, thiếu nữ đã có xuyên mực bào tư cách, bình thường có thể mặc này mực bào Điền quốc Vu sư, không có chỗ nào mà không phải là tuổi trên năm mươi nửa người xuống mồ hạng người, mà thiếu nữ tuổi tác cũng bất quá mười sáu mà thôi.

"Mười năm, ngần mười năm người liền đạt đến thành tựu như vậy, khó khăn cho người." Thanh Hải Dục nhẹ nhàng mà nói, ánh mắt lần nữa rơi vào Đạc Kiều gương mặt bên trên, qua nhiều năm như vậy, nàng một mực có thể cảm nhận được Đạc Kiều trong lòng ẩn giấu một cỗ lực lượng, mà này không cách nào dùng lời nói diễn tả được ẩn nhẫn. Có lẽ, mặc dù thể gian có một vạn loại thống khổ, nàng lại thụ lấy nhất là dày vò cái kia một loại.

Nghĩ tới đây, liền Thanh Hải Dục đều có chút đau lòng lên thiếu nữ.

"Mười năm. . ." Thiếu nữ cũng thì thào lên, nàng không nghĩ tới thoáng chớp mắt đã qua mười năm.

10 năm cực nhanh, vốn cho rằng rất khó nhìn, không nghĩ cũng là trong nháy mắt ở giữa sự tình, giống như là hôm qua. Trong thoáng chốc, nàng về tới sương tuyết bờ sông, khi đó máu tươi tuyết bay, ánh lửa chiếu trời, sau đó lại giống như thấy được một người, người kia mọc đầy vết chai bàn tay lớn ôn nhu vuốt ve chính mình tóc dài, khoan hậu trên bờ vai rơi đầy bông tuyết, kiếm một dạng lông mày xây đầy lạnh buốt trắng sợi thô, trầm ổn trên khuôn mặt treo cười ôn hòa, trong sáng kiên nghị ánh mắt ngưng nhìn lấy chính mình. . .

Không sai, nàng liền là mười năm trước cái kia gọi Đạc Kiều thiếu nữ.

Con mắt hơi có chút ướt át, mười năm trôi qua, người kia bộ dáng tại năm tháng ăn mòn dưới, trong ấn tượng của nàng đang từng chút từng chút biến mờ hồ.

Nàng tỉnh táo nhìn về phía Thanh Hải Dục, cái này dạy nàng mười năm nữ nhân —— cùng nàng làm một trận mười năm giao dịch nữ nhân.

"Thanh Hải Dục, sư tôn, ngài cái kia thực hiện lời hứa."

Thanh Hải Dục khẽ giật mình, lời hứa, cái gì lời hứa? Lại nhìn về phía Đạc Kiều sắc mặt lúc, cái kia ánh mắt lạnh lùng lập tức để cho nàng nhớ tới một sự kiện. Cái kia chính là mười năm trước vừa tới thời điểm, tiểu nữ hài cái gì cũng không chịu học, nàng khi đó nhìn thấu tiểu nữ hài nghĩ phụ thân tâm tư, tại là đối với nàng nói: "Người đơn giản là đang suy nghĩ hẩn thôi. Như vậy chúng ta làm một trận giao dịch như thế nào? Chỉ cần người chịu học, lúc nào có thể có tư cách mặc vào mực bào, ta đây liền đem hẩn tung tích nói cho người."

"Ha ha, cái này sao. . ." Nhìn xem thiếu nữ hùng hổ dọa người ánh mắt, Thanh Hải Dục hiếm thấy cười, mở ra tay nói: "Ta không biết."

Nàng cũng phải tu luyện, nàng cũng có chuyện trọng yếu đi làm, cho nên nơi nào đến thời gian chuyên môn tra người kia đi hướng? Chỉ là, nghĩ đến Dịch Thiệu Thừa, nàng lại trong lòng cũng mơ hồ có loại ngưng ngưng.

Ngay sau đó, thiếu nữ về mặt khẽ giật mình.

Nhưng không đợi nàng nhắc nhở, Thanh Hải Dục lại nói: "Ta làm sao có thể biết, đó là đương nhiên là lừa gạt người."

Không đợi thiếu nữ về mặt trở nên phẫn nộ, Thanh Hải Dục liền vỗ vỗ bảo bối đồ đệ bả vai, ôn nhu nói: "Tiếp xuống người liền an tâm tu luyện đi, sư phụ đến bề quan, nói cách khác mà tiếp xuống ba tháng người liền không gặp được sư phụ. Không cần nhớ sư phụ, mặt khác, tu vi của người cũng đừng nói cho bất luận kẻ nào."

Càng không đợi thiếu nữ đưa nàng tay vuốt ve, Thanh Hải Dục tựa như như gió rời đi.

Nàng Đạc Kiều có bao nhiêu cái mười năm, vì cái này hoang ngôn, nàng vậy mà sống uống mười năm!

Đạc Kiều nằm sấp ở trên bàn sách, trong lòng chua xót cổ chấp đau nhức, đục cảm giác khó chịu. Cái kia dựa vào không ngừng tu hành nghiền ép chính mình mới áp chế lại tưởng niệm chi tình, qua trong giây lát liền toàn bộ biến thành nước mắt, đã xảy ra là không thể ngăn cản.

Tất tác tiếng nước nở, tại đêm khuya trong hoàng cung cô độc quanh quẩn.

Nàng từng đầy cõi lòng hi vọng muốn, mười năm sau một khi nhận được tin tức, liền có thể lập tức tìm tới cha, tìm tới Vô Nhai sư huynh, tìm tới nàng ngày nhớ đêm mong người.

Sau đó trùng phùng, sau đó sau đó một khác, chỗ có hi vọng cùng tín niệm đều sụp đổ.

Hung hăng vùng tay lên, chung quanh đèn đồng trụ tại qua trong giây lát dấy lên ngọn lửa màu xanh bên trong đột nhiên sáng lên hóa thành tro tàn, gian phòng cũng tại chột hiện màu xanh quang minh sau lâm vào yên lặng bóng tối.

. . .

Đau khổ tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, đây là Đạc Kiều tại trong thâm cung học được một kiện chuyện trọng yếu.

Chính lý xong cảm xúc về sau, Đạc Kiều liền thay đổi thân y phục, mặc vào áo choàng hướng đi cửa chính.

Vừa ra khỏi cửa phòng, sau lưng liền xuất hiện một thanh âm: "Điện hạ, ngài muốn đi đâu đây?"

Đạc Kiều thân thể khẽ giật mình, quay đầu xem, chỉ thấy một thân xuyên màu xanh áo choàng nữ nhân đang nhìn xem chính mình.

"Người là. . ."

"Hi Vân, sư tỷ để cho ta tới bảo hộ người." Hi Vân khoái ngữ nói.

Sau đó ánh mắt quét qua Đạc Kiều, ánh mắt có tia khinh thường. Thân là Thanh Hải Dục sư muội, tại Vu giáo bên trong địa vị của nàng cực cao, cho dù không có thân phận này, bằng vào trên người màu xanh vu bào, nàng tại toàn bộ Điện quốc cũng có cực kỳ cao quý thân phận.

Không nghĩ tới hôm nay lại muốn làm tiểu nha đầu này hộ vệ thêm tay chân.

Thế nhưng là, dù sao cũng là đánh cược thua đến thực hiện đồ ước đúng không?

"Sớm biết sư tỷ lợi hại như vậy, ta liền không đem nàng cản lại đầu pháp còn đánh cược, ai, qua nhiều năm như thế, ta tại tiến bộ, sư tỷ tu vi không có khả năng còn dừng lại tại mười năm trước đó, ta có phải hay không ngốc." Hi Vân không giây phút nào không tại ảo não chuyện này.

"Nguyên lai là sư thúc, ta muốn đi ngự hoa viên giải sầu một chút, sư thúc có thể bồi bồi ta sao?" Đạc Kiều cười cười nói.

Hi Vân nhẹ gạt đầu, không có lên tiếng âm thanh, liền ở phía sau đi theo.

Loại này chuyện nhằm chán nản tự nhiên không có hứng thú, nhưng ai gọi cái nha đầu này đối với Vu giáo cùng sư tỷ đều rất trọng yếu, tuyệt đối không thể xảy ra sự cố đây. Huống hồ vừa rồi thời điểm ra đi sư tỷ dặn đi dặn lại, nàng còn không kiên nhẫn đánh cam đoan.

...

Tiên hoàng hậu xưa nay yêu thích trồng hoa, Điện vương liền là hoàng hậu chuẩn bị một cái biển hoa.

Cho nên ngự hoa viên biển hoa đặc biệt lớn, nhưng đêm khuya giải sầu, biển hoa lại lớn, không chờ một lúc, Đạc Kiều liền tại trong biển hoa đã mất đi bóng dáng. Mới đầu Hi Vân còn không để ý, qua nửa chén trà nhỏ thời gian sau nàng mới phát giác không đúng, hô hai tiếng về sau cũng không có được bất kỳ đáp lại nào, nói thầm một tiếng không tốt, liền tại đây trong ngự hoa viên tìm, nhưng mà dạng này tìm chung quy là không có kết quả.

"Diễm Châu! Ngươi thật sự là thật to gan!" Đây là Hi Vân bề bộn ra một thân mồ hôi về sau, cái thứ nhất nghĩ tới kẻ cầm đầu.

Diễm Châu công chúa năm đó là công chúa, tại Điện vương sau khi chết chính là độc tài quyền hành nhiếp chính vương, một ý niệm liền nắm giữ toàn bộ Điện quốc quyền sinh sát, xem chừng ngoại trừ Hi Vân cũng không ai dám lớn tiếng như vậy ồn ào. Nàng này một ồn ào, chung quanh cung nữ thị vệ lúc này dọ đến câm như hến.

Chỉ là nàng còn không có phần hận tã oán xong, cung trong liền truyền tới một tin tức, nói một chén trà trước đó, công chúa cười khoái kỳ đi ra, liền, cảm giác mình tâm trí bị một tiểu nha đầu vũ nhục Hi Vân lại tại mọi người cúi đầu hai mặt nhìn nhau bên trong, sắc mặt đỏ lên.

Nàng hừ lạnh, tầng tầng đánh xuống áo choàng rồi đi.

"Tiểu nha đầu, ngươi nếu có gan thì đừng trở về."

...

Đạc Kiều thật đúng là tâm không muốn đợi ở chỗ này đâu, dù sao đây không phải là nhà của nàng.

Trong lòng nàng, có thể được xưng là nhà địa phương chỉ có một cái, mà nàng lần này trộm trộm ra, cũng chính là vì tìm kiếm cái này vô số lần xuất hiện trong mộng, nhưng lại dần dần mơ hồ địa phương.

Dựa vào trí nhớ khoái mã đến bờ sông tiểu trấn, đã là mấy ngày sau giữa trưa. Xa xa có thể thấy từng trên bờ sông, sóng nước lấp lánh, màu xanh sẫm bụi cỏ tựa như tự nhiên mơn mởn, bờ sông bên trên, bác gái thím nhóm tắm quần áo, trò chuyện chuyện nhà. Thông qua một đầu bờ ruộng dọc ngang kết nối, phế tích bên dưới trùng kiến tiểu trấn giống như mười năm trước: Lão nhân quất lấy thuốc lá sợi, trẻ em nhóm tại vui chơi, mấy con mực vũ con vịt cạc cạc kêu loạn.

Chỉ là. . .

"Cảnh còn người mất."

Đạc Kiều không có cao hứng trở lại, từng tia bi thương cảm giác bắt nguồn từ khi còn bé trận kia tuyệt lớn, cái kia từ nội tâm dẫn đến nhưng lại vừa vặn không nguyện ý trí nhớ cuộn cuộn mà ra, mười năm trước đó, Nam Nguyên bờ sông, tuyết bay vạn dặm, ánh lửa chiếu trời, cùng Dịch Thiều Thừa phân biệt. . . Đây trở thành Đạc Kiều cả đời đều khó quên hồi ức.

Trên gương mặt, lăn xuống nước mắt.

Nàng quay đầu ngựa, không kịp chờ đợi tiến đến chính mình cái kia bốn góc lầu nhỏ, muốn nhìn một chút những năm kia cùng phụ thân cùng một chỗ vượt qua thời gian địa phương, nơi đó mới là nàng chân chính nhà.

"Còn tốt." Đạc Kiều nhìn trước mắt bốn góc lầu nhỏ, vỗ vỗ ngực, một cổ chẳng biết tại sao may mắn tự nhiên mà sinh.

Bốn góc lầu nhỏ còn cùng năm đó một dạng, không có nhiều biến động, chỉ là 10 năm thời gian để nó ngoài tường che kín cát đằng. Trước cửa bậc thang, gạch ngói vụn mái hiên che kín cỏ dại cùng rêu xanh.

"A?" Lâm Đạc Kiều ánh mắt dừng lại ở trước cửa trên cây lúc, nàng khiếp sợ phát hiện, cây này bên trên treo đầy vô số bảng hiệu.

Chính mình cây làm sao lại biến thành cầu nguyện cây đây?

Ngay tại nàng thấy có chút buồn cười thời điểm, một cái tóc trắng lưng còng lão nhân đi tới trước gót chân nàng nói ra: "Cô nương, ngươi tốt nhất cách tòa nhà này xa một chút."

"Ủm?" Đạc Kiều không hiểu.

Lão nhân sắc mặt vội la lên: "Ồ đây nha, nháo quý!"

"Quý?" Đạc Kiều sắc mặt càng thêm nghi hoặc.

Biện pháp tốt nhất, chính là mình làm mỗi như, làm bộ ngủ. . . Có thể từ khi tu luyện vu thuật về sau, nàng cả ngày thần chí dồi dào, mười năm qua không có thất tốt ngủ nàng đều đã quên đi ngủ là loại cảm giác gì.

Thực sự không có cách nào trang tiếp cũng có chút tâm phiền.

Đặc Kiều rời đi giường đi vào bên cửa sổ, này xem xét vừa hay nhìn thấy trong sân, nơi đó bốn phía là lan can, nơi hẻo lánh mới trồng một gốc lớn dong, nàng nhớ kỹ đó là hắc theo trong núi đào ra kéo về, chỉ vì mình nói một câu trụi lủi cái gì cũng không có.

Này lúc sau đã tháng đến giữa bầu trời, giữa đất trời bừng sáng tuyết trắng.

Đặc Kiều kim lòng không được theo cửa sổ nhảy lên, nhẹ nhàng rơi vào trên đất trống.

Nàng cong ngón búng ra, một nhiều lần màu trắng Hồn Hỏa từ đầu ngón tay bay ra rơi vào trên cành cây, sau đó bị đốt gãy thân cành lặng yên hạ xuống.

Tiếp được, tay một vuốt, kéo xuống tất cả lá cây, nàng liền đem nhánh cây coi như thương làm lấy.

Giờ khắc này toàn bộ thế giới vô luận phát sinh cái gì đều đã không có quan hệ gì với nàng, cái gì nháo quỷ, cái gì vu thuật, cái gì hoàng cung, cái gì Điện quốc. . .

Hồi nhỏ nàng dùng sức tất cả vốn liếng mới khiến cho người kia dạy chính mình võ công, rồi đi về sau nàng cũng rất cuộc không có chạm qua.

"Có lẽ cũng là bởi vì như thế ta mới sẽ từ từ không nhớ ra được hình dạng của hắc." Đặc Kiều như thế tự nhủ, sau đó tay nàng chấp nhất nhánh cây giờ lên, trong sân, âm thanh gào thét liền vang lên.

Bộ này Như Long Thương Quyết, theo mới đầu không quen tay, đến một lần một lần luyện tập qua đi, rất nhiều linh linh toái toái trí nhớ thật bởi vì như thế bị chậm rãi tỉnh lại.

Nàng bắt đầu đắm chìm trong trong đó, gương mặt bên trên toát ra từng tia vui thích biểu lộ.

Đúng lúc này, sau đầu một hồi sắc bén gió đánh tới.

Bỗng nhiên, nàng giống như nghe được năm đó người kia dạy mình lúc cũng lại đột nhiên vây quanh phía sau mình tới bên trên một thương, đồng thời hô to "Cẩn thận", dùng cái này tới tinh táo huấn luyện chính mình.

Sau đó Đặc Kiều liền như năm đó dạy như vậy đối phó.

Xoay người một cái quay đầu, trước dựng thẳng thương đón đỡ bảo vệ chính mình, sau đó bỗng nhiên đề xuống đối phương báng thương, mượn lực nhảy lên đối đẳng sau bóng tối đá một cái.

Ba!

Chân bị trong bóng tối nhô ra tới lớn tay nắm chặt, giống như năm đó bị người kia nắm chặt một dạng.

Năm đó Đặc Kiều liền sẽ Dịch Thiểu Thừa dạy thụ "Đại Xà Tùy Côn Thương", đưa tay vung ra "Thương" đâm ngược đi qua. Bàn tay lớn chột buông lỏng, lui lại, cũng đem thương của nàng bỏ qua một bên.

Đặc Kiều rơi xuống đất, nhắc thương triều kiến quay người hướng sau lưng trong bóng tối hung hăng một bỏ.

Chỉ là bỏ tới một nửa, liền ngừng ——

"Ai!" Đặc Kiều chìm quát lạnh nói.

Dưới ánh trăng, trường thương lấp lóe hàn mang, trong im lặng, ồ chuẩn hung ác đâm một cái, sau cùng điểm vào Đặc Kiều trên cổ họng.

Nàng biết, thôn dân khẩu trung chiếm cứ tại nhà nàng quý, rốt cục xuất hiện.

Theo Đặc Kiều quát lớn, mũi thương lại hướng phía trước đỉnh đỉnh, phía trên kia che kín dày đặc sát ý, trong nháy mắt xuyên thấu qua làn da lạnh nàng toàn thân, để cho nàng cảm thấy da đầu run lên.

Lạch cạch.

Nhánh cây theo trong tay trượt xuống, Đặc Kiều hai mắt nhắm nghiền, nhưng nàng cũng không phải là từ bỏ, bởi vì không có gặp người kia trước nàng là dù như thế nào đều sẽ không bỏ qua, cho nên nàng tay áo hạ thủ chỉ ra chỗ sai nhanh chóng lay động, một tia Hồn Hỏa đang đang ngưng tụ.

Ngay tại lúc Hồn Hỏa ngưng tụ trong tích tắc, cái kia sát ý một thoáng tiêu tán, ngay sau đó nàng liền nghe được ầm một tiếng.

Đặc Kiều chỉ cảm thấy cổ họng buong lỏng, vội vàng mở mắt xem, quả nhiên là cái kia thương rơi trên mặt đất. Ánh mắt của nàng tùy theo lập tức bị này trên đất thương cho giật gao háp dẫn lấy.

Thương này. . . Nhìn rất quen mắt.

Đặc Kiều sắc mặt khẽ giật mình, ánh mắt từ nơi này cổ xưa loang lổ gỗ thương đi lên dò, sau cùng rơi vào đầu thương bên trên, lơ mơ thấy được đầu thương bên trên một nhóm bị mài đến không sai biệt lắm chữ, nhưng từ nơi này quen thuộc bút pháp đến xem, Đặc Kiều lập tức liền nhận ra được ——
Dịch Thiệu Thừa.

Dịch! Thiệu! Thừa!

Là Dịch Thiệu Thừa! Đây đây là hán năm đó cái kia cây thương!

Trong lúc nhất thời, vừa rồi hết thấy tình cảnh tại trong đầu của nàng lấp lóe. Người này phảng phất biết nàng tiếp xuống mỗi một chiêu, cho nên nàng mới sẽ bị thua. Không sai, người này đối nàng rất quen thuộc rất quen thuộc, sẽ bộ kia kỹ thuật bắn, người kia liền là ——

"Là cha. . . Là Dịch Thiệu Thừa!"

Đặc Kiều con mắt ướt át, vẻ mặt xúc động, liền vội ngẩng đầu hướng mặt trước nhìn lại.

Sau một khắc, nàng kích động vẻ mặt biến mất, trở nên khó có thể tin, trở nên kinh ngạc, cũng là rất nhanh, Đặc Kiều liền lần nữa kích động, nàng giang hai tay ung đi lên.

. . .

Trong trí nhớ, đó là Vô Nhai một lần cuối cùng nhìn thấy nam nhân kia ——

Nam nhân kia đứng tại bốn góc trước lầu nhỏ, chung quanh tràn đầy tàn phá phòng ốc cùng tro tàn, này gió tuyết cũng theo đó mai táng một nửa trời cùng đất, uyển thân ở một trận máu vấy rét đậm lại mỹ lệ yêu kiều mộng cảnh, trong mộng cảnh, này nam trên thân thể người cũng tàn tật phá không thể tả, vết máu loang lổ. Bởi vậy hắn là như thế nguy nga, nhưng lại tàn ra một loại khó nên cô độc.

Đây là một loại khiến cho bây giờ nghĩ đến, y nguyên đều người lạc vào cảnh giới kỳ lạ thấy một loại bi tráng thời gian.

Hắn ngay tại gió tuyết trước mặt đứng lặng, nhìn chăm chú quyết chiến về sau, vết máu chưa khô mặt đất, thật lâu, mãi đến cả người đều sắp biến thành người tuyết.

Chính mình cứ như vậy bồi tiếp, mặc dù không biết muốn làm gì, bất quá hắn biết, chờ đợi là chính mình duy nhất phải làm.

Không biết qua rất lâu, phía ngoài tuyết xác tan vỡ.

Nam nhân kia chấn động rớt xuống một thân gió tuyết, quay đầu án lấy chính mình bả vai thấp thân tới tự nhủ lấy cái gì, mặc dù hắn nghe không hiểu, có thể thời gian dài tới ở chung cũng có thể minh bạch một ít.

Đại khái là "Cám ơn ngươi" "Nhìn kỹ ở đây" "Chờ ta trở lại" loại hình.

Sau đó nam nhân kia liền biến mất ở càng lúc càng lớn trong gió tuyết, sau đó trong những ngày kế tiếp chính mình cả ngày tại lầu nhỏ cùng bờ sông vừa đi vừa về, sau đó thời gian dài chính mình thường xuyên sẽ muốn lên nam nhân kia còn có nữ hài kia, sau đó chẳng biết lúc nào lên chung quanh lại bắt đầu xuất hiện người.

Lại sau đó, Vô Nhai đã quên nói như thế nào. Trong suy nghĩ chỉ có một cái ngoan cường tín niệm: Mấy người!

Vì sao mà chờ?

Vô Nhai không biết, có lẽ chỉ là ngây thơ như lúc ban đầu, thực hiện lúc trước một cái hứa hẹn.

. . .

Hắn không hiểu tình cảm, nhưng tại thời khắc này, kim lòng không dặng cũng ôm Đặc Kiều, cái kia cổ đã lâu cảm giác quen thuộc trong khoảnh khắc xông lên đầu, hòa tan mười năm qua lặng im cùng lạnh lạnh.

"Vô Nhai sư huynh, thật là ngươi. . ." Đặc Kiều ôm thật chặt Vô Nhai, vui đến phát khóc.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Chương 29: không rành thế sự

Nhân sinh tứ đại chuyện may mắn, tha hương ngộ cố tri chính là biểu thị nhất. Tại Đạc Kiều trong suy nghĩ, Dịch Thiếu Thừa, Vô Nhai, chính là nàng quen thuộc nhất hai người, tràn ngập năng sinh hoạt toàn bộ. Có thể tất cả những thứ này đều tại mười năm trước một ngày nào đó, đột nhiên biến mất. Tựa như giống như năm mơ, chờ năng mộng tỉnh lúc mới phát hiện, Dịch Thiếu Thừa cùng Vô Nhai đều là mộng, lạnh lạnh hiện thực bất quá là lạnh buốt, nguy nga cung điện, là cái kia tối tăm rậm rạp thiết vệ thù hộ.

"Vô Nhai. . . Sur huynh. . . Rốt cục nhìn thấy ngươi, nhìn thấy ngươi, nhìn thấy ngươi. . ."

Đạc Kiều lập đi lập lại lắm bữa, phát tiết lấy, mãi đến sau một hồi lâu, nàng ngừng đầu lên lau khô nước mắt, ngửa đầu nhìn về phía Vô Nhai.

Dưới ánh trăng Vô Nhai so sánh với lâu năm trước khô ngô rất nhiều.

Nhưng không đổi là hấn góc cạnh kiên cường gương mặt, thô kệch lông mày, dày đặc tối đen sáng lên mắt, một đầu tối mái tóc màu đỏ. Có lẽ là hấn cái gì cũng đều không hiểu nguyên nhân, quần áo trên người rời bỏ, vài bọc lấy đủ loại quần áo vụn vặt kiện, tùy tiện bao lấy toàn thân, còn tản ra một cổ dung hợp tro bụi mùi lạ.

"Sur huynh." Đạc Kiều lời kéo Vô Nhai tay, nhìn xem ánh mắt của hấn, cổ họng nhúc nhích, phảng phất cực kỳ gian nan nhưng cuối cùng vẫn mở miệng: "Ngươi cũng đã biết Dịch Thiếu Thừa. . . Cha ở đâu?"

Một số năm qua cùng nhân loại gián tiếp ở chung, Vô Nhai đã có thể nghe hiểu được Đạc Kiều ý tứ.

Thế nhưng hấn biểu đạt vẫn như cũ là cái vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề rất lớn, hấn khoa tay múa chân phí hết sức chín trâu hai hổ về sau, mới khiến cho Đạc Kiều hiểu rõ, nguyên lai cha hướng Đại Hán đi.

"Quả nhiên cùng Thanh Hải Dục nói không kém bao nhiêu, muốn đi phía đông. Năm đó, hấn nhất định là theo Ung nguyên Hoàng thành gấp trở về, ở chỗ này cùng Vô Nhai phân biệt."

Phức tạp cảm xúc lần nữa ở trong lòng nổi lên, Đạc Kiều ánh mắt cũng theo đó nhìn về phía phương đông.

. . .

Thanh tịnh và đẹp đẽ cung điện, Tứ Trảo Đằng Xà thanh đồng lư hương bên trong khói xanh lượn lờ.

"Thiếu Ly gần nhất tu hành như thế nào?" Nữ tử lãnh ngạo tiếng âm vang lên, tại bên trong cung điện này quanh quẩn.

Theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy phía dưới đại điện đứng đầy năm cái người mặc áo vải lão già.

Những lão già này nhìn như tóc lông mày râu ria hoa râm, nhưng thân thể thẳng tắp, trong mắt tràn đầy tinh quang, huyết thái dương hơi hơi nâng lên, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt. Chỉ là đứng ở nơi đó, toàn thân trên dưới liền toát ra một cỗ kim qua thiết mã sát phạt chi khí, người bình thường nhìn không khỏi nổi lòng tôn kính.

Bất quá, này cùng đại điện trên cùng tuyệt sắc nữ tử so sánh, khí thế kia còn xa có chút gượng ép.

Nữ tử này không là người khác, đứng là Diễm Châu trưởng công chúa. Nhưng xưng hô như vậy cũng không chính xác, bởi vì tại Điện vương qua đời về sau, nàng chính là toàn bộ Điện quốc cao nhất người cầm quyền —— Điện quốc Đại Thừa, cũng chính là Nhiếp Chính vương thân phận đặc thù. Năm tháng như tấy, duy chỉ có tấy không đi nàng này phiêu dật nhược vụ nhẹ nhàng nhưng lại thấu một cỗ viêm hỏa khí tức, phảng phất là theo liệt diễm bên trong dân sinh một tên uy nghiêm thần nữ.

Bể ngễ ánh mắt lạnh lùng, khiến cho cường giả kính sợ, khiến cho kẻ yếu kính như thần linh —— đây cũng là Diễm Châu trưởng công chúa.

"Khởi bẩm Đại Thừa, điện hạ tư chất nổi bật, lại thường xuyên chế thuốc mà tắm, ngăn ngừa bảy ngày đã đến tam phẩm Tông Sư."

"Ừm." Diễm Châu lên tiếng, liền không có lại nói tiếp, trong đại điện tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Này vốn không phải cái đại sự gì, thế nhưng là trong đó tán phát vô hình áp lực lại làm cho mấy vị này lão già trong lòng nặng như thái sơn, trên trán không khỏi ra một tầng tinh mịn mồ hôi.

Bởi vì, bọn hấn đều sợ hãi kết quả này còn khiến cho công chúa không hài lòng, cho nên hồi báo đến đặc biệt tường tận.

Vô đạo tu hành điểm Cửu Lưu, Cửu Lưu qua đi chính là Tông Sư, Tông Sư lại phân cử phẩm, trong đó nhất phẩm cao nhất. Chờ qua nhất phẩm chính

là Vương Giả cảnh. Mà bọn hán, cũng bắt quá nửa bước vương giả.

Này càng lên cao đi càng khó là lẽ thường, nhưng Tông Sư cảnh giới này, qua Ngũ phẩm về sau càng gian nan hơn.

Cuối cùng tam phẩm, nhất phẩm trèo lên một lần trời, bọn hán cái này mấy lão già lúc tuổi còn trẻ đều tư chất trác tuyệt, gia cảnh vô cùng tốt, lại kỳ ngộ không tồi, này mới vừa tới Tông Sư nhất phẩm, có thể tiếp xuống trong hơn mười năm làm càn làm bậy liều tiến vào toàn lực đều không hiểu thấu Vương Giả cảnh, trở thành vũ tu một phương chúa tể, chỉ là nửa chân đạp đến vào trong đó.

"Hán nếu có thể tại cuối năm trước đó tiến vào nhất phẩm, như vậy bốn vương liền tự mình mạng các ngươi đi ta đài Đồng Tước tàng thư kho, tùy cho các ngươi tham khảo Vương Giả cảnh thư tịch."

Diễm Châu phát phát tay, mấy cái lão già vội vàng nhẹ nhàng thờ ra, mặt mũi tràn đầy hưng phấn rồi đi cung điện.

Diễm Châu cũng không có dừng lại nghỉ ngơi, nhất lên bàn bên trên một chồng tấu chương nhìn lại.

Lúc này, một vị sắc đẹp kiều diễm ngân giáp nữ hộ vệ đến đây bẩm báo, đứng là Long xạ thủ quân đoàn thống soái một trong cũng là Diễm Châu trưởng công chúa thiếp thân thị vệ —— Lung Hề.

"Điện hạ, những ngày gần đây tấu chương đều là toàn bộ đưa đến Thiệu Ly cùng Đạc Kiều hai vị điện hạ trong tay. Mặt khác, Đạc Kiều điện hạ những ngày này, cùng mang về cái kia dã nhân rất thân cận, Thánh giáo Vu nữ nhóm chăm sóc đến cũng rất căng."

Diễm Châu mắt lộ ra suy nghĩ sâu xa, một lúc lâu sau nói với Lung Hề: "Không sao cả! Tiếp tục lưu ý nhất cử nhất động của nàng, quan tâm kỹ càng Thánh giáo Thanh Hải Dục."

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

...

"Điện hạ thánh an." Một cái người Hán bộ dáng lão già đi vào trong thư phòng, cung kính cúi chào.

Ấn trên đầu chất đồng cuốn tích tấu chương, Đạc Kiều theo sách trong đồng nâng lên, xem xét lão già này, liền vội vàng đứng lên đem mời đến trên chỗ ngồi, tự mình rót một chén trà nóng, khiến cho lão già thụ sủng nhược kinh.

"Văn đại nhân khách khí, ngài rất không cần phải như thế."

"Ai, điện hạ mới không cần như thế. Ta bắt quá là lão già nát rệu một cái, mười lăm năm trước kinh thương bị người Hán chỗ cướp, vợ con bị giết, lúc này mới lưu lạc Diền quốc, nếu không phải năm năm trước điện hạ thi ân, ta bộ xương già này chỉ sợ sớm đã mục nát." Lão già vuốt vuốt râu ria sắc mặt cảm thán, trên trán lại có chút phức tạp.

Từ đó về sau, hán liền thề phụ tá đứa nhỏ này, ngược lại dần dần quên chính mình là cái người Hán.

Chào hỏi một phen về sau, Đạc Kiều liền vội vàng hỏi: "Văn đại nhân, sư huynh của ta như thế nào?"

Lão già nhìn xem Đạc Kiều ánh mắt mong đợi, bỗng nhiên cười, lắc đầu nói: "Điện hạ sư huynh nên là từ nhỏ rời xa đám người bố trí như thế, bây giờ chỉ cần nhiều cùng người trao đổi tự nhiên thuận tiện. Bất quá, hán tựa hồ chỉ không ở chỗ này, lão hủ nói một câu không nên nói, điện hạ cũng không cần quá cưỡng cầu hán. Còn phương diện khác, lão hủ hết sức, cái đứa bé kia cũng hết sức dụng tâm."

"Ừm. . . Cái kia liền đa tạ Văn đại nhân." Đạc Kiều thi lễ một cái, vội vàng đem lão già dọa đến chấp tay rồi đi.

Đạc Kiều cũng không biết đang suy nghĩ gì, ngăn người sau con người đảo một vòng, liền rời đi thư phòng, đi tới cung trong một chỗ nhà bên ngoài.

Nàng lặng lẽ tới gần hơi đóng lấy cửa hướng bên trong xem, chỉ thấy một cái lưng hùm vai gấu thiếu niên đang ở tu hành thương pháp, người này không là người khác, đúng là bị Đạc Kiều mang về Vô Nhai.

Bởi vì cung đình thức ăn vô cùng tốt, bây giờ Vô Nhai so lúc trước càng thêm thần thái, tại sau khi trở về Đạc Kiều liền để cho người ta xử lý dùm hán một phen. Ban đầu phá quần áo cũ đổi thành một thân màu xanh vải bảo, một đầu đồ sạm tóc dài cũng bị ghim lên, thô cuồng lông mày đi qua tu sửa về sau tựa như hai cái giương lên lợi kiếm.

Vô Nhai thân hình tung bay, cương mãnh hùng hồn, mãnh liệt bay nhanh, thương pháp lăng lệ, giống như một đầu mãnh mẽ vang dội chiến hổ.

Không hề nghỉ ngơi, Vô Nhai tu luyện đúng là Dịch Thiệu Thừa dạy thụ thương pháp —— Như Long Thương Quyết!

Đạc Kiều ở ngoài cửa nhìn xem, chẳng biết tại sao trong lòng yên tĩnh dị thường, giờ khắc này, nàng cảm giác toàn bộ thế giới đều chỉ còn lại có nàng và hán.

Nhìn một chút, Vô Nhai tướng mạo ở trong mắt nàng trở nên mơ hồ, chậm rãi đã biến thành Dịch Thiệu Thừa bộ dáng, nàng kim lòng không được đẩy cửa ra, ánh mắt kinh ngạc, mãi đến phát hiện có người sau lưng Vô Nhai một thương hồi trở lại đâm ngừng ở trước mặt nàng, nàng đều không có chút nào phát giác. Ở trong mắt nàng, lúc này "Dịch Thiệu Thừa" mặt mũi tràn đầy đều là mồ hôi, trên mặt lấy ním cười, nàng tựa như khi còn bé như vậy,

• • •

Đặc Kiều cầm lên khăn tay, hiện ra tã trước mặt.

Khăn tay bị lập tức túm đi khiến cho Đặc Kiều trong nháy mắt thanh tỉnh lại, nàng phát hiện trước mắt treo người cười vẫn là Vô Nhai, không phải Dịch Thiều Thừa, trong lòng trong khoảnh khắc đã tuôn ra vô số chua xót.

Vô Nhai liền có chút sợ hãi.

Đặc Kiều hi vọng rất nhanh thất bại, Vô Nhai cũng không thể đủ lập tức đề ý tới đến Đặc Kiều lời nói bên trong hàm nghĩa, chỉ là ngơ ngác đứng đấy.

Liền xem như nói tiếng cảm ơn loại này thường dùng, đơn giản nhất ứng đối, Vô Nhai cũng còn không có học được.

Không nói rõ được cũng không tả rõ được ủy khuất theo đáy lòng tuôn ra, Đặc Kiều ôm Vô Nhai khóc lên. Không có người biết rõ, một cái tiểu nữ hài theo chuyện gì cũng đều không hiểu đến mười năm về sau có thể độc lập phê duyệt tấu chương, ở giữa đến tốt cùng đã trải qua nhiều ít chuyển biến.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyền Chi Thiên Duyệt Đông Phương* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net.**

Chương 30: Hắc Ma Tô

Đặc Kiều xoa xoa nước mắt, sâu hít sâu, cảm giác cả người đều nhẹ nhõm nhiều.

"Sư huynh, gần nhất thế nào, đã quen thuộc chưa?" Đắc Kiều nhìn chăm chú Vô Nhai, hỏi.

"Ta... Ân... Cái kia..." Vô Nhai nói mấy cái chữ mới về sau, từng từng gât gât đầu.

"Thế nhưng là ta nghe nói sư huynh gần nhất hết sức không dung công nha." Đắc Kiều mỉm cười nói.

"Cái này. . . Ân. . . Cái kia. . ." Vô Nhai lại nói mấy cái chữ mới, lắc đầu, một mắt không tình nguyên.

"Sur huynh không muốn học cái này?" Đạc Kiêu hỏi.

Vô Nhai nhìn Đặc Kiều mặt thật lâu, mặc dù rất muốn gạt đầu, nhưng lại không muốn để cho sư muội thất vọng, sau cùng hung hăng nhẹ gạt đầu, giương lên nắm chặt nắm đấm.

"Ha ha." Đắc Kiều cười, nàng hiểu sư huynh, ý kia là ta sẽ cố gắng.

Cười xong, Đắc Kiều lôi kéo Vô Nhai, mang theo Vô Nhai cùng nhau đi ngư hoa viên.

Văn đại nhân nói, sư huynh cần phải có người cùng hấn trải qua thường nói, trao đổi, chỗ kia lại thích hợp bất quá. Mạnh này biến hóa nghe nói là năm đó nàng cha để làm mẫu thân của nàng kiến tạo, mỗi lần đến cái kia, nàng kiểu gì cũng sẽ cảm giác được một cỗ đặc thù tình nghĩa.

Hai người một trước một sau đi, liền đến biển hoa, lưng hùm vai gấu Vô Nhai theo sau lưng, tựa như một tòa thiết tháp, thân bên trên phát ra cuồng dã rất vu khí tức, khiến cho trông coi cung đình hộ vệ đều có chút trong lòng rụt rè. Không muốn, ở chỗ này Đạc Kiều lại gặp được một cái không tưởng tượng được người —— cái kia chính là nàng song bào thai đệ đệ Thiếu Ly.

Lúc này, Thiếu Ly một thân thường phục đang loay hoay lấy hoa cỏ, sau lưng đi theo mấy tên thị vệ, thị nữ.

"Thiếu Ly, ngươi cũng tại cái này?" Đạc Kiều nhìn thấy Thiếu Ly, nhưng trong lòng thì kinh hãi.

Thiếu Ly nghe vậy, lập tức buông xuống trong tay việc, bỏ xuống mọi người đi tới Đạc Kiều trước mặt hành lễ cúi đầu, sau đó cười nói: "Tỷ tỷ, ngươi tới rồi."

"Chẳng lẽ liền cho phép ngươi đến, không cho phép tỷ tỷ tới chỗ này sao?"

Đạc Kiều vừa dứt lời, Thiếu Ly sau lưng cung nữ đám người hầu, vội vàng chạy tới hướng về phía Đạc Kiều nửa quỳ nửa ngồi đi lễ.

Đây là Điện quốc cung đình lễ nghi, giống Thiếu Ly cùng Đạc Kiều cùng ở tại loại tình huống này, song phương người hầu nhất định phải lập tức cúi chào đối phương chủ nhân.

"Lớn mật! Chi là bình dân, nhìn thấy ta Điện quốc hoàng tử vậy mà không bái, là mục đích gì?!"

Đúng lúc này, Thiếu Ly bên cạnh áo đen người hầu phát hiện công chúa người bên cạnh vậy mà không có hạ bái, hơi hơi giương mắt. Lúc này lập thân quát.

Bái? Tại sao phải bái? Cô quái suy nghĩ tại Vô Nhai trong óc chợt lóe lên.

Sự phụ nhưng cho tới bây giờ không dạy qua hẳn việc này, không, lúc trước, coi như mình cúi chào, cũng chỉ bái kiến sư phó Dịch Thiếu Thừa một người.

Ngay sau đó, Vô Nhai một đôi mắt to như chuông đồng trừng trừng nhìn xem này áo đen người hầu.

Áo đen người hầu cười lạnh, chỉ Vô Nhai nói: "Cũng là một cái bình dân, được công chúa ban ân tiến cung liền dám như thế đại bất kính, thật sự là thật là lớn gan chó, người tới, dạy một chút hẳn chúng ta Ung nguyên trong hoàng thành quy củ."

Ra lệnh một tiếng, Thiếu Ly sau lưng bốn cái thị vệ đi ra, các trạm một phương vây quanh không nhai.

Áo đen người hầu hừ lạnh một tiếng, thị vệ bên trong một người nhanh chóng nhắc chân đối Vô Nhai đầu gối sau khúc chỗ đá tới.

Ầm!

Thật sự là lại hung ác lại cay một cước.

Vô Nhai ống quần đều bị chấn động đến tro bụi bay lên, nhưng mà Vô Nhai thân thể nửa điểm đều không động.

"Ủm?" Cái này thị vệ sững sờ, hẳn làm sao đều không nghĩ tới có thể như vậy, hẳn tốt xấu là cung đình thị vệ, Ngũ phẩm Tông Sur!

Không đợi hẳn kịp phản ứng, liền cảm giác đầu tê rần, thân thể nhẹ bẫng, sau đó cả người bay ra ngoài —— ở chung quanh người nghẹn họng nhìn trần trời bên trong, Vô Nhai một tay cầm lên cái này thị vệ đầu đem quăng ra ngoài.

Ầm!

Người này mềm nhũn ngã trên mặt đất, hít vào thì ít, thở ra thì nhiều.

Còn lại ba cái thị vệ lập tức con người ngưng tụ, không đợi cái kia áo đen người hầu ra lệnh, liền đối với Vô Nhai công tới.

Này một chiêu một thức đều là nặng tay sát chiêu, hạ âm, mặt trời, đàn bên trong, con mắt. . . Nơi nào là tử huyết liền hướng nơi nào công kích, trong lúc nhất thời, sáu tay như bóng dáng, Vô Nhai bị vây lại về sau, có vô số hai tay nhắm vào toàn thân hắn tử huyết đánh tới.

Phanh phanh phanh. . .

Trong lúc nhất thời, nổ vang bên tai không dứt. Thanh âm này hoàn toàn là xuất từ chặt chẽ vững vàng đá kích!

Vô Nhai tùy ý những người này công kích, chỉ là tránh thoát mệnh môn, cũng không phòng ngự, mặc cho như sắt thép nắm đấm oanh ở trên người, phảng phất vô tri vô giác, cũng là cái này cũng không đại biểu hẳn không phản kích.

Cách đó không xa, Đạc Kiều thấy vô cùng lo sợ, nhưng nàng cũng không lo lắng, từ đối với Vu thuật lý giải, Đạc Kiều đã có thể xem hiểu Vô Nhai tựa hồ còn chiếm có nhất định thượng phong, đuôi lông mày bởi vậy mang có từng tia từng tia vui sướng chi ý.

Quả nhiên, ba hơi qua đi, Vô Nhai tay như chậm thực nhanh xuyên thấu qua vô số tàn ảnh, một phát bắt được bên trong một cái thị vệ đầu túm đi qua,

đem coi như cây gậy vẽ vòng quét qua, chỉ nghe phanh phanh hai tiếng, chung quanh tàn ảnh biến mất, cái kia hai hộ vệ như hai đạo mũi tên bay bắn ra ngoài, lại bành bành hai tiếng cắm ngược vào bụi hoa.

Vô Nhai tiện tay hất lên, trong tay hộ vệ bay ra ngoài, nghiền nát một mảnh bụi hoa, chấn động tới vô số cánh hoa. Đúng lúc, một trận gió đến, vòng quanh những này vỡ cánh hoa tùy ý phiêu đăng, toàn bộ ngư hoa viên đều tràn ngập tại một mảnh phiêu lưu trong biển hoa.

Vô Nhai siết quả đấm, lắc lắc cổ, nhàn nhạt nhìn xem áo đen người hầu, từng bước một đi tới.

"Người, người, người. . . Rất tốt!" Áo đen người hầu tự nghĩ sợ là không thể giống người này, nhẹ nhàng đối phó chính mình này mấy người thuộc hạ. Cho nên khi Vô Nhai thân ảnh không lồ bao phủ lại hẳn lúc, hẳn toàn bộ mặt đều xanh.

Bất quá, sau đó lại có số lớn cung đình thị vệ bắt kịp, há lại ăn chay?

Ngay sau đó một đám người mang theo trường thương đoàn đao đem Vô Nhai vây ở trung ương, con kiến chui không lọt.

"Ha ha ha ha ha. . ." Đúng lúc này, một hồi cười ha ha bỗng nhiên vang lên, phá vỡ này cục diện bế tắc.

Nguyên lai là vương tử Thiệu Ly, hẳn phát phát tay, gấp vây quanh Vô Nhai hết thấy cung đình thị vệ toàn bộ tản mở đi ra, hẳn đi đến Vô Nhai trước mặt, vỗ Vô Nhai bả vai, nhiệt tình dị thường: "Tốt uy mãnh người! Ta thích! Xem ra tỷ tỷ có cái tốt hộ vệ a! Không tệ không tệ, như thế đệ đệ ta an tâm."

"Thế nhưng là điện hạ. . ." Áo đen người hầu còn muốn nói điều gì, rõ ràng là có chút không cam tâm, Thiệu Ly vội vàng khoát tay.

"Hắc Ma Tô, người việc này làm có hơi quá, nề tình người hộ chủ sốt ruột ta liền không cho truy cứu." Thiệu Ly một bên nói, một vừa nhìn Vô Nhai, nhìn trong chốc lát về sau, chạy đến Đạc Kiều bên người dựng thẳng ngón tay cái thân thiết nói: "Tỷ tỷ, người từ chỗ nào tìm đến cao thủ, người xem đệ đệ bên cạnh ta đều là bấy giá áo túi com. Ta không vui!"

Đạc Kiều ha ha cười, lắc đầu.

Vừa rồi hết thấy nàng cũng không phải là không có thời gian đi ngăn cản, mà là bỏ mặc chịu, chủ yếu vẫn là nhắm vào mình bên cạnh đệ đệ cái này người hầu Hắc Ma Tô.

Đạc Kiều đã sớm nghe nói, cái tên này dựa vào nhu thuận lành lợi mượn gió bẻ măng lừa gạt đệ đệ của hắn tín nhiệm, vốn muốn cho Vô Nhai thừa thắng truy kích, danh chính ngôn thuận giáo huấn một thoáng. .

"Thiệu Ly, đây là sư huynh của ta, cũng không phải là chỗ nào tìm đến. Sư huynh hẳn chịu được đến cha ta. . ." Đạc Kiều nói tới chỗ này bỗng nhiên phát giác không đúng, vội vàng im miệng.

Thiệu Ly kỳ quái nhìn xem Đạc Kiều, tựa hồ chờ đợi nàng nói tiếp.

"Ừm, tóm lại, sư huynh của ta là cao nhân chỉ bảo, cho nên mới có thể lợi hại như vậy, ngày sau khẳng định có thể trở thành ta Điện quốc A Thái." Đạc Kiều cuối cùng lý thuận tìm từ, sắc mặt đã phục thái độ bình thường. Vô Nhai cũng đã về tới phía sau của nàng, chấp hai tay sau lưng đứng thẳng, ngẩng đầu ưỡn ngực, xem trận thế này, tựa hồ căn bản cũng không đem trận này nhỏ tranh đấu nhìn ở trong mắt. Mà trái lại bên kia Hắc Ma Tô, cả khuôn mặt màu xanh tím một mảnh, hiển nhiên không mặt mũi nào ở chỗ này tiếp tục chờ đợi.

"A Thái? A. . . Ta Điện quốc A Thái chỉ có một người, mười năm một tuyển, cần đánh bại toàn bộ Điện quốc tất cả cao thủ mới có thể thu được vinh hạnh đặc biệt này, hẳn chỉ là một cái chưa khai hóa dã nhân, điện hạ ngài là nói cười sao?"

Không đúng lúc thanh âm vang lên lần nữa, đúng là cái này Hắc Ma Tô âm dương quái khí nói.

A Thái, Hán ngữ có ý tứ là Điện quốc đệ nhất dũng sĩ, cái danh xưng này chỉ cho Điện quốc ba mươi tuổi trở xuống võ giả.

A Thái tuyển bạt mỗi mười năm một lần, tình huống cực kỳ náo nhiệt, đến lúc đó cả nước các nơi ba mươi tuổi trở xuống võ giả đều sẽ tới tham gia, một khi thu hoạch được này xưng hào, không chỉ có thể hưởng thụ vinh quang, còn có thể trực tiếp tiến vào Điện quốc trong quân hưởng thụ thiên phú trường quyền lực cùng đãi ngộ, đồng thời chi này binh chi về A Thái được hưởng. Càng có một ít tiền bối A Thái lẫn vào phong sinh thủy khởi, thậm chí độc lập ra ngoài kiến thiết bộ lạc của mình, quyền lực tương đương to lớn.

Đạc Kiều không nói gì, chỉ là nhú nhú mày.

"Hắc Ma Tô lời này của người nói đến cũng không tệ, cũng là nhắc nhở ta, cái này dễ làm nhất. Hắc Ma Tô, người lập tức đi nói cho ta biết cái kia năm vị sư phụ, để bọn hắn về sau không cần đến chỗ của ta, một mực đi dạy Vô Nhai sư huynh liền tốt." Thiệu Ly nhanh liệt vỗ tay một cái, ánh mắt hưng phấn mà nói ra.

"Thế nhưng là điện hạ, này, này, điều này có thể khiến cho. . ." Hắc Ma Tô lúc này gấp.

"Có cái gì không được? Liền nói là ta nói, tỷ tỷ của ta sư huynh, liền là sư huynh của ta!"

"Có thể. . ."

Hắc Ma Tô một thoáng nhụt chí, bất đắc dĩ cúi đầu nói ra: "Cần tuân điện hạ vương lệnh." Có thể ánh mắt của hắn lại giận đến che kín tơ máu.

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Luật rừng

Biển hoa chỗ sâu, vương tử Thiệu Ly đang cùng các cung nữ chơi náo nhiệt, một cái rét căm căm thanh âm bỗng nhiên xuất hiện ở bên người.

"Điện hạ, Nhiếp Chính vương đề cho ta nói cho ngài, tiếp qua mấy ngày liền muốn tới kiểm tra ngài bài tập, hi vọng ngài sớm làm chuẩn bị. Mặt khác, Nhiếp Chính vương điện hạ nói, nếu là ngài chơi thống khoái, liền chính mình một người đi ngự thư phòng, nàng có việc muốn hỏi ngài."

Lung Hề lúc nói, chung quanh ồn ào vẫn như cũ không ngừng, nhưng "Nhiếp Chính vương" ba chữ vừa ra, lúc này toàn bộ thế giới đều tĩnh mịch, trong biển hoa ngoại trừ gió thổi cùng hương hoa, tựa như thời gian đình chỉ, những cái này cung nữ người hầu toàn bộ im lặng đứng thẳng, không nhúc nhích, mà Thiệu Ly cũng cảm thấy một chậu nước lạnh tưới xuống dưới, nguyên bản chơi đến mặt đỏ lên lập tức khôi phục như người bình thường.

Dưới ánh mặt trời chiếu sáng, phảng phất mặt mũi này còn có chút tái nhợt, mang theo chút bất cần đòi sắc mặt tại thời khắc này cũng biến thành thu lại.

Lung Hề nói xong, khoan thai đi ra, Thiệu Ly về mặt một hồi âm tình biến ảo, vô cùng khó chịu.

Bất quá vẫn là quơ tay, khiến cho người chung quanh một lần nữa chơi, không khí chung quanh rất nhanh lại trở nên náo nhiệt.

Chỉ là cái kia không đúng lúc thanh âm xuất hiện lần nữa, nguyên lai là Lung Hề dừng bước lại: "Đứng rồi điện hạ, có mặt tướng tới nơi này thời điểm, Nhiếp Chính vương điện hạ nàng đã đi ngự thư phòng, nàng nói nàng sẽ từ từ đợi ngài trở về. Hiện tại. . . Chỉ sợ đã hơi không kiên nhẫn."

Lung Hề trong lời nói, chung quanh lần nữa tĩnh mịch, Thiệu Ly nhìn xem Lung Hề lúc nói chuyện cũng không quay đầu lại bóng lưng, bỗng nhiên ra tay.

Ầm!

Quyển kinh đem một bên nở đầy hoa tươi cây nhỏ thổi đến cánh hoa múa loạn.

Bốn phía không gió, cánh hoa rất nhanh chìm, chỉ để lại lá cây cánh hoa một chút cũng không có trụ lại thân cành.

"Tàn ra đi."

Hắn vung tay lên, quay người rồi đi, chung quanh không ai dám theo sau, liền bên cạnh Hắc Ma Tô đều cúi đầu không nói một lời.

...

Nhớ tới bàn kia trên bàn tấu chương vô số, chồng chất như núi, Đạc Kiều liền cảm giác lớn đầu. Thế là tại trở lại thư phòng trước, liền đi tìm tới Văn đại nhân, hi vọng hắn có thể giúp mình cùng nhau xử lý, như thế cũng sẽ có hiệu rất nhiều. Nhưng không muốn chính là, nàng vừa vừa đẩy cửa ra, liền thấy một cái thon dài bóng lưng đang đứng trong thư phòng.

Đây là một cái ung dung hoa quý vừa có uy nghiêm dung nhan nữ nhân —— Diễm Châu trưởng công chúa.

Cầm trong tay của nàng Đạc Kiều phê duyệt qua tấu chương, nhưng lạnh nhạt sắc mặt phảng phất là tại một lần nữa xem kỹ lấy này tấu chương bên trong nội dung. Đương nhiên, nhìn kỹ phía dưới nàng mới phát hiện, trong phòng lại còn có một nữ nhân khác.

Nữ nhân này không là người khác, đúng là ngày đó bị nàng đùa nghịch Hạc U thần giáo sư thúc Hi Vân.

Hi Vân hai tay ôm ngực, dựa vào trên cây cột, nhắm hai mắt, Đạc Kiều tới nàng cũng không có mở mắt nhìn một chút, phảng phất thật ngủ thiếp đi. Đạc Kiều thấy thế trong lòng vui vẻ, nàng rất rõ ràng, hoàng cung mặc dù lớn, lại đều bị Diễm Châu cầm giữ, nếu không phải Thanh Hải Dục điều động một chút mạnh mẽ Vu nữ trong bóng tối bảo hộ, cũng thật không biết mình bây giờ còn sống hay không.

Mà cái này Hi Vân, càng là hiện nay có bảo hộ Đạc Kiều Vu nữ bên trong nhân vật mạnh nhất.

"Đạc Kiều gặp qua cô cô." Đạc Kiều thi lễ một cái, thu hồi nội tâm ý nghĩ.

"Thần gặp qua Nhiếp Chính vương điện hạ." Sau lưng, Văn đại nhân cũng liền vội vàng hành lễ.

Diễm Châu phảng phất mới phát giác hai người tiến đến, về mặt khẽ giật mình, buông xuống tấu chương, trên mặt nụ cười đi tới Đạc Kiều trước người, hai tay nâng lên Đạc Kiều này đẹp đẽ gương mặt, cẩn thận quan sát lấy. . . Lúc này Hi Vân con mắt cũng mở ra, lạnh buốt đến như dã thú chăm chú nhìn cặp kia nhìn như mềm mại tay. Phảng phất sợ tay này vừa dùng lực, công chúa điện hạ đầu liền nát.

"Nhanh khiến cho cô cô nhìn một chút, Kiều nhi gần nhất có phải hay không gầy. Ân, quả nhiên gầy một chút, tấu chương tuy nhiều, nhưng thân thể càng khẩn yếu hơn. So sánh dưới, người này đệ đệ cũng không bằng người cố gắng như vậy, về sau có thể phải thật tốt huấn đạo hắn nha." Diễm Châu vừa nói cũng cảm giác được, một cổ hữu hình áp lực vô hình đang đang áp sát, nàng có thể cảm ứng được, cái này Hi Vân xác thực cụ bị vô cùng khinh khùng phá hủy tính, khiến cho nàng không thể không phòng.

"Nhiều Tạ cô cô quan tâm." Đạc Kiều mỉm cười, tựa hồ, cùng Diễm Châu quan hệ tựa như bình thường bách tính quan hệ cô cháu không khác nhau chút nào.

"Ừm, vừa mới tấu chương cũng đưa đến, Kiều nhi người cũng phê duyệt một thoáng. Lần này tấu chương có chút khác biệt, ta sợ người không phân nặng nhẹ, này mới khiến người gọi người nắm chắc. Về sau ngâm lại không yên lòng, cho nên đặc biệt chạy tới." Đang khi nói chuyện, Diễm Châu đã một mặt từ ái lôi kéo Đạc Kiều đi tới bàn trước, cầm lên một bản tấu chương đưa tới trong tay nàng.

"Ừm? Kiều nhi nhìn một chút, đến cùng ra sao sự tình khiến cho cô cô như vậy lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Diền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ẩn giấu sâu vô cùng

Thiếu Ly đang tiến đến ngự thư phòng trên đường.

Từ khi hần phụ vương Diền vương sau khi qua đời, này ngự thư phòng liền rất ít đến, một đường hành lang cũng cực kỳ thanh tịnh và đẹp đẽ, một người thị vệ đều không có.

Tại đi ngự thư phòng trên đường có một cái lối nhỏ, đầu này con đường nhỏ người biết không nhiều, hần thường xuyên tịch thu ở đây đi.

Trong đường nhỏ ở giữa là một mảnh đất trống, chỉ phải xuyên qua mảnh đất trống này liền có thể rất nhanh tới ngự thư phòng —— thân là vương thất thành viên nồng cốt nhất một trong, hần mặc dù bất cần đời, lại cực kỳ hiểu rõ cô cô tính tình, cũng rất rõ ràng cô cô ghét nhất chờ đợi chuyện này.

Trước kia có cái quyền thần tự cao tự đại, khiến cho cô cô đợi lâu nửa chén trà nhỏ, kết quả là bị cô cô sinh sinh đánh chết.

Từ đó về sau, chỉ cần là cô cô chiếu lệnh, liền xem như bệnh nặng cũng phải từ trên giường đứng lên, đi địa điểm chỉ định sớm các loại.

Ngay tại hần đi đến đất trống lúc, một đạo duệ phong bỗng nhiên theo sau đầu đánh tới, Thiếu Ly lập tức xoay người trở tay một chưởng.

Ầm!

Hai chưởng va nhau, thanh âm to lớn, Thiếu Ly rút lui mấy bước còn không có đứng vững, liền cảm giác cảm tới sắc bén sức gió lần nữa đánh tới, lập tức biết không tốt, vội vàng giơ chưởng ứng đối.

Hòn non bộ trong đám, chỉ thấy Thiếu Ly chưởng càng lúc càng nhanh, chung quanh giống như có cái cái bóng mơ hồ bay tới bay lui, theo bốn phương tám hướng vây lấy Thiếu Ly. Dần dần, Thiếu Ly xuất chưởng cũng đánh ra tàn ảnh, trán của hần cũng toát ra tinh mịn mồ hôi. Tinh mịn mồ hôi dần dần đã biến thành hạt đậu lớn nhỏ, viên viên lăn xuống, bay tung tóe.

Mãi đến Thiếu Ly rốt cục chống đỡ không nổi, bị một chưởng kia đập đến bay ra ngoài, vọt tới một ngọn núi già bên nhón.

Đạo hắc ảnh kia lại chẳng biết lúc nào trôi dạt đến Thiếu Ly sau lưng, ấn lấy phần lưng của hần đem nhẹ nhàng chế trụ, sau đó chậm rãi chìm rơi trên mặt đất.

Thiếu Ly vội vàng tránh thoát hồi trở lại xem.

Này xem xét, liền sùng sốt, sau đó phảng phất thấy được thế gian hoảng sợ nhất sự tình, vội vàng nửa quỳ nói: "Thiếu Ly cung nghênh cô cô."

"Người còn biết ta cái này cô cô." Diễm Châu cười cười, "Người cũng đã biết, đây chỉ là ta một phần trăm cường độ, người lại đều chống đỡ không được."

Liền, quỳ một chân trên đất Thiếu Ly toàn thân run lấy bầy.

"Thiếu Ly. . . Thiếu Ly sao lại quên. . ."

"Chưa quên ta cái này cô cô, cũng là quên ta cái này cô cô nói cho người lời nói, đúng không?"

"Thiếu Ly không dám. . ."

"Người là không dám lười biếng, vẫn là không dám cùng cung nữ thân hoan?"

Vương tử Thiếu Ly không nói một lời, mồ hôi tích tụ rơi trên mặt đất, rất nhanh hội tụ thành một vũng nước nước đọng.

"Nguyên lai tu vi đi đến Nhị phẩm Tông Sư, cũng khó trách người dám như thế. Hừ, đứng lên đi. Người không là ưa thích chơi à, cũng được, cuối năm A Thái tuyển bạt bên trên, người như có thể thắng A Thái xưng hào, như vậy ngày sau người như thế nào ta liền không quan tâm người." Nói đi, Diễm Châu hướng trên mặt đất vút xuống một quyền sách liền đi.

Thiếu Ly đứng lên, phía sau lưng đã ướt đầm.

Hần nhặt lên trên đất sách xem, phát hiện quyển sách này nguyên lai là triều Hán võ học bí kíp, khiến cho hần kinh ngạc chính là, quyển bí kíp này lại còn

là trước đó cái kia năm người sư phụ nói qua thích hợp hẳn nhất lại sớm đã thất truyền cái kia bộ công pháp.

Nhưng đạt được quyền bí kỹ này Thiếu Ly cũng không có một tia vui vẻ, tương phản, một cổ không hiểu bị phần chi ý xông lên đầu, Thiếu Ly nắm bí kíp một quyền đập vào hòn non bộ bên nhon bên trên.

Àm!

Toà này cao một trượng hòn non bộ cùng bí kíp cùng nhau bị oanh thành bã vụn.

"Ta tuyệt không muốn bắt luận người nào bổ thí!"

Nếu là hẳn năm cái sư phụ ở đây, tất nhiên sẽ kinh ngạc đến tột đỉnh, bởi vì dạng này quyền kinh căn bản không phải Nhị phẩm Tông Sư tu vi, mà là nhất phẩm, hơn nữa còn phải là tiến vào nhất phẩm thật lâu, đem lực lượng tu luyện được giọt nước hòa hợp mới được!

...

Nguyên Dương, liền là khiếu huyết bên trong thai nghén sinh ra lực lượng. Mà khiếu huyết, bất kỳ người nào đều có, trải rộng toàn thân. Người tập võ cũng không phải người tập võ khác nhau cũng đang ở chỗ này.

Người bình thường khiếu huyết trống rỗng bên ngoài xẹp, người tập võ khí huyết cường thịnh, thai nghén sinh ra Nguyên Dương, Nguyên Dương tồn vào trong đó. Dội thời gian sử dụng, liền sẽ quắt lấy ra cùng nhau bắn ra, cho dù bình thường một chương đều có thể khai sơn phá thạch.

Điền quốc cung đình một góc trong tiểu viện, năm cái quái lão đầu đang ở cho Vô Nhai đốc lòng giảng giải.

Cũng chẳng biết tại sao, Vô Nhai đoạn này thời gian đến nay đọc sách rất nhiều, biết chữ lại không có nhiều, đạo lý cũng một cái không hiểu, thế nhưng phức tạp như vậy Nguyên Dương tu hành lý lẽ hẳn lại một chút liền thông.

Hiểu rõ về sau hẳn đã cảm thấy kì quái, bởi vì cái này cùng sư phụ hẳn giáo sư giống như không giống nhau.

Như long thương quyết tu luyện, ý tứ là toàn thân kinh mạch làm lớn nói, Nguyên Dương vận hành trong kinh mạch, khí chuyển sấm chớp, chu thiên không ngừng, bao giờ cũng muốn để trong thân thể Nguyên Dương lực lượng vận hành, cùng này người tu luyện ra Nguyên Dương về sau liền muốn chứa đựng lời giải thích, giống như nhất tĩnh nhất động, trình độ nào đó là đi ngược lại.

Cũng là cũng không quản được nhiều như vậy.

Đối với Vô Nhai tới nói, mấy cái này lão già vốc người cổ quái, tính tình càng cổ quái, hẳn không chọc bọn hắn, bọn hắn liền có thể lặng yên dạy mình. Bọn hắn dạy cái gì, hẳn đến học cái gì, mỗi ngày đòi lấy dạng, học cùng chơi một dạng, hẳn cũng làm không biết mệt. Cái gì kéo cung dùm "Liễm Mục Khiên Ngưu Lực", ném phi đao dùm "Xảo Xà Oản", đùa nghịch lá chắn dùm "Bách Bộ Thân", dao chặt dùm "Liên Thân Phong Ma Trảm", lưu khóa roi dùm "Cầu Long Tĩ".

Vô Nhai cũng không biết là, hẳn tu hành thể chất, học vật tư chất, tiến bộ tốc độ, đồng dạng khiến cho này năm cái Điền quốc đại tông sư giật mình không nhỏ.

...

Điền quốc, vương tử Thiếu Ly cung nội.

Lại một ngày trôi qua, này năm cái võ học Tông Sư đi tới vương tử Thiếu Ly bên này, chiếu lệ cũ giáo sư vua của tuổi trẻ con.

Vương tử tư chất tốt, Tiên Thiên lại điều kiện tốt, ngày ngày tắm thuốc tẩy xương địch thân, đồ vật gì một giáo liền sẽ, tiến bộ như bay thần tốc. Có thể hết lần này tới lần khác để bọn hắn bắt đắc đi là, vương tử mỗi đến lúc này liền bắt đầu chơi xấu, lười biếng, dùm đủ loại thủ đoạn từ chối, cái gì một hồi đau bụng, một hồi khát nước, nhưng làm này năm cái lão đầu khiến cho trong lòng nổi giận, còn kém biệt xuất nội thương.

Có thể tức thì tức, trở ngại thiếu niên này vương tử thân phận, Nhiếp Chính vương tự mình dẫn dò, bọn hắn lại lại không thể làm gì.

Rốt cục, bên trong một cái tính tình nóng nảy lão đầu nhìn xem luôn mồm hô hào đau lưng nhức eo thiếu niên, nằm tại trên giường gọi tới cung nữ cho mình xoa bóp đáng vẻ, không nhẫn nại được. Ngắm lại hôm đó Nhiếp Chính vương đối bọn hắn lời hứa, nghĩ nghĩ bọn hắn truy cầu gần nửa đời người Vương Giả cảnh, hẳn một bước hướng về phía trước, ôm quyền nói cất cao giọng nói.

"Điện hạ, chẳng lẽ cho là mình tư chất cực cao liền nhưng như thế lười biếng rồi?"

"Phải thì như thế nào?"

Thiếu Ly hưởng thụ lấy cung nữ cho mình cho ăn bồ đào, tinh tế nhai lấy, cảm thụ được cái kia chua ngọt ngon miệng nước tại trong miệng bạo tung tóe bốn phía, tràn đầy mùi thơm, vẻ mặt hưởng thụ mà tiêu hồn.

Chính mình liền hình dáng này, các ngươi bọn này lão già có thể làm khó dễ được ta? Hừ ~

"Cái kia lão thần liền nói thẳng, điện hạ còn nhớ trước tiên cần phải lúc trước đã nhân thiếu niên?"

"Ừm, ta hoàng tử sư huynh thôi, thế nào?"

"Tư chất trác tuyệt, tiến bộ nổi bật."

"Ha ha, ta liền biết ta hoàng tử nàng ánh mắt tốt."

Lão nhân này bản muốn dùng cái này kích thích thiếu niên lòng háo thắng, không muốn lại nghe được này vô đã mở không sợ roi, liền một hồi thở gấp.

"Điện hạ, thiếu niên kia đang dạy dỗ trước, tu vi đã có tông sư cảnh sơ kỳ, đoạn này thời gian đến nay tiến bộ nhanh chóng, đã đến Tông Sư Ngũ phẩm, lúc này mới bao lâu? Chắc hẳn tiếp qua một thời gian, liền muốn đem điện hạ ngài cho vứt đến xa."

"A ~ ừ, không tệ không tệ." Thiếu Ly ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng buông xuống dưới mí mắt ánh mắt nhanh chóng chuyển động, trầm mặc sau đó bỗng nhiên ha ha phá lên cười, cười đến cực kỳ vui vẻ, cái này mấy cái lão đầu khiến cho không rõ ràng cho lắm, còn tưởng rằng kích thích quá mức, vội vàng trừng mắt khẩn trương nhìn xem trên giường thiếu niên.

"Vài vị lão sư, như thế liền tốt, các người tiếp tục cho ta cố gắng dạy, dụng tâm dạy." Thiếu Ly đứng dậy, trịnh trọng hẳn tiếng nói.

"Chuyện này. . ."

"Không dối gạt vài vị lão sư, vài ngày trước cô cô tới tìm ta, nói cho ta biết, chỉ cần ta có thể cảm xuống cuối năm tuyển bạt, trở thành tân nhiệm A Thái, như vậy nàng liền rất cuộc không để ý đến. Nay đương nhiên cùng các lão sư quan hệ không lớn, bất quá ta lại còn biết, các lão sư bây giờ đứng trước bình cảnh, cô cô nàng lão nhân gia đối với các người làm hứa hẹn, hứa hẹn nội dung ta đại khái cũng đoán được liền không nói. Các lão sư như vậy khích tướng khuyến ta đơn giản là vì này hứa hẹn sự tình, đúng không?"

Thiếu Ly dừng lại, ánh mắt quét qua năm cái lão đầu.

Các lão đầu từng cái lẫn nhau nhìn một chút, yên lặng không nói, xem như ngầm thừa nhận.

"Đã như vậy, chúng ta tới làm một vụ giao dịch đi." Không đợi các lão đầu nói chuyện, Thiếu Ly liền tiếp tục nói: "Các người đem hết toàn lực giáo sư huynh liền tốt, thế nhưng cuối cùng giữ môn tuyệt kỹ đều không cho phép dạy hẳn, chỉ có thể dạy ta, đồng thời còn muốn dạy ta phương pháp phá giải, như thế nào? Các loại cuối năm thời điểm, hẳn liền sẽ thuận lợi giết tới cuối cùng, mà khi đó ta cũng có thể nhẹ nhõm hái đến A Thái. Ta trở thành A Thái, cô cô chắc chắn hài lòng, hài lòng phía dưới ta nói ngọt hai câu, lại thêm các người da mặt dù dày một chút, cô cô chắc chắn làm tròn lời hứa, như thế nào?"

Mấy cái lão đầu đều là quân nhân, vốn là tính tình ngay thẳng cực kì. Lại thêm lại là đại tông sư thân phận, lâu dài ngồi ở vị trí cao, tính tình càng tốt đẹp hơn thẳng, không cho phép lệch ra. Có thể chính vì vậy, bọn hắn đối với việc này theo không nghĩ tới khác một loại khả năng, mà loại khả năng này, vương tử Thiếu Ly vì bọn họ tìm được.

Nghĩ lại một hồi, nếu theo như người bình thường đi xuống, ba mươi tuổi phía dưới, cái kia đã nhân thiếu niên thật là sẽ trở thành vương tử Thiếu Ly kình địch.

Nhưng nếu trái lại tưởng tượng, tuy là kình địch, có thể không phải cũng là trợ lực sao?

Mà lại cái này trợ lực càng cường đại, bọn hắn cách mục tiêu dự trữ cũng càng gần. Đi vào Vương Giả cảnh, khi đó bọn hắn truy tầm nửa đời người sự tình, người chấp niệm ở đây, cả một đời chỉ có một cái, bọn hắn đã nửa người xuống mồ, lại không nắm chặt liền không còn kịp rồi!

Cứ việc này tuân khiêng tính tình của bọn hắn cùng tâm tính. . .

Cẩn rằng một cái: "Thành!"

Nhưng bọn hắn không biết là, giờ này khắc này tại Đạc Kiều trong thư phòng, xấp xỉ một màn đồng dạng tại diễn ra.

"Sư huynh, người quả nhiên không có khiến ta thất vọng, đều đến nhất phẩm Tông Sư cảnh giới." Đạc Kiều ánh mắt xúc động vô cùng, thế nhưng là vẻ mặt vẫn trầm ổn như cũ, cách cư xử cũng không thiếu nữ một tia nhảy thoát.

"Còn nhớ rõ ta đối với người nói đến sao?" Đạc Kiều hỏi.

Vô Nhai gật gù đầu, chất phác ánh mắt hồi trở lại suy nghĩ một chút, dùng không trôi chảy ngôn ngữ nói ra: "Ẩn giấu, không nói cho."

"Ừm." Đạc Kiều nhẹ nhàng thở ra, "Chỉ cần cái kia mấy lão già cũng không biết lai lịch của người, liền không thể an toàn hơn!"

Trên thế giới này lớn nhất rừng rậm là cung đình, nguy hiểm không phải này trong cung đình mỗi một cái khoác lên da người ẩn giấu ** người, mà là từng cái tâm như Lệ Quý thị sản cùng bọn hắn bày Vu thuật bày rập.

Cho nên, đạo bước trong đó, phong cảnh phong cảnh tuy tốt, thế nhưng đến bao giờ cũng không cần thận từng li từng tí.

Tuổi già võ tướng lập tức phản khiển trách: "Hừ, người cái thái giám sau khi, chưa bao giờ theo quân mà đi, có tư cách gì đi đàm quân sự sách lược? Ta

thiên triều Thần Uy, tất cả đều hủy ở loại người như người trong tay. Tổ tông nói qua, phạm ta Cường Hán giả, xa đâu cũng giết, Điền quốc cũng không thể ngoại trừ."

Văn thần nghe vậy sắc mặt kích cang, đỏ mặt phản bác: "Tứ tướng quân, người nói gì vậy. Chiến không chiến đều muốn cân nhắc hai bên lợi hại, chúng ta bắc có Hung Nô, hướng tây đông khuếch trương lại không phải thời gian sớm chiều. Bao năm qua đến nay, chẳng lẽ thua trận còn thiếu sao? Hừ, ta cái này quan giai tuy thấp người, lại là đọc vạn cuốn Thánh Nhân sách thi đậu mà đến. Học mà ưu thì sĩ, này tứ thư ngũ kinh giáo hóa lý lẽ, chẳng lẽ tại lão tướng quân trong mắt cũng là câu thí sao?"

"Người người người. . . Cường từ đoạt lý!" Võ tướng từ nghèo mực tận, cuối cùng giận dữ nói, "đơn giản lẽ nào lại như vậy!"

Lúc này vai phản diện đại thần đột nhiên cười lạnh một tiếng, lấy ra một phần văn thư.

"Bệ hạ, thần này có một phần văn thư, phía trên ghi chép Tứ lão tướng quân con thứ ba gần nhất tại Thường Sơn chiếm cứ ruộng tốt ngàn nghìn, nuốt riêng Trung Lang Kiều Long tướng quân đồng ruộng, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, mời bệ hạ phán đoán sáng suốt.

Hoàng đế giật mình, bắt tới xem sau sắc mặt giận dữ, hung hăng đem cái kia văn thư hướng trên mặt đất hất lên, ánh mắt mang theo lửa giận nhìn về phía tuổi già võ tướng quát: "Tứ lão tướng quân, chính người nhìn một chút. . . Đây rốt cuộc là chuyện gì đây."

Nguyên lai Thường Sơn quận chẳng những ruộng tốt phi nhiêu, vẫn là thừa thừa võ tướng chỗ. Chẳng những trước có Quang Vũ hoàng đế ở chỗ này bình qua loạn, càng có nhiều vị hoàng tử bị phong Thường Sơn vương, thấy rõ đây là khối hoàng gia phúc địa. Hơn hai mươi năm trước, nơi đây đi ra một người mới, tên là Kiều Long. Người này là cái võ học kỳ tài, năm đó trước từng tại trước điện luận võ, thụ phong Trung Lang tướng vinh hạnh đặc biệt.

Nhưng mà một người như vậy, vậy mà không biết vì sao biến mất.

Bây giờ sự tình đã qua mười năm,

Tất cả mọi người đã xem hán quên mất, cũng là trước một hồi người này đột nhiên lại trở về, cũng đi tới trong quân báo cáo công tác, đồng thời tiếp nhận ban đầu gia sản, sự tình mới bởi vậy bạo phát ra.

Thế là liền có hôm nay cục diện này.

Trên triều đình niên kỉ lão võ tướng xem xét này văn thư, đúng là cáo trạng chính mình con ruột, làm sao không kinh ngạc cực điểm? Năm đó trước điện luận võ, này Kiều Long sao mà chi hung tàn, gần chết vẫn có thể đâm giết nhiều vị thiếu tướng quân, cái kia đầm máu hình ảnh y nguyên rõ mồn một trước mắt, ngấm lại đều khiến lòng người run lên.

Cái gọi là gừng càng già càng cay, vị lão tướng này quân tâm nghĩ này Kiều Long thực sự đáng chết, bây giờ nhưng lại không thể không dè xuống việc này. Thế là dứt khoát quỳ rạp xuống đất, khò khò rờ rờ nói: "Hoàng Thượng a, con ta Tứ Mông mặc dù tuổi nhỏ cuồng vọng, nhưng ít ra sẽ không không duyên cớ đoạt người điền sản ruộng đất, ở trong đó nhất định là có oan khuất. Hoàng Thượng có khả năng cái khác triệu hoán, muốn đem việc này tra ra. Cũng là. . ."

Lão tướng quân đưa ánh mắt nhìn về phía vai phản diện văn thần, gào khóc: "Cũng là chúng ta ở đây thương nghị việc nước, nhưng không ngờ bởi vì tiểu nhi ngang bướng, khiến cho chư vị đại nhân càng đem đại sự quốc gia gác lại, lần này tội nghiệt, lão thần ứng tự vẫn trừng trị a. . ."

Nhưng triều đình không cho phép bội kiểm, người lão soái này không có kiểm tự vẫn, coi trọng liền muốn đi đứng trước điện cây cột lớn.

Hoàng đế lập tức sai người đem hán kéo xuống, đầu tiên là lên án mạnh mẽ hán một châu, tiếp sau đó ngữ khí hòa hoãn rất nhiều, an ủi: "Tứ soái lo ngại, người như thế nhắc nhở ta. Một chuyện quy nhất sự tình, chúng ta còn tiếp tục thương lượng thảo phạt Điền quốc sự tình a. Chờ chút. . . Tứ Mông cùng cái kia kêu cái gì Long, cũng cần dùng nhìn thẳng vào nghe, ghi lại đi."

Liền thấy có quan văn một bên ghi chép, một bên nhắc nhở Hoàng đế.

"Người kia gọi Kiều Long tướng quân. . ."

Hoàng đế trầm nghĩ: "Kiều Long danh tự, vì sao ta còn có một tia nhớ kỹ đâu?"

Quan văn tựa hồ đoán được Hoàng đế tâm tư, lại nhắc nhở: "Bệ hạ, hai mươi năm trước, vị tướng quân này từng trước điện luận võ, máu phun ra năm bước, giết qua mấy vị anh hào thiếu tướng. Tiên đế bởi vậy nhiều hơn hậu ái, tứ phong quan tước. Cũng là kỳ quái là, không nguyên nhân không có kết quả. . . Hẳn tại mười năm trước bỗng nhiên liền mất tích. Bây giờ lại vì sao trở về. Bệ hạ ——"

Hoàng đế gật gù đầu, hai đầu lông mày ấn tượng tựa hồ sâu hơn một chút.

"Đã là Tiên Hoàng cự thần, lại rất được thánh sủng, này đồng ruộng án càng phải tra cái tra ra manh mối. Tra!"

Lão tướng quân ánh mắt ngưng tụ, thân thể nhỏ bé không thể nhận ra run rẩy.

Xếp hàng đứng yên vai phản diện văn thần hơi hơi cười lạnh, trong lòng tựa như nghẹn đủ một cỗ sức lực, kiên cố hơn cầm tuyệt không thể đối Điện quốc động binh. Tại hán ảnh hưởng dưới, một nhóm lớn vây cánh bắt đầu phân tích binh mã lương thực, tướng soái binh lính, địa lý đường núi, thành tựu biến hóa, chờ một chút cần muốn cân nhắc rất nhiều vấn đề. Bất kỳ một cái nào khâu xảy ra sai sót, viễn chinh Điền quốc giả thiết liền có thể thất bại tan

tác mà quay trở về.

Vai phản diện vẫn thần cuối cùng chú ý cẩn thận nói: "Khởi bẩm bệ hạ, Thái hậu năm tới đại thọ sắp đến. Lúc này chúng ta như đối Diền quốc động binh, tổn hại đức thua thiệt phúc —— nàng lão nhân gia cũng nhất định không nguyện ý thấy điểm ấy, cho nên. . . Thánh thượng. . ."

Thái hậu! Lại là Thái hậu!

Hoàng đế về mặt lúc này chìm xuống.

Hắn là cao quý Cửu Ngũ Chí Tôn, thế nhưng bây giờ Thái hậu đương quyền, có một số việc mình cũng không cách nào định đoạt. Tuấn mỹ khuôn mặt lại nhiều từng tia từng tia cùng ở độ tuổi này không để lại hung ác nham hiểm. Hắn lạnh lùng nhìn chăm chú lên đám người, chỉ cảm thấy lòng người ở giữa khoảng cách là xa xôi như thế, một cô nói không nên lời là bất đắc dĩ vẫn là oán giận cảm xúc, đột nhiên dâng lên trong lòng, hắn hung hăng vung lên quạt ngà bần cát.

"Không đánh, không đánh!"

"Tan triều!"

Ông tay áo vung lên, Hoàng đế rời đi điện Sùng Đức.

. . .

Kiều Long, tự nhiên không phải chân chính Kiêu Long, mà là Dịch Thiếu Thừa.

Năm đó hắn không xa ngàn dặm, đưa một cây sợi dây đỏ cho đến Đạc Kiêu về sau, lại cùng Thanh Hải Dục vội vàng gặp mặt một lần, liền trở về tới Hồ Bạt trấn. Đi con đường nào, cũng từng khiến cho Dịch Thiếu Thừa khó mà lựa chọn.

Về sau hắn nghĩ thông suốt, cùng khô thủ, không bằng hướng phía nguy hiểm tiến lên, mới nợ cũ nợ đều cái kia thu vừa thu lại.

Cũng là con đường này rất nguy hiểm, chính mình có thể hay không trở về còn khác nói, cho nên càng không thể mang Vô Nhai đi, chỉ có thể khiến cho Vô Nhai tại Hà Bạt trấn chờ lấy, nói không chừng có một ngày, hắn thanh toán xong hết thấy nợ máu, sẽ còn trở về, cùng cái kia hai cái hài nhi gặp nhau.

Chỉ là, trở về Đại Hán trong cơ thể hắn vẫn tồn tại ác độc Diễm Châu ở trong cơ thể hắn gieo xuống đầu kia Cửu Hòa Thiên Ngô, cái này cũng dẫn đến hắn trên gương mặt hóa độc vết sẹo, tốt lại phạm, phạm vào cho dù tốt, vòng đi vòng lại vô cùng khó chịu.

Thời gian mười năm, Dịch Thiếu Thừa trong cơ thể đầu này Cửu Hòa Thiên Ngô càng dài càng lớn, mỗi lần phát tác hắn đều thống khổ đến tột đỉnh, thậm chí hắn có thể cảm giác được này vô công ở trong người nhúc nhích. Nhưng mà trùng hợp chính là, đầu này màu lửa đỏ Cửu Hòa Thiên Ngô lít nha lít nhít hỏa tức, đi lại tại kinh mạch bên trên sinh ra hàng loạt độc tố, ngược lại kích thích kinh mạch sinh trưởng đến càng thêm cứng cáp, cường hãn.

Dịch Thiếu Thừa tu luyện Lôi Điện Tâm Pháp, tu luyện chính là kỳ kinh bát mạch, khí đi kinh mạch.

Vốn nhờ này tại Cửu Hòa Thiên Ngô kích thích dưới, kinh mạch càng ngày càng mạnh, tu luyện Lôi Điện Tâm Pháp đột phá tầng tầng hạn chế, nhất trọng, nhị trọng, Tam trọng. . . Cho đến ngày nay, chỉ cần Dịch Thiếu Thừa ngồi xuống, trên đỉnh đầu liền sẽ hình thành một đoàn màu đỏ thắm tầng mây, dùng Tiểu chu thiên đồ hình vận chuyển, sinh sôi không ngừng, phức tạp tuần hoàn, coi như trên thân thể có trí mạng vết thương cũng sẽ tự động khép kín, phục hồi như cũ tốc độ có thể so với thần đan diệu dược.

Loại hiện tượng này, chính là những Giới Chủ cảnh đó cường giả cũng cầu còn không được "Độc sinh luân chuyển, sinh tử vô thường" thân thể.

Loại này thể chất hình thành điều kiện cực kỳ ngẫu nhiên, Dịch Thiếu Thừa ý thức được điểm ấy về sau, liền bỏ đi tiêu diệt trong cơ thể Cửu Hòa Thiên Ngô suy nghĩ, hắn muốn nhờ Cửu Hòa Thiên Ngô tiếp tục tu luyện Lôi Điện Tâm Pháp. Nếu như có thể tu đến đến Lôi Điện Tâm Pháp đứng đầu nhất đệ thất trọng thiên, nhất niệm thông thiên, cả người liền sẽ cùng thiên lôi hợp nhất, chân chính không chế Thiên Địa tứ pháp "Phong Hỏa Lôi Điện" một trong, trở thành người phạm không thể lý giải tồn tại.

Bất quá, cho dù có Cửu Hòa Thiên Ngô ở trong người chạy, thả ra độc tố kịch liệt, tu luyện Lôi Điện Tâm Pháp vẫn cần đủ loại cơ duyên, cùng với thời gian dài dằng dặc.

Tại trong lúc này, Dịch Thiếu Thừa hồi trở lại qua năm đó Cửu Châu kiếm phái, tìm tới một chút đồng môn lão nhân, nhưng có lẽ đi qua năm tháng tẩy lễ, năm đó những người này nhiệt tình muốn trượng, đều là đã để nguội, cái gì báo thù, cái gì sư tôn sư nương, cái gì Văn nhi sư muội, đều đã trở thành qua lại mây khói, liền nhắc lên đều khưn nưn.

Lòng như tro nguội Dịch Thiếu Thừa đứng tại tông môn cô phong đỉnh trông về phía xa sơn hà, đáy lòng một mảnh cô lương.

"Cửu Châu kiếm phái, nhất định phải trùng kiến. Những cái kia kẻ thù, nhất định phải từng cái thu lại."

Một cổ trước nay chưa có sát khí, tràn ngập Dịch Thiếu Thừa ở sâu trong nội tâm, trước đây thật lâu chấp niệm hạt giống liền đã gieo xuống, bây giờ bất quá là hạt giống trở về cổ thổ muốn nảy mầm thôi, này đã định trước có thể máu tới đổ vào mới có thể mọc rễ nở hoa.

Ghê tởm hơn chính là, Kiều Long biến mất sau rất lâu, hấn tam tử Từ Mông liền đi tới nơi đây, xâm chiếm tiên cơ hoàng ban thưởng cho Kiều Long gia sản ruộng tốt.

Nói đến chỗ này, Hạng Trọng hung hăng vung một quyền, nắm đấm trên không trung đánh ra bành vang.

Dịch Thiệu Thừa liền kinh ngạc, bởi vì cái này nặng thực lực chi kém hấn bên trên một chút, hấn kinh ngạc không phải cái này, mà là Kiều Long khi còn sống rất cuộc mạnh cỡ nào, lại có thể khiến cho cường đại như vậy hấn tử khẳng khẳng một mực đi theo.

Hai người riêng phần mình cảm thán về sau, liền bắt đầu thương thảo như thế nào báo thù.

Một phen bàn bạc về sau, Dịch Thiệu Thừa liền tại Hạng Trọng nói một chút đã biến thành Kiều Long, như thế thân phận cũng không còn là binh dân. Kiều Long trước kia là Trung Lang tướng, chức vị khá cao, nếu có thể thành công cầm lại lúc đầu quân quyền, liền có đầy đủ thế lực cùng cái kia trong triều địa vị khá cao lão tướng quân Từ Thắng đấu một trận.

Kết quả là, tại Hạng Trọng trợ giúp dưới, Dịch Thiệu Thừa bề ngoài, cách cư xử đều chậm rãi chuyển đã biến thành Kiều Long.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ, hấn nhất định phải bước ra càng then chốt bước đầu tiên, cái kia chính là nói cho tất cả mọi người hấn Kiều Long trở về, như thế hấn Kiều Long thân phận mới có thể ngồi vững. Sau đó, này mới có cái kia một tờ cáo trạng tố tụng Từ Mông xâm chiếm nhà hấn sinh sự tình. Cũng là cái kia phần cáo trạng không biết làm sao lại rơi xuống cái kia vai phản diện văn thần trong tay, này mới có sau khi hí kịch tính một màn.

...

"Đứng rồi tướng quân, chuyện kia có tiến triển." Treo xong tám biển, Hạng Trọng nhìn chung quanh, sau đó liền cùng Dịch Thiệu Thừa cùng nhau tiến nhập tòa nhà, sau đó bắt đầu đem triều đình tiếng gió thổi toàn bộ nói cùng Dịch Thiệu Thừa nghe.

"Ừm, kết quả này cũng là ngoài dự liệu của ta." Nghe xong, Dịch Thiệu Thừa đầu hơi lệch ra, ánh mắt yên lặng, lộ ra vẻ suy tư.

Này một bộ trầm ổn từng trải bộ dáng, khiến cho một bên Hạng Trọng nhìn trong lòng gật đầu.

Nếu không phải lâu dài sung làm Kiều Long tướng quân hộ vệ, quen thuộc tướng quân nhất cử nhất động, thật đúng là khó nhìn ra bây giờ Dịch Thiệu Thừa sơ hở tới.

Như vậy cũng tốt, cơ sở đã đặt vững, chuyện kế tiếp tựa hồ có khả năng trên phạm vi lớn triển khai.

"Tướng quân ý như thế nào?" Hạng Trọng hỏi.

"Nếu hấn quyền nghiêng triều chính, ta ngược lại thật ra muốn bái thăm bên dưới người này." Dịch Thiệu Thừa trầm giọng nói ra.

"Tướng quân không thể." Hạng Trọng nghe xong có chút gấp, vội vàng giải thích nói: "Tướng quân có chỗ không biết, người này tên là lý nước thật, là có tiếng gian xảo hạng người, mà lại tính tình cũng rất cổ quái. Tới trao đổi, cố gắng liền chúng ta chính mình cũng không biết chỗ nào đắc tội hấn, kết quả là hấn ngược lại sẽ không vui."

"Nhưng người này lại là bây giờ trong triều lớn nhất phản xuất binh một mạch, đúng không?" Dịch Thiệu Thừa ngắt lời nói.

"Đúng."

"Người này bây giờ cùng Từ Thắng như nước với lửa, đúng không?"

"Đúng."

"Chúng ta cùng Từ Thắng là địch nhân có đúng hay không?"

"Đúng."

"Như vậy địch nhân của địch nhân, liền là bằng hữu, hấn nhằm vào Từ Thắng cùng chúng ta nhằm vào Từ Thắng, nơi đây mục tiêu là giống nhau như đúc." Dịch Thiệu Thừa phân tích nói: "Mà chúng ta nghĩ muốn đạt tới mục tiêu kế tiếp, bây giờ chỗ dựa lớn nhất liền là người này." Nói đến đây, Dịch Thiệu Thừa bốn phía nhìn thoáng qua về sau, thấp giọng nói: "Ta bây giờ mặc dù là Kiều Long, khó phân thật giả, nhưng này lúc trước đưa lên phục chức tấu sách như không người hỗ trợ, bằng vào Từ Thắng thủ đoạn, ta vẫn là rất khó trong triều dừng chân. Nếu là có thể này người trợ giúp, bằng vào người này bên ngoài nghe đồn lòng dạ hẹp hòi có thù tất báo tính cách, cái kia hấn không thể cho Từ Thắng trên người cắm viên cây đinh. Này cây đinh, lựa chọn tốt nhất chính là ta."

Hạng Trọng hai mắt tỏa sáng, ngữ khí đồng ý: "Tướng quân anh minh."

Chỉ là sau khi nói xong, lại nặng nề thở dài, vậy mà khiến cho Dịch Thiệu Thừa cảm thấy kì quái.

"Tướng quân có chỗ không biết, năm đó nếu là ngài có thể như thế biến báo nghĩ, cũng không lại. . ."

Ba!

Dịch Thiệu Thừa bỗng nhiên vỗ xuống Hạng Trọng bả vai, ngắt lời nói: "Hiện tại cũng không phải cảm thán thời điểm, loại tiểu nhân này không tốt hầu hạ, vậy thì phải cho hắn đưa lên một phần hậu lễ."

Lẽ?

Hạng Trọng không có kịp phản ứng nói: "Thế nhưng là tướng quân, chúng ta cũng không có nhiều như vậy vàng bạc tài bảo. . ."

"Vàng bạc tài bảo có thể làm lễ, nhưng hậu lễ, không phải nhất định phải vàng bạc tài bảo là được." Dịch Thiệu Thừa cười thần bí.

Hạng Trọng như hòa thượng sờ mái không thấy tóc, đứng vào lúc này, nhà cửa cửa chính bỗng nhiên bị oanh vang lên, phanh một tiếng mở ra. Dịch Thiệu Thừa chuyển mắt nhìn đi, nhìn về phía cái kia oanh mở cửa chính một đám lớn người, bỗng nhiên ha ha phá lên cười: "Tặng lễ tới, còn thật là khéo."

. . .

Giờ phút này ước chừng là tại hoàng hôn thời khắc, đám mây ráng chiều, nghệ hồng như huyền.

Đặc Kiều mang theo Vô Nhai, đi vào cách đó không xa một mảnh đất trống.

"Chính là chỗ này. Vô Nhai sư huynh, về sau ngươi ngay ở chỗ này luyện võ vừa vặn rất tốt! Như thế ta trong thư phòng, đều có thể thấy ngươi."

Vô Nhai sững sờ gật đầu, hắn hận không thể mỗi một khắc đều đem ánh mắt đặt ở Đặc Kiều trên người, tại cái này mảnh khắp nơi là mặt lạ hoặc địa phương, Đặc Kiều là hắn duy nhất người quen biết, cũng là trong suy nghĩ thân nhân duy nhất.

"Người sư huynh kia ngươi. . . Luyện tập một lần Như Long Thương Quyết cho ta xem, được không?"

Đối mặt Đặc Kiều ánh mắt mong đợi, Vô Nhai há có không đáp lý lẽ, hắn vội vàng vung lên Như Long Thương Quyết.

Những ngày này, có cái kia năm vị tôn sư chuyên nghiệp huấn luyện, Vô Nhai dần dần cũng hiểu rõ rất nhiều dung hội quán thông địa phương, cho nên hiện tại bộ này thương quyết, hung mãnh vô cùng, còn nhiều thêm lưu loát ý vị. Hắn xương cốt rung động đùng đùng, gân thương Như Ảnh Tùy Hình, đặc biệt là tại ráng chiều chiếu rọi đến, trong tay cái này gỗ thương, tựa hồ lập tức thay vào đến nhiều năm trước kia một cái nào đó yên tĩnh chạng vạng tối.

Đặc Kiều không khỏi thấy ngây người.

Vô Nhai thương trong tay, chính là Dịch Thiệu Thừa năm đó thường dùng cái kia cột, thuần khiết tự nhiên. Cái này khiến Đặc Kiều khó tránh khỏi sẽ nghĩ tới, người trước mắt phảng phất liền thành Dịch Thiệu Thừa, vị trí lại về tới Hồ Bạt trấn.

Có thể nàng lại hết lần này tới lần khác biết, trước mặt đây là Vô Nhai, là sư huynh, là nàng bây giờ duy nhất có khả năng quan tâm cùng trợ giúp người.

Mặc dù, những cái kia lúc trước đã không còn trước mắt, người kia cũng vô tung vô ảnh. Nếu nói sinh mệnh chính là một khúc từ phú, từ vô hình bên trong đến, Dịch Thiệu Thừa liền là như thế này lặng yên lên vào đến sinh mệnh của mình bên trong, lại lặng lẽ rời đi, chỉ để lại cái kia khó mà ma diệt khắc sâu.

"Ngươi đến tốt cùng ở đâu, trải qua cuộc sống như thế nào, rất tưởng niệm qua ta?"

Bất tri bất giác, Vô Nhai Như Long Thương Quyết đã vung hoàn tất, nửa người vết mồ hôi, khi hắn sau khi dừng lại, thấy được bị thương đã đến Đặc Kiều, vội vàng móc ra một cái khăn tay, mong muốn thay Đặc Kiều đi lau sạch.

"Sư huynh, ngươi làm sao còn để lại khăn tay của ta."

Vô Nhai ngu ngơ gãi gãi đầu: "Cái này. . . Lau mồ hôi. . . Cho ngươi."

Đặc Kiều cười khúc khích nhận lấy, hóa bị thương làm vui vui mừng, đi lại hai bước nói: "Vì ban thưởng sư huynh ngày gần đây tiến bộ, ta đặc biệt cho sư huynh chuẩn bị một phần lễ vật, sư huynh muốn biết là cái gì không?"

Vô Nhai một mặt mờ mịt suy nghĩ một chút về sau, bỗng nhiên sắc mặt nổi lên vui sướng.

"Thịt."

Đặc Kiều cười, vội vàng nói: "Đến, theo ta tiến vào thư phòng."

Cửa thư phòng khung một bên, cao giai Vu nữ Hi Vân dựa ở nơi đó lạnh lùng nhìn xem Đặc Kiều đem Vô Nhai đưa vào đến, những ngày chung đụng này, Hi Vân xem như đã nhìn ra, cái này Đặc Kiều tuyệt không giống biểu hiện ra tâm tư như vậy đơn thuần, dùng câu nói kia nói khất khao khát: "Hồ ly, cho tới bây giờ đều là điểm lấy chân bước đi!"

Hiển nhiên, ở trong mắt Hi Vân, Đặc Kiều chính là như vậy một con tiểu hồ ly giảo hoạt.

Bởi vì sư phụ Thanh Hải Dực tại Hi Vân trong mắt, liền là một lão hồ ly.

Nghĩ tới đây, Hi Vân đẹp đẽ gương mặt bên trên không hiểu nhiều từng tia từng tia bi phần, sư tỷ thực sự quá giáo hoạt, ngày đó thật giống như biết nàng muốn tới một dạng, thật là, quá khinh người.

...

Đặc Kiều theo trên giá sách xuất ra một phần tự thiếp.

Vô Nhai tưởng rằng thịt, không nghĩ tới là tự thiếp, thứ này hấn nhìn lạ thường lớn đầu, mấy ngày nay đôi mắt cái kia họ Văn lão đầu, cả ngày một mảnh chi, hồ, giả, đã, kém chút sụp đổ.

"Ta. . . Ta không muốn. . . Học viết chữ." Vô Nhai nhú lại mặt, lại ủy khuất lại sợ biểu lộ, hiển nhiên liền là cái bé trai tính cách.

Rất khó tưởng tượng, một người chịu đựng mười năm cô độc còn không sợ, đựng phải chữ này thiếp lúc vậy mà giống như là chuột đựng phải mèo, đủ để thấy này chữ viết đối với Vô Nhai tới nói lớn đến mức nào tàn phá. Đặc Kiều cười cười, nàng đương nhiên biết Vô Nhai chỉ không ở chỗ này. Cũng không có quản Vô Nhai làm về mặt gì, liền tiếp theo đem chữ này thiếp bày ra.

Sau đó, lại trên mặt đất mở ra to lớn đoàn màu xám trắng quyền da cừu.

"Sư huynh, mài mực."

Vô Nhai nghe xong, vội vàng ân cần mài mực. Chỉ cần không cho hấn đọc sách viết chữ, làm gì đều được, không phải liền là mài mực à, hấn đem tảng đá kia nghiền mực mài xuyên đều được.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Diễn Kiều Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chết không toàn thân

Không đầy một lát, Đặc Kiều liền dùng Tiểu Lang bút tại cái này trên da cừu, dựa theo tự thiếp bên trên chữ viết viết.

Vô Nhai một bên mài, tự nhiên một vừa nhìn Đặc Kiều viết, theo một hàng chữ viết xong, Vô Nhai ánh mắt dần dần sáng rõ, hiển nhiên những chữ viết này đưa tới hứng thú của hấn —— chuẩn xác mà nói, là khơi gợi lên hấn một ít hồi ức.

Hi Vân xem xét Vô Nhai đáng vẽ, đã cảm thấy kỳ quái, tinh tế tưởng tượng, vội vàng tiến lên trước nhìn lại.

Này không nhìn không sao, xem xét, cũng giống như Vô Nhai, ngây người.

Đặc Kiều viết bản này tự thiếp, đang là năm đó tại Cửu Châu động phủ trong lỗ nhỏ ẩn giấu bộ kia "Lôi Điện Tâm Pháp."

Nhớ ngày đó, mỗi khi gặp ngày mùa hè, bốn năm tuổi Đặc Kiều, liền cùng phụ thân, Vô Nhai rong chơi tại sông Thái Dương mát lạnh trong nước sông, cũng thường xuyên đi Cửu Châu động phủ, nàng khi còn bé trí nhớ liền rất tốt, có đã gặp qua là không quên được bản sự. Cho nên, bây giờ Đặc Kiều viết chữ viết, liền đem trên vách đá Lôi Điện Tâm Pháp còn nguyên dò xét một phần.

"Ta. . . Ta muốn học. . . Học cái này!"

Vô Nhai kích động ngồi chồm hổm trên mặt đất, mắt không chớp nhìn xem chữ viết, khi còn bé hấn đã từng tại trong hang đá nhìn chăm chú qua những chữ viết này, luôn cảm thấy này cất giấu trong đó một cỗ không biết lực lượng.

Bây giờ, khi hấn thấy từ Đặc Kiều viết ra chữ viết về sau, kết hợp với lên gần nhất tu luyện tâm đắc, một loại nào đó muốn phá kén cảm giác đơn giản liền muốn miêu tả sinh động.

Khiến Đạc Kiều cũng không thể tưởng tượng tình cảnh, cứ như vậy xuất hiện, cũng không lâu lắm, Vô Nhai ngồi tại nét chữ này trước mặt gạch bên trên, thời gian dần trôi qua vào đến một loại nào đó thiên định trạng thái, khuôn mặt nghiêm túc, thân thể tự nhiên lỏng lẻo, tựa như là một cái lẳng động nhiều năm dưới nước cộc gỗ, tấm chậm rãi chảy qua thân thể bình ổn lực lượng, đây là một loại tiến vào Tiên Thiên ngộ hiểu tu hành.

"Chỉ thấy hần hình, liền ngộ ý nghĩa. Sư huynh quả nhiên hết sức có thiên phú." Đạc Kiều biết, liền xem như như thế, sư huynh cần có còn còn thiếu rất nhiều, bởi vì chữ của nàng thiếp chỉ có năm đó trong hang đá ba phần ý cảnh, cho dù toàn bộ lĩnh ngộ cũng không hoàn toàn. Trầm tư một chút, Đạc Kiều liền dự định đợi sư huynh tỉnh lại, liền cho hần tinh tế giảng giải này chữ viết bên trong nội dung.

Thế là, Đạc Kiều liền lôi kéo giặt mình vô cùng Hi Vân lặng yên rời đi phòng, cho Vô Nhai tu luyện đưa ra không gian.

...

Từ Mông rất tức giận, hần muốn tức nổ tung.

Mấy ngày trước đó, hết thầy còn rất tốt, hần không phải uống rượu tham vui mừng, chính là rong ruổi đi săn, tháng ngày trôi qua sao mà tiêu dao? Thường Sơn quận núi cao Hoàng đế xa, lại thật là một cái phủ đệ, nơi đây quân bị tuy nói thuộc về Đại Hán triều, có thể ở chỗ này bởi vì hần lão cha Từ Thưởng quan hệ, cùng nhà hần tư binh không có gì khác biệt.

Vài ngày trước, hần còn cùng hồ bằng cầu hữu đi săn đang vui mừng đầu, lại bị vội vàng chạy tới quân gia cáo tri một dãy chuyện.

Hai chuyện, một kiện là một cái tự xưng Kiều Long người đem hần phòng sản điền sản cho chiếm, một chuyện khác, chính là cái này Kiều Long không chỉ chiếm hần tài sản, còn cáo ngự hình, khiến cho cha của hần trong triều tình cảnh cực kỳ khó coi, hiện tại Hoàng đế đã phái người tra rõ chuyện này. Từ Mông biết, tiếp xuống như xử lý không thích đang, sẽ có càng buồn nôn hơn sự tình chờ lấy hần.

Nhưng hần hiện tại tức giận a!

So với chuyện thứ nhất, chuyện thứ hai tự nhiên hơi trọng yếu hơn, thế nhưng là chuyện thứ hai bùng nổ cũng là bởi vì chuyện thứ nhất, chuyện thứ nhất tại hơn nửa tháng trước liền ra, có thể quân gia hiện tại mới chạy tới nói cho hần biết.

"Người vì cái gì không nói sớm! !!"

Trên vùng quê, cao tuổi quân gia tại Từ Mông bên tai đem sự tình sau khi nói xong, Từ Mông về mặt liền trở nên xanh mét. Hần trời sinh thể trạng khô ngô vô cùng, trước kia không có luyện võ thời điểm đều có thể tay không ném động trăm cân phiến đá, về sau luyện võ càng là tiến bộ thần tốc, cái kia chừng cao chín thước thể trạng liền xem như đầu gối gấp đều muốn cân nhắc một chút, huống chi này gầy gò giống như lão quân gia?

Lão quân gia bị như thế vừa hô một túm, người tại chỗ bạch nhãn một phen liền ngất đi, khóe miệng chảy ra màu vàng mật.

"Ai!" Từ Mông hung hăng thở dài một hơi, sắc mặt từ xanh chuyển đỏ, đem lão quân gia hất lên, thúc ngựa quay đầu liền chạy.

Trong lòng của hần đã quyết định chủ ý, trở về liền phải đem cái này gọi Kiều Long xử lý. Chỉ cần người này vừa chết,

Kia cái gì cũng bị mất. Hần Từ gia trong triều thế lực cực lớn, chỉ cần giải quyết cái này gọi Kiều Long, chuyện còn lại đều là bạc sự tình, dùng tiền chuẩn bị một phen thuận tiện. Còn lại, nếu là có người hỏi thăm, hần nói thẳng người này là giả thuận tiện.

Ngược lại, người đều bị giết chết, còn có thể tra ra cái gì tới?

Trên thực tế đây cũng là hần Từ gia tác phong trước sau như một.

Thế là, sau khi về đến nhà, Từ Mông tìm một số người, cầm binh khí, đi tới cái kia đại trạch viện trước, vốn định oanh môn tướng người kêu đi ra, nhưng ngẩng đầu một cái liền thấy cái kia "Kiêu trạch" hai chữ, liền tức giận tùy tâm bên trong lên, giận theo trong lồng ngực sinh, lập tức không nói hai lời, một cước liền đem này đỏ thắm lão môn đạp chia năm xẻ bảy.

"Kiêu Long ở đâu? !"

Một tiếng này bốn chữ, như hồ gầm báo mình, rống đến khu nhà cũ và nhà run rẩy động không ngừng, tro bụi rì rào.

Tại cửa ra vào tràn ngập trong bụi mù, Từ Mông liền thấy tái đi áo tóc dài xoa vai nam tử trung niên đi ra, nhìn dáng dấp giống như tiên phong đạo cốt phương sĩ, vừa giống như ôn tồn lễ độ nho sinh.

"Bản tướng Kiêu Long, người là Từ Mông?"

"Đồ chó hoang Kiêu Long, xem lão tử hôm nay không sống róc xương lóc thịt ngươi!" Nói đi, Từ Mông nhao lên cái kia chừng 200 cân thép ròng khảm đao liền muốn phóng tới Dịch Thiểu Thừa.

"Chậm rãi."

Lưỡi đao ông một tiếng rơi vào hần trên trán một thước chỗ, nhưng mà sắc bén đao phong đã xem hần một ít tóc chặt đứt, dù vậy, Dịch Thiểu Thừa sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

"Sợ?" Từ Mông ý vào cái kia chín thước thân cao, hơi hơi giờ lên cái cằm, ở trên cao nhìn xuống nhìn xem Dịch Thiếu Thừa.

"Ha ha." Dịch Thiếu Thừa lắc đầu, hai cây đầu ngón tay tại trên trán trên lưỡi đao vừa gõ, chỉ nghe nên được một tiếng, lưỡi đao run rẩy dữ dội, Từ Mông ánh mắt ngưng tụ, hần cảm giác đắc thủ cánh tay run lên, tay không bị khống chế nắm đao lệch sang một bên. Dịch Thiếu Thừa đi đến trước công chính, cùng Từ Mông đưa lưng về phía đứng đấy, nhìn xem bên ngoài.

Lúc này, bởi vì Từ Mông động tĩnh to lớn, chung quanh người trong thôn đều chạy tới xem náo nhiệt.

Bên ngoài ô ép dồn lại một mảnh, rất nhanh tụ tập vô số người.

"Ta đây là vì muốn tốt cho ngươi. Ngươi xem, bây giờ bên ngoài có nhiều như vậy ánh mắt, ngươi vô duyên vô cớ tới đập cửa nhà ta, lại phải đem ta chém giết, đến lúc đó Thánh thượng ngự quan xuống, coi như Từ gia ngươi gia đại nghiệp đại, lại như thế nào chặn được này truyền đi xa xôi miệng mồm mọi người?"

Từ Mông thần sắc cứng lại, đôi hần sau khi suy nghĩ cẩn thận lập tức chỉ cảm thấy phía sau mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đầu óc cũng thanh tỉnh không ít.

Xác thực như thế, hần sự tình lần này làm có chút lỗ mãng rồi, nếu như xử lý không tốt, sẽ chỉ làm trong triều phụ thân càng lúng túng hơn.

"Ngươi tìm ta, đơn giản là muốn phát tiết bất mãn trong lòng, có đúng hay không, căn bản không phải muốn giết ta." Dịch Thiếu Thừa đối bên ngoài cao giọng nói ra. Từ Mông đầu hơi hơi sau chuyển, liếc liếc mắt cái kia ô ép dồn lại bách tính, từng đôi mắt, lúc này hiểu rõ, chỉ cần mình nói không phải, chỉ sợ lời này liền sẽ trở thành không lâu sau đó chứng cứ, liền vội vàng gật đầu nói: "Không tề, tòa nhà này vốn không người, chỉ là ta kính ngưỡng cái kia Kiều Long tướng quân, muốn tu thiện một phen thay hần làm chút sự tình thôi, mọi người cùng là quân nhân nha. Thế nhưng ngươi vừa xuất hiện, tự xưng Kiều Long, không chỉ đánh ta người của Từ gia, còn chiếm đoạt tòa nhà này ruộng tốt, ta thế nào biết ngươi có phải thật vậy hay không? Lúc này mới trong lòng có tức giận thôi."

Lời này trăm ngàn chỗ hở, vốn là hần bịa chuyện. Vốn là hần làm Kiều Long bày bày rập, chỉ đợi tìm cơ hội, đem trước mặt cái này Kiều Long nghiền xương thành tro, lại há quân hần là thật là giả.

"Cái kia chiếu ý của ngươi là, vẫn là chưa tin ta đi?"

"Ngươi dĩ nhiên không phải Kiều Long. Ta nghe nói cái kia Kiều Long hạng gì uy phong, sao lại là ngươi dạng này thư sinh yếu đuối, trừ phi ngươi có thể đánh thắng ta." Lời này hạ xuống, Từ Mông liền khiến cho tùy tùng mài viết một phần đơn kiện, viết xuống chính mình tên lấy được Dịch Thiếu Thừa trước mặt nói: "Kiều Long tướng quân đúng không, có dám ký này vô hình đáng?"

Dịch Thiếu Thừa đón lấy này vô hình đáng cao giọng đọc.

"Vị nguyệt hai mươi ba buổi trưa, Từ Mông cùng Kiều Long luận võ, công bằng quyết đấu, chạm đến là thôi. Nhưng đao thương không có mất, chết sống có số, giàu có nhờ trời, nếu có sai lầm, hai bên không thể lại cứu. Nếu không, ngũ lôi oanh đình, trời tru đất diệt." Kí tên chỗ, Từ Mông tên đã viết lên, còn kém Kiều Long hai chữ.

"A, giấy sinh tử, tướng quân, này có. . ."

Hạng Trọng nghe xong liền vội vàng tiến lên, lại bị Từ Mông bắt lại cổ áo đẩy đi ra.

"Ta cùng chủ nhân nhà ngươi nói chuyện, không có ngươi đầu này chó giữ nhà nói chuyện phản, còn dám ngăn cản cẩn thận gia gia nắm đầm." Từ Mông gầm nhẹ, đẩy côi lòng sát ý cảnh cáo xong, lại giương lên cái kia nổi đất lớn nắm đầm, ác hung hăng nhìn hết thấy bách tính, tùy tùng liếc mắt.

Những tùy tùng kia còn tốt, đến mức bách tính liền bị ánh mắt này uy hiếp đến không nhẹ, cả đám đều rúc về phía sau.

Thu hồi nhãn thần, Từ Mông phúng cười xem lưỡng lự Dịch Thiếu Thừa nói: "Kiều Long tướng quân, liền chút can đảm này?"

Dịch Thiếu Thừa cắn răng một cái, viết xuống chính mình tên, sau đó cái kia làm công chính lão nhân giờ lên đơn kiện, ra hiệu cho mọi người thấy.

Sau đó muốn vẽ ra sân, hai bên chuẩn bị một chút.

Từ Mông vận vẹo thủ đoạn hướng đi, khoe miệng lộ ra một ít ẩn hiện cười.

Rùa nhỏ nhai con, chỉ cần ký xuống phần này đồ vật còn không phải tùy ý ta xé thịt? Ngược lại trò vui cũng làm đủ, trước mắt đại gia là từng chút một tính nhần nại cũng không có, tại trước mặt mọi người đem đem người chặt tất cả mọi người cũng không thể nói gì hơn. Không chỉ như thế, hiện tại hết thấy người quan chiến vẫn là ta tốt nhất chứng nhân.

"Hum hum. . . Kể từ đó, tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết dễ dàng."

Từ Mông thấp giọng ni non một câu, kém chút đắc ý đến bật cười lên, hần này việc làm, ngày sau trong gia tộc liền có thể mở mày mở mặt, cũng có thể cùng cái kia trong tộc đại ca so sánh vai, rốt cuộc không cần xem những tên kia mũi vênh lên trời sắc mặt.

Dịch Thiếu Thừa hướng trong nhà đi vài bước, cùng Từ Mông gặp thoáng qua.

Dưới tình thế cấp bách, tư biết không có bao nhiêu phần thắng, cho nên Từ Mông chỉ là muốn dùng đao này tới tranh thủ thời gian thôi. Hắn biết, một

đao kia càng mạnh, liền có thể chống đỡ đến càng lâu, thế là, đao này liền ngưng tụ một cái đỉnh phong võ học đại tông sư lực lượng toàn thân. Giờ khắc này, toàn bộ trong sân xoắn tới một trận bão táp, nóng nảy đao tức tràn ngập trong đó.

Dịch Thiếu Thừa không trốn không né, một quyền vung ra.

Một quyền này.

Bạch mang phun hiện, tựa như xuất dương ngày, trên mặt biển tạo thành một cổ ầm áp khí tức, khoáng cổ thuróc kim.

Tạch...!

Thiết quyền tiến quân thần tốc, đập gãy Từ Mông cán ở trước ngực chuôi đao về sau, năm ngón tay lại tiến vào, lại vỡ lồng ngực!

Làm này cảm giác ầm áp bị Dịch Thiếu Thừa cảm nhận được lúc, hấn liền biết, Từ Mông đã chết!

Nhưng Dịch Thiếu Thừa tốc độ quá nhanh, nhất kích tất sát lực lượng bá đạo có một không hai, liền mình cũng không cách nào dừng, đành phải toàn bộ đánh vào Từ Mông trong cơ thể. . . Làm Dịch Thiếu Thừa tựa như là theo Từ Mông thân thể bên trong chui ra ngoài một dạng về sau, Từ Mông thân thể cũng không còn cách nào tiếp nhận Dịch Thiếu Thừa lực quyền, "Phanh" lập tức nổ bể ra đến, đã biến thành màu đỏ thẫm một chỗ tương thể!

Bách tính các tùy tùng kinh ngạc vô cùng, không ít người tại chỗ phun ra.

Dịch Thiếu Thừa không hề động thân, thu hồi nắm đấm bay bỗng một túm, nhưng nghe được một hồi vù vù, phanh một thoáng khối đá lớn kia liền nứt ra, trường thương bay vút, huu một tiếng rơi vào Dịch Thiếu Thừa trong tay.

Dịch Thiếu Thừa quay đầu nhìn về phía nơi xa, gần như đồng thời, một mặt tối tăm rậm rạp cái bóng theo phía ngoài đoàn người vây bay tới, cái kia thân không đúng lúc quần áo màu đen tựa như là u ám con dơi cánh. Bởi vì run run mà phát ra cổ quái thùng thùng thanh âm, đè nén toàn trường người không thể thờ nổi.

"Ta cuối cùng vẫn là đến muộn một bước. . . A! ! ! Ngươi, ngươi thực sự đáng chết!"

Quái nhân này thanh âm này khàn giọng, tuyệt vọng, oán giận. Lập tức để cho người ta cảm thấy đây là cổ còn sống thi thể, tản ra một cổ người sống không nên có âm lãnh mục nát khí tức.

Dịch Thiếu Thừa chậm rãi xoay người, tay trái chấp thương, chỗ tựa lưng mà đứng, song kiếm này lông mày lạnh lùng như vậy, tựa hồ cũng không có bởi vì đánh giết Từ Mông mà có nửa điểm vui sướng, tương phản, hấn cứ như vậy lạnh lạnh thẳng bức đối diện tiêu tụy lão giả, sắc mặt chuyển thành lạnh buốt.

"Ngươi, đến,."

Không sai, năm đó ở đánh giết Kiều Long đám người kia bên trong, trong đó công lực nhất là trác tuyệt người, liền có hấn một cái.

Người này ngoại hiệu gọi Cửu Đầu Thi Thử, người cũng như tên, nghe nói hấn có một tòa nấu thịt đỉnh, lấy người tim gan xào nấu dùng ăn. Sớm trước lúc này, Hạng Trọng liền đem nhóm người này phác hoạ, treo ở Kiều Long trong nhà. Bởi vậy, mỗi ngày Dịch Thiếu Thừa đều có thể nhìn thấy dung mạo của bọn hấn, nhớ kỹ tên của bọn hấn, thời thời khắc khắc nhắc nhở chính mình.

Làm Cửu Đầu Thi Thử vừa mới đứng vững thời điểm, Dịch Thiếu Thừa liền động sát tâm.

Cổ tay chuyển một cái, đầu thương hàn quang vận động.

Cửu Đầu Thi Thử ánh mắt liếc qua trên mặt đất Từ Mông "Thi thể", nhíu mày nói: "Kiêu Long, qua những năm này, ngươi so trước kia càng cường đại, sát ý cũng càng hung mãnh. Nhưng ngươi nhất định phải chết! Hiện tại, ta dâng tặng Từ tướng quân chi mệnh, đến đây truy nã ngươi quy án."

"Vậy ngươi thì tới đi."

"Muốn chết!"

Cửu Đầu Thi Thử hẹp dài lông mày một tấm, trong nháy mắt đem trọn cái tinh khí thần tăng lên tới cực hạn trạng thái, liền một con lốc hướng bốn phía quét ngang, cát bay đá chạy thời khắc, mọi người dồn dập dùng ống tay áo che mắt.

"Các ngươi hai cái không được tại này ầu đả. Người tới, cho bản quan bắt, áp giải kinh sư. . . Toàn bằng Thánh thượng phán quyết."

Bách tính nhường ra một lối đi, một văn thần bộ dáng quan viên đi ra. Người này không là người khác, đúng là quận thừa Ký Tuyệt. Ký Tuyệt tuổi là cái văn thần, nhưng này vừa hô lại như hồng chung vù vù, toàn bộ võ đài lập tức an tĩnh lại. Sau lưng hấn đột nhiên xuất hiện gần trăm tên đại đao hộ vệ, từ chung quanh phòng ở, trong góc tường chui ra ngoài, tốc độ cao hướng võ đài phương hướng vọt tới.

"Ký Tuyệt! Phủ tướng quân làm việc, ngươi cũng phải nhúng tay? !" Cửu Đầu Thi Thử âm u nói.

"Nơi đây là bản quan quản hạt, bản quan đi ngang qua, có gì quản không thể?" Ký Tuyệt thanh âm uy nghiêm nói.

"Này Kỷ Tuyết cũng là con rắn độc, mang theo như thế to lớn hộ vệ, còn tự xưng đi ngang qua nơi đây? Hừ, tức chết ta vậy!" Cửu Đầu Thi Thử hừ lạnh một tiếng, trong lòng đã mờ thấy bảy tám phần. Hắn buông xuống sát khí, cười, âm âm nhìn xem Dịch Thiệu Thừa nói: "Kiêu Long. . . Kinh sư Hồ Lao, ta đánh hôn tay đưa ngươi nghiền xương thành tro." Sau đó vừa hung ác liếc qua Kỷ Tuyết, ác độc đã đến mà nói: "Ta có một tòa nấu thịt đỉnh, chờ muốn tìm chết vào trong đó. Ha ha. . . Ha ha ha, thịt thật là thơm!"

Nói đi, Cửu Đầu Thi Thử cái mũi người người, vênh vang đắc ý đi, trong đám người chưa từng gặp qua bức này ác ma, tránh cũng không kịp.

Kỷ Tuyết nhìn xem Cửu Đầu Thi Thử bóng lưng, đi đến Dịch Thiệu Thừa trước mặt, nói: "Tướng quân. . . Theo ta đi."

"Đa tạ quân thừa."

"Năm đó nếu không phải là tướng quân tương trợ, ta làm sao có thể sống đến hôm nay? Tướng quân mời. . ." Kỷ Tuyết tại Dịch Thiệu Thừa trước mặt, thay đổi quan uy, ngữ khí vô cùng tôn kính.

"Kỷ Tuyết, ngươi chạy tới cũng là vừa vặn, năm đó tướng quân vừa đi, ngươi liền ngay cả này khu nhà cũ đều không nghe thấy không để ý." Hạng Trọng xem xét vội vàng đi tới, lạnh lùng hừ một cái, hết sức hiển nhiên, hai người này cũng đều là quen biết đã lâu.

"Hạng huynh chờ muốn tức giận, năm đó tướng quân mất tích, ta cũng trong bóng tối điều tra, đến mức này khu nhà cũ, người đi nhà trống, tướng quân cũng không gia đình, ta. . ." Nói tới chỗ này, Kỷ Tuyết xin lỗi nhìn xem Dịch Thiệu Thừa, Dịch Thiệu Thừa vô tình khoát tay áo, bỗng nhiên giống là nghĩ đến cái gì, từ trong ngực lấy ra một phong thư, giao cho Kỷ Tuyết.

"Tướng quân, đây là. . ." Kỷ Tuyết nhìn xem phía ngoài phong bì bị phong cực kỳ chặt chẽ, hơi nghi hoặc một chút đường.

"Tướng quân, cái này. . ." Hạng Trọng cau mày nói, theo sắc mặt của hắn đến xem, hết sức hiển nhiên cực kỳ coi trọng thứ này.

Dịch Thiệu Thừa ánh mắt liếc nhìn hai người sau lưng đầu: "Cùng tiện nghi người khác, không bằng tiện nghi nhà mình huynh đệ, giao cho cái kia Lý Thủy Chân ta vẫn chưa yên tâm."

Hạng Trọng nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, liền vội vàng gật đầu nói: "Tướng quân nói đúng lắm, như thế cũng là tốt nhất. Lão Kỷ, này có thể là đồ tốt, tướng quân nghĩ đến ngươi coi quan đã lâu như vậy, cũng ứng cố gắng tiến lên một bước. Sau khi trở về, đem vật này bí hiện lên cho Thánh thượng liền có thể, sau đó liền đợi đến tin tức tốt đi, ngươi nhất định sẽ thăng lên mấy cấp!"

"Ừm?"

Cũng là Hạng Trọng, nhìn xem thứ này càng thêm nghi ngờ.

"Tướng quân, không biết Kỷ Tuyết, có thể hay không biết lần này bên trong sự tình?"

Hạng Trọng liền vội vàng lắc đầu nghiêm túc nói: "Lão Kỷ, đồ vật trong này chỉ có một người có thể xem, cái kia chính là hiện nay Thánh thượng! Ngươi ngàn vạn không thể xem, nếu không sẽ dẫn tới họa sát thân."

. . .

Nói là đem người nắm lên, kì thực Kỷ Tuyết đương nhiên sẽ không như thế làm.

Cùng ngày ban đêm, Kỷ Tuyết văn thư một phần. Đây là một phần viết Kiêu Long hành động nguyên nhân gây ra đi qua kết quả tấu chương, đồng thời còn đem giấy sinh tử cũng đặt ở trong đó. Đồng thời tài liệu thì ở bên trong, còn có một phần khác đồ vật, cái kia chính là Dịch Thiệu Thừa cho thư tín của hắn. Làm xong tất cả những thứ này, hắn liền yên tĩnh chờ.

Khiến cho hắn không nghĩ tới chính là, qua không lâu về sau, triều đình một phần văn thư xuống tới, hắn Kỷ Tuyết quả nhiên lên chức.

Mà lại lần này thăng quan, thăng liền hai cấp, lại nguyên nhân trong đó cũng không có nói rõ ràng. Loại tình huống này đối với người bên ngoài mà nói, tự nhiên là không ngừng hâm mộ, bởi vì dựa theo Đại Hán pháp lệnh, này đã coi như là hoàng ân cuộn cuộn, đặc biệt tấn thăng. Trong đó nói rõ không riêng gì đặc biệt, mà là người đã tiến vào Thánh thượng pháp nhãn, sắp đạt được trọng dụng.

Kỷ Tuyết làm sao không kinh ngạc?

Cũng là kinh ngạc về kinh ngạc, hắn lại biết, càng là như thế, càng phải kiểm chế lại lòng hiếu kỳ, đừng đi thăm dò lá thư này bí mật.

Hắn không biết là, hắn phần tấu chương này vừa xuất hiện, liền tại triều đình đưa tới sóng to gió lớn.

Ban đêm hôm ấy, Từ Thắng liền bị gọi vào cung trong cùng Thánh thượng cầm đuốc soi dạ đàm, đến mức nội dung liền không được biết rồi. Nhưng đêm hôm đó, rất nhiều người đều nghe được Từ Thắng lão tướng quân lúc đầu rít gào, phần nộ cùng thống khổ, sau đó giống như Thánh thượng đột nhiên ném cho hắn một vật, hết thấy không cam lòng đều hơi ngừng.

Sự tình mãi cho đến giờ Tý, Từ Thắng mới nện bước bộ pháp đi ra cung trong.

Hôm nay Thiệu Ly một thân trang nghiêm uy nghiêm tơ lụa áo choàng, một bên Đạc Kiều cũng không kém cỏi chút nào, tuy là nữ tử, nhưng cũng mặc vào một thân cực kỳ nghiêm túc âm sắc tơ lụa, nguyên bản tướng mạo ôn nhu bị lột ba phần, thay mà thay vào chính là ba phần khí khái hào hùng, như thể đẹp như vậy mạo không chỉ không có yếu ớt, ngược lại càng sâu dĩ vãng.

Không ít đề giai lại rất ít vào triều Điền quốc hạ thần, đi lên trộm liếc một cái, thường thường sẽ giật nảy mình.

Bởi vì, này một xem bọn hán đều sinh ra ảo giác, coi là phía trên kia không phải vương nữ Đạc Kiều, mà là Nhiếp Chính vương Diễm Châu trưởng công chúa. Cũng là cả gan lại liếc mắt nhìn về sau, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cái kia Diễm Châu dù sao sát khí quá nặng, không giống trước mắt cái này khả nhân nhĩ, thân phận tôn quý, nhưng trong ánh mắt vẫn là mang theo vài phần vẻ mặt ôn hoà.

Mảnh tướng tượng, cũng khó trách. Diễm Châu trưởng công chúa cùng tiên vương là huynh muội, hai người huyết mạch đồng nguyên, bây giờ Đạc Kiều cũng không tránh khỏi quá mức giống chút, bề ngoài mặc dù lộ ra còn có non nớt, góc cạnh không đủ phân sáng, có thể hôm nay này một thân khí chất cũng là giống nhau đến bảy phần.

Ngay tại quần thần âm thầm nghĩ đến, này vương nữ Đạc Kiều ngày sau nói không chừng sẽ trở thành cái thứ hai Diễm Châu lúc, một nhóm hai người theo bên ngoài đi vào.

Hai người này một trước một sau, một già một trẻ, thân mang một thân đỏ sậm nội tình màu đen một bên dày nặng triều Hán quan bào, thân phận đã không thể nghi ngờ.

Không sai, chính là cái kia hai triều Hán lai sứ.

Lớn tuổi tên là Triệu Tùng Minh, chính là chính sứ, nhưng thấy người này vẻ mặt gầy gò, mắt phượng, giữ lại một nắm chòm râu dê, hai đạo thon dài lông mi trắng chải vào một đầu tóc muối tiêu bên trong.

Trẻ tuổi gọi Từ Thiên Cừ, làm phó sứ, tuổi tác chừng 30 có thừa, nhưng hình dạng thậm chí tuổi trẻ, da trắng như quan ngọc, phong thần tuấn lãng, oai hùng bất phàm.

Một già một trẻ này mới vừa gia nhập đại điện, đại điện liền trở nên tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

"Triều Hán lai sứ, Triệu Tùng Minh."

"Từ Thiên Cừ."

"Bái kiến vương nữ, vương tử điện hạ."

Hai người ôm quyền, thân thể cong đều không cong, hơi hột thi lễ một cái, rất là ngạo mạn.

Như tại bình thường, hai người này chỉ sợ sớm bị kéo ra ngoài trọng phạt, mà dù sao hai người này chính là theo triều Hán mà đến, triều Hán, bọn hán là vạn không đắc tội nổi.

"Hai vị đường xa mà đến, khổ cực, như chiều dài không chu đáo xin hãy tha lỗi, người tới, ban thường ngồi."

Đạc Kiều mỉm cười, lạnh nhạt phát tay, đã sớm chuẩn bị cung nữ người hầu lập tức Điền quốc cung đình lộng lẫy cái ghế chuyển ra, đưa đặt ở dưới bậc thang, hán vị trí so với Điền quốc trọng thần đều muốn gần trước không ít.

Chào hỏi một phen qua đi, đám người liền tiến nhập chính đề, đó chính là có quan hệ thương thuế sự tình. Trước đây, Đạc Kiều tại Văn đại nhân theo đề nghị, đem thương thuế đề cao đến hai thành, nhắm trúng triều đình tức giận.

Bất quá, đây cũng không phải là hai vị này lai sứ vào Điền quốc duy nhất mục đích.

Từ khi Kiều Long cất cử Thường Sơn quận quận thừa Ký Tuyết hiện lên lời bạt, chinh đại hán hoàng đình cách cục mơ hồ có loại gió thổi báo giông bão sắp đến cảm giác, mà lá thư này bên trong đến cùng ẩn giấu bí mật gì, cho tới bây giờ vẫn là tuyệt mật.

Điền quốc chúng thần, đang giận trên trận rõ ràng không bằng hai vị lai sứ. Này cùng thảo luận, đầu tiên là thương lược kiếm tranh luận không ngớt.

Có thể này chính sứ Triệu Tùng Minh cũng thực lợi hại, Điền quốc quần thần căn bản không phải đối phương, một phen tranh luận, hán một người cơ hồ là chịu lấy toàn bộ Điền quốc triều đình nhẹ nhõm giảng co, rất có khẩu chiến bày nhô y nguyên cứng chắc. Trộn vụn qua thời gian một nén nhang, mặt trời đều cao thẳng lên, một đám rất có kinh nghiệm Điền quốc lão thần đều tranh luận mặt đỏ tới mang tai, mà này Triệu Tùng Minh nhưng như cũ khí định thần nhàn.

"Triệu đại nhân, Điền quốc luôn luôn cùng Đại Hán giao hảo, luôn luôn bang nghị rất sâu. Tuy nói bây giờ thương thuế thêm đến hai thành, nhưng thiên triều được hưởng lợi cũng chỉ có càng tốt hơn." Văn đại nhân bày mưu rồi hành động, suy nghĩ một chút rồi nói ra.

Triệu Tùng Minh liếc hán liếc mắt, nhấp một ngụm trà nói: "Nói thế nào."

"Ta Điền quốc chỗ yếu hại, hơn hán thiên triều biên giới tây nam quan, có thể chắn phía sau chư quốc cường quốc. Nhưng ta Điền quốc quốc lực không

mạnh, sau có Tây Vực 72 nước, chúng nó luôn luôn lòng lang dạ thú, nhìn chăm chăm. Hơi không cẩn thận, bọn hán phá cửa mà vào, đến lúc đó thiên triều cũng sẽ gặp. Trái lại, cũng thế, ta Điền quốc cam nguyện làm Hán quốc lĩnh hầu trấn thủ Tây Nam, tự sẽ khiến quý quốc Thánh Hoàng gồi cao không lo. Mà Đại Hán thiên triều, đất rộng của nhiều, này hai thành thương thuế bé nhỏ không đáng kể, nhưng tại ta Điền quốc tới nói, lại như uống cam lộ."

Văn đại nhân một phen nói chắc như đinh đóng cột, Triệu Tùng Minh nghe xong cao nhìn hán một cái, liền trầm mặc xuống.

Đến mức Điền quốc chư vị đại thần, nghe xong lời ấy thì nhẹ nhàng thở ra, trong lòng như trút được gánh nặng, không khỏi đều xem trọng vị này bình thường cùng Đạc Kiều rất thân cận lão thần.

"Như thế nói đến cũng rơi vào lý. Ta Đại Hán luôn luôn dùng lý phục người, Điền quốc cũng xác nhận như thế đi?" Triệu Tùng Minh nhìn về phía trên cùng Đạc Kiều.

Này Triệu Tùng Minh không thể bảo là không già cay, liếc mắt liền nhìn ra này tuổi già sức yếu văn thần khó đối phó. Liền đưa ánh mắt nhìn về phía Đạc Kiều, hán sớm đã nghe qua, Điền quốc tuy là Nhiếp Chính vương Diễm Châu cầm giữ quyền hành, có thể Diễm Châu lại bỏ mặc này vương nữ Đạc Kiều xử lý triều chính, chắc hẳn cũng có chỗ hơn người.

Hán càng không tin, bằng vào tài ăn nói của mình cùng kinh nghiệm, còn giải quyết không được cái tiểu nha đầu này.

"Ừm, lẽ ra như thế." Đạc Kiều nói.

"Cái kia điện hạ, nếu là điện hạ thương đội nhọc nhằn khổ sở, bất chấp nguy hiểm không xa vạn dặm đi làm ăn, trên đường trở về giương giường khâu, liền đưa người làm ăn mới lấy được tiền mồ hôi nước mắt chia hết hai thành, người nguyện ý không? Này tạm thời bất luận, chờ người hồi triều về sau, đi ngang qua biên quan, một đường trải qua lớn nhỏ cửa ải, từng cửa ải trừ đi năm phần đến một phần mười thuế quan, cuối cùng sẽ còn dưới thân nhiều ít? Nhìn nhiều, cuối cùng lại 10 chưa đủ một thôi. Nếu không phải ta Đại Hán là lễ nghi chỉ bang, mọi thứ giáng cứu một cái độ, như như lời người nói Tây Vực quý vương các nước, như phía đông không có ta mạnh Hán làm cơ, cái kia điện hạ cảm thấy này quốc lực cũng không mạnh Điền quốc, sẽ còn giống bây giờ như thế bình yên vô sự sao?"

Những lời này thật là lợi hại, nói đến cả triều chúng thần lẫn nữa tâm phục khẩu phục, yên lặng không nói gì không thể bác bỏ.

Nhưng bây giờ, vấn đề này trả lời thế nào, muốn hết giao cho Đạc Kiều.

"Ừm, này nói cũng đúng." Ngoài ý liệu là, Đạc Kiều cũng không phản bác, ngược lại thừa nhận.

"Điện hạ có thể hiểu được liền tốt, kể từ đó, điện hạ xem này thương thuế sự tình lại nên như thế nào?"

"Cũng không thế nào."

"Ừm?" Triệu Tùng Minh sững sờ.

Đạc Kiều mỉm cười, này khí khái hào hùng cùng ôn nhu cùng tồn tại gương mặt, nghiêm nhiên giống như băng tiêu tuyết tan, bầu không khí thư giãn không ít.

"Triệu đại nhân lời nói này là nói không sai, nhưng tựa hồ quên một chút sự tình. Biểu thị nhất, này làm ăn là triều Hán thương nhân, xuất cảnh Điền quốc bên ngoài, còn thừa thuế nặng từ Đại Hán triều đình chỗ chính. Triệu đại nhân, ngài thân là Đại Hán triều đình sứ thần, tự nhiên hiểu rõ ở trong đó ích lợi lớn nhất, chính là quý quốc hoàng đình."

Triệu Tùng Minh vẻ mặt khê giạt mình, lúc này yên lặng.

Đạc Kiều ánh mắt quét qua Triệu Tùng Minh cái khác phó sứ Từ Thiên Cừ liếc mắt, đáy mắt lóe lên một ít lãnh ý, cái này chỉ có một bộ tốt túi da đàn ông ánh mắt không quy củ cực kì, từ đầu đến giờ nhìn chăm chăm vào nàng.

Thân là Điền quốc vương nữ, nàng chưa từng bị dạng này đẳng đồ tử vô lễ qua. Lại nói, Đại Hán là Dịch Thiệu Thừa cổ hương, Đạc Kiều tức liền đại biểu Điền quốc, tại trên lợi ích sinh ra một chút đối địch, nhưng theo trên bản chất mà nói vẫn là hết sức nguyện ý tiếp cận Đại Hán. Nhưng lúc này, nhưng bởi vì này họ Từ cùng họ Triệu hai vị sự giả, quả nhiên là vô cùng phản cảm.

Đạc Kiều ánh mắt lạnh xuống, không cho Triệu Tùng Minh kịp phản ứng cùng cơ hội phản bác, vừa tiếp tục nói:

"Thứ hai, như này thương đội là Đại Hán quan thương, như vậy ta Điền quốc khẩu trừ cũng chỉ có hai thành thôi, còn lại tám phần mười cuối cùng đều biết đưa về quốc khố, Đại Hán vẫn là kiếm."

"Cuối cùng, cũng là điểm trọng yếu nhất. Đại Hán thương nhân lấy vật đổi vật làm ăn, toàn bộ đổi thành vàng bạc mang về triều Hán. Hai thước tơ lụa tại ta Điền quốc bán Đại Hán tiền cao đến không thể tưởng tượng, ta Điền quốc đại nhân cũng nhìn thấy, dùng tơ lụa người có bao nhiêu? Mặt khác, các người lại giá thấp đổi ta Điền quốc vô số thượng đẳng da, đồ đến địa phương còn lại giá cao bán đi, một tới hai đi, ở trong đó kiếm lời ta Điền quốc nhiều ít nữa? Bởi vậy này hai thành thương thuế, dùng các người thương nhân lời nói tới nói, chỉ là không lời không lỗ thôi."

"Chuyện này. . . Chuyện này. . . Chuyện này. . ."

Chỉ là còn có không ít Điện quốc triều thần trong lòng đều âm thầm khó chịu.

Cái kia tiến cống dê nhưng cũng không phải là bình thường dê nhưng, mà là trên núi cao tuyết dê chi nhưng. Tuyết này dê cũng không phải là nuôi trong nhà, căn bản thuần hóa không được, lại kích thước cực nhỏ, cho nên mỗi một đầu có thể thu thập cũng không nhiều. Lại thêm mùa tính các loại nguyên nhân, mỗi lần một năm trôi qua có thể thu thập dê nhưng, cũng cứ như vậy một.

Này một, không nhiều không ít, vừa vặn có thể cùng tư lự tương nâng, bện một kiện y phục, không những ấm áp mềm mại, càng có phiêu dật dị sắc chi tư, là nhân gian xa hoa nhất đồ vật. Cũng bởi vì như thế trân quý, toàn bộ Điện quốc, ngoại trừ Nhiếp Chính vương Diễm Châu trưởng công chúa có một kiện bên ngoài, càng không người độc hữu.

Mỗi lần thu thập tuyết dê nhưng đều là gian hiểm nhất cùng vất vả sự tình, cho nên bây giờ này Hán sử còn muốn càng nhiều, không khỏi cũng quá lòng tham không đáy. Chỉ là cùng bây giờ thương thuế sự tình so sánh, cũng bất quá là chuyện nhỏ thôi. Này thương thuế sự tình kết thúc, tiếp xuống Đại Điện quốc liền sẽ tại tình hình trong nước bên trên đều tốt hơn rất nhiều.

Như thế, yêu cầu này mặc dù quá phận, nhưng cũng có thể nhẫn.

...

Triều hội sau khi kết thúc, Đạc Kiều liền tại một đám cung nữ cùng Hi Vân chen chúc bên dưới đi về thư phòng.

"Điện hạ, xin dừng bước nói chuyện." Cái kia Từ Thiên Cừ vậy mà đuổi theo.

Đáng tiếc Đạc Kiều đối với người này một chút hảo cảm cũng không có, ra hiệu bên cạnh Hi Vân liếc mắt, chưa làm bất kỳ dừng lại gì liền đi.

"Tự trọng." Hi Vân ngăn cản Từ Thiên Cừ đuổi theo con đường, ánh mắt lạnh lùng lạnh, tựa như mùa đông khắc nghiệt mây đen.

Từ Thiên Cừ cười cười xấu hổ, tự biết tại cái này Ung nguyên nội thành, còn không thể không kiêng nể gì cả. Nhiều nhìn thoáng qua Đạc Kiều thướt tha bóng lưng, nhìn chăm chú mãi đến Đạc Kiều biến mất, lúc này mới quay người rời đi. Chỉ là quay người sau khi, trong ánh mắt cái kia không hiểu tự tin lại tăng thêm không ít.

Vừa mới triều hội, đó là Từ Thiên Cừ lần thứ nhất nhìn thấy Đạc Kiều.

Chỉ liếc mắt, tim của hắn liền rơi vào phía trên kia.

Bởi vậy rõ ràng một cái triều hội, hắn đều tại quan sát, càng xem càng cảm thấy Đạc Kiều tướng mạo đẹp đẽ, khí độ phi phàm, chính là trong lòng của hắn muốn truy tìm như vậy nữ tử. Hắn bây giờ năm đã vào mà đứng, có thể bởi vì nhà học duyên cớ, lại thêm bản thân tướng mạo tài học gồm nhiều mặt, tự cao tự đại, còn chưa kết hôn.

"Này Đạc Kiều, ta không phải cười được không thể, cho dù đó là Điện quốc vương nữ lại như thế nào?"

...

Từ Thiên Cừ đi đến phía ngoài hoàng cung, lớn tuổi Triệu Tùng Minh đang đợi, phía sau là lộng lẫy xe ngựa, kỳ quái là cũng không thấy mã phu ở nơi nào.

Gặp Từ Thiên Cừ tới, Triệu Tùng Minh liền vội vàng tiến lên ôm quyền thi lễ, muốn nói lại thôi: "Công tử. . ."

Từ Thiên Cừ phát phát tay, vẻ mặt hơi không kiên nhẫn, nhìn cũng không nhìn Triệu Tùng Minh liếc mắt liền hướng trong xe ngựa vừa chui.

Đến tận đây, Triệu Tùng Minh liền vội vàng tiến lên, thuận thực giương lên roi ngựa, thuận thực thúc làm lên xe ngựa tới.

...

"Điện hạ, những cái kia Hán thần đi Nhiếp Chính vương tẩm cung." Một lát sau, Hi Vân tới, uể oải bẩm báo Đạc Kiều.

"Ừm, lúc này mới đối, tới Điện quốc há có không thấy chính chủ lý lẽ." Đạc Kiều mỉm cười nói với Hi Vân.

"Cái gọi là triều đình, trong mắt ta cũng chỉ là phạm tục sự tình, sao mà tranh chi. Đạc Kiều, ngươi nếu báỉ nhập sự tỵ của ta môn hạ, làm phải thật tốt tu luyện Vu pháp, nếu là có thể trở thành năng tu vi như vậy, thì sợ gì Diễm Châu?"

Hi Vân này nói chuyện, cũng là nhắc nhở Đạc Kiều. Nhưng bây giờ nàng cũng là nhất tâm tam dụng, đã muốn trong triều bảo toàn chính mình, được bao nhiêu muốn nghênh hợp Diễm Châu trưởng công chúa, càng phải gạt ra thời gian tới lắng đọng tu hành Vu pháp.

Hi Vân sau khi đi, Đạc Kiều trong ánh mắt vẻ nghi hoặc càng nặng, tựa hồ sa vào đến một loại nào đó mãnh liệt không hiểu bên trong. Một lát sau, nàng lại nhắc lên bút mực trên giấy tờ vẽ vẽ, tựa hồ tại nghiệm chứng làm rõ một loại nào đó suy nghĩ, một loại nào đó phỏng.

...

Hội kiến triều Hán sứ thần, này tại toàn bộ Điện quốc đều là cao cấp nhất việc lớn, bất kỳ người nào đều ghé gối lãnh đạm, hết lần này tới lần khác là Điện quốc bây giờ duy nhất chính chủ Nhiếp Chính vương Diễm Châu, quyền đãi đến phảng phất là một cái vĩnh viễn ngủ không tỉnh mỹ nhân, trước sau như một nằm ngang tại chính mình thán Hóa cung đài Đồng Tước đại điện châu báu trên giường, giống như thể gian phát sinh hết thảy đều không có quan hệ gì với nàng giống như.

Tất cả những thứ này, mãi đến triều Hán hai vị sứ giả chính thức tới bái phỏng.

"Đại Hán Tiết Độ sứ Triệu Tùng Minh, đến đây bái kiến điện hạ." Triệu Tùng Minh đi đến tẩm cung trước, lóí thoát, cung kính thi lễ.

Miệng nói lấy Đại Hán giọng quan, trên tay làm được lễ nghi lại là một tên võ giả nên làm vài chào, nhìn có chút cổ quái, nhưng lại có một loại nói không nên lời cân đối.

Kỳ thật này cũng khó trách, này chính sứ Triệu Tùng Minh bản thân chính là thiên triều tướng quân Từ Thắng dưới trướng một tên võ giả.

Hắn bởi vì gia học uyên thâm quan hệ, khẩu tài vô cùng tốt, lúc này mới có thể bị điều động tới đảm nhiệm lần này sứ thần chức, là Từ Thắng dưới trướng chân chính tâm phúc. Cũng là trước khi tới hắn liền biết, này Điện quốc mặc dù nhỏ, trướng công chúa Diễm Châu không riêng gì Nhiếp Chính vương, vẫn là hiện nay thối đòi cao cấp nhất bậc thầy võ học, một thân tu vi thâm bất khả trắc. Ở vào đối cường giả tôn kính, lúc này mới đi như vậy lễ tiết.

Thế nhưng, cùng hắn hoàn toàn tương phản chính là bộ kia làm Từ Thiên Cừ.

Triệu Tùng Minh còn tại bái kiến thời điểm, Từ Thiên Cừ liền tìm bên cạnh một tấm chỗ ngồi, đặt mông ngồi xuống, ngênh ngang cho mình rót một chén trà nước, uống. Ngón tay có tiết tấu gõ vào chén trên vách, phát ra thanh thủy nhưng Diễm Châu nghe tới lại vô cùng tiếng vang chói tai.

Chộp mắt Diễm Châu, lạnh lùng cười một tiếng.

"Chi là Vương Giả cảnh, không tệ, bằng chừng ấy tuổi liền đã đi đến, cũng xác thực có ngạo nhân tiền vốn." Chi liếc mắt, Diễm Châu liền nhìn thấu Từ Thiên Cừ tu vi, trong lời nói lạnh nhạt vô cùng, thật giống như này căn bản không phải cái Vương Giả cảnh, chỉ là trên đường cái cái trắng, nàng bán món ăn lúc tùy tiện nắm một cái tùy ý.

"Ha ha." Từ Thiên Cừ nhẹ nhàng cười một tiếng: "Trưởng công chúa điện hạ, người gặp bao nhiêu ta tuổi tác Vương Giả cảnh?"

"Công tử bao nhiêu tuổi tác?" Diễm Châu mặc không sợ hãi hỏi.

"ba mươi mốt!"

"Tuổi nhỏ cường sĩ, lại không nhiều thấy."

Gặp tình hình này, Diễm Châu trong lòng nghĩ lại: "Tiểu tử này, đơn giản ý vào chính mình có chút gia thế thôi. Không bằng hỏi một chút, tiểu tử này đến cùng thân phận gì, này chính sứ thực lực cùng hắn cũng không kém bao nhiêu, nhưng vì sao thân phận này nhưng khác biệt nhiều như vậy."

Vừa nghĩ đến đây, Diễm Châu liền lại hỏi: "Bổn vương không để ý tới triều hội sự tình, trong triều sự tình, các người cứ việc cùng vương nữ Đạc Kiều đi nói, không cần cố ý tiếp cùng ta, tiễn khách đi."

"Vương nữ? Đạc Kiều?" Từ Thiên Cừ ngạc nhiên nói ra.

"Sao?"

"Điện hạ, Đạc Kiều vương nữ ta đã gặp qua, rất là ngưỡng mộ, thế nhưng nàng tính cách thẳng thắn, không biết điện hạ có thể làm chủ. . ."

Diễm Châu nghe vậy lập tức nghe ra Từ Thiên Cừ cử hành, giận dữ, liền ngồi dậy, xốc lên giường thơm, đi đến Từ Thiên Cừ trước mặt, một đôi coi thường thiên hạ sâu đồng tử giống như thần sáng, nhìn chăm chú Từ Thiên Cừ, nói: "Người. . . Thật là lớn gan chớ, dù cho là các người triều Hán Hoàng đế, cũng không dám như thế đối bản vương nói chuyện, huống chi còn dám mở miệng nhục nhã. . ."

"A a a a. . . Triều Hán Hoàng đế cũng là một yếu quan tiểu nhi, tự nhiên không dám như thế, nhưng ta dám nói." Từ Thiên Cừ tùy theo đứng lên, không sợ hãi chút nào ngênh xem Diễm Châu.

Hai người tu vi, như Thiên Địa khe rãnh chỉ chênh lệch.

Nhưng Từ Thiên Cừ ánh mắt, lại tràn ngập một cỗ từ trong ra ngoài tán phát ngạo nghễ.

"Khẩu khí thật lớn." Diễm Châu cười lạnh một tiếng, chờ lấy hắn câu tiếp theo, nếu là bất mãn, không hoài nghi chút nào Diễm Châu một chương đánh xuống, đem hủy diệt ở đây uy nghiêm

"Sư tôn ta là Cương Chấn Tỳ, ta là hai trăm năm đến, duy nhất thân truyền đệ tử! Hoàng đế gặp đều phải cho 7 phần mặt mũi. Điện hạ, lý do này đủ sao?"

Cương Chấn Tỳ? ! Tên của người này vừa xuất hiện,

Trong chốc lát, Diễm Châu ánh mắt lấp lóe, hai đầu lông mày ngũ vị lộn xộn trần, sắc mặt cực kỳ phức tạp. Nghe đồn người này tại một trăm năm trước đã từ Giới Chủ cảnh tiến vào Thần Nhân cảnh, là một tôn cực kỳ cường đại kinh khủng tồn tại, nhưng không biết lại vì sao biến mất không còn tăm tích dấu vết. Bây giờ tính ra, cũng có tám chín mươi năm không có hắn nghe đồn.

Sơ qua lắng đọng tâm tính về sau, Diễm Châu lần nữa cười lạnh.

"Ta dùng cái gì tin tưởng ngươi không phải ở đây ăn nói bừa bãi?"

"Đã sớm nghe nói điện hạ tu hành viêm hỏa loại hình võ học, bởi vậy chuyến này đi sứ Điện quốc, cố ý từ sư tôn cái kia đòi hỏi một kiện bảo bối, chính là vì giờ phút này hiến cho điện hạ!"

Từ Thiên Cừ rời khỏi tay, liền là một cái đồ rực như vỏ sò hình dạng bảo vật, bay vào Diễm Châu tay, bỗng cảm giác nóng bức vô cùng, một cổ kim thạch linh khí truyền vào kinh mạch.

"Đây là Viêm Bối Hỏa Văn Thạch, theo địa mạch chỗ sâu đoạt được, không phải Thần nhân không thể làm, có thể trợ điện hạ tu hành thần công!" Từ Thiên Cừ lạnh nhạt cười đáp, hắn đã nhìn ra, Diễm Châu cầm trong tay này miếng đá quý sau trong lòng vật lộn dao động, thế là lại thừa thắng truy kích nói, "sư tôn ta Cương Chấn Tỳ, từng vì hai quốc quốc sư, lại vào triều Hán làm quan, tu vi cao thâm mật trắc, sớm tại trăm năm trước đã ngộ ra Thần Nhân cảnh, biến mất tại triều chính bên trong. Bây giờ, lại trăm năm qua đi, định đã lĩnh ngộ được Thiên Địa huyền cơ, Vũ Hồn lực lượng, trở thành Đại Hán trấn quốc cường giả. Năm đó hắn bọn đồ từ đồ tôn, không có chỗ nào mà không phải là đương thời tuyệt đỉnh cao thủ, thí dụ như nói, Từ Thăng tướng quân dưới trướng Cửu Đầu Thi Thử, chính là đồ tôn một trong, quả nhiên là cực kỳ lợi hại!"

Diễm Châu mặc dù không biết Cửu Đầu Thi Thử là ai, nhưng thấy một bên Triệu Tùng Minh cực kỳ thành kính ánh mắt, cũng đã vững tin, này Từ Thiên Cừ thân phận xác thực phi phàm, có thể là Cương Chấn Tỳ thân truyền đệ tử. Nếu không, thì sao có thể làm được tùy ý liền tặng người một khối Viêm Bối Hỏa Văn Thạch loại này trân quý cực điểm bảo vật.

Diễm Châu trên mặt, chậm rãi dâng lên một ít ôn hòa chi ý.

"Người tới, dâng trà." Diễm Châu mắt nhìn Từ Thiên Cừ cất cao giọng nói.

Không lâu, Điện quốc hoàng cung tốt nhất nước trà liền bị kính dâng đến trước mặt hắn. Nhưng mà đây đối với Từ Thiên Cừ tới nói, cũng tựa hồ là nên được, hắn căn bản không quan tâm những này, đối với hắn mà nói, bày ở trước mặt tựa như là một trận mua bán.

"Điện hạ, ta nói, ngươi chất nữ Đặc Kiều dung mạo phi phàm, cho phép gả cho ta như thế nào? Sư tôn ta ngươi cũng hẳn phải biết, chỉ cần ta nói lên vài câu, việc này một khi thành, ngươi có điều kiện gì cứ nói, tin tưởng lão nhân gia ông ta cũng nguyện ý vì ngài chỉ bảo giải hoặc, võ học càng tiến một bước."

Diễm Châu tránh không đáp, sau một lát, hộp miếng trà nói: "Vương nữ Đặc Kiều, có chút tự cường, tại ta Điện quốc bên trong, chịu chúng thần ủng hộ, khó được Từ công tử có ý, lần này dè dặt nhưng sự tình ta liền để cho nàng cùng ngươi đi. Còn còn lại, liền xem ngươi bản lĩnh của mình."

"Ha ha ha ha. . . Tốt, ta muốn liền là câu nói này. Như thế, đa tạ điện hạ."

Từ Thiên Cừ nói đi, vỗ vỗ quần liền cùng Triệu Tùng Minh cùng nhau rời đi đài Đồng Tước.

...

Lúc này, thị vệ trưởng Lung Hề xuất hiện ở Diễm Châu bên người, làm Diễm Châu phủ thêm một bộ y phục.

"Điện hạ, này Hán sử không khỏi cũng quá mức tùy tiện, chỉ là phó sứ chỗ này dám như thế, đơn giản không coi ai ra gì."

Diễm Châu bất đắc dĩ cười một tiếng, lắc đầu: "Tùy tiện lại như thế nào, hắn là Cương Chấn Tỳ thân truyền đệ tử. Lại nói, vừa rồi ta tiếp nhận hắn tìm tòi trước khi hành động khối này Hỏa hoa văn thạch, liền đo biết người này là ngút trời kỳ tài, thiên phú không dưới ta. Đặc Kiều nếu thật gả cho nàng, cứ dựa theo tổ chế bốc đi kế thừa vị đi, như thế càng tốt hơn!"

Lung Hề mặc dù không biết Cương Chấn Tỳ là người phương nào, nhưng trưởng công chúa nói nàng lại quá là rõ ràng. Trưởng công chúa vô ý khiến cho Đặc Kiều kế thừa đại thống, đây đúng là cái phương pháp thật tốt.

"Truyền lệnh xuống, ngày mai khiến cho Đặc Kiều tự mình dẫn người đi hái tuyết dè nhưng, việc này không được sai sót." Một lúc lâu sau, Diễm Châu bỗng nhiên nói.

...

Hôm sau, một nhánh đi ngắt lấy dè nhưng đội ngũ từ hoàng cung xuất phát, làm hướng về phía đông lĩnh núi.

Ở nơi đó, có một nhánh lệ thuộc vào Điện quốc bộ lạc, cái kia chính là đông lĩnh Sơn Bộ rôi.

Đây là toàn bộ Điện quốc số người ít nhất cũng nhất là bản hàn bộ lạc một trong, bởi vì độ cao so với mặt biển rất cao, chỗ cực hàn, lâu dài phơi gió phơi nắng khiến cho phần lớn người làn da tựa như mùa thu quả táo, có tự nhiên mà thành một vệt màu đỏ. Nhưng cũng chính vì vậy, nơi đây người lâu

dài sinh hoạt gian khổ, đã sớm một thân cường tráng thân thể.

Đứng xa nhìn đông lĩnh dãy núi phong cảnh, chỗ xa nhất địa phương là trời, phía dưới là địa phương. Cùng thiên chi ở giữa là từng tòa đỉnh núi bén nhọn núi cao. Những này núi cao ngoại hình đá lồi chỏm, giống như đao tước búa chém mà thành, đỉnh núi tuyết trắng bao trùm, từng con sơn ung lượn vòng lầy, hình ảnh xa xăm mà yên tĩnh. Dưới núi ngoại trừ một đầu mắt thường có thể thấy dòng sông tuôn trào không ngừng, liền chỉ có rộng lớn thảo nguyên, rất nhiều màu trắng nhỏ chút điểm chính là chăn thả bầy cừu.

Chỉ là cái kia bấy cừu cũng không phải là tuyết dê, mà là bình thường dê nhà.

Tiến lên trên đường, Thiệu Ly, Vô Nhai cùng Hán sứ kịp đi theo quân đội, cưỡi ngựa mà đi, trùng trùng điệp điệp, chừng hơn trăm người. Đạc Kiêu xóc lên lập tức rềm xe nhìn thoáng qua, mặt mũi tràn đầy đều tràn ngập vui vẻ, này phong cảnh làm nằng tâm thần thanh thản . Còn trong xe ngựa một góc, Hi Văn đang ở chộp mắt.

Không lâu sau đó, một đoàn nhân mã liền đến một cái vòng tròn nhuận trên sườn núi, trong này che kín hàng rào, hàng rào bên trong là từng tòa da chế lều vải. Lều vải có lớn có nhỏ, gập gềnh cùng một chỗ, nhìn tựa như là cái lều vải vương quốc một dạng.

Nơi này chính là toàn bộ đông lĩnh núi bộ lạc, "Các người là ai?" Trông coi hàng rào cửa chính đông lĩnh sơn chiến sĩ cản lại đám người.

Bởi vì lúc trước cũng không tiến hành bất luận cái gì thông tri, giờ phút này bỗng nhiên đến đây đối phương tự nhiên hết sức cảnh giác, tại Đạc Kiều, Thiều Ly lộ ra thân phận về sau, dám người liền nhận lấy tộc trưởng ha! Lỗ khoan đãi. Đạc Kiều đã sớm nghe nói người này lực lớn vô cùng, sức chiến đấu phi thường cao, này lần gặp gỡ, quả nhiên là cái hùng sư uy vũ mãnh hán.

Bởi vì đến lúc sau đã là buổi chiều, sau đó không lâu liền trời tối.

Bộ lạc các đầu bếp một hồi luống cuống tay chân về sau, lấy ra rượu ngon nhất cùng dê bò thịt để khoản đãi này Điền quốc chí cao vô thượng vương tử vương nữ, cùng với đến từ thiên triều thương sứ đại nhân.

Ban đêm đông lửa, vừa múa vừa hát, là đón khách lớn vui thích thời gian, Từ Thiên Cừ lại lại tìm đến Đạc Kiều.

Suối ấm Đạc Kiều nhú mảy, suy nghĩ về sau, liền đáp ứng.

Không lâu, hai người cùng nhau đi tạt trăng lệ trên vùng quê, phương xa âm trầm tựa như trên biển uốn lượn sóng lớn, nhìn không thấy mây thư, lại không thể gặp mây cuốn, chính là đen nhánh dần tối bên trong lại lộ ra một cổ hòng hoang nguyên sắc.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Đông mẹ tắm áo

Trời dần dần đen.

Ban đêm đông linh dãy núi xa xa nhìn lai, tựa như từng tòa nhon đứng thẳng phủ phục cư thú, mạnh mẽ, nguyên thủy, hoang vu.

Đặc Kiều cùng Từ Thiên Cừ đi ở trong núi trên đường, gió núi vẫn như cũ hơi lạnh.

Loại này lạnh lẽo tại Từ Thiên Cừu tôi nói như ngày mùa hè gió mát, còn có chút thoải mái người, chỉ là đối với Đặc Kiều loại tu luyện này Vu pháp người mà nói, bởi vì lâu dài nhiễm phải lấy Vu pháp bên trong nguyên tố, cái này khiến thân thể của các nàng sẽ đối lập yếu kém, nhưng sức cảm ứng cũng sẽ gấp bội lên cao, cho nên, như thế lạnh lẽo thành tư liền lộ ra đậm xương.

Lại một trận gió thổi đi qua, Đắc Kiêu rút rút vai, đem cổ áo bọc lấy.

"Triều Hán mặc dù không tệ, có thể nảy tái ngoại cảnh tượng cũng là vô cùng tốt..." Từ Thiên Cửu lập tức bỏ đi trên người lông chồn, quay người cho Đắc Kiêu khoác ở trên người.

Đặc Kiều bản năng kháng cự một thoáng, cũng là lại cười nhạt một tiếng, cảm giác ấm áp rất nhiều, gương mặt đối Từ Thiên Cừ đáp lại mỉm cười.

Từ Thiên Cừ khoan thai thoải mái, ra vẻ trấn định chỉ chỉ phương xa.

"Thật sự là chỗ tốt, phong cảnh rất đẹp, nhưng không sánh được điện hạ dung mạo."

Người nói có ý, Từ Thiên Cừ nói ngọt bôi mật, hẳn không tin bằng vào bản lĩnh của mình, khí độ, sẽ cướp không đến cái này phương tâm thiếu nữ.

Bất quá hẳn cũng biết, chính mình lưu tại Điện quốc thời gian cực kỳ có hạn, muốn tại có hạn thời gian bên trong đạt thành mục đích của mình, cũng vô cùng không dễ dàng.

Lại nói, Từ Thiên Cừ rất rõ ràng, trước mắt này hoa nhường nguyệt thẹn Đặc Kiều, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, tâm cao khí ngạo từ không cần phải nói, chỉ sợ không có thủ đoạn phi thường, là tuyệt đối không thể ôm ấp yêu thương. Cho nên, thời khắc này Từ Thiên Cừ khẽ nhủ thầm, như đoán không ra tâm tư của hắn, tất nhiên không biết hắn đang ở suy nghĩ như thế nào đắc thủ kẻ sách.

Đặc Kiều đi ở phía trước, nàng mặc dù không biết Từ Thiên Cừ mời hẹn mình đi ra tản bộ, đến cùng vì sao, nhưng từ khi tại Ung nguyên trong thành, kiến thức qua triều Hán hai vị này sự giả vờ sau, liền mơ hồ cảm giác có chút không đúng.

Đến mức vấn đề đến cùng ra ở đâu, nàng lại nhất thời không cách nào xác nhận. Bởi vậy, đi tại cái này còn như lưng núi đi bên trên, Đặc Kiều khẽ bóp trên đầu ngón tay chiếc nhẫn kia, mỗi một bước đều đi đến mức dị thường cẩn thận.

"Điện hạ, chúng ta trở về đi, này đông lĩnh núi núi cao gió rét, vẫn là trong lều vải ấm áp."

Từ Thiên Cừ ôn nhu cười một tiếng, hẳn tựa hồ cảm giác được lại đi tiếp như vậy, không khác lãng phí có hạn thời gian.

Đặc Kiều lên tiếng xem như đáp lại, hai người sóng vai hướng phía dưới bộ lạc lều vải phương hướng đi đi.

...

Bên ngoài trên quảng trường, vẫn như cũ ca múa mừng cảnh thái bình, hiểu khách các tộc nhân đối sứ giả các tùy tùng cũng khuyên lên rượu đến, trên mặt mọi người đều nổi lên đỏ ửng, men say không cạn.

Thế nhưng Từ Thiên Cừ khẳng khái mời, Đặc Kiều đành phải theo hắn tiến nhập lều vải, Từ Thiên Cừ thành thạo ưu nhã đẩy lên nhỏ bếp nấu, cắt hơn mấy mảnh khương, nổi lên một bầu rượu tới.

"Uống rượu khu lạnh, không còn gì tốt hơn! Đến, ta mời người một chén!"

Rượu đốt tốt thời điểm, Từ Thiên Cừ cũng cho Đặc Kiều rót một bát.

"Ta thuở nhỏ không xiết tử lực... Xin lỗi!"

Đặc Kiều bung chén rượu lên về mặt có chút lưỡng lự, lại buông xuống.

Từ Thiên Cừ cười cười, lúng túng cho bếp nấu bên trong tăng thêm củi đốt, trong lều vải nhiệt độ lên cao sau mới phát giác tốt hơn nhiều.

"Không có gì đáng ngại, điện hạ, đây không phải Điện quốc liệt tử, là ta triều Hán sạch rượu. Ta triều Hán cũng có mùa đông, khi đó lâu nhỏ đình viện bên ngoài ngược dòng tuyết bay bay, bên trong viện Thanh Trúc lục tùng bên trên kẻ cận tuyết trắng, chúng ta liền sẽ trong phòng mở ra cửa gỗ, lên cao châm lò rên, sau đó đốt bên trên như thế một bầu rượu. Một bên xem tuyết nghe gió, một bên ngâm thơ làm phú. Rượu này chúng ta mỗi người ít nhất phải uống gần nửa vạc mới có thể say. Say mềm, bình thường khoái chăng." Từ Thiên Cừ trên mặt hồi ức, từ từ nói lấy.

Không thể không nói, Từ Thiên Cừ nói đến tình cảnh quả thật rất đẹp diệu, liền liền Đặc Kiều trong mắt đều lộ ra hướng tới màu sắc.

Trời thực sự lạnh, Đặc Kiều nhìn Từ Thiên Cừ, lại nhìn một chút rượu, sau đó cẩn thận từng li từng tí bung lên, nhấp một miếng.

"Mùi rất thơm nồng, cảm giác hết sức thuần khiết, nhưng mùi rượu cũng rất đậm." Đặc Kiều hí hí mắt, trong lúc lơ đãng giống là nghĩ đến cái gì,

Lần nữa gương mặt lúc trong ánh mắt tràn đầy mừng rỡ.

Nói xong, lại uống vào mấy ngụm, giống như có lẽ đã tiếp nhận mùi vị kia.

Từ Thiên Cừ cũng vui vẻ, giống như cười mà không phải cười, nói xong triều Hán mỹ cảnh chuyện tốt, thỉnh thoảng có nhỏ giọng truyền ra phía ngoài. Một lát sau, tù trưởng ha! Lỗ sai người đưa tới mảnh tốt dê bò thịt cùng nước tương.

Cứ như vậy, giữa hai người uống rượu có thêm dầu, không khí không còn giống trước đó tại Ung nguyên thành như thế đối lập.

Qua ba lần rượu, Đặc Kiều sắc mặt có chút hào quang ửng đỏ, ánh mắt hơi hơi mờ mịt, hiển nhiên đã có chút men say.

Từ Thiên Cừ bung rượu lên chén nhỏ lúc hơi hơi nhìn thoáng qua, trông mặt hơi hí, khoe miệng đường cong hơi hơi giơ lên, liền vội vàng đem ly rượu

thay đổi một đổi, sau đó nhìn Đạc Kiều nhấp rượu địa phương, nhẹ nhàng nếm nếm.

Trong lúc nhất thời, thiếu nữ kia đặc hữu mỹ diệu hương thơm vào trong miệng hắn, Từ Thiên Cừ nhắm mắt lại, ngửa mặt lên, sắc mặt tiêu hồn mà hưởng thụ.

Thật là mỹ diệu...

Trong lúc nhất thời hắn cũng say mê tại cái này cổ trong cảm giác, bất tri bất giác có chút say —— hắn tự nhiên không nhìn thấy, tại hắn cười rộ lên đồng thời, Đạc Kiều cũng cười, sau đó Đạc Kiều trên cổ tay một cái xura cũ vòng tay bày ra, hào quang thoáng qua tức thì.

Sau đó, Đạc Kiều chậm rãi buông xuống bụng lên bát rượu, trên mặt ửng đỏ biến mất.

Nàng xem thấy ngửa mặt lên trần đầy tiêu hồn hưởng thụ Từ Thiên Cừ, ánh mắt có chút chán ghét. Nhíu nháu mày, ánh mắt khôi phục lạnh lạnh.

Đạc Kiều vuốt ve trên cổ tay vòng tay, thanh âm êm dịu đến như như gió, như có như không.

"Đại nhân... Rượu này... Uống ngon thật... Có thể tại sao ta cảm giác có chút choáng đầu..." Đạc Kiều cố ý nhíu mày lại, vẻ mặt này như ba tháng chi hoa đào, người nam nhân nào nhìn thấy đều không thể ngăn chặn chính mình. Nàng hôm nay sở dĩ nguyện ý cùng tên này, dùng tân bộ chỉ lấy cớ, chính là vì tìm tòi hai vị này sứ giả vào Điện quốc mục đích thực sự. Nghĩ cái kia triều Hán đất rộng của nhiều, lại làm sao đến mức vì cái này khu khu một kiện tuyệt đề nhưng, mà lấy không ít tài lực lại tới đây.

Nơi đây, nhất định có không thể cho ai biết bí mật!

Chỉ là không nghĩ tới, tân bộ quá trình, cũng không từng bộ ra cái gì lời nói đến, lại thêm kẻ này lại được một tác lại muốn tiến một thước, mời chính mình đi tới trong trường bông. Cho nên, Đạc Kiều mặc dù an bài Hi Văn làm bảo hộ, đồng thời chính mình cũng âm thầm phòng hộ, dùng trên cổ tay kiện pháp khí này vòng tay hấp thu đại bộ phận tử lực.

Từ Thiên Cừ cũng không biết, này Đạc Kiều không phải là Điện quốc vương nữ, càng là Điện quốc Thánh giáo Vu nữ, lúc này con mắt mông lung, mờ heo lừa tâm, ha ha cười khan hai tiếng nói: "Đây là tự nhiên, sạch rượu mặc dù không có bao nhiêu tử lực, nhưng hậu kinh cực lớn... Một khi, một khi uống rượu quá lượng liền sẽ buồn ngủ, ngủ chết rồi... Chuyện gì... Cũng không biết..."

Từ Thiên Cừ nói xong, con mắt lại mở ra điểm, đột nhiên lập tức tới gần Đạc Kiều trước mặt, ánh mắt đột nhiên vừa mở, càn rỡ nói đến: "Ngươi xinh đẹp như vậy, cao quý, lại là vương nữ, bản thân lần đầu tiên nhìn thấy ngươi lên, liền muốn đưa ngươi chiếm làm của riêng. Ngươi a... Ngươi là của ta... Ai cũng đừng nghĩ..."

Nói đến đây, Từ Thiên Cừ bỗng nhiên song tay đè chặt Đạc Kiều bả vai, cái kia rộng lớn bàn tay mượn tử lực kinh cực kỳ hùng hồn, Đạc Kiều bị bóp nhũ chặt mày lên.

"Đại nhân, tôn sù như thế càn rỡ, chẳng lẽ không sợ ta Điện quốc cùng Đại Hán bất hoà..." Đạc Kiều buồn bực e thẹn nói, chỉ cần này Từ Thiên Cừ tiến thêm một bước, liền sẽ lập tức tiến hành giết ngược lại.

"Bất hoà? !" Từ Thiên Cừ lập tức thanh âm trở nên có chút rõ ràng, dọa đến Đạc Kiều khẽ giật mình, nhưng sau đó liền giọng lên ly rượu đứng lên cười ha ha: "Bất hoà? Nho nhỏ Điện quốc có tư cách gì nói lời này? Sư tôn ta là Cương Chấn Tỳ, là Thần nhân cao thủ, ta là duy nhất thân truyền đệ tử. Liền xem như ngươi Điện quốc Nhiếp Chính vương tới đây cũng phải tất cung tất kính. Ta cho ngươi biết, chỉ cần đi theo ta... Ngươi thì lấy được chỗ ích không nhỏ!"

"Tôn sù thật biết chê cười!" Đạc Kiều gỡ một thoáng mái tóc, đứng lên về sau, lạnh lùng nói.

Nàng mặc dù không biết Cương Chấn Tỳ là ai, nhưng nghe đến Thần nhân hai chữ, Đạc Kiều cũng là trong lòng giật mình.

Bởi vì, theo Ung nguyên thành đến đây hơn hai trăm dặm, cùng nhau đi tới, cái kia chính sứ Triệu Tùng Minh tại Từ Thiên Cừ trước mặt biểu hiện khúm núm, nàng đều nhìn ở trong mắt, khi đó nàng đều còn cảm thấy kỳ quái, chỉ cho rằng cái này phó sứ nhất định có địa vị rất cao, nhưng không nghĩ tới chính là vậy mà bối cảnh thâm hậu như vậy. Thần nhân đệ tử, cái này bối cảnh nhất định không đơn giản.

Kể từ đó, nàng cảm giác liền càng thêm kì quái.

"Thần nhân đệ tử, nghĩ được cái gì liền được cái gì, vậy ngươi làm sao cố vạ dẫm xa xôi tới ta Điện quốc? Điện quốc nghèo nàn, ta theo ngươi ánh mắt liền nhìn ra được ngươi căn bản không thích nơi này. Còn tuyệt đề nhưng, mặc dù trân quý, có thể trong mắt ngươi cũng không đáng giá nhắc tới. Triều Hán cái gì chưa vậy? Làm sao lại vì tuyệt này đề nhưng mà từ bỏ hai thành thương thuế?"

"Trời quả..." Từ Thiên Cừ nói.

"Trời quả? Các ngươi là vì trời quả mới tới?"

"Ừm!"

"Đến cùng là cái gì trời quả, giá trị được các ngươi như thế hao tổn sức lực?" Đạc Kiều sắc mặt cứng đờ hỏi tới, phải biết Đạc Kiều thân là Vu nữ, đương nhiên biết "Trời quả" là cái gì, đối với Vu nữ tới nói, trời quả là trong tu hành ắt không thể thiếu đạo cụ một trong, trong lúc các nàng cảm giác

được pháp lực tồn tại, liền sẽ thông qua trời quả đem thả ra ngoài.

Trong tay nàng chiếc nhẫn chính là loại này trời quả nguyên thạch cắt chém chế tạo, bao quát trên cổ tay vòng tay, đều là thuộc về đệ giai trời quả.

Nói đơn giản, trời quả là một loại cơ thể người thao túng pháp thuật chất môi giới, trời quả giai vị càng cao, chỗ có thể phát huy pháp quyết hiệu quả càng mạnh. Mà khác nhau trời quả đẳng cấp, dùng "Mắt" tới phân chia, phía trên có rất nhiều như hình vẽ lại như chữ viết ký hiệu. Những ký hiệu này mặc dù thiên biến vạn hóa, nhưng đều trình viên thái, xưng là "Mắt". Mắt càng nhiều, trời quả hiệu lực cũng liền càng mạnh, cần kích phát lực lượng cũng lại càng lớn.

Có thể nói, Vu sư nghĩ sử dụng Vu thuật, trời quả là nhất định phải tồn tại.

Liếc mắt trời quả, hai mắt trời quả, tam nhãn trời quả... Ba trên mắt phẩm giai trời quả, trên đời khó cầu.

"U tẩn trời quả."

Từ Thiên Cừ chẳng hề để ý nói xong, dùng nghiền ngẫm ánh mắt nhìn Đạc Kiều, lại nói: "Nếu ta đem biết đến, đều nói cho ngươi biết. Như vậy, có phải hay không cũng nên đến ngươi tới hầu hạ ta."

"Chờ một chút, ta Điền quốc Vu sư rất nhiều, trời quả tự nhiên cũng không ít, có thể Đại Hán to như vậy, như vậy mạnh, lại tại sao vì một khóa trời quả hao hết trắc trở tới Điền quốc?" Đạc Kiều tiếp tục hỏi, trong mắt lóe lên từng tia hàn mang, không khó đoán được, viên này trời quả bên trong còn cất giấu rất nhiều bí mật. Chỉ là hiện tại Từ Thiên Cừ có chút không có sợ hãi, hiển nhiên đặc ý tự thân là Vương Giả cảnh thực lực, hoàn toàn không có đem Đạc Kiều để vào mắt.

Như thế cũng tốt, đối phương càng bất cẩn, Đạc Kiều càng có phần thắng

"Ta đây liền cùng ngươi nói đi, bắt quả, ngươi cũng đừng hòng trốn qua hôm nay!"

Từ Thiên Cừ lại uống một hớp rượu, ánh mắt có chút xem thường càng mang theo mấy phần khiêu khích nói.

Từ Thiên Cừ cuối cùng đem tất cả đều thổ lộ ra. Tại trước đây không lâu, Hán hoàng đế theo Kiều Long nơi đó được đến tin tức đáng tin, nói phát hiện Vũ Hồn bảo tàng. Nay Vũ Hồn là Giới Chủ cảnh hóa thành Thần nhân tất yếu đồ vật. Một thần nhân, có thể bù đắp được một nhánh vạn người nặng thiết kỵ, một nhánh vạn người nặng thiết kỵ, công thành cướp trại đánh đầu thắng đó, liền xem như nhân tài đồng đức Đại Hán, có nặng thiết kỵ cũng bắt quá mấy vạn người thôi.

Mà này miếng Vũ Hồn chỗ ẩn giấu, liền bị vẽ tại một cái trời quả phía trên, thiên này quả lại được xưng là u tẩn trời quả.

U tẩn trời quả không ở tại dư bất kỳ địa phương nào, ngay tại Điền quốc đông lĩnh Sơn Bộ rơi trên đỉnh núi.

Kết quả là, tại Hán hoàng đế một phen thương nghị phía dưới, lúc này mới lợi dụng lần này thương thuế sự tình làm lấy cớ đến đây Điền quốc, lại giả dùng tuyệt dê nhưng sự tình tới này đông lĩnh núi. Người này tuyên là triều Hán lão tướng Từ Thắng cung cấp, Từ Thiên Cừ cùng cầu thả, mục đích đúng là lợi dụng thứ này tìm tới Vũ Hồn, từ đó tấn thăng làm Thần nhân, biến thành cùng sư phụ hán Cương Chấn Tỳ một dạng tồn tại cường đại.

Nhưng thật không may chính là, này Từ Thiên Cừ tại Ung nguyên thành, ngoài ý muốn chọn trúng khí chất phi phạm Đạc Kiều, liền muốn làm của riêng.

Thế là, vốn nên tự mình đi tìm u tẩn trời quả hán đã biến thành lưu lại, mà vốn nên lưu lại lừa dối ở đám người chính sứ Triệu Tùng Minh, lại trở thành đi tìm trời quả cái kia.

"Ngươi nói là, Triệu Tùng Minh đã đi đông lĩnh núi đỉnh núi, tìm kiếm u tẩn trời quả đi!" Đạc Kiều có chút dồn dập hỏi, nghìn tính vạn tính, ở trong đó quả có chuyện ẩn ở bên trong, lại sẽ khiến cho những người Hán này đoạt trước một bước, nàng quả thực có chút không chờ được.

Từ Thiên Cừ xa xôi gật đầu, ánh mắt đột nhiên biến đỏ, "Đối đãi chúng ta mây mưa một phen sau khi, ngươi triệt để biến thành nữ nhân của ta, ta liền khiến cho cái kia Triệu Tùng Minh giao ra này miếng trời quả, nhường ngươi lĩnh hội trong đó áo nghĩa, như thế nào?"

Đạc Kiều hơi hơi cười lạnh, ngược lại hỏi nói, "ngươi vì sao toàn bộ nói cho ta biết, liền không sợ tiết lộ phong thanh sao? Ngươi lại có biết, cái kia Kiều Long liền là của ta... Ta." Đạc Kiều dừng lại khoe miệng, nội tâm của nàng sao mà phần chấn, không sai, lần này nghe được Kiều Long đem này u tẩn trời quả tin tức, cáo tri triều Hán Hoàng đế, lại cũng tham dự vào lần này sự kiện bên trong, lại như thế nào để cho nàng có thể an tĩnh lại.

Nhớ ngày đó, Hà Bạt trấn, Cừ Châu động phủ, Kiều Long tại trên vách đá lưu lại thác ẩn võ học, Đạc Kiều đương nhiên lập tức suy tính ra, Dịch Thiểu Thừa nhất định chính là này Kiều Long tướng quân!

Từ Thiên Cừ thấy Đạc Kiều trên mặt hồng nhuận phon phớt, ngon miệng đến cực điểm, sai cho là nàng là động tâm đề nghị của mình. Nghĩ thầm lần này nước ngoài nữ tử, quốc sắc thiên hương, dung mạo thán mạo, bây giờ dễ như trở bàn tay, gì sự sung sướng, liền hai con mắt nhử lại, còn nói thêm "Ha ha, sợ, ta sống đến bây giờ cho tới bây giờ không biết cái chữ này làm như thế nào viết... Không đúng, không đúng, vì sao thân thể ta tê dại." Từ Thiên Cừ đột nhiên phát giác ra, huyết mạch trong người vận chuyển không khoái, người vương giả kia cảnh khí tức rõ ràng là bị một tròng thứ gì chế trụ, trong chớp mắt này hán dọa đến hồn phi phách tán, về mặt lập tức trở nên tái nhợt, dùng tay chỉ chén rượu, "Rượu... Rượu... Trong rượu có độc..."

"Ủm?"

Bởi vì tự thân chán ghét giết chết một người như vậy, đây không phải Đạc Kiều sẽ làm sự tình.

Cường giả không thể chọc, cường Hán càng không thể chọc!

Trong cung lâu như vậy, coi như đầu óc hồ đồ, nàng cũng mura dầm thấm đất hiểu được rất nhiều chuyện, người này còn trẻ như vậy liền là Vương Giả cảnh cường giả, càng có một thần nhân sự phụ, vẫn là Đại Hán hướng sứ giả, ở trong đó lợi hại quan hệ ai cũng rõ ràng.

Nhưng mà việc đã đến nước này, một hại đã trừ, Đạc Kiều vẫn phải ngay lập tức đi ngăn cản chính sứ Triệu Tùng Minh, một khắc đều không thể bị dờ dang!

Nghĩ xong, Đạc Kiều lách mình ra lều trại, lại phát hiện bên ngoài lều có người, tiếng gió vun vút bên trong, đúng là Thiệu Ly vương xem ra hoảng sợ ánh mắt.

"Sao người lại tới đây!"

"Thanh âm hần quá lớn, ta sao có thể không biết được? Tỷ tỷ. . . Tỷ tỷ. . . Người làm việc đi thôi, cẩn thận an toàn, ta thay người thu thập đằng sau sự tình." Thiệu Ly sau khi suy nghĩ cẩn thận, hạ giọng đến, cứ việc sớm đã đoán được bên trong phát sinh sự tình, nhưng nếu chưa tận mắt nhìn đến, dù như thế nào cũng không tưởng tượng nổi luôn luôn làm việc thỏa đáng tỷ tỷ, lại sẽ đích thân ám sát Đại Hán hướng tôn sứ.

Đánh hồ thân huynh đệ, Đạc Kiều phát giác Thiệu Ly trong ánh mắt mang theo ủng hộ màu sắc, cảm kích gât đầu, sau đó bay vút mà đi.

. . .

Vừa rồi Đạc Kiều vừa đi, nằm trên mặt đất Từ Thiên Cừ bỗng nhiên mở mắt, trong đôi mắt tràn đầy âm độc ngoan lệ.

"Xú nương môn. . ."

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, một thoáng xé mở quần áo lộ ra lồng ngực, nhưng thấy tim phía trên hộ tâm kính vỡ vụn, một cây chùy thủ chui vào trong đó một nửa.

Đạc Kiều này hộ thân dao găm là Thanh Hải Dục tặng thần binh lợi khí, nhưng hắn này hộ tâm kính cũng là Cuồng Chấn Tỳ đưa cho hắn ái đồ Từ Thiên Cừ đồ tốt.

Này một bản, hộ tâm kính vỡ vụn, dao găm cũng cong cùn.

Chỉ là lá chắn thẳng mâu, dao găm mặc dù chui vào ngực, lại ly tâm bản còn cách một đoạn. Cái kia Vu thuật hóa diễm, đồng dạng cũng bản tại hộ tâm kính bên trên, bởi vậy tác dụng bị triệt tiêu bảy tám phần.

Từ Thiên Cừ lần này chịu khổ không ít, da thịt bên ngoài đảo, lại có viêm hỏa thiêu đốt, đau nước mắt ứa ra. Hắn từ dưới đất bò dậy, cắn răng cầm dao găm, khó khăn hướng ra ngoài từng chút một rút ra.

Vương Giả cảnh sinh mệnh cùng nó mạnh mẽ, không thương tâm bản liền không phải vết thương trí mạng.

Chỉ là mặc dù không phải vết thương trí mạng, mong muốn rút ra cũng hết sức gian nan.

Đứng vào lúc này, một đạo cảm giác lạnh như băng rơi vào trên cổ hắn, Từ Thiên Cừ thân thể cứng đờ, một giọt mồ hôi cỡ hạt đậu theo hần gương mặt trượt xuống, hắn mong muốn quay đầu đi, nhưng lưỡi kiếm lại nắm thật chặt, hắn chỉ có thể bất động.

Hắn biết, người này không có lập tức giết hắn, tất nhiên là nói ra suy nghĩ của mình.

"Chỉ là người Hán, bắt quá là con chó một dạng đồ vật, cũng dám đối tỷ tỷ của ta nhúng chàm"

"Người là vương tử Thiệu Ly? !" Từ Thiên Cừ giật mình, chậm rãi quay đầu, thấy một tấm tuần dật vô cùng khuôn mặt. Mới nhớ tới đây là ngày hôm trước tại Ung nguyên thành triều hội phía trên, yên tĩnh ngồi tại vương vị điện quốc vương tử, hắn tuyệt đối không nghĩ tới người tới lại là cái này.

"Thanh âm cho ta nhỏ một chút, một khi đem trên quảng trường những cái kia triều Hán theo binh gọi tới, có thể sẽ không tốt." Thiệu Ly thản nhiên nói.

Từ Thiên Cừ khẽ giật mình, lời này có ý tứ gì?

Tâm hắn nghĩ cực kỳ thông minh, mặc dù trọng thương, nhưng lại chột nghĩ cho tới bây giờ Điện quốc hình thức, thoáng qua ở giữa tâm tư như thiểm điện, nghĩ tới ngàn vạn.

Gian nan cười cười, Từ Thiên Cừ nói: "Điện hạ là muốn tìm xin giúp đỡ a? Cũng khó trách. Dựa theo chúng ta người Hán thói quen, kế thừa vương vị làm sao cũng nên là hoàng tử, nữ lưu hạng người nhiếp chính, luôn luôn đều là cấm kỵ. Nhưng là các người Điện quốc liên kì quái, Nhiếp Chính vương là nữ lưu hạng người không nói, liền liền đương triều nói chuyện đều là công chúa, ta nếu là người, cũng không biết thân là đường đường nam nhi bày thuốc mặt mũi hướng chỗ nào đặt."

"Hừ hừ." Thiệu Ly cười hai tiếng,

Không nói gì.

Cái này cũng không thể nghi ngờ chứng minh, Từ Thiên Cừ lời nói này nói ra bảy tám phía trên, Từ Thiên Cừ có thể tiếp tục nói.

"Điện hạ, ngươi là người thông minh, chỉ cần không giết ta, lại cùng Diễm Châu trưởng công chúa một dạng, đáp ứng đem tỷ tỷ ngươi gả cho ta, ta liền mượn triều Hán lực lượng giúp ngươi quét dọn chướng ngại, vô luận là ngươi cô cô cũng tốt, vẫn là còn lại cũng được, sau đó sao. . . Ngươi chính là tân nhiệm Điền vương, này Điền quốc ngươi nói coi là. Nếu là không hài lòng, ta còn có thể mượn ngươi Đại Hán trọng trang thiết kỵ, giúp ngươi chinh chiến khắp nơi, như thế nào?" Từ Thiên Cừ một bên nói một bên âm thầm tự lực.

"Thật?" Thiếu Ly thanh âm có chút run, liền vội vàng hỏi.

Từ Thiên Cừ từ nhỏ cách ánh mắt bên trong nhìn ra từng tia động tâm, nhếch miệng lên nói: "Đây là tự nhiên, ta Từ Thiên Cừ tốt xấu là đường đường Vương Giả cảnh cao thủ, là Thần nhân đệ tử, sao lại lừa ngươi?"

"Được."

Thiếu Ly đau nhức mau trả lời.

Từ Thiên Cừ vẻ mặt vui vẻ, ngay tại hần cảm thấy Thiếu Ly vương buông lỏng cảnh giác ý muốn phản kích thời khắc, sau một khắc liền cảm giác cổ mát lạnh, hần xem lấy cảnh vật trước mắt đang xoay tròn. . .

Phù phù, Từ Thiên Cừ đầu rơi xuống đất, máu tươi từ trong lỗ cổ bay ra, phun tung toé nửa cái lều vải.

"Đồ hỗn trướng, chết không có gì đáng tiếc, đến loại tình trạng này, còn muốn ham tỷ tỷ của ta sắc đẹp, phi!" Thiếu Ly hơi vung tay trúng kiếm, lưỡi kiếm rơi xuống đất nghiêng cắm vào mặt đất, hần hướng thi thể nhỏ một ngụm nước bọt, trắng tuấn trên mặt tràn đầy chán ghét cùng khinh thường, thậm chí có chút dữ tợn.

Ngay tại hần nghĩ lúc sắp đi, lều vải soạt một tiếng mở ra, lại có hai người xông vào.

"A? Điện hạ, ngươi. . ."

Cáp Lỗ trùng lớn song mắt thấy trong trường bông tình hình, bên cạnh hần là Vô Nhai.

Hai người mới vừa nghe đến một chút động tĩnh chạy tới, thấy này tình cảnh, Cáp Lỗ cùng Vô Nhai đều là trong nháy mắt bối rối.

Thiếu Ly mặt âm trầm, nói, "Đây là tỷ tỷ động thủ trước đây, ta thay nàng xử lý đằng sau sự tình. Cho ta ngừng lại. . ." Đang muốn phân phó Cáp Lỗ xử lý bên này máu tươi hình dạng thái, cách đó không xa lại truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập.

"Không tốt! Đây là Đại Hán theo binh đến rồi!" Cáp Lỗ vén rèm cửa lên nhìn thoáng qua, sắc mặt gấp, "Ngay cả ta đều có thể nghe được trong tiếng gió cái kia một tiếng hét thảm, bọn hần lại tại sao nghe không hiểu?"

Tự tiện giết Đại Hán sứ giả, chắc chắn dẫn phát chiến tranh! Nếu là bị Đại Hán theo binh thấy tình hình này, chuyện kế tiếp coi như nghiêm trọng đã đến.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Đại Hán theo binh tốc độ rất nhanh, mấy hơi thở liền đã xuất hiện ở trong tầm mắt.

"Là sư muội gây nên?" Vô Nhai biểu hiện có chút không tin, trong mắt hần Đạc Kiều là cỡ nào thiên chân vô tà, há lại sẽ thật đối với người này ra tay? Có điều, lúc này là không tâm tình lại nghĩ lại, mắt thấy Đại Hán theo binh đến, lúc này Vô Nhai bỗng nhiên một bước hướng về phía trước, đem cái kia cắm trên mặt đất nhuộm máu kiếm nắm trong tay, một cước giẫm đạp tại rơi xuống đất đầu phía trên, mắng: "Đáng chết. . ."

Soạt một tiếng, lều vải lần nữa bị mở ra, theo quân vọt vào, thấy đồ vật nhìn thấy mà giật mình.

Rượu, thi thể, máu, kiếm, thi thể, đầu, còn có. . . Hung thù!

Thấy như thế tình hình theo quân thống lĩnh tự nhiên phẫn nộ, nhưng lại vô cùng lý trí, hần liếc mắt qua hung thủ cũng chính là cái kia tóc đỏ thiếu niên, nhìn xem mặt mũi tràn đầy kinh ngạc Cáp Lỗ, sau cùng ánh mắt rơi vào vương tử Thiếu Ly trên người, nói chính xác, là Thiếu Ly góc áo bên trên, nơi đó kề cận vài điểm vết máu.

Ngay tại này thống lĩnh mở miệng hỏi thăm thời điểm, càng thêm ý chuyện không nghĩ tới phát sinh.

Cái kia tóc đỏ thiếu niên bỗng nhiên xuất kiếm, một chiêu hướng hần đâm tới.

Mặc dù kiếm này chiêu cay độc, lực đạo cũng cực cường, thế nhưng là này thống lĩnh tu vi cực cao, kinh nghiệm cay độc, một nắm liền bắt lấy kiếm này.

Sau đó, Vô Nhai cả người mang kiếm bị như vậy kéo một cái, kéo đến trước người, thống lĩnh một chương liền đem Vô Nhai cổ nắm theo trên mặt đất.

"Tốt ngươi cái man tử! Vậy mà làm ra chuyện như thế tới! Đơn giản nhân thần cộng phần! May mắn thống lĩnh thủ đoạn cao cường, nói, ngươi đến cùng tại sao phải giết từ sứ giả?"

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Diễn Kiều Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: U Tẩn Thiên Quả

Ánh trắng u hân, đông lĩnh đỉnh phong bên trên gió mạnh thổi trể, thanh âm ô yết rả rích, giống như một bài thương cổ từ khúc, lại không biết ai hát, lại vì ai san bằng trong lồng ngực này khó nén phiền muộn.

Trên đỉnh núi, khô thạch như san, nửa mực nát bộ xương hùng ung như quý mị đứng vững, đề cập to lớn vượt qua cự tượng, cái kia thâm thúy sâu kín trong hốc mắt, hai đoàn màu xanh bóng hóa điểm bùng cháy.

Đây cũng là đông lĩnh núi truyền thuyết, thực hủ chi hàn, đó là không biết bao nhiêu năm trước liền tồn tại ở này cường đại tồn tại, là ung bên trong chi ung, hùng bên trong chi hùng. Truyền thuyết này bên trong sinh vật, bởi vì phi thường mạnh mẽ cùng rất nhiều cổ xưa để cho người ta ca tụng trải qua, nó cũng trở thành đông lĩnh núi tộc dân tín ngưỡng.

Hùng ung không chết, tín ngưỡng bất diệt!

Mà lại có ai có thể nghĩ tới, tìm kiếm được Vũ Hồn then chốt liền tồn tại ở này.

Nghe được Đặc Kiều thanh âm Triệu Tùng Minh cũng không quay đầu, mà là tốc độ thủ đoạn cực nhanh một nắm cầm vào bộ xương trong mắt, lại cấp tốc rút tay về, lúc này trong tay đã nhiều cùng loại, hân lạng yên không một tiếng động đem thứ này nhét vào trong ngực.

Bóng đêm tốt, tốc độ nhanh.

Nếu dễ như trở bàn tay, há lại sẽ bỏ dở nửa chừng.

Nhưng mà, này thực hủ chi hàn tại không có vật như vậy sau khi, trong hốc mắt hóa điểm liền biến mất, khổng lồ thân thể khổng lồ đột nhiên tan rã, chỉ nghe soạt một tiếng liền tán lạn đến nát vụn, sau đó tại như đao trong gió đêm bị thổi cuốn đi.

Lông chim quy thiên khoảng trống, hải cốt về núi khe, linh hồn mà theo gió, đây là hùng ung tốt nhất kết cục.

"Tôn sứ, làm phiền người đem đồ vật giao ra."

"Đồ vật? Đồ vật gì?" Triệu Tùng Minh sắc mặt khế giật mình, lắc đầu nói: "Vương nữ, nơi đây gió lớn, lão hủ cái này xương cốt không chịu đựng nổi, thứ không phụng bồi."

Lúc này, làm đột nhiên lại đem lạnh lùng mũi kiếm lạng yên gác ở trên cổ hân, Triệu Tùng Minh bước chân liền dừng lại, cả người về mặt rung động.

"Tôn sứ nhất định không nghĩ tới này nhỏ địa phương nhỏ, còn có người thứ ba đi."

Triệu Tùng Minh đầu khế nghiêng hướng Đặc Kiều nhìn lại, cái kia dưới ánh trắng, thiếu nữ đưa lưng về phía hân, ngửa mặt lên nhìn lên trên trời thảng, trên người tự nhiên tán ra một loại vô thượng tôn quý khí khái, loại cảm giác này khiến cho hân có chút giật mình.

Cảm giác này lóe lên liền biến mất.

"Không nghĩ tới điện hạ giấu sâu như vậy, bên người còn có một vị Vương Giả cảnh bảo hộ, ha ha, cũng khó trách, xưa nay nghe nói cô cháu không hợp, không nghĩ tới đã đến như vậy không hợp trình độ, cần loại này đại cao thủ bảo hộ." Triệu Tùng Minh cười ngượng ngùng một ít, thời điểm then chốt vẫn không quên ly gián một thoáng Diễm Châu trưởng công chúa cùng Đặc Kiều quan hệ trong đó. Khi hân đem đồ vật từ trong ngực chậm rãi đem ra, tựa như là một ngọn gió theo trong tay hân phất qua, lại nhìn lúc cái kia vật trong tay đã không trên tay.

"Sư thúc, đem Triệu đại nhân ấn xuống đi bình thường đối đãi."

Đặc Kiều nói đi, quay đầu đi, cái kia chế trụ Triệu Tùng Minh tự nhiên không là người khác, là sư thúc của nàng Hi Vân.

Bất quá, Triệu Tùng Minh dù sao thực lực quá thấp, đối Diễn quốc hiểu rõ cũng không phải thấu triệt như vậy, này Hi Vân căn bản không phải cái gì Vương Giả cảnh cao thủ, mà là làm Hạc U thần giáo đại lão một trong Thanh Hải Dục sư muội, năng đối Vu pháp lý giải hoàn toàn vượt qua Đặc Kiều.

Triệu Tùng Minh còn tưởng rằng nàng là cái gì Vương Giả cảnh cao thủ.

Nếu bàn về, Hi Vân thực lực, lại so Vương Giả cảnh càng hơn một bậc.

Hi Vân cùng Đạc Kiều cách không liếc nhau, lẫn nhau nhẹ gật đầu.

Hi Vân cúi đầu nhìn thoáng qua này miếng U Tẩn Thiên Quả, nói thật thật đúng là có chút động tâm, nói, "Tiểu gia hỏa, vật này vô cùng trân quý, ngươi có thể muốn bảo vệ tốt. Trên đó hoa văn chất chứa một cỗ Vu pháp ảo nghĩa, ngươi có khả năng thật tốt lĩnh hội, nói không chính xác còn có cái gì tâm đắc đâu!"

Ngón tay ngọc lắc một cái, một đạo tàn ra lại có quang mang sự vật liền từ trong tay bắn ra, Đạc Kiều vững vàng nắm ở trong tay.

"Đa tạ sư thúc chỉ giáo!"

"Cái gì, này mặt trên còn có bí mật?" Triệu Tùng Minh nghe vậy không hiểu, lúc này Hi Vân tại Triệu Tùng Minh trên người điểm nhanh mấy lần, Triệu Tùng Minh thân thể liền mềm xuống dưới.

Hi Vân kéo lấy Triệu Tùng Minh thân thể, đúng, liền là kéo, nàng giống một cái đồ tể kéo lấy một đầu như chó chết, dần dần từng bước đi đến. Bộ dạng này thật sự là khốc đánh chết, liền Đạc Kiều cũng đều cảm khái vô cùng.

Đạc Kiều cúi đầu nhìn xem trên tay tảng đá, thứ này quả nhiên liền cùng Từ Thiên Cừu nói một dạng, là một khối sáu mắt Thiên quả. Cũng là viên này sáu mắt Thiên quả hết sức kỳ lạ, không nói đến màu sắc không phải bình thường trắng đen, mà là thanh u màu sắc.

Mặt khác, viên này Thiên quả bên trên mặt hình dáng hoa văn, cũng không phải là có thứ tự sắp hàng, so sánh rối loạn, mắt cùng mắt ở giữa, lại lấy tay vẽ mà thành, đường cong kết nối, nhìn qua hết sức giống địa đồ.

"Này U Tẩn Thiên Quả hoa văn quả nhiên khác nhau, sư phó cũng đã nói, phẩm giai cao cấp Thiên quả, hoa văn bên trong ẩn chứa một cỗ Tiên Thiên ý cảnh."

Đạc Kiều ước lượng viên này Thiên quả, âm thầm cảm khái trước mắt chính mình Vu pháp cảnh giới vẫn là quá thấp, cũng không thể lập tức từ nơi này miếng U Tẩn Thiên Quả bên trên tìm tới huyền ảo chỗ.

"Thiên quả là chúng ta Vu sư thiết yếu đồ vật, không bằng.. Ta dùng hồn lực thôi động."

Theo trên người hồn lực, tự nhiên tràn vào, chợt Thiên quả bên trên sáu cái mắt hình dáng hoa văn liếc mắt tiếp lấy liếc mắt sáng lên, mãi đến một lần cuối cùng sáng lên lúc, cả khối đá bạo sáng lên, từng đoá từng đoá màu xanh Hồn Hỏa tại trên mắt bùng cháy mà lên, thoát ly tảng đá, sau cùng hội tụ đến cùng một chỗ, hóa thành nòng đậm màu xanh một đoàn.

Này đoàn ánh sáng mang dần dần tăng trưởng, vận vẹo, biến hình, một cái cự ứng hình ảnh xuất hiện tại trên bàn tay, cùng cái kia thực hủ chi hàn cực kỳ tương tự.

"Thì ra là thế." Đạc Kiều tan hết lực lượng, này cự ứng cũng tự nhiên theo gió tiêu tán, nàng xoa xoa cái trán tinh mịn mồ hôi tăng.

Này miếng Thiên quả đối thân thể nàng tiêu hao thực sự có chút lớn, nếu không phải nàng thực lực chân chính cũng không chỉ tại mực bào, nếu không tuyệt không cách nào khu động khối này sáu mắt Thiên quả. Thông qua cử động lần này nàng cũng biết mong muốn đào móc ra thiên này quả bên trong toàn bộ bí mật, chỉ sợ còn phải đợi thêm chút thời gian.

...

Triệu Tùng Minh bị bắt giữ, Từ Thiên Cừu bị giết, tính cả bọn này Đại Hân theo quân nhóm, cũng cùng tù trưởng Cáp Lỗ vệ đội giằng co. Đạc Kiều cùng cái kia thống soái mật đàm nửa ngày, chấm dứt không làm thương hại Triệu Tùng Minh làm cam đoan, giằng co mới thoảng giám bớt, nhưng hai bên sớm đã không tin nhiệm nữa.

Vị này theo quân thống soái, biết rõ cường long không ép địa đầu xà, cũng chỉ đành đồng ý Đạc Kiều kiến nghị, nhất định sẽ cho triều Hán Hoàng đế một cái thích đáng bàn giao.

Thế nhưng phiền phức cũng vừa mới bắt đầu.

Đến ngày thứ hai, liên quan tới đồng linh núi chuyển đi vôi vàng kết thúc chỗ có tin tức đều truyền vào Điện quốc Ung nguyên, đủ loại tin tức ngậm tại Điện quốc trên phổ lưu truyền lúc sau.

Triệu Tùng Minh cùng Từ Thiên Cừu coi như làm tiếp qua điểm, phía sau đều là Đại Hân, lớn như vậy triều Hán tuần tự diệt đi rất nhiều cường địch, hân uy nghiêm không thể nghi ngờ. .

Điện quốc triều thần tại hôm sau triều hội trước cái yên lặng, tâm tình đặc biệt thấp thỏm

Liền liền Diễm Châu trưởng công chúa, cũng mật lệnh Lung Hề điều tra sự tình từ đầu đến cuối. Nàng hiện tại lo lắng nhất, cũng không phải triều Hán phần nộ, mà là —— Cương Chấn Tỳ lừa gạt!

Bởi vậy, trưởng công chúa thậm chí tự mình đến nhà giam, gặp liếc mắt Triệu Tùng Minh.

Đến mức biết tất cả mọi chuyện Triệu Tùng Minh, mặc dù sắc mặt như tro tàn, nhưng cũng hồn nhiên không sợ.

Điền quốc cuối cùng khẳng định là không dám giết hấn, một khi giết cái kia chính là hai nước giao chiến vấn đề. Hiện tại vấn đề lớn nhất là trở lại triều Hán sau khi, nên như thế nào giao phó.

Nghĩ đến đây, Triệu Tùng Minh tâm sao một cái chữ khổ cao minh.

Nhưng Triệu Tùng Minh hiểu hơn, Đặc Kiều cùng Diễm Châu cũng không hòa thuận, liên quan tới này miếng U Tẩn Thiên Quả Đặc Kiều biết bí mật quá nhiều, nếu như lại từ chính mình trong miệng chảy tới Diễm Châu bên kia, mặc dù sẽ đảo loạn Điền quốc một loại nào đó cách cục. Nhưng trước mắt vẫn là tự vệ làm bên trên, tuyệt không thể hai mặt gây thù hằn.

Bây giờ, coi như đối mặt là trưởng công chúa Diễm Châu, cũng chỉ có thể nói năng thận trọng, tuyệt không thể lại nói nửa chữ.

Khô a, hấn cũng hoài nghi trong thân thể viên kia năm xưa lão gan phá hết, lão trong miệng đều là vị đắng..

"Chưa nghĩ, hai người này giả tá đi hái tuyết dê nhưng tên, đi cái kia không về sự tình, mưu toan nhìn trộm ta Điền quốc bí bảo. Tôn sứ Triệu đại nhân, đây cũng là vô ý chịu, phụng mệnh mà đến, hi vọng chư vị đại nhân vẫn là nhiều hơn thương nghị, nên như thế nào đem việc này hiện lên sáng triều Hán, đã không đắc tội Hán thất hiển quý, cũng không cần... Để cho ta nước trắng ăn cái này ngậm bồ hòn. Nhưng càng không thể... Không thanh không bạch, từ ta Điền quốc gánh chịu tất cả những thứ này trách nhiệm."

Trên triều đình, Đặc Kiều nhàn nhạt mấy câu, đem tất cả mọi chuyện đi qua đại khái nói ra. Trong lời nói đem Thiên quả các loại nhất định muốn sự tình cho mơ hồ che đi, lại trung cầu đàm đại thần ý kiến.

"Chư vị, không ngại đều phát biểu một thoáng cao kiến đi!"

Đặc Kiều lại nói.

Bây ở trước mặt, đơn giản liền là phóng thích Hán sứ, nói rõ nhân quả cùng với như thế nào xin lỗi Hán quốc này ba điểm. Nhưng ở tròng đại thần đều rõ ràng, mong muốn cung cấp đường giải quyết, chắc chắn sẽ có hại Điền quốc Hoàng tộc uy nghiêm. Đối phương thế nhưng là cường Hán, thượng quốc thiên triều a!

Trên triều đình yên lặng một lát, có cái thanh niên hạ thần hơi hơi cúi đầu, nói: "Điện hạ, giết phó sứ tiết phạm nhân, tự nhiên muốn định trăm không buông tha, nếu không như thế nào cho thiên triều bàn giao. Không bằng chúng ta... Khiến cho triệu tôn sứ mang cái kia đáng ghét Vô Nhai, trở lại thành Lạc Dương phục mệnh!"

"Ồ? Đây là liền người đường giải quyết?"

Đặc Kiều hừ lạnh hỏi lại, ai cũng nghe ra được đây là muốn bùng nổ khúc nhạc dạo.

Trò cười, mong muốn mang Vô Nhai đi, đó là không có khả năng. Lại nói Đặc Kiều mới là giết Từ Thiên Cừ người, các người đây là muốn trăm ngàn sao? Liền, Đặc Kiều trên trán sinh ra ba đạo hắc tuyến, cổ găng khắc chế không bạo phát đi ra!

Cũng là không chờ nàng nói chuyện, cũng là có người trước vỗ bàn đứng dậy, tức giận lớn mắng lên.

"Đồ hỗn trướng! !"

Nguyên bản ôn hòa Thiệu Ly đột nhiên giận tím mặt, tựa như một đầu dụ dằng ngoan ngoãn con thỏ đột nhiên phản nộ.

"Việc này sai không ở ta Điền quốc, cái kia Vô Nhai tuy chỉ là một cái tìm Thường thị vệ, lại là tra ra việc này có công người. Người không những không muốn thượng tấu chiết nói ngợi khen không nói, còn muốn bỏ đá xuống giếng? Cứ thế mãi, ta Điền quốc lại có gì người dám sung làm dũng sĩ, tuất ta biên quan! Là phế vật, người là phế vật a!"

Cái kia hạ thần lại nghĩ không ra vì sao lần này lời thật tình, sẽ kinh động Thiệu Ly vương. Toàn thân như run rẩy, mơ hồ có cổ mắc tiểu sắp không kiểm soát!

Muốn trách, thì trách việc này Trung Nguyên ủy, Thiệu Ly vương cũng tham gia trong đó, xem như giết chết Từ Thiên Cừ thủ phạm chính một trong. Vô Nhai lại gánh tội thay, các người còn muốn như thế nào nữa?

"Khởi bẩm điện hạ, thần, nói ra suy nghĩ của mình."

Thiệu Ly xem xét nói chuyện chính là Văn đại nhân, con mắt liếc xéo qua tỷ tỷ Đặc Kiều, chủ động lui về chỗ ngồi, không nói gì thêm.

"Văn đại nhân mời nói." Đặc Kiều thờ phào. Cái này Văn đại nhân luôn luôn đều là cổ của mình lười.

"Hai vị điện hạ." Văn đại nhân đối Thiệu Ly bái một cái, tiếp tục nói: "Việc này có nặng có nhẹ. Nặng là, hai vị này sứ thần đều là Hán thần, phía sau là thiên triều, như vọng động sợ chọc thảm họa chiến tranh. Nhưng bây giờ vẫn đã đóng thuyền, nếu không thể cho triều Hán một cái công đạo, sợ chuyện

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42: Thủy lục cùng tồn tại

"Đại nhân thế nào?" Theo quân thống lĩnh hỏi.

Triệu hội kết thúc lúc, vương nữ Đạc Kiêu cái kia nhìn xem hần nhìn liếc qua một chút ánh mắt bỗng nhiên hiển hiện đầu óc hần, chẳng biết tại sao, Triệu Tùng Minh cũng lên một hồi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Không được, không thể đi đường bộ." Triệu Tùng Minh trong lòng quyết định thật nhanh.

Triệu Tùng Minh không phải người tầm thường, tương phản, khẩu tài vô cùng tốt bên ngoài, đầu óc cũng lạ thường linh hoạt.

Giờ khắc này hần bỗng nhiên đánh thức. Chính mình nghĩ tới rồi trở về đem chuyện này tấu lên, như vậy cái kia vương nữ Đạc Kiêu đâu? Cái nha đầu này tuổi không lớn lắm, tâm tư lằng lẽ quả quyết, trải qua giao phong xuống tới hẳn đều bại hoàn toàn, vô luận khẩu tài vẫn là tâm trí đều vượt xa hần, thậm chí xa vượt ra khỏi năng cái kia một tâm nỷ diệu mạng theo non nớt da mặt tuổi rồi.

Triệu Tùng Minh trong đầu toát ra một cái kinh ngạc ý nghĩ.

"Đúng rồi, Từ Thiên Cừ cũng không phải cái kia tóc đỏ man tử giết, chẳng lẽ là nàng. . ."

Triệu Tùng Minh bỗng nhiên tỉnh táo, cái kia tóc đỏ man tử hần cũng đã gặp, nhiều nhất thượng lưu tông sư cấp thế lực, cho dù là theo quân thống lĩnh uống say, một cái tay đều có thể đem hần cầm xuống, huống chi là Vương Giả cảnh Từ Thiên Cừ?

Nói cách khác, tóc đỏ man tử bất quá là cái dê thể tội, chân chính hung thủ là nhìn như mảnh mai ôn nhu vương nữ Đạc Kiêu!

"Nhất định chính là nàng!"

Triệu Tùng Minh cái trán cũng toát ra mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu, hần đã có thể khẳng định, mà lại Từ Thiên Cừ tại xảy ra chuyện trước liền cùng hần nói qua kế hoạch, nói muốn bắt lại nàng này làm độc chiếm, kết quả kết quả là Từ Thiên Cừ xảy ra chuyện, nhìn hết thấy bí mật đã bị nàng đạt được, thậm chí biết đến càng nhiều, cho nên mới chạy tới đỉnh núi tới phản chế chính mình!

Bởi vì chỉ có như thế, mới có thể giải thích ra tất cả những thứ này. . .

Cái nữ oa này thực tại quá kinh khủng, mảnh mai non mềm bề ngoài, không vui không buồn gương mặt non nớt, không nói nhiều, nhưng một khi ra tay giống như sấm sét vang dội, trong nháy mắt nắm chính mình bảy tấc, từng bước một, mỗi lần đi tới yếu hại nàng liền trùng hợp xuất hiện. Nhiều năm qua làm việc làm người kinh nghiệm nói cho Triệu Tùng Minh, này tuyệt không phải trùng hợp.

"Đại nhân? ! Ngài thế nào? Đại nhân!"

Theo quân thống lĩnh thấy Triệu Tùng Minh bảo trì cái kia một nửa lên xe tư thế bất động thật lâu, vẻ mặt ngốc trệ, toàn thân mồ hôi ra nhỏ mồ hôi, rất nhanh hết thấy quần áo đều ẩm ướt rơi mất, phăng phất đi đầu một chậu lũ lụt đem hần rót cái thấu, trong lòng lập tức giật mình không nhỏ.

"Không có việc gì." Triệu Tùng Minh bị theo quân thống lĩnh hoảng tỉnh, từng ngum từng ngum thở phì phò.

"Đại nhân nếu không tạm thời nghỉ ngơi. . ."

"Người, nghe cho ta." Triệu Tùng Minh nắm lấy theo quân thống lĩnh bả vai nhìn chăm chăm hần nói ra: "Lập tức làm như thế. . ."

Thì thảm vài câu, theo quân thống lĩnh kinh ngạc vô cùng.

"Có thể là đại nhân, làm như vậy lời nói cũng quá xa, chuyện này. . . Không ổn đâu?"

"Không có gì không ổn, cứ như vậy đi làm. Đạc Kiêu tất có vong ta chi tâm."

Nói xong, Triệu Tùng Minh chui vào xe ngựa. Theo quân thống lĩnh cắn răng một cái, liền phân phó xuống. Rất nhanh, Đại Hán sứ giả đội xe liền xuất phát, xe đến ngoài thành hồi lâu sau, trong đội ngũ đi ra rất nhiều Điền quốc binh dân quần áo và trang sức người, những người này hướng phía Điền quốc Hoàng thành một lần nữa đi trở về đi.

Đến mức cái kia sứ giả đội ngũ, thì trùng trùng điệp điệp hướng Đại Hán phương hướng quan đạo rong ruổi mà đi.

...

Điền quốc hoàng cung, vương nữ Đạc Kiều thư phòng.

Hi Vân đi tới Đạc Kiều trước mặt, lúc này Đạc Kiều chính đoan tường này trong tay u tẩn trời quả, trong đầu hồi tưởng đến Từ Thiên Cừu lời nói —— này u tẩn trời quả thế nhưng là cất giấu Thần nhân võ mộ địa đồ a.

Nàng trái xem phải xem, liền là nhìn không ra cái trò.

Hi Vân chỉ nói đây là Đạc Kiều tại lĩnh ngộ trong đó vu pháp ảo diệu, lại không biết còn có đây càng sâu đích một tầng bí mật.

"Thế nào?" Đạc Kiều không có ngẩng đầu.

"Triệu Tùng Minh chạy." Hi Vân nói.

"Ừm." Đạc Kiều lên tiếng.

"Ngươi liền không sợ sao?" Hi Vân có chút gấp.

"Sợ. . . Cái gì?"

"Triệu Tùng Minh một khi trở lại triều Hán, bên này bí mật liền sẽ bị ngòi vững, đến lúc đó liền không phải cảm tù sứ giả, tự tiện giết phó sứ, thiên triều một khi trách tội xuống, sợ là muốn dùng cái danh này tới binh qua gặp nhau." Hi Vân làm rõ nói ra.

Trong hoàng cung ngốc lâu như vậy, Hi Vân thấy không ít chuyện, loại tình huống này, Đạc Kiều còn sẽ như thế trầm ổn, thật sự là Hoàng Thượng không vội thái giám gấp.

"Sư thúc ngươi yên tâm, Đại Hán sẽ không vì hai cái sứ giả tức giận, cho dù bọn hắn thế lực sau lưng lại sâu. Có thể nổi giận đều chỉ là vì cái này." Đạc Kiều đem u tẩn trời quả thu về. Nói tiếp: "Triệu Tùng Minh là Lão Hồ Ly, nhưng ta Đại Điền quốc am hiểu nhất chính là đi săn. Trước hết để cho hắn chạy một hồi."

"Thế nhưng là đó là Đại Hán khinh kỵ, tốc độ cực nhanh. . ."

Đạc Kiều khoát tay một cái nói: "Hiện tại dù như thế nào chạy, hắn đều còn tại Điền quốc cảnh nội, nếu là lúc này động thủ, phiền phức sẽ còn càng nhiều. Tại triều Hán cùng ta Điền quốc ở giữa có một đoạn đất trống, nơi đây làm hai nước giáp xác chỗ liền không có đặt vào hai bên trong địa đồ."

"Nói như vậy ngươi đã. . ."

"Ừm, cho nên nói, hắn chạy nhanh, cũng chỉ là sẽ chết càng nhanh thôi." Đạc Kiều ném đầu bút, đứng lên chấp tay đứng ở cửa sổ nhìn về phương xa, này đơn bạc bóng lưng, giờ này khắc này Hi Vân vậy mà thấy ngây người.

Tất cả những thứ này. . . Lại đều tại trong lòng bàn tay của nàng.

Không phải vì gì, nàng xem tấm lưng kia luôn cảm thấy so năm đó Điền vương không khác nhau chút nào.

Nguyên lai chẳng biết lúc nào lên, khi đó lẽ loi trợ trợ thiếu nữ, từ nhỏ kíp lớn, bây giờ đã trưởng thành là một mình đảm đương một phía hùng ung.

Hồi tưởng lại tại trên triều đình, Triệu Tùng Minh chịu thua, Văn đại nhân kiến nghị, thậm chí thậm chí ít cách vương phải cứu Vô Nhai mà phát ra thanh âm, hết thấy hết thấy, liền một bước như vậy bước, giống như đều rơi vào thiếu nữ non mềm nhỏ nhắn trong lòng bàn tay.

"Như vậy, hiện tại hết thấy đều kết thúc, ngươi nghĩ an bài như thế nào sư huynh của ngươi?" Đây là Hi Vân cuối cùng tò mò một chút.

"Đương nhiên là làm tuyển bạt làm A Thái sự tình tu luyện." Thiếu nữ thần nhiên nói.

"A Thái tuyển bạt cao thủ rất nhiều, bằng vào hắn hiện tại Ngũ phẩm Tông Sư thực lực còn quá mức non nớt, ai. . . Ta lại giúp ngươi một cái, hắn ở đâu?"

Thiếu nữ quay đầu, cười một cách tự nhiên nói: "Đa tạ sư thúc, bắt quá. . . Hiện tại vẫn không được, sư huynh còn tại làm việc."

"Làm việc?"

"Ừm, làm một kiện chuyện trọng yếu hơn."

"So A Thái tuyển bạt còn trọng yếu hơn?"

"Trọng yếu được nhiều."

...

Tại Triệu Tùng Minh xe ngựa đội ngũ sau khi xuất phát rất lâu, một hàng hơn mười người Điền quốc khinh kỵ gấp liệ liệ ra Hoàng thành, gót sắt treo lên mặt đất vô số tro bụi, chọc đến vô số người đi đường nhường bộ lui binh.

"Này đã xảy ra chuyện gì? Làm sao vội vã như vậy?"

Dân chúng tò mò này khinh kỵ bay ra khỏi thành nguyên nhân, tại khinh kỵ sau khi đi thật lâu cũng đang thảo luận.

Ẩn giấu trong đám người, mấy cái mạng theo mũ rộng vành phổ thông bách tính liếc nhau một cái, tiếp tục hướng thành nam tiến lên.

Người cầm đầu nhìn xem cái kia khinh kỵ biến mất phương hướng, nhẹ gật đầu, ánh mắt lộ ra quả không ngoài hấn nhưng vẻ mặt.

"Bọn này Điền quốc kỵ binh đã bắt đầu truy kích thống lĩnh bên kia, còn tốt, còn tốt a, nếu không phải lão phu coi là phải kịp thời, chỉ sợ còn này muốn gãy ở trong tay nằng."

Người này đúng là Triệu Tùng Minh, trong mắt của hắn chợt lóe qua oán độc cùng may mắn cùng tồn tại ánh mắt. Sau đó đề thấp vành nón, cùng mấy cái tâm phúc vội vàng đi đường.

...

Buổi trưa qua đi, thời tiết liên chẳng phải nóng bỏng.

Lúc này mặt trời bắt đầu tây dưới, nhiệt độ giảm xuống đến cũng cực kỳ nhanh. Mãi đến giờ Mùi mặt giờ Thân ban đầu, thiên khai bắt đầu tối vô cùng nhanh.

Đại hán này bên ngoài cảnh tượng cùng quan nội hoàn toàn khác biệt, tiếng gió thổi càng lạnh thấu xương, quân không thấy, gió thu như đao, miệng đầy chứa cát, huyền nguyệt bạn rượu một bình uống, này một hàng khoải mã trực tại đây mảnh đất bằng phía trên, cõng chậm rãi hạ xuống mặt trời nhắm hướng đông đi.

Đi thật lâu, đến một khối to lớn phong hoá dưới mặt đá, người đầu lĩnh ghim lại dây cương dựng thẳng tay, sau lưng khinh kỵ dồn dập dừng lại. Này nhóm nhân mã vây quanh phong hoá nham đằng sau, bắt đầu uống nước ăn lương khô nghỉ ngơi.

Này một đội người ngựa không là người khác, đúng là buông tha xe ngựa theo quân thống lĩnh đám người. Lúc trước, Triệu Tùng Minh đột nhiên yêu cầu chia binh hai đường, chính là vì từ nơi này Điền quốc điểm mã đi chi chạy đi, chỉ đội đến triều Hán vương thổ phía trên, nhất định phải đem những này ngày chịu uất khí bại nghìn lần trăm đòi lại.

"Lão đại, này đuổi kịp cũng quá gấp đi, các huynh đệ đều mệt mỏi, lại nói ngựa sắp phế đi, không bằng nghỉ ngơi một đêm lại tiến lên?"

Theo quân thống lĩnh nhìn người này liếc mắt, lạnh lùng nói: "Muốn mạng vẫn là muốn nghỉ ngơi?"

Tên này theo quân nghe xong, vội vàng hiểu rõ lập tức tỉnh cảnh, lúc này không nói nữa.

Tu sửa xong, theo quân thống lĩnh vung tay lên, tất cả mọi người lần nữa nhảy tót lên ngựa lao vút.

"Chiều tốc độ như vậy, tiếp qua mấy canh giờ liền có thể ra Điền quốc biên giới, đến lúc đó hết thảy tình huống cũng sẽ tốt hơn rất nhiều. Mấy xông qua ở giữa cái kia mảnh chỗ trống khu vực, liền có thể thấy Đại Hán biên quan, có nơi đó huynh đệ tiếp dân, lúc này mới an toàn." Theo quân thống lĩnh một bên rong ruổi một bên nghỉ như vậy đến.

"Lão đại không xong! Đằng sau có truy binh!" Đúng vào lúc này, bên cạnh theo quân hô lên.

Theo quân thống lĩnh hướng về sau nhìn lại, con người bỗng nhiên co rụt lại, thuận theo ánh mắt nhìn lại liền có thể thấy, ước chừng ba mươi người đang theo hắn ở đây chạy đến.

"Đón ngựa! Gia tốc!"

Theo quân thống lĩnh kinh nghiệm lão đạo, xem xét này tám tình hình lúc này hạ lệnh, tất cả mọi người lập tức bỏ bên cạnh chuẩn bị ngựa, co lại roi ngựa chạy như bay ra ngoài.

Thế nhưng cái kia một đội kỵ binh phảng phất sớm đoán được như thế, từng cái trong miệng phát ra quái thanh, cũng thúc lên chiến mã tới.

Mặt trời dần dần ngã về tây, gió - lạnh lẽo liệ gào, tại dưới thái dương một bên vừa dính vào nhất tây mặt đất lúc, Đại Hán theo quân cũng vừa tót vọt tới không người mang trung ương, cái kia một đội truy người tới ngựa cũng đúng lúc đem theo quân cho chặn đứng.

Những người này toàn bộ buồn bực mặt, chỉ lộ ra u mịch con mắt tại ngoại.

"Chúng ta là Đại Hán theo quân, các người là ai?" Bị cản lại, theo quân thống lĩnh cũng hồn nhiên không sợ nói ra.

"Giáo hoạc người Hán, ta nói làm sao đuổi không kịp đâu, nguyên lai không riêng gì khinh kỵ, còn có chuẩn bị ngựa." Chặn đường khinh kỵ đội ngũ người dẫn đầu hừ lạnh một tiếng khinh thường nói.

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Khỉ lại tới

Dưới loại tình huống này, là cái kẻ ngu đều biết, là địch không phải bạn.

Này ba mươi người truy binh dị thường hung hãn, cản lại hơn trăm người, gió đột nhiên tăng lớn nhấc lên cuộn cuộn cát bụi, đồng thời tất cả mọi người lộ ra ngay loan đao, kim loại ma sát thanh âm, cùng với dây thắt lưng trong gió bay phát phới.

Ngay sau đó, chính là vô số âm vang thanh âm cùng kêu thảm, đao vạch phá y giáp, huyết dịch phun tung toé thanh âm.

Cuối cùng một đao hạ xuống lúc, theo quân thống lĩnh đầu bay lên, nhưng mà hần một chiêu cuối cùng cũng đem vây công người lãnh tụ mặt nạ cho bỏ ra. Cái kia lần trên mặt đất đầu đang nhìn cho kỹ giết hần người, mở to hai mắt tràn đầy kinh hãi cùng kinh ngạc, tựa hồ là làm sao cũng không nghĩ tới, giết hần người vậy mà lại là người này —— đồng lĩnh núi bộ lạc tộc trưởng Cáp Lỗ.

Không sai, liền là Cáp Lỗ, tại chuyện xảy ra trước mấy vài ngày, bọn hần còn vây quanh đồng lửa nướng thịt dê uống liệt tửu, xưng huynh gọi đệ, ca tụng lấy đồng lĩnh núi cảnh tượng tráng lệ.

Cáp Lỗ còn cùng hần nói khoác, nói mình trước kia là Điền quốc A Thái, lúc tuổi còn trẻ dũng mãnh thiện chiến, chính mình bộ lạc kỵ binh số người mặc dù ít, lại tinh xảo cường hãn, rất được tiên vương tín nhiệm, nếu không phải phạm sai lầm cũng sẽ không theo trong triều lui ra. Uống liệt tửu hần liền chế giễu Cáp Lỗ khoác lác, nói nếu như tại triều Hán, dạng này hần tướng khẳng định sẽ bị ủy thác trách nhiệm, như thế nào lại bị giáng chức trách? Nho nhỏ Điền quốc, quả nhiên hết sức phức tạp.

Chỉ là này thống lĩnh cũng không biết, Cáp Lỗ lui ra không phải biếm trích, mà là tại tiên vương sau khi chết, hần không muốn phụ theo trưởng công chúa Diễm Châu, cho nên làm giống người Hán cáo lão hồi hương lựa chọn.

Khi tất cả theo quân bị giết, tất cả bão cát cũng đứng lúc dừng lại, hết thảy như thiên ý.

Trên mặt đất tàn chi máu nhuộm, u ám như mạ bạc sương, lộ ra đặc biệt thê lương.

"Tộc trưởng, tình huống có chút không đúng."

"Làm sao không đúng?" Cáp Lỗ hỏi.

"Chi đội ngũ này có 200 người, bây giờ ở đây mới ước chừng 100 người, còn lại 100 người đi đâu? Mà lại, điện hạ chỉ mặt gọi tên muốn lão đầu kia cũng không ở nơi này."

Cáp Lỗ vỗ trán một cái, hần cuối cùng biết vì cái gì ở đây mỗi người đều có hai con ngựa, nguyên lai là như thế.

"Trách không được như thế. . . Không tốt, bọn này thảm cô nhỏ bên trên chồn hoang vậy mà dùng như thế quý kẻ, chúng ta nhanh trở về chạy, bọn hần sợ là quán đường xa! Mấy người các người lưu lại, dọn dẹp một chút, thật tốt táng những hần tử này." Cáp Lỗ vội vàng bay người lên trên ngựa, mang theo còn lại hai mươi người hướng trở về.

Cáp Lỗ ghim lại dây cương, vội vàng dẫn người hướng trở về, có thể khi đi ngang qua Hoàng thành lúc, lại bị Đặc Kiêu người cho cản lại.

"Điện hạ này là ý gì?"

Cáp Lỗ không hiểu.

...

Mấy ngày sau đêm, mây đen che ánh trăng,

Đoàn người vội vàng đi tới tiếp giáp sông Thái Dương bờ một chỗ bến đò, ở đây phong cảnh như vẽ, đồ lấy có một chiếc dân dụng thuyền lớn.

Người cầm đầu xóc lên mũ trùm, trong đêm tối lộ ra mặt, người này không là người khác, đúng là Triệu Tùng Minh.

Thấy thuyền này, Triệu Tùng Minh cũng không có thờ phào, mãi đến tất cả mọi người lên thuyền chỉ, đội thuyền lại tại nước chảy bên trong nhộn nhạo, đứng ở đầu thuyền Triệu Tùng Minh lúc này mới thờ phào.

Một cái đi đường bộ, một cái đi đường thủy, phương hướng lại trái ngược. Chỉ cần thuận lợi mà xuống, gì sự sung sướng? .

"Như thế, cái kia vương nữ vô luận như thế nào truy, sau cùng đều sẽ vô huyệt."

Triệu Tùng Minh trên mặt lộ ra cười, loại này cười rất đặc ý.

Hoàn toàn chính xác, tại hần tính toán như vậy phía dưới, không ai sẽ đoán được hần ngay từ đầu liền chuẩn bị quán đường thủy, đường cũ trở về theo quân bất quá là mỗi như. Mà cái này mỗi như, tại giảm bớt số người về sau lại là song ngựa đôi thừa, tốc độ càng nhanh, coi như hết sức truy kích, cũng cần bản đuổi không kịp.

Như thế chỉ nhánh ngân hàng, một thoáng liền bảo đảm cả chi đội ngũ tất cả mọi người an toàn về Hán, đến lúc đó thêm mắm thêm muối nói chuyện, chính mình công tội bù nhau, tình huống tốt nói không chừng còn có thể moi điểm công lao. . .

Phanh ——

Đột nhiên, thuyền kịch liệt lắc lư hai lần, Triệu Tùng Minh lập tức đánh thức.

"Chuyện gì xảy ra?" Triệu Tùng Minh đứng lên hỏi.

"A. . ." Một tiếng chói tai kêu thảm tại đây đêm hôm khuya khoắt bỗng nhiên vang lên.

Triệu Tùng Minh đổi sắc mặt, vội vàng liền xông ra ngoài, nhưng khi hần đến boong thuyền lúc, cả khuôn mặt liền trở nên xanh mét.

Nhìn mắt đi tới, boong thuyền máu tươi cùng theo quân thi thể chảy ngang, từng đạo màu đen cái bóng chống trường mâu đứng tại trước thi thể, tại đây không gió mây đen che ánh trăng đêm tối, nhìn như từng tôn nhỏ bé Ma Thần.

"Các ngươi là ai? !"

Đúng lúc, mây đen tán đi, ánh trăng chiếu xuống tại boong thuyền, khiến cho hần thấy rõ này những này sát hại theo quân hung thủ —— thân hình không tính lớn, bộ dáng như là khi con, thoáng có chút thân thể lợm khộm bên trên khoác đầy trường mâu, từng đôi mắt lạnh lẽo, thon dài tay nắm lấy trường mâu.

Những thứ này. . . Đều là cái gì!

"Quý!"

Triệu Tùng Minh kinh sợ một hồi, nhưng quân người là người hay quý còn là quái vật, những này đều phải chết, bởi vì hần đến sống sót.

Mũi chân nhảy lên, mặt đất trường thương liền bị chọn vào trong tay.

Nhưng vào lúc này, những quái vật này tất cả giải tán ra, tóc đỏ cường tráng thiếu niên từ đó đi ra.

"Nguyên lai là người."

Trong chớp mắt, Triệu Tùng Minh hiểu rõ, hần cái gì đều hiểu!

Làm này mái tóc màu đỏ khô ngô thiếu niên theo quái vật tránh ra đích đạo trung đi ra, tay cầm trường thương, không chút biểu tình mặt nhìn xem Triệu Tùng Minh, cuối cùng chỉ một ngón tay.

"Đến được tốt." Triệu Tùng Minh trường thương trong tay vịn một cái, liền xông ra ngoài.

Giết!

Này đã định trước không phải là một trận tỷ thí công bình.

Vô Nhai tại Ung Nguyên hoàng đình mặc dù ẩn giấu rất sâu, nhưng thực lực chân chính là nhất phẩm đại tông sư, mà hần phải đối mặt là đã tấn thăng Vương Giả cảnh nhiều năm Triệu Tùng Minh. Triệu Tùng Minh lại tông quân nhiều năm, kinh nghiệm thực chiến cay độc, chỉ một động tác ra tay liền không nhiều lắm dư, thẳng đến Vô Nhai tim yếu hại.

Vô Nhai mặc dù linh hoạt tránh thoát, nhưng cũng thẳng rơi xuống hạ phong.

100 hiệp về sau, Vô Nhai một thân quần áo đã vỡ vụn, toàn thân máu me đầm đìa, lại càng đánh càng hăng.

Trong ngày thường dạy, sở học, hấn tại lúc này đều phát huy vô cùng tinh tế tại vận dụng lấy, phát súng kia một thức cũng tại thân thể vết thương không ngừng gia tăng quá trình bên trong, trở nên thuần thực cùng dung hội quán thông.

Rốt cục, năm vị sư phó truyền thụ bản lĩnh, tại Hồi 200: Hợp thời, cùng hấn như long thương quyết dung hội cùng một chỗ.

Bộ pháp, thân pháp, sức eo, lực cánh tay, bắp thịt, chi lực —— tại thời khắc này nước chảy thành sông quán thông cùng một chỗ, biến thành trường thương trong tay bình thường đâm một cái.

Một nhát này, bình thường không có gì lạ, nhưng lại ngưng tụ toàn thân hấn tất cả lực lượng cùng kỹ xảo.

Triệu Tùng Minh căn bản không thêm để ý những này, hấn chỉ cảm thấy tiểu tử này còn có chút liệu, không nghĩ được khó như vậy quán, tại một nhát này đâm tới lúc, hấn mượn Vương Giả cảnh lực đạo tùy ý chặn lại.

Ba!

Vô Nhai mũi thương điểm tại Triệu Tùng Minh trên cán thương, trường thương lúc này đứt gãy, cái kia lạnh buốt bình thường thương thế đầu không giảm, tiếp tục hướng Triệu Tùng Minh ngực đâm tới.

"Xem thường người!"

Triệu Tùng Minh vẻ mặt khê giết mình, hấn theo không nghĩ tới lại là loại kết cục này, vội vàng xoay xoay người khê động, tránh đi yếu hại. Nhưng nghe được xùy một tiếng, Vô Nhai trường thương nhảy mất xuyên thủng Triệu Tùng Minh thân thể.

Lại "Xùy" một tiếng, Vô Nhai thu hồi mang theo tơ máu trường thương, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng chỉ ý, đương nhiên, này vui sướng vөн vẹn bởi vì cỡi ra trong lòng đối với võ học nơi nào đó nghi hoặc.

Triệu Tùng Minh che ngực lui lại mấy bước, tránh đi yếu hại, điểm này với hấn mà nói không đáng kể chút nào, đến mức thụ thương, đó là chuyện thường ngày. Nhớ năm đó, phóng ngửa rong ruổi, trên người đao thương vết kiếm thương không xuống hai mươi chỗ. Còn không như cũ kim qua thiết mã, phong hỏa lôi điện rong ruổi tại ngoại?

Ngay sau đó, Triệu Tùng Minh tay ở trên người điểm hai lần, dùng điểm huyết phương pháp phong bế vết thương đổ máu, mặc dù làm như vậy đồng dạng sẽ dẫn đến hấn phong bế huyết vị, Nguyên Dương thuần lực không cách nào trôi chảy phát huy.

Bất quá, đối phó tiểu tử này, lại là dư xài.

"Tới đi!" Triệu Tùng Minh thân thể chấn động, nửa người trên quần áo nát vụn, trần trụi trên người bắp thịt cuộn cuộn.

Ai có thể nghĩ tới cái này gây yếu, tuổi già sức yếu Lão đầu tử, lại còn có như thế một bức mạnh mẽ thân thể?

Vô Nhai lúc này lại đem trường thương hất lên, đâm vào đầu thuyền.

"Làm sao? Từ bỏ? Ha ha ha ha! Đây là được rồi! Lão phu lại kém cũng là Vương Giả cảnh, sẽ còn sợ người cái này mới vào Tông Sư chưa lâu tiểu oa nhi? Ha ha ha ha. . ."

Vô Nhai xoay người sang chỗ khác, trong miệng phát ra một chút quái thanh, ngay sau đó, những cái kia nguyên bản đứng lặng tại boong thuyền không nhúc nhích bọn quái vật đôn dập vây lại, đem Triệu Tùng Minh vây quanh.

Triệu Tùng Minh lấy làm kinh hãi, chợt cười: "Người cảm thấy bằng vào những này chưa khai hóa súc sinh cũng có thể giết chết ta? Lão phu thế nhưng là Vương Giả cảnh!"

Tâm tính điều chỉnh về sau, Triệu Tùng Minh khôi phục đến một bộ vui mừng thái độ!

Nói xong, Triệu Tùng Minh thế công lại nổi lên, hướng phía trong đó một đầu quái vật giết tới. Nhưng khiến cho hấn không nghĩ tới chính là, con quái vật này quả quyết lui lại, một bên quái vật đều đầu vào đẩy rút ra trường thương, đối hấn đâm đi qua. Hấn hiện trong tay không có binh khí, thân thể lại thụ chút thương, tự nhiên e ngại, lập tức liền rút lui.

Nhưng hấn nơi nào sẽ nghĩ đến, hấn chân sau còn chưa rơi xuống đất, những này trong mắt của hấn chưa khai hóa súc sinh liền ba cái một tổ, năm tổ làm một đoàn, ôm thành một loại đặc thù tư thế bắt đầu đối với hấn thay nhau tiến công.

"Bình trận? !" Triệu Tùng Minh lấy làm kinh hãi, hấn càng xem càng cảm thấy giống.

Cái gọi là bình trận, liền là trong quân đội vận dụng một loại đặc thù chiến pháp, thường thường công thủ một thể, hoặc là có cực lớn công kích, phòng thủ đặc tính. Bình trận chủng loại phong phú, hiệu dụng không đồng nhất, nhưng đối mặt thường gặp một chữ trường xà, nhị long nổi trên mặt nước, Thiên Địa tam tài, bốn môn lật tẩy mấy cái này quân thể đại trận, loại này bình trận càng có tính linh hoạt.

Chủ yếu nhất là, hiện nay thời đời, võ giả hoành hành, cường giả khắp nơi trên đất, đặc biệt trong quân làm cái gì.

Vô Nhai nhìn xem này nằm trên mặt đất mở mắt triều thiên lão giả, ngồi xổm xuống vì đó khép lại mí mắt.

...

"A ò ó o. . ." Vô Nhai quay người đối hết thấy quái vật liền ôm quyền, phát ra thanh âm cổ quái.

"A ò ó o. . ." Hết thấy Thủy quỷ cũng phát ra giống thanh âm, sau đó từng cái nhảy xuống đầu thuyền, biến mất tại sông Thái Dương bên trong.

Bây giờ Thủy hầu tử đã mở một chút linh trí, hiểu được nhân ngôn, cũng biết muốn thế nào sinh tồn.

Đây cũng là Dịch Thiệu Thừa năm đó công lao —— thời điểm đó Dịch Thiệu Thừa thường xuyên bắt cá cho ăn chúng nó, loại hành vi này dần dà liền đóng dấu tại chúng nó trong lòng.

Dịch Thiệu Thừa sau khi đi, Vô Nhai trong lòng mơ hồ cảm thấy bất chúor phương pháp này sẽ chỉ làm Thủy hầu tử càng ngày càng nhiều, mà đồ ăn càng ngày càng ít, tại ngẫu nhiên một lần thấy người ta trồng trọt, chần dề về sau, hần liền ý tưởng đột phát ném thử mực cá.

Này thử một lần liền thử rơi mất mười năm thời gian, may mắn là cuối cùng quả nhiên xong rồi.

Về sau, hần coi như không tại, những Thủy hầu tử đó cũng sẽ lúc không có chuyện gì làm thao luyện, có việc thời điểm đi mực cá. Trong ngày thường sẽ còn đánh cá phơi nắng, làm đồ ăn dự trữ, cứ như vậy liền tạo thành tốt tuần hoàn.

Bởi vì Thủy hầu tử tuổi thọ cũng không có nhân loại dài, cho nên sinh sôi đến cũng nhanh. Hôm nay hần mang ra vẫn như cũ là năm đó những lão huynh đệ kia, bây giờ những này lão huynh đệ trên cơ bản đều đã có nhãi con, xem như con cháu đầy đàn.

Vô Nhai nhìn xem Thủy hầu tử biến mất bọt nước thật lâu, cười cười, sau đó liền rời đi.

Tối nay một trận chiến, hần cũng không cần trực tiếp cùng Triệu Tùng Minh giao thủ, chỉ bởi vì chính mình trong khoảng thời gian này tu hành đã tới một mực tìm không thấy thích hợp đối tượng luyện tay, lúc này mới đối Triệu Tùng Minh lên hứng thú, mà chiều kia bình thường đâm ra, cũng là chính mình ma luyện rất lâu đều không tìm kiếm được quan khiêu, bây giờ cuối cùng thông qua này cơ hội dung hội quán thông.

"Sư muội bàn giao cho ta sự tình, hoàn thành."

Tóc đỏ trên mặt thiếu niên lộ ra một tia ngu ngơ nụ cười.

...

Vô Nhai sau khi rời đi, chiếc thuyền lớn kia cũng bị Thủy hầu tử nhóm đục cái úp sập, nửa phù nửa trầm tại sông Thái Dương càng chạy càng xa, cho đến qua sau một hồi, rốt cục tại triều Hán cánh nội bị bọn quan binh phát hiện, báo cáo cho triều đình.

Lại là đêm khuya, hoàng đế trẻ vợ vàng đem Từ Thắng triệu đến cung nội.

Tại buổi sáng thời điểm hần liền đạt được tin tức này, lúc ấy kém chút tức bất tỉnh đầu, cũng thua thiệt hần bụng dạ cực sâu mới nhả xuống dưới, thẳng đến lúc này giờ phút này mới đưa Từ Thắng truyền triệu đi qua.

"Từ Thắng, ngươi xem cái này!"

Ba!

Hai phần tấu chương, trực tiếp ngã ở Từ Thắng gót chân trước.

Từ Thắng nhìn Hoàng đế sắc mặt, cúi người nhặt lên xem xét.

Chỉ nhìn phần thứ nhất, tay liền khẽ run rẩy, kém chút quỷ xuống. Đây một phần tấu chương bên trong viết chỉ có một việc, cái kia chính là hơn trăm người Đại Hán theo quân tại cùng Điền quốc trung ương vùng hòa hoãn bị giết, theo quân thống lĩnh thi thể đã xác nhận, không một may mắn thoát khỏi.

Hần biết, lần này đi sứ khẳng định xảy ra chuyện lớn, xem tình hình như thế đồ vật cũng cần phải không tìm được.

Thế là, hần hít thở sâu một hơi, mở ra phần thứ hai tấu chương xem, này xem xét, cả người lúc này co quắp ngồi trên mặt đất.

Chính sứ Triệu Tùng Minh bị giết, thi thể đâm thành cái rây, còn lại trên trăm theo quân không một may mắn thoát khỏi, tất cả mọi người là tại một chiếc phát hướng quan nội Điền quốc đội thuyền phát hiện, trên thuyền còn phát hiện một bộ mực nát thi thể, xác nhận không sai làm phó làm Từ Thiên Cừ.

"Phốc. . ." Từ Thắng thân thể cứng thật lâu, một cái máu sẫm bắn ra, cả người cũng thất tha thất thểu, lung lay sắp đổ.

Này Từ Thiên Cừ là không thể chết a, ai bảo hần là Cương Chấn Tỳ đệ tử!

May mắn tay mất lạnh lẽ Hoàng đế trẻ vợ vàng đỡ lấy, nhưng trong mắt rõ ràng mang theo một tia cấp trên loại kia đặc hữu chán ghét chi tình.

"Bệ hạ!" Từ Thắng kêu thảm một tiếng quỷ trên mặt đất, ôm hai quả đấm than thở khóc lóc: "Xin mời bệ hạ đáp ứng lão thần, lão thần nguyện ý tỉ suất ba vạn binh mã san bằng Điền quốc, không chết không thôi!"

"Không chết không thôi?" Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, xoay người, "Ta biết ngươi vẫn muốn chiến tranh, liền muốn diệt hết Điền quốc, điểm này nha, cùng ta tưởng niệm cũng là có chút nhất trí."

"Xin mời bệ hạ đáp ứng!" Từ Thắng lại hướng xuống đất hung hăng đập đầu một cái.

"Theo quân thống lĩnh là tại giảm xóc chỉ phát hiện, ngươi liền kết luận là Điền quốc làm? Cái kia Triệu Tùng Minh Từ Thiên Cừ toàn bộ chết rồi, không có một người sống, không có một cái chứng minh, thuyền là đến triều Hán cảnh nội mới phát hiện, ở giữa đường xá nhiều ít, ngươi liền xác định là Điền quốc làm? Xuất binh, ngươi lấy cái gì danh nghĩa xuất binh?"

Hoàng đế một quyền hung hăng đập vào bàn bên trên. Âm thanh lớn xen lẫn phẫn nộ, khiến cho tất cả lửa đèn vụt sáng chợt diệt.

Ầm! !

Khí, thật sự là thật là làm cho người ta tức giận!

Cổ này phẫn nộ, là triều Hán Hoàng đế đối Điền quốc phát ra tới.

"Thế nhưng là bệ hạ. . ."

"Không có gì có thể là, coi như thật sự là bọn hần làm, không có bằng chứng, mạo muội xuất binh, bất chính không thuận, Điền quốc đầy thoát, chúng ta lại tiến đánh liền sẽ dẫn tới chư quốc khủng hoảng. Điền quốc chỗ cứ điểm, nhìn như là có thể làm ta triều Hán cửa ải lớn, lại làm sao không thể làm cái kia Tây Vực hung quan? Đến lúc đó chư quốc sẽ hợp lại chống cự ta triều Hán, được không bù mất."

Hoàng đế so tất cả mọi người càng thêm có thể nhận rõ thế cục, kiểu nói này, Từ Thắng cũng tỉnh táo lại.

Ngươi đem Điền quốc ép, bọn hần thay cái chỗ dựa, như thế tiềm ẩn bằng hữu liền đã biến thành ác địch, thực sự không ổn.

Không thể làm gì Từ Thắng, một quyền nện trên mặt đất, cũng chỉ được hung hăng phát tiết.

"Chuyện này ngươi cũng không cần nhúng tay, chính mình vẫn là suy nghĩ thật kỹ, nên như thế nào hướng về phía lão nhân gia kia bàn giao đi."

"Cuong Chấn Tỳ. . ." Từ Thắng nghe xong lời này, nguyên bản oán giận sắc mặt biến đến lạnh buốt, lạnh buốt sắc mặt lại tái đi, trọn nhìn về sau hiện thanh, cuối cùng sắc mặt như tro tàn.

"Lão thần hiểu rõ, lão thần cáo lui. . ."

Từ Thắng đứng lên, cả người phảng phất lập tức già nua thêm mười tuổi, thất hồn lạc phách rời đi hoàng cung.

Liền liền Hoàng đế cũng không biết, hai người nói chuyện đã sớm bị vàng môn tiểu thái giám nghe cái rõ rõ ràng ràng, sau đó đáp lấy bóng đêm đem việc này nói cho lý nước thật.

. . .

Điền quốc vùng trời vĩnh viễn như vậy xanh thắm.

Một tiếng ung rít gào bỗng nhiên vang lên, một chút bóng đen ở trên bầu trời xuất hiện.

Điểm Châu trường công chúa ngồi xuống Long xạ thủ thống soái một trong Lung Hề, vội vàng mở ra cửa sổ nhấc mắt nhìn đi, một con to lớn điều hâu hướng bay mà đến, sau cùng vững vàng rơi vào cửa sổ chỗ trên kệ.

Lung Hề ánh mắt rơi vào cái này sắt điều hâu trên chân, đó là một cây ống trúc.

Nàng thuần thực hủy đi tháo xuống trong ống trúc giấy viết thư, cho ăn mấy khối tốt nhất thịt khô, liền quay người tiến nhập trong tẩm cung.

Thâm thúy cung nội truyền đến lười biếng nhưng lại khêu gọi thanh âm.

"Có chút ý tứ, lượng hần cũng không dám đối với chúng ta động võ, khiến cho lý nước thật tiếp tục chờ về sau!"

Nói xong, còn giọng nữ như có như không ngáp một cái.

. . .

Một đêm trôi qua, Hán cung nội, nằm nghiêng Hoàng đế một đêm không ngủ.

Trời chưa sáng lúc hần liền lên truyền, một người rời đi tẩm cung, ngồi ở kia trên lan can ngắm nhìn phương đông.

Mãi đến mặt trời theo phương đông từ từ bay lên, rơi vào cái kia hơi có vẻ mặt mũi tái nhợt bên trên, hần liền quay người đi vào trong ngự thư phòng,

Trong này cùng hang trong quan hệ tốt nhất, là cái độc tí đao khách, tên là cam thần.

Giống như Hạng Trọng, hẳn là Kiều Long năm đó khoảng chừng Phó tướng, chỉ là trong chiến tranh, một cái dùng cung mù mắt trái, một cái dùng đao chặt đứt cánh tay phải, hai người tháng ngày cũng không tốt qua.

Tại Hạng Trọng cùng đám người này liên hệ đồng thời, Dịch Thiểu Thừa cũng không có ngủ lại. Mà là liên tục ba cái ban đêm, tá dùng một chút luyện thủy ngân đan phượng, luyện hóa trong cơ thể đầu kia hỏa độc vô cùng Cửu Hỏa Thiên ngô, Lôi Điện Tâm Pháp lại tiến vào một tầng, rất nhanh tới tầng thứ sáu, liên liên hô hấp cũng tựa hồ chất chứa một cỗ lôi điện khí tức, loại này dấu hiệu nói rõ, Lôi Điện Tâm Pháp khoảng cách cuối cùng đại viên mãn còn có cách xa một bước.

Dịch Thiểu Thừa trên mặt hỏa độc vết sẹo, lộ xác sinh lòng, dần dần tốt, nhưng hẳn cho người cảm giác, ngoại trừ oai hùng bất phàm bên ngoài, trong mắt còn có một loại như kiếm bản lệ khí. Như không thu liễm, xem xét liền là cái tử chết mà thành hung ác giác nhi.

Không lâu sau đó, chỉ này tổng số hai mươi một người đội ngũ liền xuất phát.

Ngựa là tốt nhất ngựa, phân phối lương khô cũng là tốt nhất, mặc dù nhân số ít, hết thấy điều kiện lại đều hậu đãi dị thường.

...

"Cái gì?"

Lạc Dương Từ phủ, biết được Kiều Long đi sứ Điền quốc Từ Thắng mặt mũi tràn đầy kinh sợ: "Bệ hạ làm thật hồ đồ, sao có thể khiến cho hần đi đâu?!" Từ Thắng hạ giọng, phát tiết bất mãn của mình.

Trong khoảng thời gian này đến nay hẳn đi mỗi một bước đều không thuận, xuất binh Điền quốc bị ngăn cản, tam tử từ được bị giết Kiều Long đến nay Tiêu Dao, thuộc hạ Triệu Tùng Minh đi sứ Điền quốc lại gặp như vậy sự tình, liền cái kia Từ Thiên Cửu cũng còn chết!

Hết thấy hết thấy, đều để trong lòng của hần cấp bách, bắt đầu đi tới cực điểm. Người có đôi khi xui như vậy, uống nước đều có thể nhét kê răng, này một chuỗi sự tình đi ra, Từ Thắng chỉ cảm thấy địa vị của mình tại vậy Hoàng đế trong suy nghĩ ngày chính ích tiêu giảm, thậm chí một lần phát lên cáo lão hồi hương ý nghĩ.

Bây giờ nghe xong việc này, tâm hần cũng cảm giác bị Hỏa tại cháy một dạng.

Chính mình không hoàn thành sự tình bệ hạ khiến cho Kiều Long đi làm, đây chính là tử địch của mình a. . . Này đủ để chứng minh bệ hạ tâm ý. . . Đã không còn dựa vào hần.

"Người tới!" Vừa nghĩ đến đây, Từ Thắng hét lớn một tiếng.

"Khắc khắc. . . Từ đại nhân có gì phân phó?" Âm lãnh thanh âm tại Từ Thắng vừa dứt lời lúc liền xuất hiện trong phòng.

Từ Thắng khẽ giật mình, tức giận dè xuống mấy phần, lạnh mặt nói: "Có chuyện cần ngươi đi làm."

"Là cái kia Kiều Long sự tình a?"

Người này mặt mũi tràn đầy hung ác nham hiểm, một thân màu đen áo khoác, cổ lên còn mang theo một cái màu sắc cổ xưa như thanh đồng giáp dính, nhìn có chút quái dị, không là người khác, đúng là cái kia chín đầu thi thú, đối với Từ Thắng hẳn cũng không cao xem.

"Cơ hội có hai lần, lần thứ nhất chúng ta thất bại, nhưng lần này quyết không cho phép thất bại."

"Có ý tứ gì. . . Không ngại nói thẳng."

"Lần này đi ra ngoài trọng yếu nhất không phải bệ hạ cái gọi là đòi một câu trả lời hợp lý, điều tra hai vị sứ giả nguyên nhân cái chết, mà là. . . Thần nhân cổ mộ."

Chín đầu thi thú khẽ giật mình, nguyên bản âm lãnh nghiền ngẫm con mắt lập tức dừng lại, chuyên chú nhìn xem Từ Thắng.

Chuyện cho tới bây giờ, Từ Thắng cũng không sợ đem nguyên bản tuyệt mật sự tình nói ra, dù sao hiện tại hần chung quanh có thể chịu được dùng một lát cũng chỉ có này chín đầu thi thú.

"Lão huynh đệ, ngươi nói tiếp."

Từ Thắng đành phải đem sự kiện lần này mâm tròn dỡ ra.

"Thần nhân trong cổ mộ có giấu Vũ Hồn, nhưng nơi ở điều khắc ở chìa khóa bên trên, xác định tại Điền quốc cảnh nội, Hoàng đế lão nhi vì lúc này mới từ bỏ cái kia nguyên bản khiến cho hần chán nộ hai thành thương thuế, phái người coi là Thái hậu chúc thọ tên tuổi đi chinh tuyết dê nhưng, đi tìm chìa khoá."

"Cái kia chìa khoá đâu?"

"Như người thấy, liền liền người cái kia tiểu tiểu tiểu sư thức Từ Thiên Cừ, cùng ta bộ kia đem đuốc cảnh thông đều đã chết, cũng không có lưu lại một người sống, nhưng ta có loại cảm giác."

"Người nói là. . . Điền quốc cũng biết, cho nên giết người diệt khẩu?"

"Vâng. Trong triều lý nước thật giở trò xấu, lại khiến cho bệ hạ nói cho Kiều Long, khiến cho hắn mang theo tình nhuệ xuất động, giả tá điều tra tới tìm tòi cái kia chìa khoá."

"Ý của người là, để cho ta tại Kiều Long đạt được chìa khoá sau lại ra tay? Có thể cái kia Kiều Long đã đi rất lâu, con đường tiến tới ta cũng không được biết, lại như thế nào đi tìm?"

Từ Thăng dừng lại dạo bước nhìn về phía chín đầu thi thú, trầm thấp giọng nói: "Kiều Long mang theo hai mươi người, này hai mươi người bên trong cũng có người của ta, nhất cử nhất động của hắn ta đều biết, những này ta đều giao cho người, đến lúc đó người liền có thể biết rõ nhất cử nhất động của hắn. Việc người cần chỉ có hai chuyện, tìm tới chìa khoá, sống thêm róc xương lóc thịt Kiều Long!"

Cuối cùng "Lăng trì Kiều Long" này bốn chữ vừa ra, Từ Thăng toàn thân đều tản ra nồng đậm sát ý, chín đầu thi thú thấy âm u cười không ngừng.

"Ta này nồi nấu, liền là chuẩn bị cho hắn."

...

Sắp tới cửa ải cuối năm, lại một năm nữa nguyên tuổi, Điền quốc trên dưới cũng bận rộn.

So với triều Hán đến, Điền quốc niên kỉ quan bầu không khí càng đậm, trên phố ngoại lệ đều náo nhiệt vô cùng, đặc biệt là đến cuối năm tổng có một lần cả nước chúc mừng luận võ.

Nơi đây võ phong thịnh hành, mọi người tại cũng không giàu có hoàn cảnh dưới sinh tồn, liền cần cực mạnh sinh mệnh lực. Mọi người tin tưởng, bảo vệ cẩn thận chính mình, bảo vệ tốt gia viên, tuất vệ binh ở mỹ hảo, nhất định phải có mạnh mẽ vũ lực.

Chỉ có mạnh mẽ vũ lực, mới có thể làm cho mình bảo vệ đất đai phát triển được càng thêm phồn vinh, mới có thể để cho con cháu khỏe mạnh trưởng thành.

Mỗi lần cửa ải cuối năm luận võ, liền thành toàn bộ Điền quốc trọng yếu nhất sự tình.

Năm nay không giống với những năm qua, năm năm một lần A Thái tuyển bạt luận võ, càng thêm náo nhiệt, càng thêm có đáng xem. Liền hướng về phía "A Thái" hai chữ này vô thượng vinh quang, toàn bộ Điền quốc trẻ trung võ giả đối với cái này chạy theo như vịt.

Hôm nay, là chính thức tranh tài bắt đầu, cũng là trăm vị vào vây võ giả chân chính trận chiến đầu tiên.

Vô Nhai tu vi vốn liền vô cùng tốt, ẩn giấu đến lại thâm sâu, lại thêm Đặc Kiêu vì đó giảng giải Lôi Điện Tâm Pháp, tiến bộ của hắn vô cùng thần tốc. Một cái nữa là ít cách năm cái sự phụ đều không phải hạng người bình thường, đối với Vô Nhai tất cả năng lực tại thực chiến bên trên thể hiện càng coi trọng, vì thế chuyên môn vì đó đặc huấn một phen.

Mặt khác, còn có Hi Vân như thế một vị cao thủ ở bên, tâm tình tốt thời điểm cũng sẽ chỉ bảo một ít, hắn về mặt tu luyện rất nhiều bẻ tắc chỗ, đều giải quyết dễ dàng.

Bây giờ Vô Nhai có điều kiện, một số phương diện tới nói, hơi thắng vương tử ít cách, tối thiểu so sự phụ của hắn Dịch Thiệu Thừa năm đó phải tốt hơn nhiều.

Năm đó, Dịch Thiệu Thừa cũng chỉ là cái ngoại môn đệ tử, bởi vì vi thiên phú cao, nhập môn không bao lâu liền nhận chỉ bảo. Bằng này Dịch Thiệu Thừa liền tiến nhập tông sư cảnh, về sau cơ duyên xảo hợp đạt được Kiều Long di bảo, lúc này mới đắc ý bộ bộ sinh liên, tại cái kia ngắn ngủi trong sáu năm tiến vào vương giả.

Này tu vi càng lên cao, liền càng khó.

Vô Nhai tông Ngũ phẩm Tông Sư tấn thăng nhất phẩm, không cần bao lâu thời gian.

Nhưng theo nhất phẩm tấn thăng đến bây giờ nửa bước Vương Giả cảnh, lại hao phí hứa thời gian dài.

A Thái Top 100 thi đấu bên trong, Vô Nhai tay không tác sát dưới, không có hoa nhiều ít thực lực, vẹn vẹn một quyền liền đem cái kia Top 100 trúng tuyển người cho kích xuống đài.

Sau đó, một đường hát vang tiến mạnh, thuận lợi tiến vào mười hai vị trí đầu bên trong.

Này Top 100 thi đấu vốn là đặc sắc, càng đi về phía sau càng dữ dội, đốt bạo, tất cả mọi người không để lại dư lực bùng nổ chiến lực mạnh nhất.

Dưới đài ô ương ương một mảnh tất cả đều là quan chiến bách tính, lên tiếng quát âm như sấm, người xem máu nóng sôi trào.

Chương 46: Sơn Địa tộc Thiếu chủ

"Sur huynh, hôm nay vất vả người. Bất quá, lần này chúng ta vẫn là phải cảm đến A Thái tư cách, đồng thời cũng tốt tôi luyện kỹ nghệ!"

"Ân ân ân! Người nói cái gì, chính là cái gì!"

Tuyển bạt sau khi kết thúc, Đặc Kiêu tự mình tiếp Vô Nhai vào hoàng cung, phân phó cung nữ lấy ra sớm đã chuẩn bị xong bánh ngọt thịt để ăn, liền cả bàn mỹ vị liền hiện lên hiện tại Vô Nhai trước mắt.

Đã sớm đói bụng Vô Nhai lập tức liền không cách nào trấn định, nguyên lãnh bắt đầu ăn.

"Tướng ăn thật khó xem!"

Vĩnh viễn dựa vào cột nhà Hi Vân cái trán nhiều ba đạo hắc tuyến, bắt đầu đi đến cực điểm. Thời gian dài như vậy cùng thiếu niên này ở chung, nàng mới phát hiện thiếu niên này tâm tư trong suốt, trong lòng thiện lương chất phác, cũng không phải là bề ngoài như vậy dã man, có rất nhiều sự tình chỉ là không ai dạy hắn hắn mới không hiểu, có người chịu kiên nhẫn chỉ đạo, học vẫn là một chút liền thông.

Đặc Kiêu tự mình cho Vô Nhai rót chén rượu, Vô Nhai uống một hơi cạn sạch, còn nói: "Sur huynh, ngày mai này mười hai người trận đấu thi đấu ta không lo lắng người, chỉ là này trận thứ hai thi đấu trong lòng ta tổng không bỏ xuống được. Cũng là ta trong khoảng thời gian này có chút bẽ bộn, còn không có đem Đồng Mộc Khấp sự tình nói cho người nghe."

"Đồng Mộc Khấp?" Vô Nhai lập tức nghĩ đến hôm nay luận võ lúc thấy một người.

Người kia tuổi tác có vẻ hơi lớn, người cũng là đáng đáp hết sức tinh thần, người mặc một bộ tuyết trắng da dê áo khoác, một đầu nhỏ vụn bím tóc bên trên trói đầy đỏ lam châu ngọc đá quý, nhìn rất có phái đoàn, thân phận lẽ ra tôn quý.

Nhưng càng khiến người ta kinh ngạc chính là, người này cùng mình giống như đúc, không cần vũ khí, tay không tác sát, một chiêu chế địch.

Vô Nhai hướng về phía Đặc Kiêu hình dung một phen về sau, Đặc Kiêu gật đầu nói: "Chính là người này."

Nguyên lai này Đồng Mộc Khấp là Điền quốc bộ tộc một trong thiếu tộc trưởng, cái này bộ tộc rất giàu có, cho nên có thể thu tập được càng nhiều bí kíp được liệu tới bồi dưỡng người này. Tại quá khứ trong vòng mười năm, đã từng lấy 19 tuổi đoạt được A Thái, liên tục liên tục hai vị A Thái.

Bây giờ tuổi tác chưa đầy 30, tự nhiên có khả năng tiếp tục tới tham gia loại này tuyển bạt. Như là liên tục ba giới, người này thậm chí có thể được đến thụ phong, có được khai sáng mới bộ lạc đặc quyền.

Chính như này, Đồng Mộc Khấp đang đánh cược phùng là áp cược nhiều nhất, cũng là sứt sẹo nhất người.

...

"Đồng Mộc Khấp gặp qua vương tử điện hạ."

Thiếu Ly trong tâm cung, thân mặc đồ trắng da dê áo khoác, đầu đầy bím tóc điểm đầy ngọc đẹp châu ngọc người thanh niên, đối Thiếu Ly chấp tay thi lễ.

"Đồng Mộc Khấp, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ à!" Thiếu Ly đứng dậy cười ha ha, lôi kéo hắn liền ngồi vào bên cạnh bàn của chính mình.

Đồng Mộc Khấp bị vương tử nhiệt tình khiến cho toàn thân không được tự nhiên, bởi vì thân phận cách xa, lại không tiện cự tuyệt, thế là cũng chỉ có thể buồn xuôi bỏ mặc.

Nguyên lai tại mười năm trước, Thiếu Ly sáu tuổi bất mãn, khi đó Điền quốc vừa vận cử hành A Thái tuyển bạt.

Tuổi nhỏ Thiếu Ly bị Điền vương lôi kéo leo lên đài quan sát, liền một đường chứng kiến này Đồng Mộc Khấp một đường quá quan trăm tướng, sau cùng giành được A Thái toàn bộ quá trình, khi đó liền đối với người này ngưỡng mộ không thôi.

"Thì ra là thế, tại hạ thụ sung nhược kinh." Đồng Mộc Khấp vội vàng ôm quyền cảm ơn.

Thiếu Ly hí hóp mắt cười cười.

Mười năm, khi đó Thiếu Ly bất quá là cái ngây thơ thiếu niên, mà bây giờ Thiếu Ly hiểu hơn, chính mình là vương tử, đối với trước mặt như thế một vị hán từng kính ngưỡng A Thái, xem góc độ cũng tự nhiên phát sinh biến hóa.

Tại chào hỏi một phen qua đi, Thiếu Ly trực tiếp cắt vào chính đề.

"Đồng Mộc Khấp, ta kính ngưỡng A Thái, hiện tại ta có một việc cần người hỗ trợ."

"Điện hạ xin mời không nên khách khí, có chuyện gì cứ việc nói, có thể bị điện hạ tin nhiệm hỗ trợ, đó là ta Đồng Mộc Kháp may mắn."

"Ta đây liền nói thẳng. Bằng vào thực lực của ngươi, tiến vào ba vị trí đầu là chuyện khẳng định, thế nhưng ngày mai ngươi đem gặp được một cái đối thủ cường đại."

"Là ai?"

"Cái kia là tỷ tỷ ta sư huynh, gọi là Vô Nhai."

"Cái kia tóc đỏ thiếu niên?"

Đồng Mộc Kháp lông mày ngưng trọng, người này ra tay quả quyết vững vàng, bằng vào tay không tác sát liền vào vây quanh, cho nên cho Đồng Mộc Kháp lưu lại khắc sâu ấn tượng, thậm chí Đồng Mộc Kháp còn âm thầm so sánh một phen, nếu như là năm đó gặp được Vô Nhai, chỉ sợ đều không thắng được.

"Không tệ, liền là hấn. Ngươi căn bản là không thắng được hấn." Thiếu Ly nói trúng tim đen nói đến.

"Điện hạ ý của ngài. . ."

"Dựa vào sự giúp đỡ của ta, ngươi có khả năng thắng nổi Vô Nhai, nhưng ta —— nhất định phải là lần này A Thái!"

Đồng Mộc Kháp đứng lên, hấn không phải đồ đàn, lập tức liền hiểu rõ vương tử Thiếu Ly ý tứ, không thể nghi ngờ là khiến cho hấn làm một tuồng kịch, cuối cùng đem chính mình cho nâng đi lên.

Vừa vặn làm A Thái, thân là võ giả vinh quang, quyết không cho phép hấn làm như vậy.

"Thật có lỗi vương tử, ta từng hướng về phía mai táng tại Đại Sơn tổ tiên đã thề, tất nhiên sẽ đường đường chính chính đối mặt mỗi một trận chiến đấu, nghiêm túc đối đãi mỗi một cái đối thủ, tuyệt không có làm ra vẻ bí ẩn, ta muốn trở thành A Thái, đỉnh thiên lập địa A Thái. Nếu như trái với cái này lời thề, tổ tiên liền sẽ đem ta đầu kéo xuống đến, cự tuyệt ta tiến vào Đại Sơn tổ địa, cũng lại trở thành cô hồn dã quỷ."

Đồng Mộc Kháp thông suốt đứng lên, thân hình thẳng tắp như báng thương.

Sau đó, Thiếu Ly vỗ tay cười.

"Đây mới là ta thương thức A Thái à, bất quá. . ." Thiếu Ly nheo lại mắt thấy hướng về phía Đồng Mộc Kháp nói: "Đồng Mộc Kháp, ta nhớ được các ngươi vùng núi bộ tộc cho tới nay đều có một cái nguyện vọng. Ta nhớ được năm đó A Thái tuyên phạt lúc phụ vương đã từng nói một sự kiện, cái kia chính là vô luận ai có thể liên nhiệm ba lần A Thái, vậy hấn đem trợ giúp hoàn thành một cái tâm nguyện."

Đồng Mộc Kháp thần sắc cứng lại, cúi đầu nhìn dưới mặt đất: "Không sai."

Hấn ngẩng đầu nhìn về phía cung điện bên ngoài phương xa, nơi đó tựa hồ có bộ tộc của hấn cùng quê quán —— trăm năm trước, bộ tộc phạm vào sai lầm lớn, bị buộc bắt đày đọa cách xa dựa vào sinh tồn cố hương, di chuyển đến hoang man đồi núi, phúc hệ họa chử theo, không nghĩ tới địa phương mới thế mà thừa thừa đá quý.

Nhưng, bọn hấn vùng núi bộ tộc nguyện vọng lớn nhất, vẫn là một lần nữa dời trở về.

Vì thế, Đồng Mộc Kháp không phải đoạt được lần này A Thái không thể.

"Thế nhưng là, ngươi chắc chắn không thắng được tỷ tỷ của ta sư huynh Vô Nhai, vậy làm sao bây giờ?" Thiếu Ly đi đến Đồng Mộc Kháp trước mặt nhân nhật hỏi, cùng hấn sóng vai cùng nhau đứng đây, nhìn về phía phương xa bầu trời, tiếp lấy ôn nhu nói, trong thanh âm tràn đầy mỹ hảo: "Ngươi xem, tổ tiên của ngươi Anh Linh bồi hồi tại Đại Sơn, mà các ngươi tổ địa thất lạc tại thảo nguyên sông. Bởi vì ngươi thất bại, các ngươi vùng núi bộ tộc đã định trước đem không cách nào trở về đến lưng tựa Đại Sơn thảo nguyên sông ôm ấp."

"Chúng ta tổ tiên nói qua, mỹ lệ buồm buồm, xinh đẹp tiêu xài, mềm mại mỹ nhân, này ba loại cùng tươi đẹp hẳn là người một nhà." Đồng Mộc Kháp không hề bị lay động.

Đây là vùng núi bộ tộc ngàn năm cổ xưa, ý là càng là tươi đẹp mỹ lệ, càng là mê hoặc nhân tâm, tựa như rắn độc, càng là độc càng là xinh đẹp.

Ngụ ý, vương tử đang ở mê hoặc chính mình.

Vương tử Thiếu Ly cười ha ha: "Ngươi không cần không tin, ta rõ ràng ngươi, am hiểu phòng thủ tiêu hao, lần trước A Thái tuyên phạt ngươi cũng là như thế giành được. Tỷ tỷ của ta thông minh có một không hai, xem người thấu triệt, tự nhiên so ta càng rõ ràng hơn. Còn nữa, cái kia Vô Nhai bây giờ vừa tấn thăng đến nhất phẩm Tông Sư cảnh giới, mà ngươi, theo ta được biết thăng cấp vào Nhị phẩm cũng mới không bao lâu. Ai, nguyện vọng của các ngươi ở trên thân thể ngươi muốn thất bại, ta thay ngươi thấy không đáng."

"Điện hạ, xin mời đừng nói nữa, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó. . ." Đồng Mộc Kháp sắc mặt vội vàng đường. Nhưng giờ phút này trong lòng của hấn đã mơ hồ có chút dao động.

Đặc Kiều trong lòng khê giết mình, từ nhỏ to lớn, còn là lần đầu tiên gặp được loại cao thủ cấp bậc này, phong mang tất lộ, lộ ra ngoài sát khí so với Từ Thiên Cửu loại hàng này, mạnh cũng không chỉ chột nhẹ nửa điểm.

Người tới thực lực ít nhất là Vương Giả cảnh, lại là một cái dùng đao kiếm loại binh khí cường giả.

"Đường đường Vương Giả cảnh, giấu đầu lộ đuôi? Ha ha, coi là thật buồn cười. . ."

Đặc Kiều vừa mới dứt lời, vội vàng thân thể khê động, một cỗ hồn lực tràn ngập quanh người, thân hình nhất thời như hồ điệp phiên bay lên. Ngay tại năng động lúc, năng quanh mình cây trúc dồn dập ngã xuống, vết cắt chính tề vô cùng.

Vội vàng liếc qua, lập tức mũi chân điểm nhanh, thân như tước điều, dọc theo mảnh khảnh cây trúc bay đi lên.

Lại một đạo kiếm khí xẹt qua, này khóa cây trúc lúc này bị trăm.

"Lợi hại, chỉ sợ ta không phải đối thủ của người này!"

Đặc Kiều trong lòng run sợ, tại kiếm khí kia còn chưa xuất hiện lúc liền đã chéch đi thân hình, đạp ở mặt khác một gốc cây trúc bên trên.

Kiếm khí tại trong rừng trúc tung hoành, bồng bồng rung động, quỷ dị vô cùng, có lúc giống như theo một cái phương hướng tập trung đánh tới, có khi lại giống như theo bốn phương tám hướng bắn về phía Đặc Kiều, mỗi lần Đặc Kiều đều có thể hiểm mà hiểm địa tránh thoát.

Nhưng Đặc Kiều biết, chỉ sợ. . . Sẽ có chút miễn cưỡng!

"Ai phái người tới? A ~" Đặc Kiều một bên tránh né vừa nói, sau đó phát ra một tiếng phảng phát trúng kiếm sau gào thét.

Trong rừng trúc, rớt cục hừ lạnh một tiếng!

Đặc Kiều nghe tiếng mà động, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. Xem ra kẻ này trúng chính mình kế dụ địch, tại cái kia tiếng hừ lạnh vừa lên lúc, Đặc Kiều trong tay bỗng nhiên ngọn lửa màu xanh sẫm phun trào, hóa thành một đạo tên lạc bắn về phía trong rừng trúc nhất góc tối.

Ầm!

Hỏa diễm rơi xuống đất nổ tung, đột nhiên sáng lên bên trong chung quanh cây trúc dồn dập nổ tung, hỏa diễm thiêu thành tro tàn, nhưng cái này cũng bại lộ đối phương ẩn nấp tung tích, một đạo nhân hình bóng đen tại đột nhiên sáng lên bên trong vừa hiện.

"Vén vẹn như thế liền cũng đủ rồi!"

Màu xanh sẫm Hồn Hỏa đã đốt tới hần áo choàng. Người kia cũng lách mình mà chạy, nhưng Nhất Tinh màu xanh sẫm Hỏa bắt diệt, hần ở trong mắt Đặc Kiều tựa như là trong bóng tối đèn sáng.

Đặc Kiều nhảy vọt đến trúc sao đỉnh, song ** cuốn lấy trúc sao, liền chính khóa cây trúc hướng phía dưới cong đi, nàng vừa vận chặn lại được cái này mặt người trước, tay áo vung lên, ngọn lửa màu xanh sẫm uyển như hỏa tiễn lộn xộn bay, dốc vốn bắn về phía người này.

"Muốn chết."

Bóng đen giậm dừ, hàn mang lóe lên, kiếm khí bắn ra.

Ngắn ngủi này vài thước khoảng cách, Hồn Hỏa liền cùng kiếm khí đụng vào nhau.

Ầm!

Kiếm khí phanh bay, Hồn Hỏa rơi xuống nước bốn phía.

Một chiêu qua đi, Đặc Kiều thân thể sắp ép đến trên mặt đất, lúc này nàng tinh tế đầu ngón tay hướng trên mặt đất một chút, liền cả người tiếp lấy cây trúc bên bị lại lần nữa bay ra ngoài, dáng người nhẹ nhàng như yến con.

Cùng lúc đó, trên tay nàng chiếc nhẫn hào quang lấp lóe, hai tay đan xen khéo léo vung vẩy, cái kia bắn tung toé bốn phía tức sắp tắt Hồn hỏa bạo sáng lên, vừa giống như nghe được triệu hoán, dồn dập bay lên tụ tập đến Đặc Kiều trên tay. Bên này là vu pháp bên trong, đem hồn lực hai lần thu về một loại diệu dụng phương pháp.

"Nhìn người hướng nơi nào tránh."

Đặc Kiều đắc thế không tha người, Hồn Hỏa biến thành chín đầu tinh tế viêm mẫn hướng hướng bốn phía, những nơi đi qua, cây trúc một chút tức đốt, thoáng qua qua đi hóa thành tro tàn.

Mà này chín con rắn lửa đến rừng trúc rìa, chột một thoáng thân hình tăng vọt, dọc theo rìa cuộn thành cái hỏa diễm vòng tròn.

Hỏa diễm vòng tròn bên trong hỏa diễm triều kiến vọt lên, biến thành lấp kín màu xanh sẫm u ám hỏa diễm tường, đem trọn cái sân bãi vây lại.

"Khiến cho ta nhìn người là người phương nào."

Tất cả những thứ này đều phát sinh ở thoáng qua ở giữa, căn bản không cho người kia phản ứng, theo nàng lời nói này rồi, này màu xanh sẫm Hồn hỏa chi vách tường đã biến thành sáng ngời màu xanh.

Ngon lửa màu xanh bên trong tường, Đặc Kiều theo trúc sao bên trên nhẹ nhàng hạ xuống, nhìn về phía đằng trước —— đây là một cái toàn thân quần tại màu đen áo choàng bên trong đàn ông, không cách nào phân rõ tuổi tác, trên tay nắm lấy một thanh không vỏ kiếm sắt. Khí chất nội liễm, là cái vô cùng điển hình ẩn độn thích khách.

Đàn ông ngẩng đầu lên, nheo lại mắt, nửa gương mặt đều bị băng vải giống như vải bọc lầy, một chút cũng nhìn không ra nguyên bản bộ dáng.

"Thật bản lĩnh, nguyên lai đây chính là vu thuật."

Thanh âm của nam nhân hết sức khàn khàn, phảng phất đánh bóng da từng tại mặt đất giống như, nghe được Đặc Kiều trong lòng cực kỳ không thoải mái.

"Các ha không phải Điền quốc người."

"Là Điện quốc người."

"Điền quốc cường giả, như thế nào lại không biết vu thuật chính là nước ta bên trong chi đây?"

Đàn ông không nói thêm gì nữa, mấy hơi về sau ha ha phá lên cười: "Tâm tư tốt nhảy bén cô nương, người vừa rồi gạt ta hiển lộ thân hình, xác thực hết sức thông minh. Nếu như thế, vậy người cũng hẳn phải biết ta là vì gì mà đến đi."

"Chuyện này. . . Ta có thể cũng không rõ ràng." Đạc Kiều cười cười: "Nếu không, các hạ nói ra, ta giúp đỡ tìm xem?"

"Không cần, đem U Tẩn Thiên Quả lấy ra đi!"

Coong!

Kiểm sắt đã ra, sát khí cương liệt, bốn phía màu xanh tường lửa tùy theo mãnh liệt lắc lư.

Đàn ông trực tiếp thẳng hướng Đạc Kiều.

Đặc Kiều nghiêm nghị nhủ mảy, ngón tay một khúc bắn ra, lúc này màu xanh Hồn Hỏa biến thành một thanh trường thương, trường thương run run, lại cũng cũng cảm thương đối diện tiến lên.

Trong chớp mắt, đầu thương liền cùng lưỡi kiếm đung vào nhau.

Vut!

Kiểm sát bỏ ra đầu thương, tia lửa bắn tung toé, làm màu xanh Hồn súng kịp bị đánh hầu như không còn lúc, Đặc Kiều quả quyết từ bỏ trường thương, thân hình nhún xuống theo dưới kiếm phong động thân nhảy ra, cái kia sắc bén ánh kiếm kẻ sát động lòng người cảm nhỡ sát qua.

Trắng câu kẻ hở, hai người một sai mà qua, lẫn nhau trao đổi vị trí.

Bất quá, Hồn Hỏa tùy tâm mà sinh, hình thành này màu xanh Hồn Hỏa hình thành thương, lại lại ngưng tụ thành hình, vô thanh vô tức hướng nam kiếm khách bóng lưng đâm tới.

Dần ông cảm nhận được nhiệt độ lên cao trong lòng giắt mình, vội vàng xoay người một kiếm đánh xuống. . . Sau đó, kiếm sắt đã bị Hồn lửa đốt đến đỏ bừng, liền hất cầm kiếm tay phải cũng mơ hồ run rẩy động không ngừng.

Có thể lúc này nam nhân kia cũng nheo lại mắt, cũng giống như đang cười.

"Nho nhỏ trò xiếc, nho nhỏ tuổi tác, chẳng lẽ ta còn có thể khiến cho này con vẹt đã đun sôi bay?"

Mặc dù Đặc Kiều trên khoe miệng gior cao lên mỉm cười, nhưng dán vào vòng eo ngón tay, lại cũng hơi hơi rung động, một chút máu tươi từ đầu ngón tay tràn ra, nếu không cố ý ấn giấu, chỉ sợ cũng bại lộ nàng trong lúc vô hình thu kiếm khi tập kích.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Diễn Kiều Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Người không đáng

Kiểm sát nhiệt độ nhanh chóng biến mất, hàn khí tùy theo theo kiểm sát bên trên xuất hiện. Đồng thời, tạo thành một thanh băng sương chi nhận.

Nguyên bản chỉ có dài ba thước kiểm sát, giờ phút này nhìn không lồ vô cùng, cũng càng thêm cương mãnh dày nặng.

Đặc Kiều trong lòng run lên, sau nhảy mãnh liệt lui.

Đồng thời nhẹ buông tay, trường thương tiêu tán, hóa thành mấy trăm con ngọn lửa màu xanh buom burom.

Những con bướm này ngưng tập hợp một chỗ, thay đổi lưu động đám mây, đem nâng lên, mang theo nàng trên không trung tung bay xoay tròn, đảo mắt liền đăng dờn đến đàn ông sau lưng. Nhưng người này tốc độ càng nhanh. . .

Oanh!

Bị hàn khí quần quanh bao trùm lớn mạnh đến dài ba trượng cự kiểm hạ xuống, đem mặt đất ném ra một đầu tầng băng khe rãnh, liền đới cái kia màu xanh Hồn tường lửa cũng bị bỏ ra một lỗ hồng. Gào thét mà ra cương liệt tung hoành kiểm khí, cũng đem tường lửa ép tới thấp một nửa.

Đặc Kiều thờ dốc không thôi, kinh hãi mà nhìn xem nam nhân này bóng lưng.

"Đây chính là Vương Giả cảnh! Vương Giả cảnh! Không nghĩ tới Vương Giả cảnh mạnh như vậy!"

Đặc Kiều cắn răng, nắm chặt nắm đấm, chung quanh ngọn lửa màu xanh buom burom giống như là cảm nhận được tâm ý của nàng, phiến bay sửa chữa quần thành một cái hình tròn đưa nàng bao phủ trong đó.

Nàng nhìn chăm chăm nam nhân kia, nam nhân đã thu hồi kiểm sát, "Coong!" Một tiếng gõ trên mặt đất.

Quay người, hần xem lên trước mặt thiếu nữ, thanh âm khàn khàn đồng dạng là tại cảm khái: "Vốn cho là vu thuật Hồn Hỏa, cùng võ đạo thuần dương Nguyên lực cũng không có gì khác biệt, không nghĩ tới thiên biến vạn hóa, Như Ý tùy tâm, cũng khó trách tại Diên quốc Vu sư thân phận càng cao thêm một bậc, lại thêm thiên phú của người cũng rất tốt."

"Các hạ quá khen rồi!" Đặc Kiều cười lạnh trả lời, trong lòng cũng đã làm xong một phen khác chuẩn bị.

Theo lý thuyết, Hi Vân sớm hẳn là đến đây gấp rút tiếp viện, lại nửa ngày không thấy bóng dáng.

Nếu đánh không lại, lại không có viện binh, tự nhiên không thể ở chỗ này phí công. Đặc Kiều bắt đầu sinh thoái ý!

Nhưng không ngờ, nam nhân này cấp tốc giơ lên kiểm sát, hung hăng hướng mặt đất đâm một cái. Mất thường có thể thấy, một cổ cường đại năng lượng màu xanh lam theo kiểm sát mũi kiếm, khiến cho tầng băng tầng tầng nứt ra thể hiện ra ở bên trong phong mang.

Làm kiểm này phong lại một lần nữa chạm đất!

Đình!

Một vòng lớn lạnh lẽo khí kinh sát mặt đất xông mờ, bốn phía màu xanh Hồn tường lửa trong nháy mắt bị dập tắt, chung quanh Mặc Trúc chột đông kết, toàn bộ hóa thành hình thể pháp phối băng tổ.

Lờ mờ trong bóng đêm, mưa rào xối xả vẫn như cũ, cái kia muôn vạn giọt mưa, cũng nhận này cổ hàn lưu ảnh hưởng, lập tức hóa thành từng chùm tầng băng, băng châm, băng kiếm, tại đối phương quấy dưới, phô thiên cái địa, hướng phía nàng bao phủ đánh tới.

"Sao sẽ mạnh mẽ như thế?" Hồn Hỏa biến thành lá chắn, Đặc Kiều như lại không phá cục kế sách, một lát sau chắc chắn sẽ bị những này băng chảy gây thương tích.

Đặc Kiều biết mình chủ quan.

Vốn cho là mình lúc khởi đầu có thể sử dụng mặc bào thực lực mê hoặc người này, sau đó lại thể hiện ra chân chính áo bào xanh thực lực, nhưng không nghĩ vô luận áo bào xanh vẫn là mặc bào, tại đây trong mắt người đều chẳng qua là cái đùa giỡn mà thôi. Mặc dù dốc hết toàn lực sử dụng ra Hồn Hỏa, chỉ sợ cũng cùng biểu diễn không có gì khác biệt đi.

"Tốt diện hạ, thời gian của ta không đủ, hôm nay liền chơi đến đây, ngày khác như có cơ hội đang bồi người luyện tập."

Đàn ông thanh âm khàn khàn lại lên, liền lạnh lẽo hàn khí đem ướt đầm mặt đất từng khúc đông cứng, này đóng băng phạm vi rất nhanh liền tới gần Đạc Kiều.

Mặt đất từng tầng một đông kết, sương lạnh từng tấc từng tấc tiếp cận, nhưng mà Đạc Kiều lại không cách nào xê dịch, thấy cả người đều muốn bị đóng băng.

"Quá khinh địch. . . Cứ như vậy kết thúc sao?"

Đạc Kiều trong lòng hỏi mình.

Chết, cũng không đáng sợ.

Kết quả xấu nhất, chính là sẽ không còn được gặp lại người kia.

Gặp lại này một mặt thật không có cơ hội sao? Đây chính là chính mình vùng vẫy mười năm, duy nhất nghĩ chuyện cần làm —— này giây lát, đếm không hết tập niệm, cháy vội vã bên trong tuôn ra.

"Không, tuyệt không! Ta tuyệt đừng như vậy!"

Chuyện gì đều có thể từ bỏ, liền là cái này không thể!

Đạc Kiều oán niệm thanh âm, tựa như âm bạo một dạng bộc phát ra.

Như thế đột nhiên một hô, còn có Đạc Kiều đẹp đẽ dung nhan run sợ vắn vẹo, lại khiến cho nam tử kia hơi có chút giật mình.

Cũng là thoáng qua hần liền dâng lên một cái ý niệm khác.

"Cô gái nhỏ này, nhất định phải là ta!"

Thời gian không chờ ta.

Đạc Kiều trên ngón tay hào quang sáng rõ, nàng duy nhất có khả năng sai liền chỉ có Hồn Hỏa, liên tục không ngừng màu xanh Hồn Hỏa theo mặt nhãn bên trong phát ra, hóa thành từng tia từng sợi nóng bỏng cháy khói phiêu tán tại nàng bốn phía.

Lại xem xét, Đạc Kiều quanh thân màu xanh nóng bỏng cháy khói tăng vọt, hóa thành một vị cảm thương hòa diễm hình người, chạy vội đâm về phía đàn ông.

"Nàng điên rồi, khó không sợ sẽ như thế. . . Đã chết rồi sao! ?"

Đàn ông ngạc nhiên nhìn xem Đạc Kiều cùng hòa diễm triệt để hòa làm một thể, hóa diễm hình người chính là Đạc Kiều, Đạc Kiều chính là hòa diễm người, những nơi đi qua băng tiêu tuyết tan, cũng đã không thể ngăn nàng nửa bước —— này tuy là cực kỳ lợi hại Đại Chiêu, sát chiêu, nhưng mà cần trả lực lượng chỉ có Đạc Kiều bản thân biết, này hơi thở về sau, lại không tán đi những này Hồn Hỏa, chính mình cũng sẽ thành một sợi bùng cháy hầu như không còn tro bụi.

"Giết. . . Giết, giết. . ."

Vắn vẹo ngũ quan.

Diệt thể phần nộ.

Lửa đốt đất đai, còn có theo cốt tủy thậm chí sâu trong linh hồn bộc phát ra đáng sợ quyết tâm này.

"Cái gì? !"

Nhìn xem phá mất hần đóng băng một đường vọt tới hòa diễm hình người, vị này cảm thương hòa diễm người, đã bắt đầu thiêu đốt!

Đàn ông thanh âm khàn khàn bên trong tràn đầy kinh sợ, tựa hồ cũng không ngờ rằng có thể như vậy. Nếu như mặc cho Đạc Kiều như vậy bùng cháy, chỉ sợ chẳng những đồ vật không chiếm được, người cũng sẽ hương tiêu ngọc vãn.

Nhưng lại tại đàn ông chần chờ này nháy mắt, cảm thương hòa diễm hình người thoáng qua nhào vào trên người hần.

Oanh!

Ngon lửa màu xanh đột nhiên sáng lên nổ tan, xen lẫn đàn ông không cam lòng kêu thảm cùng quăng vút mà ra tiếng ngã xuống đất.

Theo lên hỏa diễm ngằm hạ đi, đàn ông kêu thảm cũng dần ngừng lại, bốn phía tối xuống dưới, mưa to mưa lớn thanh âm đã che mất tất cả những thứ này.

Lâm vào yên lặng

...

Đặc Kiều thoát lực, toàn thân bốc hơi nóng, cung trang đã có cháy nung về, nàng một thoáng quỳ rạp xuống đất. Chung quanh đóng băng trên mặt đất, vết kiếm giăng đầy, trong đó cũng không thiếu hun khói về.

Nàng quỳ ở chỗ này, thực sự quá mệt mỏi. . . Nhưng cuối cùng thắng.

"Hò. . ." Nàng nhẹ nhàng thở ra, trong lòng vô cùng tự giễu, "Có thể này thắng, làm sao đảm là thắng?"

Bởi vì tại trong chớp mắt cuối cùng, mắt thấy liền muốn đem đàn ông giết chết, cái kia Hồn lửa nhiệt độ đã đến nhất là nóng rực thời khắc, lại không tán đi, chính mình chắc chắn sẽ bùng cháy trở thành một vệt khói mù, triệt để tiêu tán.

Đặc Kiều chung quy là làm không được lấy mạng đổi mạng, không nói gì bên trong đã mất lại tiếp tục nói chuyện gì chiến thắng tâm tình, giờ phút này, bóng tối này bên trong một đạo tức duệ kiếm khí lần nữa đánh tới, theo đinh một tiếng, sau một khắc nàng chỉ cảm thấy chính cánh tay không biết bị cái gì cho chấn đay.

Đặc Kiều cuồng quật đưa tay xem, tay bên trên trống rỗng, nàng giờ mới hiểu được tới, vừa rồi cái kia keng một tiếng là chiếc nhẫn sụp đổ thanh âm.

Trên ngón tay, khảm nam Hồn Hỏa trời quả chiếc nhẫn. . . Lại sụp đổ rồi? Đặc Kiều lập tức ngơ ngẩn!

Không nói đến, này miếng dùng nhiều năm chiếc nhẫn như thế nào trân quý, chỉ cần không có "Trời quả" loại này đặc thù vật chất làm làm môi giới, coi như lợi hại hơn nữa Vu sư, cũng thùng rỗng kêu to, cùng người bình thường không có gì khác biệt.

Cũng chính là nguyên nhân này, có một số nhỏ Vu sư vì tự vệ, sẽ còn lưu một bộ phận tinh lực học tập võ đạo tự vệ, thí dụ như nói Thanh Hải Dực chính là loại này người bên trong nhân tài kiệt xuất, tu vi võ đạo đã vào Giới Chủ.

"Chiếc nhẫn, vậy mà nát, sập!"

Đặc Kiều trong lòng rung mạnh, con ngươi co rút lại, một đôi chân đã xuất hiện ở trước mặt nàng.

Nam nhân kia lần nữa đi tới, lạnh buốt kiếm nâng Đặc Kiều cái cằm, nhắc lên một cái.

Trận chiến đấu này kết thúc.

"Mùi vị như thế nào! ?" Người thắng giọng điệu, từ xưa giờ đã như vậy kiêu ngạo, "Ngươi vừa rồi vì cái gì không giết ta, ngươi là có cơ hội ngọc thạch câu phần."

Đặc Kiều ngẩng đầu nhìn về phía trước mắt, yên lặng ánh mắt bên trong rốt cục toát ra từng tia bi ai về, trước mặt nàng nam nhân này toàn thân đầu bóng màu đen đã bị thiêu hủy, quần quanh nửa gương mặt băng vải nhưng như cũ bình yên vô sự, chỉ có một đôi thâm thâm hốc mắt.

Đứng trước đối phương đặt câu hỏi lúc toát ra tò mò, Đặc Kiều cười cười.

Đúng vậy a, vừa rồi dù cho là đồng quy vu tận, cũng so thúc thủ chịu trời muốn tốt.

Đàn ông vẫn cứ như vậy nhìn xem Đặc Kiều, trọn vẹn tốt mấy hơi thở về sau, rốt cục nghe được Đặc Kiều nhẹ giọng trả lời, "Bởi vì. . . Ngươi, không đáng."

Đặc Kiều nói xong, người lập tức bị cự lực quăng ngã xuống đất, bị đau im lìm hừ một tiếng, lại nhìn lúc, gương mặt xinh đẹp bên trên đã xuất hiện một cái dấu, khóe miệng cũng rịn ra tơ máu.

"Tốt kiêu ngạo tiểu gia hỏa, nói cho ta biết, U Tần Thiên Quả đến cùng ở đâu!"

Phía sau lưng đã bị thiêu đến máu thịt be bét, đây cũng là hấn tại sao phải đánh Đặc Kiều nguyên nhân. Nói thật ra, hấn ảo não chính mình có chút coi thường mới đưa đến như thế uất ức. Bất quá, cái này cũng không ảnh hưởng kiếm sát đàn ông có song độc ác con mắt, hết thấy liền cùng hấn dự liệu như thế, không có trời quả chiếc nhẫn, Đặc Kiều thân thể lại bị băng sương kinh khí ăn mòn, bây giờ lại không có cái gì sức phản kháng.

Lần này tới nơi này, hấn mục đích chủ yếu vẫn là chịu chín đầu thi thử mệnh lệnh tìm tới U Tần Thiên Quả, đương nhiên, bổ sung lấy còn có thể đem cái nữ oa này con mang về, đã sớm nghe nói nàng là cái mỹ nhân nhi, hôm nay nhìn thấy, dung nhan nghịch thiên, kinh động như gặp thiên nhân, lại là miếng chính cống quả ớt nhỏ.

Cho nên, hấn muốn đem chính mình vừa rồi chịu tội, toàn bộ trả về cho cái này quả ớt nhỏ!

"Ngươi không phải là rất lợi hại sao? Không phải sẽ đùa lừa sao? Đứng dậy a? Tới a!" Đàn ông cũng không vội lấy giết Đặc Kiều, cũng không vội mà từ

Bạn đang đọc truyện *Diễn Kiều Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Dừng năm đấm liên kích

Tại Đạc Kiều cùng người vừa tới đối thoại thời khắc, kiếm sát đàn ông ánh mắt chậm rãi ngưng trọng lên.

Cao thủ cùng cao thủ ở giữa quyết đấu không cần gì ngôn ngữ, ngắn ngủi một hơi thời gian lẫn nhau nhìn chăm chú về sau, đàn ông kéo lấy kiếm, nhảy lên một cái, hướng hắc bào nhân này đánh xuống.

Vù!

Nước bùn bắn tung toé, kỳ quái là, này tay không tác sát người áo đen lại biến mất.

"Không tốt!"

Khi hấn lại xuất hiện lúc, kiếm sát nam nhân đã thấy vòng eo đột nhiên chua chua, tựa hồ bị đồ vật gì đánh trúng. . . Tiếp theo, như mưa giông gió bão năm đấm, từ bên hông, phần bụng, đầu, cổ lên thậm chí lồng ngực xương, mặt trời thậm chí bụng dưới, giữa hai chân, quần người bí ẩn gì vị trí, chỉ có một chữ: Đánh!

Loại này liên tục đã kích cường độ căn bản không có dừng lại miêu đầu, nhìn qua cũng không thấy được, dừng lại là ám kinh, thốn kinh, truy cầu một cái "Nhanh" chữ!

Đánh vào da thịt bên trên nhìn không ra cái gì thương, nhưng lực xuyên thấu mạnh, ăn vào gỗ sâu ba phân, da thịt như trống, không ngừng lên tới một cái cái bọc nhỏ. Liền, kiếm sát đàn ông thấy một hồi đầu vầng mắt hoa đã mất đi sức chống cự, hoàn toàn thành vì một cái bay bổng bị người ngược đánh hình người đồng cát.

"A. . . !"

Lúc này, hấn đột nhiên phát ra một tiếng cực kỳ bi thảm kêu rên!

Nguyên lai lần này, đối thủ không lệch bất chính, một quyền ở giữa giữa háng, đồ vật gì giống như bẻ nát.

Sau đó, ác mộng cuối cùng kết thúc, đối thủ cũng đình chỉ tiếp tục công kích.

Cách cách!

Kiếm sát đàn ông theo giữa không trung tầng tầng ngã xuống, tại nước bùn bên trong giấy dựa lấy, này thân tu vi xem như phế đi, hấn ngẩng đầu lên ánh mắt âm trầm vô thần, "Người chính là, người chính là. . ." Đàn ông vô cùng hoảng sợ, "Cửu Đầu Thi Thử không nên dây vào người, người là nửa bước Giới Chủ a."

"Ta là ai không trọng yếu, trọng yếu là người động không nên động người." Người này nói đi, vẩy chân một cước đem đàn ông đạp đến bên tường, chợt lấy tay một bô, liền khoảng cách gần hấn nhất Mặc Trúc hóa thành thương trúc, nhẹ nhàng một ngón tay, này thương trúc lại điểm tại đối phương trên cổ họng.

Chỉ cần lại tiến vào một tác, đối phương hấn phải chết không nghi ngờ.

Cách đó không xa, quan chiến Đạc Kiều hàm răng khê cắn ra lệnh, "Không nên giết hấn!" Lập tức nhìn hằm hằm bên tường đàn ông: "Nói, người đến cùng phải hay không Diễm Châu trưởng công chúa phải tới?"

Ung nguyên trong hoàng thành, Đạc Kiều lớn nhất địch nhân vốn có, chính là Diễm Châu.

Cho nên nàng vô ý thức bên trong, còn tưởng rằng là Diễm Châu điệu hồ ly son, dẫn đi Hi Vân, khiến cho hấn xuống tay với chính mình. Cũng chỉ có này một loại phỏng đoán, có thể nói rõ lý do Đạc Kiều tất cả nghi vấn.

"Người này đã phế, hấn cũng không phải Diễm Châu người, khiến cho hấn đi thôi!"

Hắc bào ngữ khí lạnh nhạt, lại có loại không hiểu tin phục lực.

"Liền dễ dàng như vậy buông tha hắn?"

"Điện hạ, ta đoán định hắn rồi đi nơi này về sau, sẽ có càn hồng bát kết cục. Giống như ta vậy một cái người ân oán phân minh, như thế nào lại tùy tiện buông tha hắn đây. Chúng ta thế nhưng là Cửu Châu Kiếm tông người, bản môn quy củ, không buông tha bất kỳ một cái nào người xấu!"

Lời vừa nói ra, Đạc Kiều đầu vầng mắt hoa, tiếp cận Dịch Thiệu Thừa lại một sát cũng không buông ra.

A!

Cửu Châu Kiếm tông, cỡ nào cô xua một cái tên, trong chốc lát, vô số sự tình xông lên đầu, nhưng mà tự nhiên mỹ hảo, phảng phất liền hồi ức màu sắc cũng là ngủ thối ban lan, Đạc Kiều yết hầu ngạnh động dưới, đuôi lông mày bên trên rớt cục toát ra từng tia bởi vì lộn lao vui sướng mà sinh ra nghi hoặc.

Gần như cũng ngay lúc đó, Dịch Thiệu Thừa cũng chậm rãi xốc lên che đầy mũ. . .

Đạc Kiều con mắt không nhúc nhích, nắm chặt tay chặt hơn.

Rốt cục, tấm này ôn hòa khuôn mặt chậm rãi xuất hiện tại trong mắt.

Nàng theo bản năng cắn chặt đôi môi tái nhợt không để cho mình phát ra âm thanh, nhưng mà, cử động lần này làm sao có thể ngăn chặn buồn vui đan xen phức tạp tâm tình?

Năm đó, dây đỏ từ biệt, bây giờ gấp lại, đã là thương hải tang điền.

Nhìn mất chỗ, Mặc Trúc xanh ngắt bị hủy đến phát huy vô cùng tinh tế, thành bùn lầy đất chết.

"Bản môn quy củ, là được. . ." Đạc Kiều nghẹn ngào, nói, "Đây là người mới lập quy củ đi, ta làm sao chưa bao giờ nhớ kỹ qua."

Dịch Thiệu Thừa cười, kiên nghị trên gương mặt, cũng nước mắt nóng bỏng.

...

Mưa to mưa như trút nước mà xuống, khoảng cách ung nguyên thành mấy chục dặm bên ngoài dịch trạm bên trong, cả đám vây quanh hỏa lô xua đuôi chút khí ẩm.

Đám người này không là người khác, đúng là cái kia triều Hán đi sứ đội ngũ.

Từ khi Dịch Thiệu Thừa thăm dò ra Cửu Đầu Thi Thử tại ung nguyên thành sào huyệt về sau, một mực chưa về, làm đội ngũ chủ tâm cốt không có về đơn vị, đám người có chút tâm thần có chút không tập trung.

"Hạng lão ca, chúng ta này đến đều đến ung nguyên ngoài thành, như thế nào không đi vào, thật cũng kỳ quái. Chúng ta cùng nhau đi tới cũng rất không dễ dàng, ta cũng không tiếp tục nghỉ ở này trời đẹp hồ, ngày mưa rỉ nước phòng, tối nay nếu là có thể vào thành, thật là tốt biết bao." Có người phản nản nói.

Hạng Trọng không nhanh không chậm nhấc lên một vò rượu, mở ra, mảy nhíu lại lấy.

"Hạng lão ca liền yêu thừa nước đục thả câu, mau nói mau nói, ánh sáng uống rượu không tốt, ta đây còn có chút thượng đẳng hươu thịt khô, cảm đến cấp người nhắm rượu."

Nói xong, người này liền đem bao khóa nghiêm nghiêm thật thật hươu thịt khô đem ra.

Này hươu thịt khô xem xét béo gầy thích hợp, đối với đám người này tới nói là không thể có nhiều đồ tốt.

Hạng Trọng liếm liếm ngón tay, xé rách lấy hươu thịt khô, lại đem rượu phân cho mọi người nói ra: "Mấy ngày nay là Điện quốc cửa ải cuối năm, nội thành náo nhiệt cực kỳ, đặc biệt là ngày mai, đó là năm năm mới nâng làm một lần Điện quốc đệ nhất dũng sĩ tuyển bạt đại hội luận võ, trong thành càng là náo nhiệt."

"Lão ca, ta nhớ được cái kia giống như tranh A Thái cái gì kia mà đi, bọn này man từ cũng không có gì tốt chơi, nếu là Kiều Long tướng quân xuất mã, còn không nhẹ nhàng cầm xuống? Xem ra này A Thái cũng không ra hồn a!"

Chung quanh liền cười vang một mảnh, đem lúc trước ngưng trọng đè nén không khí xua tan.

Cười vang xong có người ồ lên một tiếng: "Tướng quân đâu, làm sao còn chưa trở về?"

Đám người lập tức lại nhíu mày.

Đang nói, Dịch Thiệu Thừa vén mở cửa màn, đám người vừa thấy được hắn, lập tức tất cung tất kính. Cũng là trong đó còn có mấy người, cũng không phải là Dịch Thiệu Thừa trong đội ngũ nguyên ban nhân mã, mà là từ triều Hán Hoàng đế an chen vào, lông mày hơi nhíu, xem như đối Dịch Thiệu Thừa

đáp lễ.

Loại người này là quan chức rất cao, thực lực rất mạnh, nhưng lại tâm cao khí ngạo một quần thể, so Hạng Trọng đám người xuất thân cao quý, tự nhiên cũng sẽ không tới thông đồng làm vậy.

Dịch Thiệu Thừa hưởng trên bàn ném một cái gánh nặng, mở ra sau khi, đủ loại mỹ vị tương lẫn mùi lập tức tràn ngập ra, liền bọn này cao giai quan võ cũng cũng nhìn không được. Đây đều là Đặc Kiều vừa rồi sai người làm Dịch Thiệu Thừa chuẩn bị đồ ăn, hẳn một người không cách nào tiêu thụ, liền lưu lại cùng rất nhiều huynh đệ cùng nhau hưởng dụng.

Giờ phút này, Dịch Thiệu Thừa cùng mọi người chia ăn mỹ vị, tại phía xa mấy chục dặm bên ngoài ung Nguyên hoàng thành khu dân nghèo, tới gần cổng thoát nước cái gian phòng kia rách rưới phòng ốc bên trong, lò hỏa đang vượng, mười cái Vương Giả cảnh giới những cao thủ, có ngu gât, có híp mắt, biểu hiện ra một bộ lười nhác tự nhiên trạng thái.

Duy chi có là hung ác hung ác nham hiểm Cửu Đầu Thi Thử, nhìn một chút theo lối vào xuyên thấu vào hỗn độn tia sáng, lắc đầu, khàn giọng âm trầm nói, "Đã trở thế như vậy, thật làm cho người có chút dỗi a!"

Câu nói này, cũng không có dẫn tới chú ý của những người khác,

Nhưng làm hấn buông xuống cũng lên nặng nề đỉnh đồng nổi lúc, làm một tiếng nặng trĩu vang vọng, lại làm cho tất cả mọi người đều mờ mắt ra, có ít người còn lộ ra vẻ tức giận, hiển nhiên là Cửu Đầu Thi Thử này cử động quấy rầy đám người nghỉ ngơi.

"Người, đi mã chút vật liệu gỗ tói."

"Ngươi, nhìn cái gì vậy, đi tìm một chút hương hành."

"Còn lại huynh đệ, đều động một chút đi, cũng không sợ như thế sẽ để cho các người trên người lười ra giò tới."

Cửu Đầu Thi Thử dưới dâm uy, mặt khác những cao thủ rốt cục bị khu bắt đầu chuyển động, chỉ chốc lát sau cũi đốt đưa đến, bên trong chiếc đỉnh lớn cũng rót vào canh thủy, hỏa ánh sáng nhảy lên, Cửu Đầu Thi Thử xoa xoa bàn tay, lại nói: "Bây giờ, chỉ là kém này chính chủ nhân."

Qua thật lâu, bên ngoài truyền đến một hồi tiếng động, mãi đến gần sau chúng người mới thấy rõ, nguyên lai đây là thất bại mà về kiểm sát nam tử, hiện tại hân thể nhưng là thật thảm, bộ mặt toàn không phải. Trên mặt nâng lên từng cái bao lớn, chảy xuôi theo dòng máu, liền ánh mắt đều có chút mờ hồ.

"Ta. . . Ta trở về."

Mọi người đều không ngôn ngữ, kẻ thất bại ai cũng không làm sao có hứng nổi, cũng là Cửu Đầu Thi Thử mỉm cười, đến gần về sau đột nhiên rút ra kiếm sắt nam thanh kiếm kia, sau đó tại đỉnh đồng vách tường xuôi theo bên trên mài lên, mang theo Hòa bình, xoet xet rồi thanh âm vô cùng chói tai.

"Này, đây là muốn làm gì?" Kiểm sát nam tử thấy không khí có chút ngưng kết.

"Làm gì? Ta đói!"

Cử Đầu Thi Thử chot quay đầu, ngữ khí có chút nghiêm nghị, trên mặt lại treo một bộ nụ cười hòa ái.

Kiểm sát đàn ông cô gắng mở mắt ra, nãy mới nhìn rõ ràng Cử Đầu Thi Thửu trên khóe miệng, rõ ràng treo một tia khinh thường cùng mỉm cười giễu cợt, tiếp lấy hẳn cảm giác mát lạnh, liền đã mất đi tất cả cảm thụ.

Đỉnh đồng bên trong, lập tức nổi lên đỉnh đầu màu đỏ đen đầu. . . Cửu Đầu Thi Thửu khẽ ngửi cái mùi này, mắt lộ vẻ mê say.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 50: Không hiểu thấu trọng thưởng

Đi qua hôm qua một đêm cuồng phong bạo vũ, toàn bộ ung nguyên thành đều bị gột rửa đến sạch sành sanh.

Ngày thứ 2 trước kia, mặt trời từ phương đông mọc lên, trong cung hết thấy như cũ, chuyện gì cũng không có phát sinh, đám đại thần cái kia vào triều vẫn là vào triều, Đạc Kiều điện hạ cùng Thiệu Ly điện hạ vẫn như cũ đặt song song tại vương tọa bên trên nghe lấy triều chính.

Đêm qua Dịch Thiệu Thừa xuất hiện, Đạc Kiều tâm tình tốt đến cực hạn.

Chỉ là, Đạc Kiều cái trán lông mày xương bên trên, đã đắp lên vừa kè sát thảo dược, trên mặt cũng còn có mặt khác bị thương chỗ, này ngược lại để cho nàng động lòng người xinh đẹp nhan giá trị đường thẳng tăng lên. Cái gọi là lòng thích cái đẹp, mọi người đều có. Những cái kia các thần tử, đặc biệt là trẻ tuổi một chút, nhắc lông mày mắt nhìn cao tọa bên trên Đạc Kiều, trong lòng không hiểu cảm thấy có chút nhộn nhạo.

"Nhiep Chính vương giá lâm——"

Tại tảo triều sắp kết thúc lúc, này tiếng truyền dụ khiến cho hết thấy đại thần phân loại hai phía, quỳ trên mặt đất.

"Này lão yêu bà tại sao lại tới?"

Đạc Kiều cùng Thiệu Ly liếc nhau, trong lòng không hèn mà cùng sinh ra loại này cảm khái, bất quá vẫn là vội vàng xuống thang đi tới cửa.

Vừa đi đến cửa khẩu, ung dung mà uy nghi nữ nhân nện bước bộ pháp cũng đi tới, Đạc Kiều vội vàng cùng Thiệu Ly cùng nhau hành lễ.

"Trưởng công chúa điện hạ!"

"Cô cô!"

"Đều là người trong nhà, liền miễn lễ đi." Diễm Châu sắc mặt hòa ái, đỡ dậy Đạc Kiều, lại nhìn mắt Thiệu Ly, nói: "Nghe nói người tỷ tỷ đêm qua gặp chuyện, may mắn được đào thoát. Người có thể nhiều muốn đề ý một chút a!"

"Cháu trai hiểu rõ, đã phân phó cấm vệ tăng cường đề phòng." Thiệu Ly có chút lo sợ bất an trả lời, hẳn tuy biết cô cô đối với mình không tệ, nhưng lại chưa bao giờ chân chính tin tưởng qua nữ nhân này, càng không cần nàng bố thí. Lúc này ngoan ngoãn, sớm đã khiến cho thiếu niên này trong lòng sinh ra mãnh liệt phản nghịch.

"Chỉ dựa vào người những người kia, sao có thể đâu?" Diễm Châu gắt gât đầu, hướng bên người Lung Hề nhìn như tùy ý phân phó, "Có thể điều khiển hai mươi tên Long xạ thủ đến Thiệu Ly điện hạ bên này, về sau như tái xuất như vậy chỗ hờ, có thể liền là của người vấn đề."

"Vâng!"

Lung Hề lui ra, Đạc Kiều cùng Thiệu Ly lại không hèn mà cùng nghĩ thầm này Diễm Châu bình thường lợi hại, bất động thanh sắc ở giữa, liền dùng cái này làm lấy cớ, lại nhiều càng nhiều nanh vuốt. Đạc Kiều vô cùng rõ ràng, những này Long xạ thủ a, làm Điện quốc cường đại nhất hàng ngũ chiến đấu, không phải Diễm Châu không có thể điều động, hai mươi cái danh ngạch lập tức đưa lên tới, đến lúc đó thật có cái gì hướng nổi lên, rất có thể liền trở thành lật bàn tồn tại.

Nghĩ thì nghĩ, trên mặt nhưng như cũ là nét mặt tươi cười như xuân.

"Cô cô, còn mời dời bước trên điện. Cô cô lo lắng như vậy cháu trai nhóm, cho dù là sợ cháu trai nhóm bị những này những người lớn khi dễ?"

Diễm Châu mỉm cười, ánh mắt quét qua chúng thần, nói: "Liền người lạnh lợi, ta là sợ—— ta là sợ, những đại thần này bị người khi dễ."

"Ha ha!"

Cô cháu hai liếc nhau, không hèn mà cùng cười.

Thiệu Ly cũng mặt lộ vẻ nụ cười.

Trên đại điện đám đại thần, thờ dài một hồi, ai cũng biết, bây giờ Điện quốc hoàng đình, nếu nói Diễm Châu là chỉ Mẫu Dạ Xoa, cái kia Đạc Kiều cũng không tốt đến đến nơi đâu, ai cũng sợ các nàng gặp mặt vật lộn khiến cho gà bay chó chạy. Cái gọi là thần tiên đánh nhau người phạm gặp nạn, còn không bằng trước mắt như thế nhỏ, cho dù là các nàng lẫn nhau giả mù sa mưa, cũng làm cho người bớt đi rất nhiều phiền phức.

Đội Diễm Châu ngồi vào trên vương vị, hai tiểu gia hỏa này rất cung kính đứng ở một bên, rất nhiều triều thần cũng bình thân mà đứng.

Đạc Kiều lại nói.

"Vừa mới, ta còn muốn mấy tảo triều sau khi kết thúc, đi cho cô cô thỉnh an, sau đó cùng nhau đi xem A Thái tuyển bạt luận võ, cô cô trường cửu đồng tước đài, nên đi ra đi đi." Đạc Kiều thân mật nói ra.

Muốn nói lên "Thỉnh an" hai chữ này, hoàn toàn là thuận miệng bịa chuyện, từ nhỏ tại như vậy lớn, Đạc Kiều thế nhưng là chưa bao giờ chủ động đi qua một chuyến trường công chúa thánh Hóa cung.

"Ừ?" Diễm Châu cũng là sững sờ, lấy lại tinh thần nói, "Kiều nhi người là có ý. Đã người nói như vậy, vậy liền cùng nhau đi tới đi."

Gừng càng già càng cay, Diễm Châu nói đến đây, dừng lại nhìn Đạc Kiều, lại ra tay giúp Đạc Kiều sửa sang lại tóc, nguyên lai là cái kia cây trâm cùng búi tóc con có chút lệch ra.

"Người nếu là cô con gái tốt biết bao nhiêu a, như thế liền có thể không cần phải để ý đến những này rối loạn sự tình, có thể cả ngày bồi tiếp cô cô. Theo ta tuổi tác càng lớn, càng là cảm thấy có chút cô đơn."

Đạc Kiều ngẩn người.

Không ngờ tới, đùa giỡn làm thật, vậy mà cũng dẫn tới trái tim khẽ run lên, một loại thay đổi ảo giác xông lên đầu.

Đối với Đạc Kiều tới nói, từ nhỏ đến lớn, cô nương nào không hy vọng đạt được tình thương của mẹ, cho dù là một tia, đối Đạc Kiều tới nói cũng đặc biệt trân quý. Đạc Kiều trong lòng mềm mại nhất một khối địa phương, liền bị Diễm Châu như thế đâm ba câu lập tức đâm trúng.

Đáng tiếc, Đạc Kiều cũng rõ ràng, người này trước mặt thế nhưng là lòng dạ rắn rết Diễm Châu trường công chúa. Là Đạc Kiều từng tại vô số cái cả ngày lẫn đêm bên trong, cuộn nghĩ như thế nào vận ngã người.

Trong lúc nhất thời, Đạc Kiều không biết nên trả lời như thế nào. Nhìn cười khanh khách Diễm Châu trường công chúa, nàng giật mình, nơi khóe mắt sinh ra một tia trong suốt.

"Thế nào, ủy khuất?"

Diễm Châu khẽ run lên, khiến cho người không dám nhìn thẳng trong ánh mắt nhiều phần nhu tình.

"Điện hạ cùng Nhịếp Chính vương cô cháu tình thâm, không phải mẹ con lại hơn hẳn mẹ con, chỉ dạy lão hủ cảm động a. Bây giờ ta Điện quốc hoàng thất mặc dù số người thừa thót, nhưng lại như vậy chặt chẽ, quả thật hoàng gia lớn cực nhọc, cũng là ta Điện quốc chi đại hạnh nha! Vương nữ điện hạ anh minh, Nhịếp Chính vương điện hạ từ duệ, lo gì ta Đại Điện quốc không hưng thịnh lâu dài!" Đứng ở chúng thần trước Văn đại nhân cười cười, vội vàng chấp tay hướng về phía trước.

Diễm Châu nghe xong, hào sảng nở nụ cười: "Văn đại nhân không hổ rất được người Hán nho gia chi tinh tú, lời này không chỉ nói thật tốt, còn cực kỳ có lý, nói đến bốn vương tâm khảm mà bên trong, đến, có trọng thưởng."

"Đa tạ điện hạ ——"

Như thế liền có thể đến thưởng? Còn nặng thưởng?

Chung quanh đám đại thần người nhìn ta, ta nhìn người, lại đồng loạt nhìn về phía cái kia Văn đại nhân, tâm bên trong từng cái đều phi lên, mắng to này Văn đại nhân là gian trá giảo hoạt người Hán, là thâm cô bên trên hồ ly, miệng lưỡi trơn tru, hoa ngôn xảo ngữ, nịnh hót loại hình, lập tức xem thường hẳn tới.

Nhưng trong lòng mắng thì mắng, những đại thần này phụ họa đến so với ai khác đều muốn ân cần tiến tới.

Liền cả triều Văn Võ đều chấp tay cùng kêu lên hô lên: "Nhịếp Chính vương điện hạ từ duệ, vương nữ điện hạ anh minh, ta Đại Điện quốc hưng thịnh lâu dài!"

Đạc Kiều tại trong lúc lơ đãng cùng Văn đại nhân liếc nhau một cái, trong ánh mắt lộ ra cảm kích, Văn đại nhân cúi đầu, bất động thanh sắc chấp tay chấp tay thi lễ.

Sau khi cười xong, Diễm Châu trường công chúa vẻ mặt dần dần bình tĩnh trở lại, nàng kéo lại Đạc Kiều tay ra bên ngoài đi vài bước sau bỗng nhiên dừng lại, hơi hơi quay đầu đối sau lưng Thiệu Ly nói ra: "Thiệu Ly, cũng cùng chúng ta cùng nhau đi tới, quan sát A Thái tuyển bạt thi đầu đi. Ta còn nhớ rõ, trước đây muốn người nhiều hơn chuẩn bị, trở thành A Thái, người cũng chuẩn bị đến ra sao?"

"Cô cô, ta định sẽ không để cho ngài thất vọng!"

"Vậy thì tốt!"

Diễm Châu nói xong, kéo lên Đạc Kiều cánh tay cùng nhau đi ra.

Đạc Kiều quay đầu nhìn thoáng qua Thiệu Ly, trong ánh mắt mang theo một tia cổ vũ.

...

Dọc theo con đường này cô cháu cười cười nói nói, sau lưng vài vị đại thần cũng chỉ có thể xa xa đi theo, không dám tới gần, Đạc Kiều cùng Diễm Châu chung quanh, cũng chỉ có mấy tên Diễm Châu thị vệ.

"Đứng rồi Kiều nhi, cả ngày đi theo người Hi Vân đi đâu rồi?" Diễm Châu nhìn một chút chung quanh đột nhiên hỏi: "Tựa như theo vừa rồi vẫn không tại."

Đúng vậy a, Hi Vân không tại, bảo vệ cho mình liền không có, sẽ không phải là trưởng công chúa lúc này, liền muốn xuống tay với chính mình a

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ww.EbookFull.Net**.

Đặc Kiều gãi gãi đầu, trấn định lại, sau lưng thế nhưng là còn có mấy vị đại nhân, nàng còn sẽ không ngốc đến làm ra ở trước mặt giết mình loại này nhân thần cộng phần sự tình.

Sáu tiến vào ba, lần này có một chút giằng co, Thiếu Ly vương thắng một ván, toàn thân vết thương chồng chất, đổi mới rồi mặc giáp sau ánh mắt tràn ngập mong đợi về, chỉ đợi cuối cùng lên đài tiến vào trận chung kết.

...

Thiếu Ly bên ngoài, người mặc đặc sắc quần áo và trang sức, trên người treo đầy đá quý trụy sức Sơn Địa tộc thiếu tộc trưởng Đồng Mộc Kháp, làm liên tục hai giới A Thái, tiếng hô cao nhất. Tại hán cùng đối thủ dây dưa sau nửa canh giờ, rốt cục dựa vào mạnh mẽ phòng thủ đem đối thủ hao tổn đến gân mệt kiệt lực thủ thắng, trở thành dẫn đầu vào vây người.

Sau đó là lần này hắc mã, tóc đỏ khôi ngô thiếu niên Vô Nhai.

Nếu như nói Đồng Mộc Kháp luận võ liền là một mực phòng ngự cùng tiêu hao, không có gì đẹp mắt, như vậy này Vô Nhai càng nhảm chán, hán cùng đối thủ dây dưa tới dây dưa đi, dây dưa hơn nửa canh giờ, xê dịch né tránh, giao thủ cũng là mười lần.

Ngay tại tất cả mọi người đem mong đợi chuyển hướng trận tiếp theo vương tử Thiếu Ly lúc, thật vừa đúng lúc, Vô Nhai một quyền, đối thủ cho vung mạnh bay ra ngoài, nằm rạp trên mặt đất trở thành chó chết một đầu, nhẹ nhõm thắng tranh tài.

Sau đó liền là người vương tử kia Thiếu Ly.

Mọi ánh mắt đều tập trung ở vương tử Thiếu Ly cùng đối thủ của hán bên trên, một vị đến từ Diền quốc trong núi sâu, làm hồ vượn sói báo nuôi lớn thiếu niên, người này cũng là thiên phú dị bẩm, dù chưa đi qua danh sư chỉ bảo, cũng không có một chút ra dáng công pháp loại hình, lại bằng vào mạnh mẽ thể phách cùng như dã thú trực giác, quả thực là kháng trụ Thiếu Ly nhiều lần cường công cùng độc thủ kén ăn quyền.

"Lần này, đệ đệ khẳng định sẽ thắng."

Trên khán đài, Đạc Kiều nói.

"Ủ? Người liền có lòng tin như vậy." Diễm Châu cười nói, "chỉ sợ hán không hăng hái, khiến cho người ngoài chê cười chúng ta Hoàng tộc đời này không đáng trọng dụng."

"Sẽ không, cô cô."

Đạc Kiều ánh mắt ẩn chứa chấp nhất thần thái.

Nhưng Diễm Châu cũng không có cái gì lòng tin.

Giờ này khắc này, đã man thiếu niên đối đãi Thiếu Ly lúc, đủ loại ngoan chiêu ra hết, ai nấy đều thấy được, nửa điểm nhượng tâm tư đều không có, không ít người đều vì vương tử Thiếu Ly nom nớp lo sợ. Nhưng Thiếu Ly không cần loại kia ánh mắt ân cần, hán cảm thấy đây chính là trào phúng. Hán càng đánh càng hung ác, càng đánh càng hận, hận trời, Hận Địa, hận thiên hạ này tất cả mọi người.

Cổ này khí thế mãnh liệt, rốt cục một kích cuối cùng tất sát, giết chết đã man thiếu niên.

Đã man thiếu niên ngã trong vũng máu một khắc này, hán thấy được hết thảy ánh mắt ân cần đã biến thành kính sợ.

Sau đó, hán tiêu sái hơi vung tay, khoe miệng lộ ra cười đắc ý, đây mới là hán mong muốn.

...

Nghỉ ngơi một lát, luận võ đã tiến nhập đặc sắc nhất mật vòng. Chỉ còn lại có Thiếu Ly, Đồng Mộc Kháp, Vô Nhai.

Mà này một vòng cuối cùng quyết đấu thì từ rút thăm để quyết định, Vô Nhai rút được Đồng Mộc Kháp.

Vô Nhai đối chiến Đồng Mộc Kháp, là hôm nay ban đêm đồng lửa thịnh yến bên trong, trận đầu luận võ.

Trời tối về sau, hoàng cung trước đó lớn như vậy trên lôi đài, bốn góc đồng lửa hừng hực dấy lên. Lúc này, nghỉ ngơi tốt Vô Nhai cùng Đồng Mộc Kháp cũng leo lên luận võ đài. Đến quyết chiến tình trạng, Vô Nhai cùng Đồng Mộc Kháp đương nhiên sẽ không lại lưu thủ, bọn hán vừa lên đài liền dùng tới vũ khí.

Vô Nhai thương, đối đầu Đồng Mộc Kháp loan đao.

Lực lượng ngang nhau hai người tại sau khi bắt đầu cũng không có cho đối phương dò xét thời gian, tại thoáng qua một lát liền quần quít lấy nhau.

Cái kia đài luận võ bên trên hai bóng người càng lúc càng nhanh, sau cùng đã biến thành tàn ảnh, tàn ảnh bên trong thỉnh thoảng tia lửa bắn tung toé, kim thiết âm vang.

Dưới đài quan chiến dân chúng một tràng thốt lên. Cũng chỉ có dạng này giao đấu, mới là A Thái tuyển bạt, lúc trước giống như nhà chòi bình thản. Thậm chí không thiếu niên thanh mỹ mi, cũng phương tâm tới hứa, ánh mắt tham lam nhìn xem trên đài thực lực tuyển thủ.

Đánh thật lâu, hai đạo dây dưa thân hình bỗng nhiên tách ra.

Vô Nhai nâng thương lên, đầu thương hán mang một chút, nhắm ngay phía trước, túc hạ chạy vội.

Như Long Thương Quyết thức mở đầu —— Thương Xuất Như Long!

Một nhát này vừa nhanh vừa độc, chớp mắt đã tới.

"Quả nhiên rất mạnh." Đồng Mộc Kháp vẻ mặt nghiêm nghị, đưa tay một đao vung ra, trên lưỡi đao dát vàng sắc quang mang chọi hiện, che kín Nguyên Dương thuần lực. Đao ra, chung quanh ánh lửa đé xuống, phẳng phất tới không ít, duy chỉ có này loan đao độ sáng tỏa ra, tựa như uy lực vô tận, đao ý liên miên bất tuyệt.

Đây chính là Sơn Địa tộc loan đao bí học —— Tân Nguyệt Thiên!

Keng!

Đầu thương nhanh đâm cùng loan đao chỉ nhận đụng vào nhau, bộp phát ra chói tai tiếng vang. Trong đó lực đao kinh khủng vô cùng, không biết quán chú nhiều ít lực lượng.

Một kích qua đi, Vô Nhai đổ lùi lại mấy bước.

Chỉ một chiêu ngạnh binh, này ai mạnh ai yếu, lập tức phân cao thấp.

Đồng Mộc Kháp dẫn theo loan đao lao thẳng tới mà đến, như chim ưng bắt thỏ.

Thời khắc này Vô Nhai bị loan đao thiếp thân tiến công, đã mất trường thương khoảng thời gian ưu thế, bị phát huy đến phát huy vô cùng tinh tế loan đao cho triệt để áp chế. Rất nhanh, Vô Nhai quần áo trên người liên tại chống lại bên trong, biến thành từng mảnh từng mảnh mảnh vụn, trên người cũng xuất hiện loan đao xẹt qua lúc, đao khí mang ra vết máu.

Lúc này Đồng Mộc Kháp bỗng nhiên dừng đao thế, một quyền đánh ra, không có kịp phản ứng Vô Nhai trúng ngay ngực.

Ầm!

Vô Nhai quả thực là giẫm lên mặt đất đồ dòi ra ngoài, cả mặt đất bên trên bàn đá xanh đều liền đảo hơn mười khối, cuối cùng thật vất vả đứng vững, còn đập ra một cái hố to.

Chính là một quyền này lực lượng, chân chân thật thật cho thấy nhất phẩm Tông Sư thực lực, thân là ngang nhau thực lực Vô Nhai tại trọng kích bên dưới khó chịu dị thường, chỉ cảm thấy có một tay tại trong bụng quấy tới quấy đi, ngũ tạng quay cuồng, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm.

"Kết thúc."

Lạnh nhạt tiếng âm vang lên lúc, Vô Nhai bỗng nhiên theo khó chịu bên trong tỉnh táo lại, liền vội ngẩng đầu triều kiến nhìn lại.

Nguyên lai là Đồng Mộc Kháp bay chạy tới nhảy lên một cái, giờ loan đao đối với hắn đánh xuống, cong trên đao ánh vàng chọi hiện về sau, hào quang bắt đầu nội liễm, cả thanh loan đao tựa như đốt đỏ lên bàn ủi, chọi càng ngày càng đỏ, cuối cùng như nhỏ máu ngưng tia.

Lúc này, loan đao cũng bỏ xuống.

Sơn Địa tộc loan đao tuyệt kỹ —— Huyết Nguyệt Trầm Hải!

P/s tác: Hôm qua uống nhiều, che mặt, quên thay mới, hôm nay bổ sung

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Diền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Lưu Nhất Mạt tỉnh táo

Chỉ Cao nhìn trên đài, Diễm Châu hơi dính cái ghế tựa như rút xương đầu cá, lười biếng nghiêng ngò, thon thon tay ngọc chống đỡ cái cằm, giống như xem không phải xem, nửa tròn tròn mắt, mặt hướng luận võ đài.

Như nói thật, chưa có giống như bây giờ không mang theo uy nghiêm Diễm Châu, nàng có một loại bình thường tuyệt mỹ nữ tử không thấu đáo khí khái hào hùng, nổi bật bất phàm, khiến cho người khó quên. Nhưng mà cho dù sinh ra lần này kinh thế vô song tốt bề ngoài, nhưng không ai dám nhiều liếc nhìn nàng một cái, càng đừng đề cập sinh lòng lòng ái mộ, cũng là nghe nói nàng từng có một đoạn tình cảm lưu luyến, đối phương cũng là một phương bộ tộc Thiếu chủ, mà kết quả đây. . . Bởi vì một kiện cực nhỏ sự tình, Diễm Châu tự tay cắt lấy người này đầu.

Có lẽ theo ngày đó lên, vị này trường công chúa đối tình yêu nam nữ sớm đã chán ghét, hôm nay quyền thế ngập trời, chưa từng nghe nói qua cùng ai kết giao.

Khoảng cách Diễm Châu không xa, Đạc Kiều ngồi ngay ngắn vương ghế dựa, rờn rã đến trưa đều là như thế, so sánh dưới, nàng hai tay vịn tại trên lan can, tư thế ngồi ngay ngắn, mặt hướng phía trước, thực nữ kiêu mị phần.

Nhưng từ đó khác tình hình chiến đấu đến xem, nàng ngón trỏ tay phải một mực dùng một loại đặc thù tàn suất gõ lan can, tựa hồ cũng không lo lắng Vô Nhai an toàn.

Loại này tiểu động tác tự nhiên chạy không khỏi Diễm Châu con mắt.

"Nghe nói cái đứa bé kia là Kiều nhi sư huynh?" Diễm Châu buồn bực ngán ngẫm, đột nhiên lười biếng cười hỏi.

"Đúng vậy a cô cô." Đạc Kiều nhẹ nhàng trả lời.

"Không tệ, xem ra có hai mốt hai hai đi." Diễm Châu cố ý nói ra.

"Ha ha." Đạc Kiều bỗng nhiên che miệng cười cười nói: "Sư huynh cũng liền lớn hơn ta ba bốn tuổi, chỉ là hấn là nam nhân, tóc còn sinh như vậy màu lửa đỏ, lại xương cốt thô to, cho nên nhìn qua không quá giống thiếu niên."

Diễm Châu nghe vậy khó được sinh lòng thương hại, nói, "Cái này cũng vất vả hấn, như không phải là bởi vì triều Hán lại sứ đại sự này, cũng là không cần khiến cho hấn ở trên đây liều mạng tranh thủ một chút hi vọng sống. . . Cái kia Kiều nhi người nói xem, Đồng Mộc Kháp cùng sư huynh của người ở giữa, lại ai sẽ thắng?"

"Ừm. . ." Đạc Kiều bĩu môi suy nghĩ một chút nói ra: "Khẳng định là Đồng Mộc Kháp đi."

Diễm Châu hơi kinh ngạc trả lời như vậy, cười nói: "Thế nào, đối sư huynh của người như thế không có lòng tin?"

"Sư huynh vào cung trước. . . Không người giáo tập, một mực dựa vào nội tình vốn liếng tu hành, những năm này không thấy, ta cũng là vô cùng tưởng niệm hấn. Thiếu Ly từng khiến cho cái kia năm vị đại sư phó tới giáo sư, lại tăng thêm Hi Văn chi bảo, lúc này mới có thể đột nhiên tăng mạnh. Thế nhưng là, băng dây ba thước không phải do chỉ một ngày lạnh, hấn căn cơ yếu kém, lần này có thể vào vậy, cũng là cơ duyên xảo hợp thôi. Còn này Đồng Mộc Kháp đâu, phụ vương tại lúc liền liên tục hai vị."

Nhìn xem chất nữ nghiêm túc phân tích bộ dáng, Diễm Châu cười hai tiếng bất đắc dĩ lắc đầu, nhắc nhở: "Kiều nhi, người mới vừa nói ra lời nói này, một mực là sư huynh dài, sư huynh ngắn. . ."

Đạc Kiều hé miệng cười một tiếng.

"Ta đương nhiên hy vọng là sư huynh thắng trận đấu này!"

Diễm Châu nghiêm nghị lại hỏi, "Cái kia Thiếu Ly cùng sư huynh của người đối chiến, người hi vọng người nào thắng?"

Đạc Kiều đột nhiên ý thức được trường công chúa lời nói bên trong có lời, còn tốt lưu lại một tia tình tảo, liền không chút nghĩ ngợi nói, "dưới đời này, người thân là nhất. Thiếu Ly là ta thân đệ đệ, ta hi vọng hấn là lớn nhất anh hùng. Tựa như ta cùng cô cô ở giữa, Thiếu Ly cùng cô cô ở giữa, đều là người thân, là người thân nhất, điểm này không cách nào cải biến."

Một bên nói, Đạc Kiều một lần làm như có thật gật đầu, kỳ thật nàng ở sâu trong nội tâm vừa vặn tương phản.

Này Diễm Châu là chính mình thù giết cha, không bao lâu lại đối với mình ác như vậy cay, cho tới bây giờ càng là họa lớn trong lòng. Lại nói Thiếu Ly, nếu như cùng Vô Nhai so sánh lên ai cùng mình càng thân cận một chút, không cần nghĩ, nhất định là Vô Nhai càng thêm thân mật.

Nghe những lời này sau Diễm Châu chẳng biết tại sao có chút yên lặng, cuối cùng thở dài nói, "cũng đúng, cũng đúng." Lời tuy nói như thế, ánh mắt lại một mực liếc qua Đạc Kiều đẹp đẽ khuôn mặt, rất lâu không buông ra.

"Là con tiểu hồ ly a!"

Suy nghĩ tại Diễm Châu trong lòng chợt lóe lên.

. . .

Đôi mắt Đồng Mộc Kháp bay sắp tiếp cận trăm kích, Vô Nhai cười.

Hắn nhấc lên trường thương mạnh mẽ đâm mặt đất, chống trường thương theo mặt đất nhảy lên một cái phóng tới Đồng Mộc Kháp, thân hình nhảy đến trên không túm ra trường thương, thương thể như đao hung hăng bổ ra. Bị quán chú Nguyên Dương thuần lực thân thương sáng sủa như mặt trời, khí thể mãnh liệt kịch liệt.

Như Long Thương Quyết thứ nhất —— Nghịch Long Hoàn Hành!

Thương cùng đao lần nữa đụng vào nhau.

Ầm!

Cái kia mảnh khánh cong trong đao bắn ra khó có thể tưởng tượng lực lượng, mà trường thương bên trong Nguyên Dương lực lượng cũng đồng thời bùng nổ, hai cỗ lực lượng va chạm lẫn nữa, biến thành một cỗ sóng gió hướng ra ngoài thổi ra. Nhưng hai người còn chưa như vậy dừng tay, giằng co vẫn như cũ, cái kia sóng gió liên tục không ngừng ra bên ngoài thổi, thổi đến quan chiến bách tính đều có chút mờ mắt không ra.

"Đây chính là cao thủ quyết đấu!"

"Đây chính là A Thái lực lượng!"

"Đây chính là Điền quốc thế hệ trẻ tuổi bên trong mạnh nhất tồn tại!" Dân chúng tâm tình so khi luận võ hai người còn kịch động hơn, chỗ có mắt đều tại chăm chú nhìn chăm chú, sợ bỏ lỡ mỗi một chi tiết nhỏ.

Đặc sắc, thực sự quá đặc sắc!

Năm năm một lần A Thái tuyển bạt đại hội luận võ, quả nhiên là đáng giá nhất chờ đợi!

...

Răng rắc!

Thanh âm rất nhỏ lọt vào Đồng Mộc Kháp cùng Vô Nhai trong tai, hai người thần sắc đồng thời khẽ giật mình, vội vàng ngưng mắt nhìn đi, liền nhìn thấy loan đao cùng trường thương đều xuất hiện vô số rất nhỏ vết rách.

Không tốt, binh khí không chịu nổi Nguyên Dương va chạm, muốn gãy!

Ý nghĩ này đồng thời tại trong lòng hai người vang lên, hai người gần như đồng thời thu tay lại.

Nhưng giờ phút này thì đã trễ, hai người vừa mới buông tay, loan đao cùng trường thương đồng thời nổ tung, biến thành vô số mảnh vỡ, lưu loát từ không trung hạ xuống, tại hai người rơi xuống đất thời điểm, mảnh vỡ phảng phất mưa tuyết hạ xuống.

Không có binh khí, chỉ có thể tay không tác sát.

Vô Nhai ngắm nhìn Đồng Mộc Kháp con mắt, Đồng Mộc Kháp từ đó phát hiện một vết trịnh trọng chi ý.

"Tiếp đó, ta muốn toàn lực ứng phó."

Nguyên lai đến tận đây, Vô Nhai vừa mới bắt đầu nghiêm túc. Vừa rồi sao, chỉ là làm nóng người mà thôi.

"Thiếu niên này thật sự là người sao? Quả thực là núi tuyết đỉnh da lông gia súc! Mặc dù chỉ so với năm đó ta lần thứ nhất đoạt được A Thái năm phòng một chút, thực lực lại vượt xa bây giờ ta. Thực sự đáng hận, nếu không phải đã ăn vào Long Mạch đan, hiện tại ta đã nằm trên đất đi."

So với Đồng Mộc Kháp trong lòng mồ hôi lạnh tràn trề, phía sau lưng đã ướt đẫm.

Nhưng Đồng Mộc Kháp biết chắc, lúc này không cho phép nửa điểm thỏa hiệp, nhất định phải dùng tuyệt đối tư thái, dốc sức chiến thắng trước mặt cái này tóc đỏ tiêu độc tử.

Lớn như vậy luận võ đài bốn cái sừng bên trên chậu than huy hoàng, hết thảy bách tính đều nín hơi tập trung suy nghĩ đang nhìn. Hai người trên đài đảo quanh, lẫn nhau nhìn chăm chú đối phương, tìm kiếm công kích thời cơ.

"Không cần sợ, A Thái là người, ta sẽ giúp người." Đúng vào lúc này, một cái thanh âm già nua tại Đồng Mộc Kháp bên tai vang lên.

"Sư phụ!" Đồng Mộc Kháp khẽ giật mình, con mắt nhanh chóng lược qua Vô Nhai, tại phía sau hắn nhìn trên đài, đứng đấy một cái chống quái trượng lưng còng thấp bé lão nhân.

Hắn ánh mắt một hồi lưỡng lự.

Sư phụ là Vương Giả cảnh cường giả, thúc âm thành tia, truyền âm lọt vào tai, đây là Vương Giả cảnh cao thủ mới có thể có năng lực. Sư phụ ra tay

Vô Nhai chỉ cảm thấy phía sau lưng đâm một cái đau, cả người thể xác tinh thần liền buông lỏng, Nguyên Dương dồn dập xói mòn.

"Xong rồi!"

Đồng Mộc Kháp hét lớn một tiếng, rút cục cầm lên Vô Nhai đem hung hăng quăng lên trên mặt đất.

Ầm!

Một vòng sóng khí vòng quanh tro bụi theo luận võ giữa đài lao ra.

"Khục. . ." Mấy khóa giọt máu chưa từng nhai hầu bên trong bay ra, Vô Nhai mặt đã đau đến dữ tợn, nhưng mà càng quan trọng hơn là, hấn ánh mắt bên trong ánh sáng đang từng chút một ngấm hạ, đây là sắp hôn mê dấu hiệu.

"Ý thủ thần tâm, bão táp bất động."

Đúng vào lúc này, một thanh âm xuất hiện tại trong óc, Vô Nhai bỗng nhiên, về tới khi còn bé bồi tiếp sư phụ Dịch Thiếu Thừa lúc tu luyện tình cảnh.

Ý thủ thần tâm, bão táp bất động —— đây là Lôi Điện Tâm Pháp chân nghĩa bên trong một phen.

Suy nghĩ khẽ động, Vô Nhai đã vận hành lên tâm pháp, trong khoảnh khắc toàn thân khô kiệt Nguyên Dương, lần nữa lưu chuyển toàn thân, sau cùng hội tụ đến ngực huyệt Thiên Trung. Đây tự lại, khiến cho trong lòng hấn nóng lên, toàn thân đánh cái tỉnh táo lạnh cóng, vừa mới đánh nhau lúc thương cùng đau nhức tuy càng thêm mãnh liệt, nhưng cũng khiến cho Vô Nhai tại một cái vưon mình về sau, càng thêm tự tỉnh hội thần.

Nhưng mà vừa đứng lên, Đồng Mộc Kháp một quyền liền hướng hấn mặt đập tới.

Ngươi muốn chiến, vậy liền chiến!

Vô Nhai ánh mắt ngưng tụ, vung nắm đấm oanh ra.

Hai nắm đấm phanh đụng vào nhau.

Một quyền này về sau Đồng Mộc Kháp về mặt khiếp sợ nhìn xem đối diện Vô Nhai, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Vừa rồi một quyền này của hấn đã dùng toàn bộ lực lượng, luận võ đến bây giờ, thật qua hơn tám mươi chiêu, cho đến giờ phút này hấn đã cảm giác mềm nhũn. . . Liền xem như phục dụng Thiếu Ly Long Mạch đan, cũng đã có khô kiệt tư thế.

Đồng Mộc Kháp nghĩ tới đây, ánh mắt ngưng tụ, nhìn về phía Vô Nhai sau lưng dưới đài đám người. . . Sau đó, hấn lần nữa nói quyền vọt tới.

Vô Nhai tại lúc này nhắm mắt suy nghĩ một chút, đưa tay ở phía sau khiêng vừa sờ, cắn răng nhổ một cái, đặt vào trước mắt xem xét.

"Lông to?" Vô Nhai làm sao đều không nghĩ tới chính là, này đâm đến tâm thần mình thất thủ đồ vật, không phải lợi khí, không phải phi châm, mà là một cây mảnh không thể lại mảnh, mềm đến không thể lại mềm lông trâu!

Vô Nhai cũng không ngốc.

Thực lực mình đến loại tình trạng này, coi như bình thường kim thép cũng không dễ dàng tùy tiện đâm vào thân thể, huống chi là thứ này?

"Vậy mà chơi lừa gạt, ta phải đánh chết cái tên này."

Vô Nhai hóa tính rút cục lập tức bị nhen lửa ra, ngươi nói luận võ liền luận võ, đánh nhau liền đánh nhau, thắng bại cũng là không quan trọng, máu chó là giờ trò, đây là Vô Nhai loại này thắng tính kiêu kỳ nhất một chút.

Kết quả là, toàn thân Nguyên Dương phun trào mà ra, cả người tựa như phát giận liếc mắt, rầm rầm rầm, liền đập tan bộ, nói quyền, đập mạnh. . .

Hô!

Đồng Mộc Kháp bị một quyền này, nện đến thân thể lay động không ngừng, tựa như là trong gió cây giống, loại kia máu thịt bọc lấy xương cốt tại trên thân thể va chạm nổ vang thanh âm, nghe được dưới đài bách tính tê cả da đầu, từng cái phản khởi vô cùng.

Đây mới là chiến đấu! Đây mới là nam nhi bản sắc! Đây mới là thoải mái!

Chiến đến chưa lâu, Vô Nhai liền bằng vào Lôi Điện Tâm Pháp chi phối trong thân thể Nguyên Dương, tuôn ra thực lực mang tính áp đảo.

Ầm!

Một quyền này ném ra, Đồng Mộc Kháp cũng một quyền đập tới, thế nhưng va chạm qua đi, Đồng Mộc Kháp chỉ cảm thấy chính mình đánh không phải người, mà là lấp kín đá tảng, thụ thương lại là nắm đấm của mình.

"Không tốt. . ." Đồng Mộc Kháp trong lòng lo lắng.

Đúng lúc này, Vô Nhai nắm đầm bỗng nhiên ngừng, tại Đồng Mộc Kháp trong ánh mắt kinh ngạc, Vô Nhai thân thể đột nhiên đứng lặng bất động, tựa như là một con nòi lên khí tức con cóc lớn.

Trong đám người cũng có kiến thức rộng rãi người, thấy thế lập tức hô to: "Cái kia Vô Nhai nhất định là tại tụ lực, muốn phát Đại Chiêu."

Như thế một hô, cũng khiến động đến trên đài cao Hoàng tộc ánh mắt, liền Diễm Châu cũng không khỏi đến nhìn chăm chú.

Trên chiến đài.

"Xem ra cần phải tốc chiến tốc thắng."

Vô Nhai tụ lực hoàn tất, không chút do dự, nâng quyền đối Đồng Mộc Kháp nện xuống, nhưng vào lúc này, một hồi con đầu theo trên tay hấn truyền đến, hấn đầu đến mặt đỏ tới mang tai, một sát na liền mồ hôi lạnh tràn trề, tập trung nhìn vào, nguyên lai trên tay kinh mạch muốn xử bị ghim một cây tinh tể đồ vật, vẫn như cũ là cái kia lông trâu!

Tức giận Vô Nhai biết mình bị người ám toán, lập tức bốn phía liếc nhìn.

Chỉ là này quét qua, liền bỏ qua đánh bại Đồng Mộc Kháp tốt nhất cơ hội, Đồng Mộc Kháp một cái lý ngư đã đỉnh vươn mình lên, nhắc chân vung lên quát vào Vô Nhai trên cổ.

Àm!

Vô Nhai tại chỗ chỉnh cái đầu bị nện tiến vào luận võ đài bên trong.

"Phi. . ." Đồng Mộc Kháp toàn thân chặt vật, nhổ ra mang theo vớ răng dòng máu, nắm lên nửa hoa mắt ừ tai Vô Nhai quyền đầm cước đá, Vô Nhai theo hoa mắt ừ tai bên trong lại bị đánh cho tỉnh táo lại, tỉnh táo về sau liền cảm thấy toàn thân vô lực cùng to lớn đau đớn.

Tiếp tục như vậy nữa, hấn lập tức liền bị thua.

Mình không thể thua!

"Thế nhưng là, này lông trâu đã vậy còn quá lợi hại, hết lần này đến lần khác xuyên thấu tới. Ta nên làm cái gì?" Thực chất bên trong đã tính bạo phát, Vô Nhai cắn răng dữ tợn nghiêm mặt, búng vào một điểm cuối cùng lực lượng bắt lấy Đồng Mộc Kháp nắm đầm, trong thân thể nổi lên Nguyên Dương, một quyền vung ra.

Đồng Mộc Kháp khoe miệng nhắc lên nụ cười chế nhạo, ánh mắt chạy, cấp tốc tránh đi lần này.

Đương! Đương! Đương!

Luận võ đài một góc, chuông khánh bỗng nhiên vang lên!

Cái chuông này khánh vang lên, liền biểu thị này luận võ đến một nửa, hai bên cần giữa trận nghỉ ngơi.

Vô Nhai sinh sinh thu hồi nắm đầm, mắt lạnh nhìn Đồng Mộc Kháp liếc mắt.

. . .

Sự tình ra khác thường tất có yêu, bởi vì cái kia lông trâu cực kỳ tinh tế, lại cách xa như vậy, không nói bình thường quan chiến bách tính, liền liền Đạc Kiều đều nhìn không ra, Vô Nhai kỳ thật đã nhận nghiêm trọng quấy nhiễu.

Đạc Kiều cũng không biết chiến cuộc này, đối Vô Nhai đã cực kỳ bất lợi.

Giờ phút này, Đạc Kiều đang bị một chuyện khác hấp dẫn.

Chuẩn xác mà nói, nàng là bị Diễm Châu bên cạnh áo giáp thị vệ cái kia lạnh lạnh hốc mắt, tản ra một loại nào đó hào quang hấp dẫn. Thân vì một cái áo bào xanh Vu sư giai vị cùng thực lực, Đạc Kiều tại cảm giác lực phương diện càng am hiểu, chỉ sợ tại toàn bộ sân bãi, cũng không yếu tại Diễm Châu trường công chứa bao nhiêu.

"Là hấn. . . Hấn vì sao muốn nhìn ta?" Đạc Kiều tâm tư nhanh quay ngược trở lại.

Cảm nhận được người kia loại ánh mắt này, cũng không phải là giống người bình thường như thế cực kỳ hâm mộ hoặc là ngưỡng mộ, mà là một loại hết sức cảm giác không thoải mái, lạnh lạnh, khát máu, người này Đạc Kiều cảm giác mình giống như là bị báo săn tiếp cận con mồi.

"Ta đồ muốn nhìn một chút, người này đến cùng ý muốn thế nào?"

Cân nhắc lại tác, cảm thấy khó chịu cùng không nhịn được Đạc Kiều, đột nhiên quay đầu, ánh mắt nghênh hướng đối phương.

Nàng rút cục thấy rõ ràng người này toàn cảnh.

Mấy trượng ngoại trạm tại trong vệ đội người này, toàn thân quán tại áo giáp bên trong, một đôi mắt cũng giấu ở bên trong. Ngắn ngủi ánh mắt chạm nhau, này kỳ quái cảm giác khó chịu liền đã biến mất.

Đặc Kiều nhẹ nhàng thở ra, chợt ánh mắt rơi vào đối phương đứng im lặng hồi lâu cảm trên đại kiếm.

Này thanh đại kiếm cực kỳ đẹp đẽ, ngoại hình cũng hết sức đặc biệt, lãnh khốc rãnh máu cùng lồng lẩy màu đá quý cùng tồn tại, Đặc Kiều có thể cảm giác được một cách rõ ràng, này thanh đại kiếm tán phát uy thế, tựa hồ người bình thường căn bản không vào tầm mắt của nó, mà chuyên giết công thành danh toại người.

Loại uy thế này, tựa như là đôi nàng loại này ngồi ở vị trí cao tồn tại, có một loại đặc biệt sát ý.

"Ta nhớ ra rồi!"

Đặc Kiều thần tâm nghiêm nghị, hình ảnh lại trong đầu hiển hiện, trong lòng tự lẩm bầm: "Mười năm trước đó, Nam Nguyên bờ sông, tuyết bay vạn dặm, ánh lửa chiếu trời. . ."

Tại trong trí nhớ trời băng đất tuyết, xác thực có một thanh kiếm to cắm trên mặt đất, là Dịch Thiểu Thừa chiến thắng người Hán kia hộ vệ Giang Nhất Hạ về sau, tuổi nhỏ chính mình từng gặp qua một lần, thanh kiếm này tên gọi. . . Sương Tuyết!

"Sương Tuyết, chuyên giết Tây Vực chư vương chư quân hầu, cho nên, lại xưng lục quân chi nhận. Năm đó Dịch Thiểu Thừa cũng không nhận thanh kiếm này, sau bị Diêm Châu thu được, lúc này mới truyền đến trong tay hân a —— loại bảo bối này lại sẽ lưu lạc đến trong tay hân, chắc hẳn, người này định có chỗ gì hơn người. Này Diêm Châu thù hạ thật đúng là nhân tài đông đúc đâu, xem tới vẫn là phải muốn điều tra một chút."

"Cô cô. . ." Đặc Kiều đứng dậy, mỉm cười đối Diêm Châu nói, "sur huynh xem ra liền muốn thua, thực sự có chút nhàm chán."

Diêm Châu cười cười, lơ đãng phát phát tay.

"Nghỉ ngơi đi thôi."

"Kiều nhi cáo lui!" Đặc Kiều rời đi xem sau đài, lại là trở về cung trong, khẩn cấp gọi Văn đại nhân.

"Văn đại nhân, cầm lấy cái này đi mười dặm ỏ, nơi đó có ta một nhánh trinh sát doanh, đem người này giao cho bảy đêm." Đặc Kiều đem thư giao cho Văn đại nhân về sau, lại nói, "lần này là cơ mật sự tình, không người nào biết ta có dạng này một nhánh vệ đội, người biết làm sao bây giờ, đúng không?"

Đặc Kiều nhìn chăm chú Văn đại nhân đôi mắt, chờ mong trả lời.

"Lão hủ ném không phụ sự mong đợi của mọi người."

"Đa tạ đại nhân!"

Văn đại nhân sau khi rời đi, Đặc Kiều lúc này mới thở phào, này lão thần nàng mặc dù cực là tín nhiệm, nhưng nếu không phải vừa rồi thấy cái kia u mịch sát ý, nàng cũng quả quyết sẽ không mạo hiểm như vậy, đem chính mình giữ nhà tiền vốn đều nói cho người khác.

Không có qua một lát, cái trang sau Văn đại nhân liền đến mười dặm ỏ. Này có một mảnh lớn dã cây hạnh lâm, nơi xa có đầu sông nhỏ, nguồn nước dồi dào. Nhưng sở dĩ ít ai lui tới, là bởi vì nơi đây cách đó không xa có một mảnh lớn mộ hoang, u tĩnh như tịch.

Văn đại nhân trông về phía xa, này một mảnh lớn trong rừng, giống như cũng không có chỗ đặc biệt gì, cái kia Hạnh Hoa theo gió đông đưa trên là màu trắng cốt đóa, Hàn Nha gào thét, cực kỳ rạo rạo thảm thiết. Lại đi một đoạn đường, đi vào một tấm bia đá trước, nhặt lên bên cạnh một khối vang thạch, ở phía trên gõ mấy lần.

"Người nào. . ."

Chỉ chốc lát sau, một cái thân mặc nhung trang thiếu nữ đi ra, nàng ánh mắt như tiền, khí chất xuất chúng. Ai có thể nghĩ tới, ở đây quả nhiên ẩn giấu đi một chút bí mật không muốn người biết.

"Lão hủ, nhận ủy thác của người, tới nơi này tìm một cái gọi bảy đêm cô nương." Văn đại nhân tự báo đến đây mục đích.

Thiếu nữ ánh mắt tại vẫn trên người người lớn bơi đi xuống, tiếp nhận đưa tới giấy viết thư xem một phen, thu hồi vẻ ngạo mạn, nói, "Văn đại nhân, vừa rồi mạo muội. Mời theo ta đi."

"Không ngại, không ngại. . ."

Văn đại nhân đi vào hạnh lâm thủ phủ.

Ai có thể nghĩ tới, ở đây lại có một nhánh Đặc Kiều tư quân, mặc dù Đặc Kiều lúc trước dựa vào Thanh Hải Dục hỗ trợ sở kiến, chỉ có 180 người, mỗi

Cái gọi là Thẻ Hồ Chi Pháp, liền đem một người Nguyên Dương đổ vào một người khác trong cơ thể, trợ giúp một người khác Nguyên Dương vận

chuyển Chu Thiên, khiến cho kinh mạch, khí huyết khôi phục thông thuận, như thể liền có thể trị hết trong cơ thể thương, khôi phục thể lực, cùng tiêu hao hết Nguyên Dương. Cường đại người, thậm chí có thể trực tiếp đem toàn thân Nguyên Dương tu vi truyền đến một người khác bên trong thân thể, khiến cho một người khác thoát qua trở thành cao thủ, đây cũng là thể hồ quán đỉnh.

Nguyên Dương thuần lực thứ này, từng vật sống trong cơ thể đều có, chỉ là nhiều cùng ít khác biệt, mong muốn lợi dụng, không phải là võ đạo cao thủ. Nhưng nếu không phải người thân nhất, ai lại sẽ ngốc phải dùng loại phương pháp này?

...

Vô Nhai thân thể đang khôi phục đồng thời, con mắt từng chút một trở to, thân thể run rẩy bầy.

Hắn không dám đi suy đoán, truyền cho mình Nguyên Dương người sẽ là ai?

Thiên hạ to như vậy, ai có thể ban thưởng chính mình lần này ân tình?

Vậy liền. . . Chỉ có thể là hắn!

Giờ khắc này, Vô Nhai trừng đến như trứng ngăm lớn ánh mắt, đột nhiên chảy ra từng tia cảm giác ấm áp.

Đây là chứa đầy nước mắt cảm giác! Tiếp theo, này trong tròng giọt mưa cảm giác trượt đi mà xuống, Vô Nhai cắn răng một cái, giấu trong lòng thực sự không cách nào thuyết phục ý nghĩ của mình, tại cái tay kia rút lui cách mình sau cái cổ trong tích tắc xoay người sang chỗ khác.

Hắn cúi đầu nhìn trước mắt, trước mắt xác thực có một người, người này ăn mặc song ủng da, dáng người cũng không cao lớn, trọng yếu là lại không hẳn một chút cảm giác quen thuộc. Tim của hắn đang run rẩy, cảm xúc đang khản trương, ánh mắt của hắn còn đang kéo dài từ nơi này chân người lên, từng chút một đi lên xem, ánh mắt đi ngang qua người này chân, bắp chân, đầu gối, đùi, eo, lồng ngực, cuối cùng là. . . Mặt.

Thế nhưng là, người này ăn mặc một thân đầu bóng màu đen, khuôn mặt che tại phòng vệ cát bụi bọc lớn mũ dưới, cái gì cũng nhìn không thấy.

Có thể nhìn thấy, chỉ có đôi phương hơi lộ ra cái cằm cùng miệng.

Này trên cằm không có một chút sợi râu, cùng hắn trong trí nhớ cái kia mười năm trước đó Nam Nguyên bờ sông, tuyết lớn đầy trời lúc rời đi bộ dáng không có chút nào một dạng, hắn là râu ria xồm xoàm. . .

"Không phải hắn. . ." Vô Nhai có chút thất vọng.

Đang thất vọng thời điểm ánh mắt hắn thoáng nhìn, thấy được người này khoe miệng chậm rãi bên trên giường lên. . . Loại này giường lên mang theo một chút kiệt ngạo cùng treu tức, khiến cho hắn thấy vô cùng quen thuộc.

Hắn lần nữa ngẩng đầu trừng lớn mắt nhìn xem người này, người này đưa tay ra, đem mũ trùm chậm rãi xốc hết lên. . .

Trong khoảnh khắc, một tấm quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa mặt xuất hiện tại hắn trong mắt, mặc dù hắn không còn như năm đó như thể ghim lên tóc dài, khí khái hào hùng bùng bùng phấn chấn, mà là tóc dài tản ra khoác trên vai, khuôn mặt tràn đầy nho nhã, nhưng hắn quên không được này đôi lông lệ trong suốt ánh mắt, đây đối với lợi kiếm lông mày, cùng với trên mặt vẫn còn tồn tại một đạo mảnh con rết giống như vết sẹo. . .

"Rất lâu không thấy, Vô Nhai." Người này thanh âm ôn hòa nói, "có khỏe không?"

Vô Nhai vô cùng kích động, trong mắt ánh sáng đang rung động lấy, nước mắt tại trong hốc mắt xoay quanh.

Vốn cũng không am hiểu biểu đạt hắn, này một kích động đến tột đỉnh lúc, khoa tay múa chân, trong miệng a a a phát ra thanh âm, không biết nên như thế nào chào hỏi, cũng không biết nên như thế nào biểu đạt.

Giống như, thật lười, mấy tháng nay, Đạc Kiều phí sát tâm tư tới huấn luyện hắn nói chuyện, đến thời điểm then chốt lại còn là như xe bị tuột xích.

Vô Nhai một hồi luống cuống tay chân về sau, đột nhiên nhớ tới cái gì, hắn tại đài luận võ bên trên lui ra phía sau hai bước, hai đầu gối một quỳ, ngẩng đầu lên tới hung hăng đập đầu trên đất.

Àm! Âm! Âm!

Àm! Âm! Âm!

Àm! Âm! Âm!

Chín cái khấu đầu, mỗi đập một cái, luận võ đài run rẩy một lần.

Người tập võ vốn là căn cốt cường kiện vô cùng, như Vô Nhai như vậy đã siêu việt nhất phẩm Đại Tông Sư, tu vi vẹn vẹn kém chân chính Vương Giả cảnh, lại thêm thiên phú cao, này đúc bằng sắt đồng tưới luận võ đài cho dù đụng vào cũng sẽ không thụ thương, thế nhưng là giờ phút này, chín cái khấu đầu qua đi, hắn cái trán đã một mảnh máu thịt be bét, chỗ đập đầu chỗ cũng lõm lún xuống dưới, mặt đất càng là máu phun ra năm bước!

"Sư phụ."

Khẩu đầu đập xong, Vô Nhai rốt cục nhớ tới, nên nói chuyện.

Đại âm hi thanh, chớ quá như thế, rống đến lại sáng lên, gọi đắc lại vang lên, cũng không bằng này nặng nề hai chữ.

Dịch Thiếu Thừa bàn tay lớn nhẹ nhàng vỗ hấn, tựa hồ tại an ủi, lại tựa hồ đang bày tỏ hấn cảm động lây.

Giờ khắc này, Dịch Thiếu Thừa sao lại không phải trong lòng cực kỳ bi ai vô cùng, đi qua này thời gian mười năm bên trong, mặc dù xa ngoài vạn dặm triều Hán, lại thường ký bờ sông hoàng hôn, chính mình mang theo Đặc Kiều cùng Vô Nhai luyện võ, bồi lợi tình cảnh. Những năm kia, những sự tình kia, những cái kia mỹ hảo, còn có những cái kia vật lộn qua, đều đã cảnh còn người mất. Lưu ở trong lòng chỉ có này trĩu nặng một mảnh!

Trong lúc nhất thời, Dịch Thiếu Thừa cũng không biết là vui hay buồn.

"Thật tốt đánh, lại có người giờ trò xấu, ta tới đối phó." Dịch Thiếu Thừa cuối cùng nói.

...

"Sư phụ? Nguyên lai người này là này Vô Nhai sư phụ!" Chung quanh bách tính xem xét như thế, lập tức làm Dịch Thiếu Thừa tránh ra không ít không gian, lại nhìn Dịch Thiếu Thừa lúc trong mắt kính trọng vô cùng.

Vô Nhai thực lực bọn hấn là gặp được.

Tuổi tác còn không có đầy hai mươi, trời sinh thể trạng cao lớn như trâu, uy mãnh vô cùng, có thể cùng liên tục hai vị A Thái anh hùng Đồng Mộc Kháp ngang tài ngang sức, lại thêm một đầu hiếm thấy tóc đỏ, ngoại trừ mạnh mẽ bên ngoài, toàn thân đều tràn đầy khí tức nguy hiểm, người này nhìn qua đơn giản tựa như một đầu quái thú.

Này con dã thú, bọn hấn theo A Thái luận võ bắt đầu liền chú ý, bọn hấn phát hiện, nguyên lai hấn cũng chỉ là người thiếu niên mà thôi, liền là tướng mạo có chút kỳ lạ thôi, nhưng này hồ sư phụ hai chữ lúc triển lộ ra tính tình, đều để người thấy vô cùng thân hòa, bởi vì cái kia hồn nhiên giống đứa bé.

Bất quá, người sư phụ này. . .

Nhiều người hơn ánh mắt chú ý tới Dịch Thiếu Thừa trên người, dáng người không cao lớn lắm, tướng mạo tiêu sái, coi như trên mặt cái kia đạo dữ tợn vết sẹo, đều không phá hư được hấn một thân người Hán đặc hữu khí tức nho nhã.

Một người như vậy, lại là đầu này hồng thủy mãnh thú sư phụ? ! Có thể dạy dỗ ra như thế một đầu quái vật gia hỏa, người này cái kia cường đại cỡ nào!

Nghĩ đến đây, trái tim tất cả mọi người lý chậm rãi theo cái kia mới đầu kính trọng, đã biến thành kính sợ.

...

Dịch Thiếu Thừa thường thức mà nhìn xem Vô Nhai, dài thờ dài một hơi nói: "Người cao lớn hơn không ít."

Bị sư phụ nói như vậy, Vô Nhai có chút xấu hổ, cũng là giống là nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên sắc mặt không vui nhảy xuống luận võ đài đối Dịch Thiếu Thừa nói: "Có lỗi với sư phụ, ta đem ngài dùng cái kia cây trường thương làm hỏng rồi."

Nói xong, Vô Nhai bày mở tay ra.

Trên tay là mấy khối mảnh kim loại, đó chính là đầu thương sụp đổ lúc sinh ra, nguyên lai hấn còn một mực nắm chặt vài miếng, trong lòng bàn tay rồi ra máu ảm.

"Không sao, vật là chết, người là sống, người không có việc gì liên tốt." Dịch Thiếu Thừa trấn an nói, trong lòng thật giận buồn cười lại cảm động, lại nói: "Người có bao giờ nghĩ tới tiếp xuống làm sao bây giờ?"

Dịch Thiếu Thừa nói xong, ánh mắt nhìn về phía luận võ đài một góc Đồng Mộc Kháp, cùng với phía sau hấn cái kia nhỏ gầy lão già.

Đồng Mộc Kháp giờ phút này đang nửa ngồi nửa nằm nửa chợp mắt, ánh mắt cũng đang nhìn bên này.

Cũng không lâu lắm, cái kia nhỏ gầy lão già đã đem một thanh mới tinh loan đao đưa tới trong tay của hấn, đồng thời ánh mắt cũng nghiêm nghị nhìn về phía Dịch Thiếu Thừa.

Đồng Mộc Kháp cũng không để ý này hai vị tiền bối cấp bậc vô hình giảng co, tiếp nhận loan đao, ngồi xuống, chậm rãi rút ra, chỉ thấy này khảm nạm lấy bảo thạch trong vỏ đao, cái kia loan đao lưỡi đao vậy mà không có một tia trang trí, chỉ là phía trên hàn quang lạnh thấu xương nội liễm, như gương đao trên mặt có lấy không ít giống như bông tuyết tự nhiên rất nhỏ hoa văn, trên mũi đao răng cưa giăng đầy, nếu không tận lực đi xem còn không phát hiện được.

Liền bên kia Dịch Thiếu Thừa cũng cảm khái, quả nhiên, này là một thanh tuyệt thế hảo đao!

"Ủm, thật đáng tiếc, chất lượng thép có thể hiện bông tuyết hoa văn, lưỡi đao đầu có thể có dẹt mặt răng cưa, dạng này tài năng cùng rèn kỹ nghệ, sợ là ít có, lại rơi tại tay chân không sạch trong tay người." Dịch Thiệu Thừa khẽ mỉm cười, ngữ khí lạnh nhạt bình thản, nhưng trong mơ hồ như có trống tức giận.

Cổ này tức giận, Vô Nhai cảm nhận được.

Vô Nhai xa nghiêng nhìn loay hoay đao cụ Đồng Mộc Kháp, thu hồi nhãn thần, đối Dịch Thiệu Thừa liền ôm quyền nói: "Đúng là hảo đao, một hồi bắt đầu không nhai liền đem nó thương tới, đưa cho sư phụ."

"Ha ha ha ha. . ." Dịch Thiệu Thừa cao hứng cười, một lúc lâu sau nói: "Vô Nhai người xem cái này nhãn thần sau."

Vô Nhai không rõ ràng cho lắm, lần theo Dịch Thiệu Thừa theo như lời phương hướng nhìn sang, liền thấy một cái như tên ẩn này gầy gò giống như lão già nát rượu chống quái tượng đứng đấy, trên đầu mao không có mấy cây, miệng cũng bởi vì không có răng xẹp xuống, yếu giống như thả cái rầm đều có thể bắt hấn cho đồ bằng cao ba thước.

Cái này lại có gì đáng xem? Vô Nhai nghi hoặc nhìn Dịch Thiệu Thừa, thực tại bất minh trắng.

Dịch Thiệu Thừa nói tiếp: "Người bị đánh lên này mấy lần, chính là người này giờ trò quỷ."

Nghe xong cái này, Vô Nhai lúc này giận dữ lên, hấn liền biết cái kia lông trâu có gì đó quái lạ, tại chỗ, Vô Nhai liền muốn vén tay áo lên đi đem lão nhân này cho lột da hủy đi xương, chỉ là sư phụ Dịch Thiệu Thừa nhân nhạ lời nói đem hấn cản lại.

"Hái lá phi hoa giết người, đây là sử dụng ám khí cảnh giới tối cao, tiêu xài mềm nhất, lá nhất giòn, có thể đem hai thứ đồ này giết người, người ngắm lại xem, thực lực cái kia mạnh bao nhiêu? Người này dùng lại là lông trâu, mềm không thể lại mềm, mảnh không thể lại mảnh, có thể một ra tay liền đem người kinh mạch đâm thương, khí huyết phong bế, người có bao giờ nghĩ tới người này thực lực?"

"Vương Giả cảnh?" Vô Nhai lập tức hiểu rõ ra, thấy Dịch Thiệu Thừa thừa nhận, lại cùng nói: "Thật sự là Vương Giả cảnh sao?"

"Ít nhất cảnh giới này, người này có lẽ là tiểu tử này sư phụ. Người vừa rồi sử dụng hết thủy chiều thức đều bị người này để ở trong mắt, lúc này chỉ sợ hấn sớm đã muốn ra đáp ứng đối người phá giải chiều thức, truyền cho tiểu tử kia. Ta vì người dùng Thể Hồ Chi Pháp, vốn có đốt cháy giai đoạn tình nghi, dựa theo ngày thường, coi như người gần chết ta cũng sẽ không dùng. Nhưng hôm nay ta nếu không giúp người một lần, chỉ sợ người trèo lên một lần đài liền bị hấn cho chém giết."

"Hấn cũng xứng làm A Thái? Còn có này không biết xấu hổ lão thất phu, an dám lấn ta!" Vô Nhai nghe xong, giận đến cắn răng, khôi phục như lúc ban đầu hấn, nói chuyện lại cũng dần dần lưu loát.

Dịch Thiệu Thừa cười, hỏi: "Có muốn hay không hung hăng giáo huấn một thoáng hấn?"

Vô Nhai gật đầu nói: "Nghĩ, thế nhưng là, ta không có vừa tay binh khí."

"Binh khí chỗ nào đều có, trọng yếu là sử dụng binh khí người, người xem."

Dịch Thiệu Thừa duỗi ra hai ngón tay, tại Vô Nhai ánh mắt nghi hoặc bên trong, ngón tay này màu sắc vậy mà dần dần biến thành đen, đầu ngón tay nổi lên hơi hơi màu đỏ tươi, mấy đạo ngọt rắn giống như lõi điện đột nhiên nhảy vọt.

Dịch Thiệu Thừa bỗng nhiên ra tay, đâm về luận võ đài đồng sắt đỡ trụ cột, một chiều này lại nhanh lại tạt, Vô Nhai một chút cũng không thấy rõ.

Tại Dịch Thiệu Thừa thu tay lại lúc, hấn liền thấy chi kia trụ phía trên có một cái hố, cửa hang chung quanh đều bị đốt đỏ lên.

Đây chính là Dịch Thiệu Thừa cái kia một thoáng kiệt tác.

Vô Nhai lúc này mở to hai mắt nhìn, lần này một chút thanh âm đều không có phát ra, vậy mà có thể đi đến loại trình độ này, sư phụ tu vi cái kia cao bao nhiêu, mạnh cỡ nào? !

Vô Nhai vừa mừng vừa sợ lại nhảy nhót.

"Đây chính là Như Long Thương Quyết cùng Lôi Điện Tâm Pháp cả hai tu luyện tới dung hội quán thông về sau, sinh ra 'Lôi long chân nghĩa', tại trong bí kíp, lại được xưng là 'Mây đen Long rơi xuống' hoặc là 'Sát Long Thần thương'. Là dùng thương cảnh giới chí cao, là người thương hợp nhất, nhưng cũng không phải là trong tay thương cùng người thành làm một thể, mà là trên người vô luận nơi nào, đều có thể thành thương, chỉ cần tâm đến ý đến Nguyên Dương đến, vô luận là chỉ, là chân, khuỷu tay, đầu gối, còn có. . . Tóm lại, không chỗ không phải thương, không chỗ không thể dùng. Ta vậy mà muốn quyết truyền cho người."

Không lâu sau đó, làm chuông khánh thanh âm lại nổi lên, theo công chính lên đài, luận võ cuối cùng đã tới cuối cùng một đoạn. . .

Cũng là đến thư hùng điểm quyết thời điểm!

. . .

quấn quanh lấy ngón tay.

"Ta phải dùng sư phó dạy ta một chiêu này, triệt để đánh bại hần."

"Chết."

Vô Nhai rốt cục nói ra một chữ.

Tại Đồng Mộc Khấp kinh ngạc thời điểm, Vô Nhai sử dụng "Sát Long Thần thương" ngón tay, hướng Đồng Mộc Khấp trước ngực đã đâm đi.

Dưới đài lão đầu cũng nhin không được nữa, bấm tay phát tay bắn ra, năm cái lông trâu bắn ra.

Tê ——

Bay vút lông trâu xé rách trống rỗng, phát ra âm thanh chói tai, theo năm cái phương hướng đâm về không nhai sau lưng, hai cước mất cả chân, hai tay khuỷu tay.

Phảng phất sớm có đoán Dịch Thiểu Thừa hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên ngum lớn hút mạnh khí, hướng phía phía trước phun một cái.

Nhưng thấy một cỗ to lớn vô cùng sóng gió đánh lấy tuyền, bay bỗng lao ra.

Cao thủ so chiêu, trong nháy mắt.

Này lớn sóng to gió lớn tức thì đem cái kia năm cái lông trâu một quyền mà lên. . . Lông trâu chia thành năm phần cỗ, phản công hướng về phía dưới đài lão đầu.

Lão đầu trong tay quải trượng hung hăng vừa gõ mặt đất.

Bang!

Cái kia song mờ nhạt lão mắt đập một cái, toàn thân khí thế bỗng nhiên bùng nổ, kinh khủng đến mức tựa như một đầu lão sư còn xuân, mãnh liệt sinh mệnh lực trong nháy mắt đập vào mặt, liền đem dân chúng chung quanh đẩy ra mấy trượng, cái kia ngưng tụ khí tức đem không khí chung quanh ngưng lại, hình thành lấp kín dày tường. .

Àm! Âm! Âm! Âm! Âm!

Vang trầm liên miên.

Không rõ ràng cho lắm bách tính nhìn bốn phía, còn tưởng rằng là chỗ nào nổ tung, lại không thấy đúng là cái kia năm cỗ sóng khí, cùng tường khí va chạm hình thành tiếng nổ tung vang.

Một lát sau, cái kia năm cái lông trâu đứng ở lão đầu trước mặt, lão đầu kim nén hồi lâu khí tức rốt cục buông lỏng.

Tường vỡ về sau, này năm cái lông trâu cũng dòn dập bay xuống trên mặt đất.

Khí tức buông lỏng, lão đầu liền ôm quải trượng kịch liệt thở hổn hển, một bên ho khan, một bên lau mồ hôi.

Dịch Thiểu Thừa hiển nhiên mạnh hơn hần, sự so sánh này, cao thấp đã phân. .

"Người đã già liền an phận điểm, đây là người trẻ tuổi chuyện của mình, chúng ta nhìn xem liền tốt."

Bảo vệ con Dịch Thiểu Thừa, ngưng tia truyền âm đến lão già trong tai, ý cảnh cáo không cần nói cũng biết.

Lão đầu chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy cái bàn bên kia nho nhả người trẻ tuổi một mặt lạnh nhạt nhìn xem trên đài, thậm chí ngay cả con mắt đều không có xem chính mình một thoáng.

"Thật là phách lối người trẻ tuổi!"

Lão già nghe rằng, sắc mặt không khỏi trở nên âm trầm vô cùng.

Phảng phất đã nhận ra ánh mắt của mình, cái kia nho nhả người trẻ tuổi đột nhiên quay đầu nhìn hần, híp mắt trên mặt vẻ mỉm cười.

Sau đó, một tia thanh âm lọt vào hần trong tai, nhưng lời này khó nghe hơn.

"Nếu có lần sau nữa, ta liền giết chết ngươi!"

Lão đầu nghe được ánh mắt ngưng tụ, tiếp lấy toàn thân run rẩy —— nhưng này không phải là bởi vì sợ hãi, mà là tức giận. Hần gần đất xa trời người, tại đây Đại Điện quốc ba mươi sáu trong bộ lạc tung hoành một thế, hần uy danh người nào không biết. Bất quá là vì bộ tộc, tại vài thập niên trước mới

tình nguyện mai danh ẩn tích, chuyên tâm bồi dưỡng thiếu tộc trưởng Đồng Mộc Kháp.

Nhớ năm đó, lão già lúc giết người, đối diện này xa lạ tiểu tử mao còn không có đủ đầu, bây giờ cũng là phản.

KÍTTT.... . . Quả trượng bị bắt lấy phát ra tiếng vang, từng tia từng tia bột phấn mảnh gỗ vụn theo đầu ngón tay gạt ra, gầy gò như như móng gà trên ngón tay, chuẩn bị giun bự giống như gân xanh đột ngột nổi lên.

...

Trên đài, lão nhân đánh lén bị ngăn cản, Vô Nhai chiêu thức hơi ngưng lại về sau, thẳng tiến không lùi công hướng về phía Đồng Mộc Kháp.

Sau đó hóa chỉ làm quyền, nhảy đến trên không đối Đồng Mộc Kháp bụng hung hăng nện xuống.

Phanh ——

Đồng Mộc Kháp nặng nề ở đài luận võ bên trên, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn sau khi hạ xuống, đài luận võ bên trên đã xuất hiện một cái hình người hổ to.

Vô Nhai từ trên trời giáng xuống, nâng lên một cước đem Đồng Mộc Kháp vung lên, vung vẩy hai quả đấm oanh hống về phía trước. Hấn ra quyền tốc độ cực nhanh, từng quyền ném ra không có bất kỳ cái gì sức tưởng tượng, thật nhanh nắm đấm vạch ra vô số tàn ảnh, thành lập kín quyền tường.

Phanh phanh phanh phanh. . .

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh, bởi vì tốc độ nhanh đến cực hạn, chỉ thấy màu xám quyền ảnh giống bạo như gió.

Công kích, phá hủy, liên kích. . .

Tất cả bách tính đều thấy ngây người, bọn hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua đơn giản như vậy, trực tiếp, thô bạo, mạnh mẽ, tốc độ cao đã kích, nguyên bản nhìn như có được ưu thế tuyệt đối Đồng Mộc Kháp, bây giờ đã biến thành lập kín thịt người bao cát, đang bị đối phương hung hăng tàn phá lấy, trên mặt, trên đầu, bộ ngực, phần bụng, không một chỗ không bị đánh.

Mấy hơi công phu, Đồng Mộc Kháp liên ăn Vô Nhai hơn hai trăm quyền, trong miệng máu tươi không chỗ ở ra bên ngoài bốc lên.

"Cút! !!"

Vô Nhai một tiếng hổ gầm, chấn động đến màng nhĩ mọi người vù vù!

Vô Nhai giờ lên một cước, hung hăng đạp hướng về phía Đồng Mộc Kháp thân thể.

Ầm! ! !

Sét đánh một tiếng, Đồng Mộc Kháp bị đánh trúng lúc thân thể cung thành con tôm hình dạng, ngưng không lúc một cái nghịch huyết từ trong miệng cuồn cuộn ra, cả người oanh một tiếng bay ra đập vào trên hàng rào.

Đồng!

To cỡ miệng chén đúc bằng đồng hàng rào, tại chỗ nện cong.

To lớn trùng kích, khiến cho Đồng Mộc Kháp ngũ tạng lục phủ bốc lên không thôi, toàn thân khí huyết khó bình. Một cái đậm đặc máu lần nữa theo trong cổ tuôn ra.

Nhưng mà, ngắn ngủi hai cái hô hấp về sau, Đồng Mộc Kháp vẫn là từ dưới đất đứng lên, dù sao phục dụng Long Mạch đan, trong cơ thể sinh cơ vẫn là không thể phá vỡ. Hấn lau miệng bên trên máu, sử dụng toàn thân lực lượng cuối cùng điều động lên hết thấy Nguyên Dương, rót vào đến một thanh này trong đao.

Giờ khắc này, chuỗi này vô cùng sắc bén bảo đao bên trên, tất cả bông tuyết hoa văn phát sáng lên, dường như chúng tinh chớp động.

"Còn không chết?"

Người xem hai mặt nhìn nhau, mặc dù bọn hắn hi vọng thấy một trận xuất sắc luận võ, nhưng bây giờ đã là đơn phương đồ sát, cái này Đồng Mộc Kháp xem ra rất khó lại cho cái gì niềm vui mới.

...

Những này sáng lên hoa văn tại Nguyên Dương không ngừng quán chú phía dưới, trở nên lấp lánh.

Cuối cùng, dài hai thước loan đao bị màu cam Nguyên Dương tràn đầy, giống như đốt lên, đao hình đường nét dần dần biến lớn, biến lớn, lại biến đại. . . Cho đến đã biến thành trượng dài to lớn ánh cam loan đao.

"Đây là. . . Đoạn Sơn hà!" Trong đám người vang lên một tiếng nói già nua.

"Đoạn Sơn hà?" Trong đám người có âm thanh nghi ngờ nói.

"Đoạn Sơn hà!" Lại có võ giả thanh âm kinh ngạc kêu lên: "Đó là vô số năm trước chúng ta Điền quốc loan đao Khôi Mộ Lang tuyệt kỹ thành danh!"

"Không sai." Thanh âm già nua nói: "Xác thực nói, xác nhận Đao vương Khôi Mộ Lang."

Trong đám người vang lên kinh sợ mà nhiệt liệt tiếng nghị luận.

Lớn điền Đao vương Khôi Mộ Lang, đó là hơn năm mươi năm trước một đời truyền kỳ, từng kinh sợ qua rìa cường thế khương nước năm bộ.

"Khó trách ta cảm thấy này loan đao không giống bình thường, nguyên lai là năm đó Khôi Mộ Lang đao đeo."

"Đồng Mộc Kháp sư phụ đúng là Khôi Mộ Lang."

"Danh sư cao đồ, không phải tầm thường. Nhưng này Vô Nhai tiểu tử, lại muốn mạnh hơn hắn."

Dưới đài thanh âm nghị luận trong chốc lát, cuối cùng chủ đề vẫn là rơi vào một chiều này Đoạn Sơn hà bên trên.

Nói tới chỗ này, ánh mắt mọi người rơi vào cái kia Đồng Mộc Kháp trên người, giờ này khắc này Đồng Mộc Kháp chặt vật không chịu nổi, toàn thân vết thương chồng chất, khỏe miệng máu tươi coi như lau xong còn tại rò rỉ chảy.

Sao một cái "Thảm" chữ.

Mọi người đem sư phụ hắn nói đến càng truyền kỳ, ngược lại càng thêm khiến cho Đồng Mộc Kháp thấy sỉ nhục, cái này cũng khơi dậy hắn cuối cùng hung tính.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Một đao Đoạn Sơn hà

"Nghĩ không ra ta Đồng Mộc Kháp vậy mà lại bị người bức đến nước này, ha ha ha ha. . . Thoái mái, thoái mái a!" Đồng Mộc Kháp giống như điên, dứt lời, hét lớn một tiếng: "Có thể làm cho ta dùng ra chiêu này, này vinh quang của người. Chiêu này qua đi, người thành bại tử mệnh, sinh tử ở trên trời, tiếp chiêu đi!"

Đoạn Sơn hà ——

Chém!

To như vậy mà rực rỡ loan đao, ung dung dựng thẳng lên, không thể địch nổi một trăm, không khí như ngưng.

Làm cho không người nào có thể hô hấp.

Đưa thân vào gió lốc ở giữa, Vô Nhai sắc mặt ngưng trọng, giơ lên cao cao cánh tay, dựng thẳng lên hai ngón tay.

Cánh tay làm báng thương, chỉ làm thương nhận.

To to lớn bấp thịch cuộn cuộn giống như Bàn Long, chính cánh tay màu sắc đang bay nhanh biến thành đen, không bao lâu liền trạng thái như than đen, mà cái kia dựng thẳng lên hai ngón tay, theo màu đen bên trong cõi sạch, chậm rãi sáng lên, biến thành màu đỏ, ngọt rắn lõi điện theo màu đỏ tươi ở giữa tỏa ra, rất nhanh liền quấn chặt lấy chính cánh tay.

Sau đó, lít nha lít nhít lõi điện bao lấy đầu ngón tay, hóa thành một đao thật dài, trạng thái như mũi thương mũi nhọn.

Trên đài Dịch Thiệu Thừa, khẽ gât đầu.

"Tiểu tử này lực lĩnh ngộ ra ngoài ý định, đã vậy còn quá nhanh liền có thể linh hoạt vận dụng "Sát Long Thân thương" ."

Vô Nhai đột nhiên mở mắt, trong lòng khẽ quát một tiếng, thân hình khẽ động như mũi tên, nháy mắt nghiêng hướng này Đoạn Sơn hà.

Giờ phút này, quan chiến người, vô luận là dân chúng tầm thường, vẫn là Điện quốc võ giả, càng hoặc là Diễm Châu loại cao thủ này, từng từ đáy lòng cảm thấy lúc này Vô Nhai trong tay sớm đã có thương, bọn hắn rung động ánh mắt đều mang chờ mong.

Đến cùng là này giả lập mà ra thân thương lợi hại, vẫn là bảo đao càng thêm sắc bén.

"Sát Long Thân thương. . . Giết!"

Một đao, một phát súng, rốt cục hung hăng đụng vào nhau.

Ầm! !

Trong nháy mắt hào quang như hoa, lấp lánh Thiên Địa, thanh âm ầm ầm, giống như thiên băng địa liệt.

Này một cái chớp mắt, hết thấy đều bị vô cùng chói mắt vàng sáng nuốt hết.

Tất cả mọi người không biết xảy ra chuyện gì, dồn dập hai mắt nhắm nghiền, mãi đến một lúc lâu sau hào quang tiêu tán, lúc này mới mở to mắt nhìn về phía mặt bàn.

Này xem xét, tất cả mọi người hít thở không thông, không phát ra được một chút tiếng vang, từng đôi mắt tròng thành tròn, từng tia từng tia nhìn xem

Thân hình của bọn hắn cứng đờ.

Phóng tầm mắt nhìn tới, trên mặt bàn Vô Nhai cùng Đồng Mộc Kháp hai người, đều chỉ có thể sử dụng vô cùng thâm trầm hình dung.

Vô Nhai đứng đấy, một cánh tay rũ xuống, toàn thân quần áo vỡ vụn, trần trụi trên thân thể máu thịt be bét, đó là bị vô số nổ tan lưỡi đao khí cuốn cắt thành. Nhất là cái kia đầu rũ xuống hạ thủ cánh tay, phía trên vết máu đầy rẫy, không có một tác làn da là hoàn chỉnh, huyết dịch tích tích kéo kéo hợp thành đường hướng trên mặt đất trời, hình thành một cái nho nhỏ vũng máu.

Hắn đầu đầy tóc dài màu đỏ đã bị cuốn đi một nửa, còn lại rồi bởi khoắc lên người.

Đến mức Đồng Mộc Kháp, thảm hại hơn.

Hắn quỳ một chân trên đất, dùng loan đao cưỡng ép chống đỡ thân thể, trong lúc thở dốc mang theo ho khan, ho khan bên trong mang theo bọt máu, nguyên bản một đầu khảm tuyết vô số bảo thạch bím tóc, giờ này khắc này cũng bị đi bát bát 99, đó là bị mạnh mẽ như rồng sấm chớp thương khí cuốn đi. Một thân tuyết trắng thượng đẳng dê áo lông vật đều vỡ vụn, chỉ lưu một chút túi đựng quần che chắn lấy thể thân thể.

Trên người hắn, đồng dạng có vô số chấy đen lỗ máu, chấy đen huyết dịch đang từ bên trong rò rỉ chảy ra.

Hắn đang run rẩy, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía trước Vô Nhai.

Nhưng mà Vô Nhai mặc dù biến thành như thế, sắc mặt không nhúc nhích, tựa như sắt tươi đúc bằng đồng, không có buồn vui, cũng không có một tia đau đớn.

"Nhận thua đi." Vô Nhai trong thanh âm không có một tia chấn động.

"Nhận thua? Ha ha ha ha ha. . ." Đồng Mộc Kháp cười.

Sơn Địa tộc Thiệu chủ, là tuyệt không thể thua.

Vô Nhai giờ này khắc này lời nói liền thành lớn nhất châm chọc, ngược lại đem tâm hỏa của hắn xâu ra.

"Đi chết đi!" Đồng Mộc Kháp dữ tợn nghiêm mặt, cái gì vinh quang, cái gì A Thái, cái gì vương tử, cái gì luận võ, hết thấy hết thấy đều không có quan hệ gì với hắn, việc này hắn chỉ có một cái tâm tư, cái kia chính là thắng.

Nhìn Đồng Mộc Kháp vọt tới, Vô Nhai thở dài một tiếng, cúi thấp xuống mí mắt, một cái tay khác ngón tay biến thành đen, đầu ngón tay biến đỏ, từng tia từng tia sấm chớp lóe sáng.

Mặc dù so trước kia mỏng manh không ít, có thể giờ này khắc này, cũng có thể toàn thắng thần binh lợi khí.

"Đáng tiếc." Vô Nhai ngẩng đầu tròn mắt thấy giết tới Đồng Mộc Kháp, lại không có lưỡng lự, đâm tới.

Một chiêu này đánh trúng, thần binh lợi khí không cách nào ngăn cản, Đồng Mộc Kháp chắc chắn bị xỏ xuyên.

"Người dám! ! !" Đúng lúc này , bên kia hét lớn một tiếng bỗng dừng nổi lên, thanh âm như hồng chung, chấn động đến bốn phía ông ông tác hưởng, không ít người xem tại chỗ bị chấn choáng.

Đồng Mộc Kháp cùng Vô Nhai thân hình đều bị chấn động đến cứng đờ.

Bộ kia bên dưới quan sát lão đầu cũng nhin không được nữa, nhảy lên lên đài, thủ trình chưởng đao, bỏ về phía Vô Nhai, tốc độ nhanh chóng lóe lên liền đến.

"Hừ!"

Hừ lạnh một tiếng đột nhiên vang lên , đồng dạng, yên lặng theo dõi kỳ biến Dịch Thiểu Thừa phi thân thẳng lên,

Hai ngón tay cũng thành mũi thương dẫn đầu chặn tại chưởng đao trước.

Một ngón tay một chưởng, trong nháy mắt liền đụng vào nhau.

Ba!

Điếc tai chỉ tiếng sáo vang lên, từng vòng từng vòng khí kinh gọn sóng hình dáng thối ra, một thoáng che lại loạn vô đài, khuếch tán hướng về phía dưới đài.

Đếm không hết quan chiến bách tính bị này vòng gọn sóng đáng đến không được hướng về sau.

Nhìn trên đài Diễm Châu thấy thế, cũng nhin không được nữa đứng lên, trong ánh mắt lộ ra một cỗ hào quang, chuẩn xác mà nói, Dịch Thiểu Thừa mạnh mẽ đã để nằng có chút không thể tưởng tượng nổi.

"Xem ra, này Dịch Thiểu Thừa nhất định phải chết trong tay ta, mới không uổng công đòi này!"

Diễm Châu bên hông, Đạc Kiêu hơi hơi nhắm mắt tựa hồ giếng cổ không gọn sóng, trong lòng lại làm sao không có ở nghĩ, lúc này là hay không cần đánh lên Diễm Châu trường công chúa, đánh lên lại có mấy phần thắng. Chỉ sợ như thế, lúc này mới có thể bảo vệ Dịch Thiểu Thừa chu toàn.

...

"Hắc hắc! Đến được tốt! Lão phu Khôi Mộ Lang tới lãnh giáo một chút các hạ cao chiêu!" Lão đầu lác một cái thân thể, toàn thân quần áo đánh văng ra, cái kia đay cột giống như khô gầy thân thể đang dùng mắt thường có thể thấy bay rất nhanh bánh trướng. Bất quá nửa một lát, một cái gầy yếu lão đầu đã biến thành khôi ngô cường tráng không thua Vô Nhai cường giả.

"Khôi Mộ Lang! Hấn liền là Khôi Mộ Lang!"

Dưới đài nhiều tiếng hô kinh ngạc.

Khôi Mộ Lang tay cuốn một cái, loan đao liền từ Đồng Mộc Kháp tay bên trong bay ra, rơi vào trên tay hấn.

"Gậy!"

"Núi!"

"Sông!"

Loan đao, vẫn là cây đao kia. Nhưng ở bị rút vào Nguyên Dương qua đi, tựa hồ để nó lập tức tăng trưởng đến một trạng chi trưởng, cầu vòng cộ tăng lên, cuối cùng trở nên như ngưng huyết mặc.

Dưới đài đã nín thở.

Đây là Đoạn Sơn hà, chân chính Đoạn Sơn hà, uy lực cường đại, vượt xa vừa rồi Đồng Mộc Kháp.

Khôi Mộ Lang xoay tròn lấy thân thể, chém bay một đao, đánh xuống.

Này ma huyễn chém giết, tựa như là một vị cổ xưa thần linh hàng thế, chém xuống giết diệt thiên địa mọi vật một đao.

Tất cả mọi người cảm thấy tựa hồ tâm đột nhiên chìm xuống.

Phảng phất, bọn hấn thấy được toàn bộ sơn hà Thiên Địa, muốn bị tê lạnh hoàng hôn đưa vào đến vĩnh hằng trong bóng tối. . . Tại đây loại đặc biệt bầu không khí bên trong, có người lần lượt ngã xuống, đây cũng là bởi vì trong lòng tuyệt vọng vô cùng mà đã bất tỉnh.

Dịch Thiểu Thừa sắc mặt hào không dao động, thật dài kêu một tiếng.

"Thương —— "

Một đạo ánh bạc như rồng, đột nhiên theo dưới đài trong đám người vọt lên, huu một tiếng rơi vào Dịch Thiếu Thừa trong tay.

Dịch Thiếu Thừa rách thương, vung tay phát một cái, đầu ngón tay chỗ phát qua mỗi một tác thương thể, ngưng tụ thành mực nước đen.

Mãi đến đầu ngón tay quét qua, súng này lưỡi đao cấp tốc lại hóa như nung đỏ bàn ủi màu đỏ tươi về.

Dịch Thiếu Thừa ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, bỗng nhiên ở giữa thương bên trên tia lôi dẫn tỏa ra, ngăn ngại một sát na, hết thấy phun trào mà ra đích lôi mang quần tại thương bên trên, trường thương này liền biến thành dải ba trượng ngắn.

Này chiều dài, muốn so với đối phương một trượng đại đao, dài hơn, càng lớn, xuất sắc hơn.

Dịch Thiếu Thừa thương, vũng vàng đâm ra.

Tại đao cùng thương giao tiếp nháy mắt, va chạm sinh ra một chuỗi vô số khí kinh tại luận vô đài bốn phương tám hướng nổ tung.

Giữa đất trời, như một vòng ám áp Liệt Nhật chậm rãi dâng lên, khu trục đối phương mang đến bóng tối cùng âm lãnh.

Tất cả mọi người thấy, sầm chớp đại thương bẻ gãy nghiền nát phá mất màu đỏ lớn đao, một đường không thể ngăn cản đâm vào Khôi Mộ Lang thân thể, sau đó tại xuyên thủng Khôi Mộ Lang thân thể trong nháy mắt, cái kia thương bên trên chỗ có quang hoa biến mất, lộ ra ngân thương nguyên bản diện mạo. Nhưng ngân thương còn tại vũ vũ chuyển động, nó giống như biến thành một con ngân long, xoắn nát Khôi Mộ Lang ngực ở giữa hết thấy xương cốt cùng máu thịt, xuyên thủng thân thể, liền xông ra ngoài.

Khi tất cả hào quang biến mất, Khôi Mộ Lang cùng Dịch Thiếu Thừa một sai mà qua, thay đổi vị trí.

Mọi người lần nữa sinh ra ảo giác, thấy được một con ngân long theo hấn phía sau lưng chui ra, bay đến cái kia nho nhã trong tay nam nhân, mãi đến bị người kia một mực nắm chặt một lúc lâu sau mới chìm xuống, chậm rãi lộ ra thương lẽ ra hình dạng.

Coong!

Bảo đao theo Khôi Mộ Lang trong tay trượt xuống, kính thẳng cắm vào mặt đất, lạnh lạnh ánh trắng rơi vào mặt đao bên trên, một mảnh buồn bã.

Khôi Mộ Lang thân thể cũng không có ngã xuống, cứ như vậy đứng đấy, nhưng đầu đã rũ xuống, còn mở to trong mắt đã mất đi chỗ có quang mang . . . Hết thấy hết thấy đều tại nói cho mọi người, năm đó tuổi nhỏ thành danh, tung hoành Điện quốc vô địch thủ, chỉ sống ở trong truyền thuyết một đời Đao vương Khôi Mộ Lang, bị một cái nhìn như nho nhã người trẻ tuổi nâng thương cắn giết, bắt quả đối phương hợp lại lực lượng.

Truyền thuyết, từ đó lại không truyền thuyết.

Lúc này, toàn trường im lặng, Vô Nhai cũng thu hồi thể công, cũng không còn đi đánh Đồng Mộc Kháp. Hơi có vẻ đêm rét lạnh gió, tại hô gào lấy ——

...

Nhìn xem trên mặt bàn xuất hiện Dịch Thiếu Thừa, Đặc Kiều tâm cũng khản trương lên, nhưng khi nàng nhìn thấy Dịch Thiếu Thừa chỉ một chiêu liền giết Khôi Mộ Lang lúc, rung động trong lòng, ánh mắt nhưng lại thời thời khắc khắc đề phòng.

Ba!

Khôi Mộ Lang chết, khiến cho chưa ngồi được bao lâu Diễm Châu tăng tăng vô chỗ ngồi phụ tá lần nữa đứng lên, lạnh buốt sắc mặt, trong mắt tràn đầy phần nộ.

Một cổ mãnh liệt uy áp lúc này tán phát ra, chung quanh ngoại trừ cái kia kiếm sát mũ sắt thị vệ bên ngoài, tất cả mọi người sợ mất mặt, cũng không còn cách nào chống cự, dồn dập quỳ trên mặt đất.

Cổ này chấn khiến người sợ hãi uy áp, không là đơn thuần vũ lực, còn có một loại đến từ Thượng Vị giả thời gian dài cho người ta mang tới áp chế cảm giác, điểm này ngay cả Đặc Kiều cũng cảm nhận được, trong ánh mắt không thể ngăn chặn xuất hiện tia vẻ hoảng sợ, trên gáy thấm ra từng tia từng tia mồ hôi tinh.

Đây cũng là Diễm Châu!

Đây cũng là Điện quốc cao thủ đệ nhất nhân. Đặc Kiều giờ mới hiểu được, nếu thật là động thủ đánh lén, chính mình hẳn phải chết không nghi ngờ!

"Dịch Thiếu Thừa, ngươi cái này tội nhân, dám tới ta Điện quốc quấy rối, ngươi có biết đây là ta Điện quốc thần thánh nhất luận vô?" Diễm Châu xa nghiêng nhìn đài luận vô bên trên Dịch Thiếu Thừa lạnh lùng nói.

Thanh âm những nơi đi qua, dưới đài Điện quốc bách tính một mảnh tiếp lấy một mảnh quỳ trên mặt đất.

Dịch Thiếu Thừa nghe được tiếng nói quen thuộc này, chậm rãi quay đầu, đậm lạnh nhạt ánh mắt trở lại đi, xa nhìn cái kia Chí Cao nhìn trên đài Điện

Đây là cỡ nào quen thuộc lại tinh xảo cơ một không hai gương mặt, cỡ nào phách lối lại không ai bì nổi dáng vẻ bề bệ, trong chớp mắt này thậm chí khiến cho Dịch Thiệu Thừa đối nó sinh ra một loại không cách nào ngăn chặn phá hủy dục vọng.

Mấy hơi thở về sau, Diễm Châu sinh lòng một tia không nói rõ được cũng không tả rõ được hoang mang, "Mười năm này, trên đài nam nhân này hẳn là đã thay đổi."

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

"Chắc hẳn, người chính là Điền quốc lớn thừa Diêm Châu điện hạ đi." Dịch Thiệu Thừa rốt cục mở miệng, lông mày nhú lại, dùng giải quyết việc chung giọng điệu cố ý nói: "Tại hạ là Đại Hán sứ thần Kiêu Long, dâng tặng ta thiên triều bệ hạ chi mệnh đi sứ Điền quốc, lần này là chuyên tới để sưu tầm một ít chuyện."

Diễm Châu tự nhiên không rõ Dịch Thiểu Thừa trong hồ lô bán là thuốc gì đây, nói cho cùng, lúc trước nàng cùng Dịch Thiểu Thừa trở mặt, hoàn toàn là bởi vì Đặc Kiều may mắn được hấn cứu đưa đến.

Bởi vậy, Dịch Thiệu Thừa lần nữa xuất hiện ở đây, Diêm Châu lại không nghĩ sâu vào Dịch Thiệu Thừa giả mạo Kiều Long này một thân phận, nói, "Nguyên lai người chính là Kiều Long, này đến nếu như bốn vương tuyệt đối không nghĩ tới. Nếu là triều Hán sứ giả, vì sao lên lút tới nơi này?" Diêm Châu nhăn nẻi tính tình nói.

Thù mới hận cũ, Diễm Châu đối Dịch Thiều Thừa nhưng là không còn nhiều như vậy tính nhẫn nại, thậm chí ngay cả mặt mờ biểu thị tôn kính cũng không cần, trực tiếp vung tay lên, lại nói, "ta chẳng cần biết ngươi là ai, ngăn ta luân vũ. . . Liền là đại bất kính!"

Dịch Thiệu Thừa lời này vừa nói ra, đám người xông vào, liền Diễm Châu cũng không thể nói gì hơn.

"Cái gì, Khôi Mộ Lang giờ trò."

"Các người xem a, Diễm Châu trưởng công chúa đều đã chấp nhận. Chuyện này. . . Này Khôi Mộ Lang đơn giản đáng chết."

"Này triều Hán sứ giả, quả nhiên lợi hại a."

Đám người dồn dập biểu đạt bất mãn, Dịch Thiệu Thừa thấy chiếm cứ đạo đức thượng phong, lợi dụng một bộ khoan dung ngữ khí nói nói, "Diễm Châu điện hạ, nếu muốn tính sổ sách, cứ tới là được. Ta thân là Hán sứ, nếu không có một khóa công bằng chi tâm, thì sao có thể đại biểu ta Thánh Hoàng ý chí, tới này Điền quốc cùng các người biến chiến tranh thành tơ lụa."

"Nói như vậy, người hành động, đảo loạn chúng ta A Thái tuyên phạt, ngược lại là đáng giá ca tụng?"

Dịch Thiệu Thừa ngao nghễ gật gật đầu, thần tình kia kém chút đem Diễm Châu tức chết đi được.

Diễm Châu nhìn Dịch Thiệu Thừa thật lâu, lạnh buốt biểu lộ dần dần nhẹ nhàng xuống tới. Cuối cùng nói: "Kiêu Long sứ giả, mời tới bên này. Ta sớm liền muốn giết gà dọa khỉ, như thế thần thánh luận võ lại có người gian lận, coi là thật tội không thể xá, người tới ——"

Diễm Châu sau lưng tên kia áo giáp thị vệ đứng ra, một thoáng rơi vào đài luận võ bên trên.

Còn đắm chìm trong trong bi thống Đồng Mộc Khấp cảm giác được có người sau lưng, ngẩng đầu xem.

Một thanh kiếm to bỗng nhiên hạ xuống.

Giờ khắc này, hết thấy bách tính đều nghiêng đầu sang chỗ khác hai mắt nhắm nghiền.

Xùy ——

Không thể không nói, Diễm Châu thủ đoạn cực kỳ lợi hại, giết chết Đồng Mộc Khấp khiến cho lẽ ra có chút lòng leo dân tâm, lần nữa ngưng tụ lại.

"Kiêu Long Hán sứ, người đã tới ta Điền quốc, bốn vương lễ ra mở tiệc chiêu đãi cùng người. Chọn ngày không bằng đụng ngày, không bằng xin các hạ dịch bước ta tháng Hòa cung. . . Như thế nào a?"

Dịch Thiệu Thừa lạnh nhạt đáp lại, "Nếu trường công chúa tốt như vậy khách, kiêu nào đó từ chối thì bất kính. Mời!"

"Mời!"

Dịch Thiệu tướng trong tay ngân thương hất lên, cái kia ngân thương bị cái trong đám người khiêng cung độc nhãn tráng hán tiếp trong tay, giấu trong lòng chỉ bảo giống như đem thương ôm, sau đó cao giọng hô lớn: "Cung nghênh tướng quân, đi tới tháng Hòa cung!"

Liền, một đám tráng hán theo ô ép một chút bách tính trong đông chui ra ngoài, bọn hán cả đám đều người khoác triều Hán nhung giáp, chia làm hai nhóm, đứng ở luận võ dưới đài.

Bực này thanh thế, tuy chỉ có hai mươi người, lại cho người ta một loại cảm giác thiên quân vạn mã.

Chờ đến Dịch Thiệu Thừa đi xuống đài lúc, tất cả mọi người chấp nhất trường thương, đồng nói: "Cung nghênh tướng quân!" Thấp hồng thanh âm tại toàn bộ Điền quốc hoàng cung trước đó vang lên, thanh âm xông vào bầu trời, thật lâu không dứt.

. . .

Dịch Thiệu Thừa bị mở tiệc chiêu đãi về sau, Đặc Kiêu lại không thể tùy theo mà đi, bởi vì kế tiếp còn có tranh tài. Vô Nhai giao đấu Thiệu Ly.

Ngay tại hai người đối mặt thật lâu, chuẩn bị giao phong nháy mắt, Vô Nhai bỗng nhiên nhắc tay: "Điện hạ, ta nhận thua."

Vô Nhai xoay người sang chỗ khác, đối hết thấy người xem đều như thế ra hiệu. Đặc Kiêu trong lòng một hồi cảm thán: "Sur huynh rốt cục khai khiếu."

Thế là này nháy mắt, Thiệu Ly một quyền cứ thế mà đứng ở khoảng cách Vô Nhai phía sau lưng ba tấc chỗ, toàn bộ thân hình đều ngu ngơ ngay tại chỗ.

Ngốc như gà gồ!

A Thái, đối với người khác mà nói, thần thánh nhất bất quá.

Nhưng đối với Thiệu Ly, lại là hư danh mà thôi.

Thiệu Ly này một ngụm ác khí khó mà bình phục, nhưng hán lại trách không được Vô Nhai, kẻ ngu này hôm nay làm sao đột nhiên thay đổi, vậy khẳng định là tỷ tỷ chủ ý chứ sao.

"Ta hận nha!"

Thiệu Ly hơi vung tay, tức giận rời đi này luận võ đài.

Đêm khuya tiến đến về sau, Thiệu Ly vương tẩm cung, một mảnh đèn đuốc sáng trưng, nữ ca sĩ thanh nhạc, dào dạt mà ra.

Hán sớm đã phân phó ngự thiện phòng làm rất nhiều phong phú món ăn, mở tiệc chiêu đãi cái kia năm vị Tông Sur.

Mà một bên khác, Thiều Ly tí suất này mấy vị Tông Sư, cái trang trước hướng ngoài thành. Mãi đến sáng sớm hôm sau, bọn hắn mới tới mục đích.

Hạnh Hoa như phi, mắt không kịp giới hạn, chỗ ở trong đó hơi có hoa mai, nơi đây chính là mười dặm ỏ.

Mỗi lần đến mùa lúc, ở đây đêm không hết Hạnh Hoa liền sẽ nở rộ, chỉ là năm nay thời tiết hơi lạnh, ở đây vẫn như cũ là màu trắng nọ hoa.

Đặc Kiều thân mang mặc mạc quần áo, rất tốt làm nổi bật lên nàng hình thể, trang điểm trang dung hơi có vẻ lo nghĩ, cũng là rất sớm liền đến chỗ này.

"Thật đẹp phong cảnh." Một cái thanh âm quen thuộc bỗng nhiên xuất hiện ở Đặc Kiều sau lưng, "Thiều Ly!"

Lần này, Thiều Ly tới tứ đều ngừng ở bên ngoài, mà là một người tiến vào mười dặm ỏ Hạnh Hoa chỗ sâu.

Đặc Kiều nhú nhú mày, nhưng không đợi nàng mở miệng, Thiều Ly không kịp chờ đợi lại nói: "Tỷ tỷ, ngươi thật có lòng tin, đánh bại Diễm Châu cái kia lão yêu bà sao. Vì sao như vậy gấp rút, chúng ta liền thời gian chuẩn bị đều không có?"

Đặc Kiều đương nhiên sẽ không nói cho Thiều Ly, tất cả những thứ này đều là bá Diễm Châu ban tặng.

Trước mắt Diễm Châu đối Dịch Thiều Thừa đã ẩn chứa sát cơ.

Thời gian kéo lâu, thể cục càng thêm khó liệu.

Cho nên sớm vào hôm nay luận võ lúc, Đặc Kiều đã tới cùng Thiều Ly gặp qua một lần, chuẩn bị tùy thời khởi binh. Đục nước béo cò cũng tốt, lời định một kích cũng được, hết thấy thủ đoạn đều chỉ là vì bảo hộ Dịch Thiều Thừa an toàn.

Ẩn giấu đi mục đích thực sự, Đặc Kiều gạt ra một nụ cười khổ.

"Đệ đệ, thuyền đại nạn quay đầu. Ngươi thử tưởng tượng, những năm gần đây, chúng ta vẫn luôn sống ở nàng bóng mờ phía dưới, chúng ta nên đột nhiên tập kích, đánh nàng một trở tay không kịp mới có phần thắng."

"Cái kia, cái kia như thế nào mới có thể tập kích?" Thiều Ly truy vấn, "Chớ nói nàng dưới trướng những cái kia thần xạ thủ nhóm, từng cái vô cùng khó đối phó. Liền Diễm Châu một người đứng ở nơi đó, cũng không ai dám đi động nàng. Ta thực sự không biết, tỷ tỷ sao sẽ nóng lòng như thế a!"

Thiều Ly nói xong, đem đằng sau câu kia "Này không giống ngươi a!" Thu hồi đi, mà là nhìn xem Đặc Kiều.

Đặc Kiều từ trong ngực lôi ra cái viên kia tản ra nồng đậm khí tức U Tần Thiên Quả.

"Hết thấy đều bởi vì cái này. . ."

Thiều Ly nhìn xem này miếng Lục Nhân Thiên Quả, biết bởi vì cái này đã khiến cho triều Hán cùng Điền quốc xung đột. Còn chỗ sâu bí mật, Thiều Ly cũng không biết, như nói thật cũng không muốn biết, vô luận là Ung Nguyên hoàng đình vẫn là toàn bộ Điền quốc, Thiều Ly vẫn là rất rõ ràng phân lượng của mình, còn không có cường đại đến ngăn ngại này các loại bảo vật tình trạng.

"Ta sẽ dùng vật này điều đi Diễm Châu. Chỉ cần nàng vừa đi nội thành chắc chắn trống rỗng, ngươi nhất định phải lập tức diệt trừ Diễm Châu tại ung nguyên hết thấy căn cơ. Ta cũng sẽ phái người giúp ngươi!"

"Tỷ tỷ như có thể điều động bên người hảo thủ. . ." Thiều Ly yên lặng một lát, lại nói, "coi như không thể nhỡ tận gốc, cũng có thể làm cái bảy tám phần."

"Còn trăm trăm chân chết còn gãy gãy, cũng chỉ có thể như thế. Ở trong thư phòng của ta sớm có một phần danh sách, đều là Diễm Châu phe phái tướng tài đặc lực. Hi Vân sư thúc biết thứ này chỗ, nàng sẽ dốc sức giúp ngươi, còn có Cáp Lỗ tộc trưởng, Vô Nhai, đều có thể mặc cho ngươi điều khiển, như thế nào?"

"Đây là tốt nhất, hết thấy dư nghiệt đều không thể lưu" Thiều Ly sau khi nghe xong kích động không thôi, sau đó cúi đầu cúi đầu: "Tỷ tỷ, ta là ngươi thân đệ đệ, người thân là nhất. Khi nào động thủ, lần này đều dựa vào ngươi an bài."

Hai người ánh mắt chạm nhau, Đặc Kiều trịnh trọng nhẹ gật đầu.

"Thiều Ly, ta còn tra ra Diễm Châu bên người cái kia áo giáp hộ vệ, tên là Hôn, là Khương tộc Thiều chủ bị Diễm Châu huấn luyện trở thành Vương Giả cảnh cao thủ, ngươi làm việc quá trình bên trong, nhớ lấy phòng bị."

"Hiểu rõ!"

"Ngươi đi về trước đi, thời gian lâu dài tất nhiên sẽ bị cơ sở ngầm phát giác, cáo tri cô cô. Hi Vân sẽ đi tìm ngươi."

. . .

Thiều Ly sau khi rời đi không lâu, Đặc Kiều sắc mặt mới thư giãn, mãi đến nhìn xem này Hạnh Hoa đầy trời lúc, tâm tình mới hoàn toàn biến tốt.

"Mặc kệ, theo gió mà đi cũng tốt, theo gió điều tàn cũng được. . ."

Nói một mình một câu, Đạc Kiều phao khước hết thầy phiền não, nhìn lên trên trời mặt trời dần dần lặn về tây, thể xác và tinh thần của nàng không khỏi do dự, người cũng biến thành có chút thấp thòm.

Sau đó không lâu, một vệt thanh tú tựa như đạo cô thân hình mang theo vô số Hạnh Hoa, bay vào rừng, rơi vào Đạc Kiều bên người.

Đây là Hi Vân.

"Bọn hần tới." Hi Vân thấy một lần Đạc Kiều lại nói, "cái kia Diễm Châu bình thường đáng giận."

"Thế nào? Đến cùng thế nào."

"Hần cũng là không có chuyện gì." Nói đến đây, Hi Vân trên mặt lại sinh ra một phen sắc mặt ửng đỏ, Đạc Kiều hỏi mới biết được, nguyên lai đêm qua một đêm, Dịch Thiệu Thừa uống rượu không xuống năm học, Diễm Châu không có điều tra ra Dịch Thiệu Thừa mục đích tới nơi này, cuối cùng vô kế khả thi, vậy mà khiến cho. . . Khiến cho. . . Khiến cho một chuyến cung nữ, giả tá vũ đạo tên, dụ hoặc Dịch Thiệu Thừa.

Ngắm lại ở trong đó quá trình, khiến cho Hi Vân cũng ấp úng, Đạc Kiều cũng thẹn thùng hỏi nàng đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Bất quá, cái kia Hi Vân cuối cùng vẫn vỗ ngực nói, "Dịch Thiệu Thừa nhưng thật ra vô cùng có mấy phần có thể chịu, khiến cho Diễm Châu lấy giỏ trúc mà mức nước công dã tràng, ha ha ha."

Nghe này, Đạc Kiều cũng hi hi cười ra tiếng, cuối cùng làm bộ không vui hỏi, "Hần thật không có. . ."

"Không có!"

Hi Vân trịnh trọng nói. Nói xong, Hi Vân trong lòng còn đang suy nghĩ, trên thế giới còn có nhìn xem một đám trang điểm lộng lẫy cực điểm mỹ hoặc mỹ kiều nương, lại có thể không nhúc nhích đàn ông.

Đạc Kiều lại hỏi.

"Vậy bọn hần. . . Hiện tại ở đâu, có không an toàn rồi đi?"

Hi Vân trả lời, "Đội xe ngựa ngũ, đang hướng mười dặm ỏ mà đến. Vô Nhai cái kia hồn tiểu tử, cũng cùng nhau tới."

Đạc Kiều nhẹ gật đầu, ánh mắt chảy ra chờ đợi chi ý.

Rất lâu sau đó, kim hồng sắc chiếu rọi Hạnh Hoa bên ngoài, rốt cục nghênh đón một đội rong ruổi tuần mã, người đi đường này làm lại chính là triều Hán đội ngũ, người cầm đầu Dịch Thiệu Thừa, sắc mặt hồng nhuận phon phớt trong suốt, gò má trái bên trên sinh trường ra một đạo thật nhỏ ẩn ký, đúng là lúc trước chịu nhục lưu lại hỏa độc vết sẹo.

Cũng là cũng tốt, cái này khiến hần nho nhã bên trong bỗng dưng lại nhiều hơn mấy phần kiết ngạo.

"Dịch Thiệu Thừa!"

Đạc Kiều nghênh ra, đứng tại đường đi một bên nhìn ra xa. Nàng mặc dù đã sớm nghĩ khẽ gọi một tiếng cha, nhưng không biết lại vì sao lại một mực không cách nào kêu ra miệng, chờ nhiều năm như vậy, đáy lòng một loại nào đó tưởng niệm lại là đang thay đổi.

"Là Kiều nhi. Các người chờ ta một chút." Dịch Thiệu Thừa xa xa thấy bên kia khả nhân nhi, đem ngựa đứng ở mười dặm ỏ phía ngoài rừng cây dưới, quay đầu ngắm nhìn đồng hành mà đến Vô Nhai, vỗ vỗ bả vai, nói: "Tiểu tử, đừng quên ta mới vừa rồi cùng người nói, đợi sau khi ta rời đi, phải thật tốt bảo hộ sự mệnh của người an toàn."

Vô Nhai ướt át con mắt kẹp lấy một tia không muốn, "Ta biết rồi. Chỉ là. . . Sư phó cũng đừng làm cho nàng khóc nữa."

"Tiểu tử ngốc."

Dịch Thiệu Thừa đi bộ đi vào Đạc Kiều trước mặt, nói, "Nha đầu."

Đạc Kiều cười nhạt một tiếng, nàng bây giờ lại là phi thường mâu thuẫn. Biết rất rõ ràng Dịch Thiệu Thừa không thể lưu tại nơi này, lại lại nghĩ không ra biện pháp gì giữ lại hần. Loại đau này, nói không nên lời, không nói gì bên trong lại cực kỳ nặng nề.

Dịch Thiệu Thừa dẫn đầu đánh vỡ xấu hổ không khí, nói, "Chắc hẳn người cái kia hi Vân sư thúc đều nói cho người biết đi, Diễm Châu trò ngại ta là triều Hán lai sứ thân phận, căn bản không dám đối ta có ý tưởng gì khác."

"Ha ha, ta ngược lại thật ra nghe nói, Diễm Châu đối người sử qua mỹ nhân kế."

"Ừ? Người đây đều biết." Dịch Thiệu Thừa vẻ mặt hơi đỏ lên, gãi gãi đầu, nghiêm mặt nói, "cha ta cũng không phải loại kia người tùy tiện. Khụ khụ. . . Tốt, chuyện này tới Diên quốc, có thể cùng người lại gặp một lần ta cũng không tiếc. Chỉ là. . ."

Đặc Kiều nghe vậy phát giác có cái gì không đúng, liền vội hỏi, "Người . . . Người bây giờ muốn đi sao? Có thể hay không nhiều đợi một thời gian ngắn."

"Ách?"

Dịch Thiếu Thừa trong lòng hơi động, hẳn đương nhiên biết mười năm này về sau trùng phùng, được không dễ, nhưng bây giờ bày ở sự tình trước mặt lại quan trọng hơn, hẳn cần đem U Tẩn Thiên Quả mang về triều Hán.

Bằng không, Đặc Kiều cũng sẽ ở vào càng thêm tình cảnh nguy hiểm, liền Diễm Châu cùng Cửu Đầu Thi Thửu đám người này cũng sẽ nườm nượp mà tới, đến lúc đó vô luận là chính mình vẫn là Đặc Kiều, sẽ chỉ bề bộn nhiều việc chạy lang thang.

"Cha. . ."

Đặc Kiều lại nhẹ nhẹ kêu một tiếng Dịch Thiếu Thừa, ngậm lấy nước mắt, cầm trong tay U Tẩn Thiên Quả đưa cho Dịch Thiếu Thừa, "Người đi đi. Đi thôi. . . Đi, về sau liền không nên quay lại. Không nên đánh loạn ta thanh tịnh và đẹp đẽ sinh hoạt."

Dịch Thiếu Thừa khầu đầu, mong muốn trấn an thương tâm Đặc Kiều, tay còn không có phủ đến Đặc Kiều đầu vai liền bị đẩy ra.

Đặc Kiều đã xoay người, hướng rừng Hoa Đào bên trong đi đến.

Dịch Thiếu Thừa hơi sững sờ, tuyệt đối là không nghĩ tới Đặc Kiều nói trở mặt liền trở mặt.

Quả thật, Đặc Kiều có một vạn cái lý do muốn đem Dịch Thiếu Thừa lưu lại, nàng lại biết làm như vậy tuyệt đối không thể, bởi vì nàng còn muốn trông cậy vào Dịch Thiếu Thừa mang theo U Tẩn Thiên Quả rời đi, hấp dẫn theo sát mà tới Diễm Châu đám người, duy chỉ có như thế, mới có thể cùng Thiếu Ly liên hợp lại, diệt trừ Diễm Châu thâm tàng tại ung nguyên trong hoàng thành nhanh vuốt nhóm.

Cái này nho nhỏ kế hoạch, thậm chí ngay cả Dịch Thiếu Thừa đều không thể nói cho —— bởi vì Đặc Kiều biết, hẳn là tuyệt đối sẽ không mang chính mình đi tới Đại Hán hướng!

Hoặc là, cho dù không cần nơi đây giang sơn, chính mình theo Dịch Thiếu Thừa đi Đại Hán triều, thì phải làm thế nào đây? Thật là, đi làm hẳn cả đời con gái sao?

Điền quốc là nhà.

Điền quốc mới là nhà mình!

Đặc Kiều bờ môi trắng bệch, run run lập đi lập lại báo cho chính mình, tận lực nhịn xuống không khóc thành tiếng.

Dịch Thiếu Thừa nhìn xem Đặc Kiều dáng vẻ hào sảng bóng lưng, mặc dù cách xa nhau xa ba, bốn trượng, lại như là cách xa nhau thiên sơn vạn thủy, trong lòng của hắn trống rỗng, cũng không biết như thế nào đi an ủi, cũng không biết có nên hay không đi an ủi.

Đặc Kiều lại dừng bước lại, ngữ khí giống như là hạ quyết tâm, nói: "Cha."

"Thế nào, còn có lời gì muốn nói với ta?" Dịch Thiếu Thừa vui mừng cười một tiếng, lại khó nén trong đó đắng chát.

Đặc Kiều đưa lưng về phía Dịch Thiếu Thừa, một bên nói một bên rơi lệ, nói: "Su tôn ta —— Thanh Hải Dục, này nhiều vài năm nay, một mực không thể quên người. Khi đó ta còn tuổi nhỏ, không biết trong đó là cảm giác gì, về sau, về sau, về sau ta trưởng thành, dần dần hiểu rõ đây là một phần ái mộ chi tình. Người nếu có tâm, nên trước lúc rời đi, cùng nàng một lần!"

Nhắc lên Thanh Hải Dục, Dịch Thiếu Thừa tâm tình lần nữa khẽ run lên.

Dịch Thiếu Thừa duy nhất có qua tiếp xúc da thịt nữ nhân, chính là nàng, nói thật ra, mình tại Đại Hán hướng những năm gần đây sinh hoạt cũng có rất nhiều không dễ, cũng không phải là không có nghĩ qua An gia Lập Mệnh sự tình.

Nhưng Dịch Thiếu Thừa nhiều năm qua không thấy Đặc Kiều cùng Vô Nhai, trong lòng sớm đã coi bọn họ là người nhà họ Thành, ngoại trừ Thanh Hải Dục bên ngoài, chỉ sợ cũng dung không được nữ nhân khác đi.

"Liền làm phiền người cùng Thanh Hải Dục nói một câu, đa tạ những năm gần đây, nàng thay ta chiếu khán người. Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, Kiều nhi, ta đi."

"Thật muốn đi?"

Quả thật có một ngàn lần chuẩn bị, nhưng đến giờ phút này, Đặc Kiều rốt cục không chế không nổi tâm tình của mình, quay đầu ngăn đầy nước mắt nói: "Cha, hoặc là, người dẫn ta đi thôi. Hồi trở lại triều Hán cũng tốt! Ta cũng không tiếp tục muốn làm gì vương nữ. Van cầu người, dẫn ta đi đi, cha!"

"Không được!"

Dịch Thiếu Thừa chém đinh chặt sắt cự tuyệt. Hẳn cảm thấy nói như vậy lại có chút không ổn, tổn thương con gái cũng là kiện hắn làm không chuyện xảy

"Làm sao đột nhiên, giống như mạnh mẽ hơn không ít?"

Sư đồ hai người, cách không mà trông

Cái kia Đạc Kiều hiển nhiên là vội vã có chuyện gì, khiến cho Thanh Hải Dục cũng sinh lòng một sợi nghi vấn. Thế là Thanh Hải Dục bay nhào mà xuống, "Ngươi đưa bé này, hôm nay làm sao đột nhiên tới. Ngươi cũng đã biết như lại xông hơn trăm trượng, liền sẽ kích hoạt mạnh mẽ nuốt chửng cấm chế, đến lúc đó ngay cả ta cũng cứu không được ngươi. . ."

"Sư phó!"

Đạc Kiều cắt ngang Thanh Hải Dục lao thảo, đi thẳng vào vấn đề nói, "Dịch Thiệu Thừa đi vào Điền quốc."

"Cái gì? Hắn thật tới."

Thanh Hải Dục chợt giật mình, nghĩ đến nam nhân kia dung mạo, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ say xộp giong ý, liền không thể ngăn chặn mong muốn đi gặp một lần.

Nhưng mà Đạc Kiều lần nữa cho Thanh Hải Dục nặng nề một kích.

"Hắn đã rời đi."

Thanh Hải Dục tâm tình có thể nghĩ, lập tức nhủ mảy, liếc mắt Đạc Kiều, trách oán về mặt không cần nói cũng biết.

"Thế nhưng. . ."

"Bà cô của ta ơi, nhờ ngươi đem lời một lần nói xong"

Đạc Kiều nhìn chằm chằm Thanh Hải Dục đẹp đẽ có một không hai dung nhan, trọn vẹn nhìn kỹ tốt mấy hơi thở, có chút ghen ghét, cũng có chút bất đắc dĩ

"Thế nhưng ngươi như theo ta đi truy, cố gắng còn có thể theo đuổi."

"Vậy còn chờ gì, đi a. . ."

Thanh Hải Dục một phát bắt được Đạc Kiều thủ đoạn, trực tiếp đăng vân rời đi này thanh tịnh và đẹp đẽ chỗ tu hành.

. . .

"Thanh Hải Dục đã động tình, con đường tu luyện cuối cùng rồi sẽ chẳng làm nên trò trống gì." Thanh âm trầm thấp theo khác một cái ngọn núi bên trong vang lên.

"Thế nhưng là sư phó, tả sứ nàng vu vô đồng tu, liền sư tổ lúc trước đều nói qua, nàng là Hạc U giáo tốt nhất Thánh đồ." Khác một cái tuổi trẻ thanh âm nói.

"Vô đạo vô tận đầu, vu pháp cũng không phản cuối, mặc dù Thanh Hải Dục thiên phú siêu quần bạt tụy, cũng không có khả năng nhất tâm lưỡng dụng trở thành hai mạch Chí Tôn. Nhiều năm qua nàng có thể như thế, đã cực kỳ miễn cưỡng. Bây giờ động tình, tâm liền loạn, chỉ sợ đời này không tiến thêm tấc nào nữa."

Theo Hạc U vực quần núi nhìn lại, trong đó trên một đỉnh núi có sơn động, trước sơn động đang đứng một già một trẻ.

Thanh âm kia chính là lão già phát ra, nói xong, hai người lui về trong động phủ, tiếp tục lâm vào vĩnh hằng tu hành trạng thái.

. . .

Dịch Thiệu Thừa trốn đi tin tức này, cũng rất nhanh liền truyền đến hoàng cung các cái thế lực trên tay.

Tháng Hóa cung đồng tước đài, một phương nào ngọc thạch trên giường, Diễm Châu đạt được hộ vệ Lung Hề tỉnh báo về sau, xốc lên giường thom, trần truồng đi ra.

"Dịch Thiệu Thừa, chớ đừng tưởng rằng, ta không biết ngươi tới Điền quốc mục đích, này U Tẩn Thiên Quả tại đông lĩnh trên núi không biết bao nhiêu năm tháng, lại có thể vô có làm lợi các ngươi triều Hán. Đã là ta Điền quốc đồ vật, Thần nhân cỗ mộ nên để ta tới lấy. Ha ha. . ."

Thân ở triều Hán vai phản diện văn thần lý nước thật làm Điền quốc nội ứng, sớm đã đem hết thảy âm thầm nói cho Diễm Châu. Bất quá, nhắc lên Dịch Thiệu Thừa, một cách tự nhiên không thể bớt một người khác.

"Còn có, Kiều nhi, cái gọi là dưa hái xanh không ngọt. Đã ngươi tâm thủy chung đều tại người Hán bên kia, lần này chúng ta cô cháu ở giữa, cũng lại không cái gì tình nghĩa. Chờ ta diệt Dịch Thiệu Thừa, ban thưởng ngươi —— đoạn tuyệt!"

Một cổ vè đùa cợt, theo Diễm Châu trên mặt thoáng hiện.

Sau đó, tắm gội, thay quần áo, giương ra yếu điệu cực hạn đáng người.

Tiếp theo, Diễm Châu gọi Lung Hề, thì thầm một trận về sau, nàng theo bay bổng trăm trượng đồng tước đài nhảy xuống, giống như tựa thiên tiên hưởng Dịch Thiệu Thừa vị trí lướt tới.

...

Ung nguyên ngoài thành, ban đêm, cô gió kêu rên, khắp nơi đen kịt, núi xa phảng phất tại ô yết.

Xoạt!

Một đốm lửa tại Hồ Lô cốc sâu trong bóng tối tỏa ra, sau đó bay xuống Hòa tinh rơi đang khô héo trên cành cây, đã biến thành Hòa đốt lên, vài điểm Hỏa quán quanh ở cùng một chỗ, bùng nổ, hình thành một cái lửa nhỏ chông chất.

Nhỏ trước đồng lửa, khoác lên áo choàng đàn ông hướng bên trong thêm lấy củi đốt, mãi đến nhiệt độ chung quanh có chỗ lên cao về sau, hắn mới lấy xuống mũ trùm. Người này là Dịch Thiệu Thừa.

"Nếu người đã đến đông đủ, liền lên đường đi." Dịch Thiệu Thừa đứng lên, nhắc thương gõ mặt đất, hai mươi người lập tức đứng lên, yên lặng thu thập xong tất cả hành trang, toàn bộ đào thân lên lưng ngựa.

Theo Dịch Thiệu Thừa dẫn đầu ra khỏi sơn cốc, những người còn lại cũng theo sát đằng sau.

Hồ Lô cốc lối vào thung lũng hẹp dài, con đường chật hẹp, hai mặt đều là khóm bụi gai. Trời tối, thấy không rõ đường, lại không nên đốt đuốc, tất cả mọi người chỉ có thể cẩn thận tiến lên. Đây đã ngoại hoang vu còn nhiều lợi hại rắn Cự Mãng vật, không ít lần bóng bay ra bên ngoài bờ thanh âm để cho người ta nghe đều cảm thấy tê cả da đầu.

Hôm nay còn không trăng ánh sáng, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra được những cây dây dưa tựa như quỷ mị, để cho người ta không khỏi có chút trong lòng sấm hoảng.

Nhưng cũng may, lập tức muốn đi ra miệng cốc.

"Không tốt!" Mọi người ở đây sắp xuất cốc khẩu thời điểm, có người đột nhiên hô.

Trong lòng mọi người khẩn trương, cảm giác không đúng, vội vàng nhìn bốn phía, cuối cùng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong bóng tối, có thật nhiều âm trầm đồ vật vẩy xuống dưới.

"Là đại la lưới!" Có người hô.

Cạch ——

Trong bóng tối một hồi bình khí vang lên thanh âm, lộ ra càn chọi tai.

Cạm bẫy là trong quân doanh thường dùng bẫy rập vũ khí một trong, từ trên trời rơi xuống, rơi vào nhân mã trên người, bốn phía một bên sẽ nhanh chóng đè xuống, trong lúc nhất thời rất khó tránh thoát, muốn chạy trốn đều sẽ bị ô lưới cho ngăn trở. Mà đại la lưới là dùng thanh đồng vẽ thành sợi tơ, gia nhập vào tơ tầm dây thùng bên trong bện mà thành, nặng không nổi, cái kia tính bền dẻo cường độ, mặc dù đao kiếm đều bổ chém không đứt.

Có thể cho dù như thế, cũng trong bóng đêm "Kho lang" vài tiếng về sau, tóe làm bắn ra Hòa tinh, đại la lưới toàn bộ nát.

"Đây là địch nhân tìm tòi trước khi hành động kẻ sách!" Dịch Thiệu Thừa cầm trong tay ngân thương, thấp giọng quát nói.

Tất cả mọi người hiểu rõ ý tứ này, có thể khi bọn hắn vừa trốn ra khỏi sơn cốc, một người liền ngăn ở đằng trước.

Dịch Thiệu Thừa ghim ngựa ngừng bước, người này trước mặt không là người khác, đúng là Cửu Đầu Thi Thửu.

"Khắc khắc khắc khắc. . . Chúng ta lại gặp mặt, Kiều Long, ta nói qua, sẽ đem người này thân tốt da thịt lột thành thịt băm."

Cửu Đầu Thi Thửu vung lên công lên đại đinh, hướng mặt trước ném một cái.

Khanh ——

Liền mặt đất run rẩy dữ dội, mặc dù Dịch Thiệu Thừa đã lui lại, có thể chiến ngựa vẫn như cũ nhận lấy kinh hãi, hí lên lấy đứng lên, lay động móng trước, cực nhọc thua thiệt hẳn khí lực lớn lại thuật cưỡi ngựa thành thạo, lúc này mới chế trụ chiến mã.

"Tướng quân! Chúng ta đã bị bao vây!" Hạng Trọng thấp giọng quát nói.

Dịch Thiệu Thừa vội vàng nhìn bốn phía, quả nhiên đen như mực dưới bóng đêm, từng cái người mặc y phục dạ hành người liền giống như cái bóng làm thành một vòng, đem tất cả mọi người vây ở bên trong.

Dịch Thiệu Thừa trong lòng xiết chặt, trầm giọng nói nói, "hừ, Cửu Đầu Thi Thửu, ai cũng cho là ngươi có thể ngăn cản bản quan. Ta chính là Thánh thượng khâm sai, ngươi thật muốn tìm chết sao?"

Nói xong, Dịch Thiệu Thừa đầu thương hoành chỉ, phía trên bạch mang phun hiện, còn như tinh hóa một dạng chiếu sáng toàn bộ không gian.

"Ta cũng không cần biết ngươi là cái gì quan, giao ra đi." Cửu Đầu Thi Thửu nói lời này lúc cũng không có vờn tay, âm trầm con mắt híp, gấp nhìn chăm chăm Dịch Thiệu Thừa nhất cử nhất động.

"Giao cái gì?"

Dịch Thiệu Thừa thân nhiên nói.

"Đương nhiên là U Tẩn Thiên Quả! Ngươi như vi phạm bản tôn ý nguyện, ta đây liền giết sạch ngươi tất cả nhân mã, dùng này khẩu đại đỉnh đồ nấu ăn tâm can của bọn họ. Nếu như cho ngươi ta bảo bối, chết chỉ là ngươi một cái, những người còn lại —— ta có khả năng cân nhắc buông tha." Cửu Đầu Thi Thửu đỏ tươi ánh mắt híp mắt cùng một chỗ, liếm môi một cái.

Hắn lời nói này, mục đích là tại tan rã Dịch Thiệu Thừa chỗ đội ngũ.

Đương nhiên, chỉ dựa vào mấy câu nói đó, hiển nhiên không cách nào đi đến mong muốn mục đích, thế là Cửu Đầu Thi Thửu lại nói: "Ngươi cũng là mang bình đánh trận lão tướng, ta đám huynh đệ này, đều là Vương Giả cảnh cao thủ. Đội ngũ của ngươi sao, có mấy cái Vương Giả cảnh? Ta xem một chút —— ha ha, nhiều hơn phân nửa đều là Tông Sư mà thôi, ai ưu ai kém, ngươi rất rõ ràng. . ."

Dịch Thiệu Thừa không nói chuyện, xem ra lại là có chút do dự.

"Tướng quân không thể cho!" Trong đội ngũ có người lập tức trở về nói.

"Tướng quân! Chúng ta nguyện liều mạng một trận chiến!" Lại có người nói nói.

"Nào đó nguyện tử chiến đến cùng, tướng quân hạ lệnh đi!" Có người khản nhưng nói.

Dịch Thiệu Thừa vui mừng gật đầu, hắn chỉ đội ngũ này, hơn phân nửa đều là năm đó đi theo Kiều Long hãn tướng dũng tốt, tất cả mọi người là từ trong đồng người chết bỏ ra tới, tình cảm cùng tín nhiệm tự nhiên không thể nói. Còn lại bốn năm người, thì là Hoàng đế khâm điểm đi theo quan võ, như nói thật đều là Vương Giả cảnh tu vi đặt cơ sở, đối Hoàng đế tuyệt đối trung thành. Lần này, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ Dịch Thiệu Thừa đem thật vật và đặc thù U Tẩn Thiên Quả chấp tay nhường cho.

Dịch Thiệu Thừa khẽ ừ, lại tương đương không có hồi trở lại những người này, mà là đưa tay móc vào trong ngực, do dự đem một con hộp gỗ nhỏ con đem ra.

"Khắc khắc khắc khắc. . ." Cửu Đầu Thi Thửu đắc ý cười.

"Tướng quân không thể!" Những người còn lại khản giọng kiệt lực hô.

Nhưng, Dịch Thiệu Thừa vẫn là đem hộp ném về Cửu Đầu Thi Thửu.

Những người còn lại ánh mắt một hồi bi thương tuyệt vọng.

Cửu Đầu Thi Thửu cuồng tiếu, lúc này mới vờn tay ra chuẩn bị tiếp được , vừa nói ra:

"Ngươi yên tâm! Ta nói được thì làm được! Chỉ giết ngươi một người, những người còn lại. . ."

Đang ở Cửu Đầu Thi Thửu nhanh cầm tới hộp đặc ý thời điểm, Dịch Thiệu Thừa bỗng nhiên thúc ngựa mà lên, nâng thương bay bổng đâm một cái, một đạo lăng lệ thương kinh thoáng qua nổ bắn ra mà ra, liền rơi vào cái hộp kia bên trên.

Ầm!

Hộp nháy mắt nổ tung, một cổ màu trắng tro bụi bạo tung tóe che đầy bốn phía.

"Sinh phần xám. . . Kiều Long ngươi đáng chết! ! !" Cửu Đầu Thi Thửu trong khoảnh khắc trùng kếp, bị vội phản mê con mắt, căn bản không mở ra được để phán đoán bốn phía tình huống. Hắn nghiêm nghị rống to, thế nhưng biết tiếp xuống Dịch Thiệu Thừa khẳng định sẽ công kích hắn, vội vàng tay hướng phía trước duỗi ra, bắt lấy cái kia nấu người đại đỉnh, hướng phía bốn phía một cái quét ngang.

"Giết." Trong bóng tối Dịch Thiệu Thừa lạnh giọng tra nói.

Nguyên lai tướng quân đã sớm chuẩn bị!

"Giết!"

Những người còn lại hưng phấn gầm nhẹ một tiếng, nhảy xuống chiến mã giết hướng bốn phía, trong lúc nhất thời đám người giao đánh nhau.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Lãng trì chi hình

Dịch Thiệu Thừa đội ngũ này bên trong, mặc dù ít người, có thể từng cái thực lực ít nhất đều đạt đến tông sư cảnh nhất phẩm, thậm chí là nửa bước Vương Giả cảnh, thực lực mạnh mẽ không phải bàn cãi. Cũng là Cửu Đầu Thi Thửu đội ngũ càng không tầm thường, mặc dù số người so Dịch Thiệu Thừa ít một chút, từng cái cảnh giới lại đều cao hơn.

Cũng may, Dịch Thiệu Thừa biết các huynh đệ còn có thể ngăn cản một lát, thừa dịp Cửu Đầu Thi Thửu còn chưa khôi phục lại, Dịch Thiệu Thừa toàn thân khí tức run lên, đầu ngón tay phát qua thân thương, liền thương thép liền biến thành màu đen như mực, đầu thương đỏ như bàn ủi, cả thanh thương sấm chớp vỡ, Dịch Thiệu Thừa toàn thân cũng thịnh thoảng Lôi Xà mưa loạn, tựa như là Lôi thần hóa thân.

Sát Long Thần Thương!

Dịch Thiệu Thừa trực tiếp động chí cường sát chiêu.

Thân hình hóa thành vô số tàn ảnh, theo bốn phương tám hướng công kích tới không cách nào mở mắt Cửu Đầu Thi Thử.

Cửu Đầu Thi Thử mặc dù thờ gập, bất đắc dĩ, cũng là cái này cũng không ảnh hưởng hẳn nhiều ít thực lực. Trong bóng tối vốn là thấy không rõ, mở mắt cùng nhắm mắt không kém bao nhiêu, lại thêm hẳn cảnh giới cao, mùi máu tanh giết chóc kinh nghiệm càng phong phú, tại gần gũi một hồi cuồng loạn về sau liền thích ứng không mở mắt trạng thái.

Nấu người đại đỉnh, tại hai tay sai bên dưới nhẹ như lông hồng.

Mỗi lần cùng Dịch Thiếu Thừa thương và chạm, đều sẽ bộc phát ra kích liệt trùng kích, chung quanh cuốn lên lệ phong.

"Chết!"

Giao thủ thật lâu, Dịch Thiệu Thừa rốt cuộc tìm được Cừu Đầu Thi Thử sơ hở, nâng thương vọt tới trước, một thoáng liền muốn khẩu súng theo Cừu Đầu Thi Thử nghiêng tai quăng vào, tại chỗ đem đầu chọc thủng, óc quấy nát.

Nhưng mà hết thấy này đều tại Cửu Đầu Thi Thử nằm trong tính toán.

Cửu Đầu Thi Thử bỗng nhiên xoay người lại, to lớn đình phanh hướng về phía Dịch Thiểu Thừa, cùng lúc đó này thanh đồng đại đình đột nhiên biến đỏ, hô một tiếng đốt lên, ngọn lửa màu vàng này thoáng qua liền biến thành màu đỏ.

Khắp nơi vì thế đỉnh chiếu sáng.

"Không tốt!" Dịch Thiệu Thừa trong lòng xiết chặt, bị ngọn lửa đại đình đập trúng đồng thời, nhưng sắc bén kia mũi thương mang theo lẳng lẹ thương kinh, một cái chớp mắt cũng đem Cửu Đầu Thi Thử nửa gương mặt liên thông lỗ tai cùng nhau thái nhỏ.

"Phốc. . ." Rơi xuống đất Dịch Thiệu Thừa dựa vào thương thép chống đỡ thân thể, trong cơ thể nghịch huyết bắn ra.

Một bên khác Cử Đầu Thi Thử một tay vác lên đại đình, một tay sờ lấy chính mình hé mở bộ xương sấm nhiên mặt, đau nhức nhe răng trợn mắt, nhưng lại cười lớn không ngừng, đặc biệt âm u đáng sợ, không khí kinh khủng tới cực điểm.

"Mùi vị như thế nào?" Cửu Đầu Thi Thửu kéo xuống bô xương trên mặt kẻ cân từng chút một thịt nát, đặt vào trong miệng nhai nhai.

Dịch Thiệu Thừa lạnh lùng nhìn xem hắn, chỉ cảm thấy tê cả da đầu, này còn là người sao? .

Người này quả nhiên rất khủng bố, ngay từ đầu liền bán sơ hở, cố ý để cho mình công tới, mà lại trả lại cho mình hạn định công tới phương thức.

Hết thầy đều tại hấn trong lòng bàn tay, cũng đang chờ mình mắc câu. . . Chính mình, cũng quả nhiên mắc câu rồi.

"Ăn ta một chiêu này 'Thi Hòa Phần Đình', mùi vị không dễ chịu đi." Cửu Đầu Thi Thửu khặc khặc cười, hướng Dịch Thiếu Thừa đi tới, tay hấn nắm lấy chân vạc, từng bước một, mỗi đi một bước, ngọn lửa kia liền tuôn ra mấy phần, không chờ một lúc, Cửu Đầu Thi Thửu liền biến thành một hỏa nhân, mà đình cũng đã biến thành hỏa đình.

Nhưng cái này cũng không hề là kết thúc, mà là bắt đầu.

Ngọn lửa kia theo dưới chân hấn tràn ngập, hướng hướng bốn phía, phô thiên cái địa, rất mau đưa Dịch Thiếu Thừa cho vậy lại.

Hình dáng của ngọn lửa đang vận vạc, biến thành từng trương dữ tợn mặt người, rú thảm gây dọa lấy. Mà Cửu Đầu Thi Thửu gáy, hết lần này đến lần khác mọc ra có thật dài cổ hỏa diễm khô sọ. Cho đến mọc đầy chín cái.

Giới vực! Đây chính là giới vực, lĩnh vực! Giới Chủ cảnh cường giả biểu tượng!

Cửu Đầu Thi Thửu! Đây chính là Cửu Đầu Thi Thửu! Đây chính là Cửu Đầu Thi Thửu tên tồn tại!

Dịch Thiếu Thừa hiểu rõ đây đều là ảo giác, nhưng mà công lên giống như có ngàn cân Đại Sơn đè ép, khiến cho hấn rất cảm thấy khó chịu cùng dày vò, hấn nhìn về phía Cửu Đầu Thi Thửu, lúc này Cửu Đầu Thi Thửu tại hỏa diễm giới vực nâng đỡ xuống, thân ảnh đã biến thành cao hai trượng cự nhân, mà cái kia đình cũng biến thành như phòng ốc một kích cỡ tương đương.

"Yên tâm, ta sẽ đem ngươi nện thành thịt bằm, sau đó nấu canh uống sạch sẽ, sẽ không lãng phí một giọt. . . Chết đi!"

Cửu Đầu Thi Thửu cười gằn, giờ lên lớn đình hướng Dịch Thiếu Thừa oanh tới.

"Nguyên lai vận dụng Giới Chủ áp chế, còn tốt. . . Ai nói nửa bước Giới Chủ, liền không thể ăn chứa giới vực lực lượng"

Dịch Thiếu Thừa cắn răng, ánh mắt kiên định, nhắm mắt lại giậm chân một cái, kéo ra lồng ngực mãnh liệt quát một tiếng, liền toàn thân hóa là màu đen, tròng mắt đỏ hoe, tóc đen cũng đã biến thành màu đỏ thẫm chuẩn bị dựng thẳng lên, toàn thân cao thấp bị một đầu màu trắng bạc thô to vô cùng lõi măng quán quanh lấy, lúc này chuôi này thương thép cũng bắt đầu trở nên to lớn, thân thương tràn đầy trắng bạc ánh chớp, loá mắt, chói mắt.

"Nửa bước Giới Chủ, lại cũng có thể động dụng giới vực lực lượng." Cửu Đầu Thi Thửu trong lòng một châu, hiển nhiên Dịch Thiếu Thừa Giới Chủ lực lượng cũng làm cho hấn vô cùng hoang mang, dù sao thành danh nhiều năm trước tới nay, đây là lần đầu thấy một cái nửa bước Giới Chủ cường giả, vận dụng giới vực lực lượng, điểm ấy khiến cho Cửu Đầu Thi Thửu đều không thể không phục.

"Mặc dù ngươi là nửa bước Giới Chủ thân! Nhưng một dạng phải chết!" Cái kia lớn đình đã đến Dịch Thiếu Thừa đình đầu, bày biện ra một đường nghiền ép oai hùng.

Đại Thiên Lô Tôn!

Đây là Dịch Thiếu Thừa giới vực danh xưng, cũng là bởi vì chỉ là nửa bước Giới Chủ cảnh giới, chỉ năng đủ bùng nổ toàn thân Nguyên Dương, cô động này Đại Thiên Lô Tôn chi thân, mà không cách nào giống như Cửu Đầu Thi Thửu bày ra kiên cố giới vực lực lượng.

Dịch Thiếu Thừa nâng thương hướng lên trên đâm một cái, đại đình cùng lõi điện măng xà liền đụng vào nhau.

Cạch! ! !

Thời gian phẳng phát chậm một nhịp, dừng dừng, hai người động tác đều ngưng một chút, sau đó một hồi trước nay chưa có khí kinh tại đình cùng thương chỗ va chạm tỏa ra.

Lôi điện khỏa lên hỏa diễm, hóa thành từng vòng từng vòng to to lớn lớn gọn sóng, không ngừng hướng ra ngoài xông mở.

Tràn ngập bốn phía hỏa diễm cũng lay động không ngừng, sắp phá diệt —— một kích này, vậy mà rung chuyển hoàn chỉnh giới vực!

Mãi đến ——

Ầm! ! !

Trong đôi kháng, một hồi nổ vang tại chỗ va chạm nổ tung, hai người các lùi về sau mấy trượng.

"Không nghĩ tới tiểu tử này, lại lấy nửa bước Giới Chủ lực lượng rung chuyển ta, này ngưng tụ Giới Chủ thần thức cương mãnh mạnh mẽ, lại có thể trấn áp lại ta thi thửu âm hỏa, xuống lần nữa đi tình huống không ổn, nhất định phải xuất ra toàn bộ thực lực tốc chiến tốc thắng!" Chú ý quyết định, Cửu Đầu Thi Thửu vung đại đình khoanh tròn vùng lên.

Hô ——

Bốn phía hỏa diễm bị hấn cuốn lên, ngưng tụ thành cái hỏa diễm vòng xoáy, hỏa diễm vòng xoáy bên trong, lần lượt hỏa diễm ngưng tụ thành Cửu Đầu Thi Thử xuất hiện, không phân rõ cái nào là thật, cái kia là giả. Chín cái thân hình theo bốn phương tám hướng, lại tịch thu hướng về phía Dịch Thiểu Thừa.

Tay chân vung vẩy, cầm đỉnh nện như điên!

Đây chính là Cửu Đầu Thi Thử tới cùng tên tuyệt kỹ thành danh —— Cửu Đầu Thi Thử!

Dịch Thiểu Thừa cắn răng gặm nhẹ một tiếng, lỗ mũi bắn ra hai đạo cột khí, trong cổ phát ra giống long ngâm thờ dốc, thân thể càng biến càng lớn, vậy mà dừng nửa bước Giới Chủ thực lực, lần nữa hóa ra một cái phân thân, cái này phân thân toàn thân đen kịt, đỏ mắt tóc đỏ, như một đầu hung man Chiến thần.

Đây là Dịch Thiểu Thừa cực hạn chiến lực.

Hai tôn cảm thương Chiến thần, thẳng hướng chín tòa thi thử hóa thân. Trong lúc nhất thời lớn đỉnh bao phủ Dịch Thiểu Thừa thân hình, đất đai bị nện rạn nứt, vô số hỏa diễm tràn vào vết nứt lại bắn ra.

"Khắc khắc khắc khắc. . ." Cửu Đầu Thi Thử cười lớn, trờ cười, tất lại còn có chênh lệch nhất định, Cửu Đầu Thi Thử nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng mà đứng vào lúc này.

"Ta ở đây."

Dịch Thiểu Thừa thanh âm lạnh lùng tại hỏa diễm hình người Cửu Đầu Thi Thử phía sau vang lên.

Cửu Đầu Thi Thử sửng sốt, nhưng cảm giác ngực mát lạnh, cúi đầu đi xem, chuôi này tia lôi dẫn ngưng tụ thành to lớn trắng bạc thương thép, xuyên thấu thân thể của hấn.

"Ngươi. . ." Thanh âm tựa như theo trong cổ họng mài đi ra giống như, khó khăn chỉ mài ra này khăn khăn một chữ.

Sau đó, đột nhiên, hết thảy hỏa diễm giới vực biến mất, Cửu Đầu Thi Thử khôi phục nguyên dạng.

Xùy ——

Dịch Thiểu Thừa đứng tại Cửu Đầu Thi Thử phía sau, rút ra thương thép, Cửu Đầu Thi Thử ngực huyết dịch phun tung toé, cả người ngửa mặt ngã xuống đất.

"Không nghĩ tới, như thế nào là như thế này?" Cửu Đầu Thi Thử gian nan thở dốc nói.

"Bởi vì ngươi ngay từ đầu liền đánh giá thấp Kiều Long!"

Dịch Thiểu Thừa lạnh lùng cười một tiếng, lời nói bên trong dù sao cũng hơi một câu hai ý nghĩa chi ý. Hôm nay chính mình, có lẽ không bằng năm đó Kiều Long như vậy không ai bì nổi, nhưng có một chút, luận võ học cao thâm, chí sợ cũng không thua kém bao nhiêu.

Dịch Thiểu Thừa nói xong, nâng lên thương thép hướng phía trước ưỡn một cái, mũi thương từ Cửu Đầu Thi Thử đầu bắt đầu, dọc theo trung tuyến hướng xuống vẽ, trong tay thương kinh bắn ra, những nơi đi qua, Cửu Đầu Thi Thử tại như giết heo tiếng hét thảm bên trong, toàn thân máu thịt hiện lên khối hình đáng hướng ra ngoài bay ra, sau cùng thành cái dính máu bộ xương.

"Lăng trì!"

"Lại là lăng trì chi hình!"

Song phương giao chiến, lúc này lại không hẹn mà cùng dừng lại. Đến cùng là loại nào cửu hận, lại khiến cho luôn luôn trầm ổn Dịch Thiểu Thừa như thế trừng phạt Cửu Đầu Thi Thử?

"Kiều Long tiền bối, ngươi trên trời có linh thiêng có khả năng nghỉ ngơi."

Dịch Thiểu Thừa đem thương thép hướng Cửu Đầu Thi Thử đầu lâu bên trên cắm xuống, dùng thương thay mặt hương, chậm rãi nhắm mắt, lần này ngửa mặt lên trời, trong lòng phát ra dạng này cầu nguyện.

Đúng a!

Có thể có hôm nay, nếu không phải ban đầu ở Cửu Châu động phủ ngẫu nhiên gặp, Dịch Thiểu Thừa tuyệt sẽ không trở thành nửa bước Giới Chủ cường giả. Cũng tuyệt không thể xung quanh hộ Đạc Kiều an toàn.

Tất cả những thứ này an bình an lành đến là như thế không dễ, mặc dù trong đó sóng gió liên tục, trong cõi u minh lại là Kiều Long bán tôn tại hộ vệ lấy chính mình, hộ vệ lấy Dịch Thiểu Thừa trong lòng một mực chấp nhất kiên thủ tường an chỗ. Cho nên, hấn muốn dùng loại phương thức này báo ân!

Nhưng mà đúng vào lúc này, một đạo kinh phong đánh tới.

Nhanh!

Dịch Thiếu Thừa mãnh liệt vừa mở mắt, rút ra trường thương hướng phía phương hướng kia vội vàng đâm ra.

Đình!

Trong bóng tối, tia lửa đột nhiên sáng lên.

Này lại là hai cái thương thép đầu thương tương để, mặt khác một cây trường thương cũng là một thanh ngân thương.

"Chết."

Trong bóng tối truyền đến tràn đầy lệ khí một tiếng.

Trong khoảnh khắc, này ngân thương phía trên mạnh mẽ ám kinh bùng nổ, theo Dịch Thiếu Thừa thương truyền tới, chờ Dịch Thiếu Thừa kịp phản ứng đã không kịp, này ám kinh mãnh liệt khuấy động, lọt vào Dịch Thiếu Thừa thân thể, Dịch Thiếu Thừa chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, ngũ tạng bốc lên.

"Khụ khụ. . ."

Thực lực tuyệt đối áp chế xuống, Dịch Thiếu Thừa che ngực, mấy ngụm máu tươi át không chế trụ nổi mà tuôn ra.

"Đem trời quả giao ra. Ta có khả năng không giết ngươi!" Trong bóng tối lại chạy ra một người, gầy trơ cả xương, hốc mắt hăm sâu, người trong nghề xem môn đạo, người này bàn tay càng khô cằn cùng to lớn, đây cũng là bởi vì lâu dài khổ tu mà mang tới tác dụng phụ.

Dịch Thiếu Thừa giãy dụa lấy đứng lên, nhìn xem hán không nói, âm thầm vận dụng Lôi Điện Tâm Pháp, một cái sinh động khí tức theo trong kinh mạch chậm chậm lưu động, làm dịu thụ thương thân thể.

"Ngươi là Giới Chủ cảnh?"

Người giới chủ này cảnh, thân thể cực kỳ cường hãn, một kích phía dưới, liền Dịch Thiếu Thừa đều cảm thấy có chút gánh không được.

"Vâng." Người này nhẹ gật đầu, nói: "Lão tướng quân nói qua, Cửu Đầu Thi Thử nếu không thể đảm nhiệm, ta liền có thể thay vào đó."

"Lại là một cái cộng rom cứng, so Cửu Đầu Thi Thử còn mạnh hơn. Từ Thắng lão gia hóa kia quả nhiên lưu lại một tay a." Dịch Thiếu Thừa trong lòng run lên, liền tâm lạnh một nửa. Vừa rồi hán cùng Cửu Đầu Thi Thử kịch chiến, đã dấu hết đèn tắt xem như thắng thảm.

Dịch Thiếu Thừa liền chuyển động thân thể một cái đều cảm thấy vô cùng gian nan, coi như vận dụng Lôi Điện Tâm Pháp, cũng ít nhất cần hai ba canh giờ mới có thể phục hồi như cũ. Bây giờ lại tới đây sao một cái cộng rom cứng, xem ra, thù thắng vô vọng.

Thấy Dịch Thiếu Thừa không có động tĩnh, người này cũng không nói nhảm.

Nhấc lên trường thương, nhắm ngay Dịch Thiếu Thừa đầu hướng phía trước đưa tới, liền khí thế cường đại cuốn tới. Dựa theo này xuống, Dịch Thiếu Thừa chắc chắn biến thành tro bụi, liền thịt nát cũng sẽ không còn lại.

Ngay tại lúc này người này sắp hạ thủ thời điểm.

Một đạo mũi tên đột nhiên phóng tới, xuyên phá bóng tối, mục tiêu là người này cầm thương tay.

Người này cực kỳ cảnh giác, vội vàng rút súng quét ngang mà đi.

Đình!

Cả thanh thương bị mũi tên đình trụ, cung tiễn lực đạo truyền tại thương bên trên, khiến cho ngân thương run rẩy nhảy động không ngừng, tựa như chuông bạc tiếng động.

"Tướng quân!"

Trong bóng tối truyền đến Hạng Trọng thanh âm.

Một hồi tiếng vó ngựa gấp rút vang lên, như gió xuyên qua tất cả người, thuận tay lướt lên trên đất Dịch Thiếu Thừa, đem ném vào khác một con ngựa cống lên.

Sau đó, tầm mười thốt thần tuần mã thót bay vút mà ra, xông phá bóng tối, hướng về Dịch Thiếu Thừa chỗ phương hướng trốn chạy qua.

Nguyên lai, Hạng Trọng tại Dịch Thiếu Thừa đối Cửu Đầu Thi Thử áp dụng lảng trí chi hình lúc, liền đã gọi bọn này ngựa tốt, chỉ vì đằng sau có thể phá vây mà ra.

Sau đó cung bị kéo thành tròn.

Cùng lúc đó, phía trên màu đỏ như máu nhanh chóng biến mất. . . Nói chính xác, là Hạng Trọng dùng một thân tu vi ẩn chứa màu đỏ như máu Nguyên Dương ngưng tụ thành một mũi tên!

Phải biết, Hạng Trọng lúc này chưa đến Vương Giả cảnh, hoàn toàn là một cái nhất phẩm võ học Đại Tông Sư, tối đa cũng chỉ có thể nói là nửa bước vương giả, mong muốn đối kháng Giới Chủ cảnh một kích độc toàn lực, cần hạ gục lòng tin.

Lúc này cái kia trắng bạc như là quỷ long kêu rên thương đã vội vã tại đuôi lông mày.

"A! ! !" Hạng Trọng rống to một tiếng, dây cung buông lỏng.

Ầm!

Này dây cung từng hồi trở lại trong nháy mắt vậy mà vang lên như tiếng sấm thanh âm, sau đó đạo này đỏ tươi mũi tên xoay tròn cấp tốc chuyển bay ra ngoài, quỹ tích thẳng tắp, cùng cái kia ngân thương khó phân trên dưới, cũng là trường hồng quán nhật!

Chớp mắt, một đỏ một trắng hai đạo thẳng tắp cầu vòng luyện liền đụng vào nhau.

Oanh! ! ! !

Cả hai tấn công hình thành một cái đỏ trắng giao nhau đan xen to lớn quả cầu ánh sáng, quả cầu ánh sáng trong chớp mắt nhanh chóng bành trướng, trở nên to lớn, khuếch tán hướng về phía bốn phía. Lúc này vùng quê, bị quả cầu lửa khuếch tán mang tới gió lớn xé nát cỏ cây trúc thạch, như gió bão điên cuồng.

Chờ hết thảy qua đi, trên mặt đất xuất hiện một cái rộng ba trượng sâu hố to.

Trong hầm, nung đỏ ngân thương nghiêng cắm.

Bỗng nhiên ở giữa, cái kia ngân thương động bay ra ngoài, bị một con khô gầy lớn tay nắm chặt.

Xùy ——

Trong không khí tràn ngập đốt cháy khét mùi vị, nhưng khô gầy nam tử tựa như không hề hay biết.

Hắn nhìn một chút ngân thương, lại nhìn xem hố to, ngữ khí không âm không dương nói: "Không nghĩ tới còn có bức này dùng cung cao thủ, dùng thân làm cung, người cung hợp nhất, Nguyên Dương làm tiễn, lợi hại, lợi hại, này Kiều Long bên người quả nhiên cũng là có hung ác sừng."

Không lâu sau đó, cái kia ngân thương khô gầy đàn ông cũng mang theo một đám người áo đen đuổi đến khu này ló vào thung lũng.

"Bọn hắn chạy không được, truy." Có người cao hứng nói.

Thế nhưng, ngân thương quét ngang ngăn cản đám người, cái kia như độc xà ngân thương dưới ánh mặt trời phát ra điệu điệu hàn quang, phảng phất cảnh cáo đám người lại tiến lên trước một bước, liền là chết.

"Người có ý tứ gì, muốn nuốt một mình không được. . ." Bọn này đội ngũ lòng người phức tạp, một người trong đó lúc này cả giận nói.

Còn chưa nói xong, một người khác liền ngay cả bề bọn ra hiệu người này im miệng, người này lập tức ánh mắt gạt mình, ngừng miệng, nhìn về phía khô gầy đàn ông ánh mắt trở nên hoảng hốt, sợ hãi.

Người này là Giới Chủ cảnh, là giống như Cửu Đầu Thi Thử tồn tại!

Khô gầy nam nở nụ cười, đầu thương khẽ động, kinh khí bắn ra, phía trước cỏ cây bỗng nhiên bay tán loạn, lộ ra một khối đá.

Trên tảng đá có ba cái ma diệt đến không sai biệt lắm chữ: Biển Khô Lâu.

"Biển Khô Lâu. . . Tuyệt tử chi địa!" Trong lòng mọi người chấn động, mới hiểu được khô gầy nam vì sao dừng lại.

"Nếu không phải các ngươi còn hữu dụng, ta nhất định sẽ không ngăn lấy các ngươi, cả đám đều đi chết tốt." Khô gầy nam từ tốn nói.

. . .

Sử dụng hết một chiêu kia Hạng Trọng cả người giống như là bị rút xương đầu, sắc mặt biến đến như lá vàng, kém chút theo trên lưng ngựa đến rơi xuống, may mắn bị đỡ.

"Hạng Trọng đại ca uy vũ!" Đám người bị vừa rồi một màn sợ ngây người, một lúc lâu sau mới phản ứng lại.

"Hạng Trọng đại ca, người không sao chứ." Có người lo lắng hỏi. Hạng Trọng làm như thế, cũng làm cho ngơ ngác ngắc ngắc Dịch Thiệu Thừa không có từ trước đến nay nước mắt chảy xuống.

"Không sao, chỉ là thoát lực thôi, mau nhìn tướng quân." Hạng Trọng ghé vào trên lưng ngựa, cố hết sức nói ra.

"Tướng quân không ngại, đã khôi phục một chút khí sắc. Chỉ là cần tìm địa phương tu sửa!"

"Tiếp tục tiến lên, tìm địa phương."

Nhanh như điện chớp cười ngựa, rất nhanh vượt qua đạo này núi.

Sau đó không lâu, đám người ngừng ngựa, tại phụ cận tìm một chỗ cản gió chân núi hạ xuống, vốn định chỉnh đốn một phen.

Vận dụng đệ lục trọng Lôi Điện Tâm Pháp Dịch Thiệu Thừa đã khôi phục một, hai phần mười, hô hấp thổ nạp đã không có vấn đề, một phen nhắc nhở đám người.

"Bọn hần sẽ không buông tha cho, chắc chắn theo đuổi, chúng ta nhanh từ đó tiến vào, nếu không đụng phải liền một con đường chết. Chỉ có tiến vào, mới có thể lợi dụng nơi đó địa hình phức tạp ẩn nấp nghỉ ngơi."

"Tướng quân nói rất đúng."

Nghe xong lời này, đám người không dám sơ suất, vội vàng công Hạng Trọng, tiến nhập trong núi lớn.

Nhưng lần này lại ra ngoài ý định.

Núi này dặm đường lạ thường thật tốt đi, một con đường thông suốt vô cùng.

Lúc khởi đầu, hai bên trái phải sườn núi bên trên còn có rừng cây rậm rạp thảm thực vật, đi đi, liền trời đã sáng.

Đám người rất nhanh phát hiện, đã đi ra sơn cốc này, đến một mảnh nhỏ bình nguyên.

Thấy bình nguyên này thời điểm, tất cả mọi người bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, nửa ngày nói không nên lời một câu.

Này nhỏ bình nguyên hai phía là cao ngàn trượng thẳng tắp vách núi cheo leo, ẩn vào trong đám mây, bên trên không thấy đỉnh, là tuyệt đối không thể bò qua đi.

Mà túc hạ mảnh đất này, là một mảnh màu trắng bình nguyên, phía trên giống như bày khắp lít nha lít nhít đồ vật.

Nếu là nhìn kỹ, không khó phát hiện, những lít nha lít nhít đồ vật, đúng là vô số cổ hài cốt.

Hài cốt có người, có thú, có nhận không ra, có chút còn duy trì lúc chết triều kiến hò hét tư thế. Mà trắng bóng bộ xương bên trong, lẻ tẻ điểm điểm tràn lan lấy màu đỏ, nhìn kỹ lại phát hiện là một loại tư thái rất kỳ quái tiêu xài, hình dáng giống như hoa cúc giãn ra, nhưng cánh hoa lại là quần xoắn tia hình, đặc biệt là cái kia màu đỏ càng sáng rõ, đỏ lạ thường, đỏ mỹ lệ, đỏ đến rung động lòng người, chạy bằng khí phía dưới không ngừng đung đưa, nổi thành một mảnh hoảng động không ngừng tựa như lưu động huyết dịch.

Lúc này, một hồi mục nát gió thổi tới, "Oe. . ." Một đám kinh nghiệm sa trường lão binh, dẫn đầu ỏi ra, tiếp theo, bọn hần đều cảm giác được làn da kim châm đau đớn.

Ai cũng biết, đây là thi thể che đậy chôn dưới đất lâu chậm rãi hư thối mùi vị, cũng không biết đã trải qua bao lâu, cho nên đối thân thể sinh ra mãnh liệt tính ăn mòn.

"Là biển Khô Lâu."

Dịch Thiệu Thừa nói xong, tái nhợt nghiêm mặt ho khan hai tiếng, ho ra một ngụm máu, sắc mặt lại uest oải một chút. Hần kinh ngạc phát hiện, bây giờ đệ lục trọng Lôi Điện Tâm Pháp phải có rất mạnh chữa trị hiệu quả, nhưng mà tới được địa phương quý quái này, kinh mạch vận chuyển lạc hậu, Lôi Điện Tâm Pháp tác dụng đều bị suy yếu tám chín thành, ngay cả mình này "Độc sinh luân chuyển, sinh tử vô thường" thân thể, lại cũng lên không là cái gì tác dụng. Thân thể này mong muốn khôi phục lại cường thịnh trạng thái, vẫn còn có chút khó khăn.

"Nơi này có chút quý dị!"

Đám người biến sắc.

Liên quan tới cái này khô lâu biển hình thành, tất cả mọi người không rõ, thế nhưng đều có chỗ nghe thấy, mà tại Điện quốc trong sách xưa ghi chép cũng cực ít, duy nhất có thể cảnh cáo người đời sau chỉ có bốn chữ "Tuyệt tử chi địa".

"Nhanh lui ra ngoài!" Dịch Thiệu Thừa hạ lệnh.

Đám người vội vàng quay đầu, có thể đi không bao xa lại bị Hạng Trọng một lần ngăn lại.

"Chúng ta khả năng đi không được." Hạng Trọng tâm sự nặng nề quay đầu nhìn về phía một cái phương hướng, đám người vội vàng theo hần đoán chỗ nhìn lại, liền nhìn thấy đó là một đầu trong núi đường nhỏ, đúng là bọn họ khi đi tới con đường, cũng là loáng thoáng có thể trông thấy mấy cái màu đen nhón nháo đầu người.

"Là đám kia chó điên đuổi theo tới!" Có người cắn răng một quyền nện xuống đất.

Không sai, bọn hần là đi không được.

Núi này ở giữa chỉ có một con đường, hiện tại là ban ngày, rõ ràng có khả năng thấy bốn phía vô cùng dốc đứng, căn bản không có lựa chọn thứ hai.

"Ta nghe người ta nói một câu. . ."

Đám người do dự lúc, trong đội ngũ cam thân bỗng nhiên nói ra.

Nhưng lời kể tiếp lại làm cho tất cả mọi người trong lòng ngã xuống đáy cốc.

"Biển Khô Lâu này vô tận này, đường hoàng tuyền này không quay đầu lại, âm phủ đường này Hồn thối này, Nhược Thủy sông này Hồn khó đi."

"Đáng chết! Đến cái này mẩu chốt người còn nói cái này làm gì!" Mặc dù đều là huynh đệ, có thể một người khác tóm lấy cam thân cổ áo.

Cam thân trong mắt tối tăm, cúi thấp đầu, giống như lợn chết không sợ bóng nước sôi, nhưng kì thực đã tuyệt vọng.

"Tốt." Dịch Thiệu Thừa cố hết sức đứng lên ngăn cản.

"Trướng quân." Người này buông lỏng tay ra.

"Đây là Điền quốc cổ xưa đồng dao, về sau truyền đến triều Hán, bị nhạc phủ thu vào sau liền sửa một lần, cũng không phải là bịa đặt, ta từ lâu nghe qua. Lập tức trách cứ vô dụng, chắc hẳn bọn này truy binh cũng biết người ở chỗ nào, bọn hần cũng không dám liều lĩnh tiến lên. Chúng ta đang dễ dàng ở chỗ này tìm một chỗ chinh đồn."

"Trướng quân nói đúng lắm, các huynh đệ, nắm chặt." Hạng Trọng vung tay lên nói.

Trong đám người, Hoàng đế dưới trướng tâm phúc một đám, bây giờ cũng đều dùng Dịch Thiệu Thừa như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Bọn hần ngựa không dừng vô tiến vào biển Khô Lâu, tại đây mảnh lớn như vậy bạch cốt sâm sâm bên trên bình nguyên, tìm một nơi xây dựng cơ sở tạm thời ngăn ngại nghỉ ngơi.

Cái kia nghỉ ngơi nghỉ ngơi, cái kia chữa thương chữa thương. Trong nháy mắt, thời tiết lại âm u một chút, tựa như là quan nội gió lớn nổi lên này bạo tuyết tiến đến khúc nhạc đạo, khiến cho người thấp thỏm lo âu.

Cái này khô lâu biển gió đã là âm phong lại là gió bão, mang theo cái kia nồng đậm tiếng nghen ngào, giống như là thống khổ, vừa giống như là rú thảm, giống như là buồn bã hận, vừa giống như là oán giận, lại thêm này vô số bộ xương đen như mực hốc mắt chính đối Dịch Thiệu Thừa chỗ đang nghỉ ngơi nơi hẻo lánh, đám người chợt cảm thấy rừng mình. Tất cả mọi người cần phải vận dụng Nguyên Dương thuần lực, chống cự này quái phong ăn mòn làn da.

Trên không, mây đen vẩn vèo thành vòng xoáy, lại lại giống như bị mảnh đất này đặc hữu lực lượng hút lại, làm sao đều tung bay không đi.

Đám người cũng không dám nhóm lửa, sợ ra khói lửa bại lộ chỗ trên mặt đất.

Thời gian rất nhanh tới ban đêm. Cũng may chẳng những là Dịch Thiệu Thừa bên này khó qua, ngân thương khô gầy nam tử xuất lĩnh truy binh, cũng đều sa vào đến một loại hoảng sợ không chịu nổi một ngày trạng thái, phái ra điều tra Dịch Thiệu Thừa đám người truy binh trinh sát, lần lượt trở về.

"Tìm không thấy."

"Tìm không thấy."

"Tìm không thấy."

Từng cái người áo đen sau khi trở về, đều đối ngân thương khô gầy nam làm báo cáo. Tất cả mọi người chăm chú nhìn, quan sát sắc mặt của hần, e sợ cho hần giống như Cửu Đầu Thi Thử hung ác nam hiểm thay đổi thất thường.

"Yên tâm, ta không sẽ giết các người, ta cũng không phải quái vật kia." Khô gầy đàn ông nhìn thấu chúng tâm tư người, làm cam lấy cuống họng nở nụ cười. "Vậy cũng không cần tìm, biển Khô Lâu lớn như vậy, đừng nói các người, ta tiêu xài thêm mấy ngày cũng tìm không thấy. Bọn hần cũng không phải chờ lấy chúng ta đi tìm người chết, coi như phát hiện bọn hần cũng sẽ chạy mất. Bây giờ, chúng ta đều là vì Từ lão tướng quân làm việc, các người nghe ta mệnh lệnh là đủ."

"Cái kia. . . Cứ như vậy từ bỏ?" Có người không cam lòng nói.

Trời bên ngoài đã rất đen, cái này khô lâu bên trời lại so bên ngoài lại phải sáng ngời không ít, mặc dù không có ánh trăng, này đến ban đêm, cái kia vô số đóa hoa màu đỏ đều đang phát sáng, mà đêm không hết lục mang cũng giống đom đóm, theo biển Khô Lâu dưới đất đai bên trong hiện lên, trời hướng trên trời, nhẹ nhàng mây trượng liền biến mất không thấy.

Xa xa nhìn lại, toàn bộ biển Khô Lâu, đêm không hết ánh sáng xanh lục, đêm không hết phát sáng hoa hồng, thành chi cảnh cũng cực kỳ hùng vĩ. Bất quá, cũng hết sức quý dị, rõ ràng gió lớn hô gào, những này ánh sáng xanh lục vẫn như cũ từ từ hướng lên thẳng lấy, không chút nào chịu cái kia gió ảnh hưởng.

Chỉ là xích lại gần những này bộ xương xem, mới phát giác trong đó chỗ kinh khủng.

Cái này khô lâu dưới biển mặt đất huỳnh quang sáng lên lúc, cũng đem vô số cỗ bộ xương diện mạo chiếu lên sâm nhiên, những này bộ xương lộ ra răng trắng, có miệng mở rộng, có trong hốc mắt có huỳnh quang, đều giống như đang cười nhạo người sống thế giới.

Bất quá, Dịch Thiếu Thừa chỗ trong góc vẫn là vô cùng bóng tối, yên tĩnh. Giác ngủ của hắn vô cùng tốt, cảm giác sinh mệnh lực tại cọt cọt lên cao lấy. Hắn thậm chí còn làm giấc mộng, mộng cảnh liền phát sinh ở Điện quốc ung nguyên thành mười dặm ở rừng Hoa Đào, nơi đó một cái mỹ nhân ngoái nhìn rực rỡ cười, phong tình tuyệt thế bao trùm chúng sinh.

Dịch Thiếu Thừa một nhìn kỹ, không phải Thanh Hải Dục là ai? Tim của hắn không hiểu kích động lên, đúng vậy, dừng động một cỗ thay đổi màu sắc, là khô nóng, lại là xúc động. Hắn theo bản năng trở mình, trong ngực U Tẩn Thiên Quả tại đây bóng đêm mịt mờ dưới, cũng tán ra linh dị hào quang.

Giờ này khắc này, Dịch Thiếu Thừa ngủ say lúc, một cái bóng đen lặng yên tiếp theo Dịch Thiếu Thừa, cả hai cách xa nhau cũng là hơn một xích khoảng cách lúc, cái tay kia lặng yên đưa về phía Dịch Thiếu Thừa.

Hắn mục tiêu, đúng là đánh cắp Dịch Thiếu Thừa thả trong ngực sắp rơi ra ngoài này miếng Lục Nhân Thiên Quả, khoảng cách không ngừng tiếp theo.

Một thước. . .

Bảy tấc. . .

Sáu tấc. . .

Một tấc. . .

Ngay tại tay này đầu ngón tay vừa chạm đến trời quả lúc, trong bóng tối Dịch Thiếu Thừa bỗng nhiên mở mắt ra, một cỗ dị thường phản nộ khiến cho ánh mắt của hắn tựa như như chuông đồng trường lên đến, nổi giận tràn ngập một cỗ đỏ tươi về.

Trộm cắp người dọa gần chết, gần như hồn bất phụ thể run rẩy.

Dịch Thiếu Thừa đột nhiên vừa hô.

"Gào ! !"

Thấp đục âm như tại trong cổ phun trào mà ra, rung động lòng người.

Phảng phất là phát cuồng cự thú viễn cổ, trong bóng đêm bị chọc giận sau phát gầm thét.

. . .

"Chuyện gì? !"

Lúc này có người bình tĩnh, vội vàng mở ra mang theo trong người cây châm lửa vừa chiếu.

Lúc này tất cả mọi người tỉnh lại, đón cái kia cây châm lửa ánh sáng thấy rõ trong bóng tối tình hình, chỉ thấy một người mở to mắt, ngoác miệng đứng đấy, bàn tay hướng về phía Dịch Thiếu Thừa, mà người này thất khiếu chảy máu, tóc cũng bị rối loạn, không nhúc nhích.

"Cam Thần!" Tất cả mọi người nhận ra người này tới.

"Cam Thần người tên này thật là lớn tặc đảm!" Hạng Trọng lúc này nổi giận, tiến lên vỗ Cam Thần bả vai.

Phù phù.

Cam Thần ngã trên mặt đất, có người liền vội vàng tiến lên thăm dò hơi thở, lúc này mới phát hiện Cam Thần đã chết.

Từng cái người lại nhìn về phía Dịch Thiếu Thừa lúc, hắn vẫn nằm ở nơi đó, lông mày không nhúc nhích, tiếng ngáy có tiết tấu hô hấp lấy.

Liền, tất cả mọi người ánh mắt trở nên kính sợ vô cùng. Lúc trước Dịch Thiếu Thừa còn thụ lấy thương, liền bước đi đều đi không được, không muốn này vừa hô vậy mà trực tiếp đem Vương Giả cảnh Cam Thần cho rống chết rồi, loại thực lực này. . .

Có thể cũng chỉ có chộp mắt bên trong Dịch Thiệu Thừa, biết đến cùng là nguyên nhân gì.

Chính mình dùng chính là "Thiên long Lô Âm", là một loại âm ba công phương pháp, hần thanh âm giống như long ngâm vừa giống như là sấm sét, uy lực tự nhiên bất phàm. Cũng là cũng chỉ có đối Vương Giả cảnh trở xuống mới có kinh sợ hiệu quả, giống Cam Thần như thế, đường đường Vương Giả cảnh, lại còn bị hư nhược chính mình vừa hô đánh chết, nguyên nhân chỉ có hai cái.

Một cái là đem qua đại chiến Cam Thần cũng chưa khôi phục, thứ hai là này Cam Thần có tật giết mình.

Cho nên, nói là găm thét đánh giết, trên thực tế lại có hơn phân nửa nhân tố là bị hù chết.

Bây giờ, Dịch Thiệu Thừa vẫn đang ngủ, kỳ thật liền là muốn dùng loại này lời đỉnh thủ đoạn nói cho đám người này, nếu như lại có người tặc tâm bắt từ, liền phải thân tử đạo tiêu. Nhưng hẳn có chẳng thềm nói rõ trắng, nếu như thế, còn không bằng dứt khoát không nói, làm một cái khoan dung.

"Này Cam Thần mong muốn trộm đi trời quả, giao cho bên ngoài đám người kia mạng sống, có tật giết mình, nếu đã chết, cũng đồ sạch sẽ. Bất quá ta vẫn là đến thương lượng với mọi người một câu, bây giờ tình huống, chúng ta chỉ có tiến không có lùi, tuyệt đối không nên lên tư tâm."

Hạng Trọng nói xong vùng tay lên, lại nói: "Mấy anh em, tất cả mọi người đi nghỉ ngơi, không cần đã quấy rầy tướng quân giấc ngủ."

Chúng người đưa mắt nhìn nhau, rung động trong lòng có thể nghĩ. Quay đầu đi trở về mấy bước, liền nghe đến Dịch Thiệu Thừa phát ra "Khụ khụ" tiếng.

"Tướng quân!"

Hạng Trọng chấp tay nói.

Dịch Thiệu Thừa liếc qua Cam Thần thân thể, mà là hỏi, "Các người có thể nghe đến một cỗ mùi xú khí vị?"

Như thế nhắc lên, đám người cẩn thận phân rõ, quả thật liền ngửi thấy một tia mùi cháy khét.

Mùi vị kia rất giống thịt nướng. . . Không, nên nói là đốt thi thể mùi vị, nhưng nơi này nơi nào đến thi thể?

Mọi người sắc mặt biến đổi, bởi vì lúc này ô yết trong tiếng gió còn mang theo lớp bóp thanh âm, vội vàng đi ra nhìn về phía bên ngoài, nhưng thấy lúc này biển Khô Lâu đã biến thành biển lửa, biển lửa cũng không phải là theo chân núi nổi lên, mà là theo biển Khô Lâu bên ngoài sương mù khu mà đến, một mực đốt hướng chân núi.

Hùng hực liệt liệt, phô thiên cái địa.

Gió này thế lại cực lớn!

Trong khoảnh khắc, mọi người ở đây sững sờ mấy hơi công phu, bị dẫn đốt bộ xương lại đốt ra xa mười mấy trượng, chắc hẳn qua không được bao lâu, rất nhanh liền có thể đốt tới đây.

"Bọn này tình trạng lên nào! Muốn dùng thế lửa buộc chúng ta ra ngoài!" Hạng Trọng giận dữ hét.

"Làm sao bây giờ tướng quân? !" Đám người lo lắng nhìn về phía Dịch Thiệu Thừa.

Nhưng chỉ là nhìn này nghiêng tràn đầy biển lửa liếc mắt, Dịch Thiệu Thừa liền phát hiện, hết thấy hỏa điểm theo con gió phương hướng bị cuốn lên, mà tất cả gió, lại là đánh lấy vòng xoáy rót vào cách đó không xa một chỗ.

Dịch Thiệu Thừa hai mắt tỏa sáng, vội vàng khua tay nói: "Đi."

Đám người đi theo Dịch Thiệu Thừa tại biển Khô Lâu chạy vội, xông về cái kia hỏa điểm rót vào địa phương, nơi này không phải khác, đúng là một cái giấu kín cực tốt hang núi.

Cửa sơn động tiếng gió rít gào vô cùng, hỏa điểm cũng tập trung.

Chỉ là chúng người biết, sở dĩ có gió, là bởi vì hang núi Thông Phong, Thông Phong cũng liền đại biểu cho hang núi có còn lại mở miệng, mà bình thường hang núi đều là lối vào gió lớn, bên trong là không có gió, không có gió vậy cái này bên ngoài ngập trời liệt điểm cũng liền vào không được.

"Ha ha! Trời không tuyệt đường người! Đi!" Vừa tiếp cận cửa hang, Dịch Thiệu Thừa ngửa mặt lên trời cười to, "Vậy mà giống như là Quý Môn quan a!"

Nguyên lai, theo như vậy đại động khẩu nhìn lại, núi này sườn núi tựa như một khuôn mặt người, mà cửa hang thì là kéo ra một há to mồm, mồm bên ngoài thế lửa còn có thể thấy trong động khẩu vách đá tựa như nửa cuốn cổ họng, nếu là bình thường xem ra làm sao đều sẽ cảm giác đến âm u đáng sợ.

Nhưng mà, giờ phút này đám người lại không sợ cái này, bây giờ thân ở quyết tử chỗ, lại có cường địch bên ngoài du, cái kia còn có nửa điểm lựa chọn?

Đám người thấy một lần có hi vọng, vội vàng dùng quần áo khóa cái đầu, xông vào trong động khẩu, rất nhanh toàn bộ vọt vào.

Nhưng cho dù như thế, toàn thân quần áo cũng bị thiêu rụi rất nhiều, may mắn là bởi vì tốc độ nhanh, cho nên không có bị bỏng, mà tôi được trong sơn động, đám người càng thêm mừng rỡ.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Khát nước ba ngày thực cốt Hồn

Này sơn động quả nhiên liền cùng dự đoán một dạng.

Khiến cho đám người ngạc nhiên là, trong sơn động hết sức khô ráo, mặt đất đều là xốp trắng nõn cát đất, trên vách đá khảm vô số huỳnh quang tăng đá, không cần bó đuốc cũng có thể thấy rõ bốn phía.

Đám người theo hang núi một đường đi, một đường đi, cũng là mấy phần, cuối cùng đã tới một chỗ rộng lớn đến cực điểm địa phương.

"Trống quân người xem!" Một hồi hơi gió thổi vào mặt, có người hai mắt tỏa sáng, chỉ thẳng trước nói.

Đám người vội vàng chạy tới xem xét, nguyên lai đây là một đầu mạch nước ngầm.

Đầu này mạch nước ngầm cũng kỳ lạ —— đám người đi đến bờ sông, bờ sông là sườn đồi, mặt sông khoảng cách thẳng tắp sườn đồi có chừng hai mươi trượng, mặt sông tĩnh mịch mà bình tĩnh, nhưng có thể nhìn ra được có một chút lưu động.

Lại hướng lên xem, cách mặt đất có 10 cao năm, sáu trượng trên đỉnh núi, lít nha lít nhít che kín dài nhỏ nhon thạch nhũ, mỗi một cây ước chừng có dài năm sáu trượng, thạch nhũ cuối cùng nhon mà địa phương, lông lánh thần bí màu đỏ tươi sáng bóng.

Con sông này mặt rộng, khoảng cách đối diện nhìn ra một thoáng, có tròn vẹn 50 trượng. Một giọt một giọt màu máu nước từ thạch nhũ bên trên nhỏ xuống, đã rơi vào trong sông.

Đám người tuy là vương giả, lại tuyệt không cách nào bay qua dài như vậy mặt sông, nhưng liền xem như Giới Chủ cảnh giới có thể bay qua, núi này đỉnh cao độ cùng thạch nhũ, cũng nói cho đám người, không cần muốn động ý niệm này, nếu không mạnh khảm thạch nhũ một khi chạm đến một cây, còn lại dồn dập hạ xuống, còn không có đi qua, liền sẽ bị hạ xuống thạch nhũ dính thành cái rây.

"Trương quân người đến xem! Nơi này có cầu thang!" Có người hô.

Này một hô, thanh âm liền trong son động quanh quẩn, liền trong son động sinh ra keng linh keng linh tiếng vang, đám người ngẩng đầu nhìn lên, tìm đều nhảy đến cổ rồi bên trên.

Nguyên lai là cái kia từng sợi thạch nhũ đang ở lay động!

Hạng Trọng gấp, liền vội vàng tiến lên một tay bịt người này miệng, chỉ chỉ phía trên, người này xem xét, trắng bệch cả mặt.

Đám người đi tới người này chỗ bờ sông, nhìn xuống dưới, quả nhiên, này bờ sông có một chỗ sức người tạc thành tự nhiên tầng đá bậc thang, bậc thang hướng xuống, một mực đi sâu đến trong nước, biến mất không thấy gì nữa.

"Người xem đối diện cũng có như thế một bậc thang, nói không chừng là nước này tăng, mới đem bậc thang này bao phủ lại, chỉ cần chúng ta đi ngâm nước, chắc hẳn có thể tới đằng trước đi, chỉ cần một đi thẳng về phía trước, liền có thể đi ra này son động." Hạng Trọng tiếng cười nói ra, nói xong, liền khiến cho đám người tránh ra, thoát trên người bị thiêu nát quần áo, chuẩn bị xuống nước vượt qua.

Dịch Thiệu Thừa con mắt thoáng nhìn, vừa hay nhìn thấy trong góc vách núi khắc lấy ba chữ.

Nhược Thủy hà.

Trong lòng hẩn khẽ giât mình, đem Hang Trong giữ chặt, túm đi qua.

"Tướng quân? !" Hạng Trọng không biết chuyện gì xảy ra, không rõ ràng cho lắm nhìn xem Dịch Thiệu Thừa.

Dịch Thiệu Thừa đối đám người đưa mắt liếc ra ý qua một cái, đám người liền thấy được ba chữ kia, trong óc liền hiện lên một câu ——

"800 Lưu Sa giới, ba ngàn Nhục Thủy sâu, lông ngỗng phù không nổi, hoa lau lắng đọng đáy chìm."

Ngay sau đó có người lấy ra một con quả cầu đến, thứ này là Điền quốc đặc hữu lông hồng kiến, nghe nói là dùng đặc thù chim chóc nhưng vũ chế thành, cực kỳ nhẹ nhàng, lấy một nắm thả trên không trung đều sẽ tự nhiên đông đưa, rồi xuống không xuống.

Người này đem quả cầu đưa cho Dịch Thiệu Thừa, trong mắt cực kỳ không bỏ.

Dịch Thiệu Thừa mắt nhìn, liền biết này huynh đệ nhất định là định đem này quả cầu lưu cho trong nhà tiểu hài. Thế là chỉ lấy xuống một túm, cười cười, lại đem quả cầu ném cho người này.

Mọi người thấy Dịch Thiệu Thừa, Dịch Thiệu Thừa từng bước một đi xuống, đến gần nước địa phương đem này một nắm tùy thời tung bay lông tơ đặt vào trên mặt nước.

Liền! Này lông tơ giống sắt mạ một dạng, thẳng tắp chìm xuống dưới!

Đám người lần nữa đổi sắc mặt, dồn dập nhìn về phía Hạng Trọng, hết sức nghĩ mà sợ, may mắn không có xuống, muốn không tất nhiên lên không nổi.

"Cũng không thể như vậy hao tổn" Hạng Trọng cau mày nói: "Nước này liền là quá nhẹ, cầm sợi dây đến, ta kỹ năng bơi tốt, ta đi xuống xem một chút."

"Người đừng đi." Dịch Thiệu Thừa lắc đầu, cau mày nói: "Nghĩ biện pháp khác."

"Tướng quân, xin nghe ta một lời, người bây giờ bị thương nặng chưa lành, phía ngoài hỏa hoạn bởi vì hướng gió có rút vào đến nơi này, chờ thiêu đến không sai biệt lắm thời điểm những người kia liền sẽ phát hiện nơi này, đến lúc đó đều phải vừa chết. Ở đây đều là lão huynh đệ, ta đều rõ ràng, cũng chỉ có ta kỹ năng bơi tốt nhất."

Hạng Trọng luôn luôn vô cùng có công tín lực, đám người không thể phản bác, Dịch Thiệu Thừa mặc dù trong lòng có chút lo lắng, nhưng cũng không biết nên nói cái gì.

Dùng một chút, Hạng Trọng còn nói thêm: "Nước này nếu thật có vấn đề, tướng quân như xuống, đến lúc đó chính là rấn mất đầu, còn lại huynh đệ cũng chỉ có một con đường chết. Ta như xảy ra chuyện. . ."

"Chớ nói chi chút không may mắn, nhắm lại người này miệng chim!" Có người thấp giọng phẫn nộ quát.

Người này nói xong, từ bên hông cởi xuống xương rấn dây thừng làm dây lưng, lại lấy ra vũ khí của mình, đây cũng là một đầu cực kỳ thon dài xiềng xích, hai hai một trói, liền có một trượng nửa chiều dài, những người còn lại hoặc lấy ra dây buộc tóc, hoặc lấy ra dây lưng quần, tất cả buộc chung một chỗ, ngưng tụ thành một đầu gần dài mười hai trượng kiên cố dây thừng.

"Các người chờ ta tin tức tốt."

Hạng Trọng nhếch miệng cười một tiếng, lớn như vậy hán tử trên mặt tràn đầy một cổ hào quang. Hắn đem dây thừng trói lại ba vòng, một mực, sau đó đối đám người tươi sáng cười một tiếng, đám người lại khẩn trương nhìn xem hắn, trong lòng chẳng biết tại sao không cười nổi. Vừa mới trói thời điểm, Dịch Thiệu Thừa ngại một vòng quá ít, liền muốn nhiều hơn hai vòng, tăng thêm ba vòng, những người còn lại cũng không yên lòng, còn muốn thêm, lại bị cự tuyệt.

Chỉ phí nặng tới nói, hắn cũng không phải bị nhét vào lồng heo ngâm xuống nước heo, trói nhiều như vậy làm gì.

Hạng Trọng bước vào nước sông, đám người toàn bộ gấp siết chặt dây thừng một đầu, theo hắn từng bước một bước vào, cuối cùng bỗng nhiên hít một hơi biến mất trên mặt sông, lòng của mọi người tức thì nhấc lên.

Theo dây thừng từng chút một theo chúng trong tay người thả ra, dưới nước Hạng Trọng cũng tại từng chút một hướng xuống chui vào.

Dưới đáy nước vẫn là bậc thang, bậc thang kéo dài hướng về phía đáy nước chỗ càng sâu bóng tối, phẳng phất không ngừng không nghỉ. Dưới đáy nước bốn phía trên vách đá dựng đứng, sinh trưởng từng khỏa phát sáng huỳnh thạch thủy tinh, mặc dù không nhiều, nhưng cũng có thể miễn cưỡng để cho người ta thấy rõ bốn phía cảnh tượng. Theo càng lúc càng thâm nhập, bậc thang bỗng nhiên chặt đứt, thế là hắn liền trực tiếp lặn xuống.

Kết quả hắn phát hiện, đi lần này ngâm nước đáy lối thoát lặn, trên người lực áp bách nói liền trở nên cực lớn, ép tới xương cốt của hắn đau nhức.

Vốn nghĩ quay đầu liền đi, nổi lên mặt nước tốt.

"Không được, ta nếu không nhớ ra đến tột cùng đến, chẳng phải là không công mà lui. Xuống chút nữa nói không chừng còn có phát hiện. Dịch huynh đệ là cái máu nóng khản nhưng người, hắn được tướng quân truyền thừa vốn có thể đi thẳng một mạch, bây giờ lại muốn vì thay tướng quân báo thù rơi vào tình cảnh như vậy, thật sự là làm khó hắn."

Hắn vừa nghĩ tới một chút sự tình, càng thêm kiên định xuống dưới lòng tin.

"Nếu là thật sự muốn chết, cũng là chúng ta đám người này, dù sao chúng ta đều nhận được Kiều Long tướng quân lớn nhất ân huệ, mà Dịch huynh đệ không giống nhau, hắn không cần tranh này đầm vùng nước đục. . . Hắn còn có chuyện trọng yếu hơn, đúng, coi như vì hắn, ta cũng phải kiên trì."

Hạng Trọng tự mình nghĩ đến, hắn một cái lặn xuống nước tiếp tục cắm sâu, cũng không lâu lắm, liền ngạc nhiên phát hiện, dưới đáy nước vậy mà xuất hiện một chút Bạch Quang.

Đó là cái gì?

Hạng Trọng vội vàng đi sâu, theo đi sâu, này Bạch Quang cũng càng lớn càng sáng, thẳng đến sau đó không lâu, hắn chợt phát hiện chính mình cuối cùng đã tới này sông dưới đáy.

Mà thấy Bạch Quang, lại là một bộ xương khô.

Cái này khô lâu cứ như vậy nằm tại đáy sông, chung quanh mọc đầy biển Khô Lâu bên trong thấy cái chủng loại kia màu đỏ tia hình dáng đoá hoa, chỉ là nơi này đoá hoa nở vô cùng tươi đẹp, tươi đẹp giống như là đang rỉ máu, còn lấy hắn mất trần tốc độ rõ rệt tại từng đoá từng đoá sinh trưởng, nở rộ lấy.

Giờ này khắc này, hắn trong hai mắt đã hoàn toàn bị loại cảnh tượng này chỗ tràn ngập.

. . .

Trên bờ sông đám người theo dây thừng không ngừng buông dài, càng ngày càng thấy bất an, đặc biệt là buông dài đến năm sáu trượng lúc, bỗng nhiên cảm giác mặt trời nên nặng nề dị thường. Mãi đến này dây thừng mau thả xong lúc, cái kia nặng nề đột nhiên đình trệ, tựa như thấy đáy. Sau đó qua mấy tức công phu, đám người thấy dây thừng cái kia mang liền nhẹ, biến nhẹ, không ngừng biến nhẹ.

Liền từng cái mừng rỡ, biết đây là Hạng Trọng đi lên, vội vàng thu dây thừng.

Một trượng, hai trượng, ba trượng. . . Rốt cục, nhanh đến mặt nước.

Dịch Thiệu Thừa khiến cho đám người bắt lấy dây thừng, chính mình chạy đến gần nước chỗ, chuẩn bị tại Hạng Trọng nổi trên mặt nước lúc đem hắn kéo lên.

Nhưng nghe được soạt một tiếng, dây thừng rốt cục bị toàn bộ kéo, dây thừng cuối cùng cũng ra nước.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Diễn Kiều Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Hạng Trọng cái chết

"Hạng Trọng. . ." Dịch Thiệu Thừa trên mặt này vui mừng rất nhanh biến mất, đã biến thành kinh ngạc, không thể tin, đã biến thành nộ nhưng, một tia đau đớn tại Dịch Thiệu Thừa đôi mắt chỗ sâu tuôn ra, nước mắt trong nháy mắt tràn mi mà ra.

Dịch Thiệu Thừa sắc mặt biến đến vô cùng thống khổ, dữ tợn.

Đám người vội vàng nhẹ chạy tới xem, chỉ thấy Dịch Thiệu Thừa đang ôm một bộ sâm bạch hài cốt giữa mặt im ắng khóc ròng, hắn miệng mở rộng lại không phát ra được nửa điểm thanh âm, bởi vì một phát thanh âm toàn bộ đình động treo ngược thạch nhũ liền sẽ rớt xuống, khi đó kết cục có thể nghĩ.

Có thể cái kia lệ nóng, lại tích tấp đã rơi vào Nhược Thủy hà bên trong, giống bạc châu giống như chìm giống đáy nước.

"Sao, tại sao có thể như vậy. . ."

"Không, không, không. . . Sẽ không. . ."

"Đây không phải Hạng đại ca. . ."

Không ai tin tưởng cảnh tượng trước mắt là thật, một cái người sống sờ sờ, chớp mắt liền biến thành xương trắng, cái này sao có thể?

Thế nhưng là cái kia bộ xương quần, bên hông cột dây thừng, cùng với đám người quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa ngón tay cái mang theo hoàng kim chỉ quần —— đây là chỉ có cung thủ phòng ngựa bắn tên lúc bị lỏng vũ trầy thương mới có thể đeo đồ vật, bình thường cung tiễn thủ chỉ đeo đồng, chính đại hán có tư cách mang hoàng kim cũng chỉ có một người, cái kia chính là Hạng Trọng. . .

Tất cả những thứ này hiện thực, cũng giống như vạn phát mũi tên, thiên quân Trọng Chùy phanh lấy trái tim, nói cho đám người ——

Đây chính là Hạng Trọng! ! !

Phù phù, một cái quỹ xuống, về mặt chất phác, phảng phất mất hồn.

Sau đó những người còn lại dồn dập phù phù phù quỹ xuống, không ít người ngã sấp trên đất, mặt chôn ở mềm mại lạnh buốt trắng trong cát khốc rỗng, lại không ai dám khóc ra thành tiếng, không ai dám dẫn đầu, cũng không ai dám làm như vậy. Những này treo ngược thạch nhũ tựa như là tuyết đối ngàn ngàn treo đỉnh chỉ kiếm, hơi không lưu ý, liền sẽ đem phía dưới những người này dồn dập bắn giết.

Trong lúc nhất thời, chính trong sơn động tràn ngập bi ai đến cực điểm, đè nén vô cùng nặng nề bầu không khí.

Cực kỳ bi ai cảm xúc đem những này nhất phẩm Tông Sư, vương giả, nửa bước Giới Chủ cường giả, tàn phá đến toàn thân vô lực, không còn chút nào nữa đầu chí.

Này so chết còn khó qua!

"Ta đi xuống, các ngươi chờ ta tin tức tốt." Những lời này là Hạng Trọng nói câu nói sau cùng, không nghĩ tới lại thành di thư, xuống lúc trước kiệt nhưng cười một tiếng, cũng thành cuối cùng di âm.

Không ít người nghĩ đến năm đó cùng một chỗ tham quân nhập ngũ lúc, lần đầu thấy Hạng Trọng hình ảnh.

Khi đó khôi ngô người trẻ tuổi uống say hướng mọi người nói: "Các ngươi nhớ kỹ, ta gọi Hạng Trọng, bá vương Hạng Võ hạ, nặng như thái sơn nặng. Ngày sau, ta tất nhiên sẽ thành làm tiền phong Đại tướng!"

Lại muốn đến lúc đó có phạm nhân quân giới, Kiều Long tướng quân muốn trách phạt.

Thế là, cái kia đã lớn lão quái hàm Hồ thanh niên đi ra, một còi quần áo mặt không đổi sắc đôi Kiều Long nói: "Phải phạt liền phạt ta, ta cùng bọn hán là huynh đệ, phạt bọn họ cùng phạt ta không khác, mặc dù muốn giết ta, ta cũng không oán!"

Về sau, cái này lỗ mãng thanh niên vì cứu đồng僚 lâm vào trùng vây, bị bắn mù một con mắt, kém chút chết mất.

Hắn nằm ở trên giường, bờ môi sắc mặt đều trắng bệch, nhìn xem lo lắng đám người cười ha ha một tiếng nói: "Đại trưởng phu trần truồng tới! Trần truồng đi! Người tóm lại muốn chết, các ngươi về mặt cầu xin làm gì! Ta Hạng Trọng đời này đã sống hai mươi mấy năm, giết qua kẻ địch không xuống 300, cứu người lại vượt lên trước hơn ngàn, đáng giá đáng giá! May mắn ta sắp chết, bằng không thì các ngươi cả một đời cũng khỏi phải nghĩ đến vượt qua ta! Ha ha ha ha. . ."

Sau đó liền từ biệt một số năm, trong mười năm đám người chợt có chạm mặt, uống rượu, thời điểm đó thô mãng hào phóng thanh niên, đã từng bước đi vào trung niên, trên mặt lại không còn có ngày xưa tự tin cùng nụ cười.

Mười năm về sau gặp lại, đám người rốt cục phát hiện cái kia sa sút tinh thần nhiều năm mặt có nụ cười, cũng rất vui vẻ.

Năm đó một ngày là huynh đệ, ngày sau cả đời là huynh đệ!

Há nói không có quần áo, cùng con đồng bào!

Thế nhưng là. . . Thế nhưng là ai đều sẽ không nghĩ tới, lần này ngăn ngừa gặp nhau bao nhiêu tháng. . . Sinh tử một cái chớp mắt, thiên nhân vĩnh cách!

Dịch Thiếu Thừa thống khổ không thể so những người này ít, tương phản đau hơn, hắn bao nhiêu năm cừu hận giấu ở trong lòng, không ai nguyện ý giúp hắn, cũng không thân thể lượng hắn, mãi đến đợt phải đại hán này, một đường đều nhớ hắn, giúp đỡ hắn, giống hắn thân đại ca. Nếu không phải là hắn hỗ trợ, hôm qua ban đêm chính mình liền phải chết, nhưng hắn cuối cùng là hao phí toàn thân Nguyên Dương cứu hắn.

Làm vì một đời người, há không hai huynh đệ.

Năm đó tông môn bị đồ, hắn có thể tìm hung thủ, chậm chậm bức vẽ chi.

Kiều Long mới thù, hắn cũng có thể tìm hung thủ, chậm chậm bức vẽ chi.

Năm đó tại Điện quốc có thụ tra tấn, hung thủ mạnh hơn, cũng có thể chậm chậm bức vẽ chi.

Thế nhưng là!

Nhưng là bây giờ hấn trọng yếu nhất huynh đệ chết!

Hắn có thể tìm ai? ! Hắn có thể trách ai? ! Hắn hiện tại oán hận chính mình, vì cái gì không ngăn cản Hạng Trọng, sau đó mọi người liều mạng một lần lao ra, chỉ là nghĩ đến đây, hấn lại nghĩ tới Hạng Trọng xuống trước một phen.

Đúng vậy a, Hạng Trọng là vì bọn hấn mới đi xuống, là vì cái gì, còn không phải là vì tất cả hi vọng sao?

Có thể hy vọng này không tìm được, Hạng Trọng cũng đã chết. . .

Hạng nặng chết người rồi, chết! ! !

Hấn hiện tại liền lên tiếng khóc rống đều làm không được!

Đúng vào lúc này, phía ngoài tiếng gió thổi dần dần dừng lại, một chút vụn vật thanh âm cũng truyền vào.

"Lợi hại, hay lắm, lại có thể nghĩ đến dùng mũi tên lửa nhóm lửa nơi xa bộ xương, mượn gió thổi đốt tới, khiến cho chính bọn hấn trở về chạy."

Khàn khan cười tiếng sáo vang lên, khô gầy nam nói: "Đáng tiếc, bọn hấn đến cùng cũng không có chạy đến. Đều bị thiêu chết đi?"

"Nơi này có cái động, bọn hấn khẳng định chạy đến bên trong đi."

"Vào xem, bắt lấy đám người này, ta cần chết bọn hấn." Một cái khác hung ác thanh âm nói.

Trong sơn động, Dịch Thiểu Thừa đoàn người này sắc mặt như tro tàn, cũng không phải là bởi vì sợ, mà là bi thương, bàng hoàng. Bây giờ, trong đội ngũ trọng yếu nhất huynh đệ cứ như vậy đi, bọn hấn thể xác tinh thần thừa nhận dày vò, xác thực còn không bằng chết đi càng sáng khoái hơn chút.

"Nhược Thủy hà lại gọi âm phủ sông, Minh Hà, sông vong xuyên, nhưng trên thực tế, nó chân chính thuyết pháp gọi đường hoàng tuyền. . . Đường hoàng tuyền, hắc hắc, đó là thật nơi đến tốt đẹp." Trong đội ngũ một người sput cười hai tiếng, mặt mũi tràn đầy buồn bã.

Dịch Thiểu Thừa nhận ra người này cũng không phải là mình ra, mà là Hoàng đế tâm phúc. Hấn trông mắt mắt nhìn Hạng Trọng hài cốt, ai cũng lên tiếng, dùng áo gói kỹ lưỡng hình thành một bao quần áo.

"Huynh đệ, ta biết trong cuộc đời ngươi, nhất niệm Kiều Long tướng quân, xưa nay không cách khoảng chừng. Dù cho giống như ta vậy giả tướng quân, ngươi cũng không rời không bỏ. Huynh đệ, nếu ta còn có thể sống được, nhất định đưa ngươi an táng tại chính thức Kiều Long tướng quân bên cạnh thân. Hạng Trọng đại ca. . ."

Nghĩ tới đây, Dịch Thiểu Thừa khóc không thành tiếng, nâng. . . lên hài cốt bao bọc.

"Ta tất nhiên sẽ không lại cô phụ ngươi."

Đám người ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy Dịch Thiểu Thừa lại tìm đến dây lưng, đem bao bọc một mực buộc ở trên lưng. Bọn hấn lại thấy Dịch Thiểu Thừa trong mắt dâng lên một cỗ hung mãnh hỏa diễm.

"Chúng huynh đệ, có lời ta cứ việc nói thẳng, một hồi những người kia nếu là tiến đến, chúng ta coi như bỏ mình cũng giết mấy cái khác, coi như công phẩm tế điện Hạng Trọng huynh đệ. Các ngươi thấy thế nào?" Dịch Thiểu Thừa đứng lên, chậm rãi hướng cửa hang đi đến.

"Đại trượng phu, nên như vậy!" Có người trầm giọng nói.

"Giết một cái không lỗ, giết hai cái kiếm lời." Lại có người đứng lên nói.

"Không giết chết bọn hấn, chúng ta nào có mặt đi dưới mặt đất thấy ta này Hạng đại ca!" Có người đứng lên một quyền nện ở trên vách núi đá, trên mặt vẻ tức giận.

"Giết!"

"Giết!"

"Giết!"

. . .

Đầu tiên là lâm vào quyết tử chỗ, lại có Hạng Trọng cái chết, hai chuyện này, hung hăng kích thích đám người.

Đám người một cái tiếp theo một cái dựa sát vào, giờ này khắc này, lâm đột thứ hai đi sứ Điền quốc Đại Hán sứ giả theo quân đội ngũ, mới là dùng Dịch Thiểu Thừa làm trung tâm hoàn chỉnh một thể, đã không còn giữa lẫn nhau khe hở, cũng không còn bận tâm ai là người nào.

"Trông quân, như còn có thể sống được trở lại Lạc Dương, ta làm đem Từ Thắng lão thất phu kia loang lổ việc xấu sự tình mặt hiện lên Thánh thượng, làm Hạng Trọng huynh đệ báo thù rửa hận." Nào đó người nói, làm Hoàng đế đặc phái sứ giả, thân phận của hắn cũng vô cùng đặc thù, có thể nói là trong đội ngũ một cái khác đột thủ lĩnh.

"Trăm bay huynh đệ, đa tạ." Dịch Thiệu Thừa đôi này cao giai quan võ gật gật đầu, sắc mặt vui mừng, lại nhìn một chút hấn mấy cái khác Hoàng đế tâm phúc, đều tràn ngập vẻ cổ vũ.

Dịch Thiệu Thừa biết được, Hạng Trọng sau khi chết, lúc này mọi người xác thực ngưng tụ thành một cỗ dây thừng.

Phấn chấn đám người lần lượt cảm vũ khí lên, phân đội bày ra, mặt hướng cửa hang, cái kia hơi hơi ánh sáng mặc dù để cho người ta có chút thể lượng cảm giác, nhưng lại chân thật như vậy, như vậy để cho người ta thấy tràn ngập một cỗ hùng hậu lực lượng tinh thần.

Dịch Thiệu Thừa đứng tại chi đội ngũ này phía trước nhất, trường thương trong tay, hơi hơi run lên.

Làm lãnh tụ, Dịch Thiệu Thừa cảm nhận được đại chiến trước nghiêm túc, từng bao nhiêu lần, hẳn từng có cảm giác tương tự, đó là lo sợ bất an bên trong lại trong lòng còn có một tia khát máu hưng phấn, chỉ là. . . Trong óc, lại không biết vì sao bỗng nhiên nhớ tới tại mười dặm ổ cùng Kiều nhi phân biệt lúc tình cảnh.

Câu nói kia, vẫn vang vọng bên tai.

"Dich Thiệu Thừa, ngươi đối ta không công bằng!"

Còn nhớ rõ Đắc Kiều phân biệt lúc quyết tuyệt, buồn bã đi xa đáng người.

Dịch Thiệu Thừa trong lòng không hiểu đau xót, có chút thất hồn lạc phách.

Hắn biết được, chỉ sợ đời này, lại không cái kế tiếp mười năm có thể trông mong.

Dịch Thiệu Thừa xúc động, theo một trận gió đến, hắt đem lực chú ý lần nữa tập trung ở cửa hang.

Nơi xa, tia sáng hơi tối, thỉnh thoảng có chút chày bằng khí lá rung hình ảnh, phiêu nhiên mà tĩnh lặng.

Ngoài đông, nhưng lại bỗng nhiên truyền đến thanh âm khác.

"Các người là ai?"

"Muốn làm gì. . . A!"

"Đánh lén! Đánh lén!"

"Các huynh đệ giết!"

"Lại là hai cái nung môn mà! ?"

Một hội sao đông qua đi, bên ngoài vang lên kêu thảm cùng kích liệt tiếng đánh nhau.

Đám người khê giât mình, biết được là có viên binh tới, lại không biết này viên binh là ai.

"Ha ha, này gọi trời không tuyệt đường người."

Tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại. Những người này kinh nghiệm lão đạo, cũng không cần đạt được Dịch Thiệu Thừa đáp ứng, liền dồn dập lao ra hang núi, tiếng la giết theo nhau mà tới.

Cũng là Dịch Thiệu Thừa chậm nửa nhịp, trong lòng hơi động nghĩ ngợi, "Tôi hai người liền có thể nhắc lên phong ba lớn như vậy? Chẳng lẽ là Kiều nhi tới, cái kia một người khác là ai?"

Dịch Thiệu Thừa tại trong tuyệt vọng không có từ trước đến nay một hồi mừng rỡ. Kỳ thất tám chín phần mười, hẳn cũng đoán được là ai tới.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Chương 65: Cùng nhau

Ngoài động, gió đã đột nhiên ngừng.

Biển Khô Lâu bị cho một mồi lửa, đầy đất đều là màu trắng xám phẩn.

Nguyên bản bao phủ phiến bình nguyên này mây đen, giống như bị nghiệp hỏa phân tích về sau, cũng tan hết oán khí, lộ ra trên trời lạnh lạnh ánh trắng.

Ánh trắng vung trên mặt đất, đầy đất màu trắng bụi, tựa như sa mạc lớn một dạng vô cùng mênh mông. Ai có thể nghĩ tới, này một mồi lửa đem trọn cái cổ chiến trường hình thành biển Khô Lâu, đốt cháy hầu như không còn.

Mà tại đây trên mặt đất, một đám người áo đen đang vây công hai nữ tử.

Những người áo đen này dĩ nhiên chính là lúc trước tập kích Dịch Thiếu Thừa đám người kia, đi đến Vương Giả cảnh về sau, thân pháp cao cường, công phạt lăng lệ, mỗi lần đều xung yếu hại mà đi.

Có thể hai nàng này còn càng thêm quý dị, một băng một hỏa, thân pháp phiêu hốt mê huyền, như ảo mộng buồm buồm, phạm là lạnh đao kiếm sát vậy qua, hộ thân kinh khí hoặc là đem bọn hắc đạo kiếm đốt đến đỏ bùng, hoặc là trực tiếp đông kết, thủ đoạn dọa người vô cùng.

"Muốn chết!"

Lúc này, một thanh âm từ phía sau bỗng nhiên vang lên.

Vốn là yên lặng theo dõi kỳ biến khô gầy nam tử rốt cục động thủ, hắc ngân thương xuất động, tiến vào chiến cuộc Giới Chủ cảnh mạnh mẽ tu vi bày ra, này làm cho cả chiến cuộc rất nhanh khuynh hướng người áo đen bên này.

"Các huynh đệ, lúc báo thù đến."

Nhưng mà đúng vào lúc này về sau, một đám quần áo tả tơi người theo trong sơn động gần đi ra, theo người áo đen phía sau tập ra. Liền, hỗn chiến bắt đầu.

Dịch Thiếu Thừa vội vàng liếc mắt, chấn động trong lòng, "Quả nhiên là các nàng."

Bởi vì vô luận là Đặc Kiều, vẫn là Thanh Hải Dục, đều so trong tưởng tượng muốn càng thêm mạnh mẽ, thủ đoạn cũng phải càng thêm sắc bén. Liền xem như những người áo đen này cũng không chiếm được nửa chút lợi lộc, chỉ là này cao gầy nam tử quá lợi hại, thật vất vả tranh thủ tới ưu thế, lại rất nhanh bị đè xuống.

Dịch Thiếu Thừa Vô Danh phát lên một con lửa giận, quát:

"Làm!"

Nương theo một tiếng này, tựa như là nặng trĩng đột nhiên vang động trời, là địch hay bạn, đều thấy một hồi tim đập nhanh.

...

Bạch!

Một vệt đỏ thẩm bắn tung toé, Dịch Thiếu Thừa ngân thương đâm giết một người áo đen, thân thể người nọ ngay sau đó nổ tung.

Bình thường Vương Giả cảnh cao thủ tại hắc Dịch Thiếu Thừa trước mặt, đã không có lực hoàn thủ gì.

Nhưng đối phó với kinh nghiệm lão đạo, vẫn tương đối phiền phức.

Cũng may, lúc này Thanh Hải Dục đang cùng cái kia khô gầy như xương cốt địch tướng đánh nhau, cũng cho Dịch Thiếu Thừa đưa ra càng giết nhiều hơn địch cơ hội.

"Thanh Hải Dục. Ngươi lại cùng Kiều nhi cùng nhau tới cứu ta."

Dịch Thiếu Thừa mặc niệm lấy, mặc dù trong tay đồ đao máu tươi, nhưng trong lòng thì nhu tình như nước.

"Thanh Hải Dục" ba chữ này, chờ... Mười năm...

"Thật hán, mẹ, chán ghét!"

Dịch Thiệu Thừa mặt đen vô cùng, trước mặt lại xuất hiện một người ngăn trở ánh mắt, nhìn qua còn khá là phiền toái, thực lực cũng không yếu.

Dịch Thiệu Thừa nhướn mày, rất thương đâm ra, lại bị người kia ngăn cản, không hơn vạn vạn không nghĩ tới một thương này đúng là giả thoảng, chân chính sát thương thủ đoạn lại là Dịch Thiệu Thừa nắm đấm hung hăng đánh vào đứng không, người này liền bay ra ngoài.

"Thanh Hải Dực!"

Cái kia toàn thân bị băng sương kinh khí bao khóa Thanh Hải Dực, đối phó này khô gầy nam tử cũng không dễ dàng. Nếu là hình dung, tám lạng nửa cân.

Dịch Thiệu Thừa nhưng không có lập tức đi lên bang nàng ý tứ, mà là đứng lặng ở chỗ này, trong đầu y nguyên biến hiện ra mười năm trước cái kia Nam Nguyên bờ sông hình ảnh, tuyết bay ngợp trời, nghĩ đến phong tiêu tiêu này lúc trước khi rời đi cái kia hung hăng một hôn.

Không khỏi vì đó, lạnh buốt bình tĩnh trong lòng, dâng lên một chút nóng.

Ánh mắt của hắn có như thực chất, cứ như vậy xuyên qua vô số đám người thân ảnh rơi vào cái kia trên người nữ tử.

Thanh Hải Dực phảng phất cũng cảm nhận được này một đôi ánh mắt, quay đầu, cách đám người xa xa nhìn về phía Dịch Thiệu Thừa.

"Dịch Thiệu Thừa!"

Đồng dạng, Thanh Hải Dực từ trước lạnh buốt, sâu lắng đáy mắt, rung động mấy phần.

Năm tháng sớm đã làm dung mạo của hắn, tăng thêm mấy phần gió sương ma luyện sau lắng đọng, có thể đôi mắt này lại là vĩnh viễn sẽ không cái biến.

Ít nhất Thanh Hải Dực vĩnh còn lâu mới có thể quên.

Hợp thời, đối địch khô gầy nam tử đột nhiên sử dụng ra Đại Chiêu, Thanh Hải Dực cẩn rằng, dáng người như hồng bay múa né tránh, ứng đối, một đôi tay ngọc thao túng vu pháp lay động lấy.

Tại đây đối kháng quá trình bên trong, Thanh Hải Dực bỗng nhiên cũng nhớ tới mười năm trước, Nam Nguyên bờ sông, tuyết bay ngợp trời lúc, cái kia ào ào một hôn, để cho nàng tức giận, mới lạ, xúc động. . . Nhưng mà này tất cả cảm giác, rất nhanh liền theo cái kia hào phóng thân hình, biến mất tại tuyết lớn bên trong.

Thời điểm gặp lại, đã ở Ung nguyên.

Làm Dịch Thiệu Thừa dung nhan tiêu tụy, chỉ vì Kiều nhi đưa tới một đoạn dây đỏ sau đáng về hào sảng bóng lưng rồi đi chậm rãi biến mất, Thanh Hải Dực chẳng biết tại sao chính mình lại có loại thật sâu xúc động, không biết đây có phải hay không làm yêu, lại biết lệ quang hiện hứa, thật lâu khó mà quên. Liền trở thành trong lòng rút cuộc lau không đi đau đớn.

Cái kia về sau, không biết có bao nhiêu lần từng nhớ tới qua, thậm chí có loại xúc động đi triều Hán đi một chút, nói không chừng có thể nhìn thấy hắn.

Cũng là cuối cùng nàng vẫn là từ bỏ. . . Ai, cũng không phải tại dài đằng đặc tính thủ bên trong, trải qua lấy thuộc tại khổ nạn của mình.

Bây giờ gặp lại, đã cách mười năm, thời gian thấm thoát kéo dài, nhưng rốt cục gặp.

Trong nháy mắt, hai người này xa xa nhìn chăm chú, tựa hồ cũng có chút thỏa mãn, nhưng lại vén vẹn thoảng nhìn về sau, lần nữa bị cái kia khô gầy đàn ông hung mãnh bóng lưng ngăn lại cách.

"Tránh ra!"

Dịch Thiệu Thừa đột nhiên vừa quát, một cổ cuồng bạo sóng âm lao ra, kinh khí để mặt đất bùn đất quay cuồng, xuất hiện một đầu thẳng tắp công rãnh. Hắn quét ngang trường thương, rít lấy hướng cái kia khô gầy đàn ông giết ra.

Thanh Hải Dực giờ khắc này tâm đều hòa tan, có chút mờ mịt lại có chút không biết làm sao, trên mặt tràn đầy một loại rất lâu không thấy màu sắc.

Nàng cười, trên mặt nổi lên hoa đào ửng đỏ.

Mà lúc này Dịch Thiệu Thừa, toàn bộ thân hình thoảng qua ở giữa biến thành màu đen, tóc con mắt biến thành màu đỏ, màu bạc lõi long chiếm cứ ở trên người, một cổ sục sôi vô cùng khí thế bỗng nhiên đầy ra, đem bức bách người chung quanh không thể không thối lui.

Đại Thiên Lôi Tôn!

Giờ cao trường thương, Đạp Lôi bộ, đối khô gầy nam nhắc thương liền đâm.

Khô gầy nam vội vàng không kịp chuẩn bị, vội vàng lui lại, hất lên ngân thương, toàn thân gió lớn cổ trướng, thoáng qua ở giữa tóc dài đôi xanh, toàn thân da thịt biến thành màu xanh, khô gầy hai tay biến thành to lớn quý trao.

Đây chính là hấn Giới Chủ chi thân.

Nhưng hấn biết, mong muốn bằng vào Giới Chủ chi thân thắng nổi người trước mắt, hiển nhiên là không thể nào.

Cho nên, hấn muốn bộc phát ra lực lượng toàn thân, thì triển ra giới vực.

Thế nhưng là Dịch Thiệu Thừa căn bản không cho hấn cơ hội, mũi chân nâng lên, ba ba gõ hai tiếng mặt đất, thân hình liền trong nháy mắt biến mất tại nguyên chỗ.

Đạp Lôi bộ, chớp mắt đến!

Sau một khắc hấn xuất hiện tại khô gầy nam trước mặt, nhưng lúc này khô gầy nam đã điều động Nguyên Dương, bắt đầu phát động giới vực, hấn đối lên trước mặt Dịch Thiệu Thừa cười cười.

"Giới vực, ngươi còn chưa lĩnh ngộ được, chết đi. . ."

Khô gầy nam từ lời còn chưa dứt, Dịch Thiệu Thừa hé miệng, liền, một hồi phảng phất đến từ hoang man viễn cổ thú mình rít gào, dùng tuyến phun trào bắn ra.

"Gào! ! !"

Thiên long Lôi Âm!

Rung thiên địa, nhiếp quỷ thần, huyền tiêu U Minh, cửu thiên thập địa, không gì kiên ky!

Cái kia to đực Lôi Âm cùng long ngâm hòa làm một thể, hóa thành nồng đậm cô đọng sóng âm, từng vòng từng vòng oanh ra, mặt đất bị thổi làm Thổ sóng cuộn cuộn, người chung quanh bị chấn động đến về mặt giật mình, dù cho là Giới Chủ cảnh khô gầy nam, đều không nghĩ tới sẽ có như thế một thoáng, cả người trong lúc nhất thời thần tâm thất thủ, ánh mắt trở nên mờ mịt.

Tại khô gầy nam ngăn ngại thất thần trong nháy mắt, nguyên bản khuếch tán ra giới vực toàn bộ tiêu tán.

Giới vực vừa mất, Dịch Thiệu Thừa lại không bất kỳ trở ngại nào, hấn cũng nhắc thương đối đâm tới.

Sát Long Thần Thương!

Trong nháy mắt, báng thương biến thành đen, đầu thương biến đỏ, hai cây thương đầu thương điểm cùng một chỗ, phát ra một hồi chói mắt ánh sáng.

Chỉ nghe phịch một tiếng vang trầm, hào quang nổ tung biến mất, Dịch Thiệu Thừa còn đứng tại chỗ, mà cái kia khô gầy nam đã đổ vạch ra đi xa mười trượng, đồng thời chân khảm xuống mặt đất, thể xác tinh thần còn đang lùi lại.

Dịch Thiệu Thừa lần nữa thân hình khẽ động, trong nháy mắt đi tới giữa không trung, đồ vác lên thương hướng mặt đất khô gầy nam đâm tới.

"Đến rất đúng lúc!"

Khô gầy nam bàn tay không lồ hung hăng vỗ mặt đất, quái vật dạng thân hình theo mặt đất vượt lên, phanh một tiếng chạy về phía trời. Ai có thể nghĩ tới, coi như Dịch Thiệu Thừa này cường đại nhất một kích, tại hấn mất đi giới vực bảo vệ nháy mắt, lại còn có thể khởi từ hồi sinh, đây quả thực là đem võ học phát huy đến cực hạn.

Dịch Thiệu Thừa bắt đắc dĩ, hai người trên không trung tiếp tục quán đầu.

Cũng là mấy hiệp, cái kia giao kích lúc xuất hiện kinh khí đã lan đến gần mặt đất, đem mặt đất chấn động đến bụi đất tung bay, bốn phía nổ vang.

"Các huynh đệ, cơ hội tốt, giết! Giết đám này tình trùng lên não!"

Trong đội ngũ, trăm bay quan giai cao nhất, cũng là trong đó Hoàng đế tâm phúc đám người kia người dẫn đầu, hấn thấy Dịch Thiệu Thừa giết đến thoải mái, chớp mắt vài cái sừng dữ mắt, tuần nhà khuôn mặt đã biến thành như ma quỷ, bắt đầu vận vạo, hấn giơ lên binh khí cuồng hồng, loại này tiếng rống mang theo bi thương cùng phẫn uất, lập tức khiến cho đám người nhớ tới Hạng Trọng.

"Làm Hạng đại ca báo thù!"

Không hổ là dẫn đầu đại ca, này một hô liền tất cả mọi người đỏ mắt, về mặt biến đến vô cùng sục sôi, liều mạng thẳng hướng bọn này người áo đen.

Lẫn trong đám người Đặc Kiều, cũng bị này gấu liệt như lửa sát phạt không khí lây, người chung quanh ánh yếu điệu, kinh khí bay lượn, xé mở nàng trên búi tóc dây đỏ, liền bị thiếu nữ này đồng loạt ở lòng bàn tay.

"Giết!"

"A!"

"Bạch!"

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Bọn này người áo đen, thực lực mặc dù cao cường, nhưng cũng không chịu nổi bấy giờ tình thế.

Triệt đề điên rồi.

Đám diên này tựa hồ cảm giác không thấy đau đớn, cho dù lấy thương đổi thương, lấy mạng đổi mạng cũng phải làm cho bọn hắn bị thương không thể.

Này ai dám đi liều?

Tại đây loại điên cuồng dưới khí thế, bọn hắn cho dù có mạnh hơn lực lượng, cũng phải thua trận, miễn cưỡng chống cự.

Huống chi, kẻ địch trong đội ngũ còn có Thanh Hải Dục, đơn giản liền là tử vong nữ vu một dạng tồn tại.

Làm Đền quốc độ nhất Vu nữ, Hạc U thần giáo Tả Thánh sứ giả, vu pháp mãnh võ tựa như từng mảnh từng mảnh bay múa đảo nhỏ, quần quanh ở Thanh Hải Dục quanh thân, loại này màu trắng băng sương khí tức chỉ cần tiếp cận liền sẽ cảm giác huyết dịch bị ngăn trở, không cần thận liên bị ngược sát. Vào tình huống này, Thanh Hải Dục thậm chí cần bản cũng không có vận dụng giới vực lực lượng, liền đã không người nào có thể ngăn cản.

Duy nhất có thể cùng Thanh Hải Dục đối kháng, chỉ có cái kia khô gầy nam tử. Nhưng bây giờ lại bị Dịch Thiếu Thừa cho ngăn chặn.

Thừa dịp người bệnh đòi mạng người, trăm bay bên này, lại là một người quyết chiến ở ba người áo đen, cục diện còn cầm ổn lấy, trọng yếu nhất chính là ba người áo đen trên người đã thấy thương, mà trăm bay ngoại trừ chạt vật một chút bên ngoài, hết thấy hoàn hảo.

Ba người này đối địch kinh nghiệm cũng vô cùng phong phú.

Hoặc tiến công, hoặc phòng thủ, hoặc đánh lén, trong lúc nhất thời phối hợp đến sơ mật tinh tế, tương phản đến, trầm bay liền lâm vào khổ đấu bên trong, không có mấy hợp xuống tới, trên người liền đã thấy thương.

"A! Đúng là binh trần!"

Trầm bay kêu thảm một tiếng, đột nhiên tay run một cái, ba thanh Liễu Diệp đao theo ống tay áo bay ra, hướng phía ba mắt người vọt tới.

Bà người vợ vàng một cái phòng thủ, vung vẩy binh khí đem Liễu Diệp đao đánh bay, tiếp tục vung công trầm bay, không muốn lúc này liền nghe đến bên tai có sắc bén tiếng gió thổi, vợ vàng quay đầu, quay người, hoặc dụng binh khí cụ đón đỡ né tránh.

Sau đó mới phát hiện, cái kia tiếng gió thổi không phải khác, thật sự là vừa mới bị đánh bay ba cái lá liễu đào nhỏ.

Này ba cái lá liễu đào nhỏ giống như là chim bay một dạng, bay đến trăm phi thân một bên, quần quanh lấy trăm bay vận chuyển, sau đó vội vàng không kịp chuẩn bị lại sẽ bắn ra, thẳng hướng ba người này.

"Đinh đinh đinh!"

Bà người vội vàng đón đỡ đi, nhưng chưa nghĩ lúc này trăm bay tay lẫn nữa lắc một cái, lại là ba cái liễu điệp phi đào theo ống tay áo bay ra, ba người chỉ cảm thấy lòn đầu, đây chính là đúng là âm hồn bất tán đầu pháp.

"Người là giới. . ."

Một người trong đó bỗng nhiên nghĩ đến cái gì.

Trăm bay ánh mắt đột nhiên biến lằng lệ, sát khí bùng bùng phần chấn.

9 ngọn phi đao trong lúc đó toàn bộ bắn về phía người kia, người này một thân máu thịt tại chỗ bị cắt thành vô số mảnh, đầu cũng bay ra ngoài.

Hai người khác trong lòng khẽ giật mình, liếc nhau, ánh mắt ngoại trừ hoảng hốt lại không chiến ý, quay đầu liền muốn chạy trốn.

Lúc này "Két" một tiếng vang thật lớn, liền khiến cho trăm bay ghé mắt dừng lại.

Nguyên là Thanh Hải Dục phóng xuất ra một đóa to lớn bằng sơn tuyết liên hoa, đột nhiên xuất hiện trong đám người nô tung.

Cánh hoa tỏa ra, lợi kiếm chi phong.

Đột nhiên tới thoảng một cái, ba bốn người áo đen vội vàng không kịp chuẩn bị bị trong nháy mắt đông kết, thành vảy vương xuống một đồng cục máu.

Thanh Hải Dục nhìn cũng không nhìn, lạnh buốt vô tình trong mắt nhấn lại, tựa hồ lại phải nổi lên lần sau đại bạo phát.

"Nữ nhân như vậy ngàn vạn không thể làm kẻ địch, càng không thể làm bằng hữu, bởi vì không cẩn thận bằng hữu liền trở thành địch nhân." Trầm bay âm thầm cảm khái, "Nhu loại này quần sát kỹ năng, quá mẹ hấn đáng sợ, cái này Vu nữ rõ ràng so Đặc Kiều vương nữ còn muốn lợi hại hơn, lại không biết là thân phận gì! ?"

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng vừa nhìn thấy bên người Đạc Kiều vương nữ cũng đang yên lặng giết địch, trầm bay tựa hồ cái gì đều hiểu. Lập tức cũng không nói cái gì, mà là đóng chặt hàm răng, mang theo chúng mạnh quả cầu tuyết giống như, lấy cỡ nào ép it, rất nhanh liền tẩy trừ đến không sai biệt lắm.

Một bên khác, Dịch Thiệu Thừa cùng khô gầy nam cũng đến gay cấn, hai người đang lằng không đối chiến sau một hồi lâu, cuối cùng đã tới hai bên khí lực cạn kiệt thời điểm, dựa thương mà đứng, lúc này hai người nửa người trên chiến bào sớm bị chấn nát, đầu đỏ' đề trần, lộ ra gân khớp nơi vết thương.

"Chết."

Dịch Thiệu Thừa phần nô giống con dã thú nhếch miệng, tuyết răng trắng bên trên bị từng tia từng tia tơ máu quán quanh.

"Ta còn chưa thấy qua lợi hại như vậy nữa bước Giới Chủ cảnh, thương thế của hần khôi phục được nhanh như vậy, có chút ngoài ý muốn a. Như hôm nay không giết, ngày khác còn chịu nổi sao?"

Dịch Thiệu Thừa dùng chính là thương, cùng khô gầy nam tử không khác nhau chút nào, bởi vì cái gọi là một núi không thể chứa hai hổ, đây càng thêm khiến cho khô gầy nam tử không cho phép hẳn.

Khô gầy nam tử trong lòng cũng cực kỳ phiền muộn. Hắn nhắc thương làm cái cổ quái tư thế, chậm rãi cong người lên thân thể, người như chơi cung giống như, thương hoành trên đầu, đầu thương đập trên mu bàn tay, nhắm ngay Dịch Thiểu Thừa.

Chợt, Nguyên Dương mãnh liệt tụt, cả người quanh thân Bạo Phong điên cuồng phát ra, cát bay đá chạy, dùng hấn làm trung tâm, phụ cận tạo thành vòng xoáy.

Đây là tuyệt chiêu của hắn, gió lớn thương chân nghĩa —— thủ lĩnh quân địch như gió lớn vừa đi này không quay lại!

Là cực mạnh sát chiêu.

Dịch Thiệu Thừa không dám khinh thường, nhấc thân thương hình hưởng về sau cong xuống tụt lực, trong thời gian ngắn đem Nguyên Dương cô động đến cực hạn, toàn thân khí kinh thẳng xông đi lên, hất mỗi cái tóc đỏ dựng thẳng lên, tức sùi bọt mép, đen kịt trên thân thể, nổi lên vô số đỏ tươi hoa

vẫn, đó là Nguyên Dương dư thừa kinh mạch, hiện lên.

Quán quanh lấy thân thể Lôi Long vào lúc này một đầu biến thành hai đầu, toàn bộ rót vào trường thương.

Liền, thanh này thương thép biến thành một lần ánh chớp trường thương, đã tăng tới dài ba trượng, khổng lồ vô cùng.

Đây là Dịch Thiểu Thừa lực lượng mạnh nhất một thức. . . Sát Long Thần Thương!

Giữa hai người có xa mấy chục trượng, nhưng khoảng cách như vậy đối với đem lực lượng tăng lên tới cực hạn hai người mà nói, đều chẳng qua là một cái chớp mắt thôi.

Cho nên, này tại trong chớp mắt, ai có thể càng nhanh phát động công kích, ai liền sẽ có hi vọng sống sót. Trùng hợp chính là, hai người động tác, gần như thần đồng bộ.

Một đạo biến thành mây đen gió lớn, một đạo biến thành trắng bạc thương lôi.

Hai đạo đường thẳng, nháy mắt đụng vào nhau, tại trong bóng tối phát ra nóng rực ánh sáng.

Oanh!

Trước nay chưa có khí kinh nổ tung, mặt đất xương phần bị thổi lên tầng một chồng lên tầng một, tầng một cao hơn tầng một to lớn Thổ sóng.

Dịch Thiểu Thừa mũi thương xé mở khô gầy nam ngân thương, thế như chẻ tre, cho đến đến cùng.

Tại khô gầy nam ánh mắt sợ hãi bên trong, Dịch Thiểu Thừa vẽ mặt mang theo lệ sắc, bá một thương, đầu thương đâm vào khô gầy nam miệng, sau đó hung hăng một quấy.

"A...!!!"

Trong chớp mắt, khô gầy nam chính cái đầu bị quấy đến xương cốt máu thịt bay tán loạn, thân thể cũng bị mãnh liệt xao động khí kinh quấy roi mất một nửa.

Lại một tên Giới Chủ cánh cường giả —— ngã xuống!!

Tất cả mọi người cũng vừa tốt kết thúc chiến đấu, địch quân toàn diệt, phe mình cũng là thắng thảm, Dịch Thiểu Thừa bên này đội ngũ tổn thất bốn năm cái đồng đội, còn thừa cơ bản đều bị thương.

Đại chiến về sau, mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Dịch Thiểu Thừa.

"Trưởng quân!"

Đặc Kiều thân hình nhanh nhất, thoáng một cái đã qua, xuyên qua tất cả mọi người bày, nghênh hướng Dịch Thiểu Thừa.

Cách đó không xa, cái kia Thanh Hải Dục hơi loạn tóc xanh mái tóc trong gió đong đưa, cũng dùng một vệt vui mừng mà nhẹ nhõm ánh mắt quăng tới.

"Trưởng quân, chúng ta rốt cục mở mày mở mặt một lần, ha ha!"

"Lần này Từ Thắng đội ngũ toàn diệt, trở lại Hoàng thành chúng ta còn muốn cho này lão cẩu tội tang đều hiện."

Mọi người dồn dập nói ra.

"Kiều nhi."

Mất thấy Đặc Kiều đi tới Dịch Thiểu Thừa bên người, nhưng mà đúng vào lúc này, một đạo sắc bén mũi tên theo Trường Thiên rót xuống, bắn tại Đặc Kiều chân trước kiên cực đá cứng bên trên.

"Ầm!"

Xanh thẫm mà tinh mỹ kiếm linh, run rẩy động không ngừng.

Đặc Kiều cùng Dịch Thiểu Thừa cùng với tất cả mọi người khẽ giật mình, sắc mặt kinh hãi.

Cái này tiến tại tất cả mọi người không có phát giác dưới tình huống, bỗng nhiên phóng tới, dùng mạnh mẽ lực đạo quăng vào trong đá, đã có bắn hổ lực lượng, đủ để thấy bắn tên người thực lực.

Cái này khiến đám người lại không khỏi nghĩ đến Hạng Trọng —— cung bên trong bá chủ!

Nhưng lúc này lại không phải nhớ lại Hạng Trọng thời điểm.

"Những này Long xạ thủ quả nhiên lợi hại. Diễm Châu, lại là Diễm Châu!" Đạc Kiều nhìn xem ở nơi đó cường ép chống đỡ Dịch Thiểu Thừa, ánh mắt lo lắng.

"Diễm Châu, có bản lĩnh đi ra đơn đả độc đấu! Đêm tối bắn lén có gì tài ba!" Suy nghĩ một chút, Đạc Kiều ánh mắt lộ ra vẻ hung ác, truyền âm nói, "lão yêu bà, ngươi cũng là nói chuyện a! Nhìn ngươi đám rác rưởi này Long xạ thủ, cũng không thể làm gì được chúng ta, ha ha, sót ruột đi!"

Đạc Kiều này hai tiếng truyền ra, không có nửa điểm đáp lại, mưa tên vẫn tại bắn chum không thôi.

"Diễm Châu, ngươi vẫn là mau đi trở về nhìn một chút Ung Nguyên thành đi, ngươi nếu không nghĩ khổ tâm của mình kinh doanh hủy hoại chỉ trong chớp lát, tranh thủ thời gian rút về đi! Nếu không, Điền quốc rút cuộc không ngươi chỗ dung thân!"

Đạc Kiều một kẻ không được, lại đem trong hoàng thành nằng giao cho Thiểu Ly đám người tẩy trừ nhiệm vụ, toàn bộ nói ra.

Chuyện cho tới bây giờ, nằng cũng không sợ Diễm Châu có thể lại dùng cường thịnh tư thái trở về Hoàng thành.

Giờ phút này, tại ngoài trăm dặm Ung nguyên Hoàng thành đang gặp phải một cái khác trảng đại thanh tẩy, Thiểu Ly, Vô Nhai, Hi Vân thậm chí Cáp Lỗ tộc trưởng, hẳn là đã dựa theo chính mình trước đây phân phó, dùng sấm chớp chi hỏa nhỏ từng sợi cây đỉnh. Như Diễm Châu tại trong hoàng thành còn tồn tại lấy bộ phận Long xạ thủ, lúc này cũng đáp ứng gặp tai họa ngập đầu.

Những này, đều là Đạc Kiều thủ đoạn.

"Bá bá bá. . ."

Trả lời Đạc Kiều, vẫn như cũ là đầy trời mưa tên. Diễm Châu cũng không có bất kỳ cái gì đáp lời!

Đạc Kiều có thể tưởng tượng ra, lúc này Diễm Châu là không tiêu diệt chính mình những người này, quyết không bỏ qua. Nhưng thì có biện pháp gì. . . Bên kia, sư tôn Thanh Hải Dục màu đậm trong con mắt, cũng rõ ràng cái bóng lấy Dịch Thiểu Thừa vật lộn thân hình, cùng Đạc Kiều so ra, nằng càng có thể tinh tường cảm nhận được Dịch Thiểu Thừa thể năng tại dần dần biến yếu.

Sau cùng, Thanh Hải Dục cắn răng một cái, hướng Dịch Thiểu Thừa lại liếc mắt nhìn.

"Nhưng nếu gặp lại, thì phải làm thế nào đây?"

Thanh Hải Dục toát ra từng tia buồn bã, vung tay lên về sau, vô số băng sương cánh hoa theo ống tay áo tuôn ra, trôi hướng bầu trời, chống ra một đầu đóng băng con đường, làm này hết thấy băng sương chi hoa cùng cung tiễn tiếp xúc trong chớp mắt đông kết cùng một chỗ, hình thành một đạo băng sương cùng cánh hoa cùng mũi tên hình thành đê đập.

Cái kia phi tiễn vẫn không có ngừng lại đáng về.

Thanh Hải Dục vận dụng mạnh hơn đóng băng năng lượng, một cước đạp tại đê đập bên trên, phi thân lên, kéo dài lấy nó xông về cái kia trong bóng đêm mịt mờ.

Đầu này đê đập ầm ầm ngã xuống, mặt đất rung động, Thanh Hải Dục không thấy tung tích, là hướng phương xa bắc mà đi.

"Diễm Châu! Tôi đánh với ta một trận!"

Mờ tối vang lên Thanh Hải Dục thanh âm, qua mấy hơi về sau, mưa tên đột nhiên ngừng.

Đám người có loại nghệt thờ đầu đón.

Mà Dịch Thiểu Thừa nhìn cái kia thân hình sững sờ, đau nhức cùng lo nghĩ, ở trong lòng cùng nổi lên.

"Sư phụ vì chúng ta tranh thủ thời gian, chúng ta nhanh lên!" Đạc Kiều trầm giọng thúc giục ngay người đám người.

"Đi? Chạy đi đâu?"

"Mưa tên này quy mô quá lớn, thấy rõ Diễm Châu mang theo càng nhiều người đến, liền coi như chúng ta phản giết đi qua cũng chỉ có một con đường chết."

"Cái kia. . . Cái kia nằng đâu?" Dịch Thiểu Thừa trong lòng lo lắng Thanh Hải Dục an nguy, thế nhưng là lời đến khóe miệng, nhưng lại ngốc chủ. Chỉ hận chính mình ăn nói vụng về.

Đạc Kiều một lần kéo qua Dịch Thiểu Thừa, nói, "Sư phụ ta cùng Diễm Châu là kẻ thù cũ, như thế nào lại tùy tiện có việc?"

Dịch Thiểu Thừa ánh mắt nhìn về phía Đạc Kiều, gặp nằng một bộ nắm chắc thắng lợi trong tay đáng về, nhìn nhìn lại bên người bị thương các huynh đệ, đành phải cắn răng một cái.

"Tên to xác. Vẫn là đi hang núi, nghĩ biện pháp vượt qua đầu kia sông."

Dịch Thiếu Thừa lạnh giọng quát, găm lên thi thể dẫn đầu quay người tiến nhập ban đầu hang núi. Thật tình không biết, Đạc Kiêu nhìn Dịch Thiếu Thừa bóng lưng về sau, nhưng lại đem ánh mắt nhìn về phía phương xa, yên lặng niệm nói, "sư phụ a, Thanh Hải Dục, người có thể phải thật tốt bảo vệ mình, nếu thật là xảy ra vấn đề gì, chỉ sợ hán cả đời này đều sẽ hận ta."

Vào trong cốc này đường, chỉ có một đầu, Dịch Thiểu Thừa lựa chọn cũng không sai. Đội ngũ sớm đã hiện lên suy kiệt tư thế, tuyệt không có khả năng cùng cái kia Điền quốc lợi hại nhất tinh nhuệ tương giao tay. Đây cũng là Dịch Thiểu Thừa thuyết phục chính mình duy nhất nguyên nhân.

Chỉ này, chỉ có thể lui vào này và hình trong sơn động.

Đám người vào son động về sau, lần nữa đi tới Nhực Thủy hà bờ, nhìn xem cái kia dòng nước khê động mặt sông, mọi người tâm sự nặng nề, vô luận là ai, ánh mắt đều trôi hướng Dịch Thiều Thừa nhẹ nhàng buông xuống bao bọc bên trên.

Đây là Hạng Trọng thi hài, Dịch Thiệu Thừa trong lúc đối chiến liền thận trọng giữ, hẳn còn muốn đem mang về Hà Bạt trấn, an táng tại chính thức Kiều Long phần mộ một bên, cũng coi là Dịch Thiệu Thừa thỏa mãn Hạng Trọng nhiều năm qua một cái tưởng niệm.

Loại cảm tình này, người thường khó mà đề ý tới, mà lại vô cùng đáng chất.

Nhưng Hạng Trọng cái chết, cũng đồng dạng nhắc nhở lấy đám người, mong muốn bước qua con sông này thật sự là hết sức tổn sức! Chờ đợi thêm nữa, nếu cái kia Thanh Hải Dục chống cự không được Diêm Châu cùng Long xạ thủ vệ đội, tất cả mọi người vẫn là một con đường chết.

"Vì cái gì không đi qua." Không rõ lúc trước sự tình Đặc Kiều, nhẹ giọng hỏi sắc mặt có chút đau thương Dịch Thiếu Thừa.

"Rất khó!"

Dịch Thiệu Thừa đem đầu đuôi câu chuyện nói một lần, bao quát Hạng Trọng cái chết, cuối cùng nặng nề thở dài.

"Bao quát ta ở bên trong, không người có thể tại hai mươi trượng trên mặt sông dừng lại, một khi rơi ở trong nước, máu thịt liền sẽ bị ăn mòn hầu như không còn, hóa thành Hang Trong huynh đệ."

"Chờ một chút, ta cảm thấy, nầy qua sông phương pháp, khả năng không có khó như vậy."

Đặc Kiều ánh mắt trong suốt, tràn đầy một cỗ vẻ giảo hoạt. Cái này khiến trước mắt mọi người sáng lên, nhưng theo nàng lại lâm vào suy nghĩ, đi tới lui mấy bước. Những hán tử này nhóm thấy thế, từng cái lại tâm thần có chút không tập trung.

Dịch Thiệu Thừa tràn ngập hi vọng nhìn xem Đạc Kiều, uống một hớp, nhắm mắt dưỡng thần.

Cô gái nhỏ này luôn luôn quý kẻ đa đoan, mặc dù lần này hai người trùng phùng cũng không tiếp xúc bao lâu, nhưng Dịch Thiệu Thừa đối nàng thực sự hiểu rất rõ. Người khác bất giác sợ hãi, nàng lại —— vững như bàn thạch.

Không bao lâu, Đắc Kiều dừng bước lại, Dịch Thiệu Thừa cũng mở mắt ra, hai người nhìn nhau một ánh mắt.

Đặc Kiều không có tồn tại đồ mắt, hơi hơi hỏi nói, "ta nói là... Như thế được chứ?"

Chi thấy Đặc Kiều nhặt lên một nửa roi trên mặt đất mặng đá, hơi hơi nhắm mắt, đầu ngón tay trôi quả giới bọc phát ra một cỗ năng lượng màu lam nhạt, mặng đá mơn nhờ cỗ lực lượng này trôi nổi ngư không, nằm ngang ở trên mặt sông phương.

"Thực lực các ngươi yếu nhất người, cần mấy khối dạng này mặng đá làm điểm dừng chân, vượt ngang con sông này đâu? Hừ hừ, ta cũng có thể làm đến!"

Lại một đạo quang mang theo Đặc Kiều đầu ngón tay phun hiện, chống đỡ lấy khối thứ hai mặng đá lơ lửng.

Kế này vừa ra, đám người lập tức hiểu rõ Đắc Kiều ý tứ.

Nói đến bọn này tu võ người yếu nhất cũng là nhất phẩm Tông Sư, nửa bước vương giả, tùy tiện vọt tới đều có thể chiếm đất mấy trượng, cho nên Đặc Kiều chỉ cần trôi nổi ba bốn miếng măng đá cho đám người tiếp sức, liền đã thông đầu này khe rãnh.

Ngay sau đó, tại Đặc Kiều an bài xuống, bốn khối mặng đá, đứng lơ lửng giữa không trung.

"Vẫn là nha đầu lợi hại."

Dịch Thiếu Thừa đứng lên về sau, tại Đắc Kiều vỗ vỗ lên bả vai, dùng tư cổ vũ, sau đó ra hiệu bên người các huynh đệ tốc độ cao thông qua.

Bạn đang đọc truyện *Diễn Kiều Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Lửa đốt La Sâm hào

Trên hoàng tuyền lộ qua du hồn, âm phủ trong sông độ người chết!

Mọi người bay vút mà qua, chân đạp lơ lửng chi thạch, tựa như từng con thụ thương nai con bị ép bắt đắc dĩ, mà nhất định phải vượt qua một đầu sâu vô cùng sông lớn.

Ai cũng dị thường khẩn trương.

Đặc Kiều tay kết pháp ấn, tiếp tục chuyển vận lấy một cỗ năng lượng màu lam đậm.

"Ngươi trước qua." Đặc Kiều lo lắng nhìn một chút còn lại qua sông người, đã không có mấy người, mà nàng cũng nhanh đến vụ pháp khô kiệt thời điểm.

Dịch Thiệu Thừa chấp không lay chuyển được Đặc Kiều, hơi hơi một đằng, đậm trên mấy tảng đá, liền đến bờ bên kia.

"Chỉ sợ, mong muốn qua sông vẫn là không có đơn giản như vậy. Những này hòn đá là treo lơ lửng giữa trời trôi nổi, căn bản cũng không có trọng tâm. Cũng may các huynh đệ đều là bách chiến binh lính. . ."

Ngay tại Dịch Thiệu Thừa sắp thờ phào thời điểm, đột nhiên, đội ngũ này bên trong người cuối cùng chợt ngã quỵ, rơi xuống nước trước đó người này cũng thảm liệt rống kêu lên.

Gầm rú liên miên bất tuyệt, thanh âm to lớn, rất nhanh ở trong sơn động này tiếng vọng, tựa như hạ lôi một dạng cuộn cuộn mà đến.

Nhược Thủy hà phía trên măng đá, những này treo ức vạn năm tập trung măng đá, đi theo khoảng chừng đứng đưa.

Không có hai lần, liền có mấy cây đụng vào nhau, liền bể nát, thạch đá sỏi hỗn hợp có bén nhọn, bá bá bá như vạn tên cùng bắn chìm xuống dưới vào trong nước.

Thế nhưng hết thảy cũng không có đình chỉ, mới là bắt đầu, tiếp xuống vô số măng đá trút xuống đến cuồng bạo hơn.

Dịch Thiệu Thừa nhìn xem cực kỳ sốt ruột, lập tức dùng thương thép nhảy người lên một bên từng khối tảng đá, đem những cái kia bay về phía Đặc Kiều tảng đá đánh vỡ.

Nhưng mà cái này căn bản là hạt cát trong sa mạc!

Theo vô số măng đá điên cuồng nện xuống, Dịch Thiệu Thừa trợ giúp lại cũng vô dụng, chỉ có thể trơ mắt nhìn xem một cây thon dài măng đá đâm về Đặc Kiều đỉnh đầu.

"Không! !!" Dịch Thiệu Thừa hoảng sợ kêu lớn lên, lập tức phi thân lên ——

Mặc kệ cái kia măng đá mưa lớn bao nhiêu, hấn đều muốn đi qua, tuyệt không thể khiến cho. . . Không thể để cho Kiều nhi thụ thương!

. . .

"Không được qua đây!"

Dịch Thiệu Thừa bộ pháp đột nhiên dừng lại.

Chỉ thấy một tia lam sắc hỏa diễm bỗng nhiên theo đáy mắt chỗ sâu tuôn ra, bỗng nhiên ở giữa, Đặc Kiều toàn thân quần áo khoác đầy tinh khiết lam hỏa diễm, tóc dài cũng vì lam diễm phủ lên, chung quanh nhiệt độ tăng vọt.

Thân hình khẽ động, Đặc Kiều bay bước xông về đằng trước.

Tất cả thạch nhũ, còn chưa tới gần Đặc Kiều ba thước khoảng cách, liền dồn dập bị đốt thành tro, phốc phốc rơi xuống.

Không có qua mấy hơi, Đặc Kiều xông lên bờ, rút cục an toàn đến.

Dịch Thiếu Thừa nhẹ nhàng thở ra, ôm, ôm thật chặt.

Dịch Thiếu Thừa, là thật sợ hãi. Theo Hạng Trọng chết một sát na, hắn liền phát hiện, chính mình là cô độc.

Chung quanh người, nhận biết mình, lý giải chính mình, nửa chừng có thể đếm được, cơ bản cũng chính là những người trước mắt này.

Vô luận là ai bỏ mình, ít một người, cô độc liền nhiều hơn một phần. . . Hắn đã không cách nào lại một thân một mình đi tiếp nhận như thế cô độc.

Coi như lẫn nhau không thấy cũng tốt, chỉ cần biết rằng nhớ nhung trong lòng còn rất tốt sinh hoạt, hắn đều sẽ cảm thấy mình lòng đang bên kia, có ý vào, có trụ cột, có chỗ dựa vào, làm bất cứ chuyện gì đều sẽ không sợ.

Thế nhưng là từ Hạng Trọng chết đi một khắc này hắn mới phát hiện, chính mình vẫn là lẻ loi trợ trợ.

Không có Hạng Trọng, kế hoạch của hắn muốn cùng người nào nói, hắn báo thù về sau thoải mái muốn tìm người nào thổ lộ hết, ai bạn chính mình khoáng chừng, ai có thể làm chính mình mâu cùng lá chắn cùng tay chân?

Hắn mới phát hiện, chính mình một người gánh vác lấy cừu hận, gánh vác lấy tín niệm, gánh vác lấy hết thấy đều là cỡ nào nặng nề!

Trước đây không lâu lại gặp được Thanh Hải Dục, mười năm không thấy, một như lúc mới gặp, thấy một lần lại là cố nhân.

Thế nhưng nhìn liếc qua một chút liền qua. . . Thanh Hải Dục vì mình, năng kiên quyết xông vào chỗ nguy hiểm nhất, cùng Diễm Châu đơn đả độc đấu. Mà là đem sinh cơ, khiến cho cho mình cùng những huynh đệ này!

Đặc Kiều cũng không biết giờ phút này, Dịch Thiếu Thừa vì sao hốc mắt rung rung, bị ôm lấy lúc thân thể khẽ giật mình, hơi muốn phản kháng một thoáng, có thể chợt liền cảm nhận được cái này ôm bên trong chỗ bao hàm nồng đậm cảm xúc, tâm không khỏi run rẩy,

Cũng nhẹ nhàng ôm chặt Dịch Thiếu Thừa.

Mãi đến một lúc lâu sau, Dịch Thiếu Thừa mới chủ động tới tách ra, rộng lớn hai tay nắm nàng gầy gò bả vai, trầm ổn ôn hòa khuôn mặt treo một chút ý cười.

Đặc Kiều khòe miệng giật giật, muốn nói cái gì, thế nhưng lời đến khòe miệng lại là thay đổi.

"Cha!" Cảnh tượng này Đặc Kiều để ở trong mắt, giống như mười năm trước khi đó phong tuyết trời, hắn lông mày treo đầy lấy sương tuyết. Khác biệt ở chỗ, hắn so mười năm càng thêm tang thương, tinh tế nhìn qua Đặc Kiều nhìn không được có chút thương cảm.

Lại đang làm gì vậy?

Đặc Kiều cũng không biết, liền nàng mình cũng không cách nào giải thích rõ ràng.

Nam tử gật gật đầu, xem như đáp lại Đặc Kiều ánh mắt.

Sau đó quay đầu sai bước đi trở về.

"Thật sự là một cái cao lớn thô kệch gia hòa."

Đặc Kiều có chút bất đắc dĩ nghĩ đến.

. . .

Đêm đen, phong cao, theo Ung nguyên Hoàng thành mặt hồ, một trận gió thổi, hình thành gọn sóng gọn sóng một mực kéo dài tới mà xuống, sau cùng ảnh hưởng đến sông Thái Dương mặt nào đó một tiết đường thủy bên trên, lúc này nơi này liệt hỏa hùng hực, ánh lửa cùng sóng nhỏ lẫn nhau tương ứng.

Bị ngọn lửa bao quanh không phải khác, mà là một chiếc hợp thành khắc lấy ngũ thái trấn lớn thuyền lớn —— La Sâm hào.

Bên bờ sông, hai vị phóng hỏa người gương mặt bị này lửa cháy hùng hực chiếu rọi màu đỏ bùng, không là người khác, đúng là đỏ mắt tóc đỏ khôì ngô thiếu niên Vô Nhai, cùng điền quốc vương tử Thiếu Ly.

"Thật đã nghiền!"

Vô Nhai nhếch miệng cười một tiếng, miệng rộng đều thông suốt đến bên tai.

Thiếu Ly không hiểu, "Không phải liền là thả một môi lửa sao? Có như vậy đã nghiền! ?"

"Ân ân ân." Vô Nhai đầu điểm đến như gà con mổ thóc, nhớ ngày đó, mình tại sông Thái Dương từng suất lĩnh Thủy quỷ nhóm, phí hết sức chín trâu hai hồ, mới đem cái này bao trùm boong thuyền khoang thuyền đáy đục xuyên, cứu hấp hối đích sư tôn.

Nhớ tới kia trường cảnh, Vô Nhai trong lòng chỉ có một chữ hận!

Bạn đang đọc truyện *Diễn Kiều Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thiên đại bí mật

Ba khắc về sau.

"Nguy rồi!" Thiếu Ly cùng Vô Nhai kịp phản ứng lúc, hai người đã bị Diễm Châu hàng loạt tinh nhuệ vây quanh.

Càng chết là, tại đây mỹ lệ thể nhưng lạnh lùng Lung Hề bên cạnh thân, còn có cái kia thân hình cao lớn lạnh như âm tào địa phủ chiến tướng áo giáp thi vệ! Tàn ra một cỗ tinh mạch không khí.

Cho dù Thiếu Ly có thể làm được mặt không đổi sắc mà nhìn xem Lung Hề, nhưng vừa nhìn thấy cái tên này, cái trán mồ hôi mịn lập tức toát ra.

Lung Hề. . . Rất mạnh!

Cái này Hồn. . . Càng mạnh!

Huống chi, còn có này một nhóm lớn tinh nhuệ thân vệ!

Bị đoàn đoàn bao vây sau khi đứng lên, Thiếu Ly một cái hơi lạnh cũng dâng lên đỉnh đầu.

Bên hông, Vô Nhai làm xong công kích tư thế. Tựa hồ chỉ muốn Thiếu Ly phân phó một câu, liền sẽ lập tức nhào tới liều mạng.

"Lung Hề, ngươi muốn tạo phản sao! ?" Qua thật lâu, Thiếu Ly thượng vị giả ánh mắt, hơi hơi thoáng nhìn, khoan thai nói đến.

"Vương tử điện hạ, xin ngài lạc đường biết quay lại, thu tay lại đi, đến lúc đó ngài cùng Nhiếp Chính vương điện hạ cô cháu tình thâm, những này đều có thể làm làm một trận đùa giỡn, có thể ngài như chấp mê bất ngộ. . . Thì nên trách ta ra tay vô tình!"

Lung Hề không nhanh không chậm nói ra, ngữ khí đến một câu cuối cùng lúc, bỗng nhiên trở nên ngoan lệ, hoàn toàn là một bộ cao cao tại thượng. Đồng thời, nâng lại còn từ trên lưng ông tên bên trong, ra đáng rút ra một mũi tên linh.

Thiếu Ly giận đến hơi hơi phát run.

Mà cái kia Hồn càng là trực tiếp, Sương Tuyết hơi hơi nhấc lên, hướng lên trên mặt lộ vẻ ra nửa thước lưỡi kiếm sắc bén sau lại ẩn xuống bất động, chậm đợi phía sau mệnh lệnh.

Những động tác này, rất tốt nói rõ cái gì gọi là: Giương cung bạt kiếm!

"Lạc đường biết quay lại? Nói đùa cái gì!"

Thiếu Ly rất rõ ràng trận này trò chơi quy củ, một khi chính mình thua, cho dù sẽ không chết, ngày sau cũng sẽ trở thành phế nhân. Còn không biết cái kia Diễm Châu, có thể hay không gấp trăm ngàn lần tra tấn chính mình.

Cái kia tất nhiên gọi là sống không bằng chết!

So với cái này, Thiếu Ly báo đáp ân tình nguyện đi chết.

"Dài dòng cái gì? Ta muốn ngươi chết!" Thiếu Ly trầm thấp quát, hung tính cũng lập tức bị kích phát ra, "Ta cũng không tin ngươi dám động thủ với ta, tới a."

Lung Hề bất đắc dĩ thở dài một tiếng, hài hước nhìn xem Thiếu Ly, lắc đầu, thần thái đã nghiền ngẫm, lại mĩa mai. Thậm chí, này cùng cái kia Diễm Châu đều có mấy phần rất giống.

"Nếu điện hạ thông thái róm, ta đây cũng chỉ đành. . ."

"Dừng tay!"

Giờ này khắc này, Hi Vân từ đằng xa truyền đến thanh âm, gia tốc chuyện biến hóa.

Bởi vì, Lung Hề sau khi nghe, sắc mặt lập tức biến đổi. Nàng quá rõ ràng này Hi Vân là người thế nào.

"Hòn, chúng ta cùng một chỗ động thủ. Ngươi giết cái kia tóc đỏ tiểu tử." Nàng thúc nói, "cái kia Hi Vân cực kỳ lợi hại, chỉ cần trói chặt Thiệu Ly, chúng ta lại đi tìm Trường công chúa điện hạ."

Trong khoảnh khắc, nàng toàn thân khí thế sục sôi, Lung Hề thẳng hướng Thiệu Ly cùng Vô Nhai, vậy mà trực tiếp vận dụng tiếp cận nửa bước Giới Chủ cảnh toàn lực!

Mà này đồng thời.

Thân ở Lung Hề sau lưng áo giáp thị vệ Hòn, cũng bỗng nhiên rút ra Sương Tuyết, một đao chém xuống —— chỉ là, mục tiêu của hắn lại là hướng phía Lung Hề phía sau lưng.

Xùy ——

Lung Hề vội vàng không kịp chuẩn bị, thân thể bị chém thành hai đoạn, trên dưới phân gia, mùi máu tươi tràn ngập trong không khí, thật lâu không tiêu tan.

Trong lúc nhất thời, Vô Nhai cùng Thiệu Ly đều sợ ngây người. Vừa chạy tới Hi Vân bản muốn ngăn cản Lung Hề, lại chưa nghĩ gặp được trường hợp như vậy, cũng một mặt hoang mang.

Này —— đây là?

Đây là lâm trận phản chiến sao?

Thiệu Ly sợ ngây người!

Áo giáp thị vệ lâm xong những này, nhưng cũng nghiêm túc, đem đội lên đầu áo giáp khô mào cõi, Sương Tuyết cắm trên mặt đất, một chân quỳ xuống.

"Điện hạ, mặt tướng Hòn, thuở nhỏ bị Diễm Châu bức hiếp ức hiếp, hôm nay cuối cùng có thể mở mày mở mặt. Nguyên hiệu trung điện hạ, giúp yếu trị mạnh, quét sạch triều chính!"

Chỉ là sự tình ra quá mức đột nhiên, Thiệu Ly khôi phục lại vội vàng đỡ dậy Hòn, nhìn qua người này tuổi tác cũng không lớn, tối đa cũng chỉ có mười tám mười chín tuổi bộ dáng, nhưng đã là vương giả hậu kỳ thực lực, quả thực là thiên tài trong thiên tài,

Thật làm cho người đồ kị không thôi.

Chưa tỉnh hồn Thiệu Ly, vội vàng đỡ dậy Hòn.

"Ngươi làm tốt, làm cho gọn gàng vào, Lung Hề trợ trụ vì nghị, đã sớm cái kia trừ diệt, ta nhất định sẽ trọng thưởng cùng ngươi."

"Đa tạ điện hạ."

Hòn đạm nhưng đáp lại, duy trì luôn luôn không có chút rung động nào đáng vẻ.

Thiệu Ly cũng nhìn về phía Hi Vân, Hi Vân nhẹ gật đầu. Lại nhìn một chút Vô Nhai, tiểu tử này đang nhìn từ trên xuống dưới Hòn, không biết tại suy nghĩ cái gì.

"Đã như vậy, Hòn, vậy các nàng làm sao bây giờ?"

Thiệu Ly chỉ nơi xa đám kia vệ đội nói.

Bây ở trước mặt mọi người, chính là chỉ này Lung Hề sau khi chết lưu lại này tinh nhuệ vệ đội, mặc dù kém xa những Long đó xạ thủ nhóm mạnh mẽ, nhưng mỗi một cái đều là bách chiến binh lính. Coi như có thể toàn bộ diệt sát, nhưng giết đáng tiếc a, rất nhiều đều là như hoa như ngọc cô nương.

"Mặt tướng có thể thuyết phục các nàng." Hòn thành khẩn nói đến.

"Thật?"

Nhưng thấy Hòn đi bên kia, cùng mấy tên đội trưởng bảo vệ câu thông.

Chỉ chốc lát sau, mấy cái kia đội trưởng hộ tống đồng loạt đi vào Thiệu Ly trước mặt thỉnh tội.

"Chư vị, đều là ta Điện quốc cánh tay đắc lực, các ngươi cũng là bị che đậy. Đi, theo ta hồi trở lại Ung Nguyên thành, còn có kiến công lập nghiệp thời điểm."

Thiếu Ly vung tay lên, những người này lập tức theo đối địch phương đã biến thành dưới trướng.

...

Trở lại Ung nguyên.

Bởi vì Hồn thuở nhỏ tại Diễm Châu bên người lớn lên, biết được rất nhiều bí mật, có trợ giúp của hắn, lại thêm Đặc Kiêu tồn tại trong thư phòng một phần danh sách, hợp hai làm một, rất nhiều ân oán sâu vô cùng Diễm Châu phe phái đại thần, cũng đều bị đào móc đi ra.

Làm bí mật không còn là bí mật thời điểm, phạm là có hiệu trung với Diễm Châu đại thần toàn bộ bắt đi, nhốt ở trong đại lao, chỉ chờ ngày mai ngay trước toàn thành bách tính tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội.

Một đêm này, đối với Ung Nguyên thành tất cả mọi người tới nói, đều vô cùng, dài đằng đẳng.

Bình minh đến, hà mây như máu.

Theo ngày thứ hai mặt trời mọc thời điểm, trên trăm vị đại thần bị bỏ đi quan phục, quỳ gối tường thành dưới chân.

Mấy vạn dân chúng, ba tầng trong ba tầng ngoài vây xem.

Nhưng toàn bộ hiện trường, lại là yên tĩnh im ắng.

Thiếu Ly, Đặc Kiêu phái này thất, cùng đối địch Diễm Châu trưởng công chúa ở giữa, lúc này rốt cục có kết quả.

Toàn bộ Điện quốc hoàng đình, rốt cục biến thiên.

Chỉ có thân là Điện quốc con dân, mới có thể thật sâu cảm giác được trong đó biến hóa, hai mươi năm, ròng rã hai mươi năm, này Điện quốc thiên hạ, Điện quốc ông chủ, rốt cục đổi chủ.

Thiếu Ly bên người Văn đại nhân, lúc này cam nguyện sung làm đao phủ. Từng cái tuyên bố những người này tội trạng về sau, cái kia như cũ người mặc áo giáp Hồn, liền tay nâng kiếm rơi, đem đầu lâu từng khỏa chém xuống. Mà sở dĩ lựa chọn Hồn làm đao phủ, Thiếu Ly cũng là có thâm ý khác, ai cũng biết này gọi hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, chỉ cần hắn trên tay nhuộm máu, mới xem như nhập đội, mới có thể được tín nhiệm.

"Đừng giết ta!" Mãi đến nhanh giết tới một cái mỹ phụ lúc, này mỹ phụ sốt ruột kêu lên: "Ta có một lời, muốn đối diện hạ nói, việc này liên quan tới điện hạ cùng Nhiếp Chính vương ở giữa bí mật."

Thiếu Ly nghe xong, liền cảm giác kỳ quái, liền thả chậm chém giết bộ pháp, đi tới bên người nàng.

"Điện hạ có thể xích lại gần một chút? Việc này không thể người thứ hai biết được."

"Điện hạ. . . Người này là Diễm Châu tâm phúc, mấy năm trước mới lui khỏi vị trí gả cho trung tâm quan viên làm thiếp."

Hồn ngẩn ngơ này mấy lời, lượng tin tức vô cùng không lồ.

Diễm Châu thủ hạ một cái kia cái như hoa như ngọc cô nương, đã có khả năng huấn luyện trở thành tinh nhuệ trong tinh nhuệ, chiến tranh giết địch không kém chút nào đàn ông, lại có thể làm ôn hương nhuyễn ngọc đưa đến các vị đại thần giường tre, một mực cầm giữ những đại thần này nhất cử nhất động. Tất cả những thứ này, cũng có thể nói rõ vì sao tại quá khứ hai mươi năm tràn đầy thời gian dài bên trong, như vậy Đại Điện quốc lấy nàng vì tôn.

"Hồn, không cần lo lắng ta. Ta có thể làm rõ sai trái!"

Thiếu Ly phát phát tay, ra hiệu hắn lui lại, sau đó ngồi xổm xuống gom góp qua tai đó.

Chỉ nghe được mỹ phụ đọc nhấn rõ từng chữ rõ ràng, gần từng chữ một: "Điện hạ có biết vì sao Nhiếp Chính vương mặt ngoài đối Đặc Kiêu tốt, lại sau lưng mong muốn tru diệt nàng, lại không giết người? Đặc Kiêu một cái nữ nhi thân, cho dù giống như người thân phận cao quý, muốn ngồi lên vương vị cũng cực kỳ khó khăn. Nhiếp Chính vương mặt ngoài đối diện hạ lãnh đạm, sau lưng lại dị thường quan tâm, biết điện hạ nhất cử nhất động, lại đang làm gì vậy, điện hạ có bao giờ nghĩ tới nàng là có hay không nghĩ mưu quyền soán vị?"

"Vì sao?" Thiếu Ly cau mày thanh âm trầm thấp nói, trong lòng bỗng nhiên có chút bất an.

Này mỹ phụ theo như lời, đúng là hắn nhiều năm qua vẫn cảm thấy hoang mang địa phương.

Diễm Châu chưa bao giờ đối với mình xuống bất luận cái gì sát thủ, nếu nói, nhiều nhất chỉ là có chút chán ghét, khinh bỉ mà thôi.

Mà nàng đối tỷ tỷ Đặc Kiêu, lại là không bao giờ chân chính mong muốn đoạt mệnh.

"Bởi vì, nàng mới là ngài chân chính mẫu thân."

Mỹ phụ rốt cục nói ra đời này thấy qua tất cả mọi chuyện bên trong, lớn nhất một cái bí mật.

Nói xong, nàng liền lại cười.

"Chúng ta đều là người người của mẫu thân, không sai, nàng nhất định sẽ không trách người hành động. Sư tử trưởng thành, liền rút cuộc giấu không được chính mình nanh vuốt. Hi vọng người có một ngày, người cũng có thể dùng hôm nay thủ đoạn đối phó với nàng, như thế đối phó Đặc Kiều, bởi vì Đặc Kiều nàng cũng không phải là chị ruột của người nha! Còn có, mẹ của người cho người đi Hạc U thần giáo tìm một người, càng sớm càng tốt!"

Thiếu Ly cũng sợ, ánh mắt có chút sợ hãi, đứng lên bỗng nhiên ở giữa lại trở nên cuồng nộ dị thường.

"Tím ai?"

"Bên phải Thánh sứ người, áo bào đen!" Mỹ phụ nói xong, Thiều Ly đã không kịp chờ đợi dừ tợn nghiêm mặt đoạt lấy Hồn đại kiếm trong tay, cao cao giơ lên hung hăng hạ xuống, chỉ một cái chớp mắt, mỹ phụ liền thi thể phân gia.

Đầu rơi trên mặt đất, mỉm cười vẫn như cũ.

Có thể Thiệu Ly còn không có dừng tay, hần giờ Surong Tuyệt kiểm to tại một lần một lần tàn sát thi thể, mãi đến toàn thân đều là máu cùng cốt nhục, về mặt di thường dữ tợn.

"Áo bào đen là ai, áo bào đen là ai, ta mới chẳng cần biết hắn là ai."

Trong lòng mắng, nhưng bây giờ Thiệu Ly đã xác thực tin tưởng mỹ phụ, chỉ là chuyện đột nhiên xảy ra, hẳn hoàn toàn không thể tiếp nhận dạng này một cái quy mô cục diện.

Những cái kia quỳ trên mặt đất đại thần hoảng sợ nhìn xem Thiệu Ly.

Thiếu Ly lạnh lùng nhìn bọn hăn liếc mắt, đem kiếm ném cho Hồn, vút câu nói tiếp theo cũng không quay đầu lại liền đi.

"Không cần tuyên bố, lập tức động thủ cho ta."

Hồn cũng là sống sờ.

Nhưng rất nhanh, hắn thủ đoạn vắn vẹo, cảm kiếm hất lên, tia hình dáng kiếm khí chớp mắt hóa thành trắng lười liềm hình đường cong, một thoáng quét qua còn thừa mấy chục tên tội thần, sau đó thu kiếm rời đi.

Giết loại này tay trời gà không chặt người, đối với hần loại này vương giả hầu kỳ người mà nói, liền chút sức lực đều chưa nói tới.

Phốc phốc phốc. . . Hồn đi ra mấy bước sau.

Sau lưng, từng khóa đầu bỗng nhiên theo trên cổ bay ra, ném trên không, máu nóng giống như suối phun, theo đứt gãy ra cuồn phún.

Mùi máu tanh, mà hùng vĩ.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net.**

Chương 70: Thần nhân mộ bên ngoài

"Hương ở đây đi."

Dịch Thiếu Thừa, Đặc Kiêu, Trầm Phi đám người, tại vượt qua Nhược Thủy hà về sau, liền hướng phía sau hang núi chỗ sâu đi lại.

Hang núi cực kỳ gập ghềnh phức tạp, phân nhánh rất nhiều. Càng chạy càng sâu, rất lâu sau đó, hẳn là tiến nhập dãy núi thủ phủ.

Đám người trải qua đại chiến về sau, tâm tính phát sinh biến hóa rất lớn, cái gọi là tìm đường sống trong chỗ chết, hiện tại ngược lại càng thêm bình tĩnh.

"Lại là chỗ rề."

Xuất hiện tại trước mặt, là ba cái đường kính không kém bao nhiêu cửa hang. Gió thổi tới, sợi tóc khẽ động.

"Vẫn là đi bên phải nhất a."

Dịch Thiếu Thừa không hề nghỉ ngơi, chắc chắn tiếp tục đi tới đích.

Bây giờ không có những cái kia như treo đỉnh chỉ kiếm măng đá, đám người cũng không quan trọng. Một đường cười cười nói nói, giải sầu lấy nội tâm lo lắng.

Cũng không biết đi được bao lâu, đám người rốt cục đi tới một chỗ trống trải lòng núi chỗ, con đường trống trải, mà một bên trước khi sườn núi, sâu không thấy đáy.

"Cha."

Đặc Kiều kêu dừng Dịch Thiếu Thừa.

"Như thế nào?" Dịch Thiếu Thừa dừng bước lại, ánh mắt lo nghĩ.

"Không bằng ta đi dò thám đường vừa vặn rất tốt."

"Ta đây làm sao yên tâm. Đây không được!"

"Ta đương nhiên có biện pháp a, các người tiếp tục nghỉ ngơi, xem ta!" Đặc Kiều nhẹ nhàng bốp, tay phải ở giữa thêm một cái nho nhỏ hỏa điểm bướm bướm nhào động cánh, nàng buông tay hất ra, cái này hỏa điểm bướm bướm liền bay ra ngoài dò đường.

Đặc Kiều nhắm mắt lại, tựa hồ hỏa điểm bướm bướm thấy tình cảnh, đều sẽ khắc sâu vào mi mắt của nàng.

Liên Trầm Phi đều bị Đặc Kiều thủ đoạn này cho kinh sợ, hần suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn là giờ ngón tay cái lên, biểu tình kia rõ ràng là tại tán thưởng.

Dịch Thiếu Thừa lại mê suy nghĩ, tựa ở bên vách đá nghỉ ngơi. Trầm Phi vốn định cho Đặc Kiều lưu lại cái ấn tượng tốt, dù sao cũng hơi nịnh nọt tình nghi, cũng là thấy đây đối với cha con đều không để ý tới mình, đành phải cũng dựa vào qua một bên ăn lên lương khô.

Cũng có người dùng tùy thân ấm nước, đi đón trên vách đá sơn tuyết, hoặc là thanh tẩy vết thương, hoặc là nghỉ ngơi ngồi xuống. Đội ngũ buông lỏng trở xuống tới, yên tĩnh vô cùng trong sơn động cũng chỉ có mọi người phù phù, phù phù tìm đập thanh âm.

Hồi lâu sau, Đặc Kiều khẽ quát một tiếng, "Ta thấy được. Ta rốt cục thấy được!"

Đám người dồn dập mở mắt ra.

"Thấy cái gì?"

"Chúng ta đi! Các người tự nhiên cũng biết rồi." Đặc Kiều thừa nước đục thả câu nói ra. Chúng người đưa mắt nhìn nhau, biết được đây không phải cái gì tin tức xấu, từng cái rục rịch chạy.

Đội ngũ lần nữa xuất phát.

...

Hồi lâu sau, đường đến phần cuối, đám người gặp được một cái cửa đá khổng lồ chặn đường đi.

Này cửa đá cực kỳ không lồ, cao chừng vài chục trượng, đơn giản liền là Thiên Quan tồn tại.

Người bình thường như đứng tại trước mặt, tựa như gặp phải nhân sinh một lần lựa chọn ảo giác.

"Cửa đá phía bên nào, lại là cái gì? Là ai sẽ ở loại địa phương này, tồn công tồn sức kiến tạo loại này chặn đường môn, lại có ý nghĩa gì?"

Đây cơ hồ là tất cả mọi người thấy nó lần đầu tiên, trong lòng tự phát hỏi nghi hoặc.

Nhưng mọi người biết, này cửa đá nhất định là có ý, tại mặt sau này, chắc chắn còn có đường ra.

Đám người dồn dập tìm một hồi, cũng không tìm được này cửa đá cơ quan.

Nhưng nếu tìm không thấy cơ quan, này cửa đá thì sao có thể mở ra?

Cho dù là dùng Giới Chủ cảnh thực lực, dùng này cửa đá độ dày, cũng tuyệt đối không cách nào mở ra a.

Mọi người ở đây mặt ủ mày chau thời điểm, Đạc Kiêu lần nữa vận dụng vu pháp lực lượng, triệu hoán ra mấy cái hỏa diễm bướm bướm.

Chúng nó dồn dập bay lượn, sau đó không lâu những con bướm này ghé vào cửa đá một chỗ.

Đạc Kiêu xích lại gần xem xét, đẹp đẽ tú mỹ trên khuôn mặt lộ ra từng tia vui mừng.

"Chính là chỗ này." Nàng lấy tay vuốt về phía trên tro bụi, cửa đá bên trên phát hiện một nhóm sườn núi khắc chữ dấu vết.

Đó là cổ xưa giáp khung xương chữ viết, nhìn xem vết khắc cũng là có rất nhiều năm lịch sử, mà để cho nàng ngạc nhiên là, liên liên phụ thân của mình Dịch Thiệu Thừa thương thép, đều không thể tại đây trên cửa đá đâm ra cái điểm tới, người này vậy mà có thể tại trên cửa đá lưu lại một chuỗi vết khắc cực sâu trôi chảy chữ viết.

Dù để thấy rõ, tuyên khắc người đến cùng mạnh mẽ đến mức nào.

Mà hàng chữ này ý tứ đại khái là: Nắm giữ trời quả chìa khoá người, vô luận thân ở chỗ nào, cuối cùng rồi sẽ bị chỉ dẫn tới chỗ này. . .

Cũng chắc chắn, trốn vào Thần nhân cổ mộ.

Trời quả chìa khoá! Thần nhân cổ mộ!

Thoáng chốc, về mặt của tất cả mọi người đều trở nên kinh ngạc vô cùng. Bọn hắn dồn dập đưa ánh mắt nhìn về phía Dịch Thiệu Thừa.

Liên Dịch Thiệu Thừa chính mình, cũng đều kinh ngạc.

"Thật chẳng lẽ chính là U Tẩn Thiên Quả mạng bọn ta tới chỗ này sao?"

Dịch Thiệu Thừa chấn động trong lòng không thôi, hắn biết rõ vừa rồi này cùng nhau đi tới, trước sau ít nhất gặp được vài chục lần chỗ rẽ.

Nói cách khác, tổng cộng có hơn mười đầu đường lựa chọn.

Mà bây giờ hắn đứng tại đại môn này trước, lại toàn bộ là này chữ viết theo như lời như vậy, "Nắm giữ u tẩn người, chắc chắn tới đây."

"A? Nơi này có cái máng bằng đá, này máng bằng đá. . ." Đạc Kiêu đọc xong đoạn chữ viết này về sau, lần nữa có phát hiện.

Chữ viết bên cạnh có cái con thoi hình nhỏ lỗ khảm.

Này lỗ khảm quá không nổi mắt, nhưng liếc mắt liền để cho người ta cảm thấy hắn là khảm nạm đồ vật gì.

Dịch Thiệu Thừa xem xét, liền vội vàng đem U Tẩn Thiên Quả đem ra.

Ba.

Thanh thúy một tiếng, thiên này quả vừa vận khảm vào đến này lõm trong máng.

Liền, này miếng trời quả bên trên hoa văn liền sáng lên, trên dưới hai đầu ánh sáng rót vào trong cửa đá, này cửa đá tầng ngoài dồn dập tróc ra hàng loạt bụi trần kết Thổ, trong lúc nhất thời xuất hiện vô số màu u lam thẳng tắp đường cong hình dáng hoa văn.

Ken két. . .

Theo một hồi tảng đá cọ xát tiếng vang, ba người vội vàng lui lại.

Này một lui lại, liền đem chính cái cửa đá khổng lồ xem ở trong mắt, đồng thời ngoài ý muốn phát hiện, cái kia vô số thẳng tắp đường cong phác hoạ mà thành hình dạng, lại là một con kéo ra cánh sườn cái đầu hùng ung.

Ngày đó quả khảm nạm chỗ, đúng là hùng ung con mắt.

Cũng không biết này cửa đá có bao nhiêu năm không ai động tới.

Nhưng ba người rất nhanh liền phát hiện, này cửa đá cũng không phải là đi lên xô dịch, cũng không phải văng hai bên đi động, hoặc là hình quạt mở ra.

Mà là, từ giữa đó xuất hiện tám mươi nói vòng xoáy hình dáng hình rắn vết rách.

Lớn như vậy môn, hướng bốn phía nứt ra, co vào, lại lấy cực kỳ phức tạp hình vẽ hình dạng lẫn nhau trở nên đan xen lấy, tốc độ cực nhanh, oanh thanh âm ùng ùng nương theo hàng loạt trần ai lạc địa.

Dịch Thiệu Thừa sắc mặt có chút khó coi, nâng lên Thanh Hải Dục, hấn rút cuộc biết bị người ân huê là phải trả! Bây giờ nghĩ đến Thanh Hải Dục vì

chính mình làm hết thấy, trong lòng áy náy khó nén.

Cũng là rất nhanh, ánh mắt của mọi người liền rơi vào đầu này hẹp dài cốc nói phần cuối.

Có khả năng rõ ràng thấy, nơi đó cắm một thanh to lớn kiếm đá —— chỉ độ cao liền có mười trượng trở lại. Kiếm đá bám vào địa phương, là một cái hõ ra đồng đá, nói chính xác là một đồng lớn trên vách đá dựng đứng trong suốt tầng đá xây lên hõ ra.

Như nhìn kỹ, một cái màu xanh đốt ngón tay theo màu trắng phát sáng đồng đá bên trong lộ ra. Đây rõ ràng tựa như là một cái đá quý mộ địa, lấp lóe trong bóng tối lấy tia sáng yếu ớt, liền dọi đến đám người tìm tòi hư thực.

Dịch Thiệu Thừa mang tò mò tâm lý, áp sát tới, liền liền bị kiếm này lần nữa rung động đến.

Nguyên lai này cự kiếm vừa lúc ngăn tại hẻm núi cửa ra vào, lưu lại khe hở, vừa vặn có thể chứa một người thông qua; mà lại này cự kiếm cũng không phải là kiếm đá, mà là từ vô số nhân loại bộ xương hài cốt, giống như là dây gai một dạng rắc rối khó gỡ vặn cùng một chỗ, lút nha lút nhút, mãi cho đến đỉnh, lúc này mới tạo thành này to lớn mà vặn vẹo hình kiếm.

Cái này đá quý trong đồng đến cùng bị cự kiếm trấn áp cái gì, từ nơi này một tiết xương ngón tay liền có thể ếch ngồi đáy giếng, không biết là vật gì vẫn muốn từ đó trèo leo ra một dạng, đã quý báu mà to lớn hùng vĩ.

"Này trong phần mộ đến cùng là cái gì? Chẳng lẽ là Thần Nhân cổ mộ, không giống, tuyệt không giống. . . Từng chút một sinh khí đều không có, so người chết mộ còn lạnh buốt đáng sợ."

Trầm Phi, nhiều ít lộ ra một chút bất an ý vị. Không bao lâu, lại cảm khái.

"Tốt mỹ lệ quý dị kiếm, cũng không biết là xuất từ vị cao nhân nào tay, sinh động như thật, xem ra, những này bộ xương khi còn sống cũng đều là mạnh mẽ sa trường chiến sĩ. Này xương cốt cả đám đều như thế cứng cáp, cho dù không có máu thịt đều còn cao hơn chúng ta lớn hơn một chút, nếu như còn còn ở đây, chắc hẳn từng cái đều là uy mãnh đại lực sĩ."

Trầm Phi tuy là cười nói, có thể ánh mắt rung động cũng không chút nào che giấu, chỉ là hẳn tuyệt không tin, những này là thật bộ xương, hài cốt.

Nếu là thật sự, ai có thể Quỷ Phủ Thần Công tạo nên bộ dáng như vậy? Cái kia phải là cỡ nào tồn tại cường đại!

Dịch Thiệu Thừa mỉm cười, "Trầm Phi huynh đệ, lời ấy không ổn. Mặc dù ta cũng cảm thấy này giống thật, không cần thận nghĩ một hồi, nhiều như vậy bộ xương, có chừng hơn ngàn đi. Nếu mà là thật, như thế thể trạng chiến sĩ, hơn nghìn người, đây chẳng phải là có thể so sánh trong truyền thuyết Thủy hoàng đế áo giáp trọng kỵ? Loại này quân đội vừa ra, liền có thể quét ngang hiện nay chư quốc, như ở quá khứ thời điểm thật xuất hiện qua, há có sách sử không có ghi chép lưu truyền xuống đạo lý?"

"Ừm ừm, tướng quân theo như lời không phải giả!" Trầm Phi thẳng gật đầu, ngược nhìn cự kiếm nói ra.

Bất quá hẳn cũng có nghe thấy, Thủy hoàng đế Doanh Chính có một nhánh áo giáp trọng kỵ, tuy chỉ hơn nghìn người, nhưng lại đánh đâu thắng đó.

Này áo giáp trọng kỵ mỗi người đều là quân Tàn bên trong ngàn dặm mới tìm được một đi ra, bọn hắn nhất định phải ức chế tự thân tu vi, chỉ bằng vào thân thể lực lượng, người mặc nặng trăm cân áo giáp, tay chân buộc bao cát dưới tình huống, khiêng trăm nặng mười cân vật, tại trong vòng thời gian quy định chạy xong mấy chục dặm dốc núi, đồi núi, cái hồ, vùng bùn địa hình; tại quân Tàn trong đại lao tiếp nhận ba ngày ba đêm cực hình,

Như thế mới tính thông qua lần đầu tuyển bạt. Mà đối xử kỵ binh hạng nặng sử dụng chiến mã, cũng dùng một dạng thủ đoạn tuyển bạt, huấn luyện.

Một bước cuối cùng, là để cho người ta cùng ngựa huấn luyện đến nhân mã hợp nhất, vận chuyển tự nhiên.

Tướng tượng khi đó, các quốc gia chiến sự tấp nập, Tàn quốc chính là thiên hạ bá chủ, gì sự hùng tráng. Vì bồi dưỡng dạng này đội ngũ, vèn vèn vòng thứ nhất tuyển bạt, mười người liền sẽ chết mất bảy người, đó cũng là bình thường nhất sự tình.

Như thế người một khi đầu nhập chiến tranh, cái kia chính là không chỗ không hướng lợi khí, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Coi như hôm nay Đại Hán hướng nặng thiết kỵ, cũng không cách nào chống cự một ít.

Ở đây tất cả mọi người càng muốn tin tưởng, đây chẳng qua là bị Cổ nhân khuếch đại truyền thuyết thôi, căn bản không thể nào tồn tại.

Nhưng ngày hôm nay thấy, nhưng lại không thể không khiến người tướng tượng năm đó quân Tàn thiết kỵ phong thái.

"Sự tình ra khác thường tất có yêu, chúng ta vẫn là không nên ở chỗ này ngây người." Đặc Kiều cau mày nói, trước mắt sự vật quá mức kỳ lạ, đầu tiên là xoắn óc lóe đi, lại đến thanh này kỳ quái cự kiếm cản đường, đằng sau là cái gì, Thần Nhân cổ mộ bên trong Vũ Hồn lại giấu ở nơi nào? Há có thể tại nơi này tăng thêm phiền phức.

Trầm Phi gật đầu biểu thị đồng ý, cũng nói: "Tướng quân, chúng ta không cần dừng lại lâu."

Hắn mấy cái khác huynh đệ, cũng đều đang có ý đó.

Cho tới bây giờ, bao quát Trầm Phi ở bên trong, tất cả mọi người yên lặng tuân thủ một cái không thể vạch trần bí mật, cái kia chính là —— Dịch Thiệu Thừa đã dẫn đầu bọn hắn đánh bại đánh bại tiến vào Thần Nhân cổ mộ.

Nói cách khác, Đạc Kiều lấy đi U Tẩn Thiên Quả đối với triều Hán Hoàng để đã không có ý nghĩa.

Càng không người nào nguyện ý dưới tình huống như vậy, vào bảo sơn mà tay không về.

"Trầm Phi." Dịch Thiệu Thừa yên lặng nửa ngày, ngẩng đầu nhìn về phía Trầm Phi.

"Tướng quân có thể là nghĩ, nên như thế nào trở lại trong triều phục mệnh?"

Dịch Thiệu Thừa gật gù đầu, đây đúng là chuyện hắn lo lắng nhất.

"Tướng quân đây là quá lo lắng, sai không ở người, chúng ta đều không nghĩ tới, chỉ cần mang theo trời quả liền sẽ bị dẫn dắt đến nơi này, mặc dù huyền bí, ta lại một đường cùng người kinh nghiệm bản thân tới, đến lúc đó ta chắc chắn đem nơi này sự tình, chi tiết bẩm báo bệ hạ. Bất quá. . ." Trầm Phi ngừng tạm, cẩn thận nhìn chằm chằm Dịch Thiệu Thừa liếc mắt, nghĩ khi có chút trấn định: "Kiều Long tướng quân, ta còn có một lời, không biết có nên nói hay không."

"Giảng!"

"Nếu chúng ta đạt được Vũ Hồn, người có không nguyện ý hiến cho bệ hạ?"

Dịch Thiệu Thừa sau khi nghe lập tức đối với hắn chấp tay, ngẩng đầu nói nói, " Trầm Phi huynh đệ hoài nghi ta có dị tâm? Như đến Vũ Hồn, ta dùng tính mệnh đảm bảo tuyệt không chia sẻ. . . Người, quá lo lắng."

Dịch Thiệu Thừa trong ánh mắt mang theo một cổ phẫn nộ.

Trầm Phi trong lòng hơi động, hắn biết cũng là thời điểm muốn kiểm tra một chút Dịch Thiệu Thừa tâm tư. Coi như ở lúc mấu chốt, vận dụng một chút thủ đoạn cần thiết cũng không chối từ.

"Cái kia tốt nhất, tướng quân phải biết, chúng ta là Đại Hán con dân! Đến lúc đó ta nhất định sẽ báo cáo điện hạ, hậu thưởng tướng quân. Tuyệt không khiến cho tướng quân hôm nay trả giá nước chảy về biển đông."

"Đa tạ Trầm Phi huynh đệ!" Dịch Thiệu Thừa làm một chút nói.

Trầm Phi nói: "Chúng ta nhanh đi nhanh đi, chắc hẳn cái kia Thần Nhân mộ táng cũng ngay ở phía trước cách đó không xa! Các vị ở tại đây huynh đệ, vô luận là ai, chắc chắn thăng quan tiến tước. . ."

Lời còn chưa dứt, một cái không đúng lúc thanh âm cắt ngang Trầm Phi.

"Đi, các người đi được sao."

Thanh âm lạnh lùng, theo dài dằng dặc hẻm núi lối đi truyền vào trong tai mọi người, không khỏi vẻ mặt khẽ giật mình.

"Diêm Châu!"

. . .

Tào Hồng mã vượt qua lũng đầu, ngồi lên tóc đỏ thiếu niên, vác lấy thanh đồng cổ chiến thương rong ruổi. Làm cái kia gió nhẹ chậm chậm đến từ, trong suốt này đôi mắt long lánh giữa rừng núi cây cối bóng chông.

Còn có một người đồng hành, người khoác áo giáp, cồng Sương Tuyệt kiếm to phóng ngựa rong ruổi.

Này phía sau hai người còn đi theo một đoàn chiến mã chiến tướng, mỗi một cái đều người mặc giáp da, hông eo trường thương, người đeo cồng cung kiếm to, mang theo mặt nạ đồng xanh, ước chừng có 300 người.

Chi đội ngũ này đúng là Điền quốc kỵ binh, chính là đông lĩnh núi bộ lạc bồi dưỡng ra được nhất chiến sĩ tinh nhuệ.

Đến mức dẫn đầu hai người đúng là Vô Nhai cùng Hồn.

Điền quốc trong triều, đã từng có hai vòng kịch liệt đại thanh tẩy, toàn bộ Điền quốc đã ở vương tử Thiệu Ly khống chế xuống.

Vô Nhai trải qua thỉnh cầu, rốt cục thuyết phục Thiệu Ly điều động mạnh nhất binh ngũ cho hắn, khiến cho hắn đi ra ngoài tìm tìm Đạc Kiều cùng Dịch Thiệu Thừa. Khiến cho Vô Nhai cảm thấy khó chịu là, cái mới nhìn qua này vẫn là lạ Hồn, lại cũng chủ động xin đi giết giặc đi tới.

"Uy." Vô Nhai đột nhiên dừng bước, ngoái nhìn mắt nhìn theo sát mà tới Hồn, nói: "Tiểu tử, mặc dù người rất lợi hại, nhưng cấp bậc của ta muốn cao hơn người một cấp, đúng không? Cho nên, lần này đội ngũ ta là lão đại."

Hồn lạnh lùng nhìn xem Vô Nhai, không nói lời nào, cũng lười nói chuyện.

Vô Nhai hừ lạnh một tiếng, trước đây không lâu tại cái kia A Thái tuyển bạt thi đấu liền đánh cho chưa hết hứng, Hồn không phải lợi hại sao, lão tử đã sớm muốn cùng hắn đánh một chiêu. Nếu không phải sốt ruột tìm sự phó cùng Đạc Kiều, chỉ sợ trong hoàng cung liền chờ không nổi động thủ.

Hiện tại Vô Nhai trong mắt một cỗ hồng quang, tựa như phát xuân mèo con ăn sâu nóng nảy, luôn có nghĩ tỷ thí một chút xúc động.

Vô Nhai tùy tiện tìm cái cớ nói: "Này đều đã nửa ngày, còn không có trình sát trở về bẩm báo tung tích, ngươi liền đi đi một chuyến, đem đằng trước tìm hiểu một phen trở về cáo tri ta."

Vô Nhai vùng lên cổ đồng thương, rất có vài phần tự đắc.

Hồn trên gương mặt, lộ ra một tia cần quai hàm lúc gân xanh, nhưng không có trả lời ngay, này lập tức khiến cho Vô Nhai được đà lấn tới, nghĩ thâm này nhằm chán đi đường, động thủ đánh một chiêu cũng rất sáng khoái, liền cười hắc hắc nói: "Tiểu tử, làm sao, ngươi này vừa tới liền không phục bảo đảm rồi? Có phải hay không muốn tới một phát ta trường thương này?"

"Không, ta chỉ là chán ghét ngươi cái này giọng nói chuyện." Hồn rốt cục mở miệng: "Bây giờ tìm vương nữ điện hạ chuyện lớn, chờ qua vụ này, sẽ cùng ngươi phân trần độ sức."

Hồn người hung ác không nói nhiều, nhưng theo như lời nói cũng không nghi ngờ ở giữa yếu hại.

Này đi lên một câu, liền cho sập cái pháo kếp, khiến cho Vô Nhai không phản bác được, triệt để ghen lại.

"Yêu?!"

Bên kia, Hồn đã giục ngựa chạy ra cách xa hơn một trượng, chỉ nghe thấy Vô Nhai thanh âm, "Tĩnh ngươi cái này trực tôn chạy nhanh."

Hồn trên gương mặt, lộ ra một tia chán ghét.

...

Thần Nhân cổ mộ bên trong.

Nơi xa, tiếng gió thổi đánh tới, một thân kim giáp nhung trang Diễm Châu càng đi càng gần, ở sau lưng nàng, là thuần một sắc người mặc giáp da, mang cung tiễn, lưng đeo loan đao nữ binh —— Long xạ thủ.

"Là Diễm Châu!" Đạc Kiều kinh sợ, "Ngươi làm sao theo tới rồi?"

"Ngươi có thể tới, ta vì sao không thể tới? Kiều nhi, cô cô ta thật coi thường ngươi, vậy mà thừa dịp ta không khắp nơi Ung Nguyên nhắc lên như thể sóng gió, không tệ, có hoàng huynh phong thái. Nhưng đáng tiếc là —— các ngươi đám người này, hôm nay đều phải cho ta lưu tại nơi này."

Diễm Châu nhìn về phía Đạc Kiều ánh mắt, gần như có thể phun ra lửa.

Nhiều năm trước tới nay, Diễm Châu một mực tại làm Thiệu Ly lưu lại xưng vương căn cơ, đó chính là trong triều văn võ đại thần, tâm phúc mưu sĩ, còn có thật nhiều tinh nhuệ vệ đội cùng Long xạ thủ. Nhưng mà tuyệt đối không nghĩ tới, lần này nàng ra ngoài, lại trời đất xui khiến cho Thiệu Ly lưu lại một cái đứng không, lại trời đất xui khiến khiến cho Thiệu Ly đem đám kia vốn phải là người một nhà người, tự tay cho diệt trừ.

Tất cả những thứ này, Diễm Châu có thể không tức đến nổ phổi?

Cho nên sớm tại biển Khô Lâu, Diễm Châu nghe được Đạc Kiều khích tướng cái kia lời nói, liền suy đoán ra hiện tại Ung Nguyên thành bên trong biến hóa, nàng tại thẹn quá thành giận đồng thời, lại làm sao không nghĩ tiêu diệt Đạc Kiều? Chỉ cần tiêu diệt Đạc Kiều, những tồn thất này đều không tính là gì. Đợi nàng lấy được Vũ Hồn trở lại Ung Nguyên thành, mẹ con trùng phùng, nhất định sẽ thật tốt trấn an Thiệu Ly, đây đều là qua lại mây khói thôi.

"Nhanh lên!" Dịch Thiệu Thừa phát hiện Diễm Châu sắc mặt đang biến hóa, liền biết không ổn, chìm quát một tiếng đồng thời, lại đang nghĩ Thanh Hải Dục lúc này ở chỗ nào. Cũng là Diễm Châu có thể đến đó, nàng nhất định là dữ nhiều lành ít.

Nghĩ tới đây, Dịch Thiệu Thừa trong lòng liền giống bị người mãnh kích một dạng khó chịu.

"Cha, chúng ta chạy mau!"

Đạc Kiều nắm kéo Dịch Thiệu Thừa, Trầm Phi cùng mấy người còn lại quay người liền phải xuyên qua kiếm to cùng vách đá khe hở, chỉ là đường chật hẹp long đong, vừa vội gấp rút, Trầm Phi chân đau dưới, đưa tay sờ về phía bộ xương cự kiếm mong muốn đỡ lấy.

Xoẹt. . .

Đột nhiên, cự kiếm bên trên bộc phát ra vô hình sắc bén lực lượng, một thoáng đem Trầm Phi bàn tay khiến cho máu thịt be bét.

Trầm Phi kêu thảm một tiếng, lần đất mà qua, khoanh tay chường kinh hãi nhìn về phía cự kiếm kia, phía trên tung tóe đầy huyết nhục của hắn.

Cũng may, Dịch Thiệu Thừa có chuẩn bị mà đến, lại đem Đặc Kiêu bảo hộ đến vô cùng chu đáo, này mới không có thụ thương, an toàn đến đến cự kiếm mất sau.

"Trời ạ!"

Đặc Kiều phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Nguyên lai, bao quát cái kia Trầm Phi ở bên trong, đều bị trước mắt cảnh vật kinh ngạc đến ngây người.

Đây đất đều là phát sáng đá quý!

Như núi như biển, mênh mông! Nhìn qua vô cùng hùng vĩ.

Nhưng mà làm người đau đầu chính là, loại địa phương này cùng vùng đất bằng phẳng có gì khác biệt? Đối mặt truy binh phía sau, đơn giản không có chút nào che chắn, cái kia chạy trốn nơi đâu?

"Các ngươi cũng là chạy à?"

Sững sờ thời khắc, lạnh buốt trên tức tiếng âm vang lên.

Diễm Châu thân mang đồ tui chiến giáp, tựa như là một đám lửa hình thành mị ảnh trong nháy mắt xuyên qua khe hở kia, đi tới khoảng cách Dịch Thiểu Thừa chỗ không xa, đưa lưng về phía sau lưng rục rịch số lớn Long xạ thủ.

Nàng tay phải giơ lên, dưới trường liên không còn tiến lên.

Những này Long xạ thủ, từng cái thực lực đều có Tông Sư cấp, chí cường đều sắp đến Vương Giả cảnh.

Then chốt ở chỗ, thuần một sắc nữ tử chiến đoàn, số lượng càng là không ít, có chừng ba mươi!

Cũng may các nàng không thể lập tức xuyên qua cự kiếm, trong thời gian ngắn chỉ phải đề phòng Diễm Châu. Dịch Thiểu Thừa vây quanh một vòng, trong óc nhanh như gió tính toán.

Này hơn ba mươi tên Long xạ thủ, tại Diễm Châu dẫn đầu dưới, thực lực không thể khinh thường, coi như đối mặt một cái Vương Giả cảnh đỉnh phong, như thế phối hợp xuống đều có thể nhẹ nhõm cầm xuống!

Tình huống, cực không thể lạc quan, có thể nói không có chút nào hi vọng.

. . .

Ngắn ngủi giằng co, hai bên đều không có đánh.

Một cỗ bất an không khí đánh tới, để cho người ta không tự chủ có chút run rẩy.

"Vì cái gì ta sẽ có loại này cảm giác bị đè nén?"

Quái thì trách tại, chẳng những là Dịch Thiểu Thừa, Đặc Kiều, Trầm Phi, liên liên mạnh mẽ Diễm Châu, giờ phút này nghiêm nghị trên mặt cũng không tự chủ lộ ra một tia lo sợ biểu tình bất an.

Quả nhiên, cái kia nhuộm máu tươi cự kiếm bên trên, vô số nhìn qua như tượng đá bộ xương Chiến quý, đột nhiên, đốt ngón tay giật giật. Hết thấy dính phụ ở phía trên máu thịt, tại lúc này giống như quỷ kinh hút nước, lập tức thu nhập xương cốt bên trong, biến mất không thấy gì nữa.

Soạt.

Bộ xương khô này vùng vẫy dưới, liên lặng lẽ rơi trên mặt đất.

"Chúng nó sống lại. . . Đây là thứ quý gì? !" Trầm Phi thấy thế con mắt trừng đến cực lớn, đều nhanh quên muốn hít thở.

Dịch Thiểu Thừa cũng nuốt nước miếng một cái.

Đặc Kiều càng là lông mày nhàu không thôi, kinh sợ đã không thể tới hình dung tâm tình bây giờ, hoảng sợ càng nhiều hơn một chút.

Đến mức Diễm Châu, bởi vì là đưa lưng về phía không ngừng phục sinh Chiến quý, nhưng nàng theo Đặc Kiều trong mắt nhìn ra mảnh khóe, liên tục bay ngược, quay người phát hiện những này Chiến quý nhóm theo bên trên nhảy xuống, sau khi hạ xuống cầm lên mặt đất màu trắng phát sáng tảng đá, nhét vào trong miệng, răng rắc răng rắc nuốt.

"Này, này rốt cuộc là thứ gì?"

Đồng dạng tràn ngập nghi hoặc! Số lớn Long xạ thủ, liên lui nhanh, từng thanh từng thanh gương cung kéo, chỉ cần Diễm Châu một ánh mắt phát lệnh, liền sẽ bắn giết.

Bộ xương Chiến quỷ hàm xương khớp mở, cốt ca cốt kết, màu trắng phát sáng tầng đá ken kết bị nhai nát, hóa thành bột phấn, những này bột phấn bị hút vào bộ xương trong đầu, biến thành một đoàn oánh oánh Bạch Quang.

Bạch Quang đang thiêu đốt.

Soạt!

Rất nhanh, hai điểm lạnh lẽo bạch hỏa theo đầu lâu đen kịt trong hốc mắt bùng cháy mà lên.

"Chẳng lẽ, đây là cùng cái kia Thực Hủ Chi Hàn một dạng tồn tại?"

Nhớ ngày đó, Đặc Kiều từng tại Đông Lĩnh sơn bộ lạc trên đỉnh núi, gặp một con to lớn nguy hiểm thi chim —— Thực Hủ Chi Hàn. Loại này bắt từ sinh vật sớm liền không có có sự sống, thể nhưng trong đầu lại có một cỗ linh hồn chi hóa. Nói cách khác, linh hồn chi hóa cường độ quyết định bọn chúng chiến lực.

Giờ phút này, đầu lâu tiếp tục gặm ăn màu trắng phát sáng tầng đá, từng khối từng khối, tốc độ càng lúc càng nhanh, trong mắt của hấn ngọn lửa màu trắng cũng càng ngày càng tràn đầy, trên người cái kia tang thương loang lổ màu xám cũng đang từ từ hóa đi, phảng phất bị nước từng lần một cọ rửa qua, càng ngày càng trắng, cuối cùng trở nên tinh khiết, sẫm nhiên.

Cuối cùng, một cái màu xanh đầu mâu tiêu chí, xuất hiện ở cái này khô lâu đầu mi tâm bên trên phượng.

Phảng phất góp nhặt vô số lực lượng, phảng phất vượt qua trăm ngàn năm qua tang thương, đầu lâu trong mắt Hồn Hỏa nhộn nhạo ngưỡng vọng bộ xương cự kiếm, kéo ra xương cánh tay cùng miệng, im ắng rít gào.

Cái kia chỗ mi tâm màu xanh đầu mâu tiêu chí đồng thời sáng lên.

Chớp mắt một lát, cả thanh cự kiếm bên trên, quán quanh lấy vô số lít nha lít nhít màu xám bộ xương, bắt đầu bắt đầu chuyển động, một cái tiếp theo một cái theo cự kiếm bên trên nhảy xuống, rơi xuống đất, nhanh chóng cuớp bóc lấy trên mặt đất màu trắng phát sáng tầng đá.

Tốc độ cực nhanh!

Lặng yên không một tiếng động bên trong, nhóm đầu tiên bộ xương tại màu trắng tầng đá năng lượng tan rã dưới, to to lớn lớn xương cánh tay hóa thành dài một trượng, rộng ba thước to lớn cỗ kiếm.

Chúng nó xương cốt sẫm bạch rét run, trong mắt thiêu đốt lên hùng hực ngọn lửa màu trắng, kéo lấy to lớn cốt kiếm, liều mạng chinh tề danh sách, dùng tên nhọn trắn hình, chậm rãi hướng đi khiêng đối bọn nó Long xạ thủ.

Long xạ thủ nhóm từng bước một lui ra phía sau.

...

Cự kiếm chỗ, vẫn có hàng loạt bộ xương theo cự kiếm bên trên lột rơi xuống, nhảy trên mặt đất, không ngừng tìm kiếm màu trắng phát sáng tinh thạch gặm ăn, không ngừng phát sinh biến hóa, màu xám xương cốt không ngừng trở nên sáng rõ, cho người ta một loại càng ngày càng cường đại cảm giác. Mà thành hình bộ xương, vô số cỗ kéo lấy to lớn cốt kiếm chậm rãi hướng đám người đi tới, số lượng kinh người.

"Chuyện này. . . Đây đều là thứ quỷ gì. . ." Diêm Châu vẻ mặt run sợ.

"Xác phạm đã mục nát, Chiến quỷ bắt hủ! Chiến quỷ. . . Những này là ta Điện quốc truyền thuyết cổ xưa bên trong Chiến quỷ. . ." Đặc Kiều tự lẩm bẩm, nàng nhớ tới tại Hạc U thần giáo thấy một chút thư tịch bên trên, xác thực từng đề cập tới có Chiến quỷ loại tồn tại này.

Loại sinh vật này, khi còn sống từng vì người, đại bộ phận đều là một chút cường đại tồn tại đi theo nhóm. Có thể làm chủ nhân của bọn hấn chết, những người này cũng nuốt thủy ngân bạc, độc phát thân vong, tại một ít đặc biệt ảnh hưởng dưới, chúng nó cũng sẽ vĩnh không mục nát, vĩnh viễn thủ hộ lấy mộ huyết.

Hiển nhiên, bây giờ tại đây tòa Thần Nhân cổ mộ bên trong, chúng nó nhất định là bị lực lượng nào đó gia trì lấy, mới có thể sống lại.

Mà lại Chiến quỷ nhóm hình thành cự kiếm còn trấn áp đá quý mờ, phía dưới kia lại là cái gì, chỉ một đầu ngón tay đều không lộ như vậy, thật làm cho Đặc Kiều không dám tiếp tục suy nghĩ!

"Quản nó là Chiến quỷ vẫn là Thần Ma, bất quá là vô số cỗ yếu ớt không thể tả hại cốt thôi."

Diêm Châu nghiêm nghị khẽ động, cái kia chiến giáp áo choàng rào run run, chỉ thấy nàng phát tay lệnh.

"Giết."

Đối diện Long xạ thủ lại không chần chờ, đứng tại chỗ giương cung cài tên —— đối mặt gần sát trọng kiếm Chiến quỷ, các nàng cũng không hề sợ hãi, bởi vì các nàng biết, chỉ cần mũi tên bắn ra, những này Chiến quỷ coi như không chết cũng sẽ bị đẩy lui.

Keng!

Loan đao cùng trọng kiếm chạm vào nhau, ngăn ngui một hơi công phu dừng một chút, Nguyên Dương loan đao cắt đứt cự kiếm, tình thế không ngừng, tước hướng về phía bộ xương đầu.

Ba!

Chiến quỷ theo trên hướng xuống, từ đầu bắt đầu, liền bị đánh thành rỗng rã hai nửa.

Làm xong những này, tên này Long xạ thủ giống như đã sức cùng lực kiệt, năng kịch liệt thở hào hển, ướt đầm mồ hôi ướt lưng. Không ít người đều chú ý tới, chỉ sợ năng phát ra này độc sức một kích về sau, sức chiến đấu hội đường thẳng ngã xuống.

...

Lần đầu giao binh, liền tổn thất một tên tinh nhuệ. Mặc dù biết rõ những này Chiến quỷ lợi hại, là phi thường nhân vật khó đối phó, Diễm Châu y nguyên giận tím mặt.

"Tất cả mọi người, không lưu dư lực."

Diễm Châu hạ lệnh, càng là xung phong đi đầu, thân ảnh đột nhiên lên đến Long xạ thủ phụ cận, một chương đẩy ra, thuận dương Nguyên lực tựa như điện Hỏa bắn tung toé, "Soạt" một tiếng, chỉ thấy một cái Chiến quỷ bị chấn nát, những hài cốt này rơi trên mặt đất sau còn loạn run không thôi, nhưng chung quy là không cách nào lại sống lại.

"Vậy mà như thế cứng rắn."

Diễm Châu tuy nói không tổn sức chút nào, cũng là này Chiến quỷ xương cốt độ cứng cũng làm cho nàng âm thầm kinh hãi. Càng làm cho nàng giật mình là, nàng vốn định thi triển Giới Vực lực lượng, lại đối với mấy cái này bộ xương không hề có tác dụng.

"Giới Vực lực lượng, chính là thần thức tạo thành hư ảo không gian, những này quả nhiên là chân chính bất tử sinh vật."

Càng thêm cổ quái là, Diễm Châu từ những thứ này bộ xương trên người, cảm nhận được một cỗ áp chế tính lực lượng, tựa như là người sống nhìn thấy người chết, bản năng tính sẽ cảm thấy sợ hãi, khủng hoảng, dũng khí quyết định lực lượng, này dũng khí vừa lui, lực lượng tự nhiên giảm bớt đi nhiều.

Bởi vì, những này Chiến quỷ lực lượng, cùng Diễm Châu lực lượng so ra mặc dù mỏng manh, lại thuộc về người chết lực lượng, mình ở giữa lực lượng, áp chế tính chính là bởi vậy mà đến.

Diễm Châu nhướng mày, gương mặt nhìn xuống xa xa Dịch Thiểu Thừa, nó mục đích không cần nói cũng biết.

"Các ngươi còn đang chờ cái gì!"

Mặc dù nghĩ ra được viện trợ, nhưng Diễm Châu phần nộ ánh mắt lại như cũ rất cường ngạnh, rất kén chọn hân. Không thể nghi ngờ dưới cái nhìn của nàng, tất cả mọi người là cột vào một trên sợi dây thừng châu chấu, có nhục cùng nhục.

Dịch Thiểu Thừa lạnh lùng cười một tiếng.

"Nha đầu, cô cô của ngươi đây là để cho chúng ta đồng thời xuất động, đánh bại những này Chiến quỷ!" Dịch Thiểu Thừa đem chủ ý giao cho đến Đặc Kiều tới quyết định.

"Chi nàng loại thái độ này, xem ra đều là Diên quốc hoàng đình cho quen đi ra, cha, làm cho các nàng đối phó Chiến quỷ, chúng ta chạy trốn tốt." Đặc Kiều nhẹ nhàng cười một tiếng, trên mặt dập dòn làm ra một bộ hoàn toàn là xem náo nhiệt vũ mị thần thái.

Nếu như Diễm Châu một đám hủy diệt ở đây, vậy liền tất cả đều vui vẻ, thật đáng mừng, tránh lo âu về sau.

Mặc dù Đặc Kiều không đề nghị hỗ trợ, nhưng Dịch Thiểu Thừa trầm mặc, bởi vì hân nhìn ra được, này Diễm Châu đối phó như thế đông đảo Chiến quỷ vô cùng cố hết sức, một khi Chiến quỷ nhóm đem bọn này xạ thủ nhóm nuốt hết, liền sẽ thay đổi đầu thương đối phó chính mình.

Nguyên nhân chính là như thế, Dịch Thiểu Thừa nhất thời khó mà lựa chọn.

"Tướng quân!"

Trầm Phi sắc mặt sốt ruột nhìn xem Dịch Thiểu Thừa, ngụ ý, cũng là chạy càng xa càng tốt.

...

Tình huống xuất hiện lần nữa biến hóa.

Hai cỗ Chiến quỷ chết đi, phảng phất cho còn lại Chiến quỷ nhóm một cái cảnh cáo.

Loại này cảnh cáo không phải lui lại, mà là ai mạnh nhất, liền ưu công kích trước ai. Trong lúc nhất thời, tám mươi đầu Chiến quỷ cùng nhau công hướng về phía Diễm Châu cùng cái kia bộ Chiến quỷ Long xạ thủ.

Tại ba bộ Chiến quỷ vây công dưới, cái kia Long xạ thủ rất nhanh liền bị chặt thành thịt nát.

Đến mức Diễm Châu, tu vi cao thâm mật trắc, mị ảnh như lửa quét ngang, tới lui như có như không, so những này Chiến quỷ càng giống như quỷ mị.

Những nơi đi qua, vô số cỗ Chiến quỷ bị đánh đến vỡ nát.

Nhìn như nhẹ nhõm, nhưng cũng chỉ có Diễm Châu tự mình biết, mỗi một bộ Chiến quỷ chết đi, cần hao phí năng nhiều ít khí lực.

Nàng này càng đánh, càng kinh ngạc!

Giờ này khắc này, liên tục không ngừng Chiến quỷ đã đem mọi người vây quanh, Diễm Châu cũng lại không còn tâm tư quan Đạc Kiều, Dịch Thiệu Thừa, một lòng đối phó Chiến quỷ, mà bao quanh nàng Chiến quỷ, càng ngày càng nhiều.

"Tướng quân, làm sao bây giờ, chúng ta thừa dịp lúc này tốt nhất mau trốn." Trầm Phi lần nữa gián ngôn nói.

Lúc này, hắn cùng Dịch Thiệu Thừa, Đạc Kiều ba người, dựa lưng vào tập hợp một chỗ, binh khí trong tay chỉ chung quanh chậm rãi đến gần bộ xương Chiến quỷ.

Bởi vì Chiến quỷ kết bè kết đội, coi như một phần nhỏ phân lưu tới, cũng không phải dễ đối phó như vậy.

"Trốn có thể chạy trốn tới đâu đây? Ngươi xem một chút."

Theo Dịch Thiệu Thừa theo như lời phương hướng nhìn lại, Trầm Phi lúc này mới phát hiện phía sau là trắng xoá đất trống, trên đất trống bày khắp cái kia màu trắng phát sáng đá quý. Đã không có che chắn đồ vật, cũng không cách nào phân rõ phương hướng, trọng yếu nhất chính là, tại đây chút mạnh mẽ bộ xương trước mặt, bọn hắn càng thêm không dám phân thân đi thăm dò, hay không màu tựa như cái kia đệ nhất đệ nhị cái Long xạ thủ như vậy, bị một đòn giết chết.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh.

Này nói hai câu công phu, Chiến quỷ đã đến chém vào phạm vi, tốc độ tăng tốc hướng ba người công đi qua.

"Uống!"

Dịch Thiệu Thừa trong thương quán chú Nguyên Dương, một thương chọc ra, ở giữa Chiến quỷ bộ xương đầu, dùng sức xoắn một phát, bộ xương đầu vỡ nát, còn lại khung xương cũng chợt sọt tăn ra.

"Quá cứng xương cốt!"

Dịch Thiệu Thừa cảm giác một thương này mặc dù thành, có thể chính mình cũng bị chấn động đến lòng bàn tay run lên, không khỏi âm thầm kinh hãi.

Đồng thời cũng hiểu rõ, vì sao này Diễm Châu từ bỏ công kích bọn hắn, thậm chí có chỗ cầu viện ý tứ.

"Sát Long Thần Thương, hiện!"

Dịch Thiệu Thừa gia nhập chiến cuộc về sau, lắc một cái thương thép, cái kia thân thương thoáng qua trở nên đen như mực, đầu thương cũng theo đó trở nên màu đỏ tươi.

Như thế duy trì trạng thái, cần hắn rót vào hàng loạt Nguyên Dương. Đồng dạng, cũng có thể khiến cho thực lực tăng gấp bội.

Có Sát Long Thần Thương gia trì, một thương này thương tùy ý quét ra, một khi đụng phải bộ xương khô, phía trên sấm chớp bùng nổ, toàn bộ bộ xương khô trong nháy mắt tăn tăn.

Nhưng còn chưa chờ hắn thở phào, những cái kia bị hắn sấm sét lực lượng đánh tan bộ xương khô liền nổi lên Bạch Quang, một lần nữa tổ hợp ngưng làm một cỗ hoàn chỉnh Chiến quỷ.

"Cái gì?"

Lần này đến phiên Dịch Thiệu Thừa giật mình. Chiến quỷ nhóm lại còn có dạng này có thể chịu, mới vừa rồi bị Diễm Châu diệt sát cũng không thể phục sinh a!

"Cha, ngươi đến bỏ đầu của nó."

Đạc Kiều trong tay sử dụng một sợi tựa như lưu động chất lỏng vu pháp Hồn Hỏa, phiêu dật bay ra, liền cái kia Chiến quỷ đầu bốc lên một ánh lửa.

Vậy mà giống chọc tổ ong vò vẽ một dạng, đám người ngẩn ngui nghi ngại một lát, từng cái tựa như nuốt khẩu khô thuốc đắng một dạng mặt lộ vẻ khó xử!

Đặc Kiều còn đang trầm tư, lấy tay tách ra vớ một khối tinh thạch, ngửi một cái, lại cảm tới chính mình trời quả chiếc nhẫn trước làm sự so sánh. Lại bị bỗng nhiên vang lên thanh âm bình tĩnh.

"Cẩn thận!"

Nguyên lai là một bộ màu sắc có chút tối màu vàng Chiến quý chẳng biết lúc nào đi tới phía sau nàng, một kiếm nhanh như gió hướng về phía nàng bổ tới.

Bởi vì này Chiến quý giống như có chút linh trí, chọn lựa là đánh lén, liền Trầm Phi cùng Dịch Thiểu Thừa đều không có chú ý tới.

Mất thấy kiếm này muốn đánh xuống, Trầm Phi cùng Dịch Thiểu Thừa nghĩ muốn chặn lại đã là không kịp.

Đúng lúc này, đánh lén Chiến quý bỗng nhiên rắc rắc một thoáng bất động.

Chợt, một tầng băng sương theo nó phía sau lưng cấp tốc lan tràn đến đằng trước, cho đến toàn bộ đóng băng lại về sau, ba một tiếng, đóng băng cùng bộ xương hoàn toàn vỡ vụn, hóa thành điểm điểm trong suốt vụn băng.

Màn sân khấu giống như vụn băng đến rơi xuống.

Dịch Thiểu Thừa lần này thế nhưng là dọa cho phát sợ, xóa đi cái trán mồ hôi đồng thời, đi xem cứu viện người, đúng là Thanh Hải Dục.

Thanh Hải Dục một đầu mái tóc tùy tiện phiêu động, tựa như từ trên trời giáng xuống Băng Tuyết nữ thần, nàng nhìn về phía đặc kiều hờ hững ánh mắt bên trong lại lộ ra một cổ quan tâm cùng lo lắng thần thái.

"Sự tôn, đa tạ người cứu ta!"

Thanh Hải Dục hơi có chút giận trách: "Ta không phải đã nói sao, bất cứ lúc nào đều không thể khinh thường."

Nói xong, Thanh Hải Dục quay đầu lại nhìn mắt Dịch Thiểu Thừa, trong mắt màu sắc cùng đối Đặc Kiều lúc hoàn toàn không giống. Tại thời khắc này, nàng muốn nói cái gì, lại phát hiện cái gì đều nói không nên lời.

"Dịch Thiểu Thừa!"

"Thanh Hải Dục!"

Hai người không hẹn mà cùng nghĩ xưng hô đối phương, nhưng cũng không lên tiếng.

Thời gian phảng phất lập tức ngưng lại.

Dịch Thiểu Thừa ánh mắt bên trong nổi lên vui mừng, nhớ năm đó cường hôn, đến bây giờ nghĩ lại vẫn còn có chút thẹn thùng. Theo một khắc kia trở đi, Dịch Thiểu Thừa biết, lòng của mình đã buộc tại này cái trên người nữ nhân. Nhất cử nhất động của nàng, đều dẫn động tới tiếng lòng của chính mình.

Mãi đến trước đây không lâu, hắn nhìn thấy Diễm Châu lúc, còn tưởng rằng Thanh Hải Dục bị Diễm Châu chỗ đánh bại, sinh tử khó liệu, hắn cẩn thận ẩn giấu đi nội tâm cái kia phản cực kỳ bi ai.

Bởi vì đối với Dịch Thiểu Thừa tới nói, còn có càng nhiều chuyện hơn, cần chính mình đi làm.

Còn có càng lớn trách nhiệm, cần chính mình đi đảm đương.

Đừng nói là vì Hán đế tìm tới Vũ Hồn, bây giờ Đặc Kiều liền tại bên người này một cái lý do, cũng đáng được chính mình.

Nhưng bây giờ, Thanh Hải Dục đi mà quay lại, lông tóc không thương.

Dịch Thiểu Thừa mừng tit mắt, trong lòng nổi lên một từng vệt sóng gợn lăn tăn.

Bên kia, Thanh Hải Dục nở nụ cười nhẹ.

Mấy hơi thở về sau, Dịch Thiểu Thừa dẫn đầu phá vỡ xấu hổ: "Khụ khụ, những này Chiến quý, chúng ta cùng đi đối phó."

Trong lời nói, lại không có bao nhiêu lực lượng.

Thanh Hải Dục đầu tiên là khẽ giật mình, kịp phản ứng liền mỉm cười gật gật đầu, xem như đáp lại Dịch Thiểu Thừa.

"Chúng ta cùng một chỗ, hiện tại thân ở Thần Nhân cổ mộ, không đường có thể trốn, nhất định phải đem bọn nó toàn bộ tiêu diệt." Thanh Hải Dục lại nhìn một chút vẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất suy tư Đặc Kiều, nàng tựa hồ ngộ đến cái gì, nhưng lại thật lâu không thể hần phương pháp, đành phải suy tư đứng lên.

Thanh Hải Dục cánh tay vung lên, một cổ tường băng đông kết tựa như đóng băng sông.

Rắc, rắc, rắc!

Theo này cỡ cường đại sương giá năng lượng đột nhiên bùng xuống, bộ xương Chiến quỷ nhóm trong đầu linh hỏa tùy theo suy yếu, đặc biệt là tới gần Dịch Thiểu Thừa đội ngũ bọn này Chiến quỷ, tựa hồ động liên tục làm trôi chảy tính đều hứng chịu tới áp chế.

Thế cục thay đổi, liên dịch mạnh ta yếu.

Nếu như nói vừa rồi, Dịch Thiểu Thừa ba người bọn họ giết chóc đã vô cùng có hiệu suất, nhưng này đều tiêu hao hàng loạt Nguyên Dương thuần lực. Theo Thanh Hải Dục gia nhập, thế cục rất có đổi mới.

Ước chừng giết hơn hai trăm Chiến quỷ về sau, nơi xa cự kiếm đột nhiên có dấu hiệu bùng lỏng, càng ngày càng nhiều mạnh mẽ Chiến quỷ dừng tuyên bản ra!

Đơn giản, vô cùng tận chỗ này!

Những cái kia phía sau Chiến quỷ, bởi vì trên mặt đất màu trắng phát sáng tăng dần, đã bắt đầu lẫn nhau từng bước xâm chiếm, cũng hoặc là găm ăn trên đất Long xạ thủ thi thể.

Có chút Long xạ thủ tuy trọng thương, cũng không có chết, cũng bị tươi sống ăn hết, tại giữa tiếng kêu gào thê thảm bị găm ăn đến nỗi ngay cả cận bã đều không thừa.

Còn có chút bộ xương, bắt đầu nuốt chửng những cái kia bị giết chết đồng loại xương thân thể.

Theo những Chiến quỷ đó điên cuồng như vậy ăn uống, bọn chúng trạng thái cũng đang phát sinh lấy biến hóa to lớn. Cùng với những cái khác xương cốt sẫm nhiên trắng bệch, mi tâm xuất hiện màu lam đầu mâu ẩn ký đồng loại khác biệt, xương cốt của bọn nó được không ửng hồng, cái kia trên trán đầu mâu ẩn ký cũng không còn là màu lam, mà là màu đỏ như máu.

Càng thêm làm người khó hiểu chính là, chúng nó đang thay đổi thành màu đỏ về sau, chung quanh bộ xương chủ động tụ đến, xương cốt soạt một tiếng chia rẽ, tới dung hợp ghép lại.

Cũng không lâu lắm, một vị nửa người trên là hình người bộ xương, nửa người dưới là ngựa hình bộ xương Chiến quỷ liền xuất hiện.

"Kỵ binh Chiến quỷ!"

Đám người ánh mắt run lên, trong kinh hãi lại lộ ra không có thể hiểu được vì sao chúng nó có thể như thế nghi hoặc.

Những kỵ binh này Chiến quỷ hai tay đều biến thành thon dài trọng kiếm, bên dưới nửa thân ngựa càng là có tám con móng, hắc mã trong hốc mắt thiêu đốt lên hừng hực màu đỏ liệt diễm.

Liên vó ngựa, cũng giống như dẫn động tới như hỏa diễm, khói đen bốc lên cùng náo nhiệt!

Chỉ một tiếng quát dị to rõ ngựa hí, cái kia kỵ binh bộ xương Chiến quỷ giờ lên đằng trước hai đôi móng phóng tới đám người, nó như không thể địch nổi quái vật khổng lồ, tốc độ nhanh đến cực điểm, một đường đung bay vô số bộ xương, giết ra ngoài.

Mục tiêu của nó chỉ có một cái: Diễm Châu.

Diễm Châu cũng là sửng sờ, chợt hiểu được, là bởi vì chính mình giết quá nhiều, đối với mấy cái này Chiến quỷ thành nhất đại uy hiếp, cho nên bắt đầu bị "Đặc thù chiếu cố".

Năm cái Long xạ thủ đồng quát một tiếng, cấp tốc tạo thành cái một cái cả công lẫn thủ bình trận, không hề sợ hãi ngăn tại kỵ binh Chiến quỷ trước.

"Kết bình trận! Bảo hộ điện hạ!"

Cái gọi là bình trận, là hợp kích chi thuật. Năm cái Long xạ thủ cùng một chỗ dịch bước hướng phía trước, cũng hướng kỵ binh Chiến quỷ phóng đi.

Nhưng mà kỵ binh Chiến quỷ xem cũng không xem, một đường phóng đi, chạy nhanh đến. . . Khi nó một cái chớp mắt bước qua này năm tên đã sớm chuẩn bị Long xạ thủ thời điểm, tốc độ bỗng nhiên tăng tốc, xa xa nhìn lại chỉ thấy nó bộ xương thân thể phăng phất bay bỗng lóe lên một cái, liền từ bình trước trận nhảy tới bình trận về sau, rơi xuống đất tiếp tục thẳng hướng Diễm Châu.

Loại này linh hoạt động tác, cùng Dịch Thiểu Thừa loại này cấp bậc tương xứng.

"Muốn chết!"

Diễm Châu nắm qua bên người hướng nàng đánh lên một cái Chiến quỷ, non mềm bàn tay vịn một cái, răng rắc một tiếng, liền đem Chiến quỷ hóa thành trọng kiếm chính cánh tay bẻ.

Nắm lấy to lớn cốt kiếm tay run một cái, nàng đặc hữu hỏa diễm Nguyên Dương lập tức tràn vào cốt kiếm bên trong.

Nàng phải dùng thanh kiếm này, đối kháng lập tức đánh tới Chiến quỷ kỵ binh.

"Ủm? Không sai!" Diễm Châu hiển nhiên không ngờ rằng cốt kiếm vậy mà như thế cứng rắn, nếu là đổi lại bình thường bình khí, chắc chắn bị nung không lò hỏa diễm Nguyên Dương chỗ nhóm lửa, không lâu sau đó, liền sẽ hóa thành tro bụi, mặc dù thiên chuy bách luyện sắt thép cũng là như thế, thế nhưng là này cốt kiếm lại khác, vậy mà cưỡng ép nạp ở nàng Nguyên Dương, khiến cho cả thanh kiếm biến thành Hồng Ngọc một dạng màu sắc, có thể cái kia lộ ra tới nhiệt độ nóng bỏng, lại muốn vượt xa nàng bình thường Nguyên Dương gia trì lúc bất luận cái gì bình khí!

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Kỳ binh Chiến quỷ

Phát hiện này khiến cho Diễm Châu mừng rỡ, nàng lại chém giết một trận chiến quý, bẻ cốt kiếm, bào chế đúng cách.

Đội cho cái کیا kỵ binh Chiến quỳ đi vào trước gót chân nàng lúc, nàng dẫn theo hai thanh lớn màu đỏ chói cốt kiếm, bay bổng nhảy lên, hung hăng chém xuống.

Kỵ binh Chiến quỷ một thoáng dừng lại, hai tay hóa thành hai cái cựa kiếm đan xen, hướng lên trên đỉnh di.

Khanh! ! !

Quái dị tiếng vang nổ ra, như hai khối thượng đẳng Phi Thụ và chạm lúc tiếng vang, đá cũng không phải đá, sắt cũng không phải sắt, một vòng sục sôi khí kinh đột nhiên xông mở, đem chung quanh bình thường sâm bạch Chiến quỷ thổi đến bay ra ngoài.

Đến mức những Long đó xạ thủ, đã sức cùng lực kiệt, càng không chịu nổi, lập tức bị kinh khí này thổi đến phun máu, chỉ cảm thấy như bị đại chùy quăng tại ngực, bực mình dị thường!

"Vậy mà có thể đỡ bên dưới ta năm thành công lực!" Diễm Châu kinh sợ.

Nàng là Giới Chủ cảnh cường giả, Giới Chủ cường giả xem Vương Giả cảnh cũng là sâu kiến, một tay đều có thể đơn đầu một đám, có thể này kỳ binh một dạng màu đỏ bộ xương vậy mà có thể làm được chơi cứng nàng năm thành lực một kích, loại thực lực này, ít nhất phải Vương Giả cảnh đỉnh phong!

...

Chớ nói Diễm Châu giât mình không nhỏ, ở đây tất cả mọi người thấy được một kích này.

Dịch Thiệu Thừa, Đạc Kiều, Trầm Phi, Thanh Hải Dục, rõ ràng nhất Diễm Châu thực lực có điều, đều có thể cảm giác được vừa mới một kích vô cùng cường đại, chắc chắn có thể đem này Chiến quỷ kỳ binh chém giết. . . Thế nhưng là, kết quả quá vượt quá nhân ý liệu.

"Không tốt." Đạc Kiêu con mắt thoáng nhìn, bỗng nhiên chợt nói.

Cách đó không xa, lại một vị kỵ binh Chiến quỷ cấp tốc khép lại, xông về Dịch Thiểu Thừa ở đây.

"Ta tới!" Dịch Thiệu Thừa lập tức không do dự nữa, toàn thân khí tức chấn động, qua trong giây lát liền đã dùng ra nửa bước Giới Vực cảnh cường giả Giới Chủ chi thân —— Đại Thiên Lôi Tôn!

"Người phải cẩn thận!" Thanh Hải Dục lo lắng nói ra.

Dịch Thiệu Thừa gât gât đầu, đuôi lông mày theo ứng hòa dần dần chuyển thành ngưng trọng.

Bởi vì Giới Chủ cảnh Giới Vực lực lượng ở đây không cách nào phát huy, bởi vì đối mặt đều là bất tử sinh vật, hào không thần thức có thể nói, tự nhiên là không có Giới Vực lực lượng xuất hiện.

Nhưng Dịch Thiệu Thừa dùng lực ngưng tụ Đại Thiên Lôi Tôn, lại là một loại thô bạo lực gia trì.

Đại Thiên Lôi Tôn hiện, Dịch Thiệu Thừa toàn thân khí thể tăng vọt, sau lưng phảng phất có một bộ như ẩn như hiện thần tôn gia trì.

Tại đây Chiến quỷ biển Khô Lâu vây quanh bên trong, phảng phất một thoáng đã biến thành thần linh, hấn vác lên trường thương, một cái chớp mắt xông phá thẳng trước căn đường Chiến quỷ, hết thấy Chiến quỷ tại hấn sượt qua người chốc lát, đầu lâu vỡ vụn, tan ra thành từng mảnh mà chết.

Ầm!

Dịch Thiệu Thừa thương rất gần cùng thứ hai tôn kỵ binh Chiến quỷ chiến ở cùng nhau.

Chỉ là vừa giao thủ một cái, liền cảm giác lực lượng ngang nhau, toàn thân thần linh khí tức tại đây va chạm qua đi, xuất hiện rõ ràng rung chuyển.

"Cái gì? Thực lực thật là khủng khiếp. . ."

Dịch Thiệu Thừa còn chưa kịp kinh ngạc tán thán, ánh mắt liền biến thành hoảng hốt.

Đúng.

Là hoảng hốt.

Mạnh như Dịch Thiệu Thừa, cũng run sợ vô cùng.

Bởi vì hấn vừa rồi quét chết Chiến quỷ thi hải, rất nhanh bị vô số sâm bạch Chiến quỷ chia cắt ăn hết, những này sâm bạch Chiến quỷ ở giữa lại lẫn nhau nuốt chửng, dung hợp, tổ kiến, ngay tại hấn vừa cảm thán xong, lại một bộ kỵ binh Chiến quỷ xuất hiện.

Dịch Thiệu Thừa chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

"Những vật này. . . Giết không chết! Càng giết, còn càng cường đại!"

Hiện tại chỗ chết người nhất chính là, tất cả mọi người lực lượng bị tiêu hao giảm xuống lợi hại, tiếp tục như vậy nữa, không thể nghi ngờ liền phải chết ở chỗ này.

. . .

Lúc này, Dịch Thiệu Thừa cùng Diễm Châu, riêng phần mình đối phó một ngựa Chiến quỷ kỵ binh đồng thời, càng nhiều kỵ binh Chiến quỷ đều tại khép lại lấy, sinh ra lấy, kể từ đó, hết thấy người sống chắc chắn hủy diệt.

Nhưng mà lại không có tốt hơn phương pháp thoát khỏi.

Đám người chỉ có một cái phương pháp, riêng phần mình dùng chính mình thủ đoạn mạnh nhất, chậm lại áp lực.

Diễm Châu tại Giới Vực đối với mấy cái này Chiến quỷ sử dụng vô hiệu tình huống phía dưới, đem lực lượng phát huy tới cực hạn, rốt cục, dùng ra Giới Chủ chi thân. Chỉ gặp nàng toàn thân quần áo hóa thành thi đỏ hỏa diễm, màu da trở nên giống như sứ trắng, tóc dài khoa trương hòa hồng, trong đôi mắt con ngươi biến mất, thay vào đó là một đóa ba Diệp Hồng sen.

Dịch Thiệu Thừa sử dụng lớn Lôi Thiên tôn thủ đoạn, cũng làm cho Diễm Châu khai khiếu, nàng cũng sử dụng loại này nửa bước Giới Chủ chi thân phương pháp, khiến cho chung quanh nhiệt độ tăng vọt, khí thể run sợ.

Diễm Châu trên song kiếm, từng đoá từng đoá hỏa diễm sen hoa đua nở, nàng kéo lấy trọng kiếm, từng bước một hướng đi kỵ binh Chiến quỷ.

Những nơi đi qua, tuôn ra hỏa liên, này đúng là bộ sinh liên!

Kỵ binh Chiến quỷ vùng vẫy song kiếm, vô luận địch nhân là ai, ý chí của nó chỉ có một cái, cái kia chính là chém giết. Bên dưới nửa thân ngựa 8 vó khoa trương, bỗng nhiên hung hăng đảo động, hướng phía Diễm Châu đánh tới.

Bình khí ngắn giao tiếp, thoáng qua giao chiến cùng một chỗ, sau một khắc phảng phất một sai mà qua, thay đổi vị trí.

Diễm Châu Giới Chủ chi thân thoái lui, khôi phục như người bình thường, trong tay hai thanh xương cốt trọng kiếm cũng theo đó biến thành tro bụi tiêu tán.

Ầm!

Nhưng này tôn kỵ binh Chiến quỷ sau khi dừng lại bỗng nhiên nổ tan, hết thấy đầu khớp xương dâng lên hỏa diễm, thoáng qua một lát bị đốt thành tro bụi.

Rốt cục giết bại một đầu kỵ binh Chiến quỷ, Diễm Châu mặc dù không tính phí bao nhiêu khí lực, nhưng như cũ có chút thở hổn hển.

Nàng giương mắt đi qua, gờ này khắc này trước mặt cự kiếm, chẳng biết lúc nào đã biến mất, hóa thành cốt son Cốt Hải bộ xương đang ở lẫn nhau nuốt chửng, trước mặt Chiến quý phảng phất biết phía sau phát sinh kịch biến, càng thêm điên cuồng hướng phía trước tuôn, giống như tại yểm hộ làm phía sau Chiến quý tranh thủ càng nhiều thời gian.

Tiếp theo, một vị, một vị, lại một vị. . . Từng tôn kỵ binh Chiến quý, bắt đầu xuất hiện ở khu vực này.

Diễm Châu ánh mắt có chút tuyệt vọng.

Kỵ binh Chiến quý, cường đại như này, đối phó một cái có khả năng, nhưng đối phó với mười cái, 100 cái, lại sẽ như thế nào?

Diễm Châu không còn dám nghĩ.

Nơi xa, Dịch Thiểu Thừa tại Thanh Hải Dục băng sương thất vụ lực thi triển dưới, đủ loại chậm nhanh khiến cho Chiến quý kỵ binh bị suy yếu, nhưng cũng hao hết sức lực, hần rớt cục đem hai tôn kỵ binh Chiến quý giết bại, lúc này cũng đã mệt thở hổn hển.

Lực lượng của hắn, thật còn thừa không nhiều lắm.

Kịch liệt thở hào hển, nhìn phía trước mới xuất hiện tầm mười tôn kỵ binh Chiến quý, ở đây tất cả mọi người đều có chút sắc mặt trắng bệch.

Đặc Kiều một nửa quỳ trên mặt đất, tay chống đỡ đất đai, kịch liệt thở hào hển, mồ hôi tích tích trượt xuống.

"Làm sao bây giờ, những thứ này. . . Những này căn bản giết không chết. . . Không, không phải giết không chết, là. . . là. . . Lực lượng không đủ." Bỗng nhiên, Đặc Kiều lần nữa đem ánh mắt nhìn về phía trên đất màu trắng phát sáng tầng đá.

Trong óc hồi tưởng lại Chiến quý nuốt chửng tầng đá lúc tình hình.

"Ăn, tầng đá!"

Nàng nhặt lên nhìn một chút, liền ánh mắt lên vẻ suy tư, trở nên sáng ngời mà phức tạp, giống như hiểu rõ cái gì, lại giống như nghĩ tới điều gì, do dự.

Đặc Kiều rất rõ ràng, loại này tầng đá nhất định ẩn chứa một loại nào đó năng lượng cường đại.

Nếu không, những này Chiến quý ngay từ đầu là tiêu tụy hài cốt, như thế nào lại bộc phát ra mạnh mẽ như thế tác chiến lực, liền Giới Chủ cường giả ở chỗ này đều lại nhận áp chế.

Nhưng Đặc Kiều không có cách nào phỏng đoán đến, loại này kỳ quái tinh thạch, có thể hay không khiến cho đám người nuốt, nó sẽ có hay không có độc, lại có thể hay không để cho mọi người cũng bởi vậy thu hoạch, chiến lực tăng gấp bội.

"Muốn hay không đánh cược một keo, nói không chừng sẽ trở thành. Thế nhưng là nếu như thất bại, ta có thể sẽ chết, có đánh cược hay là không."

Đặc Kiều trong lòng dị thường khẩn trương, nắm đấm bóp khớp xương trắng bệch.

Nàng nắm thật chặt tầng đá, trong lòng trong lúc nhất thời thiên ti vạn lữ. Đúng lúc này, trong tay màu trắng phát sáng tầng đá rốt cuộc không có chịu đựng lấy lực lượng của nàng, nát, lại biến thành bột phấn.

Đặc Kiều sững sờ, chợt cắn răng một cái, liền đem này bột phấn hướng trong miệng nhét.

"Kiều nhi ngươi làm cái gì!" Dịch Thiểu Thừa cùng Thanh Hải Dục đồng thời phát hiện, trắm miệng một lời, muốn ngăn cản đã chậm, tầng đá kia đã bị Đặc Kiều nuốt vào trong bụng, đồng thời Đặc Kiều thân thể cứng đờ, đã bắt đầu dị biến.

Đặc Kiều như gặp phải trọng kích, đầu chậm rãi rũ xuống, không nhúc nhích.

Nhưng rất nhanh, nàng trên mu bàn tay, trên cổ kinh mạch bành trướng lên, đồng thời phát ra lam sắc quang mang.

Quang mang này càng ngày càng thịnh, không có qua mấy hơi công phu, liền chuyển thành màu xanh, màu xanh chuyển thành màu tím, đồng thời màu tím kinh mạch theo ám trầm trở nên lấp lánh, rõ ràng đang không ngừng tăng cường.

Dịch Thiểu Thừa cùng Thanh Hải Dục đều thấy ngây người.

Bọn hắn nhảy cảm cảm giác được, Đặc Kiều thực lực đang không ngừng tăng lên, không ngừng tăng lên!

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Diền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: dồn dập đột phá

Không riêng gì vụ pháp lực lượng linh hồn, liên liên thể bên trong cái kia một cổ móng mạnh đến có khả năng xem nhẹ không thấy Nguyên Dương khi thế, đều tại tăng cường.

Này sao lại thế này?

"Ủm hừ. . ." Đúng vào lúc này, Đạc Kiêu tựa hồ tỉnh lại, nàng một ngẩng đầu, liền mở mắt, giờ này khắc này trong mắt đã mất trắng mất con ngươi, tất cả đều là một mảnh ánh sáng tím, cho đến sau một hồi lâu, ánh sáng tím yếu dưới, này mới khôi phục như người bình thường.

"Thế nào?" Thanh Hải Dực cùng Dịch Thiểu Thừa đồng bộ hướng về phía trước, lần nữa trăm miệng một lời.

Sau khi nói xong, hai người ngẩn người, nhìn đối phương liếc mắt, rất nhanh thu hồi ánh mắt.

Đạc Kiêu bóp bóp nắm tay, một lùm hỏa diễm theo trên bàn tay bốc cháy lên, ngọn lửa này màu sắc không còn là màu mực, cũng không còn là màu xanh, mà là thuần khiết sáng ngời màu tím.

"Kiêu nhi ngươi đột phá?" Thanh Hải Dực kinh hi nói.

Đạc Kiêu nhiều năm qua, đối Thanh Hải Dực vẫn giấu kín lấy chính mình chân thực tu vi, nhưng Thanh Hải Dực há lại sẽ không biết, chỉ là ai cũng không nói ra mà thôi.

Lúc này, Đạc Kiêu hạ ngoan tâm, vậy mà nuốt này không biết cái gì tính chất tăng đá, nhất cử đột phá màu xanh giai vị, mà chống đỡ đạt đến Từ giai sơ kỳ.

Từ giai, áo bào tím cấp Vu sư!

Phóng nhân Diền quốc Vu sư nơi phát nguyên Hạc U giáo, cũng là đứng đầu nhất tồn tại.

"Tốt, thật sự quá tốt rồi!" Thanh Hải Dực lại nói; "Bây giờ, liền ngươi cái kia Hi Vân sư thúc, cũng chỉ là tại Từ giai đỉnh phong mà thôi!"

Vu học giai vị, bình thường có ba cái giai tầng, sơ cấp, cao cấp, đỉnh phong.

Đạc Kiêu tại màu xanh giai đoạn khó mà đột phá, hôm nay lại thông qua loại này hòn đá nhỏ, nhất cử chống đỡ đạt đến cao cấp hơn đoạn, quả thực là để cho người ta khó mà đoán trước.

"Tăng đá." Đạc Kiêu nói một câu như vậy, bỗng nhiên quay người lại cầm trong tay ngọn lửa màu tím ném ra ngoài.

Ầm!

Ở giữa một bộ đến gần Chiến quý, này Chiến quý tại chỗ bay ra ngoài xa ba trượng, rất nhanh bị Từ Hỏa mỗ hôi tuôn toàn thân, thiêu thành tro tàn.

Dịch Thiểu Thừa nhìn giết mình, Thanh Hải Dực cũng khiếp sợ không thôi.

"Ồ đây danh xưng là Thần Nhân cổ mộ, tăng đá tự nhiên cũng là thần tiên thạch, ăn liền có thể nói cảnh giới cao."

Hai người liếc nhau, vội vàng từ dưới đất nhặt lên màu trắng tăng đá về sau cũng nuốt xuống.

Trầm Phi thấy thế, trực tiếp nằm sát xuống đất, không cam lòng người sau tìm khối lớn cắn một cái, toàn bộ mặt đều tái rồi, chắc hẳn cảm giác xác thực không được tốt lắm.

Tăng đá vừa vào khẩu, một cổ đắng chát mà khó ngửi mùi vị lễ Misa ra, mặc dù tăng đá bản thân cũng hết sức cứng rắn, nhưng gặp phải đám người này cương nha sắt miệng, chỉ có thể dùng xóp giòn để hình dung, mà lại vào miệng tan đi, một thoáng đã biến thành lạnh buốt mặt đắng thể lưu trượt vào trong bụng, cái kia lạnh buốt phong phú cảm giác tại trong bụng rất nhanh nổ tung, không đến một hơi công phu liền tràn ngập toàn thân toàn thân, tràn vào cốt tủy kinh mạch bên trong.

Dịch Thiểu Thừa trong cơ thể, khôn cùng Nguyên Dương cấp tốc đạt được bổ sung, đồng thời đang không ngừng kịch liệt trên mặt đất phồng.

Càng ngày càng cường thịnh. . .

"Uống! ! !"

Dịch Thiệu Thừa kinh mạch toàn thân bành trướng, Nguyên Dương lực lượng như dòng lũ, hần khê quát một tiếng sau toàn thân trên dưới bạo phát ra sấm sét lực lượng, rất nhanh, Đại Thiên Lôi Tôn chi thân cũng bị vội vã kích phát, toàn thân cao thấp màu da rất nhanh biến thành màu đen, con mắt cùng tóc trở nên đỏ như máu, toàn thân tràn ngập Lôi Đình ngưng tập hợp một chỗ, biến thành một đầu trắng bạc Lôi Long chiếm cứ ở trên người hắn.

Lực lượng trong cơ thể vẫn tại tầng vọt, Dịch Thiệu Thừa chỉ cảm thấy chính mình rốt cuộc không không chế nổi.

Màu trắng cột khí theo lỗ tai hắn, lỗ mũi, trong miệng bắn ra, đen kịt trên thân thể vô số màu đỏ kinh mạch trời lên, xa xa nhìn qua thật giống như che kín toàn thân hoa văn đồ đằng.

Kết. . . Kết. . . Kết. . .

Nương theo từng đợt cơ bắp, khớp xương nổ đùng, Dịch Thiệu Thừa như thổi hơi một dạng, trở nên cao lớn, uy mãnh, cường hãn. Bảy thước thân cao dài đến chín thước, dáng vẻ khôi ngô được phảng phất trên trời to lớn Linh Thần, chuẩn bị mái tóc màu đỏ như là thép nguội khoát ở sau ót, nhưng hần cặp kia con ngươi màu đỏ, tại lúc này lại dần dần biến mất, toàn bộ hóa thành toàn màu đỏ tươi hào quang.

Phải biết, đây chính là Dịch Thiệu Thừa thân thể đang trưởng thành. Mà không phải cái kia Đại Thiên Lôi Tôn hư ảo cái bóng.

Dịch Thiệu Thừa cảm thấy mình thân thể đều muốn nổ tung! Toàn thân cao thấp, lộ ra khí tức mạnh mẽ. Mà loại này năng lượng còn tại không thể không địa dâng lên.

"Cẩn thận!" Thấy ngay người Đặc Kiều, chợt nhìn thấy hai đầu kỵ binh Chiến quỷ từ hai bên trái phải lao ra, hợp công hướng về phía Dịch Thiệu Thừa, lập tức liền muốn xuất thủ đi đón đỡ, nhưng đột nhiên phát hiện, hai tay của mình bị băng làm xiềng xích chế trụ, không cách nào động đậy.

Nàng vội vàng quay đầu xem

Nguyên lai là Thanh Hải Dực xuất hiện tại nàng bên cạnh, ẩn ở bả vai nàng.

"Yên tâm"

"Sự phụ người. . ."

"Tảng đá kia không biết là cái gì làm, phục sau khi dùng xong, không chỉ có thể đủ tăng cường linh lực, còn có thể trực tiếp tăng cường Nguyên Dương, người ta là không thể tốt hơn. Hiện tại Dịch Thiệu Thừa đang tại đột phá, ai đều không thể tới gần."

"Thế nhưng là. . ."

"Người xem"

Dứt lời, hai tôn kỵ binh Chiến quỷ giết tới Dịch Thiệu Thừa trước mặt, dáng vẻ khôi ngô Dịch Thiệu Thừa thân thể chấn động, toàn thân lác một cái, một vòng mạnh mẽ màu đỏ sấm sét lực lượng lao ra, hai tôn kỵ binh Chiến quỷ liền bị tách ra. Dịch Thiệu Thừa trở nên bàn tay không lồ giống như quạt hương bồ, bắt lấy hai cái đầu lâu bộp, trong lòng bàn tay màu đỏ sấm sét lực lượng bùng nổ, đầu lâu phanh một tiếng, bỗng nhiên hóa thành bột mịn.

Cùng lúc đó, chiếm cứ tại Dịch Thiệu Thừa trên người trắng bạc Lôi Long, cũng dần dần trở nên rõ ràng.

Sừng rồng, râu rồng, mắt rồng, vây rồng, Long Đầu, Long Kỳ, long chảo, long thân. . . Không còn là lúc trước như vậy vền vền là từ sấm sét lực lượng ngưng tụ thành hình rồng, giờ này khắc này Lôi Long, đã biến thành thật sự rõ ràng Long!

Con rồng này màu sắc, lại không phải màu trắng bạc, trái lại đỏ muồn nhỏ máu, một đôi mắt rồng hồng nhuận phon phớt sáng long lanh như đá quý, không giận tự uy.

Càng quan trọng hơn là, này Long vừa xuất hiện, liền thoát ly Dịch Thiệu Thừa thân thể, chuyển thành giẫm lên một đám mây đen bồi hồi Dịch Thiệu Thừa khoảng chừng.

"Hắn thành công!" Nhìn đến đây Thanh Hải Dực ánh mắt xuất hiện vui mừng.

Ai đều sẽ không nghĩ tới, Dịch Thiệu Thừa hội lâm trận đột phá đến Giới Chủ cảnh, cái kia cổ đột phá lúc khí thế cường đại, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy tim đập nhanh, nói chính xác cái kia cổ không thể địch nổi, chí cương chí dương sấm sét lực lượng, cương mãnh hung hãn vô cùng, chỉ là khí thế liền chấn khiến người sợ hãi, làm cho tất cả mọi người sợ hãi.

"Giới Vực. . . Hiện!" Dịch Thiệu Thừa cũng không mở miệng nói chuyện, thanh âm trầm thấp theo hần cổ họng phát ra.

Trong tay thương thép hướng trên mặt đất đâm một cái, bước trên mây huyết lôi Long xông vào bầu trời, trong nháy mắt hóa thành một tia màu đỏ Lôi Đình, rút vào báng thương bên trong, theo báng thương hướng xuống mặt đất, nhưng thấy đám đầu thương mặt đất chỗ, mười đạo Lôi Đình thẳng tắp được lao ra, phóng tới bốn phương tám hướng. Nháy mắt, lợi dụng màu đỏ tươi Lôi Đình vòng thành một cái vòng tròn, đem xung quanh mười trượng

vây lại.

Cuối cùng, trong phạm vi mười trượng, tràn ngập lên nồng đậm mây mù.

Trong mây mù, hình như có hình rồng, như ẩn như hiện.

"vân tông long, phong tông hổ" —— Dịch Thiếu Thừa tại lúc này, rốt cục cho thấy Giới Vực, bước vào Giới Chủ cảnh, thành là chân chính Giới Chủ cảnh cường giả!

Nhưng mà lực lượng cường đại xuất hiện, khiến cho bên ngoài hết thấy trong kiếm Chiến quỷ cùng kỳ binh Chiến quỷ ngạch tâm đầu mâu ấn ký sáng lên.

Bạn hẳn dồn dập thẳng hướng Dịch Thiệu Thừa.

"Cố Giới Vực lực lượng nơi tay, bây giờ trong cơ thể lại lực lượng vô tận, ta sẽ còn sợ các ngươi những yêu ma quỷ quái này!" Dịch Thiệu Thừa hừ lạnh một tiếng, khẩu súng mà động, mang theo Giới Vực phóng tới Chiến quỷ.

Nhưng hắn rất nhanh liền phát hiện, Giới Vực vậy mà đối với mấy cái này chiến không có quỷ dùng.

Khi hán chém giết xong một đầu kỵ binh Chiến quý về sau, chợt phát hiện, nguyên lai những này Chiến quý căn bản không có linh hồn, dẫn đến Giới Vực vô hiệu, thậm chí . . . Chúng nó khắc chế Giới Vực!

"Cái này sao có thể? !"

Dịch Thiệu Thừa nhất thời kinh sợ, hấn lập tức nhớ tới một kiện kỳ quái sự tình —— Diễm Châu không có sử dụng Giới Vực.

"Nguyên lai nàng sớm liền phát hiện, Diễm Châu thật đúng là có chút ý tứ, từ nay về sau, ta Dịch Thiệu Thừa liền rút cuộc không sợ người!"

Năm đó có thụ Diễm Châu áp bách, Dịch Thiểu Thừa nhận qua quá nhiều ủy khuất. Cho tới hôm nay, hắn mới hiểu được cái gọi là cường giả, không chỉ là lực lượng tăng lên, càng là trên tinh thần một lần lột rửa.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyền Chi Thiên Duyệt Đông Phương* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Thần thạch

Tựa như giờ phút này, nếu như đứng trước một đồng cấp bậc tông sư người, Dịch Thiếu Thừa trong lúc vô hình sẽ cảm thấy đây chính là một bày kiến hội.

Dù sao, muốn chống đỡ toàn bộ Giới Vực, cần hao phí lực lượng cực kỳ cường đại, thế nhưng hết thảy bị Giới Vực vây khốn, Giới Vực cảnh giới trở xuống người, tại Giới Vực bên trong giống như đời làm thịt cừu non, vô luận trên trăm vẫn là hơn ngàn, đây chính là Giới Vực chỗ cường đại.

Ngồi muốn đối phó Giới Vực cường giả, ít nhất cũng phải trước đi đến nửa bước Giới Vực, như thế mới có năng lực tránh thoát đối phương Giới Vực hạn chế.

Lúc trước Dịch Thiệu Thừa đánh giết Cửu Đầu Thi Thử, giết chết khô gầy nam bây giờ là tồn tại may mắn, nhưng cũng chính là bởi vì có nửa bước Giới Chủ chi thân, mới có thể thành công, bằng không hấn sa vào đến đối phương Giới Vực bên trong, bị đối phương kích giết không nổi là đối phương một cái ý niệm trong đầu sự tình.

Vừa nghĩ đến đây, Dịch Thiếu Thừa thu hồi Giới Vực, vọt lên thương thép tiên tay hát lên.

Thương thép bay ra, trong lúc đó biến thành Huyết Lô long.

Huyết Lô long tai Chiến quỷ trong biển bốn phía lao nhanh, khắp nơi vọt tuôn, những nơi đi qua, hết thấy sâm bạch Chiến quỷ lập tức nổ tung.

Không phải này Huyết Lôi long hung hãn, mà là Dịch Thiểu Thừa sấm sét lực lượng vốn là Chí Cương Chí Dương, là giữa đất trời tối chính tối cực đoan lực lượng một trong.

Tức là lúc trước được trắng bạc Lôi Long đụng phải những này Chiến quý, đều có thể lập tức đem phá hư tan ra thành từng mảnh, huống chi là bây giờ có được chân chính Giới Vực lực lượng mạnh mẽ Lôi Đình?

Như thế lực phá hoại phía dưới, những này Chiến quý liền trực tiếp bị kích làm tro bụi.

Huyết Lôi long ra ngoài một hồi, có thể giết bốn năm cái, sau đó sấm sét lực lượng hao hết, một lần nữa hóa thành thương thép bay vào Dịch Thiểu Thừa trong tay, Dịch Thiểu Thừa lại bảo chế đúng cách. Đồng thời, hắn cũng quăng người vào chiến đấu, bằng vào hoàn toàn mới, mạnh mẽ Đại Thiên Lôi Tôn Giới Chủ chỉ thân, tay không tác sát chém giết lấy những này Chiến quý.

Trầm Phi gặp, cũng cầm lấy một khối đá nuốt vào, liền, nguyên bản tiêu hao khí lực đều bổ sung trở về không nói, lực lượng còn tiến tới tăng vọt, tăng lên rõ ràng một cái cấp độ!

Dịch Thiểu Thừa, Thanh Hải Dục, Đạc Kiều, Trầm Phi cũng không cam chịu yếu thế tại cái này khô lâu trong biển, chém giết.

...

"Tàng đá! Là những đá này!" Có Long xạ thủ kịp phản ứng, vội vàng nuốt vào tàng đá.

Lúc này còn lại Long xạ thủ tuy chỉ có hai mươi cái khoảng chừng, nhưng từng cái đều là thực lực mạnh mẽ hạng người, từng đều đạt đến Tông Sư đỉnh phong tu vi, có hai cái thậm chí là Vương Giả cảnh.

Tàng đá một nuốt vào, những người này chỉ cảm thấy trong cơ thể khô kiệt lực lượng bị một lần nữa tràn ngập.

Không chỉ như thế, cái kia yên lặng đã lâu cảnh giới, cũng bắt đầu không ngừng tăng lên.

Lực lượng to lớn tăng phúc, làm cho các nàng toàn thân cảm giác sáng khoái, càng quan trọng hơn là, cảnh giới tăng lên, loại khoái cảm kia, làm cho các nàng từng cái mặt lộ vẻ tiêu hồn vẻ, trở nên vô cùng hưởng thụ.

Rất nhanh, những này vốn chỉ là Tông Sư tu vi Long xạ thủ, đều đã tăng lên tới Vương Giả cảnh.

Nguyên bản Vương Giả cảnh, thì một đường tăng vọt, cường ép tăng lên tới Vương Giả cảnh thượng tầng.

Phi phạm lực lượng khiến cái này Long xạ thủ cười vui vẻ, lần nữa chém giết những này Chiến quý lúc, biến đến mức dị thường nhẹ nhõm.

Giờ này khắc này, các nàng đều biết, tàng đá kia là đồ tốt!

Có ít người trong mắt lộ ra vẻ tham lam, cầm trên mặt đất tàng đá cất giấu, một bên chiến đấu một bên gặm ăn, để đột phá đến cao hơn tu vi.

Liền liền Diễm Châu, cũng nóng mắt, tay một quyền liền cầm hai khối giấu ở trên người, nuốt một khối bổ sung tiêu hao lực lượng về sau, tu vi lại tinh tiến một chút như vậy, thẳng bức Giới Chủ trạng thái đỉnh phong, sau đó tiếp tục quăng người vào chiến đấu.

Nàng đã đứng ở Giới Chủ cảnh đỉnh phong, xuống lần nữa đi cảnh giới cũng không cách nào tăng lên, trừ phi tìm tới Vũ Hồn, hóa thân Thần nhân.

Những đá này lực lượng xác thực mạnh mẽ, nhưng đối tác dụng của nàng, cũng bắt quá là bổ sung lực lượng, chỉ thế thôi.

...

"Nguy rồi!" Dịch Thiểu Thừa đột nhiên đình trệ.

"Thế nào?" Đạc Kiều liền hỏi hỏi.

"Tàng đá kia mặc dù là đồ tốt, nhưng bên trong năng lượng quá khổng lồ, cho dù là giúp ta thăng cấp vào Giới Chủ cảnh, tiêu hao sức mạnh rất lớn, bây giờ tồn tại ở trong người vẫn như cũ vô cùng dư dả, ta không dám nuốt vào khối thứ hai, chính là sợ đến lúc đó không áp chế nổi, bị lực lượng này no bạo thân thể, các nàng. . ."

Dịch Thiểu Thừa lo lắng thời điểm, những Long đố xạ thủ có người bắt đầu nuốt khối thứ hai, thậm chí, bắt đầu ăn uống khối thứ ba.

Trong lòng của hắn lo lắng, muốn đi ngăn cản, lại bị Đạc Kiều ngăn cản.

"Những người này là lão yêu bà người, chết chẳng phải là càng tốt hơn. Người bây giờ đi qua khuyên, các nàng tuyệt đối sẽ không nghe người. Các nàng chỉ nghe Diễm Châu. Mặt khác, người nuốt chừng tàng đá tấn thăng Giới Chủ, thực lực mạnh mẽ, lực lượng như vậy ai cũng muốn đạt được, người lại dựa vào cái gì không làm cho các nàng đạt được. . ."

"Kiều nhi nói không sai." Thanh Hải Dục bình tĩnh nói ra.

Trầm Phi chụp chết một vị kỵ binh Chiến quý, đi tới Dịch Thiểu Thừa bên người nói ra.

"Những người này bị lực lượng làm đầu óc choáng váng, chúng ta cũng chớ để ý, tốt nhất có thể tại đây Chiến quý toàn bộ tiêu diệt trước thoát thân, bằng không những người này thực lực đã tăng nhiều, coi như chỉ có hai mươi cái, tăng thêm cái kia Diễm Châu, chúng ta chỉ càng thêm gian nan. Tướng quân, người tâm nhân không có sai, nhưng các nàng đối với chúng ta mà nói, chỉ là bị đông cứng rắn độc, chết càng tốt hơn, tuyệt đối không nên đi nhắc nhở." Dịch Thiểu Thừa cũng tỉnh ngộ lại, nhẹ gật đầu, bốn người liền lần nữa chung nhau làm chiến đấu đầu nhập chiến đấu.

Bây giờ tất cả mọi người lực lượng được bổ sung, thực lực lại tăng lên to như vậy một đoạn, những này Chiến quý đã không tạo thành bất cứ uy hiếp gì.

Cũng không lâu lắm, trước đó cái kia đây khắp núi đồi bộ xương Chiến quý, liền bị tiêu diệt được sạch sẽ.

Liếc nhìn lại, đầy đất đều bày khắp bạch cốt khô lâu, tất cả mọi người cảm thấy sấm nhiên không thôi, vừa rồi hết thấy giống như là đang nằm mơ, chính mình vậy mà cùng một đám chết không biết bao nhiêu năm bộ xương đang đánh nhau, còn thiếu một chút bị giết chết.

Hết thấy kết thúc, tất cả mọi người tại thở hào hển.

Nhưng Dịch Thiểu Thừa đám người lại khẩn trương lên, mấy người liếc nhau, liền im lặng không lên tiếng bắt đầu rời khỏi chiến trường này.

Nhưng mà không đợi đám người bước ra bước đầu tiên, Diễm Châu bỗng nhiên quay người trở lại, thân hình khê động, xông về Đạc Kiều.

"Nghĩ có thể đi, lưu cái mạng lại tới."

Diễm Châu thanh âm lạnh lùng, bay tới thời điểm toàn thân khoác đầy ngọn lửa màu đỏ, lập tức dùng ra Giới Chủ chi thân, toàn thân lộ ra sát ý. Nhất là người sợ hãi chính là, trong tay nàng kéo lấy hai thanh hải cốt trọng kiếm, phía trên nhiệt độ đã xem không khí thiếu đến vạn dặm.

"Mong muốn mệnh của nàng, người này ác bà nương hỏi qua ta không có?!"

Dịch Thiểu Thừa tức hạ đạp một cái, đột ngột từ mặt đất mọc lên, vác lên thương thép phóng tới Diễm Châu, một sát na liền dùng ra Giới Chủ chi thân —— Đại Thiên Lôi Tôn.

Ầm!

Hai người bay lên không đụng vào nhau, riêng phần mình bay ngược. Sau khi rơi xuống đất, lẫn nhau Giới Vực lực lượng đem đối phương toàn bộ bao phủ lại.

Tại đây hai cỗ lực lượng đan xen Giới Vực bên trong. . .

Diễm Châu bay bỗng dậm chân, những nơi đi qua bộ bộ sinh liên, phảng phất hạ phạm thiên nữ, bị ngọn lửa hoa sen nâng.

Dịch Thiểu Thừa dưới chân thì bỗng nhiên xuất hiện một đoàn lôi vân, nâng hẳn bay thẳng hướng phía sau, lôi vân rơi xuống đất làm Long quần ở Dịch Thiểu Thừa trên người, hình rồng lần nữa từ hư biến thực, ngưng làm Huyết Lôi long.

"Lão yêu bà, thật coi ta chả lẽ lại sợ người."

Dịch Thiểu Thừa quát lạnh một tiếng, nhắc thương chỉ phía xa lấy Diễm Châu, trông mắt màu đỏ lạnh lùng nhìn chăm chăm. Nghĩ thầm này lão yêu bà đến bây giờ sát tâm không chết, thật nên giết, đáng tiếc ta vừa mới thăng cấp vào Giới Chủ cảnh, vẫn chưa ổn định, bằng không coi như nữ nhân chết bầm này đi đến Giới Chủ đỉnh phong, ta cũng phải tranh tài một trận chiến.

Giới Vực bên ngoài, Dịch Thiểu Thừa nằm ngang ở Đạc Kiều trước người, cường đại đến giống không thể lay động thủ hộ thần.

Rất nhiều Long xạ thủ đều biết, chủ tử của các nàng đã vận dụng lực lượng mạnh nhất, bất quá bây giờ cũng không dám tùy tiện tiến lên, bởi vì Giới Chủ người thần thức có khả năng trong nháy mắt trở về bản thể, thậm chí trực tiếp đưa các nàng toàn bộ cuốn vào, vậy liền vô cùng nguy hiểm.

"Ha ha. . ." Diễm Châu cười lạnh hai tiếng, lấy nàng làm trung tâm tức hạ trong đất, từng cây hỏa diễm hoa sen nảy nở, không ngừng hướng ra ngoài lan tràn, không có qua một lát, xung quanh 50 trượng liền bị nàng hỏa diễm lĩnh vực bao phủ.

Cho dù Dịch Thiểu Thừa tới cách trăm trượng, đều có thể từ đó cảm thụ đến cái kia toả hơi nóng nóng bỏng nhiệt độ, trong lòng run sợ.

Đứng vào lúc này, một hồi lạnh chi ý theo Dịch Thiểu Thừa bên người tuôn ra.

Màu xanh lạnh chi ý chỗ tẩy qua mặt đất, mọc ra vô số băng tuyết đao kiếm, từng cái hàn băng cự nhân vác lên băng tuyết đao kiếm theo trên mặt băng giãy dụa lấy đứng lên, rất nhanh, xung quanh ba trong vòng mười trượng, liền xuất hiện một nhánh băng tuyết quân đoàn.

Băng cùng Hỏa xa xa đối lập, lạnh cùng nóng đốt đốt bức bách.

"Đừng quên, còn có ta." Thanh Hải Dực cùng Dịch Thiểu Thừa sóng vai đứng đấy, đối mặt Diễm Châu, này hai cỗ dây dưa Giới Vực cảnh, bị cỗ thứ ba thể lực xâm lấn, tự nhiên là Thanh Hải Dực lực lượng tiến vào mà đến.

Băng hỏa ở giữa, một tầng loạn phong xuất hiện, đúng là băng hỏa đối kháng biểu tượng.

★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyền Chi Thiên Duyệt Đông Phương* Convert được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: bảo thạch trong đồng bí mật

Diễn Châu Giới Vực phạm vi ít nhất 50 trương, mà Thanh Hải Dục Giới Vực 30 trương.

Giới Vực lớn nhỏ, trình độ chắc chắn, đều có thể phản ứng ra người này tại Giới Chủ cảnh trình độ, đương nhiên là càng lớn càng tốt, càng vững chắc càng nói rõ tu vi càng cao.

Duy chỉ có Dịch Thiệu Thừa Giới Vực cũng là mười trượng, nhìn qua cũng hết sức mỏng manh.

Diễm Châu xem xét, cười lên ha hả, nâng nhìn cũng không nhìn Dịch Thiếu Thừa, miệt thị nói: "Thanh Hải Dục, ngươi không phải vu võ đồng tu sao? Làm sao, chỉ dùng này võ đạo Giới Vực, vì sao không cần vu pháp huyền giới? Có phải hay không cho dù cả hai đồng thời đi đến như thế độ cao, lại phát hiện căn bản là không có cách dung hợp, càng thêm không cách nào chuyển đổi tự nhiên? Cứ như vậy ngươi, cảm thấy có thể thắng được ta?"

Dùng một chút, mặc kệ Thanh Hải Dục bị đâm bên trong bí mật sau sắc mặt khó coi, Diêm Châu lại trêu tức nhìn về phía Dịch Thiếu Thừa: "Chỉ là mười trượng Giới Vực, có thể làm cái gì? Ta muốn giết ngươi, liền là động cái ngón tay mà thôi, ngươi cho rằng ngươi mạnh bao nhiêu? Sâu kiến liền là sâu kiến, cho dù tấn thăng Giới Chủ cảnh, ta muốn giết ngươi cũng dễ như trở bàn tay. Ha ha ~ "

Lời này, cũng thực sự thật khó nghe!

Nhưng Diễm Châu tiếng cười lại không tự chủ bót phóng tung đi một chút.

Bởi vì, vô luận là Dịch Thiệu Thừa vẫn là Thanh Hải Dục cũng không thấy, Diễm Châu ánh mắt quét qua bên này bốn người lúc, ánh mắt cùng Dịch Thiệu Thừa phía sau Trầm Phi đụng tới, lộ ra một tia kiêng kỵ.

Trầm Phi từ đầu đến cuối, cứ như vậy nhìn xem Diễm Châu.

Hắn mặc dù không có thi triển ra Giới Vực lực lượng, nhưng lúc trước hắn liền là một cái chính cống Giới Chủ cường giả, lúc này cũng giống đám người một dạng nuốt thần tiên thạch, không biết tu vi thật sự như thế nào, nhưng theo Diễm Châu này ánh mắt cảnh giác bên trong không khó coi ra, Trầm Phi —— rất mạnh.

"Bớt nói nhiều lời? Muốn động thủ liền đến nha, coi ta chả lẽ lại sợ người?" Dịch Thiệu Thừa chìm quát một tiếng.

Có đánh hay không qua được, thử một chút mới biết được!

Ngay sau đó nâng thương liên xông ra ngoài, toàn thân Giới Vực lực lượng kích phát, khí thế thẳng tiến không lùi.

Diễm Châu ánh mắt nổi lên ý cười, ý cười dần dần trở nên lạnh, đột nhiên giương vung tay lên, liền hỏa liên Giới Vực điên cuồng bao phủ. . .

Àm!

Một tiếng nổ vang đột nhiên nổ tung, còn chưa chờ người kịp phản ứng, một vòng cương mãnh khí kinh thổi cuốn cát đá phô thiên cái địa.

Kinh khí này vừa ra, Dịch Thiệu Thừa, Diêm Châu, Thanh Hải Dục ba người Giới Vực dồn dập xông chốc bị thổi tan, đám người vội vàng bảo vệ chính mình lui về sau đi.

"Đó là cái gì!" Trầm Phi đột nhiên lui ra phía sau, nhìn về phía trước, sắc mặt kinh sợ.

Tất cả mọi người lập tức trở về trông đi qua, chỉ thấy nguyên lai cự kiếm cắm địa phương, đủ mọi màu sắc đủ loại bảo thạch, bị một cỗ lực lượng từ trong một thoáng xông phá, soạt tẩn mất các nơi.

Tiếp theo, một cái quạt hương bồ bàn tay màu xanh, từ đó duỗi ra.

Vô lại cự nhân, tựa như thoát cương Phong Ma một dạng, đột nhiên dựng lên.

Không sai, bộ dạng này phảng phất bỗng nhiên đứng lên thân cây, bỗng nhiên liền từ dưới đất thẳng tắp đánh thẳng.

Người khổng lồ này thân cao có chừng hơn một trượng, so Dịch Thiếu Thừa cường thịnh trạng thái dưới Đại Thiên Lô Tôn thân thể còn khôi ngô, thân mang tàn phá cổ xưa chiến giáp, một bộ da da màu xanh, đầy người đều là giăng khắp nơi vết sẹo.

Tại lồng ngực của hắn, cắm một thanh tu Trường Tam Giác hình dáng to lớn kim kiếm.

Như nhìn kỹ không khó phát hiện, này to lớn kim kiếm ngoại hình, cùng vừa mới quán quanh vô số Chiến quý bộ xương cự kiếm giống như đúc!

"Làm sao. . . Chuyện gì xảy ra. . ."

Long xạ thủ nhóm đang run rẩy.

Đối mặt như thế to lớn cự vật, cùng cái kia tự nhiên mà thành tự mang sát khí, uy áp, dù cho nuốt thần tiên thạch, những này thần xạ thủ nhóm rốt cục giống gà yếu một dạng run rẩy lên, này tư thái liền như là một đám hung ác linh cầu, đột nhiên gặp được hùng sư lúc chỗ biểu hiện ra thần phục tư thái không khác chút nào.

Lại há lại chỉ có từng đó là các nàng, mặt khác đám người, chỉ là biểu hiện được hơi vừa vận một chút.

Đúng lúc này, vô lại cự nhân ngẩng đầu lên, lộ ra một đôi không có mắt đen chỉ có tròng trắng mắt mắt.

Này đôi mắt.

Để cho người ta xem qua khó quên.

Cự nhân hơi động một chút, nhin đau rút ra ngực kim kiếm, đem nắm trong tay, về mặt hung ác dữ tợn mà nhìn xem đám người.

Thế nhưng, giờ này khắc này, tất cả mọi người đang nhìn hắn.

Xác thực nói là đang nhìn lồng ngực của hắn.

Ở nơi đó, có một đoàn màu trắng mờ mịt sương mù, một cái nho nhỏ màu xanh đầu mâu trôi nổi trong đó, như ẩn như hiện.

"Là Vũ Hồn!"

Trầm Phi thất thanh nói, con mắt chăm chú nhìn, sắc mặt cực kỳ xúc động.

"Vũ Hồn!"

Tất cả mọi người phản ứng lại.

Không sai, đây chính là Vũ Hồn, đây chính là mọi người tới Thần Nhân cổ mộ, một mực ngấp nghé cùng cố gắng đoạt được đồ vật. Là triều Hán Hoàng đế, độc sức cũng phải đoạt được chỉ bảo.

Vũ Hồn trân quý trình độ, khó có thể tưởng tượng!

Đối với võ tu người mà nói, tu vi theo tam lục cửu phẩm, đến võ đạo Tông Sư, trên đó mới có thể xem như đăng đường nhập thất Vương Giả cảnh, Giới Chủ cảnh. Làm Giới Chủ cảnh giới tiến vào đỉnh phong trọn vẹn, đủ loại cơ duyên đều nước chảy thành sông, mới có thể đi vào giai trở thành Thần nhân cảnh. Quá trình này phức tạp, gian nan trình độ khó có thể tưởng tượng, những thiên tài kia tuyệt điểm hạng người cũng thường thường tại trong quá trình tu hành, ngã xuống trong đó.

Người phạm có thể giết!

Thần nhân khó diệt!

Này tám chữ, đủ thấy Thần nhân cảnh giới cùng Giới Chủ chênh lệch. Nói cách khác, Giới Chủ cảnh chung quy là người phạm, trăm năm sau hóa thành xương khô bụi, mà thần tuổi thọ của con người lại muốn xa xăm được nhiều.

Hai trăm năm Thần nhân, 300 năm Thần nhân, thậm chí hơn ngàn năm Thần nhân. Thần nhân cảnh, chính là dùng trăm tuổi làm tiêu chuẩn để cân nhắc.

Mặc dù Thần nhân thần thông quảng đại, mặc cho một đều có thể trở thành đương thời trấn nước cường giả, nhưng cũng không phải là mỗi người đều sẽ

tu ra "Vũ Hồn", mà chỉ có chính thức có được Vũ Hồn, mới có thể trở thành một đấu một vạn, trở thành cái thể cường giả. Dù cho trên chiến trường gặp kẻ địch đặc thù binh trận, kỳ môn độn giáp, cũng có thể thành thạo điều luyện.

Mà Vũ Hồn, thì là Thần nhân linh ngộ tinh túy.

Có được, chẳng những có thể cường hãn tự thân, càng có thể linh ngộ trong đó chân ý, liền xem như bình thường Giới Chủ cảnh cường giả đạt được Vũ Hồn, chỉ muốn linh ngộ một phần trăm tinh yếu, cũng có thể trở thành cùng cấp bậc bên trong nhân vật nghịch thiên nhất.

Nguyên nhân chính là như thế. . . Giờ này khắc này, Trầm Phi con mắt liền sáng sủa như đuốc.

Nhưng. . . Há lại chỉ có từng đó là hãn một người như thế?

Đối mặt dù cho cường đại như này vô lại cự nhân, ở đây mỗi người ngấn ngùi khủng hoảng về sau, lại lập tức kích động.

Mà lại, loại này Vũ Hồn lực lượng, cùng vừa rồi tại những Chiến quý đó trên người gia trì lấy lực lượng giống như đúc. Như thế, tất cả nghi hoặc đều giải quyết dễ dàng.

Bởi vì cự hán này bị thanh này đặc thù kiếm phong ấn, kiếm hấp thu lực lượng của hãn, tẩm bổ xuất cụ có Vũ Hồn khí tức Chiến quý. Cũng chỉ có Vũ Hồn, mới có thể để cho những này trong ngày thường yếu đuối bộ xương hóa thành khó chơi Chiến quý, có thể làm cho đám người chiến đấu rất cảm thấy gian nan.

"Động thủ!"

Thanh Hải Dực ánh mắt run lên, tức hạ khê động, thoáng chốc một đạo tuyết trắng đóng băng đường đi dọc theo mặt đất trải rộng ra, phóng tới vô lại cự nhân. Đóng băng đường đi một cái chớp mắt trăm trượng, chớp mắt liền đến vô lại cự nhân xa ba trượng chỗ.

"Cẩn thận!" Đạc Kiều lên tiếng lúc đã muộn.

Nóng rực khí tức theo Thanh Hải Dực phía sau theo sát mà tới.

Thanh Hải Dực biến sắc, vội vàng vận vẹo thân hình né qua đi, nhưng lập tức liền bị phản siêu.

Cái kia màu đỏ thân hình ngăn tại Thanh Hải Dực trước mặt, Diễm Châu kiều căng nghiêm mặt, bị hỏa liên nâng cao cao tại thượng, nhìn xem Thanh Hải Dực.

"Vũ Hồn là của ta, ngươi không đủ tư cách."

Dứt lời hơi vung tay, Nguyên Dương ngưng kết thành xích hồng hỏa diễm nhào về phía Thanh Hải Dực, Thanh Hải Dực bị buộc lui lại.

Bởi vì cự nhân vô cùng cường đại, Dịch Thiểu Thừa vội vàng ấn xuống Đạc Kiều không để cho nàng muốn tham gia, chính mình thì cùng Trầm Phi cũng bay lượn ra ngoài.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Diễm Châu cảm đầu vị đưa tay cầm lấy vô lại cự nhân ngực Vũ Hồn, nhưng vào lúc này, vô lại cự nhân bỗng nhiên hừ một tiếng.

"Hừ."

Này quái vật khổng lồ gãy dựa có chút tê dại thân thể, tùy ý phát ra như thế một cái tiếng vang, một hồi không thể địch nổi lực lượng theo chỗ ngực nổ bắn ra.

Ầm!

Ngũ quang thập sắc ánh sáng, liền chiếu rọi đám người con người.

Cách khá xa Thanh Hải Dực cùng Dịch Thiểu Thừa đám người, cũng bị cỗ này hào quang bức ngừng! Mặc dù còn không có giao thủ, nhưng các nàng rõ ràng cảm giác thân lực lượng trong cơ thể bị áp chế lại, nếu như nói trong cơ thể Nguyên Dương thuần lực cùng vu pháp tại bình thường giống như là trong nước bơi lội cá con, linh mẫn vô cùng tùy tâm sở dục, nhưng bây giờ con cá nhỏ này mà liền giống bị ném tới run sợ đông trên bờ sông, rất nhanh liền đông cứng.

Đám người mắt lộ ra ý sợ hãi.

Mà xông nhanh nhất Diễm Châu, như mũi tên bay ra ngoài. Chợt cảm thấy tim một im lìm, khí huyết cuộn cuộn, người thoáng chốc thất thần.

"Bảo hộ điện hạ."

Thời khắc mấu chốt, cái kia sườn Long xạ thủ lập tức xuất động. Mấy cái kia nuốt tảng đá đi đến Vương Giả cảnh thượng tầng thực lực cao thủ đồng thời đi vào Diễm Châu sau lưng, tay đẩy đem tiếp được.

Dịch Thiệu Thừa, Thanh Hải Dực, Đạc Kiều, Trầm Phi, Diễm Châu. . . Những người này hàng đầu cường giả, giờ này khắc này, không có một cái nào là không sợ hãi.

Đúng lúc này, càng làm cho người ta cảm thấy hồng bét chuyện xuất hiện.

Dịch Thiệu Thừa phát giác được một cỗ vô hình lực lượng bao phủ lại mảnh đất này, cỗ lực lượng kia cùng vừa rồi hẳn dự cảm đến giống như đúc.

"Trốn không thoát." Dịch Thiệu Thừa nói, theo trường thương hất lên, ngăn tại Thanh Hải Dực cùng Đạc Kiều trước người, bình tĩnh nhìn phía trước Thanh Bì Cự Nhân: "Chúng ta, chỉ có thể chiến."

"Long xạ thủ, kết Bát Hoang khôn thú binh trận." Diễm Châu cũng đã nhận ra cỗ lực lượng kia.

Giờ này khắc này, nàng lại không cái gì tâm tư quản Dịch Thiệu Thừa cùng Đạc Kiều, bởi vì trước mặt tình huống chỉ có một cái, cái kia chính là này Thanh Bì Cự Nhân, nếu như hắn không chết, như vậy tất cả mọi người phải chết.

Nghe xong hiệu lệnh, còn lại tám tên Long xạ thủ lập tức đứng lên, chuẩn bị kết trận.

Thế nhưng là, nhà dột còn gặp mưa ——

"A!" Trong đó một tên Long xạ thủ vừa đứng lên, liền kêu thảm một tiếng ngã xuống, che ngực, thân thể thống khổ vận vẹo.

"Chuyện gì xảy ra?" Mọi người tâm thần sững sờ.

"A!"

Lại một tên Long xạ thủ ngã xuống.

Ngay sau đó còn lại sáu tên Long xạ thủ dồn dập ngã xuống đất, che ngực, thậm chí có thân thể co quắp.

"Không tốt, là hòn đá kia!"

Dịch Thiệu Thừa con mắt quét qua, một thoáng liền thấy được thực lực mạnh nhất Long xạ thủ, người này hẳn nhớ kỹ, là nuốt bốn khối màu trắng phát sáng tảng đá!

Chỉ thấy người này tại một hồi thống khổ vận vẹo về sau, thân thể bắt đầu nhanh chóng sưng vù, phảng phất bị thổi đầy khí.

Ngắn ngủi ba hơi công phu, một người liền trở thành một cái to lớn thịt người bóng da, một thân quần áo tất cả đều bị căng nứt, toàn thân nổi lên thành một thể, cái gì ngón tay ngũ quan, đều giống như vẽ ở da thịt bóng bên trên giống như.

"Nhanh. . . Tránh. . . Mờ. . ."

Nàng dùng lực lượng toàn thân nói ra cuối cùng ba chữ, nhưng một chữ cuối cùng còn chưa nói xong, thịt này bóng da liền lần nữa điên cuồng bành trướng.

Bành ! !

Long xạ thủ nổ tung, máu thịt bùn điểm như mưa hạ xuống, cái kia nổ tung lúc lực lượng cường đại, khiến cho đám người không thể không dùng ra tu vi tới chống cự.

Nhưng mà này vền vền bắt đầu, tiếp xuống cái thứ hai, cái thứ ba, cái thứ tư. . . Liên tiếp năm cái Long xạ thủ, toàn bộ nổ tung, tràng diện vô cùng thê thảm, trong không khí tung bay đầy người da thịt người mảnh vụn cùng mùi máu tươi.

Trước sau không đến mười hơi công phu, Diễm Châu dưới tay, danh xưng vực ngoại mạnh nhất quân Long xạ thủ, liền chỉ còn lại có ba cái.

Này ba cái còn nặng thương trong người, chỉ là vừa mới nổ tung trùng kích, liền để này ba cái Long xạ thủ bị thương không nhẹ, giờ này khắc này, lại có vết xe đổ, các nàng không thể không lập tức ngồi xuống điều tức, cố gắng hóa giải thể năng càng ngày càng mãnh liệt lực lượng kinh khủng.

Phanh, phanh, phanh. . .

Thanh Bì Cự Nhân, căn bản không để ý tới những người yếu này, mà là giẫm lên chậm chạp nặng nề bộ pháp, từng bước một hướng Dịch Thiệu Thừa đám người đi tới.

"Chiến!"

Dịch Thiệu Thừa hét lớn một tiếng, quanh thân Giới Vực lực lượng kích phát, lập tức vận dụng nửa bước Giới Chủ liền có thể ứng dụng Đại Thiên Lô Tồn chi thân, phát huy đến cực hạn, phóng tới Thanh Bì Cự Nhân.

Hắn động tác cương mãnh, tốc độ cực nhanh, sau lưng như ẩn như hiện thần linh chi thân, cũng phát ra trợn trợn gầm thét, cái kia mãnh liệt chiến ý nồng đậm tới cực điểm, con gió giạt lên, dẫn tới Đạc Kiều tại cấp bách bên trong cũng dâng lên chiến ý.

"Cha, ta giúp ngươi một lần!"

Một cổ màu tím không khí theo Đạc Kiều trong tay dâng lên, đây là nàng ngưng tụ mà ra Viêm Hỏa chi lực. Ngọc vung tay lên, khí này đoàn liền đem Dịch Thiểu Thừa bao trùm, liền Dịch Thiểu Thừa như có thần trợ, trong tay thương thép tựa như xích hồng bàn ủi Hồng Ngọc, mũi thương tụ lên sao trời tỏa ra bạo liệt hào quang.

"Chiến!"

Cùng lúc đó, Thanh Hải Dục vung tay lên, Giới Vực dùng ra, đóng băng Thiên Địa, vô số to lớn bén nhọn tảng băng băng nhũ xuất hiện, thẳng hướng Thanh Bì Cự Nhân.

"Hợp kích!"

Diễm Châu biết, nếu là giờ phút này lại lưu thủ, liền vạn kiếp bất phục.

Nàng toàn thân run lên, cũng dùng nửa bước Giới Chủ lực lượng cũng phát huy tới cực hạn, biến thành toàn thân khóa lên hỏa diễm cự nhân, tốc độ lại không chậm, mang theo vô số hỏa liên tuôn ra Giới Vực lực lượng, thẳng hướng Thanh Bì Cự Nhân.

Ba vị Giới Chủ cường giả hợp kích, thực lực cường đại dường nào!

Chớp mắt thời điểm, công kích đã đến. . . Ầm! ! !

Nổ vang tuôn ra, cuồng loạn khí kinh xông mớ, Hỏa, băng, Lôi Tam loại sức mạnh hỗn tạp cùng một chỗ, chỉ là cuốn ra gió lớn đều dị thường bạo loạn.

Nhưng mà này bạo loạn sóng gió bên trong, một con vô lại lớn vươn tay ra, một quyền rơi vào Dịch Thiểu Thừa mũi thương bên trên.

Phốc!

Dịch Thiểu Thừa phun ra một ngụm máu, trong nháy mắt bay rớt ra ngoài.

Lại một quyền đánh ra, đánh từ xa hướng về phía Thanh Hải Dục, Thanh Hải Dục ới máu ném đi.

Nhất sau bàn tay lung tung một túm, quét qua, toàn bộ hỏa liên Giới Vực giống như là bị đao thối qua mặt đất, dồn dập quét về phía một bên, qua trong giây lát bị thanh lý được sạch sẽ, không dư thừa một chút ngọn lửa.

Diễm Châu bị phản vọt tới vô số hỏa liên cản trở, sát mặt đất đổ lao ra.

Phốc. . .

Một búng máu nàng rút cuộc áp chế không nổi, phun ra đầy đất.

Phanh, phanh, phanh, phanh. . . Dọn sạch trở ngại Thanh Bì Cự Nhân lần nữa hướng đám người đi tới.

"Ta liều mạng với ngươi!"

Trầm Phi sở dĩ không động, vốn còn muốn nhặt cái tiện nghi, nhưng bây giờ cũng không có cách, đành phải cắn răng giơ tay triều kiến rồng to, trên người bay ra mấy chục thanh lá liễu đao nhỏ, đao nhỏ hóa thành một đạo thon dài hàng rồng rắn.

Hắn một chương đẩy hướng về phía trước, này hàng rồng rắn xông về Thanh Bì Cự Nhân.

Hoa lạp lạp lạp. . .

Thanh Bì Cự Nhân trong lồng ngực cái kia một đoàn trong sương mù màu xanh đầu mâu bày ra.

Một tầng lực lượng vô hình cấp tốc chạy qua Thanh Bì Cự Nhân toàn thân, đem bao phủ ở bên trong.

Liền, hết thấy đao nhỏ bá tán phết theo hắn trên da xẹt qua.

Thanh Bì Cự Nhân một chương hư nắm, quả thực là đem đầu này lá liễu đao nhỏ ngưng tụ thành hàng rồng rắn cho bóp lấy. Hắn nhìn cũng không nhìn, tiện tay chính là hất lên, này hàng rồng rắn trên không trung tán ra, một lần nữa hóa thành vô số phi đao, như mưa rơi rơi về phía Trầm Phi.

"A! ! !"

Trầm Phi trán nổi gân xanh lên, hai mắt nổi lên, dùng ra toàn thân lớn nhất lực đạo, nâng lên một khối hơn trượng tảng băng đỉnh hướng về phía giết ngược lại mà đến phi đao trận.

Phanh phanh phanh phanh phanh. . .

Đao sát phát ra từng tiếng nổ vang, tảng băng nổ tan, trên không vô số miếng sắt nổ tung, Trầm Phi vô lực ngăn cản, không có qua một lát liền bị chính mình lá liễu đao nhỏ mảnh vỡ, đâm đầy toàn thân.

Xùy!

Cuối cùng một thanh đao không có ngăn trở, xuyên qua hần hõm vai, rơi trên mặt đất.

Ầm!

Mặt đất bị trong nháy mắt đâm vào đao nhỏ, nổ ra cái to bằng chậu rửa mặt nhỏ cái hố.

Trầm Phi chán nản, trong mắt hào quang dần dần đã biến thành thất vọng, đúng vậy, hần bị bại sao mà triệt để, mặc dù bây giờ còn không có vết thương trí mạng, nhưng đã theo thất vọng đã biến thành hoảng hốt.

Này Thanh Bì Cự Nhân tiện tay vùng lên, Giới Chủ cảnh bị thương nặng.

Uy lực còn lại như thế, người nào có thể địch? !

Đều nói Giới Chủ phía dưới đều là sâu kiến, có thể giờ này khắc này, đôi mắt này có được Vũ Hồn Thần nhân cảnh Thanh Bì Cự Nhân, Giới Chủ cảnh liền sâu kiến cũng không tính a?

Phanh, phanh, phanh, phanh. . .

Đại địa tiếp tục đang chấn động, run rẩy.

Thanh Bì Cự Nhân lại không ngăn cản, từng bước một đi, mỗi một bước cũng giống như đạp ở chúng nhân trái tim bên trên, này cổ cường đại mang đến cảm giác đè nén, cổ này tại Thần nhân trước mặt cảm giác với bản thân là nhỏ bé tồn tại nhỏ bé cảm giác. . . Tất cả mọi người tuyệt vọng.

"Còn có ta! Ta tới bảo hộ các ngươi!"

Đặc Kiều hướng một trạm trước, ánh mắt theo bị phản trở nên cực nóng.

Chỉ thấy nàng hai tay giơ lên, một đầu màu tím bằng bạc Hỏa Long theo hai tay ở giữa hình thành về sau, phóng tới người khổng lồ kia. . .

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Diễn Kiều Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Vũ Hồn tranh đoạt

"Vù!"

Đầu này Từ Hỏa Viêm Long, tựa như đường lửa nóng một dạng trong chớp mắt vọt tới lớn trên thân người, nhưng người khổng lồ kia rõ ràng có một cỗ khí thể hộ thân, càng đến gần tốc độ càng chậm.

"Cấn hần!"

Viêm Long rút cục đột phá khí tức lá chắn, ầm ầm nổ tung, một cỗ hỏa diễm bùng cháy thiên chi thể đem cự nhân nuốt hết. Nhưng chỉ vền vẹn một cái hô hấp về sau, làm Thanh Bì Cự Nhân theo trong lửa đi ra, Đặc Kiều biết hiệu quả quá mức bé nhỏ.

"Một kẻ không được, tái xuất!"

Liền thấy Đặc Kiều không nhúc nhích tí nào, thủ hộ tại Dịch Thiểu Thừa cùng Thanh Hải Dực trước người, dốc vốn sai lấy vừa mới lĩnh ngộ Từ giai Vu sư lực lượng, một đầu, hai đầu, ba đầu, Hỏa long phi vũ mà ra. . .

Biết rõ là châu chấu đá xe, lại không đường thối lui.

Đặc Kiều không hề từ bỏ chống cự, nàng điều khiển màu tím Hồn Hỏa, một lần một lần công kích tới Thanh Bì Cự Nhân, dù cho. . . Dù cho mỗi một lần khả năng công kích ngăn cản hẳn tiến lên từng chút một cũng tốt.

Thế nhưng là, Đặc Kiều công kích Thanh Bì Cự Nhân căn bản giống không thấy, vẫn tại đi, cản cũng ngăn không được.

Tùy ý này vô số có thể đem kim thiết đốt là giả không Hồn Hỏa rơi vào trên người, phát ra từng tiếng bành vang, sau đó tản ra, cái kia làn da màu xanh bên trên, từ đầu đến cuối không có một tia vết thương.

"Thật sắp xong rồi."

Nhưng mà Thanh Bì Cự Nhân đến gần người đầu tiên, không là người khác, đúng là Diễm Châu.

Lớn người lựa chọn, vẫn là căn cứ ai thực lực mạnh, trước hết tiêu diệt ai quy tắc. Có lẽ với hắn mà nói, cái kia Đặc Kiều coi như phí hết tâm tư, cũng chung quy là cái tiểu gia hỏa, những ngọn lửa này, coi như là âm âm áp dưới đất năm tháng dài đằng đằng lạnh lẽo thôi.

Có lẽ. . . Chỉ là có lẽ đi.

Đặc Kiều dừng động tác lại, nàng đã mỏi mệt vô cùng, thấy cự nhân hướng đi Diễm Châu, trong ánh mắt lộ ra một cổ bi ai thần thương.

"Cô cô. . ." Nàng nghĩ thầm, ánh mắt không ngờ phát lạnh.

Bởi vì cái kia Thanh Bì Cự Nhân đã kéo ra bàn tay lớn, chậm rãi cầm lấy Diễm Châu, Diễm Châu tại trước khi chết trong lòng cảm giác cực kì không cam lòng, khiến cho ánh mắt của nàng tràn đầy hận ý, nàng cắn răng điều động lực lượng toàn thân, tụ trên bàn tay, hướng phía rơi xuống bàn tay vô tội.

Cùng Vu pháp lực lượng khác biệt, Diễm Châu trên lòng bàn tay ngọn lửa màu đỏ càng đốt càng đỏ, cuối cùng bỗng nhiên chuyển thành màu xanh, này chứng minh Diễm Châu đã sử dụng đột phá cực hạn lực lượng.

Dịch Thiệu Thừa tới cách có hai mươi trượng, đều cảm thấy gương mặt bị ngọn lửa này ngoại phóng nhiệt độ đốt đốt đau.

Thế nhưng là. . .

Phốc. . .

Thanh Bì Cự Nhân bàn tay lớn đè xuống, Diễm Châu trên tay lửa xanh đảo mắt diệt đi, tay của hắn không có làm bất kỳ dừng lại gì, hướng trên mặt đất Diễm Châu vỗ tới. . . Một đời cường giả, tại Diên quốc giống như thần sáng một dạng tồn tại, giờ này khắc này, liền phải bỏ mạng!

Nhưng mà đúng vào lúc này, tiếng gió thổi nổi lên.

Hẻm núi đường hành lang đen kịt lồi vào chỗ, một đạo màu đen sự vật bỗng nhiên bay ra.

Thanh Bì Cự Nhân vừa cảm nhận được lực lượng kia, trong tay động tác dừng lại, ngừng đầu nhìn lại. . .

Àm!

Thân thể khổng lồ, bị một cây to như tre buong măng đá đánh bay, hung hăng đóng ở cái kia như tỉnh không sâu lắng chói lọi trên vách đá dựng đứng.

Đám người khẽ giật mình.

Lúc này bị đóng ở trên vách đá dựng đứng Thanh Bì Cự Nhân toàn thân màu xanh nhanh chóng thối lui, tất cả đều là trắng trắng mất ánh mắt bên trên, cũng xuất hiện con người. Tựa hồ khôi phục một chút thần trí.

Hắn cúi đầu nhìn xem một mảnh sắc mặt trắng bệch ngạc nhiên đám người, thanh âm khàn khàn theo trong cổ phát ra.

"Địch. . . Vương. . ."

Đáng tiếc chữ thứ ba đám người còn chưa nghe rõ, lại một đường măng đá đột nhiên xuất hiện, phanh một tiếng dính vào trong miệng hắn.

Đám người vội vàng nhìn về phía măng đá bay tới phương hướng, thật giống như thấy cái kia đường hành lang bên trong có cái màu đen thân hình. To lớn, u ám, lại có được một cổ diệt thần oai.

"Địch vương, địch vương!"

Đến cùng là ai? ! Hai chiêu giết một thần nhân? !

Nhưng mà cái kia màu đen thân hình rất nhanh chọt lóc lên, lưu cho đám người chỉ có càng phát nghi hoặc.

Vũ Hồn!

Người kia biến mất, đám người vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cái kia Thanh Bì Cự Nhân thân thể khô ngo giống như là xi hơi, nhanh chóng khô quắt, có thể duy chỉ có bộ ngực hấn cái kia một đoàn mờ mịt sương mù màu trắng, vẫn tồn tại như cũ.

"Đoạt!"

Tất cả mọi người trong lòng khẽ động, Đạc Kiều bởi vì trạng thái tốt nhất cho nên lập tức phi thân mà ra, chớp tới đoàn kia Vũ Hồn.

Thế nhưng là nàng nhanh, có người nhanh hơn nàng, một cái tay bỗng nhiên bắt lấy nàng mất cả chân, đưa nàng hướng trên mặt đất tầng tầng hát lên.

Ầm!

Đạc Kiều cả người bị nện vào mặt đất.

Ngay tại vừa rồi, Diễm Châu mắt thấy muốn bị chụp chết, Đạc Kiều còn toát ra một loại thò từ hồ bi thương, có thể Diễm Châu trái lại ra tay không chút lưu tình.

"Kiều nhi!" Dịch Thiệu Thừa cùng Thanh Hải Dục kinh hãi.

Ném đi Đạc Kiều tự nhiên là Diễm Châu, lúc này mỉm cười như hoa, tâm tình tốt đến vài điểm, đồng thời đã đến người kia trước người, đưa tay nhẹ nhàng vỗ một cái, liền đem người kia ngực Vũ Hồn cầm trong tay.

"Ha ha ha ha ha. . . Vũ Hồn cuối cùng vẫn bị ta chiếm được! Ha ha ha ha. . ." Diễm Châu đắc ý, điên cuồng cười to.

Có Vũ Hồn, linh ngộ trong đó chân ý, cho dù là từng chút một, nàng liền có thể thăng cấp vào Thần nhân, từ đó trở thành trấn nước cường giả.

Chỉ cần trở thành Thần nhân, mặc dù Giới Chủ cảnh mạnh hơn, đều là sâu kiến!

Tựa như trước mắt đám người này, cũng sẽ là sâu kiến, là rác rưởi, xem đều chẳng muốn lại nhìn nhiều.

Loại kia ai cũng không thể lay động, ai đều không thể địch nổi lực lượng, đúng là nàng khát vọng vô số năm, bây giờ cuối cùng cũng đến tay.

"Ha ha ha ha! Ha ha ha ha!"

Ngay tại lúc nàng điên cuồng cười to lúc, trên tay Vũ Hồn, rất nhanh tan thành mây khói.

"Ây. . ." Đám người sắc mặt theo khó xử trở nên kinh sợ, sau đó liền trợn mắt há hốc mồm mà nhìn xem cười lớn Diễm Châu, cùng trên tay nàng trong nháy mắt liền tiêu tán một nửa Vũ Hồn.

Diễm Châu chợt thấy đám người vốn nên là hoảng sợ khó chịu về mặt bỗng nhiên trở nên cổ quái, vội vàng lấy lại tinh thần.

Vừa mới bắt gặp, trong lòng bàn tay Vũ Hồn dần dần tiêu tán, liền, nàng tiếng cười thật giống như bị cuồng khiêu lúc bị bóp lấy cổ vệt, hơi ngừng.

"Không cần. . . Không cần. . . Không cần tán. . . Ta Vũ Hồn. . ."

Diễm Châu phách lối sắc mặt biến, luống cuống tay chân, vội vàng hấp tấp, cào lung tung trên không cái kia Vũ Hồn tiêu tán thành sương mù, thậm chí dùng Nguyên Dương hóa vì một cái bóng đem hết thủy sương mù khóa lại, thế nhưng là. . .

Vũ Hồn vẫn là triệt để tiêu tán.

"Ha ha. . ." Đạc Kiều lau khôe miệng máu tươi, cười, dùng không việc gì ánh mắt nói cho Dịch Thiệu Thừa cùng Thanh Hải Dục chính mình không có việc gì, lại đổi cái kia Diễm Châu giễu cợt nói: "Cô cô a, cái này Thanh Bì Cự Nhân túi da mục nát, lại nhận trọng kích, Vũ Hồn tiêu tán rất nhanh a. Người có thể phải nắm chắc, mau mau, bằng không người giắc mộng ngàn năm, cuối cùng lấy gió trúc mà mức nước công dã tràng. . . Nha, thật không có."

Diễm Châu tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn xem Đạc Kiều.

Đạc Kiều giả bộ sợ hãi, rụt rụt thân thể đến Dịch Thiệu Thừa bên cạnh: "Quái, trách ta đi?"

Ầm!

Diễm Châu một đám nện ở trên vách đá dựng đứng, đôi mắt đạc kiều như thể châm chọc khiêu khích, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng một vụn oán hận.

Thế nhưng là, nàng lại nhìn xem chính mình trống rỗng bàn tay, cả trái tim phảng phất cũng cảm thấy rỗng, lập tức, giống như một số năm truy cầu cùng khổ tìm, vào giờ phút này, đều tan thành mây khói.

"Ta Vũ Hồn. . ." Nàng lẩm bẩm nói.

Không có, hết thầy cũng bị mất. Tại chính mình coi là đạt được hết thầy, đạt được suốt đời theo đuổi chốc lát, cũng tại thời khắc này đã mất đi hết thầy, cái kia hướng đi một số năm, như trôi theo dòng nước.

Dù cho là Giới Chủ, lại có bao nhiêu cái vài chục năm?

Sau một hồi lâu, Diễm Châu thở dài một tiếng, tỉnh táo lại, nhìn về phía Dịch Thiếu Thừa.

Dịch Thiệu Thừa ngắm nhìn nàng, bỗng nhiên đối nàng cười một tiếng, này nhìn như thật to nhếch miệng cười một tiếng, khóe miệng ngoác đến mang tai.

Này cười là cỡ nào ánh nắng, thế nhưng là trong đôi mắt thâm tàng sát cơ, nàng không thể quen thuộc hơn được.

Trong lòng một châu, Diễm Châu vội vàng đã tỉnh hồn lại, lúc này mới phát hiện, ngoại trừ Dịch Thiểu Thừa bên ngoài, còn có lão đối đầu Thanh Hải Dục, còn có chính mình hận vài chục năm Đạc Kiều, cùng với một cái khác xa lạ Giới Chủ cảnh người Hán Trầm Phi, giờ phút này đều tại nhìn chăm chăm nhìn xem nàng.

Diêm Châu giận dữ, những này sâu kiến, tự cho là Long xa thủ chết sạch liền có thể đánh thắng nàng, thật sự là trò cười.

Chuyện cười lớn!

Nàng vung tay lên, áo choàng màu đỏ đón gió bay lượn, cười lạnh hai tiếng nói ra: "Chỉ bằng... Khúc! Khúc!"

Lời mới vừa nói, cổ họng ngọt ngọt, một cái nghich huyết bùng lên.

"Không tốt, ta vừa rồi bị trọng thương còn không có khôi phục, đáng chết. . ." Diêm Châu nghĩ thầm, lại nói: "Long xa thủ, kết trần."

Còn lại bốn năm tên Long xạ thủ, cũng không có cùng Thanh Bì Cự Nhân giao chiến, lúc này hẳn là điều tức hoàn tất, đang ngồi ở cách đó không xa, Diễm Châu hiện tại không tiện động thủ, lập tức mệnh lệnh các nàng tới đối phó Dịch Thiểu Thừa những này thụ thương không nhẹ người.

"Điện ha, chúng ta. . ." Trong đó một tên Long xa thủ mắt lơ vờ khó xử.

"Làm sao?"

"Điện hạ, nếu có kiếp sau, chúng ta y nguyên đi theo điện hạ." Tên này Long xạ thủ nói xong, đột nhiên toàn bộ thân thể đột nhiên một khuếch trương, tựa như thổi lên khí cầu, ba liền nổ tung.

Còn thừa mấy cái, đều dùng cuối cùng một hơi, để lại này tùy thời liền bạo liệt thân thể, ai nghĩ đến những cái kia tinh thạch năng lượng ẩn chứa thật lớn như thế, dù như thế nào đều áp chế không nổi, chỉ chốc lát sau, dồn dập bạo liệt.

Đến tận đây, Long xa thủ toàn quân bị diệt.

Đăm đau lòng đau nhức khiến cho Diễm Châu biết vậy chẳng làm, mang những người này tới nơi đây. Nàng hung hăng nhìn đăm người liếc mắt, cắn răng một cái, xoay người bỏ chạy.

...

Triều Hán biên thủy chỗ, một người bay treo lơ lửng giữa trời bên trong, xuyên qua biên quan.

Linh phòng giữ xem xét, chỉ thấy người này dáng người thon dài, thân mang lam nhạt Tiên Tần quần áo và trang sức, một đầu tóc bạc dùng thon dài phiêu dật Thiên Tinh quan thất, rõ ràng là cái lão nhân, khuôn mặt lại cùng hơn hai mươi tuổi người trẻ tuổi không khác nhau chút nào, dung mạo thanh tú tựa như trích tiên.

Tất cả mọi người ngừng lại coi là tiên nhân, buông xuống binh khí, quỳ xuống triều bái.

Người này không là người khác, đúng là Đại Hán phía sau vũ lực tru cô một trong, trấn nước cường giả —— Cương Chấn Tỳ.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Chương 81: Diễm Châu phải chết

Đừng nói, Diễm Châu bình thường hung hăng vô cùng lợi hại, liền chạy trốn cũng đều dị thường nhanh nhẹn, cái nhảy này vọt tới, tựa như con thỏ rời tổ, bay vút như tiễn.

"Xú bà nương! Ai cho phép ngươi chạy trốn, năm đó ngươi làm sao đối đãi ta, hôm nay ta cũng muốn như thế nào đối ngươi!"

Tiếng nói roi, Dịch Thiều Thừa mũi thương xé gió đánh tới, mang theo lạnh buốt sát ý thấu xương, thẳng đến Diễm Châu cái ót.

Hắn lẽ ra đối Diễm Châu còn không đến mức sát cơ nghiêm trọng như vậy, nhưng vừa rồi Diễm Châu đem Đạc Kiều hất ra cái này ác độc động tác, lập tức liền mở ra Dịch Thiều Thừa cừ hận chi hộp.

Diễm Châu không nói hai lời, một bên chạy trốn một bên quay người vung tay một chưởng vỗ ra, kịch liệt hỏa diễm Nguyên Dương biến thành vô số hỏa liên điên cuồng sinh trưởng dây dưa thành bàn tay, ép hướng về phía Dịch Thiều Thừa.

"Diễm Châu, ngươi làm nhiều việc ác, hôm nay là trốn không thoát!"

Ngữ bệ, Thanh Hải Dục cũng gia nhập chiến đoàn, một hồi tài liệu thi vô số bông tuyết sóng gió đánh tới, soạt một tiếng đập tắt hỏa diễm bàn tay, tiếp tục hướng Diễm Châu dâng trào, sóng gió bên trong, Thanh Hải Dục thân hình như ẩn như hiện.

Nhưng mà càng hung hiểm hơn chính là, này hai đại đột trong công kích, một đạo sắc bén phi đao xé rách tầng tầng không khí, bay thẳng nàng cái ót.

"Tướng quân không cho ngươi đi, ta nhường ngươi đi, nhưng thi thể lưu lại!"

Nguyên lai là Trầm Phi, không để ý thân thể đau xót, vận dụng Nguyên Dương vung ra này lăng lệ một đao.

Vung ra về sau, Trầm Phi lại nôn một ngụm máu, nửa quỳ trên mặt đất, vẻ mặt như lá vàng, nhìn thụ thương không nhẹ, nhưng hắn biết, chỉ cần mình không chết, còn lại tất cả lực lượng nên dùng để giết chết cái này Diên quốc Nhiếp Chính vương, bất luận là vì Đại Hán diệt trừ một hại cũng tốt, hay là vì về sau thăm dò này Thần Nhân cổ mộ càng thêm thông thuận cũng được. . . Này Diễm Châu, đều phải chết!

"Lão yêu bà! Ngươi hại ta cha đẻ mẹ đẻ, lại hại ta dưỡng phụ sư phụ, mười mấy năm qua không một ngày không muốn giết ta, hôm nay nợ cũ nợ mới cùng tính một lượt cái rõ ràng, đừng trách ta Đạc Kiều vô tình!"

Trong mọi người duy nhất không có bị thương nặng chính là Đạc Kiều.

Nàng thực lực tuy nhỏ hơi, nhưng hôm nay cũng có áo bào tím sơ giai lực lượng, lực lượng này bùng nổ, toàn thân hỏa diễm hóa thành muôn vàn màu tím chìm én.

Hết thấy chim én ngưng cùng một chỗ, không ngừng chồng chất, màu sắc vậy mà theo màu tím hướng màu cam có quá độ dấu hiệu, sau cùng thành một con tím bên trong mang hơi vàng chìm én, hình dạng như đao kéo, hừ một tiếng bay ra ngoài.

Nó mặc dù đi sau, có thể tốc độ vậy mà thoáng cái vượt lên trước Trầm Phi phi đao, trong nháy mắt đến Diễm Châu phía sau lưng.

Ầm!

Diễm Châu phía sau lưng quần áo bị thiêu hủy, lộ ra tầng bên trong hộ giáp trở nên khô héo, thân hình dừng lại, nhào tới trước một cái.

Một trận này liền khó lường, cái kia sau lưng ba đột công kích mãnh liệt theo nhau mà tới. . .

Diễm Châu cắn răng một cái nhìn lại, toàn bộ đôi mắt liền bị băng tuyết sóng gió, lời thương, phi đao tràn ngập, trong đôi mắt lộ ra tuyệt vọng.

Nàng xem thấy Đạc Kiều, Dịch Thiều Thừa, Thanh Hải Dục, Trầm Phi, hàm răng cắn môi đỏ, huyết dịch từng tia từng tia chảy xuống.

Diễm Châu tưởng công chúa trong mắt hận ý, không cam lòng, phần uất, chớp mắt như là hỏa hoạn vọt tới đỉnh đầu nàng. Bàn tay khẽ động, liền muốn xông phá này hết thấy công kích, cùng những người này giết cái cá chết lưới rách.

Ngắm lại ngày xưa. . .

Không, dù cho cho tới bây giờ, chính mình cũng là Diên quốc cao nhất quyền hành người!

Đám người này. . . Sâu kiến. . . Tất cả đều là sâu kiến! Nàng có thể bóp chết 100 cái! Bọn hắn phách lối cái gì!

Nhưng là hôm nay. . .

"Ta phải sống sót! Ta muốn lấy được Vũ Hồn!"

Vị này ngồi ở vị trí cao, có thể cầm giữ Điện quốc triều chính hơn mười năm mà đem trọn cái Điện quốc khiến cho ngay ngắn rõ ràng cường giả, giờ khắc này, đầu óc rất nhanh tỉnh táo lại, mặc cho thiên đại oán khí, đều bị nàng cường ép đè xuống, nàng lúc này làm nhất lý trí lựa chọn.

Tay ngọc lắc một cái, chính cánh tay khóa đầy ngọn lửa màu đỏ, hỏa diễm trong nháy mắt hóa là màu lam.

Này đã là nàng có thể điều động lên cuối cùng Nguyên Dương!

Tay hất lên, một đạo lam sắc hỏa diễm trắng lười liềm bay ra, nửa cung chấn động toàn bộ là năng lượng, cùng sau lưng hết thấy công kích đụng vào nhau.

Oanh!

Mặc dù loại trình độ này nổ tung, xa còn lâu mới có được vừa mới Thanh Bì Cự Nhân đặt chân một bước uy lực, thế nhưng là vẫn như cũ để cho người ta run như cây sậy, bốn phía bạo đã tuôn ra vô số bụi mù.

Dịch Thiếu Thừa cùng Thanh Hải Dực, bị xung kích bức bách lui lại.

Chờ khói mù tiêu tán lúc, chỉ thấy cái kia đạo hồng sắc thân ảnh đã ở phía trên vùng bình nguyên này chạy ba dặm có thừa, liền ngay cả bễ bọn đuổi theo, chỉ là vừa chạy một đoạn, trước mặt Diễm Châu liền biến mất không thấy.

Hai người dừng lại, lúc này Đạc Kiều cùng Trầm Phi cũng chạy tới.

"Người đâu?" Đạc Kiều liền vội vàng hỏi. Hiện tại ai đều sợ hãi Diễm Châu khôi phục.

"Không thấy." Thanh Hải Dực cau mày nói.

"Nó mạnh hết đà, truy!" Mặc dù Dịch Thiếu Thừa trong lòng giận đến muốn nổi điên, nhưng trên mặt lại không có cái gì gợn sóng.

Mười năm trước đó hán bị này bà nương tại La Sâm hào bên trên tra tấn lâu như vậy, lại cả ngày lo lắng hãi hùng nghĩ tới Tiểu Đạc Kiều, mặc dù tại Đại Hán lập mưu báo thù, thế nhưng là trong lòng cũng nhiếp tại này bà nương đối Đạc Kiều có chỗ vọng động.

Cho nên nhiều năm trước tới nay, Diễm Châu là Dịch Thiếu Thừa một cái tâm bệnh, cũng là một khối khối u ác tính.

Tốt vào hôm nay tại Thần Nhân cổ mộ bên trong, chỉ có con đường phía trước không có có đường lui, mà lại Diễm Châu cũng đã tước yếu rất nhiều.

"Nhất định phải giết nàng."

Dịch Thiếu Thừa lạnh nhạt nói. Hán phải vì sư môn báo thù, làm Kiều Long báo thù, càng vì chính mình báo thù.

Nghĩ tới đây, Dịch Thiếu Thừa ánh mắt khê giạt mình, nhìn về phía Diễm Châu biến mất địa phương, nơi đó như ẩn như hiện, tổng làm cho lòng người bên trong có chút bất an.

Dịch Thiếu Thừa nói: "Nha đầu, người không phải sẽ có loại kia Hỏa bướm bướm có khả năng trinh thám địa hình sao?"

Đạc Kiều lập tức hiểu ý.

Không bao lâu, ánh mắt mọi người theo này mấy con Hỏa bướm bướm hướng phía trước nhìn lại, đại khái chỉ có mấy trượng về sau, này mấy con bướm liền bay không nổi, tại nguyên chỗ đảo quanh.

"Như thế nào?" Tất cả mọi người khê giạt mình, vội vàng nhìn về phía Đạc Kiều.

Nhưng Đạc Kiều sắc mặt cũng là nghi hoặc không hiểu.

"Nha đầu, giống như có đồ vật gì cản ở nơi đó." Thanh Hải Dực do dự nói.

"Không phải giống như, các ngươi xem." Đạc Kiều liền vội vàng tiến lên, chỉ trên không một chút nói, phía trên này có một chút da mảnh cùng vết máu, chắc là vừa rồi cái kia Diễm Châu lưu lại. .

Thế nhưng là, tại sao có thể như vậy, trước mắt không chính là không khí sao, không có cái gì a.

"Không đúng, nơi này thật là có đồ vật gì."

Thanh Hải Dực cùng Đạc Kiều liếc nhau, phảng phất nghĩ tới điều gì, đưa tay hướng mặt trước nhún một cái, liền, ầu tả có cấp độ xúc cảm một thoáng

"Đây rốt cuộc là địa phương nào, nguyên lai làm gì dùng chỗ, tại sao lại trở nên như vậy hoang phế?" Chính là liên Trầm Phi, trong lòng đồng dạng khó mà tự chế phát ra nghi vấn trong lòng.

Là quan đồng liêu Trầm Phi là đế vương tâm phúc, lúc này đương nhiên cũng là cảm Hán cung làm so sánh, cuối cùng ra kết luận không có sai biệt —— triều Hán rực rỡ cung đình kiến trúc, vậy mà so ra kém này một nửa lớn!

"Ồ đây. . . Chỉ sợ là trong truyền thuyết không thấy Vương Thành." Thanh Hải Dực suy nghĩ thật lâu, nói ra.

"Không thấy Vương Thành? Này chỉ tồn tại chúng ta Điện quốc dân gian trong truyền thuyết, chính là liên trong hoàng thất bí điển đều ghi chép cực ít, giống như. . . Hạc U giáo bên trong cổ điển cũng không có nhiều ghi chép." Nghe được không thấy Vương Thành bốn chữ này, thân là Hạc U thần giáo Vu nữ thân phận Đặc Kiều cũng dị thường kinh ngạc.

Nghe đồn rằng, Hạc U nữ thần có một tòa Tiên cung, này Tiên cung theo Hạc U nữ thần tới lui, cũng vô định chỗ.

Nghe nói, chỉ có người hữu duyên mới có thể thấy được, người không có duyên mặc dù xuất hiện tại trước mặt, cũng là không thấy được.

Lại có truyền thuyết, nói này Tiên cung bên trong, rực rỡ muôn màu, khí thế khoáng đạt, khắp nơi là trân bảo châu ngọc làm khảm nam, người phạm trần quý nhất tài bảo, ở chỗ này cũng bất quá như bùn Thổ một dạng bình thường. Mà Hạc U nữ thần, liên ngũ say tại đây cung đình trung ương nhất, mặc dù có người tiến đến, như lòng mang ý đồ xấu cũng không cách nào tiếp cận, bởi vì sẽ có mạnh mẽ Tiên cung hộ vệ đem khu trục.

Hạc U nữ thần, là Điện quốc cao quý nhất thần linh, này giống đại địa chi mẫu, giống Sáng Thế Thần, giống chúa cứu thế tồn tại, là hết thấy Hạc U giáo tín đồ trụ cột tinh thần.

Đặc Kiều nghĩ rất nhiều chi tiết, càng phát giác ở đây rất có thể là trong truyền thuyết Tiên cung, thế là cùng Thanh Hải Dực sư đồ hai cái tự động hai tay khoanh ở trước ngực, cúi đầu nhắm mắt, trong miệng phát ra cổ quái lời nói đang cầu khẩn, về mặt nghiêm túc, mãi đến thật lâu vừa mới khôi phục tới.

"Chúng ta đã hướng về phía nữ thần thỉnh tội, đồng thời cầu nguyện tới nơi đây nguyên nhân, hi vọng Hạc U nữ thần cho phép." Thanh Hải Dực nhìn xem Dịch Thiệu Thừa nói ra.

Đặc Kiều cũng sắc mặt thành kính nói ra: "Mặc dù Diễm Châu trường công chúa tại Điện quốc lấy mạnh hiếp yếu, coi như đối Hạc U giáo cũng có bất kính. Lần này, nhìn nàng làm sao chạy ra ở đây." Đặc Kiều hung hăng nói xong, thấy Dịch Thiệu Thừa có chỗ nghi ngờ bộ dáng, lại nói: "Cha, những thứ này. . . Người trải qua chuyện này về sau, nhất định hiểu rõ chúng ta làm Vu nữ, tại sao lại đối Hạc U Thánh Nữ cung kính như thế. Nàng có thể ban cho ta nhóm lực lượng, đồng dạng cũng có thể thu hồi đi!"

Dịch Thiệu Thừa thấy các nàng sư đồ hai người biểu hiện đều như thế thận trọng, đành phải gật gật đầu, tỏ ra hiểu rõ.

Trên thực tế trong lòng của hắn vẫn như cũ là nghi vấn, này tu hành lực lượng không phải mình có được sao, nói thế nào thuộc về người khác ban tặng? ? Quả thực không hiểu!

"Cái kia còn nói cái gì, chúng ta đi nhanh lên, nơi này mặc dù lớn, có thể liếc mắt liền có thể thấy rõ bố cục, chúng ta đem Diễm Châu lật ra tới. Tiêu diệt hết!" Trầm Phi hướng phía trước chạy đi.

"Cái tên này, còn giống như thật có chút ý tứ." Dịch Thiệu Thừa trong mắt lộ ra vẻ tò mò, như nói thật, hắn đối Trầm Phi lòng đề phòng không có chút nào suy yếu, cái kia Thiệu đế người, há lại sẽ chân chính cùng mình một lòng đâu?

Nghĩ thì nghĩ, trước mắt vẫn là phải tìm đến Diễm Châu, đem cái họa lớn trong lòng này diệt trừ đi.

Chỉ là triều này đi về trước không bao lâu về sau, đám người phát hiện chung quanh nơi này phong cảnh có chút không đối đầu, lại xem xét ——

"A? Chúng ta làm sao còn tại nơi vừa nãy?" Trầm Phi dừng bước lại xem xét chung quanh, bên cạnh là một cây bẻ gãy to lớn cột đá, dưới chân là một mảnh hòn đá hỗn hợp có quái dị hoa cỏ phế tích đất trống.

Này không phải là vừa rồi cái kia quảng trường dạng địa phương sao?

Đặc Kiều cùng Thanh Hải Dực cau mày, bỗng nhiên giống là nghĩ đến cái gì, đồng thời hai mắt tỏa sáng nhìn về phía đối phương, trăm miệng một lời.

"Vu pháp huyền trận!"

. . .

"Bảo cáo tướng quân, phía trước biển Khô Lâu tìm đến đại lượng tung tích. . . Cũng tại cái kia trong sơn cốc tìm được một cái sơn động, nhưng đầy đất cháy khô, chúng ta tiến vào hay là không vào."

Theo trình sát kỹ càng báo cáo, Vô Nhai nhú mày sau khi nghe xong, liền gật đầu.

Dọc theo con đường này, Hồn cùng Vô Nhai là chết không hợp nhau, kỳ thật nói đến này Vô Nhai hoàn toàn chỉ là muốn qua thoáng qua một cái tay nghiện mà thôi, cũng không có gì ý đồ xấu.

Nhưng này Hồn liền bằng không thì.

Dạng gì qua lại, quyết định hạng người gì sinh.

Hồn mặc dù tuổi trẻ, nhưng tâm tính lão thành, hẳn làm Khương tộc Bạch Khương bộ tộc Thiếu chủ, lúc còn rất nhỏ tính cả mỹ mạo vô cùng mẫu phi, cùng nhau bị Diêm Châu tù binh, trải qua bị tù nhiều năm kham khổ kiếp sống.

Làm tù binh quý tộc đại bộ phận không có một ngày tốt lành, này cũng không ngoại lệ.

Bởi vì Khương tộc năm bộ cùng Diêm quốc là quan hệ thù địch, cho nên mỗi khi Diêm Châu trưởng công chúa dùng Nhiếp Chính vương thân phận tiếp đãi sứ nước ngoài người, hoặc là những tộc quân khác lãnh tụ lúc, vì hiển lộ rõ ràng Diêm quốc địa vị, liền sẽ đề thấp địch quốc mà khiến cho Hồn mẫu phi —— cái kia cực độ mỹ mạo, khiến cho bất kỳ người đàn ông nào đều sẽ tâm động không thôi vu vật, đến đây hầu hạ, thì tâm loại hình sự tình.

Diêm Châu lời nói giống như ở bên tai.

"Đây là Bạch Khương chủ mẫu, diễm sắc khôn cùng, người người đều muốn mà có được. Ta nếu vì nam, nhất định lấy hán diễm. Ha ha ha. . ."

Tôn nghiêm, không có chút nào tôn nghiêm.

Diêm Châu bạc tình bạc nghĩa, cái kia thủ đoạn há là người bình thường có khả năng chống đỡ? Chỉ là Diêm Châu thấy khi còn bé Hồn thiên phú không tồi, lợi dụng phạm người không thể nhận được thủ đoạn huấn luyện hán. . . Nhiều năm về sau, mới thành tựu hôm nay Hồn.

Nhưng hán nhất không quên sự tình, vẫn có hai kiện.

Tù mẹ mối hận, cùng thù giết cha.

"Hồn, ngươi lại đang suy nghĩ gì!" Vô Nhai nổ tung mãnh liệt hét lên một tiếng lời nói, tỉnh lại Thiết thị vệ: "Ta đang hỏi ngươi, ngươi thấy thế nào?"

Vô Nhai dùng thương chỉ Hồ Lô cốc, bởi vì thời tiết còn tốt, có thể thấy nơi xa nhiễm lên khói lửa màu biển Khô Lâu, trước đây không lâu cái kia đem hỏa hoạn, cho tới bây giờ đều còn không có hoàn toàn dập tắt, có địa phương vẫn như cũ là tứ bề báo hiệu bất ổn, tràn ngập hơi khói chỉ vì, cách xa như thế đều có thể nhìn được.

"Ngươi đã có ý kiến, không cần hỏi ta?"

"Ta chính là nhìn ngươi râu rĩ không vui, đến, uống một bình."

Vô Nhai hơi vung tay, một cái bầu rượu bay đến Hồn trong tay, hán quan sát này ám trên người thêu hoa văn, đúng là Diêm quốc đồ đẳng ngũ sắc Thần Mãng, suy nghĩ lần nữa chìm đến một cái lạnh buốt, mờ tối thiếu niên thế giới. . .

Chi này mấy trăm người đội ngũ lại lập tức mờ phát.

Không lâu sau đó, liền đến cái kia mảnh biển Khô Lâu. Mặc dù biển Khô Lâu bình nguyên đã một mảnh xám trắng, bị đốt thành tro cốt, nhưng xa xa màu xám sương mù vẫn như cũ vung đi không được, quý dị vô cùng, Vô Nhai nhìn vẫn như cũ bị kinh sợ dưới.

Sau đó, liền dọc theo dưới sườn núi đi, đến cái kia trong huyết động, đi thẳng, mãi đến nhìn thấy Nhược Thủy hà.

Lúc này Nhược Thủy hà, không biết là duyên cớ nào, phía trên tung bay một tầng xương trắng.

"Xương trắng vì sao tung bay ở trên mặt nước, nước này có gì đó quái lạ."

Am hiểu sâu thủy tính Vô Nhai lập tức cảm thấy không đúng, người khác gốc tâm không gốc, vẫy tay một cái, lập tức để cho người ta đi bên ngoài trên núi, chặt cây cây cối tạo xây dài bậc thang gác ở Nhược Thủy hà bên trên, chột lại khiến người đi đầu, cầm dây trói mang tới, sau đó không lâu, một đạo treo lơ lửng giữa trời lấy ghim chắc treo cầu liền khung.

"Đi." Một đám người âm âm trên mặt đất cầu, bình an đến đối diện.

Chỉ là vào này son động lúc lại nghỉ ngơi, bởi vì này son động có quá đa phần xiên, đám người không biết đầu kia mới có thể đến đạt dưới đáy.

"Nhìn xuống đất bên trên." Đang lúc này, tất cả mọi người đang sừng sờ lúc, Vô Nhai lại lên tiếng.

Dò đường trinh sát lập tức nhìn về phía mặt đất, liền phát hiện này son động cát đất phía trên, có rất nhiều dấu chân, đã đạp thành một đầu hoàn chỉnh đường, hai mắt tỏa sáng, lập tức dẫn đầu tiến lên.

Vô Nhai vững vàng ngồi tại Cao Đầu Đại Mã bên trên, hưởng thụ lấy đám này quân sĩ quăng tới ngưỡng mộ ánh mắt.

Qua không lâu sau, rốt cục đi tới cái kia khổng lồ thon dài hình tròn đường hành lang mở miệng.

"Tại sao có thể có chỗ như vậy." Vô Nhai nhìn xem bên ngoài cảnh tượng, vô cùng kinh ngạc tán thán.

"Quý Phủ Thần Công." Luôn luôn ít nói Hồn, rốt cục mở miệng nói một câu như vậy.

"Hồn, ngươi rất biết cách nói chuyện sao?" Vô Nhai quay đầu nhìn sang.

". . ."

"Ta nói là. . . Quý Phủ Thần Công loại này từ ngữ, ngươi cũng có thể nghĩ ra được, có tri thức. . . Bất quá, đây đúng là Quý Phủ Thần Công a."

Cả đám, đã tìm đúng đường, trái xem phải xem, nhưng vẫn là theo người xưa đi qua dấu chân, chợt ra đường hành lang, đi tới bên trong vùng thung lũng kia, liền gặp được hai tòa còn như tinh không như bảo thạch to lớn trên vách núi, khám nam lấy từng khóa màu trắng phát sáng tảng đá, mảnh xem xét, những đá này chất lượng vô cùng tốt, bên trong tràn ngập một cỗ không biết tên lực lượng, mặc dù số lượng đã không nhiều, cũng là liếc nhìn lại, vẫn như cũ hùng vĩ.

"Cầm cái túi đến, hết thầy mang đi." Vô Nhai hạ lệnh.

"Nhiều như vậy, đều muốn mang đi sao?"

Lần này, Hồn lại không nhận được hỏi, hần hiện tại xem như thấy rõ ràng cái này tóc đỏ trắng hán diện mục thật sự. Thần giữ cửa, đúng, liền là thần giữ cửa!

"Ngươi đoán được không sai, hết thầy bảo bối đáng tiền, hoặc là cái gì tốt chiến lợi phẩm, ta đều muốn thu thập. Ngày sau sư muội, sư phó cần, đều cho bọn hần chuẩn bị đây." Nhớ tới sư phó cùng tiểu sư muội, Vô Nhai trên mặt lộ ra ngu ngơ biểu lộ.

Nhưng về mặt này cũng vền vẹn kéo dài một cái hô hấp.

Sau đó, hần nổ tung quát: "Nhanh a, còn cứ thế cái gì, đây đều là bảo bối. Bảo bối. Bảo bối."

Sau lưng binh sĩ chợt lấy ra bao tải, vừa đi, một bên thanh tẩy lấy nơi này, đem mỗi một tác đất bên trên màu trắng phát sáng tảng đá toàn bộ chứa vào trong túi, qua không lâu sau, liền có tràn đầy hai bao tải to.

Đến mức này hai tòa thật to tinh không bảo thạch vách núi, lại không cách nào mang đi, cũng liền gõ gõ đập đập một phen, được rồi.

Đám người tiếp tục hướng phía trước đi, rất mau nhìn đến cái kia một bộ bị măng đá đè vào trên vách núi thi thể, cũng nhìn thấy đầu này hẹp dài hẻm núi bên ngoài bên trên bình nguyên, bày khắp lít nha lít nhít bộ xương, thật khiến cho người ta cảm thấy kinh khủng.

"Bảo cáo tướng quân, thuộc hạ nhặt được cái này."

Một tên kỵ binh cung kính đem một thanh hoàng kim kiếm trình lên, kiếm này hiện lên thon dài hình tam giác, phía trên điêu khắc vô số bộ xương.

"Ngàn quý?" Vô Nhai thấy được kiếm này chỗ tay cầm hai chữ.

Hần đem kiếm này ném cho này kỵ binh nói: "Thu lại, nộp lên cho Đạc Kiều vương nữ diện hạ."

"Tuân mệnh!"

"Bảo cáo tướng quân." Lại một cái kỵ binh đi tới.

"Chuyện gì?" Vô Nhai mặc dù hỏi, nhưng đã thấy cái này kỵ binh trên tay cầm lấy hài cốt.

Những này hài cốt cùng đầy đất hài cốt không có sai biệt, tựa hồ không có gì thật là kỳ quái.

"Tướng quân ngươi xem." Này kỵ binh cầm lấy kiếm to hướng bộ xương bên trên dùng sức đánh xuống, chỉ nghe phanh một tiếng, tia lửa bắn tung toé, bộ xương lại còn hoàn hảo không chút tổn hại.

Vô Nhai cùng Hồn liếc nhau một cái, trong lòng kinh sợ vô cùng.

Vội vàng ngồi xổm người xuống cầm lên xem xét, đầu tiên là phát giác những này xương cốt so kim thiết còn nặng, chợt lại phát hiện, những này hài cốt cũng không phải là giống bình thường như thế là trắng bệch hoặc là phát vàng, mà là sẫm bạch phía trên, vừa có một tầng cực kì nhạt màu vàng, chỗ đứt cũng lóng lánh như kim loại sáng bóng.

"Cũng không biết đến cùng là vật gì, tạm thời đem những này đều thu lại chở về Điện quốc, nói không chừng có khả năng rèn đúc vũ khí."

Vô Nhai lần nữa ra lệnh một tiếng, rất nhanh, tất cả mọi người lại chuẩn bị thu thập lại này đầy đất hài cốt tới.

Hồn giật mình nhìn xem Vô Nhai.

Giờ phút này, hần rốt cục cảm thấy Vô Nhai người này —— không đơn giản!

...

Vu pháp huyền trận bên trong.

"Các ngươi chờ ta, ta biết nghiệm thể nào chứng nhận!"

Trầm Phi đột nhiên kêu dừng đám người, cũng mặc kệ cái khác người, bỗng nhiên hướng phía trước vọt tới chạy.

Thế nhưng là không có mấy hơi thở sau. . . Dịch Thiệu Thừa sau lưng, Trầm Phi thở hổn hển xuất hiện.

"Ngươi. . . Ngươi làm sao lại theo phía sau chúng ta xuất hiện?"

"Con mẹ nó chứ nào biết được." Trầm Phi mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Nguyên lai, Trầm Phi nhanh như chớp chạy ra, một mực hướng phía trước, kết quả sương mù cùng một chỗ, đi về phía trước thật lâu, cuối cùng thể mà đi vào phía sau của đám người.

Rõ ràng là hướng phía trước đi, kết quả lại đuổi tới người khác sau lưng.

Tự mình ôn lại một lần sau Trầm Phi không còn dám động, mà là đem ánh mắt nhìn về phía đứng tại cái kia bất động Thanh Hải Dục cùng Đặc Kiều, hiện tại rốt cục tin tưởng đây là cái gì ảo trận.

"Chẳng lẽ. . . Ta là gặp quỷ đã từng? ?"

Đặc Kiều cười không nói, Thanh Hải Dục càng là kiêu căng, nhìn ra được này Trầm Phi không dụng nam tường tâm không chết, hiện đang giải thích nhiều vô dụng, chỉ có thể chờ đợi hấn thực sự vô kế khả thi, sẽ chậm chậm phá trận tốt.

Trầm Phi trừng mắt, lại nhìn bên dưới Dịch Thiệu Thừa, vội vàng hét lên: "Cái gì không thấy Vương Thành, chúng ta. . . Chúng ta lại khác tìm ra đường, vòng qua đi là được rồi. . ."

Trầm Phi vừa đi vừa nói, Dịch Thiệu Thừa lại không ngăn lại!

Lần này Trầm Phi có thể nghiệm túc đối đãi, hướng phía trước vừa đi, dần dần lại bị sương mù dày bao trùm. Phảng phất lập tức trời đất quay cuồng, sương mù đem người bao trùm, liền nghe đến bên tai truyền đến Dịch Thiệu Thừa thanh âm.

"Thấm huynh. . . Thấm huynh. . ."

Thế nhưng là hấn lời còn chưa nói hết, "Phanh" giống như là đâm vào chuyện gì vật bên trên.

"Trầm Phi huynh đệ, ngươi lần này có thể hiểu rõ rồi?"

Dịch Thiệu Thừa cười hỏi.

Trầm Phi giật mình, chẳng biết lúc nào, chính mình lần nữa đi tới Dịch Thiệu Thừa sau lưng.

"Này nơi quái quỷ gì!" Trầm Phi lập tức gào to nói: "Chẳng lẽ, chúng ta trúng tà?"

"Thấm huynh ngươi đừng có gấp." Dịch Thiệu Thừa đề lại Trầm Phi, quay đầu xem Đặc Kiều cùng Thanh Hải Dục: "Có biện pháp nào không?"

Thanh Hải Dục lắc đầu, ra hiệu Đặc Kiều tới nói.

Đặc Kiều suy nghĩ một chút, thuộc như lòng bàn tay nói: "Vu pháp huyền trận bản ý, là lấy ảo thuật tới hình thành đối phương tai mắt mũi miệng lưỡi thân lục cảm giả tượng, từ đó giấu kín ở bản thân, kỳ thật cũng không cái gì lực sát thương, nhưng trận pháp một khi phát động, liền sẽ đem đối phương vây khốn. Chúng ta đã tại không thấy Vương Thành, như vậy, tự nhiên sẽ rơi vào Vu pháp trong cạm bẫy."

Trầm Phi cùng Dịch Thiệu Thừa nghe được nghẹn họng nhìn trần trời, nhưng ít ra là hiểu rõ, bọn hấn rơi vào đến một cái vô cùng huyền diệu trong trận pháp.

Ở chỗ này hơi không như ý, liền gặp phải đủ loại khó xử, thậm chí là mãnh liệt nguy hiểm. Người sáng lập sở dĩ sáng tạo loại trận pháp này, nó mục đích, chính là vì cản trở khả năng xông vào kẻ ngoại lai.

Thanh Hải Dục ung dung mở miệng: "Có lẽ, chủ nhân nơi này. . . Không cho phép chúng ta tới ở đây. Không bằng chúng ta trở về tốt."

"Bọn hấn không hi vọng chúng ta đến, chúng ta liền hết lần này tới lần khác tới." Trầm Phi vỗ đùi, đưa ánh mắt nhìn về phía Dịch Thiệu Thừa. "Tướng quân. . . Còn nhớ rõ trước đó Thanh Bì Cự Nhân sao, hấn nâng lên cái gì dịch vương, nhất định liền trốn ở chỗ này."

Dịch Thiệu Thừa nghĩ thầm cảm thấy có đạo lý, cái kia dịch vương có khả năng tùy tiện đánh giết Thanh Bì Cự Nhân, Vũ Hồn bảo tồn được nhất định

vô cùng hoàn chỉnh.

Mà không phải giống cái kia Thanh Bì Cự Nhân, bởi vì bị Chiến quý cự kiếm phong ấn quá lâu, liên thể bên trong Vũ Hồn đều rách mướp. Vừa mới chết đi, trần quý Vũ Hồn liền lập tức tan thành mây khói.

Nói cách khác, mọi người còn có cơ hội lấy được được hoàn chỉnh Vũ Hồn.

"Cầu phú quý trong nguy hiểm, xem ra chúng ta chuyển đi này không tệ."

Dịch Thiệu Thừa đối Thanh Hải Dục lắc đầu, cố chấp thái độ làm cho Thanh Hải Dục thật là có chút không vui.

"Cái kia Vũ Hồn thật liền trọng yếu như vậy."

"Há lại chỉ có từng đó trọng yếu!"

"Đã như vậy, ta liền sẽ giúp ngươi."

"Đa tạ."

Dịch Thiệu Thừa cùng Thanh Hải Dục hoàn toàn là dùng ánh mắt tới trao đổi, . Đạc Kiều thấy thế, trong lòng không hiểu có một chút kỳ quái phản ứng. Không biết có phải hay không là cái kia dùng "Chùa" cái chữ này để hình dung, nhưng ít ra đã có chút nặng nề.

Dịch Thiệu Thừa càng là cùng Thanh Hải Dục đi gần, năng loại cảm tình này chính là càng mãnh liệt.

"Rõ ràng, ta là hi vọng bọn họ cùng một chỗ."

Đạc Kiều trong lòng lập đi lập lại khuyên bảo chính mình. Nhưng, nàng lại phát hiện căn bản tim không thấy mong muốn đáp án.

"Tất tiếng xột xoạt tốt. . ."

Đúng vào lúc này, trong bụi cỏ vang lên thanh âm rất nhỏ.

"Ai? !" Dịch Thiệu Thừa mạnh mẽ uống, thân hình động, trong tay thương thép hướng phía trước nhảy lên.

Liền, một đầu trượng dài thật to rắn bị lấy ra bụi cỏ, ném xuống đất, vụn vụn to mọng thân thể.

"Rắn mà thôi. . . Không đúng! Đây là vật gì!" Trầm Phi cười cười, nhưng nhìn kỹ trên đất đồ vật lúc, chợt cảm thấy bất thường, nguyên lai con rắn này toàn thân đều là từ từng đoạn từng đoạn hòn đá tạo thành, toàn bộ đầu rắn dùng và thân thể bên trên lân phiến, đều là điêu khắc đi ra, nói cách khác, này căn bản cũng không phải là thật rắn.

Thế nhưng, con rắn này thật đang động.

Đám người bị này quái dị đồ vật hấp dẫn lấy, còn không có kịp phản ứng, này rắn một cái vươn mình đang bay lên, vọt bắn về phía Dịch Thiệu Thừa, toàn thân trên dưới tràn đầy không chết không thôi điên cuồng mùi vị.

Dịch Thiệu Thừa cảm giác được có chút tê cả da đầu, lúc này nhắc thương hung hăng co lại.

Ba!

Hòn đá vỡ nát, đầu này tảng đá rắn cũng tan thành đầy đất hòn đá.

Lúc này lại có một con chim ưng chim lớn bay nhào tới, tay mắt lạnh lệ Trầm Phi phi đao vung ra, tại chỗ bắn trúng, này chim lớn chợt biến thành một chỗ cục đá vụn.

Vậy mà cũng là tảng đá làm.

Nhưng càng hồngбет còn ở phía sau, một rắn một chim vỡ nát về sau, đủ loại cổ quái kỳ lạ tảng đá quái vật, theo bốn phương tám hướng bỗng nhiên xuất hiện, bắt đầu đối đám người tiến hành không chết không thôi công kích.

Mà lại, thực lực càng ngày càng mạnh, lại có hổ báo đàn sư tử, vô cùng ác độc.

Khiến cho đám người cảm thấy quý dị chính là, rõ ràng là tảng đá làm, nhưng thật giống như cả đám đều giống như có cảm xúc một dạng, điên cuồng vô cùng.

"Là trấn thú!" Đạc Kiều đem một con tảng đá báo đốt thành tro bụi về sau, vội vàng nói.

"Ồ đây tất nhiên là trong truyền thuyết không thấy Vương Thành. Điền quốc truyền miệng trong truyền thuyết, Hạc U nữ thần dùng bùn đất tạo nên nhân loại, dùng tảng đá tạo nên trùng cá chim muông, hắc khí tức cùng đất đai kết hợp thai nghén sinh ra mọi vật, này mới có cổ xưa Điền quốc. Nàng tiên

"Nguyên lai trần thú là tảng đá làm, có gì có thể sợ. Hừ, điều trùg tiểu kỹ."

Thanh Hải Dục tròn nhìn Trầm Phi liếc mắt, nghĩ thầm đợi chút nữa lại để cho hắn ăn chút đau khổ, bỗng nhiên đối Đặc Kiều nói: "Kiều nhi, nhanh tính toán. . ."

Đặc Kiều hiểu ra giống như nhẹ gập đầu, ánh mắt quét qua những này trần thủ xuất hiện phương hướng, cấp tốc bấm đốt ngón tay tính, rất nhanh, trên mặt nàng lộ ra nét mừng, liền nói với Thanh Hải Dục: "Sáu cái."

Dịch Thiệu Thừa cùng Trầm Phi lập tức nghi ngờ quay người hỏi: "Sáu cái gì?"

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyền Chi Thiên Duyệt Đông Phương* Convert được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Y bát

Vu pháp huyền Trân, ngược dòng lịch sử cực kỳ cổ xưa.

Loại này cổ xưa mạnh vật lớn, cũng không phải là bởi vì thất truyền mới không cần, mà là bởi vì thứ này mong muốn bố trí, nó nhất định phải có một ít kỳ dị bảo vật làm trận cước —— đại trận một khi bố trí thành công, liền phải dựa vào Vu pháp lực lượng vận chuyển, đây là cực kỳ tiêu hao vu lực, coi như ép khô một cái chanh bào loại này cử thế vô song Đại vu sư, cũng rất khó duy trì vận chuyển lại.

Dùng bảo vật lại đi.

Nhưng bảo vật tìm kiếm khó khăn cỡ nào, còn muốn phù hợp trận pháp thuộc tính bảo vật, quả thực là trên trăm năm cũng chưa chắc có thể đụng tới một hai kiện.

Nói tóm lại, mặc dù lớn trận tạo thành rất khó, nhưng phá giải lại đối lập đơn giản một chút. Lập tức mục đích chỉ có một cái, cái kia chính là tìm tới an trí bảo vật, duy trì đại trận vận hành trận cước, đem nhỏ, kể từ đó này huyền trận liền có thể rời ra, đám người cũng không cần quý đã tường trong này mù đi dạo.

Đặc Kiều theo như lời sáu cái, chỉ chính là trận cước số lượng.

Cũng liền nói, nơi đây hết thấy có sáu cái mạnh mẽ bảo vật.

Đặc Kiều hướng về phía đám người nói rõ lý do một phen về sau, thấy lại có mấy con trăn thủ chém giết tới, vội vàng đi ứng đối. Dịch Thiệu Thừa cũng không lo lắng, mà là lui về phía sau mấy bước, hướng về phía Thanh Hải Dục nói: "Hiện tại nên như thế nào?"

Bởi vì hai người gom góp rất gần, Thanh Hải Dục thậm chí có thể cảm giác được Dịch Thiệu Thừa nhiệt độ cơ thể, bỗng nhiên có chút giật mình, lần trước gần như vậy là vẫn là mười năm trước, cái kia để cho người ta ngưng ngừng hình ảnh. . . Trên mặt nàng chậm rãi nhiều một tia ửng đỏ.

"Người vẫn là lo lắng những này trần thú đi. . ."

Thanh Hải Dục thanh âm yếu ớt, tránh không đáp Dịch Thiệu Thừa vấn đề, nhưng gương mặt lại toát ra một vệt hào quang màu sắc, đang nói rõ nội tâm của nàng lo sợ bất an.

Để cho nàng như thế tâm thần không yên, cũng không phải là đối mặt liên tục không ngừng tuôn ra trần thú.

Mà là Dịch Thiều Thừa sáng rực ánh mắt.

"Thanh Hải Dục. . ." Tựa hồ cảm nhận được đối phương tận lực né tránh, Dịch Thiệu Thừa tiếng nói dừng lại, không dám nói nữa. Hắn rất rõ ràng lúc này nếu là lại nói nhiều một câu lời kéo làm quen, chắc chắn có thể đem vàng và mình khoảng cách kéo gần một chút.

Bây giờ bày ở giữa lẫn nhau, liền là một tầng giấy cửa sổ mà thôi.

Nhưng mà, hôm nay Dịch Thiệu Thừa bởi vì đã trải qua đi qua mười năm ma luyện, cũng không tiếp tục là năm đó mao đầu tiểu tử, năm tháng tựa như một lần áp chế cốt đao, mãi đi không chỉ là sục sôi, càng bằng thêm rất nhiều trách nhiệm.

Yên lặng!

Dịch Thiệu Thừa há mồm, phát hiện mình không lời nào để nói. Liền này nóng rực ánh mắt, cũng bắt đầu né tránh Thanh Hải Dục.

"Đây là ý gì?" Thanh Hải Dục ánh mắt mong chờ dần dần đông kết.

Nàng đợi người này, đã mười năm.

Thanh Hải Dục rất rõ ràng chính mình suy nghĩ, muốn đồ vật, cũng không chỉ là vì những này trần thú, vì cái gì Thần Nhân cổ mộ.

Nàng muốn nhất là Dịch Thiệu Thừa tâm, một khóa lệ thuộc về mình tâm, một khóa có thể ấm áp chính mình lạnh buốt Giới Vực trái tim.

"Người. . ." Thanh âm của nàng hơi hơi lắc một cái, lạnh nhạt nói: "Người —— Dịch Thiệu Thừa, những này trần thú, người sẽ không trông cậy vào khiến cho đồ nhi ta một người đối phó đi."

Bên kia Đạc Kiều đang ở ngăn cản trần thú quần thể tiến công, ngọn lửa màu tím cấp tốc làm sạch trước mắt mấy con to lớn phi bức, quay đầu lúc vừa lúc thấy cảnh này.

"Cha ta cùng sư tôn ở giữa, đến cùng xảy ra chuyện gì?" Đạc Kiều phân tâm nghĩ đến. Nàng liếc thấy hiểu rõ, hai người kia lại còn không thể cùng một chỗ, bầu không khí có chút xấu hổ, Đạc Kiều không biết mình nên vui vẻ, hay là nên là khó chịu.

Suy nghĩ một chút, Đạc Kiều liền lạnh nhạt nói: "Những này trần thú xuất hiện địa phương, liền là người có thể đi phương vị, lần theo phương vị đi thẳng xuống, liền có thể đến tới trận cục, chúng ta mau đi đi."

Dịch Thiệu Thừa nhìn về phía Đạc Kiều, hoàn toàn khôi phục suy nghĩ. Nhẹ gật đầu, cũng không tiếp tục xem Thanh Hải Dục, mà là cấp tốc lần theo một cái phương hướng giết tới.

Dọc theo con đường này, trường thương quét ngang cuồng bão, từng con trần thú thạch thú biến thành tro bụi. Dịch Thiệu Thừa trong lòng lại một mực tại mặc niệm: "Ta —— nếu có thể sống?"

"Nếu có thể sống, ta nhất định cưới người."

Vậy mà giống như là một hạt giống, mặc dù rơi xuống đất, nhưng không có mọc rễ này mầm, bởi vì Dịch Thiệu Thừa đến bây giờ còn không thể xác định, mình liệu có thể sống sót.

Loại này lo lắng theo cổ mộ tốc độ tiến lên càng ngày càng mãnh liệt, hấn sợ hãi xa như vậy tại ở ngoài ngàn dặm nguy nguy Đại Hán, cái kia thiết huyết cùng âm mưu đồng thời tồn tại Đại Hán triều, có hay không có thể ở đây nhiệm vụ về sau, còn có thể cho phép ở hấn. . . Cho nên, Dịch Thiệu Thừa không dám đáp ứng Thanh Hải Dục, ít nhất hiện tại không thể.

"Giống nàng như thế một cái cổ chấp nữ nhân, nếu ta chết, chắc chắn là tóc xanh hóa tóc trắng cả đời, thất ý thừa thốt trăm năm, rốt cuộc không cho phép người khác một tia nửa hào. Ta tuyệt đối không thể để cho nàng tiếp nhận." Loại này lạnh lạnh cùng cô tịch, tựa như là vô cùng mờ tối thờ dài một tiếng, không biết bao lâu mới có thể kết thúc, Dịch Thiệu Thừa ở quá khứ trong mười năm, trải nghiệm sâu vô cùng.

Không dám, suy nghĩ.

Không dám, đi hy vọng xa vời.

Hết thầy đơn giản là hai chữ, trách nhiệm!

Trách nhiệm nặng nề.

Cho nên, giờ phút này cổ nặng nề mà thất vọng tâm tình tiêu cực, hóa thành lực lượng vung vẩy ra ngoài, khiến cho từng con trần thú bị đánh vỡ hình thành khói xám, lại đem Dịch Thiệu Thừa bao bọc ở bên trong, khiến cho thân ảnh này nhìn qua như ẩn như hiện, tựa như trời nam đất bắc.

Trầm Phi cũng không rõ không khí thay đổi dần, chỉ cho là này Kiều Long không biết nổi điên làm gì, lần theo phương vị biến mất ở chỗ này, Đạc Kiều trước khi đi nhìn Thanh Hải Dục liếc mắt, sau đó cấp tốc quay đầu tiến nhập đại trận.

Cho đến còn lại Thanh Hải Dục một người lúc, nàng xem thấy Dịch Thiệu Thừa chỗ biến mất phương hướng, ánh mắt thất lạc, nước mắt cuộn cuộn mà xuống.

"Người này, lại là vì sao?" Đau đớn chua xót, như khoan tim.

. . .

Theo một đồng lớn một đồng lớn đồ vật thông qua kỵ binh áp giải, vận chuyển vào Ung Nguyên thành.

Không lâu, cầm lấy ngàn quỹ kiếm cùng màu trắng phát sáng tảng đá Thiệu Ly đứng tại trên vương vị liền cao hứng cười ha hả.

"Người tới nha!" Hắc nói ra: "Truyền lệnh xuống, cho Vô Nhai tướng quân tăng phái nhân thủ!"

"Điện hạ anh minh!" Liền, cả triều di vật văn hoá quý lạ, vạn chúng thần phục.

Chỉ là lúc này, Thiệu Ly nhưng lại chưa lại lộ ra nửa điểm vui mừng đến, bởi vì tại trước đây không lâu, áp giải kỵ binh lại đem cái kia Vô Nhai lời nói cẩn thận nói cùng hắc nghe.

Những bảo vật này, những đá này, thậm chí những này hải cốt, đều cũng không phải là hiến cho mình, mà là cho —— Đạc Kiêu.

Vô Nhai, cũng không phải là mình người.

Này cả sảnh đường Văn Võ, đến cùng lại có bao nhiêu người, lệ thuộc về mình, trung thành với chính mình? Đây là một cái thiên đại vấn đề.

Hắc thân nhiên nhìn đám người liếc mắt.

"Tan triều."

Bây giờ toàn bộ Điện quốc thế lực đã một lần nữa tẩy bài, Diễm Châu thế lực bị triệt để nhỏ. Bởi vì liên lụy nhân viên rất nhiều, một chút Diễm Châu phe phái đại thần, tham lam ngu muội, chen ép lương tài, thậm chí đã dẫn phát vô số oan án cũng không dùng quản thúc, đưa đến mọi người đối sợ hãi của nàng cực đại gia tăng.

Theo lý thuyết, tại bất luận cái gì thời đại, bất luận cái gì triều đình, đều sẽ có dạng này một số người tồn tại, bè lũ xu nịnh, không cách nào theo gốc đoạn tuyệt. Nhưng một đời Thiên Tử một buổi sáng thần, rất nhiều chuyện rất nhỏ, tại bây giờ này đặc thù thời khắc liền biểu hiện ra phi phạm tác dụng.

Bởi vì Đạc Kiêu đi ra ngoài chưa về, Thiệu Ly tạm thời thượng vị, nguyên bản những cái kia không có năng lực phụ thuộc toàn bộ bị giết chết, những cái kia bị chen ép lương tài cũng bị phản công, đủ loại oan án có thể giải tội, cái này khiến Thiệu Ly mặc dù còn không phải Điện vương, nhưng cũng đã nhất ngôn cửu đỉnh, danh tiếng danh vọng cực cao.

Lần này, hắc hưởng thụ cực kỳ, khiến cho lúc trước thu hoạch được A Thái lúc lại có thụ hoài nghi uất khí, rốt cục phun một cái lăm nhanh.

Nhưng này vẫn như cũ không thể làm hắc cao hứng.

Bởi vì lại có ai biết, chính mình làm hết thảy, vậy mà cũng chỉ là chính mình chân chính mẹ đẻ Diễm Châu, rơi xuống một bàn nhiều năm cò, hoặc là nói là làm một kiện nhiều năm áo cưới.

Hết thảy hết thảy, đều tại Diễm Châu nắm giữ bên trong, liền phảng phất chờ lấy một ngày này đến, chờ lấy hắc tiếp nhận này Điện quốc.

Thậm chí, liền là trước mắt nằm trong loại trạng thái này, kế thừa y bát của nàng.

Đi tại trong ngự hoa viên đi dạo, Thiệu Ly nhũn chặt lông mày.

"Xem ra, ta là muốn đi tìm người kia, là lúc này rồi. . ."

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điện Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Hắc quả

Tầm nửa ngày sau, Thiệu Ly đi tới một địa phương khác. Nơi đây đúng là Điện quốc Thánh giáo Hạc U dãy núi, Hạc U giáo cấm địa.

Thiếu Ly rốt cục an nại không được, đặt chân vùng cấm địa này.

Vừa một bước vào, một đạo măng đá lập tức theo chân trước duỗi ra, ngăn trở hần đường đi, cũng thiếu chút giết hần.

"Điền quốc cấm địa, người không có phận sự không thể xông loạn, tiến lên một bước, chết."

Thanh âm nhàn nhạt theo bốn phương tám hướng tuôn ra lọt vào trong tai, Thiếu Ly ngẩng đầu nhìn bốn phía thật lâu cũng không có phát hiện bóng người, vừa rồi điểm này đe dọa khiến cho hần vô cùng lo sợ, thế nhưng vẫn như cũ không cách nào ngăn cản hần bức thiết muốn biết sự kiện kia chân tướng tâm tình.

Hần cất cao giọng nói: "Ta không phải người không liên quan, ta là điền quốc vương tử Thiếu Ly, là các ngươi từng tự mình sắc phong Vận Mệnh Chi Tử."

"Bản tôn đương nhiên biết, nếu không, ngươi cảm thấy ngươi còn có cơ hội nói chuyện."

Cái kia thanh âm uy nghiêm hừ lạnh một tiếng, tựa hồ căn bản khinh thường cái này cái gọi là Điền vương vương tử, thân phận của Vận Mệnh Chi Tử.

"Ta có việc muốn nhờ! Thả ta thôi!" Thiếu Ly cắn răng một cái, cũng không lui lại, ngược lại tiến lên trước một bước quát.

Sau một hồi lâu, trên không truyền đến thờ dài một tiếng. Phảng phất, cũng liệu đến hôm nay sẽ có như thế một lần gặp gỡ.

Thiếu Ly sắc mặt vui vẻ, vội vàng hướng phía trước đi đến.

Vượt qua này gấp ghềnh long đông dãy núi, sau đó không lâu, Thiếu Ly rốt cục đi tới một chỗ hang núi.

Xuyên qua hang núi, hần đi tới ngoài sơn động vách núi, ở đây, một người mặc hắc bào người đưa lưng về phía hần ngồi, thân hình không nhúc nhích, phảng phất là một khối màu đen đá ngầm.

"Ta biết ngươi muốn hỏi điều gì, bản tôn dứt khoát đem tất cả mọi chuyện nói cho ngươi đi."

...

Thần Nhân cổ mộ bên trong, trán thủ vẫn không ngừng.

Nhưng những này căn bản ngăn cản không được đám người, lần theo trán thủ xuất hiện địa phương, Dịch Thiếu Thừa vừa bước một bước vào, chợt cảm thấy cảnh sắc trước mắt biến ảo, giống như tiến nhập một nơi khác.

Trước mắt không còn là lúc trước phế tích cung điện, mà là một đầu hướng phía trên núi đi bậc thang.

Bậc thang này hướng lên, một tầng lại một tầng, đưa mắt không nhìn thấy phần cuối. Bậc thang hai bên, đứng thẳng từng tôn uy nghiêm khổng lồ mãnh hổ. Những này mãnh hổ đều là tảng đá khắc thành, hoặc ngồi hoặc nằm, hình dáng khác nhau. Những này lão hổ con mắt, đều trải qua tinh tế rèn luyện, phản lấy ánh sáng, giống như đang nhìn chăm chú người, cực kỳ khéo léo, sinh động.

Lại giống như tùy thời đều có thể sống lại.

"Như vậy thợ khéo, sợ là ta Đại Hân đều không có, chẳng lẽ chủ nhân nơi này thật sự là thần hay sao?"

Hiện tại nhớ tới, Dịch Thiếu Thừa đều cảm thấy vừa rồi những tảng đá kia làm thành trán thủ có chút khó tin, thực sự không nghĩ ra, vì sao tảng đá cũng sẽ có sinh mệnh, hơn nữa còn có thể giống vật sống một dạng, có cái kia cổ công kích người đi sẵn ý thức.

Nếu như không phải thần, không phải tạo vật người, ai có thể nói rõ tất cả những thứ này?

"Trận cước hần là liền ở phía trên." Hần nhìn chung quanh, cũng chỉ có thể đối với mình đã nói như vậy.

Này bốn phía là vô tận lá vàng rừng cây, trời xanh tiếp theo mảnh vàng óng, bị đầu này không nhìn thấy cuối thêm đá đi ngang qua mà qua.

Dịch Thiếu Thừa một cái bước xa xông về bậc thang, hướng lên trên mặt chạy đi.

Nhưng mà đứng vào lúc này, khiến cho hần vội vàng không kịp chuẩn bị sự tình phát sinh, bậc thang hai bên thạch con mãnh hổ chớp mắt, buông lỏng, hướng hần đánh tới. Dịch Thiếu Thừa vội vàng vung lên trường thương công kích. Vốn cho rằng cũng có thể giống vừa rồi như vậy nhẹ nhõm, không nghĩ, lần này trán thủ thực sự lợi hại, giao thủ một cái, liền biết bao nhiêu cân lượng.

"Không tệ, đang dễ dàng tôi luyện bên dưới thương của ta nói, cũng cố bên dưới tu vi."

Dịch Thiếu Thừa trực tiếp dùng ra Giới Vực lực lượng, một đường quét dọn đi. Cũng không lâu lắm, hần liền đăng nhập này thêm đá phần cuối.

Một tòa đình, cùng trán thủ tại đình trước một đầu to lớn Thạch Hồ bên ngoài, nơi đây lại không vật gì khác.

Dịch Thiệu Thừa biết này Thạch Hổ cũng khẳng định là trần thú.

Nhưng hắn cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì đầu này thạch con cạp cùng vừa rồi thấy có rõ ràng khác biệt.

Nó thể tích to lớn, chừng trượng dài, toàn người khoác trắng đen lộng lẫy hoa văn, trên đầu mọc lên chỉ hình dạng xoắn ốc một sừng, cổng lên còn một cặp cánh.

"Phi Hổ!"

Giờ phút này hình dạng của nó, đúng là như mèo to nằm rạp trên mặt đất, nhắm mắt ngủ say.

Nhưng toàn thân tản ra một cỗ khí thế. . . Cỗ khí thế này hết sức đặc biệt, khiến cho Dịch Thiệu Thừa đều cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Đột nhiên, Phi Hổ mí mắt vừa nhấc, thân thể khom người bắn ra, hướng Dịch Thiệu Thừa đánh tới.

Hô!

Cường phong gào thét, hổ chưa đến, gió tới trước.

Dịch Thiệu Thừa vội vàng một cái né tránh, tránh thoát một kích này, chỉ là sau lưng bậc thang liền gặp nạn, đánh cho một thoáng, toàn bộ nát vụn. Giống như không có chút nào cho hắn cơ hội thở dốc, này Phi Hổ chân còn chưa rơi xuống đất, cánh sau lưng chợt vỗ, quay người liền hướng hắn lần nữa đánh tới.

Dịch Thiệu Thừa kinh ngạc phát hiện, Phi Hổ sáng ngời có thần con mắt nhìn mình chăm chăm, chú ý đến nhất cử nhất động của mình.

Dịch Thiệu Thừa trong lòng hơi động, vội vàng giả thoảng một thương.

Phi Hổ bay thẳng đến sau bay một khoảng cách, cùng hắn kéo ra một đoạn lớn khe hở, sau đó ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Dịch Thiệu Thừa.

Tựa như là đang đánh giá, đang tự hỏi.

Kinh sợ! Rung động! Chấn động!

Này rõ ràng là tảng đá làm lão hổ, không chỉ sẽ công kích, có cảm xúc, sẽ còn suy nghĩ, làm lựa chọn!

Cái này khiến Dịch Thiệu Thừa hoài nghi tảng này hình dạng hổ da đá dưới đáy, bọc lấy là một người!

Hắn đột nhiên, cấp tốc nâng lên thương công hướng về phía một sừng Phi Hổ, thương ở tại trên người hung hăng co lại.

Ầm!

Một hồi tia lửa bắn tung toé, này mới khiến Dịch Thiệu Thừa an lòng không ít, nguyên lai đây quả nhiên là tảng đá làm

Sau đó, hắn không tiếp tục làm nhiều ít suy tư, giờ lên thương trực tiếp xông tới, cùng này cự hổ dây dưa. Dịch Thiệu Thừa vốn định dùng Giới Vực lực lượng trực tiếp đem tiêu diệt, nhưng lại phát hiện, Giới Vực lực lượng đối này cự hổ không dùng được, còn có càng thêm giết mình sự tình ở phía sau. Con hổ này cái trần một sừng còn có thể bùng nổ sấm sét lực lượng!

"Người biết? Ta cũng đã biết, xem xem giữa chúng ta ai lợi hại hơn?"

Dịch Thiệu Thừa trực tiếp vận dụng Đại Thiên Lô Tồn chi thân, mà Phi Hổ nhảy lên dùng chao liệng thái độ chém giết tới. Đột nhiên va chạm, không có chút nào kỹ xảo có thể nói, Dịch Thiệu Thừa vận dụng nửa bước Giới Chủ thực lực, trong nháy mắt liền đem cắn giết, đánh cái vỡ nát. Dù sao cái này một sừng Phi Hổ, vẫn chỉ là Giới Chủ sơ kỳ thực lực.

Cùng người so sánh, cuối cùng hội rơi vào hạ phong.

Thu hồi trường thương, Dịch Thiệu Thừa trầm nghĩ: "Đáng tiếc, nếu có thể thu nó làm vật cưỡi, há không hội tiện sát người trong thiên hạ? Nhưng nơi đây không nên ở lâu. Ta muốn tìm tới trận pháp chi nhãn, phá ván này mới được!"

Này một sừng trắng Phi Hổ thực lực mạnh mẽ, nhưng vẫn như cũ không phải trận cước.

Căn cứ Thanh Hải Dục nói, trận cước một khi bị phá, chung quanh phong cảnh liền sẽ phát sinh biến hóa.

Nhưng hôm nay Bạch Hổ đã vỡ, chung quanh hết thảy như lúc ban đầu.

"Đúng rồi, đình, tự dừng thả cái đình ở chỗ này làm gì."

Dịch Thiệu Thừa tâm tư khẽ động, vội vàng đi vào đình quan sát một phen, nhưng này cũng không có khiến cho hắn có càng phát hơn hơn hiện, cho đến

Dịch Thiệu Thừa không có lưu ý đến, thân thể của hắn đã bất tri bất giác trưởng thành một chút.

Theo trận cước biến mất, huyền thuật lực lượng bị giải trừ, cũng lộ ra diện mạo như cũ, nguyên lai là từng tôn hình thù kỳ quái tượng đá. Theo chim muông, đến trùng cá, đến không quen biết quái vật đều có, tán loạn lấy trải rộng trên mặt đất. Chỉ nghe răng rắc răng rắc vài tiếng, những này tượng đá dòn dập nứt ra, tan thành đầy đất đá vụn.

"Thứ này quả nhiên là trận cước, rất tốt, chỉ là không biết ăn nhiều có thể hay không giống biển Khô Lâu màu trắng phát sáng tảng đá như thế khiến cho thân thể bạo liệt. . ." Dịch Thiệu Thừa lúc này đã biến thành cù hạt châu không chênh lệch nhiều, xoa bụng thật lâu, hắt lên đầu: "Mặc kệ, lại ăn, tìm tới Kiều nhi bọn hắn quan trọng."

Cuối cùng một khối, Dịch Thiệu Thừa một cái liền nuốt mất.

Phốc!

Thả cái rắm, thân thể lập tức phục hồi như cũ như lúc ban đầu.

Hắn lập tức thoát ra nơi đây, đi ra ngoài.

Chỉ là đi chưa được mấy bước, chợt thấy bụng không đúng, một hồi quặn đau truyền đến, lại càng ngày càng kịch liệt.

Thật giống như toàn bộ dạ dày bị một con bàn tay vô hình vặn xoắn một phát.

Dịch Thiệu Thừa đau đến lông mày run rẩy, sắc mặt tái nhợt, ôm bụng nửa quỳ trên mặt đất, thẳng đổ mồ hôi lạnh. Nhưng rất nhanh, cái kia cổ sức mạnh liền biến mất, ngược lại một cổ không nói được tê tê cảm giác, hướng chảy toàn thân máu thịt, toàn thân, khiến cho Dịch Thiệu Thừa sáng khoái hừ một tiếng.

Nhưng mà chảy xuôi ở trong người cổ này kỳ lạ lực lượng cũng không bỏ qua, nó lập tức trở nên vui vẻ, giống như tìm được cộng minh, tràn vào đến Dịch Thiệu Thừa kinh mạch bên trong, cùng Lôi Đình Nguyên Dương dung hợp được. Loại dung hợp này quá trình không hề giống đào hồ dán như vậy tương hòa vào nhau, mà là dùng nuốt chửng phương thức lẫn nhau dung hợp.

Tại đây quá trình dung hợp bên trong, Dịch Thiệu Thừa lực lượng không ngừng tại tăng cường, thực lực không ngừng tăng vọt.

Càng làm cho hắn vui mừng chính là, cái kia nguyên bản không cách nào tiêu hóa, chỉ có thể ở trong cơ thể chậm rãi tiêu hao màu trắng phát sáng tảng đá lực lượng, cũng tại lúc này bị điên cuồng bao phủ, dung nhập vào Nguyên Dương bên trong.

Sau đó, Dịch Thiệu Thừa lực lượng trong cơ thể bắt đầu điên cuồng bành trướng.

Tông Sư!

Vương giả!

Vương giả sơ kỳ, trung kỳ, đỉnh phong, một đường tăng vọt đến nửa bước Giới Chủ!

Rốt cục Giới Chủ!

Nhưng lực lượng này còn tại bùng nổ. . .

Giới Chủ sơ kỳ, Giới Chủ trung kỳ!

Lực lượng rốt cục có đình trệ cảm giác, cuối cùng một đoạn giống như là bị đồ vật gì đẩy nhúc nhích một chút, liền rơi vào Giới Chủ trung kỳ cùng hậu kỳ ở giữa.

"Không nghĩ tới a, không nghĩ tới, này lực đại trận nhân quả nhiên đều là bảo vật, liền xem như một viên thuốc, ít nhất cũng đã giảm bớt đi nhiều năm tinh tu."

Từng tia từng tia đỏ tươi Lôi Đình theo Dịch Thiệu Thừa trong kinh mạch chui ra, quán quanh lấy Dịch Thiệu Thừa. Dịch Thiệu Thừa phát giác thân thể của mình giống như nhiều nhất tầng vô hình hấp lực, cổ lực hút này chính là tới từ đã hóa thành màu đỏ như máu sấm sét lực lượng. Hắn tiện tay hướng bên cạnh vung lên, màu đỏ sấm sét lực lượng liền biến thành một đạo đỏ tươi Lôi Xà bắn ra.

Ầm!

Tảng đá bị tạc thành một cái lỗ thủng.

Dịch Thiệu Thừa sắc mặt mừng như điên.

Hắn rõ ràng thấy, đạo này Nguyên Dương công kích tại bùng nổ thời điểm, bởi vì đỏ tươi Lôi Đình hút trong , chung quanh đồ vật cũng bị cuốn tới, xoáy chuyển thành một đạo xoắn ốc nổ ra.

Tầng đá kia bên trên xoắn ốc hoa văn động, chính là chứng minh tốt nhất.

Mạnh mẽ như thế hút năng lực, năng lực xuyên thủng, cái này khiến hắn trực tiếp nhất Lôi Đình Nguyên Dương uy lực công kích tăng gấp bội!

Lúc này Dịch Thiệu Thừa không chỉ tu vi đường thăng tăng lên, liền ngay cả Nguyên Dương tính chất cũng lần nữa mạnh lên, mặc dù đơn độc đụng tới trạng thái toàn thịnh Diễm Châu, cũng có lòng tin chống lại.

"Diễm Châu!" Dịch Thiệu Thừa mãnh liệt nắm chặt nắm đấm, nhìn về phía phương xa.

...

Theo cái thứ nhất trận cước nhỏ, toàn bộ Vương Thành khôi phục hoang sục nguyên trạng.

Ngay sau đó, cái thứ hai, cái thứ ba trận cước bị nhỏ, toàn bộ Vương Thành đáng vẻ đã khôi phục hơn phân nửa, các nơi tầng đá lớn cung điện, phòng ốc, pho tượng, vườn hoa cũng từng cái hiện lộ ra.

Chờ Dịch Thiệu Thừa cùng mọi người tụ họp thời điểm, hắn cũng kinh ngạc phát hiện, những người còn lại đều có kỳ ngộ,

Đầu tiên là Đặc Kiều, nguyên lai nàng thao túng Hỗn Hòa màu sắc hội theo lấy thực lực tăng lên mà thay đổi, nhưng bây giờ lại biến thành như mặt trời hoàng kim vẻ. Một khi dùng ra, này vô số hỏa diễm liền sẽ hóa vì một con Tam Túc Kim Ô, cái kia nóng rực vô cùng nhiệt độ, bất kỳ người nào thoáng khe dựa gần, liền sẽ da cháy thịt nát.

Dịch Thiệu Thừa vừa tới lúc Đặc Kiều cũng vừa lúc nhỏ trận cước chạy đến, đối mặt với chiếu sáng Đặc Kiều xinh đẹp khuôn mặt hùng hực ánh lửa, hắn chỉ cảm thấy phía sau phảng phất nổi lên hùng hực liệt hỏa.

Đào mắt xem xét, liền nhìn thấy Đặc Kiều những nơi đi qua, hết thảy cỏ cây trúc thạch, dồn dập biến thành tro tàn dung nham, cái kia hùng hực nhiệt độ, khiến cho Đặc Kiều chỗ đi qua hết thảy lộ diện, tại thoáng để nguội về sau đều triệt để hòa tan, sứ hóa, loại uy lực này làm cho người ta tắc lưỡi.

Cái thứ hai tới là Trầm Phi, Trầm Phi chỉ lộ một tay, liền khiến cho Dịch Thiệu Thừa mở rộng tầm mắt.

Chỉ thấy Trầm Phi là bay trên trời mà tới, túc hạ giẫm lên là chính hắn nho nhỏ màu xanh biếc Liễu Diệp đao, cũng không biết là được dạng gì kỳ ngộ, vậy mà có thể làm cho Trầm Phi như vậy cao minh.

Ngay tại ba người gặp nhau, cảm thán thời điểm, phía trước lại một khối phong cảnh phát sinh vận vẹo.

Đây vốn là một mảnh xanh ngắt địa phương, rất nhanh biến thành cùng này đòi phê phong cảnh bộ dáng.

Chúng người biết, đây chính là trận cước biến mất tình hình, xem ra là Thanh Hải Dục đã thành công nhỏ trận cước.

Quả nhiên, hết thảy phong cảnh biến mất về sau, Thanh Hải Dục liền từ một cái thần đàn dạng địa phương đi tới.

Giờ này khắc này nàng tựa như một vị băng tuyết nữ chiến thần, trong tay vác lên một cái băng tuyết làm trường kiếm, khoác trên người lấy một thân thủy tinh chiến giáp, khí khái hào hùng bùng bùng phấn chấn, uy phong凛凛. Mà cái kia Vu pháp lực lượng, chỉ thành tô điểm Thanh Hải Dục trang trí, tăng lên một điểm phiêu dật cảm giác —— nguyên lai Thanh Hải Dục được võ học truyền thừa, tinh tiến một đoạn dài, cổ này tinh khí thần cùng trước đây Diễm Châu muốn so, hoàn toàn là hướng đi một cái khác cực đoạn.

"Đóng băng hệ võ học!"

Đám người chỉ cảm thấy một hồi hơi lạnh đánh tới, một ngọn gió tuyết cuốn thành người trong suốt ánh liền đến trước mặt.

Đạo này phong tuyết hình người từ cần chuyển thực, chậm rãi biến thành Thanh Hải Dục bộ dáng, cùng chân nhân giống như đúc, mà lại nhìn cái kia xa xa Thanh Hải Dục, thân hình thì từ thực chuyển hư. . .

"Di hình hoán ảnh, trời ạ!" Trầm Phi kinh ngạc vô cùng, lập tức nhận ra năng lực này, trong mắt hâm mộ vô cùng.

Hắn mặc dù không thể khẳng định đây có phải hay không là di hình hoán ảnh, nhưng lại nghe người ta nói qua, thân pháp bên trong cao nhất chính là này di hình hoán ảnh, có thể nói chỉ cần có loại thân pháp này, chính là đụng tới lợi hại hơn nữa cũng có thể bảo toàn tự thân.

Dịch Thiệu Thừa cười cười, vỗ xuống vị lão huynh này bả vai.

"Chúng ta đã đến đủ, như vậy hắn là nhanh chóng phá mất tiếp xuống hai cái trận cước mới là." Đặc Kiều lạnh nhạt nói.

Trước mắt mặc dù không có lại xuất hiện cái kia cổ quái trấn thú, cũng là chỉ riêng quan sát cảnh sắc trước mắt liền có thể biết rõ, còn có chỗ nào bị Vu pháp huyễn trận bao phủ.

Đó chính là đằng trước to lớn khối địa phương.

Dịch Thiệu Thừa chỗ trên mặt đất chung quanh, đều là cỏ dại đá tảng hoang sục phong cảnh, duy chỉ có nơi đó to lớn khối, đều là một tòa cùng chung

Kèm theo trận này chân biến mất, nơi đây chỗ triển lộ đồ vật làm cho tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn, trong lúc nhất thời ánh mắt vì đó hấp dẫn, để tay xuống đầu sự tỉnh.

"Vì sao còn có vật như vậy!"

Cả tòa Vương Thành trung ương nhất chỗ, một tòa đài cao theo dưới nền đất trời lên, trên đài đứng đầy mười hai vị to lớn Kim Nhân, vừa vận vẫy quanh đài cao một vòng.

Những này Kim Nhân quần áo và trang sức rất giống là Điền quốc cổ đại mặc chiến giáp, lại mỗi một vị Kim Nhân vẻ mặt hướng ra ngoài, trong tay cầm nhiều loại binh khí, vẻ mặt tươi sáng, sáng ngời có thần.

Xem hình dạng của bọn nó, tựa hồ là đang thủ hộ lấy cái gì.

Ánh mắt mọi người vượt qua những này Kim Nhân, rơi vào Kim Nhân sau lưng màu xám to lớn trên trụ đá.

Mơ hồ có khả năng nhìn thấy phía trên khắc lấy ba cái cổ thể chữ lớn.

"Địch Vương mộ!"

Đặc Kiêu, Thanh Hải Dục, Diễm Châu ba người trăm miệng một lời, loại này cổ xưa Điền quốc chữ viết chỉ có ba người các nàng nhận biết.

Địch Vương mộ, đó chính là Thần Nhân mộ điểm cuối cùng, cũng là Vũ Hồn sau cùng chỗ trên mặt đất, tất cả mọi người mục đích tới nơi này không cũng chỉ có một sao? Cái kia chính là Vũ Hồn! Một đường long đông tới, mục đích rốt cục xuất hiện ở trước mắt, tất cả mọi người mừng rỡ như điên. Liền Dịch Thiệu Thừa cũng lộ ra khó mà che giấu xúc động về mặt, đem truy sát Diễm Châu một chuyện triệt để quên sạch sành sanh.

Thế nhưng, chờ hết thấy người đi tới này mười hai vị Kim Nhân trước mặt lúc, liền bị này Kim Nhân khí thế chấn nhiếp, nhất thời không dám hướng về phía trước.

Này mười hai vị Kim Nhân, mỗi một vị trên người chỗ phát ra lực lượng, đều lập tức để cho người ta nghĩ ra đến bên ngoài cái kia bị đóng ở trên vách núi Thanh Bi Cự Nhân.

Nửa bước Thần nhân!

"Chẳng lẽ những này cũng là Trần thú?" Trầm Phi kinh ngạc nói.

"Chỉ sợ là. . ." Thanh Hải Dục sắc mặt không dễ nhìn, dừng một chút nói tiếp: "Đừng là thủ mộ Trần thú!"

Diễm Châu kinh thường hừ lạnh một tiếng, nhưng lúc trước cái kia Thanh Bi Cự Nhân mang cho đám người bóng mờ, phảng phất ngay tại vừa rồi, bây giờ nghĩ lên trong lòng vẫn là một mảnh hoảng hốt.

Giới Chủ cảnh tại nửa bước Thần nhân trước mặt, nói ép liền ép.

Diễm Châu có thể lấy một địch nhiều, đem đám người đánh cho hoa rơi nước chảy. Nhưng ở nửa bước Thần nhân trước mặt, cũng bắt quá là một bàn tay run rẩy tới liền bị ép dưới thân thể không thể lật bàn sự tình.

"Trần thú?"

Nếu thật là Trần thú, vậy chúng ta có thể đánh thắng sao —— vấn đề này lập tức xuất hiện tại tất cả mọi người trong đầu!

Này mười hai vị Kim Thân Trần thú hình thể to lớn, mỗi một vị đều cũng không phải là giống bình thường pho tượng như vậy, chăm chú là có một cái ngoại hình, mà là bọn chúng ngũ quan, đường nét, lông tóc, đều cực kỳ đẹp để tinh tế tỉ mỉ, thậm chí là phiêu dật!

"Nghe đồn năm đó, có đế vương đoạt lại thiên hạ binh khí, rèn đúc mười hai tôn đồng nhân, về sau chẳng biết tại sao, này mười hai vị tác dụng không rõ đồng nhân liền biến mất, chẳng lẽ liền là những này?" Diễm Châu bỗng nhiên thì thào nói ra, sau đó khí thế run lên, "Ta như là vua, chắc chắn giục ngựa tập kích bất ngờ triều Hán, để cho các ngươi những người Hán này băng vào ta Điền quốc vì tôn!"

"Khẩu khí thật lớn!" Trầm Phi trợn nhìn khí thế kia hiên ngang Diễm Châu liếc mắt.

Nhưng nàng lời kia vừa thốt ra, tất cả mọi người chợt cũng nhớ tới cái kia truyền thuyết xa xưa.

Chỉ là liên quan tới cái kia mơ hồ đến cực điểm truyền thuyết, đám người cũng chỉ là nguyên lãnh biết thôi.

Cái kia đế vương trong cả đời, truyền thuyết rất nhiều, ngoại trừ rèn đúc mười hai vị đồng nhân bên ngoài, còn tìm tìm trường sinh bất lão đan.

Mà lịch thay mặt hoàng đế, nghe nói cái này truyền thuyết đều đi tìm Trường Sinh Đan, để cầu vĩnh sinh.

Thế nhưng là, nhìn chung này đại địa mấy từ ngàn năm nay, có không ai từng thực sự được gặp trường sinh người?

"Không. . . Không. . . Có lẽ thật sự có Trường Sinh Đan, cũng có trường sinh người —— Thần Nhân mộ!" Thanh Hải Dực bỗng nhiên giống như là hiểu rõ cái gì, con mắt tròn to nhìn về phía trước mặt cột đá, hướng phía trước từng bước đi đến. Mà tại nàng trong hai con người, đang nhanh chóng lóe ra từng đạo vàng sáng đồng thời, tức hạ phiến đá đang ở từng khối dùng một loại nào đó quy tắc một lần nữa tổ hợp.

Đặc Kiều lập tức hiểu được, Thanh Hải Dực đang ở phá giải trên con đường này lưu lại một chút trận pháp, vội vàng nói: "Con đường này mọi người không thể tùy tiện đi, chỉ có căn cứ sư phó bộ pháp mới được, khắp nơi là bẫy rập."

Trận, có thể lớn có thể nhỏ, có thể mạnh có thể yếu.

gạch bên trên hoa văn, cũng không phải là vền vẹn dùng để chờ sức, càng là vô số tiểu trận tổng thể.

Nhưng Thanh Hải Dực làm toàn bộ Điện quốc cường đại nhất Vu sư một trong, phá giải tốc độ cũng cực kỳ nhanh chóng. Đám người chú ý tới, mãi đến Thanh Hải Dực đi vào cái kia vàng sáng bốn phía cột đá tiền trạm ở, sau lưng hết thấy gạch bên trên hoa văn mới biến mất hầu như không còn.

Nói cách khác, Thanh Hải Dực đi lại ở giữa, hơi hợt hóa giải rất nhiều mối nguy.

Thanh Hải Dực trước mặt, căn này thô to trên trụ đá, phù điêu lấy vô số binh mã.

Những binh mã này hình vẽ một bức tiếp lấy một bức, ăn khớp, đám người lập tức liền thấy rõ, đây là một cái chuyện xưa. Chuyện xưa nói là mạnh mẽ để vương phái ra đại quân muốn tới tiêu diệt Dịch Vương quê quán, tuổi trẻ chủ nhân mang theo vô số dũng sĩ anh dũng giết địch, nhưng như cũ trở mặt nhìn cổ hương bị cướp sạch.

Hết thấy cho một môi lửa, rơi vào biển lửa.

Chuyện xưa đến đây cũng không có kết thúc, mộ chủ nhân cùng còn sót lại xuống bộ đội vẫn như cũ bị đại quân đuổi giết.

Cái kia đại quân phía sau để vương tựa hồ mong muốn là tìm tìm đồ vật gì, thứ này ngay tại mộ trên người chủ nhân. Mộ chủ nhân một bên giết một bên trốn, đồng thời mượn dùng trí tuệ mưu lược, tiêu giảm lấy đối phương binh mã. Hẳn chỗ trốn phương hướng cũng không phải là chẳng có mục đích, mà là lần theo trên người một phân địa đồ, bản đồ này có lẽ liền là cái kia để vương chỗ nghĩ muốn có được đồ vật.

"Nguyên lai, biển Khô Lâu những hài cốt này, đều là bởi vì trận này ác chiến hình thành. . ."

Đến cuối cùng, mộ chủ nhân rốt cục theo lấy địa đồ chỉ thị, vượt qua sông, xuyên qua hang núi, vượt qua đường hành lang về sau, đi tới một mảnh mỹ lệ ngạc nhiên tú địa phương, đặt được cùng loại, này là một thanh che kín vô số Khô Lâu tam giác hoàng kim kiếm.

Nhưng cùng lúc đó, địch quân Đại tướng cũng đuổi đi theo, một trận ác chiến như vậy bùng nổ.

Sau cùng, trọng thương mộ chủ nhân thúc giục thanh kiếm kia, hiến tế hết thấy hi sinh dũng sĩ Nguyên Dương, phong ấn tên này Đại tướng.

Trở nên lẻ loi một mình mộ chủ nhân tiếp tục tiến lên, đi tới một mảnh khiến cho hấn khiếp sợ cung điện. . .

Này, liền là trong đồn đài không thấy Vương Thành.

Nhưng hết thấy chuyện xưa liền ngừng ở đây. . .

Nhìn đến đây, mọi người đều biết chuyện xảy ra đến cùng là chuyện gì xảy ra, cũng hiểu rõ này trong chuyện xưa mộ chủ người thân phận —— Dịch Vương!

Dịch Vương, Vũ Hồn người sở hữu, liền chìm ngủ ở nơi này.

Cửa vào này, liền rơi vào chuyện xưa bị xóa đi địa phương, cái địa phương này bị khắc thành một cái to lớn khung cửa, trong khung cửa mặt tuyên khắc đầy đủ loại cổ xưa chữ viết, chữ viết trung ương là bàn tay hình khoảng trống rãnh.

Chỉ cần đi vào, Vũ Hồn liền dễ như trở bàn tay!

Thanh Hải Dực tay mát lạnh lẽ, ra tay liền Chop tới này khoảng trống rãnh.

Có thể đột nhiên, phía sau một hồi liệt hỏa đốt đến, Thanh Hải Dực vội vàng trở lại phát tay, vung ra đạo tường băng.

Ầm!

Tường băng cùng liệt hỏa chạm vào nhau, liền vỡ nát.

Ngay tại Diễm Châu cùng Thanh Hải Dực giao thủ ngắn ngủi thời gian, bóng người màu đỏ đã vượt qua Thanh Hải Dực, bàn tay ấn về phía khoảng trống rãnh.

Nhưng. . .

Oanh!

Trong lúc đó, một thanh màu vàng cự kiếm đánh xuống, khí kinh chấn động đến Thanh Hải Dục cùng Diễm Châu bay lui ra ngoài.

Kịp phản ứng Dịch Thiều Thừa đoán người vợ vàng hồi trở lại xem, chỉ thấy trước kia mặt hướng bên ngoài mười hai vị Kim Nhân chẳng biết lúc nào xoay chuyển thân, từng cái con mắt gắt gao nhìn chằm chằm bọn hắn.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Mười hai Kim Thân Thần nhân

Ba tôn Kim Nhân vây quanh Diễm Châu, giờ lên binh khí chém xuống dưới.

Ai đều sẽ không nghĩ tới, những này đọng lại lạnh buốt Kim Nhân lại hội bỗng nhiên làm loạn, mà lại thực lực dị thường bằng bạc hùng hồn!

Diễm Châu kêu tra một tiếng, thân hình chớp động, phảng phất biến thành một đạo hồng sắc tơ lụa từ những thứ này Kim Nhân bên trong xuyên ra ngoài.

Nhưng ngay tại nàng bay ra một khắc này, Kim Nhân ra tay như thiểm điện, đột nhiên một thoáng bắt lấy Diễm Châu chân, đem tầng tầng hát lên.

Àm!

Diễm Châu liền giống bị tên bắn ra mũi tên, cả người thật sâu khảm xuống mặt đất.

Mặt khác Kim Nhân tiếp tục hướng Diễm Châu chém tới.

"Kiều nhi cần thân!" Lúc này Dịch Thiệu Thừa hét lớn một tiếng, lách mình tiến lên.

Nguyên lai lúc này, đột nhiên có một vị Kim Nhân chớp tới Đặc Kiều.

Nhìn thấy Diễm Châu đều bị như thế làm loạn, Dịch Thiếu Thừa biết rõ những này Kim Nhân không thể coi thường, dùng Đặc Kiều có thể chịu không cách nào cùng những này nửa bước Thần nhân đối kháng.

"Cẩn thận!" Thanh Hải Dục quát to một tiếng ngăn lại Dịch Thiệu Thừa.

Dịch Thiệu Thừa chợt thấy phía sau không đúng, đảo mắt xem xét, lúc này mới phát hiện cũng có ba tôn Kim Nhân hướng hần đập tới.

"Đi ra!"

Dịch Thiệu Thừa trong lúc nhất thời làm xuất hồn thân lực lượng vung vẩy thương thép, hướng phía trước dâng đi.

Ba tôn Kim Nhân lập tức hai tay khoanh, làm đón đỡ trang thái.

Thương thép thoát qua rơi vào kim trên thân người.

Àm!

Một tiếng này như hồng chung đại lữ, tao nên một vòng to to lớn khí kinh, thanh âm này cũng làm cho người ta trong óc nhoáng lên, vẻ mặt hốt hoảng.

Nhưng kinh người hơn chính là, Dịch Thiệu Thừa kêu lên một tiếng đau đớn, lại bị kinh khí của mình chấn động phải bay ra ngoài.

Này làm người sao mà run sợ!

Trong lúc nhất thời, tràng diện hỗn loạn, Thanh Hải Dực nghĩ muốn đi giúp trợ Đạc Kiều cùng Dịch Thiếu Thừa, nhưng nàng khẽ động, lập tức bị bốn tôn Kim Nhân vây lại, lập tức xem xét, tâm lập tức chìm đến đáy cốc.

Trầm Phi phát ra phi đao, muốn đi giúp Dịch Thiếu Thừa.

Chỉ là phi đao khẽ động, hần lập tức liền bị một vị Kim Nhân cuốn lấy.

Kim Nhân to bằng cái thót nắm đầm hương hần nện xuống.

Bây giờ tu vi của hần dù sao cũng là Giới Chủ đỉnh phong, mặc dù trong lúc nhất thời đánh không lại này Kim Nhân, cần một thoáng cũng hoàn toàn không có vấn đề.

Khí tức nhất định, quanh thân phi đao giống như khổng tước xòe đuôi bay ra, hóa thành một đao vòng xoáy đại thuẫn cản ở phía trước.

Ầm!

Kim Nhân nắm đầm chớp mắt sụp đổ đại thuẫn, đập vào Trầm Phi ngực, Trầm Phi tại chỗ ỏi máu bay ra ngoài.

Hần vừa xuống đất, kim trong tay của người to lớn trường mâu liền đâm về ánh mắt của hần.

Giờ khắc này, Trầm Phi chỉ cảm thấy trên người bị một cỗ cường đại vô cùng khí thế áp bách định trụ, không cách nào động đậy, chỉ có thể tro mắt nhìn xem này trường mâu đâm tới.

Ngay tại lúc trường mâu đến hần ánh mắt một sát na, hần chợt nhìn thấy Kim Nhân con mắt.

Chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, chung quanh hết thấy cảnh vật biến mất, chính mình đi tới một mảnh bốn phía đen kịt địa phương.

Tại đây vô biên vô tận đen kịt chỗ, phía trước sáng lên một cái điểm sáng màu vàng óng, Trầm Phi vội vàng đuổi tới. Cái kia điểm sáng càng lúc càng lớn, rất nhanh, Trầm Phi liền thấy rõ hần diện mạo, đúng là lúc trước công hướng về phía hần cái kia một vị Kim Nhân!

Kim Nhân giờ phút này trở nên hình thể to lớn, nhưng tốc độ không giảm, thấy hần liền điên cuồng đánh tới.

Trầm Phi đối mặt thân thể như là một ngọn núi lớn kẻ địch, một thoáng không có tính tình, trong óc chỉ là một cái sức lực nghĩ đến trước làm sao tránh, sau đó thay đường ra rồi đi nơi đây.

Hần đương nhiên không biết là, hần lúc này chỉ là linh hồn bị cường thế lôi ra, tùm vào hư không, cùng Kim Nhân tiến hành thiên nhân giao chiến!

Tại bên ngoài, hần nằm trên mặt đất, con mắt tròn to, sắc mặt hoảng sợ nhìn xem phía trên, một thanh màu vàng trường mâu cách ánh mắt của hần chỉ có nửa tấc, vác lên trường mâu Kim Nhân bộ mặt thật lạnh lùng mà nhìn xem hần.

Giống như thời gian đình chỉ. Nhưng có lẽ là bởi vì linh hồn bị tùm vào hư không nguyên nhân, Trầm Phi mặc dù duy trì bộ mặt biểu lộ, có thể chinh cá nhân trên người cỗ này sinh khí giống như biến mất, trở nên như pho tượng.

Càng cô quái là, liền ngay cả Kim Nhân cũng là như thế, mặc dù cùng lúc trước không biến hóa, nhưng trên người cái kia cỗ chảy xuôi theo khí thế. . .

Không thấy.

Mà giờ khắc này, vô luận là Diễm Châu cũng tốt, Thanh Hải Dực cũng được, còn có Đạc Kiều, Dịch Thiếu Thừa, từng cái cũng dòn dập như thế. Mất thấy liền bị Kim Nhân giết chết nháy mắt, linh hồn lại rơi vào đến một cái không gian khác.

Trầm Phi gặp phải vấn đề, tất cả mọi người gặp, chỉ là càng thêm hiểm trở thôi.

Tại bóng tối này khôn cùng, chỉ có Kim Nhân cùng mỗi người giao chiến hư không bên trong, tất cả mọi người rất cảm thấy áp lực.

...

"Nơi này là nơi nào? Vì cái gì ta lại ở chỗ này?"

Đạc Kiều một bên tránh né lấy Kim Nhân công kích, một bên cấp bách suy tư.

Nàng cũng không phải là võ tu.

Mặc dù chính mình cũng sẽ một chiêu nửa thức Như Long Thương Quyết, hiểu thấu đạo Lôi Điện Tâm Pháp bên trong áo nghĩa, thế nhưng nàng lớn nhất thiên phú vẫn là Vu pháp.

"Phanh phanh phanh" !

Nửa bước Thần nhân Kim Nhân, đã kích mãnh liệt mỗi một chiêu đều dẫn tới hư không chấn động.

Đặc Kiều trái hoàng bên phải nhanh chóng, cho mình vung ra mấy cái tăng cường Vu pháp, lại chỉ thủ không công. Giờ phút này, tăng thêm năng vốn là siêu nhiên người bình thường bình tĩnh tâm tính, phân tích ra bây giờ tình cảnh.

"Ồ đây hẳn là không biết tên hư không bên trong, hư không bên trong người sống không cách nào sinh tồn, ta bây giờ trạng thái nên là linh hồn." Sau đó Đặc Kiều nghĩ lại khẽ động "Nếu như này Kim Nhân thật muốn giết chết ta, vậy tại sao lớn như vậy phí sức trở? Còn có, theo tiến vào này không thấy Vương Thành bắt đầu, bên trong hết thấy không có sinh mệnh đồ vật đều được trao cho sinh mệnh, như trong truyền thuyết Hạc U nữ thần tạo vật, có thể này giống lại không giống. Còn nữa, này Kim Nhân ngoại trừ có nửa bước Thần nhân kinh khủng tu vi, trên người còn có một cỗ lực lượng đặc biệt."

Đặc Kiều trong lòng trong lúc nhất thời lóe lên thiên ti vạn lý, vô số suy nghĩ nườm nượp mà tới.

...

Cùng lúc đó, sự phụ của nàng Thanh Hải Dực cũng cùng nàng tình cảnh.

Tại bóng tối vô tận trong hư không, Thanh Hải Dực tại đôi mắt này biến lớn vô số lần Kim Nhân công kích về sau, cũng bắt đầu lâm vào suy nghĩ.

"Ta Vu pháp võ đạo đồng tu, bây giờ Vu pháp đã đến chanh bào đỉnh phong, bình cảnh này đã tồn tại nhiều năm đều khó mà đột phá, luôn cảm thấy thiếu thiếu chút cái gì, có thể đây tuyệt đối không phải thiếu Vũ Hồn. Võ đạo một đường, ta bây giờ cũng đạt tới Giới Chủ đỉnh phong, cùng Thần nhân nhìn như chỉ có cách xa một bước, lại cách xa nhau rất xa, bây giờ mới biết được người giới chủ này cùng Thần nhân ở giữa còn có nửa bước Thần nhân."

Thanh Hải Dực cảm giác được, chính mình tựa hồ tìm tòi đến cái gì, lại giống như không có cái gì.

...

Thanh Hải Dực dù sao không là thuần túy võ tu, nàng tìm tòi không đến điểm này hiểu ra, Diễm Châu cùng Dịch Thiếu Thừa lại đồng thời nghĩ đến.

"Là một cỗ khí thế, không đúng, là một loại suy nghĩ trong lòng cùng trên người khí thế dung hợp!"

Dịch Thiếu Thừa trong lòng cũng không cái gì liên quan tới Vu pháp tạp niệm, Diễm Châu trưởng công chúa cũng hoàn toàn tương tự. Tại riêng phần mình thế giới bên trong, bọn hắn chung nhau nghĩ đến một cái từ!

"Là. . . Chiến ý!" Giờ khắc này, Diễm Châu cùng Dịch Thiếu Thừa nghĩ đến cùng một chỗ.

Là chiến ý!

Là phi phạm chiến ý, khiến cho những này nửa bước Thần nhân Kim Nhân pho tượng, tựa như được trao cho sinh mệnh.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiều Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chiến Vô Song

Trong nháy mắt, theo bước vào biển Khô Lâu cho đến bây giờ, những tảng đá kia Trần thủ công kích người hình ảnh, cái kia một sừng Phi Hổ, thậm chí những này sinh động như thật Kim Nhân, hết thấy hết thấy hóa thành vô số mảnh vỡ, thoáng hiện tại Diễm Châu cùng Dịch Thiếu Thừa trong óc.

"Chiến ý!"

Liền là chiến ý!

Giờ khắc này, hai người trong óc rộng mở trong sáng, trước mắt bỗng nhiên mở ra một cánh cửa, cánh cửa này phía sau là tinh thần đại hải, vô hạn rộng lớn, nhiều năm tại võ đạo bên trong khốn đốn, mãnh liệt mở ra, lực lượng cùng linh ngộ như như hồng thủy bùng nổ.

Chiến ý, chiến ý là cái gì, là cái kia cổ từ niệm lên, từ can đảm, tùy tâm phát lực vô hình.

Nhưng cổ này nhìn như không hề có tác dụng lực vô hình, lại có thể tạo nên một loại vô cùng khí thế, có loại khí thế này người, mặc dù không có chút nào tu vi, đều có thể hung hăng chấn nhiếp có tu vi người.

Nhưng mà chiến ý, cũng là có ngàn vạn loại.

Giống như này mười hai tôn Kim Nhân ——

Có Kim Nhân sắc mặt dữ tợn, bộ dáng hung ác, ác nhan tương hướng, chỗ cầm binh khí cũng là lang nha bổng loại này hoảng hốt dọa người đồ vật, loại này chiến ý liền là kinh hãi!

Có Kim Nhân mí mắt buông xuống, sắc mặt không vui không buồn, một thân sạch sẽ, tay cầm trường côn làm nhẹ nhàng gõ tư thế, nhưng để cho người ta nhìn đều cảm giác nó một cơn này xuống, có thể đập nát thái sơn, loại này chiến ý gọi trang nghiêm!

Còn có Kim Nhân, tròng mắt dựng thẳng mắt, sắc mặt lạnh buốt, tướng mạo lẫm liệt rõ ràng, giờ tay giờ kiếm đối một bên, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm, giống như thấy thần giết thần, thấy phật giết phật, không có gì là giết không được, loại này chiến ý gọi sát sát.

...

Tóm lại, này mười hai vị Kim Nhân, từng đều có một phần chiến ý.

Một phần chí thuần chiến ý.

Cũng chính bởi vì tại đây loại chiến ý uy áp dưới, đám người thế giới đang ở bên trong mới có thể phát giác chính mình trở nên nhỏ bé, không chịu nổi một kích, kỳ thật cũng không phải là như thế, mà là bởi vì đám người bị loại này chiến ý uy hiếp, cảm giác đối phương quá cường đại, có khí thế không thể địch nổi, chính mình một khi đụng tới chắc chắn thịt nát xương tan, chết không toàn thân —— ý nghĩ thế này khẽ động, tự nhiên là rơi vào tầm thường.

Này vừa rơi xuống, này lên kia xuống, Kim Nhân cũng liền càng ngày càng mạnh mẽ.

"Ta cái kia như thế nào mới có thể để cho mình cũng có chiến ý?"

Dịch Thiệu Thừa một bên trốn tránh Kim Nhân công kích, trong óc một bên hồi ức.

Hắn cái thứ nhất nghĩ tới là nhân sinh trận đầu trận đánh ác liệt, khi đó cùng Suồng Tuyệt kiếm to chủ nhân Giang Nhất Hạ đối chiến, đối phương là Giới Chủ cảnh, chính mình bất quá là Vương Giả cảnh, có thể quả thực là bằng vào một cổ không chết tín niệm, giết đến tận cứu trọng thiên khí thế cùng ý chí, cường ép phá hết Giang Nhất Hạ Giới Vực bên trong đối tâm thần mình xâm lấn.

Sau đó, là cùng Diễm Châu lần thứ nhất chiến đấu, khi đó hắn hận Diễm Châu hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hoàn toàn không sợ hãi.

Lại về sau là Cửu Đầu Thi Thử, là cái kia khô gầy ngàn thương nam.

Đúng vậy, những địch nhân này đều mạnh hơn hắn, mỗi một cái đối phó qua kẻ địch, đều so với hắn lợi hại, có thể luận ý chí, không có người nào so với hắn càng thêm kiên định.

"Cho nên ta mới thắng, khi đó kỳ thật ta liền đã có được dạng này chiến ý. Khí thế của ta. . . Ý chí của ta. . . Đây chính là ta chiến ý!"

"Ta chiến ý!"

Gầm lên giận dữ, trong hư không Dịch Thiệu Thừa thân thể đột nhiên biến lớn lên, rất nhanh dài đến cùng những này Kim Nhân một kích cỡ tương đương.

"Quả nhiên! Đây chính là chiến ý lực lượng!"

Dịch Thiệu Thừa đoán đúng, làm trong lòng của hắn nâng lên chiến ý thời điểm, hắn trong hư không này lực lượng lại về tới bên trong thân thể.

Chỉ là lúc này Dịch Thiệu Thừa lại phát hiện, chính mình này ở trong hư không thân thể có chút trong suốt. . .

"Thì ra là thế, linh hồn của ta nên là bị cưỡng ép bắt được ở đây, nơi đây ta cũng không phải là chân chính ta. . . Ta không phải ta, ta cũng là ta. Nếu là chân chính ta, thân thể lại sao có thể như thế biến lớn thu nhỏ? Thân thể ta như thế trong suốt, cũng không như những này Kim Nhân ngưng tụ, chắc hẳn cũng là bởi vì ta chiến ý mới vừa vận ngưng tụ thành, cũng không như những này Kim Nhân triệt để kiên cố."

Dịch Thiệu Thừa linh hồn một phân thành hai, cái kia trong hư không Dịch Thiệu Thừa vung vẩy quyền cước, hiểu được chiến ý, lập tức bắt đầu cùng những này Kim Nhân giao chiến.

"A? Ở chỗ này không cách nào dùng Nguyên Dương, cũng không cách nào dùng Giới Vực, chỉ có thể đánh nhau chết sống chiêu thức, một chiêu một

thức đều rơi vào thực chỗ. . . Không đúng, ta bây giờ thân thể đại biểu cho chiến ý, những này Kim Nhân cũng không phải là thật Kim Nhân, mà là một cỗ chiến ý, đây là chiến ý cùng chiến ý va chạm, tự nhiên không thể dùng Nguyên Dương đến giải quyết."

Hiểu rõ những này Dịch Thiếu Thừa, quyền cước cùng sử dụng, như võ tu ban đầu tu giả, cùng những này Kim Nhân đối chiến.

Phanh phanh phanh. . .

Hắn lần lượt nắm đấm, đi đứng rơi vào những này kim trên thân người.

Bỗng nhiên cử khinh nhược trọng, bỗng nhiên cử trọng nhược khinh.

Những này Kim Nhân ngưng tụ dị thường, làm Dịch Thiếu Thừa mỗi một quyền đá đến chúng nó trên thân thể, sẽ xuất hiện từng cái quyền ấn. Bọn chúng phản kích nếu như rơi vào Dịch Thiếu Thừa trên người, Dịch Thiếu Thừa cảm giác linh hồn một hồi tịch diệt, thân thể đều sẽ nhẹ nhàng mơ hồ một phen, giống như có chút tiêu tán, liền biết, loại này chiến đấu nếu như không thể thắng lợi, cũng chỉ có thân tử đạo tiêu kết cục.

Thời gian dần trôi qua, vật lộn tốc độ càng lúc càng nhanh, thế nhưng Dịch Thiếu Thừa lại càng đánh càng mạnh.

Nắm giữ trong đó quy luật về sau, Dịch Thiếu Thừa ở chỗ này "Thân thể", so trước kia càng thêm ngưng tụ vững chắc.

Mấy lần qua đi, Dịch Thiếu Thừa đã như bình thường thân thể ngưng tụ.

Cũng đang nói rõ, tại ma luyện như vậy bên trong, hắn chiến ý trở nên rõ ràng mà kiên cố!

Ầm!

Lại một lần kịch liệt va chạm, rốt cục, đối diện nào đó một bộ Kim Nhân bị Dịch Thiếu Thừa một quyền đánh nát.

Này bị đánh nát Kim Nhân biến thành vô số nhỏ bé kim quang hạt tròn, tràn vào Dịch Thiếu Thừa trong cơ thể, Dịch Thiếu Thừa cảm giác được rõ ràng cỗ này vỡ vụn chiến ý, là một loại gì hắn tồn tại cường đại.

Cỗ này chiến ý còn có cái tên, tên là "Không ngớt", vừa vặn phù hợp cái kia một khi sinh tử quyết đấu, liền không chết không thôi tính cách.

Hấp thu cỗ này chiến ý về sau, Dịch Thiếu Thừa thân thể lần nữa phát sinh trên tức biến hóa, thân thể của hắn không chỉ trở nên ngưng tụ, mà lại màu da mặt ngoài xuất hiện một tầng cực kì nhạt màu vàng.

Loại này màu vàng bắt nguồn từ Kim Nhân, nhưng xuất hiện tại Dịch Thiếu Thừa trên người, liền cho người ta một loại vững như thành đồng cảm giác.

Dịch Thiếu Thừa chiến ý, so với ban đầu càng thêm cường đại!

Ầm!

Ầm!

Hai quyền, bẻ gãy nghiền nát, đem còn lại hai cỗ chiến ý Kim Nhân vỡ nát dung nhập trong cơ thể, Dịch Thiếu Thừa mặt ngoài thân thể liền xuất hiện một tầng màu vàng kim nhạt.

Nhất thời, loại kia trong lòng vô hạn hào phóng, không sợ hãi chút nào, ý chí chiến đấu bộc phát cảm giác tràn ngập toàn thân.

Dịch Thiếu Thừa đột nhiên nhảy lên, linh hồn chui hồi trời lại xác thịt, hợp hai làm một.

Chỉ là tại sắp triệt để dung hợp lúc, Dịch Thiếu Thừa lại có chút hồi hạn.

"Biết sớm như vậy, ta nên nhiều ôm lấy mấy tôn. Những này chiến ý tinh khiết mà mạnh mẽ, nhưng chính là quá ít, như mười hai vị đều hóa thành chính ta, ta đây tuyệt đối có thể tại Thần nhân phía dưới tung hoành vô địch!" Thế nhưng suy nghĩ một chút, hai mắt đột nhiên vừa mở ra, một đoàn kim quang theo hắn đáy mắt chỗ sâu tuôn ra.

Dịch Thiếu Thừa trước mắt thế giới dần dần sáng ngời lên, hắn thấy được chung quanh màu đen biến mất, dần dần trở nên trắng mờ.

Này trắng mờ lại dần dần trở nên rõ ràng, như sương mù thổi lui.

Rất nhanh, chung quanh cảnh tượng liền chậm rãi ánh vào tầm mắt. . .

Hắn triệt để tỉnh lại.

Vừa tỉnh dậy, hắn liền trước mắt ba tôn Kim Nhân.

Quả nhiên, bị chính mình hấp thu chiến ý Kim Nhân đã đã mất đi lúc trước cỗ này mùi vị, trở nên âm đạm mà âm u đầy từ khí.

"Đa tạ."

Dịch Thiệu Thừa nhin không được vồ xuống này Kim Nhân bả vai.

Răng rắc. . .

Soạt! ! !

Kim Nhân trong nháy mắt rạn nứt, hóa thành vô số hoàng kim khối vụn, đi đầy đất.

Ào ào ào. . .

Mặt khác hai tôn cũng cùng này giống như đúc.

"Đúng rồi, bây giờ nghĩ lại, khi đó tại dưới nước trong động quật, lần thứ nhất nhìn thấy Kiều Long tiền bối đáng vẻ, bị hấn kinh sợ đến, cũng là bởi vì như thế, bởi vì hấn thân dù chết, có thể chiến ý còn tại, tựa như những này Kim Nhân. . "

Soạt!

Một tiếng muốn đánh gãy Dịch Thiệu Thừa, Dịch Thiệu Thừa hồi trở lại trông đi qua, liền thấy vây khốn lấy Diễm Châu ba tôn Kim Nhân dồn dập vỡ nát.

Diễm Châu thân hình lộ ra.

Nàng liếc mắt qua bốn phía, ánh mắt qua quyết rơi vào Đắc Kiều cái kia đỉnh trệ bất động trên thân, ánh mắt lạnh lẽo, sát khí cùng chiến ý bùng bùng phần chân, phảng phất biến được không thể địch nổi, xông về Đắc Kiều.

Đúng lúc này, một cỗ đồng dạng không thể địch nổi, ép đến hết thủy khí thể đánh tới nàng.

Àm!

Hai người thật, thịt đánh thịt đối đầu một chương, các lùi về sau, một chương này đều không dùng Nguyên Dương, cũng không có sinh ra bất luận cái gì khí kinh.

Nhung và chạm đi ra tiếng vang, cùng một chữ này chạm vào nhau lúc khí thế, lại dọa người dị thường, nếu là người thường thấy, nói không chừng hội sinh ra hai tòa nguy nga Đại Sơn hùng vĩ và chạm thiên băng địa liệt ào giắc.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyền Chi Thiên Duyệt Đông Phương* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 89: Phương ngoại giới

Không sai, đây chính là chiến ý đùng nhau!

"Diễm Châu, người thử lại lần nữa xem."

Dịch Thiệu Thừa rơi xuống đất, thân hình hộ tạt sau lưng Trầm Phi, Đặc Kiều, Thanh Hải Dục trước người, ánh mắt lạnh lẽo, ánh mắt như dao nhỏ cắt không khí, cực kỳ xâm lược tính bay thẳng Diêm Châu nhìn lại.

"Hừ, Dịch Thiếu Thừa. Không có khiến ta thất vọng a!"

Diêm Châu hừ lạnh một tiếng, không sợ hãi chút nào tới đối mặt, ánh mắt kia cao cao tại thượng, phảng phất có được thiên quân chi trọng, nhìn xuống chúng sinh, xem ai khó chịu liền có thể khiến cho ai đi chết.

Hai đạo ánh mắt lảng không đụng vào nhau, đây là chiến ý đụng nhau.

Àm!

Truyền đến một tiếng nổ vang, giữa hai người tảng đá mặt đất bỗng nhiên xuất hiện một đạo thẳng tắp vết nứt, tựa như một lần đại phủ theo bên trên hạ xuống, hung hăng một chém hình thành.

Trước kia tuy có chiến ý, lại vô hình vô chất, bây giờ lĩnh ngộ chiến ý, hấp thu chiến ý, mặc dù vẫn như cũ vô hình, nhưng cũng có thể giết người ở vô hình.

Không khó tưởng tượng, nếu là đứng ở chính giữa chính là người, chỉ sợ lúc này đã tan xương nát thịt.

Cái nhìn này qua đi, Diễm Châu trên mặt lộ ra khó được nụ cười quyến rũ, bỗng nhiên thân hình khê động, vạch ra một chuỗi tàn ảnh, sau một khắc liền xuất hiện ở cái kia ghi lại Dịch Vương công tích tảng đá cột nhà trước.

Bàn tay nàng rơi vào cái kia điêu khắc trong cửa khoảng trống trong rãnh, sau một khắc, cột đá biến đến vô cùng mềm mại, Diễm Châu thân hình lập tức lâm vào bên trong, biến mất không thấy.

"Hừ." Dịch Thiệu Thừa tuy chỉ có thể trở mắt nhìn xem Diễm Châu như thế, nhưng trong lòng vẫn là cao hứng.

Trước kia tại Diễm Châu trước mặt, đơn giản như thương chó, sâu kiến một dạng tồn tại, hẳn hiện tại có khả năng không sợ hãi chút nào cùng Diễm Châu đối kháng, đây là thực lực biểu tượng!

Ào ào soạt. . .

Diễm Châu mới vừa gia nhập, còn lại Kim Nhân vỡ nát tan tành, Đặc Kiều mấy người cũng lần lượt tỉnh lại, mỗi cả người bên trên đều tản ra khác biệt khí thế, chỉ là, khí thế kia có mạnh có yếu.

Mạnh nhất không ai qua được Thanh Hải Dục.

Nàng thân là Điện quốc duy nhất giáo đình Hạc U giáo tá sử, thân phận địa vị cực cao, từ trước kia liền dưỡng thành cái kia cao cao tại thượng khí thế, bây giờ lại thông qua lĩnh ngộ đem loại khí thế này chuyển biến làm chiến ý, thêm nữa lập tức hấp thu bốn tôn Kim Nhân chiến ý, cả người triển lộ ra khí thế đã không thể dùng kinh khủng để hình dung.

Dịch Thiệu Thừa gấp, mặc dù không sợ, thế nhưng đáy lòng có chút nhìn không thấu cảm giác.

"Lần này Thần Nhân cổ mộ chuyển đi, Thanh Hải Dục cùng Kiều nhi đôi thầy trò này thu hoạch lớn nhất. Kiều nhi bằng chừng ấy tuổi, liền lĩnh ngộ chiến ý. Thanh Hải Dục vu võ đồng tu, trăm sông đổ về một biển, này chiến ý sợ là Vu pháp lĩnh hồn tu hành cùng võ đạo ý chí tu hành chung nhau tiết điểm."

Dịch Thiệu Thừa nhìn xem Thanh Hải Dục mạnh mẽ, trong lòng vui vẻ không nói, còn có chút không nói rõ kinh hi.

Thanh Hải Dục bởi vì vu võ đồng tu, đứng trước bình cảnh, không cách nào đem võ đạo cùng Vu pháp cả hai cùng chuyển đổi tự nhiên, bây giờ lĩnh ngộ chiến ý, có thể làm được Vu pháp cùng võ đạo dung hợp lẫn nhau, chắc hẳn ngày sau Thanh Hải Dục tiền đồ muốn bất khả hạn lượng.

Hạc U giáo ngàn vạn năm đến nay, chỉ sợ, Thanh Hải Dục muốn trở thành người thứ nhất.

. . .

Lúc này Thanh Hải Dục cũng cảm nhận được Dịch Thiệu Thừa này ánh mắt, ảm áp nhẹ nhàng, trong lòng vô cùng thoải mái dễ chịu. Lại lại nghĩ tới vừa rồi, Dịch Thiệu Thừa cái kia e ngại mà không dám cùng chính mình cấp độ sâu tiến lên từng chút một hồi ức, Thanh Hải Dục lại không hiểu cảm thấy có chút khó chịu.

Đều nói, nam truy nữ cách ngọn núi, nữ truy nam cách tầng sa. Này Dịch Thiệu Thừa khúm núm, chẳng lẽ trong lòng còn có cái gì bận tâm?

Thanh Hải Dục cũng nhìn về phía Dịch Thiệu Thừa, ánh mắt hai người liền trên không trung đan xen, hết thấy đều không nói bên trong.

Chỉ là lúc này Đặc Kiều bỗng nhiên xuất hiện ở giữa hai người, chau mày một cái, nhìn một chút Thanh Hải Dục, sau đó nhìn về phía Dịch Thiệu Thừa "Cha, nữ nhân kia đâu?"

"Diễm Châu đâu?"

"Nhất định là sợ hãi tướng quân uy nghiêm, chạy!" Trầm Phi cười ha ha lấy nói, cũng khôi phục lại, từ khi lĩnh ngộ chiến ý về sau, cả người hẳn cũng tươi cười rạng rỡ, tính cách giống như bởi vì chiến ý trở nên hào phóng không ít.

Dịch Thiệu Thừa giương mắt chỉ hướng về phía trước cột đá nói "Diễm Châu tiến vào."

Đám người biến sắc, không nói hai lời, liền đi tới này cột đá trước mặt.

Trầm Phi vỗ vỗ cột đá "Này làm sao đi vào?"

Dịch Thiệu Thừa học Diễm Châu dáng vẻ, đưa tay đặt tại cái kia khoảng trống trong máng.

"A.... ."

Liền, một cổ hấp lực truyền đến, giống như là bên trong có một tay, lập tức đem hấn kéo vào.

Đám người chỉ thấy Dịch Thiệu Thừa như sa vào vũng bùn, lập tức biến mất tại trên trụ đá, ba người vội vàng đuổi theo.

Tại bọn hấn tiến vào cột đá về sau, cái kia cột đá điêu khắc lên lại nhiều mấy đạo hình người phù điêu, bộ dáng kia không là người khác, đúng là Dịch Thiệu Thừa, Thanh Hải Dục, Đạc Kiều, Trầm Phi, cùng với Diễm Châu.

Qua không lâu sau đó, nguyên bản không nhúc nhích, giống như đúc bình mã phù điêu, bắt đầu bắt đầu chuyển động.

...

Dịch Thiệu Thừa chỉ cảm thấy trước mắt lâm vào một vùng tăm tối, thân thể không tự giác tại bùn lầy bên trong xuyên qua. Rất nhanh, đằng trước chợt nhẹ, hấn kém chút một cái lao đảo ngã xuống đất.

Liền vội ngừng đầu, không khỏi bị cảnh tượng trước mắt lần nữa kinh sợ.

Một mảnh tinh không lớn như vậy.

Sáng ngời tinh thần như là dòng sông giống nhau cường tráng rộng rãi, phân bộ tại bốn phía mỗi một góc.

Thân người chỗ trong đó, tựa như đặt chân hư không, đủ xuống mặt đất một mảnh trắng xoá, giống như là dùng mây mù đắp lên mà thành. Lại hướng phía trước, đó là thiên quân vạn mã. . .

Những binh mã này cũng không phải là chân chính binh mã, toàn bộ dùng tảng đá điêu khắc mà thành, có bên trên trên vạn chỉ cự, từng tượng đá trong tay đều cầm lấy một thanh cổ xưa thanh đồng vũ khí.

Nhìn thật lâu, Dịch Thiệu Thừa mới thờ phào.

Những binh mã này tượng đá trên người cũng không chiến ý, nói cách khác sẽ không giống bên ngoài những Trấn thú đó một dạng "Phục sinh".

"Vu pháp huyền môn vậy mà thật tồn tại. . ." Phía sau lưng truyền đến Thanh Hải Dục thanh âm cùng Đạc Kiều cảm thán.

"Vu pháp huyền môn?" Dịch Thiệu Thừa khó hiểu nói, đi đến Thanh Hải Dục bên người.

"Ta Hạc U giáo bí điển ghi lại trong truyền thuyết, Vu pháp huyền môn chính là là một loại đem Vu pháp tu luyện tới cảnh giới nhất định mới có thể lĩnh ngộ cường đại tồn tại, dùng các người Hán người nói, chính là giới tử tu di." Thanh Hải Dục một bộ oán hận ngữ khí giải thích nói "Đang tùy ý một khối tài trong cơ thể, mở ra một cánh cửa, trong cửa tạo ra một cái tiểu thế giới, đây cũng là Vu pháp huyền môn, cũng gọi phương ngoại giới."

"Đây chẳng phải là thần tiên mới có thể làm đến?" Trầm Phi hừ một thoáng, giống như phát hiện đại lục mới một dạng "Chẳng lẽ trên thế giới thật có thần tiên?".

"Thần tiên có làm hay không đến ta không biết, thế nhưng Thần nhân cũng có thể làm đến." Đạc Kiều nói ra "Loại vu thuật này đã là ta Hạc U giáo hết thảy ghi chép bên trong, chỉ lưu truyền tại tồn tại trong truyền thuyết, gần với Hạc U nữ thần đoàn Thổ tạo vật. Chúng ta, liền là thần ở này phù điều họa tác bên trong"

Dịch Thiệu Thừa cùng Trầm Phi nghe được mơ hồ huyền huyền, bất quá, hai người đều thấy được Đạc Kiều cùng Thanh Hải Dục khẩn trương sắc mặt, siết chặt nắm đấm, liền hiểu rõ này Vu pháp huyền môn không thể coi thường, cực kỳ ghê gớm, một phần vạn ra không được chẳng phải là muốn vây chết ở chỗ này, liền không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng vào lúc này, cái kia nằm ngang ở phía trước vô số tảng đá binh mã pho tượng bên trong, một đạo bóng người màu đỏ lóe lên.

"Lại là Diễm Châu! !" Dịch Thiệu Thừa quát lên một tiếng lớn, tiếng rống như sấm, bao hàm bảy phần chiến ý, hung hăng liền xông ra ngoài.

Những nơi đi qua những binh mã này ào ào vỡ vụn, bẻ gãy nghiền nát.

Mắt thấy cổ gió lốc này liền muốn vọt tới Diễm Châu phía sau, Diễm Châu bỗng nhiên quay người, kéo ra môi son, một tiếng thanh thúy phượng gáy từ trên không phát ra.

Lạnh lạnh, mềm mại, lại một dạng bao hàm chiến ý, cuộn cuộn mà mạnh mẽ.

Này đúng là bốn loại thượng thừa sóng âm một trong, long ngâm, hổ gầm, phượng gáy, sư hồng bên trong —— phượng gáy!

Àm!

Hai đạo sóng âm đụng vào nhau, cương nhu tương xung, nhìn như là nhu mà hóa cương, đảo mắt triệt tiêu, ngoại trừ một tiếng va chạm bên ngoài, không có phát sinh bất luận cái gì bạo liệt.

Nhưng mấy sóng âm biến mất qua đi, chung quanh nhìn như không có lan đến gần tượng đá trên người, xuất hiện mất như mạng nhện vết rách!

"Này bà nương sao trở nên lợi hại như vậy!"

Xem ra, Diễm Châu so ngấm lại bên trong càng càng dai hơn.

Kỳ thật bọn hắn nơi nào sẽ nghĩ đến, mọi người tại chỗ trận cuộc lúc đều có kỳ ngộ, này Diễm Châu cũng là như thế. Nàng đạt được kỳ ngộ, chính là tất cả mọi người nghĩ hâm mộ, đều hâm mộ không đến.

Diễm Châu xa nhìn Dịch Thiệu Thừa đắm người, hơi hơi nháu mày, không nghĩ tới nhanh như vậy liền đuổi theo tới, chỉ là bây giờ những người này không phải nàng muốn giết cứ giết tồn tại, còn có càng trọng yếu hơn Vũ Hồn muốn lấy được.

"Trước thả các người một cái mạng chó!"

Thoảng tưởng tượng, nàng lập tức không để ý tới đám người, phát tay áo xông về phía trước.

Tại đây một mảng lớn tượng đá đằng sau, là một tòa tứ phía hình thang to lớn dài cao. Mỗi một lần tầng bậc thang đều là dùng cẩm thạch chế thành, phía trên tuyền khắc đầy cổ quái huyền ảo chữ viết, mãi cho đến đỉnh, nơi đó có một tòa thật to, xưa cũ, hoa lệ, tang thương điện thờ, trên đó khắc họa tinh đẹp, thuần trắng không rãnh.

Tại trong bàn thờ có một tấm thanh đồng vuông toa, phía trên ngòai một người mặc tàn phá chiến giáp cao lớn người.

Người này khuôn mặt nghiêm túc, mặt xanh tóc đỏ, làn da khô gầy, nắm lấy khám nạm một khỏa trời quả thanh đồng trường mâu, về mặt hướng về phía trước, toàn thân lộ ra vô thương uy nghiêm.

Nhìn như giống như là ngủ say, nhưng này một thân làn da màu xanh rõ ràng là bởi vì chết đi niên đại quá lâu mà chưa thối rữa nát, thi tan.

Đây là. . .

"Địch Vương! ! !"

Tất cả mọi người khẽ giât mình, lập tức hiểu rõ Diễm Châu sở cầu sự tình, sau một khắc cũng dòn dập vọt tới.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyền Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Hai loại Dị hỏa

Di hình hoán ảnh!

Thanh Hải Dục mặc dù xa nhất thể nhưng thân hình khế động, tại chỗ thân hình biến mất, lại xuất hiện lúc, Diêm Châu phía trước trong không khí, Thanh Hải Dục thân hình từ râu đến thực, nhanh chóng ngưng tụ. Bộ dạng này, quả thực không có cô phụ bộ công pháp này.

"Chỉ bằng người cũng muốn ngăn cản ta?" Diễm Châu cười lạnh một tiếng.

Nàng chí tai Vũ Hồn, vô ý đánh nhau, coi như muốn đánh hiên tai cũng không phải lúc, lập tức tiến lên, chọt một chưởng vỗ ra.

Hô!

Này trên bàn tay, hỏa diễm bỗng nhiên mà tăng mạnh rồi, toàn bộ tay giống nung đỏ bàn ủi, lại càng trở nên hồng nhuận phon phớt, trong nháy mắt liền biến thành Hồng Ngọc.

Mặc dù không có hỏa diễm, nhưng phía trên này nhiệt độ lại cao đến dọa người, không khí đều đi theo bắt đầu vẩn vơ, như liệt diễm hình thành gió lốc nhẹ nhàng một chương, phô thiên cái địa đập thẳng Thanh Hải Dực mặt.

"Uy lực bình thường Hỏa Diễm chương, thế mà thắng qua lúc trước gấp trăm lần, đã đạt đến Hóa Cảnh, người quả nhiên cũng được kỳ ngộ." Thanh Hải Dực dút lời, đôi mắt đẹp bỗng nhiên vừa mở, chỉ thấy này con người thâm thúy một hồi hàn quang tuôn ra, hai mắt lập tức biến thành như băng tuyết màu sắc, một cỗ lạnh lùng thấu xương chiến ý đột nhiên lao ra.

Băng Sương Chiến Máu!

"Không tốt. . ." Diễm Châu tay một châu, lúc này lui lại, có thể đã chậm.

Soạt ——

Trong nháy mắt, nàng mang Hỏa bàn tay kèm thêm quanh thân tảng đá binh mã, mặt đất toàn bộ bị băng sương đông kết!

"Đây là vu thuật. . . Không đúng. . . Vô đạo. . . Cũng không đúng. . . Thanh Hải Dực! Người vậy mà đem Vu pháp cùng vô đạo dung hợp!" Diễm Châu chăm chú chậm một nhịp, nửa người liền bị nhanh chóng lan tràn băng sương cho đông cứng.

Nàng bất khả tư nghị nhìn xem này chút hàn băng, trong ánh mắt có chút quần bách lóe lên liền biến mất.

Vừa rồi Thanh Hải Dực cái nhìn kia đích thật là chiến ý bùng bùng phản chấn, thế nhưng tại một dưới mắt, có thể làm cho chung quanh phạm vi lớn như thế kết băng, nàng một chút phòng bị đều không có, này cũng chỉ có Vu pháp mới phải làm đến. Phóng nhãn toàn bộ Hạc U thần giáo, có thể làm được diễm này, ngoại trừ Thanh Hải Dực bên ngoài, chỉ sợ cũng chỉ có người kia.

"Không biết con ta, giờ phút này có hay không đã đi tìm hấn."

Diễm Châu thực sự không còn dám phân tâm, đi cân nhắc Thiệu Ly sự tình, mà là chuyên chú vào trước mặt cái này đối thủ cũ Thanh Hải Dực, nàng có thể cảm giác được đi ra, Thanh Hải Dực chiêu này Vu pháp kiên tan vô đạo ý chí.

"Liền cho phép người có kỳ ngộ hay sao?" Thanh Hải Dực trong đôi mắt Bạch Quang yếu dưới, khôi phục như người bình thường, nàng lạnh lùng nói "Mảnh này huyền trận sáu cái trận cước, mỗi một cái đều dùng thiên linh địa bảo trấn áp, nghĩ muốn đi ra huyền trận liền nhất định phải nhổ trận cước. Chúng ta năm người, mỗi người được một điểm, nhưng là muốn đi ra này không thấy Vương Thành, vẫn phải nhổ cái cuối cùng trận cước."

Lời còn chưa dứt, răng rắc một tiếng, một tia băng sương mạch lạc theo Diễm Châu quần áo đi lên, băng nhũ lan tràn đến Diễm Châu gương mặt lúc, Diễm Châu mặt đã trở nên tái nhợt.

Thế nhưng nàng hừ một tiếng, cũng cười cười "Ta đây tự nhiên biết, chỉ là cái thứ sáu trận cước chỉ có ta có thể được đến, làm lại chính là này Dịch Vương trên người Vũ Hồn, ngoại trừ ta. . . Các người ai cũng không xứng!"

Ai cũng không xứng!

Bốn chữ quát lạnh mà ra, Diễm Châu song trong mắt cũng nổi lên nóng bỏng màu đỏ, quanh thân băng sương đột nhiên biến mất, hòa tan trở thành nước sau ngược lại phác họa ra Diễm Châu kinh người tuyệt diễm thân thể đường cong.

Có thể sau đó một khắc, vị này trưởng công chúa trên người chiến ý cùng hỏa diễm Nguyên Dương dung hòa bùng nổ, chiến ý một cái chớp mắt liền đến, nhiệt hỏa chói lạt hòa tan bốn phía băng sương, toàn thân trên dưới toát ra từng đoàn từng đoàn nóng sương mù tựa như là một cái vừa mới tắm gội hoàn tất mỹ phụ, không nói ra được kinh người. Liền xa xa Trầm Phi cũng đều nhất thời ngơ ngẩn, mãi đến bị Dịch Thiệu Thừa nhẹ nhàng tăng hắng một cái, lúc này mới lắc lắc đầu lập tức biến thành một bộ chính nhân quân tử bộ dáng.

"Thanh Hải Dực, đã người muốn đánh, ta hôm nay trước hết diệt người!"

Diễm Châu giờ bàn tay lên, cách không như cuồng phong vũ xuống, liền, vô số hỏa diễm bàn tay giống như là như hạt mưa bắn về phía Thanh Hải Dực.

Phanh phanh phanh. . .

Mỗi một đạo bàn tay hạ xuống, đều sẽ đem mặt đất nện đến xuất hiện gợn sóng, chung quanh tảng đá binh mã trong nháy mắt nát vụn. Bàn tay này bên trong ẩn chứa uy lực, giống như là tinh hà trút xuống hình thành Lưu Tinh Hóa Vũ, mỗi một hạt tinh ngân trôi qua lúc cái kia kim hỏa màu sắc, mơ hồ ẩn chứa không thể phá vỡ vô đạo ý chí.

"Người còn tưởng rằng người giết được ta?" Thanh Hải Dực thân hình khẽ động, một tầng băng sương cấp tốc nhiễm khắp toàn thân, rất nhanh, này chút băng sương biến dày, ngưng kết, biến thành một thân băng sương chiến giáp.

Tùy ý Hỏa Vũ dạng chương án rơi vào trên người, băng giáp nguy nhưng bất động, bị nghiêm mật bao khóa Thanh Hải Dực lại lông tóc không tổn hao gì, nàng lần nữa vận dụng di hình hoán ảnh.

...

"Trước hết giết này Diễm Châu, lại an tâm mang tới cái kia Vũ Hồn." Dịch Thiệu Thừa âm thầm nghĩ tới.

Mặc dù đánh lén luôn luôn không phải hấn phong cách, nhưng hôm nay cũng không lo được nhiều như vậy.

Chỉ là không đợi hấn lao ra, sau lưng Đạc Kiêu thân hình khẽ động. Sau lưng nàng sinh ra một đôi to lớn ngọn lửa màu vàng cánh, bỏ nhào về phía trước khe động, vô thanh vô tức, liền bay về phía Diễm Châu sau lưng.

"Kiều nhi. . ." Dịch Thiệu Thừa trong lòng căng thẳng, nhưng đến muộn, Dịch Thiệu Thừa đánh giá thấp Đạc Kiêu đối Diễm Châu hận.

Cổ này hận, không chỉ là thù giết cha, còn có trước mắt cái này gọi "Diễm Châu" nữ nhân cướp đi nàng tuổi thơ tất cả yêu, khiến cho Đạc Kiêu đang trưởng thành bên trong đã biến thành một đóa hoa hồng có gai, nếu không có máu tươi đổ vào, này chút bén nhọn gai hội một mực nương theo cả đời.

"Ngươi, phải chết!"

Mắt thấy Đạc Kiêu lặng yên tiếp cận, liền muốn đánh lén thành công.

Diễm Châu bỗng nhiên cười trào phúng cười, quay người lại liền vung ra đạo hình trăng lưỡi liềm hỏa diễm, để cho người ta khiếp sợ là, ngọn lửa này màu sắc lẫm không còn đang biến hóa, theo màu đỏ dần dần thêm trắng, hết sức sắp biến thành màu xanh.

Đây mới là lô hỏa thuần thanh, chân chính đỉnh phong võ học thời luyện sau viên mãn hình dáng!

"Đạc Kiêu a, Đạc Kiêu, chính ngươi đưa lên, chớ nên trách cô cô vô tình!"

Không chết chỉ hòa, dính chi tức đốt, sinh mệnh không ngừng, liệt hỏa không ngớt!

Diễm Châu phát tay tầng tầng chưởng ấn, xen lẫn tinh ngắn ngã xuống kim hỏa diễm cuồng công kích tới Thanh Hải Dục, đồng thời còn cười ha ha, trên người nàng vỡ vụn chiến giáp khe hở bên trong, chảy ra một chút máu đỏ thẫm, liền tóc đều có chút phân loạn, nhưng mà cái này cũng vì nàng tăng thêm một phần hùng thế sừng sững chi tư.

"Vây nhưng đứng dip, ta này Hỏa cũng thế." Đạc Kiêu đối mặt bay tới hình trăng lưỡi liềm lam sắc hỏa diễm, hai tay vung lên, tự nhiên nói ra.

Ngọn lửa màu vàng đồng dạng biến thành hình trăng lưỡi liềm bay ra.

Bành. . .

Hai đạo có huyền bí thuộc tính hỏa diễm chốc lát đụng vào, cũng không như vậy va chạm tiêu tán, ngược lại trên không trung lẫn nhau đá mài lấy, giăng co dây dưa.

"Cái gì?" Diễm Châu cũng không nghĩ tới có thể như vậy "Ngươi đây là lửa gì?"

"Ngươi không biết ta, nhưng ta biết ngươi." Đạc Kiêu hai tay hư hư nắm chặt, ra sức vỗ một cái, cái kia hai đạo hỏa diễm trăng lưỡi liềm đồng thời nổ tan, hóa thành hư vô.

Diễn quốc trong truyền thuyết, giữa đất trời có ba loại Hỏa thần kỳ nhất.

Thạch Trung Hòa, Không Trung Hòa, Mộc Trung Hòa —— này ba loại hỏa diễm không có căn, cũng không cách nào biết được sinh ra thời cơ, mà bọn hấn dẫn sinh địa phương cũng là khó nhất sinh ra hỏa diễm địa phương.

Nhưng về sau có người nghiên cứu cổ thư, nghiên cứu sơn hải chí dị liền phát hiện, này ba loại Hỏa khả năng thật tồn tại.

Thạch Trung Hòa, chính là di minh hỏa, chỉ là sâu trong lòng đất trái tim bên trong, tạo ra hỏa diễm. Đại địa vi thổ, tâm vi thạch', tất cả mọi người biết, sâu trong lòng đất là nóng hổi dung nham, này dung nham chỗ sâu hỏa diễm, chính là hỏa diễm bên trong hỏa diễm, đây cũng là tên là "Đóa hoa sen bằng đá nghiệp hỏa" linh vật, tại Hán mệnh người bên trong, lại được xưng là di minh hỏa.

Không Trung Hòa, hư không bên trong như thế nào lại có hỏa diễm?

Có, cái kia chính là mặt trời.

Mặt trời, chính là Kim Ô.

Đại địa viễn cổ thời điểm, có Kim Ô mười cái, ở phương đông cây phù tang bên trên. Hậu Kim ô loạn hóa, dẫn đến trời có mười mặt trời, dân chúng lầm than. Sau có thần nhân bắn xuống trong đó chín cái, này chín cái ngã xuống đại địa cũng không chết. Chỉ là đều có chỗ, đều có tu vi, không biết tung tích.

Đến mức cái kia thảo Mộc Trung Hòa, chính là Chu Tước Hỏa, lại gọi Phượng Hoàng Hỏa, Niết Bàn Hỏa.

Chu Tước, từ xưa có nói, chính là Hỏa phượng hoàng. Mà lại có nhân ngôn, Hỏa phượng hoàng nơi dừng chân ngộ đồng Mộc, kì thực này ngộ đồng

cũng không phải là bình thường ngô đồng, đành phải là xa xưa Thái Cổ thời điểm, Toại Nhân Thị lấy lửa lúc gặp phải quang minh cây, trên cây có vô số kỳ lạ chim mỏ lấy cây cối, cho nên cây cối phát sáng đốt Hỏa. Chu Tước, cũng chính là Hỏa phượng hoàng, Phượng Hoàng Niết Bàn, sau khi chết trùng sinh, thực lại chỉ là những ngọn lửa này Linh thể được hình giả yếu về sau, dùng này sinh mệnh lực vô tận hỏa diễm thiêu hủy thân thể tàn phế, lần nữa mới ra đời thôi.

Chi là không biết này Định Vương có gì loại có thể chịu, tề tựu trong truyền thuyết ba loại hỏa diễm hai loại, đem làm trận cước trấn áp trong đó, hấp thu lực lượng tới bố trí to như vậy một cái Vu pháp huyền trận.

Hai loại hỏa diễm, bây giờ mặc dù riêng phần mình đối chủ, cách dùng không đồng nhất, uy lực lại tương xứng.

Bây giờ giao thủ một cái, tự nhiên cũng khó phân cao thấp.

"Nha đầu, ta vẫn là nhìn xuống ngươi."

"Cô cô nói gì vậy, chúng ta bất quá là như nhau."

"Người thật coi ta không có cách nào trừng trị người sao, chớ nói các người cái này vài người bên trong, ta muốn lấy ai tính mệnh, ai có thể làm gì được ta? Ha ha. . ."

Diễm Châu đầu võ thủ pháp kinh nghiệm lão đạo, bằng vào tự thân cường hãn, trước ép Thanh Hải Dục, sau kháng Đạc Kiều, ung dung không vội.

Trầm Phi cùng Dịch Thiệu Thừa cũng liền nóng nảy, một phần vạn nàng thật muốn bão nổi, cái kia Đạc Kiều liền nguy hiểm.

"Các ngươi hiện tại lập tức cho ta lui lại, nếu không, ta muốn Đạc Kiều cái thứ nhất chết, ai cũng ngăn không được! Cùng lắm thì, đồng quy vu tận thôi."

Hai người không nghĩ tới, Diêm Châu vậy mà cường thế đến mức độ này, đơn giản có thể dùng điên cuồng để hình dung!

"Lão yêu bà! Lúc trước kính người là Điện quốc Nhiếp Chính vương, bây giờ xem ra, bắt quá là bà điên, còn dám cướp ta Đại Hán Vũ Hồn, vậy cũng đừng trách ta Trầm Phi tâm ngoan thủ lạt!"

Trầm Phi hét lớn một tiếng, thân hình đột ngột từ mặt đất mọc lên, quanh thân phi đao tùy tâm bay ra, quanh quẩn quanh thân, tiện tay vung lên, này chút phi đao liền theo hần chỉ, dồn dập bắn về phía Diễm Châu.

Lôi Long rít gào!

Dịch Thiệu Thừa nổi lên Nguyên Dương, hung hăng vừa hô, tiếng rống dung hợp chiến ý, hóa thành từng vòng từng vòng to to lớn sóng âm, những nơi đi qua, tảng đá bình mã dồn dập hóa thành đá vụn bụi!

Lần này giáp công, phối hợp không chê vào đâu được, một đợt thắng qua một đợt.

Này Diễm Châu lại muốn không chết, đám người cũng không thể tránh được.

"A a a a . ." Đúng lúc này, Diễm Châu bỗng nhiên thả đi hết thủy phòng ngự cùng công kích, ngửa mặt lên trời một hồi cười lớn , mặc cho vô số công kích rơi về phía thân thể của nàng.

Nàng muốn làm gì?

Nàng coi là thật điên rồi sao?

Nữ nhân này luôn cố chấp, vì sao tự tìm đường chết?

Trong lúc nhất thời, bốn trong lòng người lóe lên vô số suy nghĩ, vô số nghi vấn, nhưng rất nhanh, loại nghi vấn này liền biến thành kinh sợ.

★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Người sống đặc ý, hủ thi mở mắt, tử vật Niết Bàn

"Chu Trúc Hồng Liên Giới Vực!"

Diễm Châu đột nhiên tức hạ một đóa Hồng Liên nở rộ, toàn thân cao thấp cũng bốc cháy lên hỏa diễm, toàn bộ bị ngọn lửa bao khóa hình người càng ngày càng không lồ, đảo mắt biến thành một con to lớn vô cùng hòa điệu hình ảnh.

Lại là Hóa phượng hoàng!

Oanh! ! !

Tất cả công kích chớp mắt liền đến, một tiếng vang thật lớn, Hóa phượng hoàng dập tắt tại này mấy đợt trong công kích.

"Cái này lão nương môn. . ." Trầm Phi cố hết sức mắng một câu, nhưng lời đến khóe miệng, liền thấy công kích va chạm khói lửa qua đi, cái kia trên mặt đất vẫn như cũ bị Hồng Liên hình dáng thật to Hỏa bao quanh, Hồng Liên trên cùng, Diễm Châu đã không thấy, chỉ có một đoàn hỏa cầu hỏa diễm đang thiêu đốt, này đoàn hỏa diễm bỗng nhiên biến lớn.

Ba!

Một hồi bùng cháy nổ bùng, hỏa diễm chợt phồng, một lần nữa biến thành một cái hình người, đây chính là —— Diễm Châu!

"Sao, làm sao có thể! Nàng chẳng lẽ đã là thần nhân!" Trầm Phi thất thanh nói.

"Không là, là nàng đã cùng trận kia chân bên trong linh vật dung hòa, Giới Vực sản sinh biến hóa, thành không chết chi hỏa Giới Vực, tại Giới Vực bên trong, bởi vì không chết chi hỏa nguyên nhân, chỉ cần nàng Nguyên Dương dồi dào, liền có thể không ngừng mọc lại. Muốn giết chết nàng, nhất định phải đem nàng hết thảy Nguyên Dương hao tổn khoảng trống không thể." Đạc Kiều cắn răng, cái trán giữ lại mồ hôi lạnh, xa nhìn Diễm Châu.

Ba! Ba! Ba!

"Ha ha ha ha. . ." Diễm Châu vỗ tay, bị hỏa liên kéo lấy thân hình, cười ha ha, cười xong nhìn xuống chúng nhân nói "Không tệ, cũng là bằng các ngươi, có khả năng kia sao, trước kia là sâu kiến, hiện tại vẫn như cũ là. Cút!"

Diễm Châu tay vỗ một cái, Giới Vực biến mất, phảng phất hết thảy lực lượng đều bị nàng nắm trong tay.

Cái kia "Lăn" chữ mở miệng, nàng vung cánh tay lên một cái, liền so với lúc trước càng mãnh liệt hơn hỏa diễm bàn tay điên cuồng nhào về phía đám người.

Đám người vội vàng ngăn cản.

Lúc này Diễm Châu lại đột nhiên triệt tiêu công kích, xoay người mà đi, mấy cái lên xuống phóng tới cái kia đài cao, rơi vào khô gầy thi thể trước người.

Sau lưng đám người vừa cản đi công kích, liền thấy Diễm Châu đưa bàn tay ra, mò về cổ này thi hóa thân thể lồng ngực, từng cái khăn trương đến cực điểm, đuổi theo đã chậm, dồn dập giận rống lên.

"Diễm Châu!"

"Ngươi dám!"

Diễm Châu cười cười, nàng có cái gì không dám.

Tại đây Định Vương thi thể trên ngực, lấy tay làm đao, liền có thể lấy ra nàng tha thiết ước mơ. . . Vũ Hồn!

Thế nhưng, ngay tại nàng đầu ngón tay sắp đụng phải thi thể ngực lúc, nàng chợt phát hiện, thi thể làn da giống như khế nhãn một cái.

Ảo giác?

Diễm Châu khẽ giật mình, trong lòng dâng lên mãnh liệt dự cảm không tốt, mãnh liệt ngẩng đầu một cái, liền thấy vô lại tóc đỏ thi thể một thoáng mờ hai mất ra. . . Không, không phải hai mắt, hần ngạc tâm cũng đã nứt ra một đạo thon dài may, lại có con mắt thứ ba! Này con mắt thứ ba cực kì khủng bố, bên trong có mấy viên "Con người".

Coong!

Con mắt thứ ba bên trong hào quang chợt sáng lên, Diễm Châu cả người phảng phất bị cự chùy đánh vào ngực, không chỉ như thế, liền liền đầu cũng là một hồi mê muội.

Ầm!

Diễm Châu bay vãi ra, trên không rơi vãi ra một chuỗi máu tươi, bay thẳng Dịch Thiếu Thừa.

Vốn là phóng tới Diễm Châu Dịch Thiếu Thừa sững sờ, mong muốn tránh đi đã không kịp, chỉ có thể kiên trì, bị ép đón lấy, làm sao biết bị quăng tới Diễm Châu, liền giống bị một đôi vô tận lực lượng bàn tay lớn đẩy, liền dúi lấy hần hung hăng lui lại, mãi đến hần phí hết sức chín trâu hai hổ, bộc phát ra Nguyên Dương, một cước đạp thật mạnh vào mặt đất.

Răng rắc lạp. . .

Hăm xuống mặt đất hai chân đang lui lại bên trong, trên mặt đất cày ra hai đạo thật dài khe rãnh, mãi đến lại cày ra mấy trượng, phương ngừng.

Lúc này Dịch Thiếu Thừa đầy đỏ mặt lên, nổi gân xanh, giống như liên toàn bộ sức mạnh đều đã ra tới.

"Dịch Thiếu Thừa!"

"Trưởng quân!"

"Cha!"

Ba người vội vàng đến đây xem xét, Dịch Thiếu Thừa giống như thoát lực, đặt mông ngồi dưới đất, cũng vô lực khí đẩy ra trên người nằm Diễm Châu thân thể, vội vàng hung hăng thờ. Một vết khó xử cũng tuôn ra tại Dịch Thiếu Thừa trên mặt, vừa rồi cũng thật sự là đúng dịp, như thể ngoài ý muốn lập tức, thế mà không cần thận bất được Diễm Châu hồn nhiên khe rãnh, hơn nữa còn ghim chặt nắm đến cái kia hoàn chỉnh đường nét.

"Ông trời ơi."

Dịch Thiếu Thừa lập tức buông ra ôm ấp, đem trong ngực cái này hung thần đẩy đi ra.

Diễm Châu từ dưới đất đứng lên ồm ồm thân hình, phong tình vạn chủng cười lạnh một tiếng, sau đó dùng khiêu khích ánh mắt liếc nhìn Dịch Thiếu Thừa, lông mày nhú lại, "Sợ cái gì, ta cũng sẽ không ăn người."

"Người có ý tứ gì." Dịch Thiếu Thừa sắc mặt đứng đắn trả lời.

"Người lúc trước tại ta tháng Hóa cung dự tiệc, đối những cái này các cô nương không tuân theo là bởi vì. . . Bây giờ xem ra, tựa hồ cũng không có thể nghiệm qua cá nước thân mật. Chím non?"

"Rối loạn, nói bậy nói bạ." Dịch Thiếu Thừa nhíu nhíu mày, hừ một tiếng.

Diễm Châu cười cười, hồn nhiên không để ý bên cạnh đối nàng quăng tới ánh mắt oán độc Đặc Kiều cùng Thanh Hải Dục, hai nữ nhân này hiện tại mới phát hiện này Diễm Châu dù sao cũng là nữ nhân, hơn nữa còn nói ra loại này làm cho các nàng có chút e lệ, quả thực. . . Quả thực không thể nhịn được nữa!

"Hiện tại đừng đấu tranh nội bộ, trước mắt đây mới là lợi hại nhân vật hung ác." Diễm Châu ánh mắt lại chuyển hướng cái kia điện thờ bên trên.

Xem về sau, Diễm Châu kinh ngạc liền lui lại mấy bước.

Vừa rồi nàng xem như may mắn kiếm về một cái mạng, Dịch Vương tam nhãn như thể quét qua, nàng cảm giác mình tựa như biến thành đầu gió trước ngọn nến.

"Cẩn thận!" Dịch Thiếu Thừa giương mắt lên nhìn, mãnh liệt thấy điện thờ, lúc này quát.

Đám người tưởng tượng không đúng, vội vàng quay đầu xem, này xem xét, lúc này bị chấn kinh đến không còn gì để nói.

Nguyên lai cái kia điện thờ thanh đồng vương tọa bên trong thi hóa Dịch Vương, vậy mà mở mắt ra, lơ lửng chậm rãi hiện thân, đang lạnh lùng nhìn xem đám người, cùng lúc đó, cái kia cổ cuộn cuộn như biển, nặng nề như núi khí thế, lập tức từ trên trời đè xuống, bao phủ tại mỗi cá nhân trên người, tất cả mọi người trong lúc nhất thời cảm giác nửa bước khó đi.

Đây không phải trên tinh thần uy hiếp, mà là thực chất uy áp!

Uy áp vừa ra, không khí chung quanh đều biến đến vô cùng dính nhớp, giống như là tại dính bùn trong ổ giống như, coi như xê dịch một bước đều muốn hao tổn bỏ ra rất nhiều sức lực.

Nhưng mà tất cả mọi người rõ ràng, uy thế như vậy mang theo mùi vị quen thuộc, cái kia chăm chú là bởi vì, đây là chiến ý ngưng tụ thành.

"Chỉ riêng chiến ý liền có thể đi đến như thế, cái kia còn là người sao!" Trong lòng mọi người chấn kinh đến tột đỉnh.

So với bọn hắn lấy được, lĩnh ngộ, loại trình độ này chiến ý, là bọn hắn tất cả mọi người cộng lại vạn lần!

Có lẽ chỉ cần người kia một cái ý niệm trong đầu, bọn hắn tất cả mọi người hội thịt nát xương tan! Một loại chính mình là sâu kiến, lại muốn đối mặt quái vật khổng lồ ảo giác, tự nhiên sinh ra.

Giờ khắc này, tất cả mọi người trong lòng chỉ có một cái ý niệm trong đầu hoảng hốt!

Người chết phục sinh đã không kinh ngạc, ngạc nhiên này phục sinh Địch Vương, lực lượng vậy mà cường đại như vậy.

"WOW, vậy mà là chân chính Thần nhân oai, này mới là mọi người băng!" Tất cả mọi người to khỏe thở dốc, trong lòng cả kinh nói.

Đúng vào lúc này, Địch Vương bắt đầu chuyển động. Tựa hồ là bởi vì vừa mới thức tỉnh, thân thể còn có chút cứng ngắc. Hắn đưa tay, đem trong tay thanh đồng trường thương chậm rãi hướng phía trước một ngón tay, như chỉ huy thiên quân vạn mã vương. . . Không, hẳn liền là vương.

Một chỉ này, thương trên đầu khảm nạm một cái vẽ kinh dị trời quả phát sáng lên, tán mát ra hào quang óng ánh.

Tư tư!

Ần chứa năng lượng hào quang quét qua mặt đất, mặt đất dâng lên hơi nóng.

Tại tất cả mọi người nhìn soi mói, bốn phía những cái kia hóa thành bụi tăng đá binh mã bắt đầu hòa tan, đã biến thành nham thạch nóng chảy, nham thạch nóng chảy trên mặt đất chảy xuôi, chảy xuôi bên trong chậm rãi hội tụ.

Không bao lâu, tại đây to lớn bày dòng nham thạch bên trong, một cái đại thủ bỗng nhiên từ đó nhô ra, chống đỡ trên mặt đất.

Soạt!

Lại một cái tay nhô ra, chống đỡ ở bên phải trên mặt đất.

Hai cánh tay giống như hết sức dùng sức chống đỡ cái gì, rất nhanh, một cái khoác đầy dung nham đầu từ nơi này một đồng dung nham bên trong tuôn ra.

Ba!

Tại nửa người trên nhô ra về sau, cái này dung nham hình người lập tức ghé vào trước mặt mặt đất, không ngừng hướng phía trước bò, dùng sức đem chính mình theo dung nham bên trong tránh ra.

Mãi đến cuối cùng, ngón chân thoát ly cái kia một bãi dung nham thời điểm, còn lại tất cả dung nham thu sạch đến này bên trong thân thể.

Sóng! Tăng đá binh mã sóng!

Tất cả mọi người khiếp sợ không thôi.

Này dung nham người toàn thân cao thấp tràn đầy chiến ý, liền liền cái kia một đôi vô thần điêu khắc đi ra con mắt, vào giờ phút này, một thoáng mở ra, biến thành dung nham bắt đầu khởi động mắt đỏ.

"Chết!"

Đúng lúc này, không tin và Diễm Châu đột nhiên nổi lên, một chương rơi tại bên trong một cái tảng đá kỵ binh trên đầu.

Ầm!

Đầu sụp đổ, vô số nóng hơi tương nước bắn tung toé.

Nhưng mà một kích qua đi, cái này tảng đá kỵ binh cổ chỗ đứt lại dâng lên nham thạch nóng chảy, nham thạch nóng chảy rất nhanh lần nữa ngưng tụ thành một cái đầu, đầu dễ nguội, cùng lúc trước giống như đúc.

Cái này tảng đá kỵ binh răng rắc lắc một cái cổ, lạnh lùng nhìn xem Diễm Châu. Bỗng nhiên kéo ra miệng rộng, phát ra "Cạc cạc cạc" một hồi đe dọa, một chuỗi dài dung nham chấm nhỏ phun ra ngoài.

Diễm Châu tránh thoát, ra tay như điện, mạnh mẽ bắt đem cái này đầu thu hạ, vứt xuống đất.

Ba!

Đầu tại Địch Thiệu Thừa chân trước nổ tan làm một bãi dung nham.

"Đánh đòn phủ đầu, giết, bắt giặc trước bắt vua, chỉ có diệt cái kia Địch Vương, mới có thể. . . Khe khẽ! Mới có thể để cho những đá này binh mã triệt để yên lặng. . ."

Nàng không hồ là được không chết chi hỏa người, này nói hai câu công phu, trong cơ thể Nguyên Dương liền điều động, cái kia thương đã khôi phục được bảy tám phần.

Đám người nghe nói lời ấy, lập tức nhìn bốn phía, này xem xét, sắc mặt càng thêm khó chịu.

Nguyên lai theo vừa mới tiến vào chỗ, không thấy bất luận cái gì lỗ hổng, chung quanh như cái vô biên vô hạn tĩnh không, càng tìm không đến bất luận cái gì đường ra!

Diễm Châu ho khan hai tiếng, bỗng nhiên nói "Dịch Thiệu Thừa, ta muốn ngươi vì ta mở đường! Thanh Hải Dực! Ta muốn ngươi cùng ta cùng nhau, còn có các ngươi, hết thầy giúp ta, giết!"

Trong một chớp mắt, Diễm Châu trên người nhiều hơn một loại lạnh thấu xương chiến ý, giống như là trong vạn quân thống soái.

Thân là Điền quốc đệ nhất cường giả, đệ nhất thống soái, tại lúc này, quả nhiên lộ ra không giống tại bình thường nữ tính chỗ độc đáo.

"Giết!"

Vừa dứt lời, Dịch Thiệu Thừa con ngươi cũng là đột nhiên động một cái, hần quả quyết vận dụng ra Đại Thiên Lôi Tôn chi thân. Bước đi như bay, liền xông ra ngoài trở thành mở đường tiên phong.

Chiến thương một đường chỗ qua, xông ngang xông thẳng, càn quét này lít nha lít nhít tảng đá binh mã, dùng sức một mình cường ép mở đường!

Không ôm đoàn, thì đoàn diệt.

Cái này cũng không gọi nổi giáo cho giặc, mà là bị trước mắt hình thức bắt buộc, không thể không cùng này đáng chết Diễm Châu trối buột chung một chỗ.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Diễn Kiều Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Ác độc tâm tư

Ầm!

Một thương quét qua, liền một thốt to con tảng đá binh mã, đầu hóa thành nham thạch nóng chảy bắn tung toé, nhưng Dịch Thiệu Thừa còn chưa thờ một ngưng, này phá mất đầu lại toát ra nham thạch nóng chảy cùng hòa diễm, một lần nữa ngưng tụ thành đầu.

"Bất tử bất diệt!"

Dịch Thiệu Thừa phá hư tốc độ, lại không kịp tảng đá kia binh mã tốc độ chữa trị!

Hần chân trước mở đường, chân sau những cái kia tảng đá binh mã lập tức dài hợp!

"Còn có ta!"

Một đạo băng sương đông kết chi pháp, "Xoạt" theo Dịch Thiệu Thừa tiến công mà phụ trợ tới, ngựa đá thể lưu chi thân quả nhiên nhận lấy to lớn kiềm chế, vậy mà không còn sinh trưởng. Nhưng này đông băng thời gian có hạn, mấy hơi thờ về sau, lại hội tùy theo khép lại, này chút lam băng đá chiến tượng lúc trước nhận phá hư liền sẽ khôi phục được bảy tám phần.

"Bất giặc trước bắt vua, tiếp tục hướng!"

Diễm Châu cắn răng nói ra, đội ngũ bên trong, còn thừa đám người lập tức theo sát mà tới, riêng phần mình sử dụng bản lĩnh giữ nhà càn quét, cường ép phá lộ.

Mới đi về phía trước một nửa, còn chưa tới cái kia dưới đài cao, Thanh Hải Dực thi triển băng sương hệ Vu pháp dần dần mất đi hiệu lực, toàn bộ ngựa đá, thạch tượng tựa như phục đang sống, bắt đầu thức tỉnh, chuyển động, này một đôi trong đôi mắt con ngươi, bắt đầu ngưng tụ ra vật sống màu sắc.

Đồng thời những đá này binh mã giống như đã chậm rãi có ý thức, bắt đầu hướng đám người xúm lại tới.

Đám người sắc mặt càng ngày càng khó coi.

"Không kết thúc."

Diễm Châu vũ lực cường thịnh, dùng quyền tấn công, một vòng lại một vòng bọc lấy ngọn lửa màu đỏ Nguyên Dương rơi vào những đá này binh mã trên người.

Phanh phanh phanh. . .

Tầng đá binh mã ứng thanh vỡ vụn, không chết chỉ hòa nhiễm phải lấy thân thể của bọn nó, bùng cháy tại chúng nó vỡ vụn chỗ, khiến cho những đá này binh mã tốc độ chữa trị trở nên thông thả, thế nhưng vẫn như cũ không có thể ngăn cản chúng nó phục hồi như cũ.

Này không chết chỉ hòa vẫn như cũ kề cận bọn chúng tầng đá thân thể đốt không ngừng, thế nhưng là thì có ích lợi gì? Cũng không có thể hòa tan chúng nó, lại sẽ không tạo thành đau xót, này chút mộ linh tồn tại mất thấy là phải đem mọi người mai một.

"Xem ra này lão yêu bà cũng thúc thủ vô sách. Không bằng ta thử một chút, lúc trước lấy được Dịch hòa, có lẽ sẽ có không tưởng tượng nổi hiệu quả."

Lục đại áp trận bảo vật bên trong, bây giờ trận nhãn đã bị nhỏ năm tòa.

Mà mỗi một tòa trận nhãn dưới, lại ẩn chứa một kiện bảo vật, Đạc Kiều đoạt được đồ vật giống như Diễm Châu, đều là thuộc về nhiều loại cực kỳ khó được Dịch hòa một trong.

"Xem ra, cô cô ngươi không chết chỉ hòa cũng không được tốt lắm nha, ha ha." Đạc Kiều cười trào phúng hai câu, tay hất lên, lòng bàn tay màu vàng hóa đoàn bay ra, hòa diễm biến thành Tam Túc Kim Ô, phóng tới trong đó một bộ ngựa đá kỵ binh.

Kim Ô cùng kỵ binh hung hăng đụng vào nhau.

Ầm!

Kim Ô bạo liệt, hỏa diễm tứ tán, kỵ binh vỡ vụn, khối vụn bắn tung toé.

Mỗi một khối đều nhiễm phải lấy màu vàng bất diệt chỉ hòa, này chút hòn đá rất nhanh tại không diệt chỉ hòa bùng cháy bên trong, biến thành tro tàn.

Diệt!

Triệt để diệt!

"Kiều nhi tốt!" Dịch Thiểu Thừa rất đổi phấn chấn.

Đạc Kiều tu vi là trong mọi người kém nhất, có thể hết lần này tới lần khác lúc này, lại khả năng giúp đỡ đại ân. Này cũng cũng không phải là Đạc Kiều Dịch hòa càng thêm lợi hại, mà là ứng câu nói kia, vô quyết dày có móng tay nhọn.

Đạc Kiều khiêu khích nhìn thoáng qua Diễm Châu.

Diễm Châu chẳng hề để ý hừ một thoáng, ánh mắt này rõ ràng là đang nói "Tiểu Đạc Kiều a Tiểu Đạc Kiều, ngày sau cô cô hội thật tốt dạy ngươi như thế nào làm hài tử ngoan", cái này khiến Đạc Kiều không có từ trước đến nay sinh lòng một cỗ ác khí.

"Đều tới khi nào, còn tại đấu tới đâu đi!"

Đạc Kiều khó chịu mà liếc nhìn nói chuyện Trầm Phi, trên tay ngọn lửa màu vàng phát động lại càng thêm ra sức, từng đoàn từng đoàn hỏa diễm bay bắn đi ra, lẳng không hóa thành Tam Túc Kim Ô, ầm ầm đụng vào vô số cỗ tầng đá binh mã.

Thanh Hải Dục lập tức trợ lực.

Tay nàng hung hăng vung lên, liền nóng nảy băng sương kinh phong cuốn ra, thổi ngã đằng trước tầm mười cỗ tầng đá binh mã, những binh mã này khê đảo, Thanh Hải Dục đôi mắt chốc lát trở nên băng trắng, thấy chỗ, này chút ngã xuống tầng đá binh mã trong nháy mắt đóng băng.

Răng rắc!

Dồn dập bị đông cứng được vỡ nát!

Nhưng Thanh Hải Dục một chiêu này kéo dài không được bao lâu, băng sương kinh khí chỉ có thể duy trì một lát, những đá này binh mã tất nhiên lần nữa phục hồi như cũ.

Diễm Châu lạnh lùng liếc nhìn đôi thầy trò này hợp lại, hừ lạnh một tiếng, khoe miệng hoàn toàn như trước đây mang theo phúng cười. Trước mắt Đạc Kiều tiểu nha đầu này trưởng thành tốc độ quá nhanh, nhất định phải phế bỏ nàng.

"Được Vũ Hồn, ta lo gì không diệt được đám người này?" Khó chịu về khó chịu, trước mắt Diễm Châu nhưng lại không thể không đè ép trong lòng lửa giận.

Nhưng Diễm Châu không trêu chọc Đạc Kiều, Đạc Kiều lại chế giễu lại.

"Thế nào, cô cô? Có phải hay không một mối, có lòng không đủ lực. Chớ sợ. . . Chúng ta hội thật tốt bảo hộ cô cô. Hi hi!"

Những năm này nhận điều khí, bao giờ cũng đều nghĩ đến tự vệ làm bên trên Đạc Kiều, cũng sẽ không tại hội hột ở giữa liên hóa giải loại này cừu hận.

Muốn nói khí độ, cái kia khí độ cũng sẽ không cho đến Diễm Châu.

"Người nói cái gì?" Diễm Châu đề lại hỏa khí, trầm thấp lạnh lùng hỏi.

Nàng như thế nào lại một mối?

"Cô cô nếu không phải nổ mạnh hết đà, vì sao như vậy công kích vô lực, tựa như là. . . Một con gà yếu." Đạc Kiều giống như e sợ cho thiên hạ bất loạn, còn vẫn như cũ khiêu khích lấy Diễm Châu.

Này hai chữ cuối cùng liền treo Diễm Châu tâm hỏa.

Diễm Châu hừ lạnh một tiếng, hung hăng một chưởng hướng phía trước đánh tới.

Ầm! Ầm!

Một chưởng mặc vào hai cổ kỵ binh thân thể, nàng lại một cái Lăng không xoay tròn, một chân tăng tăng đánh xuống.

Ầm!

Hai cổ tăng đá kỵ binh tại chỗ chia năm xẻ bảy, này so lúc trước nàng chăm chú là đánh nổ đầu muốn uy mãnh hơn nhiều.

"Tiểu nha đầu, người như lại xuất khẩu cuồng ngôn, kết cục nên như vậy." Diễm Châu ác đạo.

Dịch Thiếu Thừa nghe xong này còn cao đến đâu, lập tức quay đầu mắt nhìn Diễm Châu, giận nói, "Diễm Châu, người dám!"

Trầm Phi cùng Thanh Hải Dực dù chưa đáp lời, nhưng động tác kia cùng mang theo xâm phạm tính ánh mắt rõ ràng là —— có gan người thử một chút.

Diễm Châu tức giận tới mức lạnh cóng, lông mi ngưng tụ sát khí cũng càng ngày càng nặng.

"A ~ đối mặt cường địch như thế, cô cô không đem khí lực hướng những quái vật này trên người làm, vẫn còn muốn xử chỗ đối ta, Kiều nhi thật thật đau lòng, rất sợ hãi. Cô cô cảm thấy có thể bằng vào sức một mình đạt được Vũ Hồn, vẫn có thể một người đối kháng này còn lại mấy ngàn tăng đá binh mã, bình yên thoát thân?"

"Người!"

Ầm!

Có thể nhấn nại không thể nhấn nhục, Diễm Châu giận đến sắc mặt đỏ lên, lập tức trong tay khí lực toàn hướng những đá này binh mã bên trên phát tiết, không còn hồi trở lại một chữ, sợ mình hội thật nhện không được giết Đạc Kiều.

Nhìn xem Diễm Châu như vậy ra sức, Đạc Kiều khoe miệng nở một nụ cười.

Này tia nụ cười, không có từ trước đến nay đủ loại sáng khoái, Đạc Kiều tâm tình tốt được không thể tốt hơn, tựa như là lớn trong mùa hè nguyên lành nuốt vào một ly đá trần nước trái cây.

Còn có, này Đạc Kiều cảm giác tại trong đội ngũ nắm giữ cục diện, đây cũng là người thắng nụ cười.

"Thật sự là tiểu hồ ly." Dịch Thiếu Thừa bàn tay chuyển động, liền đầu thương tựa như mũi khoan lại đập nát một bộ binh mã, nhưng này kết bè kết đội ngựa đá mặc dù động tác vụng về, lại ở ngoại vi càng đề lâu càng nhiều, càng đề lâu càng dày, bởi vì cái gọi là con kiến nhiều cắn chết tượng, nghĩ đến này tập kích kẻ sách cũng không có lập tức có hiệu quả, Dịch Thiếu Thừa tâm tình cũng dần dần nặng nề.

Lúc này Đạc Kiều ánh mắt nhất động.

"Diễm Châu đây là đang làm gì?"

Đạc Kiều dừng lại trong tay Vu pháp, bởi vì nàng vậy mà phát hiện này Diễm Châu động tác công kích càng ngày càng nhẹ, chỉ là dùng sức lượng đem những đá này binh mã đẩy lui, cũng không có đem triệt để phá hủy.

"Thật cứ như vậy. . ."

Thanh Hải Dực tâm, chìm vào đáy cốc, này tâm tình bỗng nhiên chuyển biến để cho nàng bắt đầu sinh ra một loại hận ý.

Không sai, đây là đối Dịch Thiệu Thừa thất vọng cực độ chán ghét, phảng phất Thanh Hải Dực với bên ngoài bất cứ chuyện gì đều đã mất đi hứng thú.

"Ta đây vì cái gì, còn muốn ở chỗ này cùng các người chém giết, vì cái gì. . . Này không công bằng."

Thanh Hải Dực vẫn nghĩ đến, nàng dừng lại bất động làm cho cả đội ngũ áp lực đột nhiên tăng lên rất nhiều, bọn này tảng đá bình mã đã tạo thành tường sau, ba tầng trong ba tầng ngoài, một cây cột tảng đá giáo, đại đao, theo vòng vây bên ngoài chém giết, đâm xuyên tiến vào.

Tảng đá bình mã phản công về sau, liền giống như là thủy triều áp bách mà đến, hiểm tượng hoàn sinh.

"Bạch!"

Mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

Thanh Hải Dực trong con mắt, đột nhiên xuất hiện điểm hình dáng lưu huỳnh, mang theo phá không khí lưu màu trắng bay tới, nguyên lai, một nhánh sắc bén ruột đặc mũi tên từ không trung phóng tới.

Nàng mỉm cười, đau thương bên trong tuyên chọn cái khác quyết định, này đôi khiến cho chúng sinh khó quên đôi mắt đẹp cuối cùng chậm rãi nhắm lại, tuyệt mỹ trên mặt đồng thời toát ra một loại sắp giải thoát lúc thoải mái.

Là giải thoát? Vẫn là bi ai?

Thanh Hải Dực không hiểu tâm tình vào giờ khắc này, nhưng mà khóe mắt của nàng, lại chảy ra hai hàng nước mắt. Còn có cái gì, so thất vọng càng thêm làm người tiêu tụy tâm chết sao.

. . .

"Thật sắp xong rồi sao?" Dịch Thiệu Thừa cắn răng, nhìn xem không ngừng đến gần tảng đá bình mã, toàn thân đều căng thẳng.

Rất nhanh, tất cả bình mã tới gần, cùng nhau giơ lên chúng nó xưa cũ binh khí, hướng phía Dịch Thiệu Thừa đám người đâm tới. Nhưng vào lúc này, Dịch Thiệu Thừa lại kinh ngạc phát hiện, nhiều mũi tên như bầy ong đánh tới, sắp đem Thanh Hải Dực bao phủ.

"Không. . . Tuyệt không!"

Dịch Thiệu Thừa đột nhiên vọt tới, hồn nhiên không để ý ngăn chặn hấn mấy cây trường mâu, vũ khí trong tay "Răng rắc răng rắc" tại Nguyên Dương thuần lực gia trì dưới, càn quét hết thảy trở ngại.

Dùng tốc độ nhanh nhất đi vào Thanh Hải Dực trước mặt, Dịch Thiệu Thừa bàn tay lớn chụp tới, liền bắt lấy hai mũi tên, nhưng vẫn có một con xuyên qua lòng bàn tay của hắn, "Ồng" một tiếng, mũi tên tại khoảng cách Thanh Hải Dực cái trán một tấc khoảng cách chỗ ngừng lại. . . Nhuộm dần lấy Dịch Thiệu Thừa máu tươi trên đầu tên, ngưng tụ một giọt máu đỏ thẫm lặng yên hạ xuống, một chút chu sa nhẹ nhàng nhỏ ở Thanh Hải Dực chỗ mi tâm.

"Hô. . ."

Là tiếng gió thổi?

Là tiếng hít thở?

Thanh Hải Dực bỗng nhiên mở mắt ra, liền cảm giác được Dịch Thiệu Thừa thở ra nóng bỏng khí tức, cứ như vậy áp bách lấy chính mình, thổi gương mặt của mình, lồng ngực nở nang dừng động. Hắn giống một ngọn núi, nguy nga núi, phun trào ra luồng nhiệt Cự Sơn, ngăn trở thế giới bên ngoài, chặn ngang ôm chính mình.

Nam nhân này, đang yên lặng nhìn chăm chú lên nàng.

"Người tại sao phải cứu ta?" Thanh Hải Dực cũng không khống chế mình được nửa tình cảm, nàng vốn định thề cũng không tiếp tục muốn như thế nhìn chăm chú Dịch Thiệu Thừa gương mặt, nhưng mà lại làm không được, coi như hiện tại Dịch Thiệu Thừa cứu trở về chính mình, nhưng nếu không chiếm được mong muốn đáp án, chỉ sợ Thanh Hải Dực qua trong giây lát lại phải trở mặt.

Chỉ là? Hắn hội để cho mình thất vọng sao?

Cho nên, Thanh Hải Dực nhìn chăm chú Dịch Thiệu Thừa hỏi ý ánh mắt, chỉ là mấy một đáp án.

Dịch Thiệu Thừa không có trả lời, xích lại gần sau tại đây kiểu diễm ướt át trên môi, hung hăng hôn đi, cái kia chặn ngang bàn tay lớn, cũng cầm thật chặt.

. . .

Phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, tình này, cảnh này, lại thật khiếp hãi bên người mấy cái chiến hữu.

Mỗi người thấy thế đều phản ứng không đồng nhất.

Ai có thể nghĩ tới này Kiều Long lại hội vào lúc này, cùng này Điền quốc Đại Vu nữ phát sinh loại này "Nhân thần cộng phần" sự tình, Trầm Phi tại vạn bề bộn bên trong nhìn lướt qua lập tức trợn cả mắt lên.

Trầm Phi ghen ghét không nói đến, chính mình còn muốn giống cái kẻ ngu, ở bên cạnh tiếp nhận càng lớn phòng vệ áp lực.

Trước mặt những đá này bình mã nát lại phục hồi như cũ, cho dù là hóa thành bột mịn cũng có thể biến thành nham thạch nóng chảy đúc lại hình dáng, không ngừng không nghỉ, không kết thúc, số lượng lại nhiều không xiết thu, Trầm Phi hận không thể phun ra một cái máu sẫm, thật đâm tâm a!

So sánh với Trầm Phi xấu hổ, Diễm Châu lại cười.

Này một thân hòa hồng áo giáp, lại cười đến vũ mị vô cùng, câu động lòng người!

Kỳ thật nàng âm thầm hồi trở lại nhớ năm đó tại Hà Bạt trấn tình cảnh, trong lòng lập tức suy đoán này Thanh Hải Dục cùng Dịch Thiểu Thừa có một chân.

Năm đó, ai có thể làm được không tiếc tính mệnh, biết rõ không đường có thể trốn, cũng phải đem một chút hi vọng sống nhường cho Thanh Hải Dục cùng Đạc Kiều?

Nếu là không có gian. Tình, tất cả những thứ này đều nói không thông.

Cho nên, Diễm Châu cười, nhiều ít mang theo một tia vạch trần sau sáng tỏ, nhưng mà một vấn đề khác nàng lại càng thêm hoang mang —— bởi vì, tại cách mình cũng là trượng bên ngoài Đạc Kiều, lúc này chính sứ dùng hòa diễm Kim Ô vọt tới một đầu bình mã.

Soạt một tiếng tan ra thành từng mảnh về sau, nàng ngược lại lại công về phía bên kia, này hoàn toàn là không để ý tới trong cơ thể hồn lực có thể hay không bắt kịp mà liều mạng đầu pháp.

"Kiều nhi?"

Diễm Châu khó được ngữ khí ôn nhu, truyền âm đến Đạc Kiều trong tai, tựa hồ tại nhắc nhở nàng bên kia Dịch Thiểu Thừa cùng Thanh Hải Dục ôm hôn.

"Ta biết." Đạc Kiều tức giận xoay đầu lại, cổ nặn ra vẻ tươi cười, đáp lễ đến "Cô cô cũng không cần che giấu, người xem bên kia Dịch Vương. . . Vừa rồi ta còn kém chút cho là người là điền quân thống soái, mang bọn ta tiêu diệt nó. Có thể ta sai rồi, không nghĩ a, liền người đều như vậy lừa gạt, ta còn đánh cái gì?"

Diễm Châu nhìn mình thủ đoạn nhỏ bị vạch trần, khuôn mặt rớt cục cũng gánh không được xấu hổ mà có chút giận dữ.

Nhưng mà tuyệt hơn chính là, Đạc Kiều nói rút lui liền rút lui, lập tức buông tay mặc kệ.

Liền hơn mười đem cứng rắn trường thương, đồng loạt đâm về phía Đạc Kiều, nàng rất thẳng thắn nhắm mắt lại, cho nên ngay cả mệnh đều không muốn.

"Cái gì?"

Kỳ thật, lúc này Đạc Kiều tâm thần không yên, làm nàng nhìn thấy Dịch Thiểu Thừa cùng Thanh Hải Dục như vậy, quả nhiên là cảm thấy này so hết thầy trải qua ủy khuất, đều muốn tới bị thương.

Biết rất rõ ràng chính mình không cách nào ngăn cản Dịch Thiểu Thừa, càng không ngăn cản được Thanh Hải Dục chờ đợi 10 năm, chỉ vì gặp lại Dịch Thiểu Thừa cái kia phần quyết tâm.

Thậm chí, từng có lúc, chính mình là cờ nào chờ đợi, đây đối với bích nhân có khả năng đi cùng một chỗ.

Thế nhưng là, hết thầy biến thành sự thật, đâm tâm đau phảng phất đâm xuyên qua chính mình mềm mại buồn tim. Tại thời khắc này nàng lại làm sao không rõ chính mình, đang hướng đi một cái khác trong thâm uyên.

Thượng thiên để cho mình không được chọn, chính mình cũng sẽ không đi chọn.

Nàng thật muốn hỏi một câu các người vì sao, muốn để ta như vậy khó chịu.

Đã chạy không khỏi, lại không cho ta chạy, còn không bằng cái chết chi!

Trong chốc lát, tiếng gió bên tai hiên hách, đủ loại tưởng niệm xen lẫn tại Đạc Kiều trong đầu, phân loạn như đây.

"Đi chết đi!"

Hồ!

Diễm Châu găm thét truyền qua, tiếp lấy một cổ Hỏa gió đập vào mặt, Đạc Kiều cảm thấy mình thật phải chết. Nhưng mà không ngờ chính là, lần này Diễm Châu giống như là như phát điên lập tức thay Đạc Kiều ngăn cản này chút tiến công. Những công kích kia Đạc Kiều thạch nhân bị bài sơn đảo hải chương ấn đẩy ra thật xa.

Diễm Châu này dốc sức một kích, không phải tầm thường.

Đồng thời một bàn tay, ba đánh vào Đạc Kiều gương mặt xinh đẹp bên trên, liền có thêm một cái chương ấn.

Diễm Châu đứng ở nơi đó, trên mặt tràn ngập khinh thường, đồng thời quát lớn thanh âm ngưng tia truyền đến "Ta Diễm vương chi nữ, thân phận sao mà tôn quý, cho tới bây giờ chỉ có chúng ta khi dễ người khác, không có có người khác khi dễ chúng ta. Càng sẽ không tự ngược chỉ từ, ta mặc kệ người có cái gì khúc mắc, nhưng tuyệt không cho phép người dùng loại này hèn yếu thủ đoạn kết thúc chính mình. Người —— chỉ có thể chết trong tay ta, trước tiên đem cái mạng nhỏ của người giữ đi!"

Đạc Kiều đột nhiên mở mắt ra, nhìn về phía Diễm Châu ánh mắt đầu tiên là vô cùng phẫn nộ, nhưng thời gian dần trôi qua, lại trở nên réo rất thảm thiết.

"Tĩnh lại một chút."

Diễm Châu đột nhiên khề động, đi vào Đạc Kiều đằng trước chặn giết tiến công thạch nhân quân đoàn.

"Ta tới giúp người một tay." Đạc Kiều nói xong, sâu kín ánh mắt liếc qua Dịch Thiểu Thừa bóng lưng, trợ công Diễm Châu.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Diễm Kiều Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: 16 năm chi đau

"Tướng quân, còn có hết hay không."

Trầm Phi này vừa hô liền đem Dịch Thiểu Thừa cùng Thanh Hải Dục rống hoàn hồn.

Hào quang liền phun lên Thanh Hải Dục khuôn mặt, không còn dính chặt nhìn đối phương, bây giờ cười một tiếng tên ân cừ, sống sót đánh bại này Dịch Vương mới là chính sự.

Dịch Thiểu Thừa "Đương" một tiếng, trường thương đang muốn giết ra.

Đúng lúc này, một vệt kim quang hạ xuống, biến thành một nửa hình tròn hình cái lồng, chùng mấy trượng chi rộng, bao lại đám người.

Keng keng keng keng. . .

Hết thấy binh khí rơi vào cái lồng bên trên, phát ra kim thiết giao kích vang lên, dị thường kinh hãi, dị thường chói tai.

Là ai?

Tất cả mọi người trong lòng khê giật mình, vội vàng nhìn bốn phía, muốn đi xem người kia, đến cùng là ai cứu được bọn hắn.

Liền thấy một vệt màu trắng thân hình thoỉ qua, những nơi đi qua, tảng đá binh mã dồn đập hóa thành bột mịn, thoáng qua ở giữa, làm người kia từ trên trời mà lúc hạ xuống, hết thấy tảng đá binh mã chột nhưng bất động.

Sau đó phanh một tiếng, toàn bộ vỡ vụn.

"Được. . . Thật là lợi hại. . . Người kia là ai? Thần tiên?" Trầm Phi trợn mắt hốc mồm.

Phảng phất nghe được Trầm Phi thanh âm, người kia xoay người lại, đám người liền nhìn thấy người này một thân quần áo tựa như Tiên Tàn thiên quan quần áo và trang sức, tóc bạc trắng dùng cao cao Thiên Tinh quan ghim lên.

Mặt như ngọc, một phái tiên phong đạo cốt bộ dáng.

Hắn trong tay cầm một lần ngọc như ý, trắng bên trong hiện lục, lục lại xanh biếc thông thấu mà chính khí, xem xét liền biết không là phàm phẩm.

"Đa tạ cao nhân cứu giúp, chúng ta vô cùng cảm kích!" Trầm Phi ôm quyền liền đối với người này thi lễ.

"Hừ." Chưa nghĩ thế người chỉ là hừ lạnh một tiếng, nhìn cũng không nhìn Trầm Phi, ánh mắt thẳng tắp chăm chú vào Đặc Kiều trên người.

Dịch Thiếu Thừa lập tức ngăn tại Đặc Kiều trước người, chỉ là hắn mới vừa lên trước một bước, liền cảm giác mình giống như bị một cái đại thủ bắt lấy thân thể hung hăng hất lên, không có chút nào chống cự, bay ra ngoài.

Ầm!

Thân thể hung hăng đâm vào này vòng bảo hộ trên vách, trượt rơi xuống đất.

"Người là. . . Người là Đại Hán trấn quốc. . ." Diễm Châu nhìn xem người này thật lâu, ánh mắt đang run rẩy, cuối cùng cắn răng, miễn cưỡng để cho mình trấn định lại.

Đám người vội vàng nhìn về phía Diễm Châu, nhưng mà Diễm Châu cũng không nhận ra người này, mà là tại sợ hãi, đang sợ hãi, phảng phất là gặp được một cái nào đó không muốn người biết cấm kỵ.

Loại cảm giác này cực kỳ khó chịu, bọn hắn thực sự mong muốn theo Diễm Châu trong miệng biết, này đột nhiên xuất hiện cường giả, đến cùng là ai.

Diễm Châu phun ra ba chữ.

"Cương Chấn Tỳ."

Đại Hán trấn quốc, Thần nhân Cương Chấn Tỳ —— Từ Thiên Cừ chi sư!

Tất cả mọi người chấn kinh đến tột đỉnh. Đặc Kiều tâm càng là một thoáng chìm đến đáy cốc, bởi vì nàng rất rõ ràng giữa lẫn nhau thù mới hận cũ, này Cương Chấn Tỳ là Từ Thiên Cừ đích sư tôn, lúc ấy Đặc Kiều vì đạt được U Tồn Thiên Quả bí mật, lúc này mới kết xuống cừ oán.

Cương Chấn Tỳ chậm rãi thu hồi ánh mắt, thần nhiên nói "Đặc Kiều, mặc dù Từ Thiên Cừ lại không tốt, ngươi không nên giết hắn. Chờ ta cảm Vũ Hồn, lại đem ngươi ngàn đao băm thây."

Nói đi, xoay người sang chỗ khác.

Ầm!

Nổ vang truyền đến, đám người vội vàng quay đầu xem, nguyên lai là Dịch Thiếu Thừa dùng ra Đại Thiên Lôi Tôn chi thân, hung hăng đụng chạm lấy này vòng bảo hộ, thế nhưng là này va chạm phía dưới, chính là liền vừa rồi những cái kia nửa bước Kim Thân đồng nhân đều muốn bắn bay lực lượng, cái này cái lỏng lại không có chút nào gọn sóng. Ngược lại là Dịch Thiếu Thừa, này va chạm lực lượng phản chấn được bản thân lay động không thôi, khóe miệng chảy máu.

"Đáng chết! Này căn bản không phải dùng để bảo hộ chúng ta, chúng ta bị nhốt rồi!" Dịch Thiếu Thừa hung hăng nói.

Ai có thể nghĩ tới sẽ có tình huống như vậy phát sinh, vốn cho rằng là ra Lang bày, không nghĩ là chân chính vào gan bàn tay.

Chỉ là hiện tại mọi người lực lượng đều bị tiêu hao cái bày tám phần. Đừng nói là thoát đi, chính là phản kháng cũng không có mấy may lực lượng. Mà lại là đối mặt như thế một thần nhân, lòng của bọn hắn so vừa rồi càng thêm tuyệt vọng, trước mắt mấy ngàn binh mã, làm sao đều không chết được, lại bị người này một tay phát lên, toàn bộ biến thành bột phấn, lại không lại lần nữa phục hồi như cũ dấu hiệu.

Chỉ là phần này năng lực, bọn hắn coi như có thể đi ra, cũng tuyệt đối trốn không thoát này Thần nhân một kích.

Này nhưng là chân chính Thần nhân, Đại Hán trong truyền thuyết trấn quốc, Cương Chấn Tỳ!

Theo võ giả góc độ tới nói, liền là bởi vì có này bọn người ở tại, toàn bộ nguy nga Đại Hán nhiều năm như vậy, cho dù ném mùi thất bại, cũng không có người dám tự tiện Phá Quan mà vào.

"Không cần phí sức, có khí lực lớn như vậy, không bằng ngồi xuống suy nghĩ thật kỹ đường lui đi." Diễm Châu hừ lạnh một tiếng.

Cho dù đứng trước tình cảnh như thế, cũng vèn vèn chỉ là một sát na kinh ngạc.

Kinh ngạc qua đi, Diễm Châu rất nhanh tỉnh táo lại, bắt đầu xếp bằng ngồi dưới đất, một bên điều tức khôi phục, một bên suy tư tiếp xuống sự tình.

"Người có biết hay không đây là vật gì?" Dịch Thiệu Thừa hỏi Thanh Hải Dục, ngụ ý, chính là này hơi hơi hiện ra kim trau chuốt trạch vách lỏng.

"Cũng không phải là võ đạo thần binh lợi khí, cũng không phải Vu pháp trời quẻ, đây là chỉ có tu vi đi đến Thần nhân về sau, lĩnh ngộ trong thiên địa một ít quy tắc, lúc này mới có thể đem quy tắc thêm tại khí cụ phía trên, mượn khí cụ phát huy uy lực, đây cũng là ta Điền quốc trong truyền thuyết thần cổ. Tại triều Hán, lại được xưng là Pháp khí." Thanh Hải Dục cau mày nói ra, nàng xem xem Dịch Thiệu Thừa, trên mặt lại lộ ra một loại hồn nhiên không sợ biểu lộ, bởi vì, hiện tại cho dù chết cùng một chỗ, Thanh Hải Dục cũng sẽ không có nửa điểm lời oán giận. Dưới ngón tay nàng ý thức về nhúc nhích một chút, nói "Diễm Châu, người nói một chút, chúng ta nên như thế nào phá này vách ngăn."

"Từ xưa liền có cách nói, Thần nhân, chỉ có thể bị Thần nhân giết chết. Có thể hủy đi thần cổ ngoại trừ Thần nhân, cũng chỉ có thần cổ." Diễm Châu nói xong lại hải hước nhìn xem Dịch Thiệu Thừa nói "hiện tại, không bằng yên tĩnh chờ chết tốt. Nhưng nếu đem Đặc Kiều giao ra lời nói. . . Nói không chừng còn có một con đường sống."

"Không có khả năng!" Thanh Hải Dục Dịch Thiệu Thừa trăm miệng một lời.

Đặc Kiều liền nhìn về phía Diễm Châu, híp mắt nở nụ cười.

"Cô cô, người này thay đổi thất thường tính cách, thật làm cho Kiều nhi nhìn không thấu. Nếu thật muốn ta ra ngoài có thể cứu được mọi người, này cũng không sao, ta ra ngoài là được." Đặc Kiều oán oán mắt nhìn Dịch Thiệu Thừa, lại đối Diễm Châu nói, "thế nhưng là. . . Cô cô, chỉ sợ kết quả của chúng ta đều hết sức thảm, có lẽ là này Thần nhân sẽ đem người thu làm nha hoàn cái gì, lại ban thưởng người một khóa Vũ Hồn, "

Àm àm . .

Diễm Châu xương tay bóp rung động, lạnh lùng nhìn chăm chăm Đặc Kiều, ngoài miệng lại treo cười.

"Người yên tâm, Từ Thiên Cừu vừa chết, tội tại thân người, người cái này dễ nuôi cha cùng người Hán này, đều là Đại Hán sứ thần, trên người dầu gì đều có đại hán gia Hoàng đế hoàng mệnh, cái này Cương Chấn Tỳ tuyệt sẽ không làm khó bọn hán. Còn sư phụ người, thế thì dễ nói chuyện rồi, cùng việc này cũng không có chút nào liên lụy. Người cho rằng hán vi cái gì dùng vòng bảo hộ vây khốn chúng ta, mà không phải một chiêu toàn bộ giết? Nói lên việc này, ta còn thật sự muốn cảm tạ người này dưỡng phụ Đại Hán sứ thần thân phận đây."

Diễm Châu cùng Đặc Kiều người một lời ta một câu, mỗi như kim, không nhường chút nào.

Giờ này khắc này, tăng kia vốn là giả vờ da mặt, từ ra Ung Nguyên thành về sau, liền hoàn toàn xé rách.

Giữa hai người lại không bận tâm, tự nhiên không cần đối trá khách sáo, có lời gì thẳng tới thẳng lui, liền thật sự rõ ràng như nhiều năm không thấy kẻ thù, bây giờ mặc dù còn đang khắc chế chính mình, nhưng mồm mép lại ai đều không cho.

"Ta mặc kệ hán là thần người vẫn là cầu nhân, Kiều nhi như ít một sợi lông, ta liền cùng hán liều mạng." Dịch Thiệu Thừa sâu lắng suy nghĩ thần nhìn xem Thanh Hải Dục nói đến đây lời nói, dứt lời, quay đầu nhìn về phía Diễm Châu, trong ánh mắt hoàn toàn là sát khí "Bao quát người. Trước mắt không giết người, là bởi vì sinh tử còn chưa thể biết được, giết người cũng không chỗ tốt, một hồi nếu có thể thoát khốn, người một người tự nhiên không cách nào, còn nhất định phải tề tâm hợp lực mới được. Bằng không thì, người vừa rồi chết rồi."

Diễm Châu liếc qua Cương Chấn Tỳ, bỗng nhiên giống nghĩ tới điều gì, hơi cười lên, không sợ hãi chút nào nhìn xem Dịch Thiệu Thừa cái kia một đôi tràn ngập quyết đoán, phảng phất muốn ăn người con mắt, hành trắng giống như ngón tay êm ái điểm tại Dịch Thiệu Thừa ngực, nàng thổ khí như lan, tiến đến Dịch Thiệu Thừa bên tai nói khẽ "Đừng quên, mười năm trước. . . Hoặc là càng lâu trước đó. . . Đau."

"Hừ!" Dịch Thiệu Thừa phảng phất nghĩ tới điều gì, ánh mắt một mảnh vẻ phức tạp, sắc mặt xanh mét, rốt cục hung hăng một chương võ đi Diễm Châu tay, không để ý tới nàng nữa, nhưng mà Diễm Châu lại ha ha phá lên cười.

"Cha, hán nói cái gì?" Đặc Kiều sắc mặt biến, vội vàng đi tới bắt lấy Dịch Thiệu Thừa tay.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiều Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Đều là trên trời người, sao phải nói thế gian lời nói

Tại trong ấn tượng của nàng, cho dù là cái kia mười năm trước một lần cuối, như thế xa nhau, hẳn đều như thế treo khoan hậu cười. Nàng biết hẳn xưa nay không e ngại bất cứ chuyện gì, thậm chí có thể thông dong bình tĩnh mà đối diện sinh tử. Tóm lại, lạnh lùng thời điểm thường có, thế nhưng như vậy sinh khí lại rất ít thấy.

"Dịch Thiệu Thừa người. . ."

Thanh Hải Dục giống như cũng nghĩ tới điều gì, nghi ngờ nhìn về phía phía ngoài Cương Chấn Tỳ, lại ánh mắt phức tạp quay đầu lại xem Dịch Thiệu Thừa, vừa hay nhìn thấy Dịch Thiệu Thừa nhìn chằm chằm ánh mắt, đang theo dõi bên ngoài Cương Chấn Tỳ bóng lưng đang nhìn.

Cái gì mười năm trước đau, rõ ràng là mười sáu năm trước!

Mỗi một ngày, hẳn Dịch Thiệu Thừa đều nhớ.

Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, hẳn mỗi ngày đều hội hồi tưởng lại mười sáu năm trước ngày đó, càng nhiều thời điểm hội nửa đêm tỉnh lại, hoặc phát cuồng, hoặc phẫn nộ, hoặc bi thương, vậy cũng là ác mộng. Ngày ngày như thế, mỗi năm như thế, này rỗng rã mấy ngàn cái ngày đêm, hẳn mỗi ngày thụ lấy như thế dày vò.

Nhưng hẳn biết mình nhỏ yếu, cần ẩn nhẫn.

Chỉ là giờ này khắc này, hẳn lại khó nhịn xuống đi. . . Có thể vẫn phải nhịn, phải nhịn!

Ngồi tại nơi hẻo lánh Trầm Phi, nghe được tranh chấp thời điểm đã mở mắt ra nhìn xem, hẳn phát hiện ánh mắt mọi người đều như có như không rơi vào đại hán kia trấn quốc Cương Chấn Tỳ trên người, liền cảm giác kỳ quái. Sau liếc nhìn Kiều Long tướng quân sắc mặt, trong lòng liền lên nghi hoặc. Trong lúc nhất thời tựa hồ có chút sự tình làm sao đều không nghĩ ra, khiến cho hẳn nhú mày.

Nhưng mà, lúc này, Cương Chấn Tỳ đi tới dưới đài cao, xa nhìn trên đài cao, trong bàn thờ Dịch Vương.

Lời nói ra, lại làm cho tất cả mọi người đều khiếp sợ không thôi.

. . .

"Hậu sinh, người tới nơi đây, là vì có gì." Trong bàn thờ, thanh đồng vương tọa phía trên, cảm thương Dịch Vương bờ môi không động, thanh âm thấp hồng dày nặng, tựa như ông ông chuông lớn.

Một lời đã xuất, thanh âm tại toàn bộ không gian bên trong quanh quẩn.

Dịch Thiệu Thừa đám người cho dù tại màu vàng trong hộ tráo, cũng cảm thấy bị thanh âm này chấn động đến tai ngắt hoa mắt.

"Tiền bối, người cũng không cần cùng ta đá ách mê, đều là trên trời người, sao phải nói thế gian lời nói?" Cương Chấn Tỳ cười cười, miệng cũng không nhúc nhích, nhưng thanh âm kia lại trùng trùng điệp điệp tràn ngập không gian, thậm chí có chút chói tai sắc bén.

"Nếu như thế, cái kia vì sao không động thủ."

"Động thủ từ sẽ động thủ, chỉ là văn bối có một chút sự tình còn muốn thỉnh giáo một chút tiền bối."

"Ngàn năm chi loạn ta không hiểu nhiều lắm."

"Ha ha ha ha. . . Tiền bối hiểu lắm, sự tình đều đã qua ngàn năm, trong đó tình hình bên trong như thế nào, hậu quả như thế nào, nguyên nhân lại như thế nào, đều không liên quan gì đến ta. Văn bối quan tâm là, cái kia chiếc bảo thuyền bây giờ đang ở phương nào."

"Cái kia bảo thuyền từ không minh biển ra, rơi vào này thế gian. Thế gian to lớn, ta chưa đặt chân chỗ rất nhiều, lại như thế nào biết được."

"Tiền bối như không biết được, như vậy vì sao được hẳn bảo tàng?" Cương Chấn Tỳ cười cười, ngữ ra toả hơi nóng "Nơi đây, cũng không phải tiền bối có thể xây thành, nếu không phải bảo thuyền lực lượng, cho dù tiền bối thần thông quảng đại nữa, chỉ sợ cũng không cách nào đem bên ngoài Tinh Nhai mặc chuyển đến a? Cái kia Tinh Nhai mặc, chính là chế tạo cái kia bảo thuyền duy nhất tài năng."

. . .

Hậu sinh?

Tiền bối?

Trên trời người, thế gian lời nói?

Ngàn năm chi loạn?

Bảo thuyền?

Tĩnh Nhai mộc?

Một loạt từ rơi vào trong tai mọi người, đám người đầu tiên là nghi hoặc, sau đó biến được khiếp sợ không gì sánh nổi.

"Những người này căn bản không phải đại địa Cửu Châu người!"

Suy nghĩ như vậy tưởng tượng, lại cảm thấy không chính xác, nói xác thực, căn bản không phải người của thế giới này! Cương Chấn Tỳ là, cái kia Dịch Vương cũng là! Mà lại đều là Thần nhân!

"Chẳng lẽ những người này thật đều là thần tiên trên trời?"

"Tĩnh Nhai mộc?" Đạc Kiều bỗng nhiên nghĩ tới điều gì.

"Kiều nhi, ngươi biết Tĩnh Nhai mộc?" Dịch Thiểu Thừa khốn hoặc nói.

Này Cương Chấn Tỳ nói bên ngoài có Tĩnh Nhai mộc, thế nhưng là bọn hắn cùng nhau đi tới, chưa bao giờ nhìn thấy gỗ gì.

"Tĩnh Nhai mộc chỉ sợ... Chúng ta đã thấy qua." Thanh Hải Dục ánh mắt cũng không xác định nói.

"Ừm?" Diêm Châu cũng là kinh ngạc.

"Thứ này đến cùng là cái gì?" Trầm Phi nhíu mày vấn đạo "Ai nha, các ngươi liền không muốn giả bộ bí hiểm!"

"Ta cũng chỉ là suy đoán, cũng không thể xác định." Thanh Hải Dục nói "liền là ra đường hành lang về sau, chúng ta không phải đi ngang qua một đầu hẻm núi sao? Hẻm núi vách đá hai bên ngươi còn nhớ được?"

Đám người nhẹ gật đầu.

Trầm Phi bỗng nhiên hiểu rõ ra "Ta biết, ngươi nói là những cái kia màu trắng phát sáng tảng đá, là Tĩnh Nhai mộc?"

"Không là, là cái kia hai mảnh to lớn vách núi." Đạc Kiều nói.

"Làm sao có thể!" Trầm Phi giật nảy mình.

"Vật kia nên là Tĩnh Nhai mộc. Phía trên kết cũng không phải bảo thạch, mà là giống nhựa cây dạng đồ vật. Tựa như cây đào kết đào nhựa cây, cây tùng kết tùng hương. Ta Hạc U giáo bên trong có tàn phá không hoàn toàn cổ thư vụn vặt ghi chép qua Tĩnh Nhai mộc, ở trong đó nói này Tĩnh Nhai mộc cảm rễ hư không, hấp thu Nhật Nguyệt Tinh lực, chính là thần linh loại. Người phạm là dùng hạt thóc làm lương, thần linh là lấy quả làm thức ăn. Bây giờ xem ra, này chút xuất hiện tại Hạc U giáo thành lập trước đó liền đã tồn tại cổ thư truyền thuyết, sợ là thật." Đạc Kiều giải thích nói.

Đám người sững sờ ngơ ngẩn.

Rất khó tưởng tượng, bên ngoài hai đại mảnh bảo thạch, tình không giống như vách núi, lại là mảnh gỗ.

Mà lại như thế hai đại tòa vách núi, vền vẹn hai vị thần miệng người bên trong "Bảo thuyền" bên trên đến rơi xuống!

Cái kia bảo thuyền đến cùng lớn bao nhiêu! !

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người bị chấn động được nói không ra lời, khổng lồ như vậy đội thuyền, bằng mượn trí tưởng tượng của bọn hắn vậy mà cũng khó có thể tưởng tượng đi ra!

"A, Kiều nhi, ta từ vừa rồi liền cảm giác này Dịch Vương có chút hiền hòa." Thanh Hải Dục bỗng nhiên nói.

"Hiền hòa? Ha ha, Thanh Hải Dục, ngươi phải biết, người này đều đã chết mấy trăm năm, bây giờ sở dĩ có thể nói chuyện, cũng không phải là bởi vì không chết, mà là dựa vào trong cơ thể Vũ Hồn đang chống đỡ suy nghĩ thôi. Chẳng lẽ ngươi cùng người này mấy trăm năm trước liền nhận biết hay sao?" Diêm Châu tựa hồ cuối cùng tìm được cái trào phúng lỗ hổng, âm dương quái khí đối lấy Thanh Hải Dục.

Thế nhưng con mắt của nàng lại cũng rất giống phát hiện cái gì, đang xa xa đánh giá cái kia Dịch Vương.

"Không tệ, nên không tệ, hết thảy đều ôn hòa, đúng là hắn." Thanh Hải Dục suy nghĩ thật lâu, bỗng nhiên không đầu không đuôi tới một câu như vậy.

Dịch Thiểu Thừa cùng Trầm Phi một mặt sương mù, căn bản không biết Thanh Hải Dục đang nói cái gì.

Liền liền Đạc Kiều cũng đoán không ra Thanh Hải Dục.

Thanh Hải Dục sửa sang suy nghĩ, bắt đầu đem suy đoán cùng ý nghĩ kết hợp, giải thích.

Có thể trải qua Dịch Vương như vậy một lần, là cùng, xa xa nhìn lại, rõ ràng có thể thấy Dịch Vương trên người ngưng kết lấy một tầng sắc bén khí thế, tầng này khí thế màu sắc hiện lên đậm màu hổ phách, tựa như đóng băng đem Dịch Vương phong ở trong đó, cổ này cường ngạnh sức lực, để cho người

ta chỉ riêng là xa xa nhìn một chút, đều sợ hãi hoảng hốt.

"Đây là Thần nhân ở giữa đấu pháp." Diêm Châu trán lưu lại một đạo mồ hôi lạnh, mặc dù mình lần này kỳ ngộ liên tục, tu vi đã vượt qua đỉnh phong Giới Chủ, mơ hồ chống đỡ đạt đến nửa bước Thần nhân tu vi, nhưng chỉ có thấy loại này đấu pháp, mới hiểu được cái gì là Thiên Nhân, cái gì gọi là Thần nhân, trong nội tâm nàng yên lặng nhắc tới; "Một tia hiểu ra, thắng tu mười năm. Cổ nhân thật không lừa ta!"

Bên kia, Cương Chấn Tỳ ngửa mặt lên trời cười ha ha một tiếng, râu tóc tùy tiện, một thân vô cùng có tiên khí áo choàng bỗng nhiên phồng lên, trên thân thể cũng như Địch Vương, sinh trưởng ra hoa văn, chỉ bất quá loại này hoa văn chính là màu bạc hoa văn.

Tất cả hoa văn mọc ra tay cánh tay, hội tụ đến Cương Chấn Tỳ trong tay, biến thành một thanh to lớn vô cùng trắng tròn chiến phủ.

Hắn khí thế toàn thân cũng giống như Địch Vương ngưng kết!

Đối mặt Địch Vương trùng kích, hắn vung lên trắng tròn chiến phủ bỏ xuống.

Keng! !

Búa chưa cùng thương phanh, cách không khí thế đụng vào nhau, phát ra chói tai kim thiết giao kích thanh âm.

...

Này đụng một cái, răng rắc răng rắc. . .

"Chuyện gì xảy ra?" Bị vòng bảo hộ nhốt đám người nghe được thanh âm này, vội vàng ngừng đầu một cái xem, lại là mặt lộ vẻ vui mừng.

Nguyên lai Địch Thiếu Thừa làm sao đều lay không động được vòng bảo hộ, vào giờ phút này, vậy mà bởi vì này va chạm trùng kích, bắt đầu xuất hiện vết rách, có thể nghĩ này trùng kích uy lực đến cùng lớn bao nhiêu!

Trầm Phi vỗ đùi, trước vui sau buồn, nói "lúc trước, trong lòng ta một vạn cái suy nghĩ nghĩ đến đánh vỡ này cái lồng, bây giờ ngẫm lại, chúng ta ra ngoài cũng là muốn chịu chết a. Ta hiện tại là mười vạn cái suy nghĩ ngóng trông này cái lồng không cần vỡ."

Trầm Phi lời nói một thoáng nói ra đám người tiếng lòng.

Cái lồng một khi bể nát, như vậy đám người ra ngoài, có lẽ chỉ cần chịu cái kia trùng kích một thoáng, chỉ sợ cũng được chơi xong.

Răng rắc. . . Lại là một tiếng.

Quả nhiên là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Mọi người ở đây đang vội vã cuống cuồng nhìn xem này vết rách lúc, cái kia hai tôn Thần nhân lần nữa đánh lộn, khiến cho này vết rách lần nữa mãnh liệt lớn vài thước.

Đám người tâm một thoáng nâng lên cổ họng bên trên, không dám thở mạnh, liền sợ thanh âm hơi lớn một chút đều sẽ khiến cho này vết nứt lần nữa nảy nở.

Àm!

Lại một tiếng mãnh liệt va chạm, một đạo càng thêm to lớn khí thế kinh đạo bùng nổ, hung hăng đánh vào vòng bảo hộ phía trên.

Xoạt! !

Trong nháy mắt, toàn bộ màu vàng vòng bảo hộ phía trên, giống mạng nhện vết rạn giăng đầy.

Trầm Phi con mắt trừng trắng trừng lớn, sắc mặt hoảng sợ tới cực điểm.

Tất cả mọi người lúc này đã hiểu rõ, vòng bảo hộ vỡ vụn bất quá là vấn đề thời gian, thế là vội vàng đưa ánh mắt rơi ở bên ngoài chiến đấu phía trên, lúc này hai Thần nhân chiến đấu đã đến gay cấn giai đoạn.

Bọn hắn theo dõi đầu khí thế va chạm, tại lúc này, đã bắt đầu đánh nhau chết sống Vũ Hồn.

Vũ Hồn là cái gì? Chính là Thần nhân tu vi hạch tâm, liền tồn tại lồng ngực của bọn họ bên trong, điểm ấy được bao nhiêu giống trong giới tự nhiên những cái kia có tu vi yêu vật.

Địch Thiếu Thừa lập tức nghĩ đến mười sáu năm trước, từng tại sông Thái Dương bờ gấp phải đầu kia có được yêu đan nước trần, nghĩ thầm này yêu đan cùng Vũ Hồn có hiệu quả như nhau chỗ, đều là tu vi kết tinh, chỉ tuy nhiên nhân loại tu hành đoạt được Vũ Hồn, ẩn chứa huyền bí ảo diệu, há lại những cái kia dã vật nhóm thô ráp yêu đan có thể so sánh với?

Oanh!

Vị này vương giả, đã trải qua sinh tử luân hồi, lại như cũ cực kỳ mạnh mẽ, to lớn, chân hắc đạp hư không, thân hình lác một cái, liền, tại hắc khô ngô khoẻ mạnh phía sau, xuất hiện từng cái từng cái bạc điểm sáng màu trắng, những điểm sáng này từ màu vàng đường kết nối mà thành, liếc mắt liền dễ cho người ta nhìn ra, này cùng ngôi sao trên trời là hô ứng lẫn nhau tồn tại.

Vũ Hồn vừa ra, Địch Vương quanh thân khí thể lần nữa sinh ra biến hóa, cái kia một thân bởi vì thi hóa mà trở nên khí tức âm sâm biến mất, cả người tươi cười rạng rỡ, tản ra tinh khiết cùng trắng noãn khí tức. Tại loại khí tức này nâng đỡ phía dưới, hắc khuôn mặt không vui không buồn, trang nghiêm túc mục, tại hư không bối cảnh nâng đỡ phía dưới, tựa như là chân chính thần linh.

Thật dày đặc sắt thép, lúc trước còn tại đoán tiền bối Vũ Hồn đến cùng là cái gì, nguyên lai quả thật là 'Thất sắt', chứ mấy Vũ Hồn bên trong, đều là dùng tinh đồng làm bày tỏ, mà chứ mấy tinh đồng bên trong, lại dùng thất sắt thép nhất tinh khiết dày đặc nhất. Cảm thất sắt Vũ Hồn tiến vào Thần nhân người, liền vì thất sắt Tinh Thần. Văn bối Cương Chân Tử, lĩnh giáo!"

Địch Vương gặp này tình đồ, ánh mắt dừng một chút, thanh âm khàn khàn xuất hiện "Trách không được một giới tiểu bối cũng dám như thế khinh thường, nguyên lai vậy mà lấy được là này Vũ Hồn."

Phải biết, hai người này Thần nhân đánh nhau, chỉ là dư ba. Liền có thể làm cho tất cả mọi người chết không toàn thây, bọn hắn trước mắt hẳn là nghĩ đến chuyện thứ nhất tuyệt đối không phải Vũ Hồn, mà là như thế nào tại đây đánh nhau trùng kích bên trong, bảo toàn tính mệnh, chuyện thứ hai cũng không phải Vũ Hồn, mà là như thế nào tại chính mình khi còn sống, chạy ra ở đây.

Bất quá, lúc này Dịch Thiệu Thừa nhưng cũng không muốn thôi lui đi nửa bước, hắn không hiểu vô cùng tín nhiệm Diêm Châu theo như lời nói, này Cương Chấn Tỳ, chính là dẫn đến năm đó Cửu Châu Kiếm tông diệt môn phía sau màn hắc thủ.

"Này tình đồ bộ đáng . . Là Tham Lang Vũ Hồn, chi sợ . . Chi sợ Dịch Vương gặp nguy hiểm." Đạc Kiều tâm tình khẩn trương lên, nàng phát hiện Dịch Thiệu Thừa trên trán, ngưng kết ra hàng loạt mồ hôi, liền trong lòng mềm nhũn, lúc trước đối với hắn và Thanh Hải Dục sự tình lại có một chút tiêu trừ.

Đặc Kiều cường ép cổ nặn ra vẻ tươi cười, cũng làm cho Dịch Thiệu Thừa không hiểu có chút đau lòng lên nhá đầu này đến, lần này nếu không phải nàng và Thanh Hải Dục cùng đi cứu giúp, chỉ sợ chính mình cùng Trầm Phi sớm đã bị Diễm Châu loại độc này thiêu thân cho cắn.

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyền Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Ba Vũ Hồn

"Cha, người nghe ta nói."

Mặc dù Đạc Kiều trước kia chưa bao giờ tiếp xúc qua Vũ Hồn, nhưng từ khi đạt được U Tẩn Thiên Quả về sau, nàng cũng thông qua đủ loại đường tắt, hiểu rõ Vũ Hồn sự tình, tỷ như trên trời vô số ngôi sao, tại trong truyền thuyết thần thoại đều có linh, lại mỗi người quản lý chức vụ của mình. Mà Vũ Hồn, thì đối ứng những ngôi sao này, trong đó ẩn chứa quy tắc chi lực, cũng là tới qua lại đối ứng tồn tại.

Ngay sau đó, Đạc Kiều liền êm tai nói.

Trong đó, ba tai tinh, thất sát, phá quân, Tham Lang.

Tục truyền mỗi lần có Thiên Sư đêm xem sao tướng, phát hiện ba tai tinh thẳng bức Tử Vi tinh lúc, liền là có binh qua thẳng đối hoàng quyền, là thiên hạ muốn khởi binh tai họa mắc, sắp thiên hạ lộn xộn dấu hiệu.

Thất Sát tinh, sát khí nặng nhất, nhất là hung lệ, có thể kinh sợ, cũng dùng sát khí ngưng đề ý chí, kèm theo tử vật, khiến cho được linh.

Phá quân tinh, thống lĩnh thiên quân vạn mã, vì tiền thiên tướng tài, đoàn chiến làm cái gì.

Tham Lang tinh, tuy không cái trước như vậy bá khí lộ ra ngoài, thế nhưng nó tác dụng lớn nhất, chính là nuốt chửng.

Điền quốc từ xưa có Tham Lang nuốt thán nghe đồn, nghe nói Tham Lang là tham lam, nuốt chửng, không đầy biểu tượng, cũng tượng trưng chiến tranh vô tình nuốt chửng nhân mạng bóng tối cùng mùi máu tanh.

Tử vi tinh, có thiên hạ cao cấp nhất Đế Vương khí, là hết thấy đơn độc trong tinh thần bá đạo nhất tồn tại, có thể kinh sợ ngăn chặn hết thấy sao trời. Nhưng khi ba tai tinh hội tụ cùng một chỗ lúc, tử vi tinh nhất định phải lui lại bên trong kiếm cung, vận dụng mặt khác sao trời tới thủ hộ chính mình, bằng không mà nói sẽ bị này ba tai tinh liên hợp công phá, hậu quả khó mà lường được.

Tinh tướng tác dụng cùng đối ứng tinh tướng Vũ Hồn tác dụng là chung.

Từ loại này tinh tướng khắc chế liền không khó coi ra, này ba tai tinh uy lực to lớn, vượt quá tưởng tượng.

Chỉ là này ba tai tinh cũng tồn tại như đá đầu cái kéo bó lẫn nhau khắc chế, Tham Lang tinh khắc chế thất sát, Thất Sát tinh khắc phá quân, mà phá quân tinh thì khắc chế Tham Lang.

Đạc Kiều phen này lời nói, Diễm Châu nghe xong, cuồng nhiệt sắc mặt biến được tái nhợt.

Dịch Thiệu Thừa mày nhíu lại thành lớn như vậy chữ Xuyên.

Chiều này Cương Chấn Tỳ lúc trước nói, Dịch Vương thi hóa nhiều năm, hần thân sớm đã khô kiệt mà chết, nếu không phải là trong cơ thể Vũ Hồn uy lực vô song, có thể vận hành kinh mạch khiêu huyết, dùng đổi Nguyên Dương, từ đó có thể đem ý chí vĩnh tồn.

Nếu là một ngày, này Vũ Hồn tan hết, cái kia Dịch Vương tự nhiên sẽ tan thành mây khói.

Thế nhưng này Dịch Vương dù sao trải qua gần ngàn năm thời gian, này Vũ Hồn có thể duy trì hần sống sót, đã rất không tệ, lúc này lại muốn cùng thực lực cường thịnh Cương Chấn Tỳ đấu, mặc dù hần là năm đó có thể dùng lực lượng một người, chống đỡ ngàn quân cản vạn mã hùng kiệt, bây giờ cũng chỉ là nỏ mạnh hết đà.

Một khi Dịch Vương chiến bại, Đạc Kiều chắc chắn thân tử đạo tiêu!

"Cương Chấn Tỳ phải chết!" Ít nhất giờ này khắc này, Dịch Thiệu Thừa cùng Thanh Hải Dục, Đạc Kiều ba người là nghĩ như vậy đến.

Chỉ là Thần nhân chỉ có thể từ Thần nhân đến giết chết, liền là bởi vì Vũ Hồn nguyên nhân!

"Dịch Thiệu Thừa, Thanh Hải Dục, làm khoản giao dịch như thế nào?" Đang lúc này, Diễm Châu bỗng nhiên nói ra.

"Giao dịch gì." Dịch Thiệu Thừa nghi ngờ nhìn xem Diễm Châu.

"Vũ Hồn có hai cái, ta chỉ cần trong đó một cái liền có thể." Diễm Châu quay đầu, ánh mắt mỉm cười xem Dịch Thiệu Thừa.

"Chỉ sợ người một cái cũng không chiếm được." Thanh Hải Dục lạnh nhạt nói.

Bây giờ, Diễm Châu đối Dịch Thiếu Thừa có đôi khi hội tận lực biểu hiện ra từng tia thân cận đáng vẻ, cái này khiến Thanh Hải Dực không hiểu vô cùng khó chịu.

Diễm Châu tiếp tục nói "Nếu mặc cho này Cương Chấn Tỳ cứ tiếp như thế, xác thực một cái cũng không chiếm được, thế nhưng, nếu là chúng ta có thể kiềm chế lại Cương Chấn Tỳ, trợ giúp Dịch Vương giết này Cương Chấn Tỳ, này liền không phải là được rồi?"

"Người này bà nương coi là thật ác độc."

Trầm Phi đứng lên chỉ Diễm Châu bất thiện nói "Người cảm giác cho chúng ta ai có thể đến gần Cương Chấn Tỳ? Không, không ai có thể đến gần. Đi lên liền là tăng đầu người, người lại nghĩ đến khiến cho tướng quân đi kiềm chế hắn a? Người chiếm Cương Chấn Tỳ, ta cũng không nói người cái gì, nhưng này Dịch Vương là các người tiền tổ. Ngay cả mình lão tổ tông Vũ Hồn đều muốn đoạt đi, ta nhìn người quả nhiên là ông bắt cây đuôi bên trên châm, rắn độc trong miệng rắn. Này tranh vào vùng nước đục đừng nghĩ kéo lên chúng ta. Cuối cùng ta muốn nói là, Cương Chấn Tỳ sẽ chỉ đối người Điền quốc người hạ sát thủ thôi, chúng ta đều là người Hán. . ."

Đối mặt Trầm Phi cơ quan pháo một châu ngôn luận, Diễm Châu cười ha ha lấy cất ngang.

"Ha ha ha ha. . . Người Hán?"

Diễm Châu giống xem đồ đàn ánh mắt tràn đầy xem thường thái độ, tiếp theo nói "Người lỗ tai điếc sao? Vẫn là mắt mù? Bọn hắn căn bản cũng không phải là người, không phải chúng ta thế giới này người. Các người người Hán thường nói, không phải tộc ta trong lòng ắt suy nghĩ khác, làm sao? Người quên rồi?"

"Người. . ."

Dịch Thiếu Thừa đề xuống Trầm Phi tay, Trầm Phi muốn nói cái gì, chung quy là không còn chống lại.

"Mặc dù ta cũng rất chán ghét này Diễm Châu, bắt quá, nàng nói đúng, vô luận Dịch Vương vẫn là Cương Chấn Tỳ, cùng chúng ta cũng không giống nhau, bọn hắn không phải người, ít nhất không phải cùng chúng ta không khác nhau chút nào người. Bọn hắn giờ phút này, cũng bắt quá là vì Vũ Hồn chỉ tranh thôi, mà lại, còn có là vì cái kia trong miệng tân bí chuyện xưa, chúng ta không có nhất định muốn ở chỗ này chịu chết."

"Hết thầy nghe tướng quân." Trầm Phi nói. Bây giờ ai có thể nghĩ tới hai tôn Đại Năng lần nữa đấu pháp, vô luận ai thắng ai thua, nghĩ ra được Vũ Hồn đã là không thể nào.

Diễm Châu không cam lòng nói, "Chúng ta chẳng lẽ muốn như thế tay không mà về, Vũ Hồn đang ở trước mắt a."

"Muốn mạng, vẫn là muốn Vũ Hồn, người tự mình lựa chọn. Ngược lại chúng ta tha thứ không phụng bồi."

Dịch Thiếu Thừa đột nhiên vừa quát, một thương thiêu phá đã vỡ vụn không thể tả cái lòng, đám người liền xông ra ngoài.

Mà vào lúc này, Dịch Vương cũng cùng Cương Chấn Tỳ va chạm lần nữa kết thúc, đúng lúc gặp hai người đều riêng phần mình người nhẹ nhàng lui lại.

"Muốn rời khỏi này giới tử tu di không gian, bọn hắn có thể không dễ tìm như vậy mở miệng "

Đối với Cương Chấn Tỳ tới nói, bọn này nhỏ thiếu thân nhỏ yếu nhân vật mỗi một nói mỗi một ngữ, đều nghe vào trong tai đầu, bọn hắn mong muốn trốn, ngược lại cũng không phải chuyện xấu, trước mắt lại không bao lâu liền có thể giải quyết Dịch Vương, tự nhiên sẽ đem Đặc Kiều đám người bắt trở lại, chậm rãi khảo vấn, thậm chí toàn bộ diệt sát.

Này thần bí mặt của người, một khi truyền đến bên ngoài còn đến mức nào?

Cho nên, hắn sớm đã không còn dự định lưu lại những người này tính mạng.

Bởi vì Dịch Vương tình huống cực kỳ không lạc quan, toàn thân màu xanh thi hóa thân thể đã xuất hiện da bị nề, phía sau tinh đồ cũng có lúc mơ hồ, có lúc rõ ràng, rõ ràng không ổn định. . . Cương Chấn Tỳ nhất định phải được.

Ngay tại lúc này, đang đang rút lui bên trong Thanh Hải Dực bỗng nhiên người nhẹ nhàng, dùng di hình hoán ảnh thân pháp xích lại gần về sau, mãnh liệt vừa mở mắt nhìn về phía đang lui lại Cương Chấn Tỳ.

Trong nháy mắt, lực lượng tăng lên tới cực hạn, mắt ở dưới đáy đã tuôn ra lạnh trắng vẻ, lập tức chính ánh mắt đều bạo phát ra thanh lãnh Bạch Quang.

Lại là đánh lên!

Băng Sương Chiến Mâu!

Răng rắc!

Đóng băng tiếng sáo vang lên, còn trên không trung lui về sau Cương Chấn Tỳ bỗng nhiên đã biến thành to lớn đồng khối băng, oanh một thoáng hướng trên mặt đất ném tới.

"Đương nhiên có thể như vậy."

Cương Chấn Tỳ hừ lạnh một tiếng.

Dịch Thiệu Thừa chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng vô hình đối diện đùng vào chính mình, lập tức liền bay ra ngoài, lảng không thời điểm, cả người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trong lồng ngực huyết khí khó mà bình phục, quay cuồng không thôi.

"Phốc. . ." Hắn rơi xuống đất thời điểm phun ra một ngụm máu tươi, trong cơ thể Nguyên Dương hỗn loạn không thôi.

Để cho người ta khiếp sợ là, cái kia thương thép vẫn như cũ cắm ở khoảng cách Cương Chấn Tỳ phía sau lưng một thước trên không, giống như nơi đó thật giống có đồ vật gì.

Cương Chấn Tỳ cười cười, dùng vung tay lên.

Thanh này thương thép liền từ hắn phía sau lưng cuốn, bay đến trước mặt hắn.

"Này thương thép. . . Có chút quen mắt a." Cương Chấn Tỳ nhìn kỹ một chút, liếc mắt thấy hướng về phía Dịch Thiệu Thừa "Người vừa rồi dùng một chiêu kia, cũng không giống như là dùng thương thủ đoạn, giống như là. . . Kiếm chiêu."

Dịch Thiệu Thừa đứng lên, lạnh lùng nhìn xem Cương Chấn Tỳ, giờ phút này, này Cương Chấn Tỳ quả nhiên là diệt môn kẻ thù, hắn có thể nhìn ra được chính mình này võ học bên trong có Cửu Châu Kiếm tông dấu vết, quyết định sẽ không sai!

"Phé vật, một đám rác rưởi!"

Cương Chấn Tỳ tùy ý đem thương thép bắn ra, này thương thép chốc lát liền bắn ra ngoài.

Dịch Thiệu Thừa chỉ cảm thấy thân thể chấn động, kịp phản ứng lúc, liền cảm giác thân thể không có thể động, vội vàng quay đầu nhìn lại, liền phát giác chính mình thương thép chẳng biết lúc nào xuyên thủng vai của mình ỏ, một mực cắm tại mặt đất một tôn đá tảng phía trên.

Toàn tâm thấu xương đau đớn vừa rồi truyền đến.

"A! ! !"

Dịch Thiệu Thừa nội phủ chịu nghiêm trọng chấn động, lúc này lại liền da lẫn xương triệt để bị xuyên thủng, cơ bắp tổn hại cực kỳ đau đớn, rốt cục khiến cho hắn cũng hừ một tiếng.

Diêm Châu bị này tiếng kêu thảm thiết khiến cho trong lòng khê giật mình, nhớ năm đó, mình tại La Sâm hào từng như thế tra tấn Dịch Thiệu Thừa, này Dịch Thiệu Thừa đều không thảm như vậy kêu lên.

Thân cứng rắn, xương cốt cứng rắn, tâm cứng hơn, cái này cũng là cái thứ nhất để cho nàng xúc động vạn phần đàn ông.

Thế nhưng là nam nhân này vào giờ phút này, vậy mà phát ra thảm như vậy gọi, nàng trong lòng muôn phần xúc động. Nàng biết, nam nhân này cho dù là đem cánh tay hắn hai chân từng khối chặt đi, đem thịt từng khối cắt lấy, hắn đều sẽ không như vậy gọi.

Nhưng bây giờ. . .

Diêm Châu rung mình một cái, lại nhìn về phía Cương Chấn Tỳ lúc, trong mắt đã tràn đầy hoảng hốt.

Loại này hoảng hốt, là đúng Thần nhân oai run rẩy. Nhưng trong sự sợ hãi, lại còn có từng tia rung động, loại này rung động là khát vọng đối với lực lượng.

Tuyệt không phải Dịch Thiệu Thừa không rất cứng, mà là Thần nhân lực lượng, sớm đã vượt qua bọn hắn tiếp nhận cùng nhận biết!

Mất thấy, này Cương Chấn Tỳ từng bước một hướng Dịch Thiệu Thừa đi đến. Diêm Châu không khỏi lui lại, lui lại. . .

"Dịch Thiệu Thừa!" Thanh Hải Dục sốt ruột chạy tới, liền dùng sức một kích, trường thương này mới bắn ra mà ra, lại đem dễ dàng ít nâng mà lên.

"Cha!" Đạc Kiều bất chấp nguy hiểm chạy tới, quay sang, một đôi mắt đẹp bên trong lộ ra phần hận.

"Tướng quân!" Liền Trầm Phi cũng giật nảy cả mình,

Cánh tay vung lên, phi đao đều xuất hiện, biến thành một cái to lớn vòng bảo hộ, đem Dịch Thiệu Thừa, Thanh Hải Dục, Đạc Kiều cùng với chính mình bảo hộ ở trong đó. Đồng thời, lại có một chuỗi phi đao chém vào hướng về phía Cương Chấn Tỳ.

Đáng tiếc. . . Này chút phi đao, tựa như lá xanh rơi vào sắt thép bên trên, ngoại trừ bắn tung toé lên một chút tia lửa, cũng không có có tác dụng gì.

"Vận khí không tệ." Cương Chấn Tỳ thờ ơ cười cười, đối Dịch Thiệu Thừa nói" lại còn có ít người vì ngươi, nguyện ý đi chết, ngươi cũng đáng giá. Nhưng, các ngươi cuối cùng không thể nào hiểu được, sinh mệnh ý nghĩa ở đâu."

Đừng nói giết một cái Giới Chủ, coi như 100 nửa bước Thần nhân, Cương Chấn Tỳ nói giết cũng liền giết, đây cũng là Thần nhân lực lượng.

Hắn từng bước một hướng phía trước đi tới, rung động đám người này.

Tiếp theo, Cương Chấn Tỳ nâng bàn tay lên, phía trên lập lòe Vũ Hồn đặc hữu ánh sao.

Ngay tại ra tay trước đó, Cương Chấn Tỳ đột nhiên lấy lại tinh thần, hướng Dịch Vương cười cười "Tiền bối, ngươi thấy được đi, ta đến bây giờ còn không có chân chính động thủ, chỉ là nể tình tất cả mọi người là vực nội người. Bọn này con kiến, diệt đi!"

Thần tiên đánh nhau người phạm gặp nạn, không sai, thật là như thế này!

Mất thấy năng lượng to lớn hướng phía Dịch Thiểu Thừa đám người này đập tới. . . Một mảnh lá vàng dạng đồ vật theo Dịch Vương trong tay đột nhiên bay ra.

Ba!

Lá vàng đánh vào Cương Chấn Tỳ trên tay, lúc này Tinh Hồn hào quang vắng khắp nơi, Cương Chấn Tỳ vậy mà lão đảo lui về phía sau mấy bước.

Lúc này lá vàng lần nữa đánh bay ra ngoài, giống linh động bướm bướm, bay lượn sau một lúc, thoáng qua dùng một cái quỷ dị góc độ thẳng hướng Cương Chấn Tỳ.

Đám người vốn cho rằng Cương Chấn Tỳ hội tiếp chiêu, nhưng hắn chỉ là há miệng hút vào, vậy mà đem này lá vàng nuốt xuống, tiếp theo liền thấy Cương Chấn Tỳ ở bụng chỗ từng đột sấm rền vang lên. Thanh âm này nặng trĩu, tràn ngập Âm Lôi tịch diệt cảm giác. Đám người một hồi không tự giác run run, hiển nhiên cỗ lực lượng này phát động tu di không gian không ổn định.

Dù sao, đám người vị trí không gian, còn ở vào cái kia trên cây cột lớn phù điêu bên trong.

"Vực nội?" Dịch Vương ngăn cản Cương Chấn Tỳ diệt sát đám người, xa nhìn, không tình cảm chút nào thanh âm lại tràn đầy khó được nhân tính, nói "ta sớm đã không phải vực nội người, ta ở khu vực này cắm rễ, con cháu của ta ở khu vực này phồn diễn sinh sống, ngươi —— mới là ta chân chính kẻ địch."

"Như thế nói đến, tiền bối là muốn liều chết nhất bác?" Cương Chấn Tỳ khẽ mỉm cười, chỉ là này cười có chút âm lãnh, khiến cho cái kia nguyên bản tràn ngập tiên khí diện mạo trở nên vụn vụn, nhìn dị thường dữ tợn.

"Hậu sinh, ngươi nói sai một chút." Dịch Vương lúc này phảng phất hạ quyết tâm, hơi hơi ngóc lên đầu, quan sát Cương Chấn Tỳ.

"Ta nói sai cái gì rồi?" Cương Chấn Tỳ không rõ ràng cho lắm.

"Chết? Cũng không đáng sợ, nếu ta đã chết, chết đối ta còn có gì ngại." Dịch Vương nói đi, thân hình chấn động, râu tóc khoa trương, khí thế trở nên vô cùng uy mãnh, dẫn cái kia chút tảng đá làm thành thiên quân vạn mã, từ dưới đất bay đến trên không, từ không trung bên dưới hướng, thẳng hướng Cương Chấn Tỳ.

"Vậy liền chết lại một lần!" Cương Chấn Tỳ hung ác nói.

Hắn từ dưới lên trên, nghịch thiên bay phóng tới Dịch Vương.

Oanh!

Hai cái Thần nhân lần nữa giao chiến cùng một chỗ, lần này giao chiến so lúc trước càng mãnh liệt hơn, tốc độ đã nhanh đến mức cực hạn.

Đám người chỉ có thể thỉnh thoảng thấy trên không bộc phát ra khí kình, cùng thỉnh thoảng mơ hồ bóng người chớp động, lại ngay cả một chút động tác đều bắt không đến. Chỉ là lần này giao chiến, lại cách mặt đất cao hơn, tựa như là Dịch Vương cố ý gây nên.

Đặc Kiều lấy tay ấn xuống Dịch Thiểu Thừa vết thương, dòng máu đỏ sẫm theo ngón tay trong khe tràn ra.

Nàng một bên rơi lệ, một bên theo trong túi áo hiểu ra thuốc chữa thương bôi lên. Mát lạnh được cao đồng thời cũng mang theo đau đớn kịch liệt, Dịch Thiểu Thừa sắc mặt biến được tái nhợt không ít, xé mở bó tốc độ cao băng bó dưới, mặc dù cái trán trắng đỏ mồ hôi lạnh, cũng không lại thốt một tiếng.

Thanh Hải Dục cùng Đặc Kiều liếc nhau, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng.

Bởi vì vết thương này không riêng gì xuyên thủng đơn giản như vậy, mà là toàn bộ vết thương chung quanh da thịt đều bị giáo vụn ở cùng nhau, biến đến vô cùng nếp uốn, toàn bộ vụn vụn biến hình, còn có một cỗ chảy máu vết, kinh khủng vô cùng.

"Thần nhân quả nhiên lợi hại." Dịch Thiểu Thừa cười cười, ra hiệu đám người không cần lo lắng.

Thế nhưng câu nói này, lại làm cho đám người tâm cực kỳ đè nén.

Dịch Thiểu Thừa là cái thứ nhất tự thể nghiệm Thần nhân uy năng người, có thể sống sót đã đủ không sai, chỉ là này vết thương trên người, nhất thời nửa khắc sợ là không tốt đẹp được, không chỉ như thế, cũng sẽ khiến cho thực lực giảm đi nhiều.

Tại vực ngoại chi cảnh, thông hướng Thần nhân chi cảnh, chỉ có hai con đường, một võ một vu, đều có được đặc biệt hệ thống.

Võ đạo cùng kỳ đỉnh phong, tu luyện tự thân, để cho mình mạnh đến đột phá tự thân gông cùm xiềng xích, đi đến có thể thừa nhận được giữa đất trời quy tắc trình độ, từ đó bắt, lĩnh ngộ này quy tắc, đem dung nhập vào võ tu bên trong.

Mà vu đạo thì lại khác, Vu pháp là sáng tạo, là tìm tòi, đó chính là cuối cùng lĩnh hồn lực lượng, đi đến có thể cảm giác Thiên Địa quy tắc, từ đó tìm tòi ra Thiên Địa quy tắc quy luật vận hành, dùng lực lượng lĩnh hồn mô phỏng ra này quy tắc.

Như thế, cả hai mới có chung nhau Thần nhân cảnh giới.

Sở dĩ là thần, đó là bởi vì nắm giữ một định quy tắc.

Thế nhưng là loại này quy tắc nắm giữ khó khăn cỡ nào?

Vu pháp tu hành lĩnh hồn, võ học tu luyện thân thể, đến cực hạn đầu bên kia, mới có thể dần dần cùng giao hòa.

Mà Vũ Hồn hình thành thì là một người thực lực đến đầu bên kia lúc đốn ngộ, là bỗng nhiên thư thái, là hạng người kinh tài tuyệt đỉnh tìm kiếm được tạo hóa cực điểm.

Nó tựa như Thiết Thạch nở hoa cứng cỏi nghị lực đại viên mãn, người cùng thiên địa giao hòa đến Hoàn mỹ đến đạt đến trạng thái lúc, này thiên địa quy tắc rốt cục có thể tiếp nhận người tham gia, quy tắc cũng sẽ giống gỗ thông gỗ đào thụ thương, chảy ra một giọt hương loại đối với nhân loại chí cường giả ban ân.

"Nguyên lai Thần nhân Vũ Hồn, là ban ân đồ vật."

"Nói là ban ân, sao lại không phải theo đuổi cực hạn —— người cuối cùng không bằng Thiên Địa quy tắc."

Trong lòng mọi người rốt cục dần dần sáng suốt một chút.

Thế nhưng, tức hạ mảnh đất này, vô luận là Tây Vực 72 nước, vẫn là Đại Hán thiên triều, duyên hải chư quốc đều khoảng cách thiên địa này quy tắc, quá mức xa xôi.

Liên liên bát ngát Thương Khung, mặt trời mặt trăng và ngôi sao, còn không thể tính là chân chính trời.

Chỉ có tại vực nội, cái kia bị Địch Vương xưng là nguyên quán địa phương, áp đảo hư không bên trên, cách quy tắc vận hành cực kỳ tiếp cận, chỉ có nơi đó mới có thể sinh ra cao hơn Vũ Hồn.

Thế nhưng cho dù ở chỗ đó, Vũ Hồn cũng dị thường hiếm hoi. Cũng bởi vì Vũ Hồn uy năng cực lớn, là hiểu thấu đạo ảo diệu, lĩnh ngộ Thiên Địa nguồn gốc duy nhất môi giới, cho nên tranh đoạt dị thường kịch liệt.

Người phạm không thể chạm đến Vũ Hồn, là bởi vì Vũ Hồn là quy tắc hiện hóa.

Nếu như chạm đến có chủ Vũ Hồn, liền sẽ bị quy tắc gạt bỏ, quy tắc là Thiên Địa quy tắc, nói nghiêm trọng điểm, liền là bị Thiên Địa gạt bỏ, vì thiên địa vận hành chỉ đạo chỗ không cho.

Tự nhiên, cũng liền căn bản là không có cách làm bị thương quy tắc.

Cho nên, có thể đánh vỡ quy tắc, chỉ có quy tắc, có thể va chạm Vũ Hồn, cũng chỉ có Vũ Hồn, có thể giết tử thần người. . .

Chỉ có thần nhân!

"Thế nhưng là, chúng ta muốn làm thế nào, tiên tổ, xin ngài nói cho ta biết." Đạc Kiều nhẹ giọng kêu gọi.

"Ta tới nói cho người làm như thế, thế nhưng cơ hội chỉ có một lần, nếu như thất bại như vậy hết thầy đều không tồn tại nữa."

"Vâng, xin mời tiên tổ chỉ rõ."

Đám người rút cuộc minh bạch, Địch Vương tại sao lại tại đây cực kỳ trọng yếu thời khắc, vẫn không tiếc phân thần cùng mọi người tâm ý tương thông, chắc hẳn sớm đã có chủ ý. .

. . .

"Người bây giờ đèn đã cạn dầu, còn dám khinh thường, ta đây liền để người chết không toàn thây!" Cương Chấn Tỳ tựa hồ cảm giác được cái gì, vung lên búa lớn, điên cuồng bổ về phía Địch Vương.

Sau lưng của hần tinh đồ đang nhấp nháy, Tham Lang Vũ Hồn phát huy thôn phệ chi lực.

Địch Vương thanh đồng trường thương cũng đang điên cuồng công kích tới Cương Chấn Tỳ, thất sát Vũ Hồn không hề sát khí tạo thành siêu cường kinh sợ lực lượng, thế nhưng loại lực lượng này tại Cương Chấn Tỳ tham lam Vũ Hồn gia tri dưới, không ngừng bị tiêu hao, nuốt chửng chuyển đổi thành Cương Chấn Tỳ tự thân lực lượng.

Này lên kia xuống, mỗi một cái hô hấp đều đang thay đổi chiến cơ.

Địch Vương sát khí trên người càng ngày càng yếu, Cương Chấn Tỳ thì càng công càng mạnh.

"Bớt nói nhảm, muốn chiến liền chiến." Địch Vương thanh âm thấp hồng, bá khí nội liễm, không yếu thế chút nào.

Àm!

Rốt cục lại một lần nữa va chạm, Địch Vương bị đánh bay ra ngoài.

"Lấy ra đi!" Cương Chấn Tỳ thân hình lóe lên, đi tới Địch Vương sau lưng, cười gằn đưa tay xuyên qua hán phía sau lưng.

Vũ Hồn ngay ở chỗ này mặt, chỉ cần lấy đi, Địch Vương liền hồi phi yên diệt.

"Ngươi mơ tưởng."

Nào biết được Địch Vương lúc này còn có sức phản kháng, hán bỗng nhiên xoay người một cái, cầm trong tay giống như trượng cũng thương vũ khí, ném ra ngoài.

Thanh đồng chiến thương bên trên lưu quang lấp lóe, uy lực vô cùng, một kích này ẩn chứa Địch Vương toàn bộ lực lượng, Cương Chấn Tỳ gặp cũng tê cả da đầu, vội vàng trốn tránh.

Àm!

Thanh đồng chiến thương khảm vào mặt đất.

"Hô. . ." Làm xong tất cả những thứ này Địch Vương, giống như thoát khỏi toàn thân lực lượng, phía sau tinh đồ biến mất,

"Lão gia hòa, sớm cái kia chết rồi, vậy mà tiền ngươi lên đường." Cương Chấn Tỳ một bước đi vào Địch Vương trước mặt, vung ra nắm đấm.

Àm!

Tay trực tiếp đánh vỡ Địch Vương lồng ngực, cắm vào lồng ngực của hán.

"Chuyện gì xảy ra?" Cương Chấn Tỳ tại Địch Vương trong ngực bắt bóp một hồi, bỗng nhiên đổi sắc mặt, nguyên tới nơi này mặt cũng không có bất kỳ cái gì vật hán muốn.

Nghi hoặc ở giữa, hán ngừng đầu một cái, thấy được Địch Vương lãnh lạnh khuôn mặt.

Địch Vương tam nhãn trợn trừng, ngách trung tâm làm mất thứ ba trời quả phóng ra quang mang, cái này khiến Địch Vương lực lượng đại tăng, hán ra sức vỗ một cái, đem xích lại gần Cương Chấn Tỳ hung hăng ôm lấy.

"Vô tướng lồng chim!"

Địch Vương phát ra cuối cùng thanh âm, ngách tâm trời quả vỡ vụn, hóa thành to lớn hào quang màu đỏ, đem hán cùng Cương Chấn Tỳ bao phủ ở bên trong, giờ khắc này, bị Địch Vương gắt gao ôm, lại bị này hồng quang che đầy chăm chú bao lấy Cương Chấn Tỳ, vậy mà không có cách nào động đậy, trong lúc nhất thời, không cách nào tránh thoát trói buộc.

"Nhanh!" Đúng vào lúc này, phía dưới bỗng nhiên truyền đến một thanh âm.

Cương Chấn Tỳ liền vội cúi đầu nhìn lại, liền con ngươi nắm chặt, sắc mặt dị thường hoảng hốt.

Chỉ thấy Dịch Thiệu Thừa rút ra căn này thanh đồng chiến thương, lấy xuống vũ khí bên trên một đoàn mờ mịt viên châu, này Nguyên châu bên trong thấy rõ một cái sắc bén màu đỏ tươi hình kiếm đồ đằng ở trong đó như ẩn như hiện, vũ vũ chuyển động không ngừng, không giờ khắc nào không tại tản ra vô tận hung lệ khí tức nghiêm nghị —— sát khí.

Đây là thất sát Vũ Hồn!

Một cái tám trăm năm năm tháng dài đằng đặc mới ngưng tụ mà ra Vũ Hồn, coi như ở chỗ này bị long đong nhiều năm, y nguyên tỏa ra ánh sáng lung linh, tràn đầy năng lượng trở thành không cách nào kháng cự lực hấp dẫn.

Địch Thiệu Thừa cầm trong tay hai thanh chiến thương, thất sát Vũ Hồn thì rơi xuống Đạc Kiều cùng Thanh Hải Dục trong tay.

Chuẩn xác mà nói. . . Là tại đôi thầy trò này chung nhau kết thành trận pháp bên trong.

Chương 100: Tham Lang Vũ Hồn

Đến mức Dịch Vương, nguyên bản là cái người chết, dựa vào Vũ Hồn duy trì ý thức.

Tại hán thiết kế quyết tâm đem Vũ Hồn xuất ra về sau, hán liền đã triệt để biến thành người chết, chỉ là dựa vào một điểm cuối cùng ý chí, bùng cháy trời quả, phát động Cổ lão mạnh mẽ cấm chế vu thuật, đem Cương Chấn Tỳ định trụ, làm chi này đoàn đội tranh thủ duy nhất một chút thời gian.

"Lão quái vật! Người dám tính toán ta! Chết cũng đã chết rồi, còn bày ta một đạo!"

Cương Chấn Tỳ nhìn nổi mặt tê cả da đầu, trong lòng đối Dịch Vương vừa sợ vừa giận lại sợ.

Hán làm sao cũng không nghĩ đến, này cái nửa chết nửa sống quái vật, lại còn có sâu như vậy tâm cơ, không chỉ thực lực mạnh mẽ, phần tâm tư này cũng có thể rất sợ hãi.

Cương Chấn Tỳ một bên ra sức vật lộn, lại phát hiện cấm chế này hết sức cổ quái, Dịch Vương mắt thứ ba nổ tung cái viên kia cao cấp trời quả, vậy mà át chế hán Vũ Hồn!

Lại một lần nữa nhìn về phía Dịch Vương, hán phát hiện, Dịch Vương mặc dù chết rồi, có thể con mắt mở to, đang trừng trừng nhìn xem hán, khỏe mỗi nhếch lên một tầng đặc ý, miệt thị, âm hiểm và chán ghét cùng tồn tại kỳ lạ nụ cười.

"Đáng giận. . . Đáng giận! !"

Cương Chấn Tỳ cuồng hồng lấy, không cam lòng lấy, liều mạng vật lộn.

Rốt cục. . . Răng rắc!

Rốt cục, lít nha lít nhít bao bọc tại Cương Chấn Tỳ ngoài thân cái kia màu đỏ hình lưới cấm chế bên trên, xuất hiện một tia vết rách.

"Nhanh! Tất cả đều cho ta bẻ nát! Nhanh a! !" Cương Chấn Tỳ mặt lộ vẻ vui mừng, tiếp tục giãy giụa, cấm chế màu đỏ vết rách càng ngày càng nhiều.

"Nhanh, nhanh, nhanh. . ."

Dịch Thiếu Thừa nhìn xem Đặc Kiêu, lo lắng sưng, một vừa nhìn cấm chế bên trên xuất hiện càng ngày càng nhiều vết rách, một vừa nhìn cực chậm cực chậm kéo ra "Dây cung", thế nhưng là hán lại hoàn toàn giúp không được gì.

Tại thời điểm then chốt này, Dịch Thiếu Thừa mồ hôi lạnh tỏa ra, sắc mặt dị thường. Cuối cùng dứt khoát ngồi trên mặt đất, nhắm mắt điều tức, tụ lực chờ đợi chiến cơ.

Bên người để đó hai chi chiến thương, bên trái là chính hán thương thép, bên phải chính là Dịch Vương thanh đồng cổ chiến thương.

Ầm!

Cấm chế màu đỏ toàn bộ vỡ vụn, Cương Chấn Tỳ rốt cục tránh thoát mà ra vô tướng lông chim.

Nhưng thân hình cao lớn Dịch Vương, vẫn thật chặt ôm áp lấy Cương Chấn Tỳ, cổ này Thần nhân thi hài đồng dạng không thể phá vỡ, so Kim Cương chân thiết còn muốn kiên cố, nhưng đối với Cương Chấn Tỳ tới nói, loại này dùng thân thể để chống đỡ giam cầm lại không đáng giá nhắc tới.

"Nhanh a!"

Diêm Châu cũng không nhịn được, gấp đến độ hư thoát đến gần như tái nhợt sắc mặt vô cùng căng cứng.

"Các người chỉ biết biểu thị nhất, không biết thứ hai, Dịch Vương tiên tổ dạy thụ bí thuật cần hao phí lực lượng thực sự quá lớn, nếu như ta có thể giống sư tôn như thế, tu luyện một chút võ đạo, ngưng tụ một chút Nguyên Dương, nhiều như vậy một chút lực lượng, cũng sẽ không giống như bây giờ quần bách.

Đặc Kiêu cái trán chảy ra từng khỏa hạt đậu mồ hôi. Trong nội tâm nằng lòi nói này, không có cách nào nói. . .

"Liều mạng!"

Đặc Kiêu vừa mở mắt, kéo động dây cung lực lượng lại không thực hiện khổng chế, toàn bộ tuôn ra bùng cháy.

Này một sát na, bởi vì bùng cháy, nằng Hồn lực đại tăng!

Thế nhưng nằng biết, nếu như không bắt được cơ hội này, cái kia sau một khắc những lực lượng này liền sẽ bị tiêu hao hầu như không còn.

Bởi vì nằng bây giờ lực lượng đều là tại đốt đốt tu vi của mình, loại này bùng cháy tốc độ nhanh chóng, chớp mắt là qua.

Nàng nắm chắc lực lượng này tăng lớn, chớp mắt là qua trong nháy mắt, hung hăng hướng đằng sau kéo một phát, sắp viên mãn, chột ánh mắt bỗng nhiên tiếp cận trên không Cung Chấn Tỳ.

Ầm!

Nháy mắt, trong lòng mọi người chìm xuống.

"Ai đều không thể ngăn cản ta!" Cung Chấn Tỳ hung hăng chấn động, tránh thoát đi Dịch Vương thi thể giam cầm, Dịch Vương thi thể ứng thanh vỡ vụn, giống như là sụp đổ tảng đá hóa thành vô số khối vụn, rơi xuống mặt đất.

Hắn cười ha ha, vô cùng khoa trương, như qua núi mãnh hổ.

Sau một khắc ánh mắt dữ tợn, nhìn về phía mặt đất Đặc Kiều đắm người, bỗng nhiên vọt xuống dưới.

"Nhanh! ! !" Trầm Phi toàn thân run run, vô số ngọn phi đao tuôn trào ra, như châu châu Già Thiên, xông về Cung Chấn Tỳ, mong muốn ngăn cản hắn, cho dù là ngăn cản trong nháy mắt cũng được.

Thế nhưng ——

Oanh!

Cung Chấn Tỳ thân hình cùng này đếm không hết phi đao đụng vào,

Mạnh mẽ khí thế trong nháy mắt đem chấn vỡ, không có chút nào ngăn cản đến Đặc Kiều trước mặt.

"A! ! !" Mất đi đôi phi đao khổng lồ, Trầm Phi cả người như bị bỗng nhiên đánh một quyền, nôn như điên máu tươi bay rớt ra ngoài.

"Nguy rồi!" Tất cả mọi người trong lòng khê giật mình, Đặc Kiều sở tác tựa như là anh hùng cử đỉnh một dạng quá trình, thật vất vả hoàn thành chín mươi chín phần trăm tiến độ, nhưng còn kém cuối cùng như vậy tí xíu, một khi không có chịu đựng liền sẽ sắp thành lại bại, hết thấy sở tác đều đưa nước chảy về biển đông.

Cung Chấn Tỳ bàn tay đã chụp tới cái kia một đạo như mũi tên sắc bén đỏ tươi.

"Đặc Kiều vẫn chưa hoàn thành cuối cùng tự lực. . . Loại này tự lực một khi không thành công, Cung Chấn Tỳ liền tuyệt sẽ không chết. Cái kia ta lên."

Ngồi dưới đất Dịch Thiệu Thừa bỗng nhiên mở mắt ra, đột nhiên toàn thân màu đỏ tươi Lôi Đình bùng nổ. Hai cây trường thương cũng như có linh tính theo hắn bay lượn, bặt đi theo.

Hắn hung hăng phóng tới Cung Chấn Tỳ. . .

Lúc này Đặc Kiều tự lực vừa vận đến cực hạn, nhẹ buông tay.

Băng!

Phảng phất là dây cung bùng ra tiếng vang, như thể thanh thủy, tại ngón tay này buông ra trong nháy mắt, Diêm Châu cùng Thanh Hải Dục làm bí thuật mặt trời lặn cung khom lưng, tất cả lực lượng đều bị bao phủ thanh quang, hoàn toàn thu nhập đạo này đỏ tươi sắc bén bên trong, hóa thành năng lượng

Này đạo đỏ tươi sắc bén đột nhiên hào quang sáng rõ, đột nhiên biến mất.

Đắm người sắc mặt khê giật mình, liền ngay cả Cung Chấn Tỳ cũng choáng.

Nhưng sau đó, ánh mắt mọi người lập tức rơi vào Cung Chấn Tỳ ngực —— đang ngực, từng vòng từng vòng lực lượng gọn sóng nhọn nhọn, một đạo đỏ tươi vận vẹo như có như không năng lượng thân mũi tên cắm ở phía trên, đã chui vào một nửa, còn đang chậm rãi đi sâu.

"A! ! !" Cung Chấn Tỳ một tiếng hét thảm, sắc mặt giống như bởi vì vượt quá giới hạn thống khổ mà trở nên dữ tợn.

Hắn vươn tay cầm lấy này đạo đỏ tươi sắc bén, muốn đem hắn rút ra.

Chỉ là một đạo thân hình cực nhanh đánh tới hắn.

Ầm!

Cung Chấn Tỳ bị đụng ối máu, bay lên trời, nhưng chuyện này với hắn cũng không lo ngại, hắn vẫn như cũ cắn răng, cật lực đem này đạo hồng sắc theo ngực nhỏ, thế nhưng là ——

"Chết đi!"

Đụng bay Cung Chấn Tỳ về sau, Dịch Thiệu Thừa bỗng nhiên đột ngột từ mặt đất mọc lên, phóng hướng thiên khoảng trống, thân hình xuất hiện tại

Hai tay của hắn hai cây trường thương, đều là mọi việc đều thuận lợi binh khí, như mưa rơi hạ xuống, công hướng về phía Cương Chấn Tỳ.

Cương Chân Tỳ thoáng qua ở giữa, thân thể xuất hiện vô số cái lỗ máu, máu thịt bảo tổ bay.

Hắn tạm thời đã mất đi phù hộ!

"Tham Lang Vũ Hồn!" Nháy mắt, tất cả mọi người huyết dịch dâng lên, Diễm Châu, Thanh Hải Dục, Đắc Kiều đều chăm chú nhìn cái viên kia Vũ Hồn.

Đây chính là Dịch Vương thiết kế tốt hết thảy —— dùng thân thể của mình coi như mồi nhử cùng lồng giam, cầm cố lại Cương Chấn Tỳ, vì mọi người kéo đến thời gian, tại khiến cho đám người dùng bí pháp đến đem vũ hồn của mình bắn đi ra, dùng võ Hồn va chạm Vũ Hồn, cưỡng ép đem đối phương Vũ Hồn theo hấn trong thân thể xô ra đi.

Không có Vũ Hồn Thần nhân, cho dù có nửa bước Thần nhân lực lượng, cũng lại không phải Thần nhân.

Đã mất đi Vũ Hồn phù hộ, Thần nhân một dạng phải chết!

"Sur phụ!" Đạc Kiều nhìn xem cái kia Vũ Hồn, biến sắc, đột nhiên theo trên người móc ra cùng loại ném cho Thanh Hải Dục.

Diễm Châu vội vàng quay đầu xem, liền thấy vật kia không phải khác, đúng là lúc trước ở bên ngoài đựng phải một khóa màu trắng phát sáng tảng đá, loại này tảng đá có thể làm cho Thần nhân cánh phía dưới thực lực tăng lên dữ dội, cũng có thể khiến cho Giới Chủ cánh đỉnh phong trở lên người trong nháy mắt khôi phục lực lượng.

Thanh Hải Dục ánh mắt nhất động, tảng đá kia lập tức hóa thành bụi phấn, một mạch bị nuốt hút đi vào.

"Người mơ tưởng!" Diễm Châu âm thanh lạnh lùng nói.

Thanh Hải Dục trào phúng cười một tiếng, toàn thân khí thế tăng vọt, hung hăng đem Diễm Châu đẩy ra, lách mình bay ra ngoài, ý muốn đoạt lấy này hai cái giao hòa vào nhau Vũ Hồn.

"Kiều nhi, người thật sự là cô cô tốt chất nữ. Bang bên ngoài không giúp thân. . ." Diễm Châu cười lạnh về sau, nằng gờ phút này lực lượng đã khôi phục, thân hình như mũi tên, liền xông ra ngoài, trên đường cũng bỗng nhiên lấy ra cùng loại nuốt vào.

"Người làm sao cũng có!" Đạc Kiều vạn không nghĩ tới có thể như vậy.

Diễm Châu cái kia lúc sau đã là Giới Chủ cánh đỉnh phong, cùng nửa bước Thần nhân chỉ có một chút điểm chênh lệch, nằng biết cử động lần này đối nằng khó làm được việc lớn, nhưng mưu tính sâu xa nằng xem một bước tính 10 bước, liền sợ Dịch Thiểu Thừa đám người ăn về sau thực lực tăng lên dữ dội, đối nằng sinh ra uy hiếp. Nằng không sợ Dịch Thiểu Thừa mạnh lên, liền sợ những người này chung vào một chỗ cực kỳ khó chơi.

"Đánh tiêu hao chiến, nằng cũng không sợ, thế là trước kia liền ăn giấu mấy viên ở trên người."

Diễm Châu đối Đạc Kiều cười lạnh, không làm nói rõ lý do, đột nhiên toàn thân khí thế tăng vọt.

Thế nhưng Đạc Kiều sau một khắc liền phát hiện, này Diễm Châu mục tiêu vậy mà không phải Vũ Hồn, mà là. . . Thanh Hải Dục!

"Sur. . ." Đạc Kiều chỉ có thể phản khôi lực lượng toàn thân hô to nhắc nhở.

Diễm Châu nhìn cũng không nhìn, phát tay áo hướng về sau hung hăng vung lên.

Một cái ngọn lửa màu đỏ đại chương án nháy mắt hướng Đạc Kiều phương hướng bay ra.

Ầm!

Đạc Kiều lời còn chưa dứt, liền ối máu bay ra ngoài.

"Lão yêu bà. . ." Đạc Kiều che ngực khoe miệng đỏ máu đứng lên.

Vừa rồi một kích, đã dùng hết nằng toàn bộ lực lượng, nằng bây giờ liền bước đi đều hết sức khó khăn, chỉ có thể trơ mắt nhìn xem, trong lòng lo lắng sungung.

"Đúng rồi, ta còn có hai khóa!" Đạc Kiều cái khó ló cái khôn, liếc nhìn bên cạnh bị trọng thương, nửa chết nửa sống Trầm Phi.

Nằng vội vàng ngồi xổm xuống, nói với Trầm Phi lấy cái gì, Trầm Phi suy yếu sau khi gật đầu, nằng liền đem tảng đá kia nhét vào Trầm Phi trong miệng.

Một cái hô hấp qua đi, Trầm Phi lập tức mở mắt ra.

Hắn vươn mình đứng lên, mặt đất kia bên trên vô số phi đao phảng phất nghe được triệu hoán, dồn dập hướng hắn bay tới. Này chút phi đao dồn dập chui vào lòng bàn tay của hắn, mãi đến toàn bộ biến mất lúc, một thanh trong suốt sáng long lanh phi đao màu xanh lục theo trong lòng bàn tay chui ra.

. . .

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh!

Diễm Châu thoáng chốc đuổi kịp Thanh Hải Dục, phóng tới Vũ Hồn Thanh Hải Dục giống như hồn nhiên không biết.

Lúc này, Diễm Châu khoe miệng cười lạnh, tay vịn một cái, một đoàn ngọn lửa màu đỏ xuất hiện trên lòng bàn tay, nằng lạng lẽ đem bàn tay này in lên

Thanh Hải Dực.

Nhưng vào lúc này, Thanh Hải Dực bỗng nhiên dừng lại quay người, trừng mắt nhìn về phía Diễm Châu.

"Không tốt. . ." Diễm Châu ý thức được lúc đã chậm.

Nàng lách mình mong muốn né tránh, thế nhưng là Thanh Hải Dực đầy mắt lạnh trắng tuôn ra, thoáng qua trong hai mắt liền bộc phát ra lạnh trắng về.

Răng rắc. . .

Sau một khắc, Diễm Châu duy trì bộ dáng khiếp sợ, bị băng phong ở.

"Này mấy chiêu là thay Kiều nhi đưa cho ngươi!" Thanh Hải Dực ánh mắt trở nên phần nộ,

Thân sau đó phát sinh hết thảy nàng tự nhiên rõ ràng.

Tiếng nói rơi, Thanh Hải Dực trên nắm tay khối băng cuồng dài, biến thành một đạo bao vây lấy xoắn ốc khí kinh to lớn băng quyền, hung hăng tụ lực, đột nhiên ném ra.

Ầm!

Diễm Châu bị này một kích toàn thân đóng băng vỡ vụn, da thịt tuyết trắng bị băng tuyết khí kinh cắt máu thịt be bét, cả người càng là gấp mạnh mẽ công kích, ngũ tạng chấn động, lúc này phun máu bay rót ra ngoài.

Làm xong này chút, Thanh Hải Dực trên tay hết thảy đóng băng vỡ vụn, hóa thành sắc bén băng đao.

Tiên tay hát lên, bay về phía Diễm Châu, Diễm Châu thân thể bị từng mảnh từng mảnh băng đao đâm ở, trở nên máu thịt be bét, ngã trên mặt đất không nhúc nhích, giống như có lẽ đã chết không thể chết lại.

"Đây là thay hấn đòi lại."

Làm xong này chút, Thanh Hải Dực ánh mắt ôm hận quay đầu, nhìn về phía trước Dịch Thiệu Thừa.

Bởi vì Đặc Kiều, Diễm Châu, Thanh Hải Dực động tác đều tại một thoáng bên trong hình thành, không gian lại cực kỳ rộng lớn, Cuồng Chấn Tỳ đột nhiên đâm vào một cây trên trụ đá, lúc này Tham Lang Vũ Hồn trong nháy mắt thoát ly Cuồng Chấn Tỳ thân thể, như lưu tinh rơi xuống mặt đất, Thanh Hải Dực cấp tốc bay đi một tay tiếp được.

Vũ Hồn!

Tới tay!

"A? Tại sao có thể như vậy. . ."

Đúng lúc này, Thanh Hải Dực chợt phát hiện, bị thất sát Vũ Hồn xuyên thủng Tham Lang Vũ Hồn, cả hai bắt đầu dung hòa.

Này đạo mũi tên một dạng xô xuyên qua thất sát Vũ Hồn, bắt đầu như băng tiêu tuyết tan nhanh chóng thu nhỏ, biến thành hồng sắc quang sương mù, tràn vào Tham Lang Vũ Hồn bên trong.

Này hai khóa Vũ Hồn, nguyên bản một khóa màu đỏ, một khóa màu xanh.

Cũng là thời gian nháy mắt, liền biến thành một khóa.

Bên trong màu xanh ngưỡng vọng rít gào tư thể màu xanh Tham Lang cũng phát sinh biến hóa, nó toàn thân da lông tại căng vọt, ánh mắt trở nên hung lệ, màu sắc cũng biến thành màu tím, tràn đầy làm người sợ hãi khí tức.

Nguyên bản nàng còn đang lo lắng này hai khóa Vũ Hồn có thể hay không bị như thế va chạm hư mất, nhưng không nghĩ tới chính là. . . Vậy mà dung hợp!

"Là, căn cứ Dịch Vương nói, cái gọi là Vũ Hồn vốn là vì sao trên trời lực lượng hiển hóa, cũng là Thiên Đạo vận hành lực lượng hiển hóa. Như thế nói đến, Vũ Hồn đều là Thiên Đạo quy tắc mảnh vỡ một trong, nguyên bản là một thể, nếu như thể cũng liền không tồn tại lẫn nhau phá hư, như vậy, dung hợp cũng hợp tình hợp lý." Thanh Hải Dực sau khi suy nghĩ cẩn thận, trong mắt tràn đầy mừng rỡ.

Ngay tại nàng cao hứng thời điểm, trên đỉnh đầu lại đột nhiên truyền đến rít lên một tiếng.

Thanh Hải Dực liền bẻ bộion ngừng đầu nhìn lại, lại không phát hiện, từng tia từng tia màu đen khí tức theo thất sát Vũ Hồn chủ thể bên trong lan tràn mà ra, giống như rắn độc theo nàng lòng bàn tay một thoáng chui vào.

. . .

Nàng sắc mặt đại biến, vội vàng dùng ra đóng băng chiến giáp hộ thể, có thể cũng đã chậm một chút.

Đóng băng chiến giáp tại chưa thành hình lúc bị đánh trúng, vỡ vụn, còn lại chương lực kinh đạo đưa nàng đánh bay ra ngoài.

Diễm Châu tay mất lạnh lẽ, phát tay thành trảo, cấp tốc vút qua, cái kia viên dung hợp thành màu tím Vũ Hồn, liền đã xuất hiện ở trên tay nàng.

"Vũ Hồn. . . Cuối cùng cũng đến tay! ! !" Thiên điều địa động, không gian sụp đổ bên trong, Diễm Châu cười lớn không thôi.

Giờ khắc này, nàng cảm giác trả giá hết thấy đều đáng giá.

Nhiều năm qua tâm nguyện, bây giờ cuối cùng hoàn thành!

Có Vũ Hồn, liền có thể trở thành chí cường giả, mà lại này miếng Vũ Hồn vẫn là hợp hai làm một, ẩn chứa giá trị khó mà dùng ngôn ngữ hình dung.

Nhưng mà đứng vào lúc này, sau lưng lần nữa truyền đến phanh một tiếng vang thật lớn, nàng trong lòng giật mình, lập tức liền đem Vũ Hồn nuốt vào trong bụng, chột quay đầu.

Lần này, liền cùng khuôn mặt đặng thẳng.

Người này một đầu tóc bạc, sắc mặt tái nhợt, toàn thân chật vật, ánh mắt lạnh lẽo, đúng là Cương Chấn Tỳ.

"Cương Chấn Tỳ. . . Người. . ." Diễm Châu trừng lớn hai mắt, cúi đầu nhìn xem ngực.

Nguyên lai ngay tại Cương Chấn Tỳ xuất hiện lúc, tay của hắn đã xuyên thấu Diễm Châu ngực, sau đó một hồi bắt bóp về sau, chậm rãi rút ra.

Lúc này, nhiễm phải máu tươi trong tay, đã nhiều một khóa màu tím đỏ vật, đúng là Vũ Hồn.

"Nửa bước Thần nhân, như thế nào như người phạm nói chết thì chết, Tham Lang Vũ Hồn tại trong cơ thể ta nhiều năm, mặc dù rời đi cũng có một tia tồn lưu tại trong cơ thể ta, ta đây cũng không phải là các người này chút sâu kiến chiến có khả năng thắng."

Cương Chấn Tỳ nói xong, đem này Vũ Hồn cầm trong tay xem xét, vội vàng kinh dị một tiếng, lại không lập tức nuốt vào, trong miệng lầm bầm nói "Này làm sao. . . Điều đó không có khả năng. . ."

Đúng lúc này, một đạo lực sắc mà to lớn ánh đao, xuyên qua vô số không gian sụp đổ đến rơi xuống đá vụn, bay tới sau ngưng không một bỏ.

"Trần Hồn đao!"

Trầm Phi lạnh lùng tiếng âm vang lên, đây là hắn có được ngũ đại trấn bảo một trong, vẹn vẹn lĩnh ngộ tinh túy trong đó đều để hắn vô cùng cường đại.

Cương Chấn Tỳ lấy lại tinh thần, cười lạnh, lập tức nắm lên Diễm Châu chặn lại.

"A!"

Thân thể bị xuyên thủng đều không có lên tiếng Diễm Châu, tại trước khi chết nhưng cũng tê tâm liệt phế kêu thảm lên.

"Cái gì!" Cương Chấn Tỳ càng thêm kinh sợ.

Chỉ thấy này bích phi đao màu xanh lục, xuyên thấu qua Diễm Châu đầu, không có để lại một chút vết máu, tốc độ không giảm một thoáng bắn vào đầu của hắn bên trong.

Sau một khắc, cái kia toàn thân giống như chia năm xẻ bảy đau đớn, khiến cho hắn cũng điên cuồng hét lên, đau đến không muốn sống.

Đây chính là Trầm Phi theo trận cước lấy được lợi ích duy nhất —— Trần Hồn đao.

Trần Hồn đao, giết người không sát thân, nhiếp hồn lưu người chết!

Đao này nghe nói chính là Âu Dã Tử đạt được một mảnh nhỏ thiên thạch vũ trụ trong lúc vô tình rèn đúc mà thành, về sau lưu lạc đến Sở quốc hình hích trong tay, trở thành đối tội nhân thực hiện nhất trừng phạt nghiêm khắc "Hồn giới" hình cụ, về sau chẳng biết tại sao liền mất tích không thấy, cái kia thịnh hành qua nhất thời "Hồn giới" hình phạt cũng cứ thế biến mất.

Chỉ là không nghĩ tới hội lưu lạc đến Dịch Vương trong tay, về sau lại trần trọc vào Trầm Phi trong tay.

. . .

"Vũ Hồn là ta!" Diễm Châu đối Vũ Hồn chấp niệm, đã vượt qua linh hồn nàng thụ thương mang tới thống khổ.

Một đao kia Diễm Châu lông tóc không tổn hao gì, cũng hồn nhiên liều mạng bên trên trần trụi tuyết da thịt trắng, nàng cắn răng, lần nữa đoạt lấy Cương Chấn Tỳ trong tay Vũ Hồn.

Cương Chấn Tỳ tìm kiếm Vũ Hồn mấy trăm năm, bây giờ thật vất vả thu hoạch được, há lại cho như vậy tuột tay?

"Đừng đến ta Vũ Hồn người, đều phải chết! !!"

Oán niệm uy danh chấn, hấn nhấn nhin to lớn đau đớn dữ tợn nghiêm mặt, hơi vùng tay, cái kia to lớn trắng tròn chiến phủ xuất hiện, hấn giờ hai tay lên vùng chiến phủ kiệt lực bỏ về phía muốn bay khỏi Diễm Châu.

Xùy!

Diễm Châu cầm trong tay Vũ Hồn lần nữa phía sau lưng máu thịt nứt ra, thân hình tầng tầng oanh tạc tại mặt đất. Nhưng xem nét mặt của nàng, nhưng lại là chỉ cần vì Vũ Hồn, tất cả những thứ này đều đáng giá.

Lúc này, một đạo trường thương đột nhiên ứng thanh bay vút mà đến, Cương Chấn Tỳ lại bị hung hăng đánh tại mặt đất.

"Đây không phải kỹ thuật bản. . . Là Cửu Châu ly tâm kiếm! Người. . ." Còn có dư lực Cương Chấn Tỳ nhỏ trên người trường mâu xoay người lại.

Lúc này Dịch Thiếu Thừa đã tập tễnh bước chân, đi tới hấn trước mặt.

Toàn bộ không gian rung động càng ngày càng kịch liệt, sụp đổ càng ngày càng nghiêm trọng.

Dịch Thiếu Thừa lạnh lùng nhìn xem Cương Chấn Tỳ, giờ trường thương, sắc mặt không vui không buồn.

Hấn đem trường thương một thoáng, một thoáng, lại một thoáng, chọc vào Cương Chấn Tỳ trên người, ngữ khí dị thường bình tĩnh nói "Ta chính là người Hán, cũng là Hán thần, ẩn lý nói người là ta triều Hán trấn quốc một trong, lẽ ra kính người. Bất quá, ta còn có một thân phận khác, cái kia chính là Cửu Châu Kiếm tông một tên sau cùng đệ tử."

"Người. . . Người. . . Người. . . Không phải Kiều Long. . ."

"Ta gọi Dịch Thiếu Thừa." Cương Chấn Tỳ bị đâm nát thân thể, huyết dịch tiêu xạ tại Dịch Thiếu Thừa trên mặt, Dịch Thiếu Thừa liếm liếm khóe miệng huyết dịch trong tay động tác không ngừng, tiếp tục nói "Kẻ thù, luôn luôn có một cái giết một cái, mặc dù quá mạnh quá nhiều, nhưng sẽ có một ngày hội giết sạch. Nợ máu, báo một điểm thiếu một phần, mặc dù rất nhiều rất nặng, nhưng sẽ có một ngày hội lấy sạch. Trấn quốc. . . Cường giả, có lẽ người cũng không biết chúng ta mảnh này Cửu Châu trên giang hồ lưu hành qua một câu, đi ra lẫn vào, sớm muộn phải trả."

Cương Chấn Tỳ nhìn xem cặp kia đã bị cừu hận đông cứng con mắt, biết mình coi như cầu cũng vô dụng.

Chỉ là hấn làm sao đều không nghĩ tới, năm đó còn sẽ có cá lọt lưới.

Nhưng hấn còn không muốn chết, một chút đều không muốn chết, chết rồi, liền không còn có cái gì nữa.

Sống sót, mới là đường ra duy nhất.

"Chờ một chút, người không có thể giết ta." Cương Chấn Tỳ tốt giống nghĩ tới điều gì, chọc bình tĩnh lại.

"Người cho rằng ta không giết được người."

"Không, người trẻ tuổi, ta cho người biết một cái bí mật."

"Giao dịch? Nói."

"Chúng ta, tất cả mọi người, đều bị Dịch Vương tính kế. Dịch Vương cùng ta đều đến từ cùng một khối địa phương, chúng ta tự thân bí mật là tuyệt đối không thể bị các người phạm người biết. Cho nên, vô luận là ta cũng tốt, Dịch Vương cũng được, đều sẽ không bỏ qua nghe được tân bí các người."

"Dịch Vương là Kiều nhi tiên tổ, có huyết mạch gắn bó."

"Ha ha, huyết mạch gắn bó? Cái kia người cũng đã biết cái kia tân bí lớn bao nhiêu sao? Phần này huyết mạch đậm bạc ngàn năm vạn năm, dù cho là dòng chính, cũng đã mỏng manh dị thường. Huống chi, đối với một người chết mà nói, là không có bất kỳ cái gì thân tình có thể nói. Dịch Vương rõ ràng có thể hoạt động, lại trốn ở chỗ này không đi ra, người không cảm thấy kỳ quái sao?"

Dịch Thiếu Thừa ánh mắt nhất động, giống như hiểu rõ cái gì, hấn tiếp tục xem hướng về phía Cương Chấn Tỳ.

"Không sai, người cũng nghĩ đến, hấn là nghĩ trông coi nơi này bí mật, đến mức bí mật là cái gì, ta không chiếm được, nhưng hấn không phải là ta nghĩ muốn có được đồ vật, ta muốn chỉ có Vũ Hồn. Đúng. . . Cái kia chiếc tàu chiến, đó mới là là hấn liều mạng thủ hộ không muốn bị bên ngoài người biết được; đúng. . . Tự truyện, cùng hấn ở bên ngoài lưu lại tự truyện có quan hệ. Người cảm thấy, hấn chết đều muốn trấn thủ đồ vật, sẽ bị các người này chút hào người không liên hệ đạt được?"

Dịch Thiếu Thừa trên mặt lộ ra một tia sáng tỏ, Cương Chấn Tỳ nói không sai, Dịch Vương rất có thể, ẩn chứa một cái khác càng lớn cơ mật.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyện Chi Thiên Duyệt Đông Phương Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Diễm Châu ngã xuống

"Tiếp tục." Dịch Thiệu Thừa dùng một chút thương, phía sau hắn mấy vị kia đồng bạn bắt đầu đưa ánh mắt nhìn về phía Diêm Châu, nhưng hắn lại muốn định thần lại đối phó Cương Chân Tỳ, miễn cho bị hắn chuồn mất.

"Địch Vương âm hiểm vô cùng, hắn dùng chính mình làm mồi nhử hại ta, tự nhiên biết sau khi hắn chết, các người cũng sẽ chết. Cùng như thế, không bằng dạy các người giết ta phương pháp. Người xem một chút chung quanh nơi này, bây giờ còn có khí lực chạy đi sao? Nếu như đoán không sai, toà này dùng tảng đá làm vật trung gian xây thành không gian giới chỉ, chính là đứng ở dung nham phía trên. Phía dưới liền là dung nham biển, một khi sụp đổ. . . Không có có thần nhân tu vi, nhất định bị đốt hóa thành tro. !"

"Đừng nói nhảm, ta từ có biện pháp."

"Không, người đánh giá quá thấp Dịch Vương. Huyết thống của hắn tại chúng ta vực nội đều là không phải bình thường chỗ, huyết thống càng cao liền càng cơ trí, có thể tính biết ngày sau mấy chục năm chuyện phát sinh đó cũng là nhẹ nhàng. Người nghĩ đến đám các người mạnh lên, được Vũ Hồn liền vạn sự thuận lợi? Vậy người liền sai, người nhắm lại xem, các người một đường đến đây lấy được chỗ tốt, có phải hay không quá đương nhiên rồi? Phía ngoài những cái kia cũng tốt, nhỏ trận cuộc cũng được, còn có lấy được chiến ý. . ."

"Người theo dõi chúng ta? Cho nên người hội vào lúc đó xuất hiện?"

"Đúng, ta nguyên lai tưởng rằng Dịch Vương đã đem tất cả lực lượng dùng tại đối phó các người trên người. . . Chỉ là không nghĩ tới, nguyên lai ta cũng chỉ là hấn tính toán một vòng, quả nhiên, hấn muốn so ta tính khôn nhiều. Nếu như ta chết rồi, tiếp xuống này Vũ Hồn liền sẽ trở thành nhược điểm của các người, hai đào giết ba sĩ, các người cuối cùng sẽ chỉ có một cái sống sót, người kia tự nhiên cũng sẽ không tốt sống, bởi vì. . . Ha ha ha ha ha ha. . ."

Cương Chấn Tỳ mỗi một câu, tựa như lời một dang gỗ lấy Dịch Thiệu Thừa bùong tim.

"Đừng thừa nước đục thả câu, mau nói, vì cái gì đạt được Vũ Hồn hẳn phải chết không nghi ngờ?" Dịch Thiệu Thừa một thương đem Cương Chấn Tỳ trái tim thiêu phá.

Cương Chấn Tỳ lại không chút phật lòng, tựa như thân thể không phải hắc một dạng, bởi vì hắc trong cơ thể lưu lại Tham Lang Vũ Hồn lực lượng còn có một chút, hắc liền sẽ không giống người phạm một dạng bị giết chết.

Thân thể thu thương lại lần nữa, chỉ cần một hồi đạt được Vũ Hồn, như cũ có thể sống sót.

Cường Chấn Tỳ cười thâm liên tục "Thất sát Vũ Hồn, đã sớm nhuộm dần Định Vương mấy ngàn năm mộ táng bên trong thi độc. Mà giải quyết này thi độc phương pháp, chỉ dựa vào Vũ Hồn vô dụng, chỉ có chúng ta vực nội nhân tài biết được. Ngươi, muốn cho ngươi đồng bạn chết đi sao?"

Dịch Thiệu Thừa nhìn về phía trước nổ tung trên mặt đất, nắm Vũ Hồn nửa chết nửa sống Diễm Châu, cười cười.

Bỗng nhiên nụ cười trở nên ngoan lệ, mặt mày méo mó cùng một chỗ biến đến vô cùng dữ tợn, hắt một thương đâm về Cương Chấn Tỳ đầu.

Àm!

Dịch Thiếu Thừa bay ra ngoài! !

Crương Chấn Tỳ chậm rãi ngồi dậy, thu hồi máu thịt be bét nắm đấm, nhìn xem chính mình nát thành một bãi hồ dán lồng ngực, toàn thân sợ run cả người, từng tia trong suốt sáng long lanh lực lượng ở trong cơ thể hần bắt đầu khởi động, cũng là chớp mắt, bộ ngực hần nội tạng đã mọc tốt, lồng ngực cũng đã hoàn toàn khép kín, xem không ra bất kỳ tí vết.

"Cương! Chấn! Tì!" Dịch Thiếu Thừa bị này Cương Chấn Tỳ tu lực một quyền, đánh cho bay ra ngoài.

Sau khi hạ xuống, miệng phun máu tươi không thôi.

"Hừ hừ hừ. . ." Cười lạnh vài tiếng, Cương Chấn Tỳ giễu giễu nói "Coi như ta không có Vũ Hồn, ngại cho rằng ta sẽ bị ngại giết chết? Trò cười, trong cơ thể ta chỉ cần còn có một tia Vũ Hồn lực lượng, ngại liền không giết chết được ta, vừa mới những cái kia đều chỉ là vì ngăn chặn ngại để cho ta súc tích lực lượng khôi phục. Bây giờ. . ." Cương Chấn Tỳ đột nhiên dừng lại cười một tiếng, cánh tay giương lên, chuỗi này to lớn trắng tròn chiến phủ xuất hiện trong tay.

"Gặp lại."

Hắn hung hăng hướng vòng tiếp theo.

Àm!

Hết thấy nứt ra mặt đất, rốt cục trong nháy mắt này, toàn bộ nổ tung, dồn dập rơi xuống.

Này chấn động to lớn đưa tới vùng trời tảng đá gia tốc rơi xuống, Cương Chấn Tỳ nhìn xem Dịch Thiểu Thừa cuồng tiếu, sau đó thân hình khẽ động nhảy dựng lên, hắn lẳng không giẫm lên một khối lại một khối tung tích tảng đá, thân hình không ngừng đi lên càng cao lại càng cao, rất nhanh, tìm tới một cái cửa ra vào đã không thấy tăm hơi.

"Mơ tưởng chạy. . ." Dịch Thiểu Thừa hô to.

Oanh! ! !

Nhưng lúc này một tiếng vang thật lớn, toàn bộ mặt đất rơi xuống, Dịch Thiểu Thừa dọa đến vội vàng không dám nhúc nhích.

Tùy theo bắn tung toé lên vô số mang lửa dung nham dịch, nguyên lai phía dưới này thật là một mảnh dung nham biển.

Hết thấy mặt đất rơi tại dung nham trong biển, căn bản không đáng chú ý, như trâu đất xuống biển. Cái kia nóng rực gió lốc từ phía dưới chọt phản tuôn ra mà ra, tại không gian bên trong sinh ra to lớn dòng xoáy, đưa đến trên bầu trời những cái kia tảng đá gia tốc sụp đổ.

"Không tốt!" Dịch Thiểu Thừa nghĩ tới điều gì, vội vàng nhìn lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên lai không gian này, là xây dựng ở bốn cái cột đá phía trên hình thành, hiện tại mặt đất mặc dù rơi xuống, thế nhưng cột đá nhưng như cũ sừng sững đứng thẳng, tất cả mọi người đứng ở trên trụ đá, mới đẹp an toàn.

"Cương Chấn Tỳ một ngày bắt từ, chúng ta liền một ngày không được an sinh."

Dịch Thiểu Thừa thật dài thở dài, chọt nghĩ đến triều Hán, chân mày nhíu chặt hơn.

. . .

Đồng thời.

Tại đây mặt đất toàn bộ sụp đổ trước đó, Diễm Châu vịn cái trán, trong tay nắm Vũ Hồn, cảm thấy hết thấy rốt cục đáng giá.

Chỉ là oanh một tiếng, đem nàng xa muốn đánh vỡ, nàng đứng lên mong muốn trốn cũng đã không kịp, thân hình đập tại mặt đất, mặt đất ngay tiếp theo nàng cùng một chỗ nhanh như gió hạ xuống.

"Xong!" Diễm Châu trong lòng hơi ngưng lại, hoảng sợ tới cực điểm.

Nhưng vào đúng lúc này, tay của nàng bị một phát bắt được, té xuống thân hình ồm ồm giữa không trung.

Nàng từng ngum từng ngum thở dốc, rốt cục được cứu, mắt mà được lại cảm xúc tràn ngập trong lòng, chỉ là xuống chút nữa nhìn lên, những cái kia té xuống mặt đất đem dung nham biển nham thạch nóng chảy tóe lên cao trăm trượng, kém chút nhào ở trên người nàng, lại làm cho nàng sắc mặt hoảng sợ, lo sợ không yên không thôi.

May mắn, may mắn được cứu. . . Chỉ là quay đầu xem người cứu nàng là ai lúc, lần nữa sững sờ.

"Cô cô! Bắt được ta!" Đặc Kiêu một tay giữ chặt Diễm Châu, cái tay còn lại chăm chú đào tại mặt đất.

. . .

Khối lớn lớn tảng đá rơi vào dung nham bên trong. Dung nham ngâm đều chừng vạc nước lớn như vậy.

Ừng ực ừng ực, chúng nó theo dung nham bên trong chậm rãi sinh trưởng, càng biến càng lớn, dài đến một trượng lớn nhỏ lúc, ba một tiếng nổ tung.

Bốn cái đen kịt thô to cột nhà, sừng sững nơi đây, tựa như nghịch Long thẳng thiên, tất cả mọi người đợi tại trên cây cột nhìn xuống đi, không thấy hắn đấy, sợ mất mặt.

Bởi vì cột nhà ở giữa khoảng cách quá lớn, trợn vện hơn mười trượng, mà nơi sống yên ổn lại cực nhỏ, trừ phi lâu đài mưu tính bay thạch treo độ, như tùy tiện bay vọt, khẳng định dễ dàng rơi xuống.

Dịch Thiệu Thừa ánh mắt nhìn về phía Đạc Kiều, Thanh Hải Dục cùng Trầm Phi, cũng là như thế.

Bây giờ, Vũ Hồn còn ở lại chỗ này Diễm Châu trong tay đây.

Đạc Kiều cắn răng, khoe miệng chảy ra máu tươi, khuôn mặt đẹp đẽ sửa chữa cùng một chỗ, nhìn có chút dữ tợn, thế nhưng nàng vẫn như cũ gắt gao kiên trì, không có một chút ý buông tay.

Khoe miệng đỏ máu, là Diễm Châu đánh vào người thương.

Nàng vốn cũng không tu võ đạo, tăng thêm lần này chiến đấu kịch liệt tiêu hao, làm sao tới nhiều khí lực như vậy?

Bây giờ chỉ là bằng vào một cỗ ý chí đang kiên trì thôi.

Thế nhưng là, hiện tại thân thể của nàng trọng tâm bắt đầu chệch đi, càng lúc càng nhanh, Dịch Thiệu Thừa đám người thấy lo lắng suông, lại không dám lên tiếng hô. Tất cả mọi người biết, giờ này khắc này Đạc Kiều đứng là tập trung tinh thần thời điểm, nếu là một hô dẫn đến thân tâm thất thủ, hậu quả khó mà lường được.

"Cô cô. . . Ngươi bỏ lên a. . ." Đạc Kiều thấp giọng cố hết sức nói ra.

Nàng xem thấy Diễm Châu, sắc mặt khản cầu.

Diễm Châu nhìn xem tấm này từ nhỏ xem đến lớn mặt, nàng xinh đẹp, trí tuệ, huyết thống cao quý, làm cho nam nhân ưa thích, nhưng nữ nhân ghen ghét khuôn mặt.

Thật lâu, Diễm Châu trong óc bỗng nhiên lóe lên mười sáu năm trước ánh trăng chi dạ, sông Thái Dương một bên, nàng đem cái kia tã lót bỏ xuống về sau, gương cung lấp tên, cuối cùng lại từ bỏ.

Nàng hiện tại tâm tình hết sức phức tạp, đã hối hận lúc trước vì cái gì không tâm ngoan thủ lạt một chút, dứt khoát giết cái tiểu nha đầu kia, như thế liền sẽ không có hôm nay cục diện này. Thế nhưng là, thấy Đạc Kiều tinh khiết ánh mắt vẫn muốn cứu mình, Diễm Châu lại hết sức chán ghét chính mình.

Loại này xóc xếch tâm tình, nhưng Diễm Châu cũng không cách nào lựa chọn.

Hai người lẽ ra máu mủ tình thâm, là chí thân chỗ.

Điền quốc hoàng thất huyết mạch vốn là tàn lụi, có thể tại sao mình còn như thế không trân quý.

Lúc này, Diễm Châu bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Dịch Thiệu Thừa cùng Thanh Hải Dục.

"Các ngươi. . .",

Hai người kia tại Đạc Kiều sinh mệnh, chiếm cứ địa vị đều là cực kỳ trọng yếu. Nhưng hai người kia, một cái là chính mình tất phải giết người, một cái khác là chính mình từ địch, hai cái đều là như vậy đáng chết. . .

"Cô cô! Đi lên a! Kiều nhi van ngươi!" Đạc Kiều răng trong hàm răng chen xuất ra thanh âm, vô cùng cố hết sức.

Tiếng vang bên tai, Diễm Châu đau thương cười một tiếng, nàng cũng muốn bỏ lên, thế nhưng là thân thể bị trọng thương, dầu hết đèn tắt đã lại không khí lực, mặt khác, chính là này trăm trượng phía dưới dung nham vòng xoáy, cái kia không riêng gì cái vòng xoáy, còn có to lớn hấp xả lực lượng, nàng hoàn toàn không có có sức mạnh chống cự cỗ lực lượng này.

"Dịch Thiệu Thừa! Thanh Hải Dục! Các ngươi nghe, từ nay về sau, ta Diễm Châu cùng các ngươi chỗ có ân oán, xóa bỏ!"

Lời nói này xong, Đạc Kiều không thể kiên trì được nữa, nàng và Diễm Châu hai người tay trong tay, liền cùng một chỗ. Thân thể tốc độ cao trượt, tựa như bướm bướm rơi vào mớ hoang vô tận hỏa diễm chỉ hải.

"Kiều nhi!" Thanh Hải Dục cùng Dịch Thiệu Thừa tê tâm liệt phế, hoảng sợ kêu to.

"A!"

"Kiều nhi, trước kia là cô cô không tốt, cô cô xin lỗi ngươi, nhưng từ nay về sau. . ." Diễm Châu chợt nhớ tới, không có sau này, nàng cười cười "Xin từ biệt, không cần hận cô cô, cái này trả lại cho ngươi."

Diễm Châu đem Vũ Hồn nhét vào Đạc Kiều trong tay, chợt hét to.

"Kiều nhi! Về sau nhất định tốt tốt tốt sống sót! Đợi đợi đợi ngươi khá hơn một chút! Đi! ! ! " Tại thời khắc này, Diễm Châu trong lòng đã buông xuống tất cả ân oán, nàng ngược lại hi vọng Thiệu Ly là Đạc Kiều thân đệ đệ, có lẽ như thế, phản mà không cần tiếp nhận càng nhiều.

Phanh ———

Đặc Kiều vội vàng ghé vào cột nhà một bên trên hướng xuống xem, vừa hay nhìn thấy Diễm Châu cuối cùng mang theo mỉm cười mặt, bị vô tình dung nham nuốt hết.

"Cô! Cô!"

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

"Cô cô. . ."

Chân chính người thân!

Có thể nàng không có làm như vậy.

"Nguyên lai, ta đúng là tha thứ nàng."

"Cô cô, ta hội thật tốt đợi Thiệu Ly, hấn là đệ đệ của ta —— người thân là nhất!"

"Thánh thượng, Trầm Phi cần kè cái chết, cũng phải hoàn thành bệ hạ nhờ vả."

"Khanh, xin đứng lên."

Trầm Phi thu hồi trong mắt một tia nghiêm nghị khí tức, ánh mắt biến ấm. Sau đó không lâu liền tĩnh ngồi xuống, điều tức tự thân, khôi phục nguyên khí. Đối hết thấy chung quanh động tĩnh ngoảnh mặt làm ngơ.

Lúc này, như biểu hiện ra cái gì tranh đoạt Vũ Hồn ý nghĩ, Trầm Phi biết được, đợi chờ mình đó là một con đường chết.

"Kiều nhi. . ."

Dịch Thiệu Thừa cùng Thanh Hải Dục tâm tình vô cùng phức tạp, sau cùng nhìn nhau, chỉ có chỉ là thờ dài một tiếng thôi.

Đặc Kiều ánh mắt xa xa xem hướng về đôi này bích nhân.

"Tốt, hiện tại chúng ta vẫn là nghĩ muốn như thế nào ra ngoài tương đối tốt, bị thương vô dụng nhất."

Thanh Hải Dục cũng nhẹ gật đầu, cho Đặc Kiều một cái cổ vũ mỉm cười.

"Kiều nhi, chúng ta trước giống Trầm Phi huynh đệ như thế, khôi phục khí lực, đồng thời nghĩ một chút biện pháp nên như thế nào thoát khỏi."

Đám người gật đầu, riêng phần mình ngồi xuống.

Dịch Thiệu Thừa cùng Thanh Hải Dục chỗ này cây cột bên trên, tựa như một cái nho nhỏ quảng trường, đợi ở phía trên đương nhiên không có vấn đề, nhưng mỗi cây cột cùng cột nhà ở giữa cách xa nhau rất xa.

Đừng nói đám người bị thương nặng bị thương nặng, không còn khí lực không còn khí lực, coi như trạng thái toàn thịnh ở dưới tình huống này, cũng không biện pháp đào thoát a.

Chẳng lẽ muốn bị vây chết hay sao?

Ý nghĩ này tại Dịch Thiệu Thừa trong óc lóe lên, nhưng chợt, Dịch Thiệu Thừa liền nghĩ đến Cương Chấn Tỳ nói lời, trong lòng không khỏi run lên.

Cương Chấn Tỳ xác thực chạy, bắt quá, lời hắn nói chưa chắc là giả, một đi ngang qua tới đều là như thế, thực sự quá khéo.

Oanh!

Đột nhiên, bên ngoài hết thấy tảng đá nổ tung.

Không chỉ cái kia hình thành không gian mái vòm đồ sộ, liền bốn phía vách tường cũng bỗng nhiên nổ bể ra tới.

"Đây là. . ." Tiếng nổ tung ầm ầm không ngừng, cuốn lên vô số bụi trần, bụi trần tan hết, Dịch Thiệu Thừa xem đi ra bên ngoài đứng đầy người, chợt cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nhưng xem những người này quần áo trên người lúc, hắn liền hiểu rõ ra.

Những binh lính này, là Điện quốc quân ngũ!

Nơi xa cái kia người cầm đầu ăn mặc một thân áo giáp, trong tay cầm to lớn đại thiết kiếm, nhìn xem cảnh tượng này ngẩn người, sau đó vung tay lên. Lúc này, bọn lính phía sau cầm dây trói ném vung ra trên trụ đá. Dây thừng trên đầu cột sắt tiết, sắt tiết hạ xuống lúc trực tiếp cắm vào cột nhà đỉnh. Sau đó lại bảo chế đúng cách mấy lần.

Mấy sợi dây thừng ở giữa rộng ra một khoảng cách.

Binh lính phía sau cầm lấy tám ván gỗ một bên phủ lên, một bên tiến lên, rất nhanh một tòa treo cầu giây liền trở thành.

Bởi vì binh sĩ số người nhiều, tựa hồ còn chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, tại tòa thứ nhất treo cầu giây dựng lên thời điểm, còn lại vài tòa treo cầu giây cũng dựng hoàn tất.

Mà phía bên nào, Trầm Phi, Dịch Thiệu Thừa, Thanh Hải Dục, Đặc Kiều cũng đứng chân tại thế giới chân thật bên trong.

Này giới tử tu di thù đoạn thật sự là thần thông quảng đại, tựa như là tại người trước mặt lên một tầng sương mù, ngoại trừ trước mắt này từng sợi cây cột lớn cùng nóng hôi bốc khói nham thạch nóng chảy nói cho bọn hắn tất cả những thứ này đều là thật. Còn mặt khác, lại giống gió nhẹ thổi qua, mỗi người đều cảm thấy có chút giật mình cách một thế hệ ảo giác.

"Kỳ, thật sự là kỳ." Dịch Thiệu Thừa đem ánh mắt nhìn về phía Thanh Hải Dục, này xưa nay băng sơn mỹ nhân Thanh Hải Dục lại là nét mặt tươi cười như hoa, cầm tay phải của mình.

"Có gì huyền bí, có lẽ đối với thần người mà nói, này chút chỉ là một chút thù đoạn nhỏ mà thôi."

"Người nói đúng, thực lực của chúng ta khoảng cách Thần nhân loại cảnh giới này —— còn có một quãng đường rất dài muốn đi nha." Dịch Thiểu Thừa phát ra một tiếng than ngắn, rất nhanh lại đem ánh mắt nhìn về phía Đạc Kiều.

"Người muốn bảo vệ thích võ Hồn!"

"Cha, giao cho người đảm bảo."

"Không cần, việc này trọng đại, không cho phép ở đây thương nghị."

Đạc Kiều gật gật đầu, thu hồi Vũ Hồn. Nàng biết được bây giờ còn có Trầm Phi người ngoài này ở đây, tuyệt đối không thể khiến cho hắn đạt được, coi như vật này muốn hiến cho triều Hán Đế Vương, cũng tuyệt đối không phải là Trầm Phi tới hiến.

Trầm Phi trên mặt thủy chung toát ra nụ cười thần nhiên, tại Dịch Thiểu Thừa trên bờ vai nhẹ nhàng vỗ, "Tướng quân, chúng ta về trước Ung nguyên trọng yếu nhất, Vũ Hồn vẫn là từ vương nữ điện hạ bảo hộ nhất là thỏa đáng. Xin mời. . ."

"Trầm Phi huynh đệ, nhờ có người lần này tương trợ, mời!" Dịch Thiểu Thừa nhìn nhau cười nói.

Đám người kéo dài lấy này treo tác cầu gỗ đi lại, dưới thân vẫn là khối lửa lượn lờ dung nham, sóng nhiệt phát động lấy đám người quần áo cùng tóc, giống như tận thế chạy nạn.

"Cung nghênh vương nữ điện hạ ——"

Theo dẫn đầu áo giáp thị vệ quý một chân trên đất, còn lại tướng sĩ cũng dồn dập quỳ xuống đất nghênh đón.

Chi đội ngũ này, làm lại chính là Vô Nhai cùng Hồn suất lĩnh viện binh.

Đạc Kiều nhìn lướt qua, ánh mắt rơi vào áo giáp thị vệ trên người, ánh mắt rất kỳ quái.

"Tại hạ nguyện hiệu trung điện hạ, muôn lần chết không chối từ."

Tựa hồ biết Đạc Kiều tâm tư, Hồn lúc này đem cung đình phát sinh hết thấy toàn bộ bẩm báo, cũng đem chuyện này cũng đã nói một phen.

"Vương tử điện hạ nói, phản tặc Diễm Châu, cần phải tróc nã quy án."

"Diễm Châu?" Đạc Kiều sắc mặt có chút bi thương, nàng nhân nhợt nhiên lắc đầu cười khổ nói "Cô cô đã đi, liền táng tại đây dung nham bên trong, nàng là vì bảo hộ ta chết."

Hồn thân hình khẽ gật mình, chột cúi đầu, ôm quyền thấp giọng nói; "Xin mời điện hạ nén bi thương."

Thế nhưng cái kia áo giáp dưới mặt nạ khuôn mặt, cũng lộ ra vẻ mừng như điên.

Diễm Châu chết!

Nàng rốt cục chết!

Ha ha!

Hồn giờ khắc này mừng rỡ như điên.

Nhục mẹ mới thù rốt cục được báo, hiện tại chỉ còn lại có thù giết cha.

Bất quá, Hồn tuổi nhỏ lúc, có thể nhớ rõ, thời điểm đó chính mình là cỡ nào ngưỡng vọng Dịch Thiểu Thừa, theo hơn mười năm trước trận kia cùng Giang Nhất Hạ cuộc chiến đầu kia bắt đầu, Hồn cũng đã đem nam nhân này xem làm thần tượng của mình, coi là còn sống sót tinh thần đồ đảng.

Nhưng mà,

Dịch Thiểu Thừa dù sao cũng là. . . Cừu nhân giết cha. Mặc dù cái kia cái gọi là cha đẻ Bạch Lang, tham lam, ác độc lại tốt màu, xác thực đáng chết!

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Chương 105: Suy nghĩ tỉ mỉ cực sợ hậu quả

Hồn nhớ rõ, Vô Nhai thiêu hủy La Sâm hào thời điểm, cũng chính là thiêu hủy tượng trưng cho Diễm Châu không ai bì nổi địa vị ngũ sắc Thần Mãng thuyền lớn lúc, Bạch Khương Vương phi cũng ở trong đó. Vương phi kêu rên thanh âm vẫn như cũ rõ mồn một trước mắt, Hồn nhưng không có đi cứu nàng, không có đi cứu mẹ của mình.

"Nàng sống sót, chính là ta cả đời không cách nào quên si nhục."

Ở sâu trong nội tâm, Hồn vẫn cho rằng, cái kia bùng cháy thuyền lớn, mới là nàng sau cùng kết cục.

Mỗi lần nghĩ tới đây, Hồn tâm liền như kim đâm đau đớn. Nhưng cái này cũng không trọng yếu, cát bụi trở về với cát bụi, hết thảy ân oán đều có hết thảy đều kết thúc thời khắc.

"Nếu Diễm Châu đã chết, ta chỉ cần đem Dịch Thiểu Thừa diệt trừ. . . Liền báo hết thảy cừu hận. Ta còn muốn trở lại Khương tộc, kế thừa ta nên được tước vị."

Hồn nắm chặt chuôi kiếm bàn tay lớn, lòng bàn tay đã chảy ra vết mồ hôi.

Đang lúc hần muốn nhìn hướng về phía Dịch Thiểu Thừa, Đạc Kiêu đột nhiên hỏi "Vì sao ta không có gặp sư huynh?"

Đối với quảng dựa vào chính mình Hồn, Đạc Kiêu tuy có không hiểu, nhưng lại không nghĩ đến người này bị Diễm Châu bồi dưỡng nhiều năm, trong lòng lại ẩn giấu đi một cỗ ẩn nhẫn mà mạnh mẽ báo thù muốn.

Hồn lập tức thu thập thần tâm trầm giọng nói "Bẩm báo điện hạ, vừa mới điện hạ chưa đi ra, Vô Nhai tướng quân thấy một người từ bên trong đạp thạch bay ra, liền dẫn người đuổi tới. . ."

"Cái gì? !"

Bên cạnh Dịch Thiểu Thừa quá sợ hãi, có lẽ là dự cảm tới tương đối thẳng liên tiếp hốc mắt đều hơi nhúc nhích một chút, vội vàng gấp giọng nói "Kiêu nhi, người kia chính là Cương Chấn Tỳ, Vô Nhai hội gặp nguy hiểm."

Đã trải qua vừa rồi sự tình, tất cả mọi người biết cái kia Cương Chấn Tỳ cường hãn trình độ.

Đến cùng là như thế nào người, có thể dùng lực lượng một người, chém giết cùng là Thần nhân Dịch Vương, còn đem mọi người đánh thành như thế, đến cuối cùng rõ ràng ở vào hạ phong, còn có thể tại ngũ tạng lục phủ đều bị thái nhỏ, trái tim bị chọc rách dưới tình huống đào thoát.

Chuyện này. . . Mạnh mẽ như vậy, sớm đã vượt qua người nhận biết!

Dịch Thiểu Thừa mặc dù đã có liều mạng nửa bước Thần nhân thực lực cường đại, lại cũng không dám hứa chắc đối phó này gần chết Cương Chấn Tỳ, liền nhất định có nắm chắc. Mà Vô Nhai bất quá là cái ban đầu đi đến Vương Giả cảnh mao đầu tiểu tử, làm sao có thể tiếp nhận Cương Chấn Tỳ công kích?

"Hèn mặt, sớm biết coi như. . . Liền xem như liều mạng cũng không nên khiến cho hần chạy mất. Người tới! Chuẩn bị ngựa!" Đạc Kiêu lập tức ra lệnh, nhiên sau đó xoay người nói nhỏ "Cha, ta cùng đi với người."

"Không. . ." Dịch Thiểu Thừa quả quyết cự tuyệt. Cứu Vô Nhai đều không hoàn toàn chắc chắn, Dịch Thiểu Thừa cũng không muốn lại không tốt một cái đi vào. Đạc Kiêu cùng Vô Nhai, ai cũng không thể có nửa điểm nguy hiểm.

"Chậm! Tướng quân!" Đúng vào lúc này, một cái thanh âm trầm thấp vang lên.

Dịch Thiểu Thừa quay đầu nhìn lại, nguyên lai là Trầm Phi.

Hai người liếc nhau, biết có chuyện muốn nói, liền đi tới một bên.

"Tướng quân, bây giờ Vũ Hồn đã tới tay, nơi đây sự tình đều là Điền quốc nội vụ, chúng ta vẫn là đừng quan cho thỏa đáng."

Dịch Thiểu Thừa nhìn xem Trầm Phi, híp mắt tâm tư xoay một cái, sắc mặt nghiêm nghị.

"Thảm huynh có chỗ không biết, cái kia Vô Nhai là ta duy nhất đệ tử. Cương Chấn Tỳ như thế nào mạnh mẽ, người cũng không phải không biết. Hần nếu có khó, ta tuyệt không thể ngồi yên không lý đến. Chớ nói Vô Nhai, cho dù là huynh đệ người tao ngộ tình huống như vậy, ta cũng việc nhân đức

không nhường ai tìm người đi."

Dịch Thiếu Thừa ánh mắt sáng rực nhìn xem Trầm Phi.

"Trương quân kia khi nào đem này Vũ Hồn cung phụng cho bệ hạ?" Trầm Phi con mắt nhìn chăm chăm Dịch Thiếu Thừa mặt nhìn thật lâu, cũng rốt cục nói ra nội tâm lo lắng.

Phải biết lần này đi vào Điền quốc, mặc dù trên danh nghĩa Dịch Thiếu Thừa làm thượng quốc sứ thần, nhưng Trầm Phi lại làm sao không rõ khác một cái đạo lý chân chính ông chủ là Đại Hán Thiên Tử, Dịch Thiếu Thừa nếu có nửa điểm ngấm chiếm Vũ Hồn suy nghĩ, coi như liều mạng cái mạng già của mình, cũng phải tiến hành ngăn cản.

Dịch Thiếu Thừa suy nghĩ một chút, nhú mày nghiêm túc nói "Thẩm huynh, ta như vậy muốn nói với người. Vũ Hồn ta hội cung phụng cho bệ hạ, thế nhưng cung phụng cho bệ hạ còn có một người. Chuẩn xác mà nói, này một cái Vũ Hồn là không đủ, còn nhất định phải một cỗ thi thể. . ."

"Ừ? Người nói là Cương Chấn Tỳ, hần nhưng là Trần Quốc Cường Già. . . Người như giết Cương Chấn Tỳ, chỉ sợ chúng ta đều không có cách nào bàn giao."

"Thẩm huynh người cái này có chỗ không biết. Ta Đại Hán hết thấy Trần Quốc Cường Già, đều là bắt cóc dĩ cung phụng. Bọn hần mặc dù không để ý tới triều chính, nhưng thủ đoạn mạnh mẽ, thẳng ngày trôi qua so hoàng thất còn dễ chịu, muốn cái gì hoàng thất đều phải cho. Nhưng mà bây giờ trấn quốc, có thể cùng ngang nhau nói chuyện chỉ sợ chỉ có một người, cái kia chính là Thái hậu nàng lão nhân gia, mà không phải Thánh thượng. Bệ hạ bây giờ tuổi nhỏ, cùng Thái hậu quan hệ bên trong không hòa thuận chắc hẳn Thẩm huynh cũng đáp ứng rõ ràng đi. Còn nữa, này Cương Chấn Tỳ mưu toan đoạt được Vũ Hồn, thực sự tội ác tày trời, nên cùng Vũ Hồn cùng nhau giao cho bệ hạ mới là, như thế ngày sau bệ hạ mới có thể nhất ngôn cửu đỉnh. Nếu không, này Cương Chấn Tỳ chạy trở về, hậu quả có thể nghĩ? Mặt khác nhân văn đã hạc Trần Quốc Cường Già, lại như thế nào tin được chúng ta Đại Hán uy nghi. Chỉ sợ, còn sống Cương Chấn Tỳ, mới là giữ lại không được."

Một phen, nói thẳng được Trầm Phi suy nghĩ ti mỉ cực sợ không khỏi nghĩ đến hậu quả này có hay không có thể thừa nhận được, liền sắc mặt đại biến.

"Xác thực như thế. . ."

"Thẩm huynh lại tại Điền quốc chờ ta một thời gian, ta lấy cái kia Cương Chấn Tỳ đầu người liền trở về, cùng Thẩm huynh cùng nhau hồi trở lại triều Hán."

"Được." Trầm Phi mặc dù cảm thấy không ổn, lại cũng chỉ có thể đáp ứng.

"Kiều nhi, đây là ta đồng bào, đoạn này thời gian, còn có cực khổ người chiếu cố." Dịch Thiếu Thừa đưa lưng về phía Trầm Phi đối Đạc Kiều nói ra, trong ánh mắt sử cái màu sắc, Đạc Kiều ngẫm hiểu.

Dịch Thiếu Thừa chột lên ngựa, thế nhưng dây cương lại bị một người giữ chặt.

"Người. . . Muốn cùng ta cùng nhau đi?"

Dịch Thiếu Thừa nhìn về phía Thanh Hải Dục, ngăn ngừa tụ họp, bây giờ lại lại có lực địch muốn đối phó. Thanh Hải Dục đầy mắt lo lắng.

"Người như đi, Vũ Hồn làm sao bây giờ?"

Tuy nói Thanh Hải Dục xác thực muốn đuổi theo lấy hần đi, nhưng lời đến khóe miệng, nhưng lại không biết vì cái gì liền đã biến thành lời này.

Mà lại, Thanh Hải Dục trên mặt còn treo đầy ngưng ngững, chỉ sợ hiện tại cũng là bịch bịch trái tim nhảy loạn.

"Có người ở đây thủ hộ Đạc Kiều, ta yên tâm." Dịch Thiếu Thừa nhẹ giọng nói, "liền để ta đi!"

Sau đó, hần nhìn chăm chăm Thanh Hải Dục nhìn thật lâu, đột nhiên lại cười một tiếng, ngưng tia truyền âm nói, "đổi đãi ta bè bọn đi này chút phạm tục sự tình, người. . . Người nếu là nguyện ý, ta thà rằng cùng người xem khắp này phồn hoa như gấm trần thế, cũng không tiếp tục muốn cái gì quan lớn dày tước. Ta đáp ứng người. . . Đáp ứng người, từ đó sẽ không bao giờ lại nhường người có bất kỳ lo lắng, an bình sinh hoạt, như thế nào những vật này có thể so sánh so sánh? Chờ ta!"

Nói xong, hần cười hắc hắc. Trên mặt không còn là cái gì đàn độn biểu lộ, nhiều hơn một phần tựa hồ nhìn thấu tiền trình hi vọng.

Chỉ là này trạng thái chỉ kéo dài không đến nửa cái hô hấp, Dịch Thiếu Thừa bàn tay lớn liền bứt lên dây cương, muốn thúc giục mã phi chạy rồi đi.

"Chờ một chút."

Thanh Hải Dục đưa qua chiến thương, đây chính là trong cổ mộ Dịch Vương vũ khí. Đã là trượng, lại là thương, còn có một cái to lớn trời quả gia trì, chính là cho đến tận hôm nay đẳng cấp cao nhất vũ khí.

Dịch Thiếu Thừa ân một tiếng, thân hình cũng rất nhanh biến mất tại nơi đây.

Thanh Hải Dục mặc dù một vụn cái không nguyện ý, thế nhưng là nghe được Dịch Thiếu Thừa nói lời này, "Cuộc sống như vậy, an bình sinh hoạt, như

thế nào. . ."

Bỗng nhiên trong lòng ảm áp.

"Đúng vậy a, ta liền phải thay hấn vững vàng bảo vệ tốt này tuyệt thế Vũ Hồn, tuyệt không thể nhường cái này Trầm Phi sinh ra cái gì sự cố." Nàng như thế ở trong lòng nói ra. Nhưng mà Dịch Thiểu Thừa lời nói này làm nàng ánh mắt bên trong lại tràn đầy mê mẩn.

Bây giờ, trọng yếu nhất liền là giữ vững này miếng Vũ Hồn, cân nhắc tốt nên xử lý như thế nào, này không những quan hệ đến Đạc Kiều cùng Dịch Thiểu Thừa hai người, thậm chí liên quan đến chính quốc gia quốc vận, cái gì nhẹ cái gì nặng, Thanh Hải Dục đương nhiên biết được. Nàng ánh mắt ôn nhu dần dần biến thành ngưng trọng màu sắc.

Cái kia sườn, Đạc Kiều ánh mắt, cũng theo Dịch Thiểu Thừa rời đi bóng lưng nhìn lại.

"Cha ngươi hội không có chuyện gì, Kiều nhi!"

Đạc Kiều lấy lại tinh thần, nhìn Thanh Hải Dục động lòng người mà có chút từng tia từng tia hồng nhuận phon phớt khuôn mặt, réo rất thảm thiết cười một tiếng, lúc này nếu dùng thất hồn lạc phách lại chuẩn xác bất quá. Nhưng thế gian có rất nhiều không cách nào làm trái sự tình, những cái kia từng hi vọng huyền tưởng chung quy là lấy giỏ trúc mà múc nước công dã tràng. Trong lòng có chút mất mát, nhưng cảm giác đau không còn giống như kim đâm kịch liệt. Đạc Kiều cuối cùng thờ dài một tiếng, bỗng nhiên phân phó Hồn, "Mở đường đi, chúng ta lập tức trở về Ung Nguyên thành."

"Tuân mệnh!"

. . .

Cả đám đi ra nơi đây âm u mà dài dằng dặc đường hầm về sau, làm một sợi nóng sáng ánh nắng hạ xuống, Đạc Kiều chợt cảm thấy có chút choáng đầu.

Có thể là tại u ám dài dằng dặc trong huyết động ở lâu.

Lại hoặc là trong lòng trụ cột dần dần không có.

Liền liền hô hấp của nàng đều có chút dừng lại, bản ngồi trên lưng ngựa nàng kém chút rơi xuống, may mắn có Thanh Hải Dục vịn.

"Điện hạ, ngài không có sao chứ." Áo giáp thị vệ Hồn lạnh giọng hỏi.

Đạc Kiều nhú mày không nói.

Đám người cảm thấy kỳ quái, cả chi tiến lên đội ngũ cũng ngừng lại, chờ đợi Đạc Kiều lên tiếng.

"Cha như vậy đi tìm Cuồng Chấn Tỳ, coi như người kia bị hái cục cung, cũng không phải phụ thân một người có khả năng ngăn cản. Ta có thể tuyệt đối không nên vào thời điểm mấu chốt này phạm hồ đồ a!"

Thời khắc này Đạc Kiều càng nghĩ càng không thích hợp, trong đầu hiện lên Dịch Thiểu Thừa cái kia nụ cười ảm áp, cùng trên mặt cái kia một đạo hơi hơi dữ tợn vết sẹo.

"Ta thì sao có thể làm cho hấn. . . Vì ta Điền quốc, vì Vô Nhai lại đi hi sinh, đi mạo hiểm nữa? Không được, này không được, quả quyết là không được."

Bây giờ, Đạc Kiều cùng sự phụ đều đã không có nhiều khí lực. Loại này tâm lực tiêu tụy, cũng không phải dùng thần thạch có khả năng bổ sung trở về.

Đã là như thế, Dịch Thiểu Thừa lại có thể tốt hơn chỗ nào?

Mà cái kia Cuồng Chấn Tỳ mặc dù dầu gì, hấn chạy trốn thời điểm, đều có thể đạp lên hạ xuống tảng đá bay vọt lên. Ở trong đó cần võ học kỹ xảo, liền xem như Thanh Hải Dục, đều phải tại toàn thịnh thời kỳ đem hết toàn lực mới được.

Nói cách khác, Cuồng Chấn Tỳ mặc dù Thần nhân không còn, y nguyên có nửa bước Thần nhân đỉnh phong thực lực.

Cha lần này đi. . . Sợ là gặp nguy hiểm

Nàng càng nghĩ, càng cảm giác đến đáng sợ, giữa lòng mây lo lắng cũng càng trở nên thâm thúy.

"Điện hạ thế nhưng là lo lắng tướng quân?"

Hồn thanh âm tại vang lên bên tai, tràn đầy từ tính cùng một cổ trấn an cảm xúc ở bên trong.

Lâm vào trầm tư Đạc Kiều không để ý là ai, chỉ là nhẹ gật đầu.

"Cái này dễ xử lý, tại hạ nguyện lãnh binh trước ngựa đi, chắc chắn hộ tướng quân an nguy." Hồn nói ra.

Lúc này Đạc Kiều mới hồi phục tinh thần lại, nàng xem thấy áo giáp thị vệ thật lâu, rốt cục mở miệng.

Là, cái kia "Kiêu Long" xác thực rồi đi, không mang đi Vũ Hồn, thế nhưng là Vũ Hồn vị trí, gì không phải là cái kia Kiêu Long "Tay" bên trong?

"Tốt một đôi cha con, thật sâu tâm cơ a. . . Bây giờ tuy chỉ là giam lỏng ta, nếu là một phần vạn. . . Hắn có lẽ sẽ sai người đem ta giết, đến lúc đó lại từ Diêm quốc từ chối tất cả, này Kiêu Long chẳng phải là có thể mang theo Vũ Hồn ung dung ngoài vòng pháp luật? Kiêu Long a Kiêu Long, ngày xưa Diêm Châu mặc dù tên là nhiếp chính vương, có thể Diêm Châu vừa chết, người mới là Diêm quốc lớn nhất người cầm quyền, chỉ sợ chỉ cần người đâm ba câu, liền có thể nâng nhất quốc chi lực, thủ đoạn này cũng làm thật là khủng bố."

Trầm Phi suy đi nghĩ lại thật lâu, ánh mắt kiên định, nhẹ gật đầu.

Hắn không thể chết, hắn muốn trở về, đem tất cả mọi chuyện đều bảo đảm bệ hạ, nhất định. . . Nhất định phải rời đi nơi này.

Cuối cùng, ánh mắt của hắn liếc về những cái kia tuần tra hoàng cung tinh nhuệ thị vệ.

. . .

Tại một mảnh khác bãi cỏ, lúc này bị băng tuyết nửa bao trùm lấy, có nhiều chỗ mập mờ, quanh mình khắp nơi bừa bộn.

Không khí rét lạnh tại lan tràn, xen lẫn to khỏe tiếng hít thở.

Tán loạn đao thương kiếm kích nằm trên mặt đất, cùng chủ nhân của bọn hắn một dạng yên lặng —— đây là vô số cỗ Diêm quốc kỵ binh tinh nhuệ thi thê, mỗi một cái tử tướng thê thảm, ngực bị xuyên thủng, trái tim bị bắt nát, từng cái đều là một chiều mất mạng.

Huyết dịch tại dưới người bọn họ chảy xuôi, nhuộm đỏ này như vậy lớn một khối địa phương băng tuyết.

Tóc đỏ khô ngô thiếu niên tóc tai rối bời khoa trương, một thân y giáp đã rách mướp, hắn mặt tái nhợt bên trên tràn đầy máu tươi, nửa quỳ trên mặt đất, kiên nghị ánh mắt trừng mắt Cương Chấn Tỳ.

"Miệng còn hôi sữa cũng muốn tới giết ta? Sư phụ ngươi có không có dạy qua ngươi cái gì gọi là lượng sức mà đi?"

Cương Chấn Tỳ phúng cười hai tiếng, chợt xuất ra trắng tròn chiến phủ lẳng không đánh xuống.

"Bất quá, ngươi, xứng với chết ở ta nơi này búa xuống."

Ngay tại này lưỡi búa rơi vào thiếu niên ngạch tâm một sát na, bỗng nhiên dừng lại, Cương Chấn Tỳ vẻ mặt đột biến, bỗng dưng thoát ra lui lại.

Hưu!

Ầm!

Chân trước vừa đi, chân sau một đạo đồ vật hạ xuống, khảm xuống mặt đất nửa trượng.

"Là ngươi!" Cương Chấn Tỳ sắc mặt nghiêm túc, lúc trước đắc ý biến mất, trở nên vô cùng lạnh lẽo, giống như gặp cuộc đời đại địch.

Một cái tay xuất hiện tại cán thương này bên trên, kịp phản ứng Vô Nhai này mới nhìn đến, một đạo thân hình cao lớn xuất hiện ở trước mặt, hắn liền mở to hai mắt nhìn, vô cùng kinh hãi.

"Sư phụ!"

"Đứng lên đi, chuyện kế tiếp giao cho ta." Dịch Thiểu Thừa trong tay Dịch Vương trượng thương, to lớn trời quả như bảo thạch một dạng tươi sáng tản ra nồng đậm mà vô hình năng lượng, xa xa một ngón tay Cương Chấn Tỳ, ánh mắt lạnh thấu xương.

"Không, ta cũng phải cùng sư phụ cùng nhau, ta không phải chặt xuống này đầu người không thể!"

Dịch Thiểu Thừa đến, nhường Vô Nhai lòng tin tăng gấp bội, hắn đối Dịch Thiểu Thừa sùng bái đã đến mù quáng trình độ.

Thật tình không biết trước mắt này tóc tai bù xù dữ tợn vô cùng lão già, là từ trước tới nay mạnh mẽ nhất kẻ địch, thời kỳ toàn thịnh Cương Chấn Tỳ coi như hất cái xì hơi, đều có thể đem hắn đánh bay.

"Vô Nhai, đợi chút nữa chỉ cần tự vệ, không cần quản ta, "

"Không, ta phải giống như sư phó một dạng, thà chết đứng."

"Được. Vậy cũng chớ nhường vì sư thất vọng."

Vô Nhai trường thương cùng Dịch Thiểu Thừa đứng sừng sững, trên thân hai người chiến ý bỗng nhiên, thú tính con mắt gắt gao nhìn chăm chăm Cương Chấn Tỳ.

Cương Chấn Tỳ quanh thân quần áo không gió mà bay.

Hắn, chỉ sợ là phải nghiêm túc một hồi.

...

Một con miệng rộng chim bay bỗng nhiên theo vọng lâu bên trong bay ra, vượt qua rừng trúc vùng trời.

Lúc này, một mũi tên nhọn huu bay ra, xuyên thủng con chim này, rơi trên mặt đất.

Một người nhắt lên, đưa nó cột vào trên đuôi thư lấy ra xem xét, liền nhú mày.

Người này không là người khác, đúng là Đạc Kiều Tiểu sư thúc Hi Vân.

Hi Vân bị Đạc Kiều mệnh lệnh trông coi nơi đây, để phòng ngừa cái kia Trầm Phi chạy trốn.

Cái này vốn là là một kiện hết sức chuyện nhảm chán, nhưng hôm nay, Hi Vân tựa hồ có thú vị thu hoạch.

Nàng cầm lấy thư, tìm được đang ở phê duyệt tấu chương Đạc Kiều.

"Xem một chút đi."

Hi Vân đem thư quăng ra.

Đạc Kiều mở ra xem, khóe miệng nhấc lên một tia cười lạnh.

Thấy này tia cười lạnh, Hi Vân quay người quay đầu, giống như biết mình muốn làm gì.

"Tính toán sư thúc, việc này tạm thời đè ép, chờ cha hắn trở lại hẳn nói. Trầm Phi, rượu ngon thịt ngon chiều đãi là đủ."

"Có thể người này có thể lưu à, hắn đã sớm biết cha ngươi Kiều Long thân phận là giả mạo, còn biết cha ngươi một chút tâm tư, theo lâu như vậy, cất giấu rất sâu a. Nếu là không giết, một phần vạn chạy trốn, há không gặp nạn?" Hi Vân lo lắng nói.

"Yên tâm, trong ngắn hạn, hắn chạy không thoát." Đạc Kiều nói đến đây giống là nhớ ra cái gì đó, hỏi Hi Vân nói" sư thúc, Thiếu Ly những ngày này một mực không trong cung, ngươi có thể tìm được hắn manh mối?"

"Không có." Hi Vân ánh mắt lộ vẻ kỳ quái cũng không như Đạc Kiều như vậy lo lắng, mà là nói, "Đệ đệ ngươi kể từ cùng chúng ta tiêu diệt Diễm Châu một phái kia đồng lửa về sau, tựa hồ có chút thần thái âm đạm. Dù sao, hắn còn tuổi nhỏ, chắc là chưa từng gặp qua máu tanh như thế tràng diện."

Thiếu Ly đều rời đi mấy ngày, xác thực không tin tức.

"Sư thúc, mấy ngày nay ta cũng một mực tại suy nghĩ lúc trước, cô cô tại trước khi chết đối ta dẫn dắt rất lớn, nàng chỗ nói không sai, nhân gian cõi trần cuộn cuộn, phần lớn người đều là thoáng qua như mây khói, mà người thân là nhất. Nàng còn phân phó để cho ta nhiều hơn quan tâm đệ đệ. Những năm gần đây, mặc dù Diễm Châu cô cô một mực tại chèn ép chúng ta tỷ đệ hai người, nhưng mỗi lần nghĩ đến, chung quy là cảm thấy Thiếu Ly đối đãi ta tốt nhất, thân nhất." Đạc Kiều trên mặt lộ ra hồi ức thần thái, cũng nhớ tới tuổi nhỏ lúc rất nhiều chuyện.

Điều lan bên ngoài, lục trúc chấp chôn.

Thanh phong đánh tới, trúc ảnh lượn quanh.

Đạc Kiều trên mặt lộ ra từng tia từng tia đáng ghét, "Khi còn bé ta muốn sớm đi lớn lên, muốn gặp đến Dịch Thiếu Thừa, loại kia tưởng niệm phi thường cường liệt."

"Ách? Hiện tại thế nào?"

Hi Vân từ ôm hai tay, nghiêng nghiêng tựa ở một bên, dùng một bộ lão nhân gia ánh mắt, nhìn Đạc Kiều liếc mắt, lại đưa ánh mắt đổi mà xem hướng chân trời, thần thái giống như là đang lắng nghe, lại tựa hồ đang suy tư chính mình cả đời này.

"Hiện tại, ta chỉ hy vọng Dịch Thiếu Thừa có khả năng bình an trở về, Vô Nhai ca ca bình an trở về. Còn có. . . Sư phó có thể cùng với hắn một chỗ."

Đạc Kiều thanh âm càng nói càng yếu, Đạc Kiều bả vai, không ngừng run rẩy. Ngữ điệu cũng càng ngày càng nặng nề.

Hi Vân quay đầu lúc này mới phát hiện, Đạc Kiều sớm đã khóc không thành tiếng, lệ rơi đầy mặt, to như hạt đậu nước mắt trượt xuống, tóe lên bụi bặm.

"Kiều nhi. . . Ngươi nói như vậy, để cho ta nhớ tới Vô Nhai, ta đến hơi nhớ nhưng cái này ngốc nghếch tiểu tử. Ha ha. . . Ngươi cái kia vào triều." Hi Vân đi tới gần, nhẹ nhàng đập đánh một cái Đạc Kiều bả vai, "Thu thập một chút tâm tình, đợi chút nữa ngươi còn muốn gặp một lần những đại thần kia đây. Đừng quên. . . Chúng ta còn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm. Ngày mai, ngày mai mặt trời đồng dạng sẽ dâng lên."

Hi Vân ánh mắt tràn ngập cổ vũ.

"Điên ha, Diễm Châu điên ha nàng. . ."

"Ta mới đầu vì cứu nàng, chỉ là lực có thua rút xuống, cô cô dùng lực lượng cuối cùng đem ta đưa đi lên. Ta tận mắt . . . Nhìn nàng rơi vào vực sâu liệt diễm bên trong, tuyệt không may mắn còn sống sót khả năng." Đạc Kiều nói tới chỗ này, kia trường cảnh rõ mồn một trước mắt, thanh âm của nàng cùng hô hấp mang theo run rẩy, con mắt lại ẩm ướt, cái này khiến nàng rất khó nói xuống, nhưng nàng vẫn như cũ tiếp tục nói "Nàng, chìm xuống."

. . .

Thần Nhân cổ mộ chỗ sâu nhất, dung nham cuộn cuộn, khói đen bốc lên.

Lúc trước Dịch Vương cung điện, sớm đã rách nát, tiếp theo bị một mảng lớn dung nham thay thế.

Tại dung nham trong biển, to lớn dòng xoáy vẫn như cũ như trước kia xoay tròn, tuyên cổ bất biến.

Tại đây dung nham phía dưới, một đoàn màu đỏ thắm hỏa diễm vẫn đang thiêu đốt, trầm xuống, nếu là nhìn kỹ liền không khó phát hiện, này đoàn trong ngọn lửa có một cái hình người, không là người khác, đúng là Diễm Châu.

Không sai, Diễm Châu không có chết, nhưng lại sống không bằng chết.

Nóng rực vô cùng dung nham đưa nàng bao lấy, thân thể nàng bị lần lượt hủy tận, lại được sự giúp đỡ của Bất Tử Chi Hòa lần lượt trùng sinh.

Bất Tử Chi Hòa hấp thu dung nham bên trong vô cùng vô tận hỏa diễm lực lượng, căn bản sẽ không suy kiệt, ngược lại càng tràn đầy.

Nhưng Diễm Châu đối nóng bỏng sức thừa nhận dù sao cũng có hạn, nàng tại đây tựa hồ vĩnh viễn không ngày yên tĩnh từ vong cùng trùng sinh chỉ bên trong, trong lòng nóng nảy được gần như điên cuồng.

Đây là tra tấn, trần trụi tra tấn!

Theo thời gian trôi qua, thân thể của nàng đang không ngừng chìm xuống.

Mỗi một ngày, chỉ trầm xuống như vậy mấy trượng.

Mãi đến thân thể này rốt cục tại lập đi lập lại bên trong, bị chui đoán được bắt đầu định hình, không còn sẽ bị nhiệt hỏa chỗ hủy hoại lúc, cảnh sắc chung quanh bỗng nhiên biến đổi.

Nguyên lai Diễm Châu đã chìm đến dung nham biển chỗ sâu nhất.

Ở đây không có những vật khác, chỉ có một đóa to lớn vô cùng màu xám tảng đá hoa sen.

Tại đây hoa sen ở giữa, để đó một ngum thủy tinh trong suốt quan tài. Quan tài bên trong nằm một cái toàn thân áo đỏ, sắc mặt tái nhợt, môi đỏ như máu nữ nhân.

Nữ nhân một thân trang phục lộng lẫy, xinh đẹp vô cùng, lộng lẫy vô cùng, phảng phất chỉ là ngủ thiếp đi, làn da vẫn bóng loáng thủy nộn.

Nhưng trên người nàng phát ra này một cỗ lực lượng kỳ lạ, cỗ lực lượng này vậy mà có thể ngăn cách phía ngoài dung nham.

Nói xác thực, phía ngoài dung nham giống như cũng là bởi vì cỗ lực lượng này mới vừa tồn tại, chỉ là loại lực lượng này, tuyệt không phải người có thể có được, chỉ là phát ra uy nghiêm, liền khiến người ta run sợ không thôi.

Mà Diễm Châu vốn cho rằng rơi ở chỗ này có khả năng nghỉ ngơi một thoáng lúc, đột nhiên, toàn thân dâng lên tro màu đỏ hỏa diễm.

Vốn cho rằng lại không hỏa diễm có thể thương tổn được chính mình Diễm Châu, vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi, bởi vì thống khổ cực độ bắt đầu vụn vỡ, bắt đầu kêu gào lên, nàng ôm đầu ngã trên mặt đất, thân thể thống khổ tại co quắp.

Chuyện cũ từng màn tại trong óc nàng lóe lên.

Lần thứ nhất sát sinh, lần thứ nhất giết người, lần thứ nhất làm ác. . . Dĩ vãng vô số sai lầm đều tại nàng trong óc lóe lên,

Ngọn lửa trên người cũng ước đốt càng liệt.

Chỉ là do ở Bất Tử Chi Hòa tồn tại, Diễm Châu vẫn có thể miễn cưỡng duy trì bất tử.

Nàng đương nhiên không biết, năm đó Dịch Vương không tiếc hao phí đại thủ bút, không biết từ nơi nào mang tới giữa thiên địa đệ nhất hỏa diễm tam muội chân hỏa, lại dùng đại lực lượng đem tách ra.

Trong đó hai phần coi như trận cược, phân biệt bị Đạc Kiều đoạt được một chùm, bị chính mình được một cái khác buộc, cuối cùng này một chùm lại cắm rễ nơi đây, thủ hộ tại ở đây.

Mà ở trong đó hỏa diễm, không phải khác, đúng là tam muội chân hỏa bên trong cuối cùng nhất muội Thạch Trung Hỏa.

Dịch Vương đem Thạch Trung Hỏa trồng ở nữ tử này trong cơ thể, khiến cho tôi dung hợp, tốt giữ vững lấy năng.

Thạch Trung Hỏa, lại được xưng là đóa hoa sen bằng đá nghiệp hỏa, là giữa đất trời cực kỳ nóng rực hòa điểm, không có cái thứ hai.

Nhưng nó có một loại đặc biệt đặc tính, tựa như tưới bắt diệt Không Trung Hỏa, không chết được Mộc Trung Hỏa, này Thạch Trung Hỏa dùng nhìn nhiệt độ nóng rực vô cùng, lại nhóm lửa không được bắt luận cái gì từ vật.

Bởi vì cái này là nghiệp hỏa!

Người sống một đời, khó tránh khỏi phạm sai lầm, khó tránh khỏi giết người, cũng liền khó tránh khỏi công lên nghiệp nợ.

Làm ác càng nhiều, nghiệp nợ càng nặng, nghiệp hỏa dùng nghiệp nợ làm dẫn mà đốt, tội nghiệt càng lớn, Hỏa tự nhiên càng vượng, nhưng đốt lại không phải người thân thể, mà là linh hồn, hết thấy tội nghiệt đều tại linh hồn phía trên.

Người bình thường coi như sai lầm lại nhỏ, cũng chịu không được này nghiệp hỏa nung khô, thoáng qua ở giữa, linh hồn liền sẽ tiêu hủy.

Có thể này Diễm Châu, dưới đường đi đến, thân thể làm dung nham tiêu hủy, lại bị Bất Tử Chi Hỏa chữa trị, lập đi lập lại vô số lần.

Mỗi một lần Luân Hồi, linh hồn cùng thân thể kết hợp càng thêm chặt chẽ một điểm, tại thân thể có thể thừa nhận được ở hỏa điểm nung khô lúc, nàng sớm đã linh nhục hợp nhất, không phân khác biệt, luyện thành một thân đặc thù lực lượng.

Bây giờ lại bị nghiệp hỏa thanh tẩy tội nghiệt, cũng bởi vì nàng linh nhục hợp nhất nguyên nhân, bị bóng linh hồn liền cũng tổn hại tổn thương thân thể.

Chỉ là thân thể một bị hao tổn, lại lập tức hội khôi phục.

Nhưng Diễm Châu từ nhỏ sinh ở vương thất, từ nhỏ đến lớn làm chuyện sai lầm chuyện ác không thể lộ ra ngoài ánh sáng sự tình nhiều vô số kể không nói, chỉ từ nàng giết qua người thương, người thân nhất cùng với người thân này Tam trọng nhân gian nặng nhất phạm tội, liền có thể để cho nàng đau đến không muốn sống, tiếp nhận không ngừng không nghỉ đốt cháy.

Bây giờ hỏa điểm vừa mới bắt đầu, thanh toán chỉ là nàng trước kia nhiều vô số kể nhỏ ác, nàng liền bắt đầu phát ra kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, hiển nhiên cũng không kiên trì được bao lâu.

...

Sa mạc chỗ, bão cát cuốn cuộn.

Ngay tại vừa rồi, Cương Chấn Tỳ đột nhiên mãnh liệt rống, Vô Nhai lại trực tiếp như điều đứt dây bị thổi bay. Vô Nhai nằm tại một khối tảng đá lớn đằng sau, sắc mặt trắng bệch, mi mục đóng chặt, giống như chết. Mà Dịch Thiểu Thừa cùng Cương Chấn Tỳ, vừa chiến một bên xê dịch, sớm đã thay đổi địa điểm.

Lúc này, nhẹ nhàng tiếng bước chân càng đi càng gần, áo giáp nam tử thân thể tại ở gần lấy.

Lạnh lẽo đại kiếm lưỡi kiếm, roi trên mặt đất, cắt qua một đường cát vàng tới gần.

Hồn đi tới Vô Nhai trước mặt, dừng một chút, lưỡi kiếm thoát ly mặt đất, chậm rãi, vững vàng, đâm về phía Vô Nhai yết hầu.

Lạnh lẽo lưỡi kiếm tại sắp đâm trúng lúc dừng lại, do dự mấy hơi thở về sau, lỗ tai khẽ động.

Hồn đột nhiên quay đầu, trên mặt lộ ra tia tia tiểu ý.

Lưỡi kiếm cũng bị thu về, tiếp tục roi trên mặt đất kéo đi hướng về phía trước.

...

Sa mạc bãi sau lạnh núi, Dịch Thiểu Thừa vẫn như cũ cùng Cương Chấn Tỳ tại đấu lấy.

Chỉ là giờ này khắc này, hai người đều đã chật vật không chịu nổi, sử dụng chiêu thức cũng chỉ là bình thường chém vào.

Này đủ để chứng minh hai người đều đã sức cùng lực kiệt, bây giờ, chỉ là tại lẫn nhau tiêu hao, xem ai trước ngã xuống.

"Không nghĩ tới. . . Còn có người cái này cá lợt lợt. . . Nhưng ta hôm nay. . . Biến thành như thế. . ." Cương Chấn Tỳ run rẩy tự giễu nói, thế nhưng là trên mặt không khỏi là vẻ đắc ý. Hắn hải hước nhìn xem phảng phất sau một khắc sẽ ngã xuống Dịch Thiểu Thừa, ánh mắt lạnh buốt trên tức "Ta có thể có được hôm nay bộ dáng như vậy, không trách người, đều tại ta lúc trước quá nhân từ, hiện tại, coi như mất bò mới lo làm chuồng."

Nói xong, Cương Chấn Tỳ nhìn một chút trên người từng cái hang, liền can đảm đều bị lấy xuống, quả thực là trước nay chưa có sỉ nhục a.

"Ta thế nhưng là Thần nhân, Thần nhân, Thần nhân. . . Hai trăm năm Thần nhân a!"

Gầm thét tràn ngập sự không cam lòng, vác lên trống tròn chiến phủ, kéo đi phóng tới Dịch Thiểu Thừa.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Điền Kiêu Truyền Chi Thiên Duyệt Đông Phương* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Mùa này đi qua (Chung)

Địch Thiệu Thừa cười lạnh, trong tay khẽ động, Địch Vương trường thương múa thành một cái vòng tròn, chợt bỗng nhiên một nắm, đâm hướng Cương Chấn Tỳ.

"Bây giờ trong cơ thể ngươi đã lại không Vũ Hồn lực a?"

"Nỏ mạnh hết đà cũng không tính, làm thịt người dư xài."

Hai người thoáng qua giao kích cùng một chỗ.

Xùy!

Dịch Thiệu Thừa đầu thương đâm xuyên Cương Chấn Tỳ trái tim, Cương Chấn Tỳ chiến phủ chém vào Dịch Thiệu Thừa trên bờ vai, một nửa lăm vào cột nhục bên trong.

"Ha ha. . ." Cương Chấn Tỳ ngược lại cười "Vô dụng. . . Coi như ta có từng tia Thần nhân khí tức, ngươi đều không thể giết chết ta. Huống chi, ngươi căn bản cũng không hiểu Dịch Vương vũ khí ảo diệu."

Dịch Thiệu Thừa cũng cười, trong tay vịn một cái, trưng thương phía trên, cái kia màu đỏ đen sẫm sét lực lượng bùng nổ liền đem trời quả vậy quanh, một cỗ tựa như điện không phải điện năng lượng tuôn ra.

Trong nháy mắt, Cương Chấn Tỳ nơi ngực nửa người liền bị quấy thành một cái lỗ thủng lớn.

"Người... Tại ẩn giấu thực lực. Người làm sao có thể hiểu được sử dụng vũ khí này?" Cương Chấn Tỳ mở to hai mắt, nhìn xem Thần khí một dạng to lớn đầu trượng, co quắp hai lần, mới không cam lòng ngã xuống.

"Ta nhìn các người 16 năm, nhìn các người mỗi một lần bởi vì quyền mưu mà đưa đến vô tội giết chóc. Ta còn kém lúc này một khắc?" Dịch Thiếu Thừa nhỏ trên đầu vai trắng tròn chiến phủ, hung hăng bỏ về phía Cương Chân Tỳ đầu.

Ngay một khắc này, Cương Chấn Tỳ ánh mắt bỗng nhiên một dữ tợn, mặt lộ vẻ hung tợn, tụ tập ra toàn thân một điểm cuối cùng lực lượng đánh ra một chưởng.

Ba!

Àm!

Chiến phủ đem đầu chém thành hai khúc thời điểm, Dịch Thiếu Thừa cũng mạnh mẽ ăn một chương, thân thể bay rớt ra ngoài.

"Khụ khụ khụ. . . Phốc. . ." Sau khi rơi xuống đất Dịch Thiệu Thừa một bên khúc một bên nôn, mãi đến bỗng nhiên ọc ra một miếng lớn máu đen, mới vừa bình phục.

Chỉ là bình phục đằng sau, ánh mắt của hắn bắt đầu mơ hồ, lực lượng toàn thân đều tan hết.

Dịch Thiệu Thừa đã không thể ngưng tụ bất kỳ lực lượng.

Chẳng lẽ là ảo giác, vẫn là. . . Vẫn là. . . Khí huyết toàn phá?

Nhưng lúc này Dịch Thiệu Thừa đã không còn lo lắng, hần thời gian dần trôi qua thấy lạnh lẽo.

Loại này lạnh cảm giác, không ngờ là nhiều năm chưa có.

Liên xem như một số năm trước, Hồ Bạt trấn bồng bênh tuyết lớn, cái kia vô tình mưa tuyết, bất ngát đóng băng sông lớn, đặt mình vào trong đó cũng chưa từng từng có lạnh như vậy tận xương, băng vào tủy cảm giác.

"Ha ha. . . Ai sẽ nghĩ tới, ta theo đuổi võ đạo, lại dừng bước tại này. Tốt, thật sự là tốt. . ."

Dịch Thiếu Thừa nụ cười trên mặt, không biết là giải thoát, vẫn là thoải mái.

Cũng không biết bao lâu, mãi đến cái kia mê mang trên bầu trời, tí tách tí tách bắt đầu mưa.

Dịch Thiếu Thừa ngược nhìn bầu trời, yên lặng kiên trì, hẳn biết chỉ cần ngủ mất, chính mình liền sẽ chết, chân chính chết.

Trong mơ mơ hồ hồ, một tấm mạng theo thiết diện mặt xuất hiện ở hán trong tầm mắt.

Làm tay nào ra đòn lấy xuống thiết diện, lộ ra một tấm kiên nghị lạnh buốt mặt. . . Mặc dù sự tình đã qua mười năm, thế nhưng, gương mặt này Dịch Thiếu Thừa là sẽ không nhận lầm.

"Nguyên lai là ngươi. . ."

"Là ta." Áo giáp thị vệ tháo xuống thiết diện, lúc này hẳn có thể có được "Hồn" cái tên này.

Hồn hai tay nắm đại kiếm, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nằm dưới đất đàn ông, ánh mắt phức tạp tới cực điểm!

Mười năm trước đó, Nam Nguyên bờ sông, sương tuyết không ngớt. . .

Hắn Khương tộc vương tộc thị vệ Giang Nhất Hạ, đường đường Giới Chủ cảnh, Tu La chiến phổ múa ra quỷ thần kinh khóc, lại bị lúc ấy cũng là Vương Giả cảnh người này giết chết, chuyện này là ai cũng không ngờ tới. Lúc ấy người kia vỡ vụn thân thể, lãnh khốc ánh mắt, giết hết Giang Nhất Hạ, lại còn có thừa lực tàn sát những người khác, cuối cùng đem cha đẻ của mình. . . Giết chết.

Nam nhân này, hẳn theo lần đầu tiên nhìn thấy liền bội phục, liền kính sợ, vượt xa Giới Chủ Giang Nhất Hạ.

Thế nhưng, theo nam nhân này giết chết cha mình về sau, liền thành ác mộng của hắn.

Mười năm qua, cả ngày lẫn đêm bị Diễm Châu tra tấn, nhẫn nhịn nhục mẹ thống khổ hắn, mỗi lần đều tại chịu không được lúc, nghĩ đến năm đó bị Giang Nhất Hạ ngược được máu thịt tràn trề nam nhân này, từng có một đôi lãnh khốc đường nào ánh mắt, kiệt ngạo lao nhanh ánh mắt, cứng cỏi ẩn nhẫn ánh mắt.

Này chút, đều đều đến từ con ngươi của hắn, đến từ hắn này đôi mắt.

Hồn biết, nếu như mình không cách nào nhớ kỹ này hai nhân thần có ý chí, như vậy. . . Hẳn mặc dù may mắn sống sót, cũng vĩnh viễn không cách nào báo giết cha nhục mẹ mối thù!

Mà này hai nhân thần, càng là hắn mười năm qua, linh hội hết thấy võ đạo duy nhất trụ cột tinh thần.

"Mười năm. . . Đại thù rất cực được báo. . ."

Hồn ní non, hai tay đỏ nắm Sương Tuyệt đại kiếm, mũi kiếm nhắm ngay Dịch Thiếu Thừa đầu, giờ thẳng lên trời thét dài, hung hăng đánh xuống.

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, một cái khác màu đỏ thân hình trong nháy mắt vọt đến kiếm xuống.

Nhưng mà vẫn là đến muộn một bước, kiếm tầng tầng hạ xuống.

Xùy!

Máu bắn tung tóe, bầu trời tung bay. Trên không giống như có âm thanh ní non, lắng nghe, nhưng cũng không có bất kỳ thanh âm gì.

Chỉ có hàn khí thấu xương, đem toàn bộ thế giới đông lại.

. . .

Điền quốc hoàng cung, Đạc Kiều trong tắm cung. Thanh Hải Dực, Hi Văn cùng Đạc Kiều, này ba cái có thể xưng Điền quốc nữ nhân mạnh nhất, đồng thời cũng là nhan giá trị cao nhất mỹ nhân, tề tụ cùng một chỗ.

Đạc Kiều nhắm mắt ngồi xếp bằng trên giường, song chường trên lòng bàn tay hạ tương đúng, hư hư nắm.

Tại đây hai chường tâm ở giữa, cái kia viên sáu mặt U Tẩn Thiên Quả đang tán ra ánh sáng yếu ớt mạng, xoay chậm chậm.

Nếu là nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện, những ánh sáng này chính là từ nơi này trời quả sáu cái lỗ trong mắt tán ra, đang từng tia từng tia thấm vào Đạc Kiều trong ngón tay, theo tay nàng chỉ kinh mạch, từng tia từng tia đi lên, dung nhập trong cơ thể.

Sau cùng, viên này trời quả hào quang dần dần ngấm hạ, trở nên bình thường mà bình thường.

Nhưng cũng chỉ có cùng là Vu sư người mới sẽ phát hiện, viên này trời quả hào quang mặc dù nhạt đi, lại nhiều càng nhiều linh tính.

Đây cũng là Điện quốc Vu sư lĩnh hội trời quả chi pháp.

Lĩnh hội xong trời quả, Đạc Kiều mở mắt ra, vẻ mặt sương vui, vội vàng xuống giường giường, mở cửa.

"Thời gian ngắn như vậy. . . Người tìm hiểu?"

Thủ tại cửa ra vào Hi Văn không thể tin.

"Đây là tự nhiên." Không đợi Đạc Kiều trả lời, Thanh Hải Dực liền nói ra, trong ánh mắt, mơ hồ có vẻ kiêu ngạo.

Thanh Hải Dực ánh mắt nhìn Đạc Kiều trở nên vui mừng, này không quan hệ đồ đệ mình có được cỡ nào mệnh thiên tư, tiến bộ có bao nhiêu thần tốc, mà là chuyện này bên trong, nàng rốt cục thấy được Đạc Kiều thành thực.

Năm đó Tiểu Đạc Kiều a, rốt cục trưởng thành.

"Này còn được đa tạ sư phụ ngày thường dạy bảo." Đạc Kiều tự tin cười một tiếng.

Thanh Hải Dực cũng cười, nhiên mà nụ cười vừa lên, sắc mặt nàng bỗng nhiên trở nên trắng bệch, cả người không hề có điềm báo trước, bỗng nhiên mềm nhũn ngã xuống.

"Sư phụ!"

"Sư tỷ!"

Thanh Hải Dực theo trong lòng bàn tay tới tay cánh tay, lật nhua lật nhứt trái rộng giống như dây leo kinh mạch.

"Làm sao lại trúng độc?"

. . .

Thanh Hải Dực ngã xuống đồng thời, một nhóm áo bào người thần bí ngựa bỗng nhiên theo tây mà tới, tiến nhập Ung Nguyên thành Tây Môn.

Những người này ước chừng có trên trăm, đại bộ phận thân mang mặc bào, mười mấy người thân mặc áo bào xanh, còn có hai người, một người thường phục một người áo bào đen.

Này thân mặc hắc bào không là người khác, đúng là Điện quốc Hạc U giáo bên trong, thân phận cao thượng đến cực điểm, cùng Thanh Hải Dực này tả sứ lẽ loi đối lập hữu sứ.

Hữu sứ huyền bí, vượt xa quá tả sứ Thanh Hải Dực.

Nghe nói, hẳn từng một người tại vùng địa cực khuất phục cuồng mãnh Hung thú, đã từng một người bằng vào Vu pháp bắc vào lạnh biển lấy được biển cơ, thực lực mạnh mẽ tựa hồ không ai bằng, cũng là càng then chốt chính là, trên đời này, cho tới bây giờ không ai thấy qua diện mục thật của hắn.

Đến mức một người khác mặc thường phục người, không là người khác, đúng là Thiểu Ly.

Đoàn người có Thiểu Ly tồn tại, tiến vào vào trong thành, thông suốt.

Mãi cho đến cửa hoàng cung, Thiểu Ly cùng hữu sứ nhẹ gạt đầu, hữu sứ vung tay lên, tất cả mặc bào liền biến mất ở tại chỗ.

Xa xa xem mới có thể thấy, giờ khắc này, toàn bộ Điện quốc hoàng cung các nơi nơi hẻo lánh, đã nhiều hơn không ít cái bóng, không ít con mắt.

Sau đó, Thiểu Ly mới đi ở phía trước, cùng hữu sứ sóng vai mà đi, đi vào trong hoàng cung này.

Sau lưng hơn mười áo bào xanh chăm chú hộ vệ tả hữu.

Thiểu Ly biến mất sau một thời gian ngắn trở về, lần này trở về, cùng ngày xưa khác nhau rất lớn, hẳn tựa như biến thành người khác.

. . .

"Dừng lại, người không có phận sự, không được đi vào."

